

Giới thiệu Thua Vì Yêu Em

Tên tiếng Trung: 败给喜欢

Tên khác: Thất Bại Bởi Yêu Thích

Edit by PHC Team

Độ dài: 84 chương

Nhân vật chính: Thư Niệm, Tạ Như Hạc

Thời thiếu nữ con nót cô bé đã trao trái tim mình cho một chàng trai.

Nhưng bề ngoài của chàng trai đó lại là lãnh đạm lười biếng, nói tới nói lui cả lờ phát phờ, thường xuyên đến nhà cô, một buổi chiều ngồi trong phòng của anh trai cô chơi game.

Thấy cô đưa đồ ăn vặt vào phòng, cũng chỉ hững hờ nhấc mí mắt, nở một nụ cười yêu nghiệt:

"Bé à, em làm sao vậy? Vừa nhìn thấy anh liền đỏ mặt."

Yêu nghiệt xấu bụng x Cô bé bất thường

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu

【Theo cuốn sách 《Bí mật không thể che giấu》】

Nhiều năm sau đó, vào một đêm mưa. Thư Niệm gặp lại Tạ Như Hạc.

Người đàn ông ngồi trên xe lăn, nửa khuôn mặt khuất sau bóng tối. Đôi mắt đào hoa trời sinh, nếp uốn giữa hai mí rất sâu. Rõ ràng là nhan sắc đa tình, nhưng sắc mặt lại lạnh như băng.

Thư Niệm nắm cây dù trong tay, gọi một tiếng không chắc chắn, sau đó nói: "Anh không mang dù sao? Nếu không -- "

Mí mắt Tạ Như Hạc rũ xuống, không nghe hết câu cũng không ở lại, trực tiếp tiến vào bên trong màn mưa.

Thật lâu sau, Thư Niệm ôm túi giấy từ tiệm bánh nỳ bước ra.

Mắt nhìn xung quanh, trời bên ngoài mưa như trút nước, ào ào nện lên mặt đất xi măng.

Tạ Như Hạc không biết từ đâu chui ra, cầm cây dù, đứng bên cạnh cô.

Thấy cô nhìn tới, anh mới hỏi: "Em có dù không?"

Thư Niệm gật đầu, lấy ra một cây dù từ trong túi.

Một lát sau, Tạ Như Hạc đóng cây dù trên tay lại, mặt không chút biểu cảm mà nói:

"Dù của tôi hỏng rồi."

"....."

(Nam u ám ngồi xe lăn x em gái bệnh nhân hoang tưởng)

[Hehe tó đi đào hố mới:))]

Lời của Vee: truyện này nó hơi đặc biệt. Nam bị bệnh nữ cũng bị bệnh. Nói chung là cả hai đứa đều bị bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Đi theo cô ấy

Cuối tháng mười, thành phố Như Xuyên đã bước vào cuối thu.

Cả thành phố đều mưa triền miên mấy ngày nay. Hơi ẩm trong không khí giống như ngưng tụ lại thành băng, ướt lạnh luân phiên. Mưa to tựa như không có xu hướng yên tĩnh, những hạt mưa va chạm vào cửa sổ, phát ra tiếng vang lộc cộc.

Căn phòng bị kín, rèm cửa che chắn kỹ hết những cảnh sắc bên ngoài. Ba thanh khoá màu bạc được khắc lên cánh cửa gỗ màu trắng, một loạt xuống dưới, nhìn kiểm chế mà âm trầm.

Đèn trên trần nhà đang bật, ánh đèn vàng ấm áp, màu sắc nhẹ nhàng. Trong căn phòng tươi sáng, không giống như tia sáng đang chìm vào giấc ngủ.

Nhưng ở dưới ánh sáng ấm áp này.

Trên chiếc giường gần cửa sổ, chăn màu lam hơi hở ra.

Cô gái bên trong cuộn tròn người, hai mắt khép lại. Khuôn mặt trắng nõn và những sợi tóc mềm mại hơi lộ ra ngoài.

Tựa như giấc như không quá sâu, mặc dù Thư Niệm một mực không nhúc nhích, nhưng gương mặt lại tái nhợt, dưới mí mắt xuất hiện quầng thâm, thỉnh thoảng lông mi run nhẹ. Tiều tụy lại bất an.

Đột nhiên.

Một tiếng cùm cụp vang đến từ phía xa, cực kỳ vang dội.

Là âm thanh cửa trước bị mở ra.

Trái tim Thư Niệm sợ hãi, lập tức mở mắt ra. Sắc mặt cô ngầy ra, tinh thần tỉnh hơn một chút, trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Nhớ tới âm thanh vừa mới nghe được, Thư Niệm chậm rãi bước xuống giường, trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc yếu ớt. Cô bước đi trên mặt thảm mềm mại, ngừng lại trước cánh cửa.

Đứng ở chỗ này, có thể nghe loáng thoáng tiếng mẹ cô Đặng Thanh Ngọc lầm bầm lầu bầu.

Cô vẫn giữ nguyên dáng vẻ mười phần cảnh giác như cũ, kéo hai thanh khoá phía dưới ra, chỉ để lại mỗi dây xích khoá trên cùng. Thư Niệm cẩn thận từng li từng tí mở cửa, vèn vèn chỉ hở ra một khe hở nho nhỏ.

Sau khi xác định người bên ngoài là Đặng Thanh Ngọc, Thư Niệm mới hoàn toàn bình tĩnh lại. Cô mấp máy môi, cào cào cái đầu, tìm kiếm đôi dép lê không biết đã bị mình đá đến nơi nào.

Sau khi đi vào, cô bước ra khỏi phòng.

....

Phòng ở này cũng không tính là lớn, khoảng năm mươi mét vuông. Một phòng ngủ một phòng khách một phòng vệ sinh, kèm theo một cái ban công nho nhỏ. Lúc này, rèm cửa đã bị kéo ra, ngoài cửa sổ trừ cây nhãn thơm cành lá rậm rạp, thì chỉ có thể nhìn thấy những hạt mưa không ngừng rơi xuống.

Bầu trời âm trầm, màn đêm còn chưa buông xuống.

Có chút gió chui vào từ khe hở nhỏ ở cửa sổ, giống như có trộn lẫn với băng.

Thư Niệm không khỏi run lập cập.

Phòng khách không trải thảm, tiếng dép lê va chạm vào sàn nhà cũng không nhỏ, ánh mắt Đặng Thanh Ngọc liền đưa tới.

"Sao sắc mặt lại kém vậy? Ngủ không ngon sao?"

Thư Niệm lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Sao mẹ lại tới đây?"

"Hôm qua gọi cho con, thấy con ho khan, đúng lúc đi út của con mang một thùng lê đến, mẹ mang một ít qua cho con." Đặng Thanh Ngọc chỉ chỉ phòng bếp, "Mẹ cất một túi trong tủ lạnh. Bây giờ để mẹ hâm cho con ít đường phèn Tuyết Lê."

Thư Niệm cầm lấy ấm đun nước bên cạnh bàn trà, đến bên cạnh máy lọc nước, nhẹ lên tiếng.

"Cảm ơn mẹ."

Đặng Thanh Ngọc ừ một tiếng, dọn dẹp qua phòng khách, nói: "Gần đây đang thay đổi thời tiết, bản thân con nên tự chú ý một chút. Đừng đóng cửa sổ suốt ngày, thỉnh thoảng nên mở ra cho thông gió, đừng để buồn rồi sinh bệnh."

Thư Niệm gật đầu: "Vâng."

Nước được hơn nửa ấm, Thư Niệm ôm ấm nước trở lại bên cạnh bàn trà, bắt đầu đun nước.

Ấm đun nước công suất cao, không lâu sao liền vang lên tiếng nước sôi, hơi nước lượn lờ trong không khí. Thư Niệm mở túi nhựa đặt trên mặt bàn, lấy ra mấy hộp thuốc, đọc kỹ hướng dẫn.

Đặng Thanh Ngọc đứng bên cạnh, đặt lại chiếc gối ôm trên sofa thẳng lên, thuận miệng nói: "Có bị sốt không con?"

Thư Niệm ngẩng đầu, ngoan ngoãn trả lời: "Không ạ, chỉ bị ho khan một chút thôi."

Đặng Thanh Ngọc không trả lời, nhìn qua Thư Niệm một chút.

Môi của cô hơi nhếch lên, lại hạ tầm mắt xuống tờ hướng dẫn một lần nữa, đôi mắt nhìn chăm chăm mấy hàng chữ nhỏ, đáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Sau đó, Đặng Thanh Ngọc bước vào trong phòng bếp.

Một lúc sau Đặng Thanh Ngọc trở lại phòng khách, vẫn thấy Thư Niệm ngồi tư thế cũ, không hề nhúc nhích. Sóng lưng thẳng tắp, mái tóc mềm mại xoã tung.

Ngũ quan tiểu xảo¹ nhu hoà, nhìn vẫn giống như cô bé chưa lớn.

¹*tiểu xảo: nhỏ bé + tinh xảo*

Đôi dép lê dưới chân đã bị cô đá văng ra.

"Đây là gì vậy?" Đặng Thanh Ngọc đi đến bên cạnh cô, chợt nhớ tới, "Hôm nay là thứ năm? Vậy lát nữa con sẽ đi gặp bác sĩ tâm lý sao?"

"Vâng." Thư Niệm thu lại hết mấy hộp thuốc, bỏ vào túi rồi cất kỹ, "Mỗi tuần đều đi một lần."

Bầu không khí bỗng trở nên yên tĩnh.

Đặng Thanh Ngọc ngồi xổm xuống nhặt lại đôi dép lê của cô rồi đặt gọn gàng, tiếng bà vừa nhỏ vừa thận trọng. "Niệm Niệm, con xem, con đã đi gặp bác sĩ cũng được khoảng một năm rồi, con thấy hiệu quả à..... "

Thư Niệm dừng lại, nghiêm túc suy nghĩ một lát, chần chờ nói: "Hắn là có."

Đặng Thanh Ngọc ngập ngừng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, đưa tay lên khẽ vuốt đầu của cô: "Vậy là tốt rồi."

"Sao vậy ạ?"

"Không sao." Đặng Thanh Ngọc khẽ mỉm cười, "Mẹ chỉ muốn hỏi tình hình gần đây của con thôi."

Thư Niệm nhớ lại những lời bác sĩ Chu đã từng nói với mình, "Lần trước bác sĩ có nói rằng, tiếp tục điều trị, qua một thời gian ngắn nữa con có thể hai tuần đi một lần. Chu kỳ này sẽ từ từ kéo dài ra."

"Sau đó con sẽ tốt hơn sao?" Tâm trạng của Đặng Thanh Ngọc liền khá hơn, còn có tâm trạng nói đùa, "Mẹ vẫn đang chờ con đưa bạn trai về nhà đây."

Đề tài đột nhiên bị thay đổi, Thư Niệm thoáng dừng lại, ngạc nhiên nhìn mẹ.

Đặng Thanh Ngọc buồn cười: "Cái đáng vẽ này của con là sao chứ?"

"Chính là.. " Thư Niệm không biết nên nói gì, nhẩn nhẩn nửa ngày cũng chỉ nói ra một câu, "Mẹ gấp gáp như vậy sao?"

Đặng Thanh Ngọc nói: "Không gấp."

Nghe vậy, Thư Niệm nhẹ thở ra, "Vậy chờ đến khi bệnh của con khỏi hoàn toàn rồi tìm có được không? Đến lúc đó con sẽ tìm một người có ngoại hình thật là đẹp, để mẹ chỉ cần nhìn qua thôi cũng thấy thuận mắt."

Đặng Thanh Ngọc lắc đầu, cũng không đồng ý lắm, "Mấy chàng trai có dáng dấp quá đẹp thì không đáng tin cậy."

Thư Niệm bị câu nói của mẹ làm ghen, ho khan hai tiếng, nhỏ giọng lầm bầm, "Không đẹp trai, coi như có đáng tin cậy đến mấy thì con cũng không thấy vui về.... "

"....."

Thật lâu sau, Đặng Thanh Ngọc nhìn đồng hồ treo trên tường, dọn dẹp đồ đạc: "Đã gần bốn giờ rồi, mẹ đi đón em trai con đây. Nhớ uống đường phèn Tuyết Lê đấy, mẹ hâm không ít đâu, nhớ mang cho cảnh sát Hạ một ít."

Thư Niệm đứng lên tiễn mẹ ra cửa, mơ hồ nói: "Con có thể uống hết mà."

Đặng Thanh Ngọc không nhìn nổi cái bộ dáng hẹp hòi này của cô, cau mày nói: "Con như vậy mà còn muốn tìm bạn trai có đáng đẹp trai sao?"

"....."

Sau khi tiễn mẹ xong, Thư Niệm đóng cửa.

Căn phòng an tĩnh lại trong nháy mắt.

Bầu không khí như vậy khiến Thư Niệm không biết phải làm như thế nào, tay vặn một cái, khoá trái cánh cửa. Trờ lại ban công bên cạnh, khoá lại cửa sổ sát đất bị Đặng Thanh Ngọc mở ra.

Động tác lưu loát dứt khoát, giống như đã làm qua ngàn vạn lần.

Nhớ lại lời Đặng Thanh Ngọc nhắc cô chú ý thông gió.

Thư Niệm do dự một chút, cuối cùng cũng để lại một khe hở nhỏ, sau đó kéo kín rèm cửa.

Tiếng động xột xoạt nhỏ bé vang lên trong không gian yên tĩnh.

Sau khi ăn xong đường phèn Tuyết Lê, Thư Niệm cầm chén đi rửa sạch sẽ. Lúc đi ngang qua cửa sổ sát đất, cô lại đóng nó một lần nữa, lúc này mới yên lòng về phòng, thay quần áo đi ra ngoài.

-

Thư Niệm đến trung tâm bệnh viện mất tầm mười phút. Lên lầu năm, đến phòng trị liệu khoa tâm thần, tiến hành điều trị khoảng một giờ.

Sau khi kết thúc, Thư Niệm đến khoa nội dưới lầu tìm bác sĩ để lấy thuốc cảm mạo.

Không biết tại sao trong khoảng thời gian này, số lượng người khám bệnh lại nhiều một cách khác thường, nên thời gian cũng bị kéo dài. Các bệnh nhân đứng xếp hàng trong bệnh viện, bầu trời đã đen dần.

Đèn đường bên ngoài bệnh viện sáng rõ, những cái bóng bị kéo dài trên mặt đất. Mưa rơi nhỏ dần, tí tách tí tách, hạt mưa nhuộm màu đèn đường, ào ào va đập với nền xi măng.

Vẫn có người đi lại như trước. Nhưng không nhiều, khiến khung cảnh trở nên vô cùng yên tĩnh.

Thư Niệm nghĩ bầu trời đen kịt trước đó tốt hơn, bước chân nhanh hơn so với lúc trước. Trước khi mở dù, cô nhìn quanh bốn phía một vòng theo bản năng.

Bỗng nhiên chú ý tới một bên, có một người trợ trợ lẻ loi giống như cô.

Người đó ngồi trên xe lăn, tóc rũ xuống trước trán, hơi dài, che một phần khuôn mặt. Nửa gương mặt của hắn bị bóng đen che khuất, chìm vào bóng đêm, mang theo lệ khí u ám.

Vô thanh vô tức.²

² Vô thanh vô tức [无声无息]: Không có âm thanh, không có hơi thở. Cũng có khi chỉ một người không có tiếng tăm, không được người khác biết. (Theo Tra tuân công cụ đại toàn)

Rất nhanh, Thư Niệm liền thu hồi tầm mắt. Chợt nhớ tới cái gì đó, động tác của cô ngừng lại, thử nhìn lại một lần nữa.

Môi hơi hé, cả người ngậy ra.

..... Hình như cô biết hắn.

Bàn tay đang cầm cây dù của cô dùng thêm lực, ánh mắt mờ mịt, dừng lại tại một chỗ.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Người đó chợt nâng tầm mắt lên, ánh mắt đảo qua người cô. Nhưng lại có vẻ lạ lẫm, không dừng lại thêm một giây nào. Hô hấp của cô đình trệ, yết hầu bởi vì ánh mắt lạnh như băng này mà bị bóp chặt.

Mưa vẫn đang rơi.

Xung quanh còn có tiếng gió phàn phật, mang theo cơn gió lạnh thấu xương.

Thư Niệm hít một hơi thật sâu, dùng sức bấm mạnh vào lòng bàn tay của mình để tự động viên, bước qua chỗ đó. Tiếng nói nhỏ nhẹ ôn hoà, mang theo vài phần không xác định: "Tạ Như Hạc?"

Nghe thấy tiếng nói, chàng trai mới quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên người cô, lộ ra toàn bộ khuôn mặt. Là một người đàn ông có khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp. Đôi mắt đào hoa, nếp uốn giữa hai mí rất sâu, mắt tái nhợt. Rõ ràng nhan sắc đa tình nhưng thần sắc lại mỏng lạnh như băng.

Nhiệt độ quanh thân như giảm xuống mấy lần.

Thư Niệm mấp má môi, tay chân luống cuống, bất giác đưa cây dù trong tay cho người đó.

"Anh không mang dù sao? Nếu không thì ----"

Người đàn ông đó không nghe xong câu, cũng không ở lại thêm.

Nét mặt anh từ đầu đến cuối đều không có chút biến hoá nào, xê dịch xe lăn, trực tiếp tiến vào bên trong màn mưa.

Thư Niệm vẫn đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát, không đuổi theo. Cô nhắm mắt lại rồi mở ra, không nhìn lại anh thêm một lần nào. Đưa tay mở dù, vòng qua vũng nước trước mặt, đi về phía nhà mình.

-

Thời điểm Phương Văn Thừa mở cửa xe tại bệnh viện, liền bắt gặp cảnh tượng Tạ Như Hạc nói chuyện với một cô gái.

Một lát sau, đột nhiên Tạ Như Hạc có động tĩnh, im lặng không nói tiếng nào mà tiến vào màn mưa. Chuyện không hề báo trước này khiến Phương Văn Thừa giật nảy mình, vội mở cửa xe, chạy vội về phía của anh.

"Thiếu gia." Phương Văn Thừa che hơn nửa cây dù về phía Tạ Như Hạc, sốt ruột nói: "Sao cậu lại để mặc mưa..."

"

Tạ Như Hạc không nói chuyện, nửa thân trên ẩm ướt, lông mi còn vương chút nước. Làn da tái nhợt, có thể nhìn thấy rõ ràng tơ máu trong ánh mắt, độ cong của hàm dưới sắc bén lạnh lùng.

Phương Văn Thừa cũng đã quen, nói tiếp: "Vừa rồi Quý lão tiên sinh có gọi điện thoại cho tôi, bảo cậu về Quý gia một chuyến."

Lên xe.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Phương Văn Thừa mới phát hiện sắc mặt Tạ Như Hạc rất khó coi.

Lúc này, anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Giọt nước còn sót lại rơi xuống gò má, tới cằm rồi nhỏ xuống. Hai con ngươi như mực đậm, nhuộm đầy uất khí, ánh mắt nhìn về phía xa.

Phương Văn Thừa nhìn theo tầm mắt của anh.

--- chính là cô gái vừa mới nói chuyện với Tạ Như Hạc.

Phương Văn Thừa khởi động xe: "Thiếu gia, cậu biết vị tiểu thư kia sao? Có muốn để cô ấy đi nhờ xe hay không?"

Tạ Như Hạc thu tầm mắt lại, chậm rãi nhắm mắt.

Phản ứng của anh nằm trong dự liệu của Phương Văn Thừa, cho nên cũng không nói tiếp: "Chỗ đậu xe vừa rồi vậy mà lại có cướp bóc, tôi giúp một chút, nên đón cậu hơi muộn."

"....."

Mí mắt Tạ Như Hạc hơi động một chút.

"Trời không biết còn muốn mưa đến bao giờ." Phương Văn Thừa bất đắc dĩ nói: "Hệ thống thoát nước của Nam Khu bên kia cũng không tốt lắm, cả con đường đều bị chìm, luôn luôn kẹt xe. Quý lão tiên sinh còn đang chờ cậu, cũng không biết có thể đến trước tám giờ hay không ----"

Người phía sau đột nhiên lên tiếng ngắt lời hắn: "Đuổi theo."

Phương Văn Thừa sững sốt, không kịp phản ứng: "Hà?"

Đại khái là bởi vì không mở miệng nói chuyện trong thời gian dài, giọng nói của Tạ Như Hạc có vẻ khàn khàn, trầm thấp nặng nề, giống như rượu vang đỏ trong đêm tối. Anh quay đầu, lại bất tri bất giác mở mắt ra một lần nữa, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Thật lâu.

Đằng sau lại truyền tới bốn chữ³. Giọng nói trầm thấp, mang theo ý lạnh. Không một gợn sóng.

"Đi theo cô ấy."³

³ Theo bản convert và raw thì chỉ có "ba chữ" 跟着她 nhưng mà tớ để bốn chữ cho nó hợp:">

[14:00 22.11.18]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Người thọt

Rời khỏi bệnh viện, những tia sáng xung quanh phai nhạt dần đi.

Hạt mưa nện lên trên mặt đất, tạo nên từng đóa bọt nước thoáng xuất hiện rồi biến mất.

Đèn đường phía cuối bị hồng, loé lên từng đợt, giống như chỉ một giây sau sẽ dập tắt. Thư Niệm mở đèn pin điện thoại, chiếu sáng con đường phía trước, chậm rãi bước đi.

Gió lạnh xen lẫn với những hạt mưa nhỏ, không ngừng len vào bên trong cổ áo của cô. Chỗ ngực giống như bị vậy sắc nhọn gì đó đâm vào, khiến cô đau đớn.

Thư Niệm xiết chặt cán dù, buồn buồn thở hắt ra.

Là cô đã nhận nhầm người sao?

Dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi. Trong ký ức của cô, chỉ còn lại bộ dáng thời niên thiếu của anh.

Mái tóc đen tuyền, gần giống như màu của đôi mắt. Đồng phục kẻ sọc xanh, đôi giày thể thao trắng tinh sạch sẽ. Dáng người thẳng tắp, không thích nói chuyện, cũng không thích cười.

Âm trầm khiến cho người khác không dám đến gần.

Vĩnh viễn độc lai độc vãng¹, vĩnh viễn một thân một mình. Giống như chỉ sống trong thế giới của riêng mình.

¹Độc lai độc vãng: một mình đi một mình về

Mà người vừa rồi.

Thần thái thanh lãnh, mặc chiếc áo khoác màu đen. Rõ ràng là ngồi xe lăn nên sẽ có khoảng cách khá lớn với người đang đứng, lại vẫn coi trời bằng vung. So với thời niên thiếu thì ngũ quan này nở hơn chút, cứng rắn rõ ràng.

Cảm giác quen thuộc đập vào mặt.

Thư Niệm hít mũi một cái.

Cô không có ác ý, cũng không cố ý muốn lôi kéo làm quen. Chỉ là thấy anh một thân một mình chơ ở chỗ này lâu như vậy, không biết có người đến đón anh hay không. Mà không biết là vì nguyên nhân gì, mà anh còn..... Ngồi xe lăn.

Cho nên chỉ là muốn nói với anh một chút.

Thời tiết này rất lạnh, cũng không biết đến bao giờ mưa mới ngừng, cô có thể đưa dù cho anh. Nhà cô cách đây cũng không xa, cô có thể chạy về, hoặc

là chạy đến cửa hàng gần đó mua một cây dù.

Vèn vèn chỉ là một câu nói như vậy mà thôi.

Nhưng mà anh không muốn nghe, cô cũng không còn dũng khí cố chấp như trước nữa.

-

Không biết tại sao Tạ Như Hạc lại đột nhiên có ý nghĩ như vậy.

Ánh mắt Phương Văn Thừa phức tạp, cẩn thận từng li từng tí bám theo cô.

Đi hết cái ngõ nhỏ này, là đến đường lớn.

Cô gái đang đi trên lối đi bộ, Phương Văn Thừa lái xe, duy trì khoảng cách tầm năm mét với cô. Thình thoảng có tiếng còi đằng sau thúc giục, khiến hấn Phương Văn Thừa đứng ngồi không yên.

Mấy phút đồng hồ trôi qua.

"Thiếu gia." Về mặt Phương Văn Thừa vô cùng đau khổ, tay lái xe bắt đầu đổ mồ hôi, "Cứ như thế này thì có khi nào mấy người phía sau sẽ xuống xe đánh chúng ta không?"

Tạ Như Hạc vẫn đang nhìn cô gái ở bên ngoài cửa sổ, cũng không lên tiếng đáp lại.

Có xe lướt qua từ đầu khác.

Phía sau là tiếng còi inh ỏi, còn có thể nghe thoáng qua tiếng người đàn ông không vui hùng hùng hổ hổ.

Rất nhanh, Phương Văn Thừa thật sự không nhịn nổi nữa, cẩn thận từng li từng tí quét mắt qua kính chiếu hậu, "Thiếu gia, cậu muốn biết nơi ở của vị tiểu thư kia sao?"

Tạ Như Hạc không nói chuyện.

Phương Văn Thừa nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy công việc này của mình quả thật quá chông gai, "Tôi thấy chúng ta cứ lái xe đi theo như vậy cũng không ổn lắm, nói không chừng sẽ dọa đến vị tiểu thư kia." "

"....."

"Ý của tôi là, nếu như cậu thích cô ấy, sao không trực tiếp hỏi phương thức liên lạc của cô ấy luôn.... "

"....."

Phương Văn Thừa gãi gãi đầu, lại đưa ra một đề nghị, "Hay là để tôi xuống xe đi theo cô ấy.... Cậu thấy thế nào?"

Lời này giống như chạm đến dây thần kinh nào của Tạ Như Hạc. Mặt mày anh giật giật, chậm rãi thu lại tầm mắt, khẽ nở một nụ cười. Nhưng lại không mang theo bất kỳ một ý cười nào cả.

Mấy giây sau, biểu cảm của Tạ Như Hạc ngưng lại, độ cong ở khóe miệng dần hạ xuống.

Bầu không khí trong xe lập tức trở nên lạnh lẽo đến cực điểm.

Giọng nói Tạ Như Hạc nhẹ nhàng, xen lẫn chút bức bối, tâm tình bất định. Giọng điệu mang theo lệ khí cực nặng, tăng dần lên theo từng chữ nói ra ----

"Sau đó để cho cái tên thọt chân này lái xe đứng không?"

-

Bởi vì tâm tư đặt hết lên chuyện vừa mới gặp Tạ Như Hạc.

Cảm xúc của Thư Niệm có chút sa sút, bị phân tán sự chú ý, sự đề phòng cũng không nghiêm như cũ.... Nhưng cô cũng nhanh chóng phát hiện..... Có một chiếc xe đi theo đằng sau cô.

Sợ lại là tự mình nghĩ nhiều, Thư Niệm còn vụng trộm nhìn qua bên đó, giả bộ như lơ đãng nhìn qua.

Xe Bentley màu đen, có thể nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế lái. Bê ghế lái phụ không có ai, còn phía sau thì không nhìn rõ.

Thư Niệm hạ tầm mắt, lấy ra chiếc điện thoại di động từ trong túi, cẩn thận nhấn gọi 110. Đầu cô rũ xuống, dùng cây dù che khuất tầm mắt của mình, làm bộ như đang tránh vũng nước. Vừa đi vừa nghĩ.

Ánh mắt còn lại một mực chú ý đến cái xe kia.

Chiếc Bentley màu đen kia, cũng giống suy nghĩ của cô, cô đi nó đi, cô ngừng nó cũng ngừng.

Một chiếc xe hơi nhỏ cứ vừa đi vừa ngừng bên lề đường, di chuyển với tốc độ rùa bò, không quan tâm đến tiếng còi xe thúc giục đằng sau, kiên trì di chuyển với tốc độ này, chỉ kém treo tấm biển tuyên bố với thiên hạ -- "Tôi đang theo dõi người, đừng có quấy rầy tôi."

Mặt Thư Niệm trở nên tái nhợt trong nháy mắt, giống như bị rút đi tất cả máu trong người, bất giác đi sát vào phía trong lối đi bộ. Bước chân của cô nhanh hơn, hô hấp trở nên không thông.

Trong đầu cô chỉ còn một ý nghĩ duy nhất.

Đến đồn cảnh sát gần đây.

Bất kể là ai đi theo cô, chỉ cần cô đến đồn cảnh sát, thì có thể an toàn.

Bước chân Thư Niệm càng lúc càng nhanh.

Đôi giày trắng giẫm vào vũng nước, những giọt nước toé lên, bám vào đôi giày. Tia sáng mờ mờ, gió lạnh thấu xương. Đầu cô rũ xuống, nhát gan giống như con thú nhỏ run rẩy, không có nhà để về trong đêm mưa.

Không đợi Thư Niệm điều chỉnh lại tâm trạng.

Bởi vì luôn cúi thấp đầu, không nhìn phía trước, cô đụng phải lồng ngực của một người. Hô hấp Thư Niệm trì trệ, nhanh chóng lui về phía sau mấy bước. Ngắc đầu.

"Xin lỗi..."

Cô còn chưa nói xong câu xin lỗi. Cùng lúc đó, một tiếng động lớn vang lên sau lưng.

Bành---

Là tiếng của xe va chạm với nhau.

Thư Niệm quay đầu theo tiếng vang.

Chiếc xe Bentley màu đen vẫn duy trì khoảng cách năm mét với cô như cũ, phía sau là người đàn ông ngồi trên ghế lái của xe màu trắng, mặt mũi tràn đầy lửa giận, đi thẳng đến bên cạnh chiếc Bentley, gõ gõ lên cửa: "Mấy người bị bệnh à?!"

Tiếng mắng mỏ truyền đến, không khỏi khiến Thư Niệm thấy an tâm hơn.

Một lúc sau, người đàn ông bị cô đụng trúng mới lên tiếng.

Thanh âm thô kệch, trầm thấp nặng nề, giọng nói khàn khàn vì khói thuốc mang theo mấy phần gọi cảm. Còn có chút quen thuộc.

"Cô gái nhỏ à."

Thư Niệm ngắc đầu.

Người đàn ông này không che dù, mặc bộ áo khoác liền mũ không thấm nước. Áo khoác rộng rãi, mũ đội trên đầu, râu ở cằm lún phún. Khuôn mặt anh tuấn, đáng người lại cao lớn trắng kiện.

Là người quen của cô.

Hạ Hữu, chính là cảnh sát Hạ trong miệng Đặng Thanh Ngọc.

Mất Hạ Hữu nhìn thoáng qua, quan sát một chút tình huống bên kia, cũng không để ý lắm. Bất giác sờ sờ túi, lấy bao thuốc ra, lại nhanh chóng cất đi, nhìn Thư Niệm: "Sao lại có dáng vẻ này?"

Thư Niệm không lên tiếng.

Thấy thế, Hạ Hữu cúi đầu xuống, mới chú ý tới khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc. Lông mày chau lại, cười nhạt, "Há, lại bị người ta theo dõi rồi sao?"

"....."

Bờ môi Thư Niệm nhấp thành đường thẳng, một tay cô ôm túi, cảm xúc sa sút nói sang chuyện khác: "Hình như bên kia xảy ra tai nạn xe cộ, anh không

qua đó nhìn chút sao?"

Hạ Hữu hừ nhẹ: "Từ khi nào mà việc của cảnh sát giao thông lại đến tay tôi vậy?"

Thư Niệm ồ một tiếng: "Vậy tôi đi về trước."

"Không cần tôi đưa về sao?" Hạ Hữu không chú ý đến tâm trạng của cô, cười hai tiếng: "Đừng suốt ngày tự mình dọa mình, cứ nhiều lần như vậy tôi sẽ cho rằng cô muốn tán tỉnh tôi đấy."

Bước chân Thư Niệm dừng lại, nhú mảy, chỉ cảm thấy anh ta đang coi mình là đồ đàn. Cô xiết chặt túi trong tay, khiến cho chiếc túi xuất hiện vài nếp gấp, quay đầu nhìn về phía chiếc Bentley, "Chính là có người.... "

Thanh âm của cô trầm thấp chậm rãi, lại dừng lại trong chốc lát.

Giờ phút này, hơn nửa cửa sổ phía sau xe được mở ra, có thể nhìn thấy rõ chỗ ngồi phía sau là một người đàn ông. Bản thân giống như không liên quan gì đến những chuyện bên ngoài, khuỷu tay anh ta gác lên cửa sổ xe, khuôn mặt lãnh đạm, nửa gương mặt như từ nơi thần bí nào đó, phác họa hoàn mỹ đường nét nửa bên mặt.

Ánh mắt đặt trên người cô không chút che giấu.

Ánh mắt va chạm nhau.

Thư Niệm đột nhiên không nói lên lời.

Hạ Hữu đợi vài giây, không thấy cô nói tiếp, cúi đầu nhìn thoáng qua. Sau đó liền cầm cây dù trong tay cô, hơn nửa cây dù nghiêng sang bên người cô, "Được rồi, đi thôi."

Thư Niệm thu lại tầm mắt, kinh ngạc ngẩng đầu: "Đi đâu?"

"Còn có thể đi đâu chứ?" Âm cuối của Hạ Hữu hơi cao, cười lên, "Đưa cô về nhà, cô gái nhỏ à."

Thư Niệm đáp lại một tiếng, đi theo anh ta bước về phía trước. Tâm tư lại nhin không được mà lại đặt lên chiếc xe Bentley bên kia, nhưng khi cô quay đầu nhìn về phía đó, lại phát hiện cửa sổ phía sau đã kéo lên.

Để lại mặt kính tối đen như mực, phản chiếu ánh sáng đèn đường.

-

Hạ Hữu hình như còn có việc khác.

Trên đường, Thư Niệm thấy anh ta nhận một cuộc điện thoại, tựa hồ là thúc giục anh ta mau mau lên. Hạ Hữu không có chút ngần ngại nào, trực tiếp rống lên với bên kia: "Được rồi, gấp cái cọng lông gì. Tôi thay quần áo xong thì qua ngay."

Thư Niệm bị anh ta dọa đến đạp chân vào hồ nước.

Cả hai người đều bị bắn tung toé.

Mặt Hạ Hữu không chút thay đổi nhìn cô: "Con mẹ nó cô nhảy lên làm cái gì?"

Tâm tình Thư Niệm không tốt lắm, nhìn đôi giày trắng bẩn thỉu, lại bắt đầu nhăn mày.

"Chị gái à, sao cô lại không thêm nói một tiếng nào thế?" Hạ Hữu cúp máy, bắt đầu dĩ nhiên nói: "không khác gì hồ lô muộn!".

²: ví von những thứ khó đoán khiến người ta buồn bực hoặc ví von những người không thích nói chuyện.

Thư Niệm suy tư một lát, thấy bộ dạng này của mình cũng không tốt lắm, liền ngoan ngoãn kéo lại đề tài: "Anh thật sự muốn về nhà sao?"

"Đúng rồi, quên mang dù, bị ướt hết rồi về thay bộ quần áo rồi ra ngoài." Hạ Hữu đưa tay lau mặt, "Lạnh chết lão tử."

Thư Niệm hiểu ra: "Vậy anh chính là muốn che nhò dù của tôi, chứ không phải muốn tiễn tôi về nhà chứ gì."

"....."

Biểu cảm Hạ Hữu một lời khó nói hết, tức điên lên trong nháy mắt: "Vậy mà con mẹ nó cô tính toán chi li thật đấy."

-

Nơi Thư Niệm ở không có thang máy.

Hành lang cũng không tính là chật hẹp, bóng đèn thì dựa vào cảm ứng âm thanh, rất sáng.

Thư Niệm ở tầng hai, bò hết một vòng cầu thang là đến. Cô treo dù ở giá đỡ bên cạnh, cũng không vội đóng cửa, ngẩng đầu nói: "Cảnh sát Hạ, anh muốn uống đường phèn Tuyết Lê không? Mẹ tôi làm."

Hạ Hữu ở ngay trên lầu nhà Thư Niệm. Lúc này đúng lúc anh ta đi đến cửa nhà, móc chìa khoá ra, khoát tay áo: "Không cần, tí nữa tôi còn phải ra ngoài. Cảm ơn bác gái giúp tôi."

Thư Niệm đáp lời, không ép gì thêm. Đóng cửa, không quên khoá trái. Toàn thân cô mỗi một, ném túi xách lên trên ghế sofa, nhưng vẫn đi dạo một vòng quanh từng góc trong căn nhà, sau khi kiểm tra xong cửa sổ, mới quay lại phòng khách.

Cầm lấy đôi giày trắng bẩn thỉu, tiến về phía phòng vệ sinh.

Thư Niệm xả bồn nước nóng, ngồi xổm trên mặt đất lau đôi giày. Lòng vẫn không yên, trong đầu không ngừng hiện lên dáng vẻ của người ngồi ghế sau chiếc xe Bentley màu đen.

Thật lâu sau, cô rũ mí mắt xuống, ôm chậu nước đến ban công phơi giày.

Tắm rửa xong, Thư Niệm xoa mái tóc còn ướt, ngồi trong phòng khách đối diện với cái TV luyên khẫu hình. Để ý thấy đã gần mười hai giờ, cô mới tắt ti vi.

Thư Niệm mở hết đèn trong phòng, mở rộng cửa. Sau đó đến phòng khách tắt đèn, bóng tối bao quanh cô, cô nhất cổ tác khí chạy trở về phòng, kéo lên ba thanh khoá trên cửa.

³*Thành ngữ Trung Quốc Nhất cổ tác khí 一鼓作氣 có nghĩa là không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối*

Mở điều hoà, Thư Niệm bò lên giường, cũng không còn thấy buồn ngủ nữa.

Cô trốn vào trong chăn, ngăn người nhìn lên trần nhà. Qua vài giây, Thư Niệm đột nhiên cầm lấy điện thoại đặt ở tủ đầu giường, đảo qua đảo lại mấy số điện thoại ít ỏi trong danh bạ.

Ánh mắt Thư Niệm dừng ở ba chữ "Tạ Như Hạc", đầu ngón tay bỗng nhiên đặt lên, chậm chạp không có động tĩnh.

Cô muốn biết, người hôm nay có phải là Tạ Như Hạc hay không.

Nếu như đúng, vậy thì tại sao anh lại không để ý đến cô; nếu như không đúng, vậy vì sao lại đi theo cô.

Hàng trăm suy nghĩ trong đầu cô không có cách nào lý giải.

Đây là số điện thoại của Tạ Như Hạc năm năm trước, về sau anh xuất ngoại. Mà khi đó cô liên lạc với anh, cơ bản đều thông qua QQ.

Cho nên Thư Niệm không xác định là hiện tại anh có dùng số này không.

Thư Niệm thờ dài, ném di động sang một bên, lăn vào trong chăn, hai mắt từ từ nhắm lại, ép mình tranh thủ thời gian đi ngủ.

Nửa ngày, Thư Niệm lại bò ra khỏi chăn, khoé mắt hơi rũ xuống, sắc mặt mệt mỏi. Cô lại mở điện thoại, lần này trực tiếp bấm điện thoại, như là nhất thời xúc động.

Tít, tít, tít--

Trong lúc chờ đợi, Thư Niệm không khỏi hồi tưởng lại lần đầu tiên hai người gặp mặt, thần sắc cũng ngưng lại, bất tri bất giác trở nên thất thần. Âm thanh máy móc vẫn đang vang lên, thời gian dài mà không có ai nghe điện thoại, mà tum động cúp máy.

Thư Niệm buồn buồn thở hắt ra. Cô thu lại tâm tư, đặt di động vào trong hộc tủ ở đầu giường.

Phát ra tiếng va đập nhẹ nhàng.

Cùng lúc đó, chuông di động giống như được mở chốt, đột nhiên vang lên.

Thần sắc Thư Niệm dừng lại, cúi đầu nhìn lại, sau đó sùng sốt.

Thế mà, gọi lại....

Tác giả có lời muốn nói: Thống nhất trả lời một chút vấn đề của mọi người:

Chỉ có giai đoạn trước nam chính ngồi xe lăn, còn sau đó thì có thể đứng lên (lẽ ra có thể nhìn ra từ văn án!)

Truyện cữ biệt trùng phùng, chương tiếp theo nhớ lại hồi ức không vui, ký ức thực tế sẽ xen kẽ các chương <3

Editor có lời muốn nói: Hehe đã edit được 2 chương. ^^

[00:24 23.11.18]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Học sinh cấp hai đẹp nhất

Thư Niệm không thể tin được, khăn trướng đến nỗi tay chân luống cuống, suýt chút nữa thì cô cúp máy. Cô ổn định lại hô hấp của mình, nhấn nút nghe.

Một giây sau, bên tai truyền đến giọng nói trầm mông lảnh lừng của người đàn ông.

"Ai vậy."

Hô hấp của Thư Niệm dừng lại, mấy ngón tay bất giác nắm chặt lấy chần. Cô há to miệng, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Mà người ở đầu bên kia cũng rất kiên nhẫn, không thúc giục, cũng không ngắt máy.

Một lúc lâu sau, Thư Niệm cũng lên tiếng: "Xin chào, anh là Tạ Như Hạc sao?"

Bên kia không nói gì, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Giống như di động đã bị ném đến nơi nào đó rất xa rất xa, quên không ngắt máy. Không thèm để ý, cũng không biết người gọi là ai, ôm lấy tâm tình như thế nào để gọi cuộc điện thoại này.

Bên ngoài cửa sổ vẫn còn đang đổ mưa, tiếng mưa rơi như trút nước, mang theo từng cơn gió lớn. Cùng với tiếng mưa trong ký ức, lặp đi lặp lại, chồng chất vào nhau.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Người đàn ông mở miệng, âm thanh khàn khàn, từng chữ đều lạnh lẽo vô tình, như đột nhiên bị một chai coca-cola lạnh áp vào mặt, lạnh đến run người.

"Cô nhầm số rồi."

—

....

Lần đầu tiên Thư Niệm nhìn thấy Tạ Như Hạc, cũng giống như trận mưa trong đêm nay. Từng hơi thở đều mang theo ý lạnh, xung quanh là mùi vị ẩm mốc thanh lạnh.

Là vào năm cô đang học cấp hai, ở cái thị trấn Thập Diên nhỏ bé đó.

Từ trường học về nhà chỉ mất khoảng hai mươi phút.

Mùa đông sắp đến rồi, trời tối rất nhanh. Ngọn đèn ở bên cạnh đường cũng không tính là sáng, những con kiến cánh đang bay xung quanh. Tiếng mưa vang dội bên tai, hồ nước trên mặt đường lấp lánh, phản chiếu ánh sáng của bóng đèn.

Sau khi tan học, Thư Niệm không muốn về nhà quá sớm, ngồi trong lớp làm xong hết bài tập thì cô mới ra về. Cô cầm một cái dù, cẩn thận tránh những vũng nước trên đường, sợ làm bẩn giày.

Cô đi rất chậm, đến gần bảy giờ, mới có thể nhìn thấy cây cầu gần khu nhà cô.

Đi qua cây cầu này, thì sẽ đến một khu dân cư độc lập ở bên kia.

Thư Niệm đang định đi qua, xa xa lại truyền đến tiếng chửi rủa. Cô trừng mắt nhìn, hơi suy tư, mấy giây sau liền nhận ra giọng nói này trùng hợp với giọng nói trong đầu cô.

Là chú Lý Hoành ở ngay sát bên nhà cô.

"Cái tên tiểu tử này có biết làm việc không hả?! Nếu không phải vì mày là người mà bạn tao giới thiệu đến thì con mẹ nó chứ tao đã sớm đuổi mày đi rồi!" Lý Hoành mặc áo mưa, tay chống eo, nhổ nước bọt xuống đất, "Mày nói xem, hàng của tao đã bị ướt hết cả rồi thì tao giao cho người ta thế nào?"

Nghe vậy, Thư Niệm nhón chân lên, nghiêng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy Lý Hoành đang đứng trước mặt một thiếu niên cao gầy, lúc này đang cúi đầu. Áo khoác đồng phục rộng rãi màu xanh trắng, không kéo khoá, lộ ra áo đồng phục ngắn tay bên trong, quần mặc trên người anh có vẻ hơi ngắn, từng giọt nước rơi xuống phía dưới theo ống quần.

Mặt mũi anh bị dính đầy nước mưa, chỉ có thể nhìn thấy những đường nét mờ hồ.

Thư Niệm cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, chậm rãi đi về phía đó.

Đi đến càng gần thì càng có thể thấy rõ ràng tình hình bên này.

Sau lưng hai người có một chiếc xe lam, trên xe đặt mấy thùng giấy. Chiếc xe ba bánh đó có một cái mái che, nhưng đã bị rách, những hạt mưa lọt qua chỗ đó rồi rơi xuống, mấy thùng giấy bị ướt đến dầm dề.

Thư Niệm nhận ra chiếc xe kia, là của Lý Hoành. Cái mái che cũng đã hỏng từ trước rồi.

Lý Hoành vẫn đang mắng, thậm chí còn động tay động chân đẩy bả vai Tạ Như Hạc, thần sắc ương ngạnh.

"Dù sao thì tổn thất hôm nay cũng trừ vào tiền lương của mày!"

Tạ Như Hạc bị đẩy lui về phía sau một bước, nhưng vẫn không nói một câu nào, cúi thấp đầu, đứng từ góc độ này chỉ có thể nhìn thấy sống mũi thẳng tắp và bờ môi của anh, đường cong hàm dưới cứng nhắc. Toàn thân đều thấm nước mưa.

Trong cái thời tiết này, giống như đã ngưng tụ thành băng.

Tiếng mắng chửi khó nghe còn đang kéo dài không ngừng.

Lúc này, Thư Niệm đi tới bên cạnh hai người, che một nửa cây dù sang bên Tạ Như Hạc.

Vóc dáng của cô rất nhỏ, mặt cũng nhỏ, làn da trắng nõn mịn màng, ngũ quan tinh xảo thanh tú, tựa như búp bê.

Thư Niệm ngửa đầu nhìn lên mặt vênh vào hung hăng của Lý Hoành, nhẹ giọng gọi: "Chú Lý."

Thấy Thư Niệm, khuôn mặt của Lý Hoành càng khó coi hơn.

"Trẻ con thì nhanh cút về nhà."

Thư Niệm lập tức uốn nắn: "Cháu không phải trẻ con."

Lý Hoành cười lạnh một tiếng.

Thư Niệm chỉ chỉ chiếc xe ba bánh, chân thành nói: "Cháu nhớ là, mái che chiếc xe này của chú vốn đã hỏng rồi. Đây không phải là chú đưa cho anh ấy công cụ có vấn đề sao? Chú không thể vì cái này mà không trả tiền công cho anh ấy."

Bị cô đâm thủng tâm tư của mình, Lý Hoành rất khó chịu, ngay bệch nói: "Tao đã giao hàng đến tay nó, giờ hàng xảy ra vấn đề đương nhiên tao tìm nó rồi, chẳng lẽ lại để tự tao chịu thiệt sao!?"

Thư Niệm ngăn người, không bị ông ta dắt mũi, mà vẫn tiếp tục muốn nói lý với ông ta.

"Nhưng mà ——"

"Đi đi đừng nói nữa, phiền chết đi được." Lý Hoành móc móc lỗ tai, nhấc chân ngồi vào xe ba bánh, "Đến thuyết giáo với tao làm cái quái gì, thật là con mẹ nó đầu óc có vấn đề mà."

Thư Niệm cắn cắn môi, nói: "Chú không được chửi bậy."

"Chửi bậy thì làm sao? Hàng xảy ra vấn đề thì tìm người giao hàng, tại cái chỗ này của lão tử thì đây chính là cái đạo lý. Nói nhảm với tao làm cái quái gì?" Lý Hoành quay đầu, rống to: "Thật con mẹ nó đen đủi!"

Sau khi nói xong, ông ta cũng không đợi Thư Niệm nói tiếp, đạp chân xuống chân ga, nhanh chóng rời đi.

Trên cây cầu chỉ còn lại hai người họ, tịch mịch không ai nói gì.

Thư Niệm gãi gãi đầu một cái, cũng không có cách giải quyết nào, đành nghiêng đầu nhìn sang Tạ Như Hạc, nói: "Nhà anh ở đâu vậy?"

Anh không nói chuyện, cũng không nhìn cô, quay đầu đi về hướng ngược lại với khu dân cư.

Thư Niệm sững sốt, vội vàng chạy theo.

Bước chân của anh nhanh hơn cô một chút, Thư Niệm phải chạy chậm thì mới có thể theo kịp.

Giày giẫm vào hồ nước khiến bọt nước vẩy ra, đôi giày bị dính bẩn, công sức cô thận trọng đi đường khi nãy đều biến thành hư không. Thư Niệm sốt ruột, bất giác nắm lấy góc áo của anh, có chút tức giận: "Này!"

Nghe tiếng, bước chân Tạ Như Hạc dừng lại.

Hành động này làm cho lửa giận trong người Thư Niệm tiêu tán.

Nhớ tới vừa nãy mình đã vô lễ găm rú lên, Thư Niệm ảo não nhăn mặt. Cô chỉ vào cán dù, nhỏ giọng nói: "Có thể cầm giúp em cây dù này được không?"

Thư Niệm giương mắt, đúng lúc đối diện với ánh mắt anh.

Đôi mắt anh hơi dài, hơi híp mắt suy nghĩ, bởi vậy nên không nhìn rõ đôi mắt của anh lắm.

Nhưng nhìn qua thì có vẻ đang hoang mang với hành động của cô.

Bất quá lần này Tạ Như Hạc có đáp lại cô, sau khi trầm mặc một lát, nhận cây dù trong tay cô.

Thư Niệm nhẹ giọng nói cảm ơn, vừa kéo khoá cái ngăn nhỏ bên cạnh cặp sách vừa vụng trộm quan sát anh.

Tóc của thiếu niên này ướt sũng, giọt nước rơi xuống thuận theo đuôi tóc, sắc mặt rất yếu ớt. Lông mi vừa dày vừa dài, giống hai cái quạt nhỏ. Mắt như vẽ, trắng đen rõ ràng. Sống mũi thẳng tắp, phía dưới là đôi môi mỏng bị đông cứng đến nhợt nhạt.

Vốn từ vựng của Thư Niệm cũng không phong phú, không biết nên dùng từ nào để miêu tả được khuôn mặt của anh.

Trong đầu chỉ dâng lên một từ duy nhất —— "xinh đẹp".

Mặc dù âm trầm, nhưng lại là một thiếu niên vô cùng xinh đẹp.

Kỳ thật cô cũng không có gì phải làm, chỉ là muốn đưa dù cho anh cầm mà thôi.

Sau khi Thư Niệm suy tư, lấy ra một cái kẹo mềm vị xoài từ trong cặp xách ra, giống như là an ủi, đưa tới trước mặt anh.

"Cho anh cái kẹo này."

Tạ Như Hạc không nhận.

Thư Niệm mở to đôi mắt tròn xoe ra nhìn anh, sau khi âm thầm giằng co với anh, tay cầm kẹo nắm chặt hơn một chút. Cô như người lớn thờ dài một hơi, nhét kẹo vào trong túi áo của anh.

"Trời mưa.... Ách.... Trời mưa cũng đừng để mặc mưa. Nhà em gần đây lắm, em chạy một lúc là về đến nhà."

Anh vẫn không để ý đến cô.

Thư Niệm cũng không còn cách nào khác, bổ sung một câu: "Anh cầm cây dù này về đi, về nhà sớm nhé."

Sau khi nói xong, cũng không đợi anh đáp lại, cúi đầu đem cặp xách từ sau lưng chuyển đến trước người.

Đang định cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, bỗng nhiên Tạ Như Hạc đưa cây dù đến trước mặt cô. Cây dù bao trùm toàn bộ người cô, mà cơ thể anh lại lộ ra ngoài trời mưa một lần nữa.

Thư Niệm tạm dừng, nhìn anh.

Mưa to thấm ướt cả người anh, tóc trên trán bị dính thành từng chùm, cánh tay buông thõng ở bên người, phác họa ra dáng vẻ gầy yếu của anh, cả người chật vật không chịu nổi.

Thư Niệm không nhận, đôi mắt bị nhiễm một lớp hơi nước trong màn mưa, giống như hai viên trân châu đen ngậm trong nước.

"Anh không lạnh sao? Vì sao lại không che dù?"

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, tránh đi tầm mắt của cô.

Thư Niệm không biết nên nói gì, nhưng việc này tốn nhiều thời gian như vậy, cũng không có lý do gì gián đoạn nó(?). Cô cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: "Vậy hẹn gặp lại."

Cô vừa tiến lên phía trước một bước.

Người bên cạnh cũng đi về phía trước một bước.

Thư Niệm nghiêng đầu nhìn anh, có chút buồn bực: "Hay là nhà anh cũng ở khu này?"

Đầu anh cũng không di chuyển một chút nào, hoàn toàn không có xu hướng gật đầu, Thư Niệm đành phải lúng ta lúng túng nói: "Vậy anh cũng cùng che dù với em đi, đi thôi."

Một đường trầm mặc.

Sau khi qua cầu, đi thẳng về phía trước, nhìn thấy một nhà có cây hòe¹ già trong sân, rẽ phải, đi đến cột đèn đường thứ tư là đến nhà Thư Niệm.

¹Cây hòe: (Hoa hòe hay cây hòe) là loài thực vật thuộc họ Đậu. Hoa hòe là cây bản địa Đông Á (chủ yếu là Trung Quốc; và như tên gọi Latin, nó được di thực đến Nhật Bản). Tại Việt Nam hòe được trồng làm cảnh và dùng làm thuốc. (Theo wikipedia)

Cô dừng bước: "Em đến rồi, tạm biệt."

Thư Niệm lục lọi tìm chìa khoá trong túi, nghe tiếng bước chân Tạ Như Hạc rời đi phía sau lưng.

Cô mở cửa ra.

Thời điểm Thư Niệm quay đầu, Tạ Như Hạc đã chạy tới cột đèn đường thứ hai trên con đường đến nhà cô, trong tay còn cầm cây dù của cô, bị màn mưa làm cho bóng dáng mờ hồ không ít.

Vị trí kia chính là nhà Lý Hoành.

Trong khoảng sân nhỏ có cái xe ba bánh vừa rồi cùng với một cái xe đạp màu đen cũ kỹ. Anh đột nhiên dừng chân, lặng yên nhìn chiếc xe đạp đó.

Khuôn mặt tái nhợt hoà với ánh đèn, không nhìn rõ biểu cảm.

—

Bước chân vào nhà.

Nghe thấy tiếng động, Đặng Thanh Ngọc đi từ trong bếp ra. Nhìn thấy đôi giày bẩn và hai tay trống rỗng của Thư Niệm, sắc mặt trở nên khó coi: "Sao lại về muộn như vậy? Dù của con đâu? Lại đưa cho người khác rồi sao?"

Thư Niệm cời đôi giày bẩn và bít tất, gật gật đầu: "Con nhìn thấy một anh bị chú Lý Hoành lừa tiền công, mà lại không mang dù, nên con đưa dù cho anh ấy rồi."

"Mẹ đã nói với con hàng trăm lần rồi!" Đặng Thanh Ngọc lập tức hung lên, "Người khổ cực khắp thiên hạ này thì làm sao mà đếm xuể? Con quản được từng người không? Trước tiên quản tốt bản thân của con đi! Đừng có mà nghe theo mấy lời nói của ba con!"

"Con không muốn quản tất cả mọi người trong thiên hạ." Thư Niệm nhắc đôi giày lên, đi vào phòng tắm, "Nhưng nếu con nhìn thấy, thì con sẽ không mặc kệ. Một cây dù cũng không đắt lắm."

Chuyện gì Thư Niệm cũng nghe theo bà, duy chỉ có phương diện này thì lại cố chấp như ba cô vậy. Đặng Thanh Ngọc không muốn nghe cô nói nhiều, đánh giá cô: "Bị dính mưa không? Nhanh đi tắm cho mẹ, giày cứ để đấy trước đã."

Thư Niệm đứng trước bồn rửa tay, ngoan ngoãn tìm cái chậu đựng nước để ngâm giày.

"Không ạ, anh ấy đưa con về rồi mới đi."

Trầm mặc một giây.

Đặng Thanh Ngọc hít một hơi thật sâu, kéo Thư Niệm từ trong phòng tắm ra. Lần này giọng nói của bà cũng không còn cao như trước, mà lại nghiêm túc, có ý muốn giảng đạo lý với cô, "Thư Niệm, mẹ nói với con lần cuối cùng. Trên thế giới này có rất nhiều người xấu, con không thể bỏ qua dạng người này mà không có chút phòng bị nào như vậy."

"Nhưng chung quanh đều là người quen..." Thư Niệm bị hành động bất ngờ của bà hù dọa, nói chuyện hơi dòn dập, "Anh ấy chắc cũng không hơn tuổi con mấy đâu, trên người bạn ấy vẫn mặc bộ đồng phục cấp hai mà."

"Người xấu không phân biệt tuổi tác. Mà là hiện tại tiếng mưa lớn như vậy, hoàn toàn có thể át tiếng của con." Đặng Thanh Ngọc nhắm mắt lại, thần sắc rã rời, "Có thể nghe lời mẹ được không? Người khác mẹ cũng không quan tâm lắm gì, nhưng con là con gái mẹ."

"...."

"Sau này sau khi tan học liền về nhà, biết không? Đừng ở bên ngoài lâu quá."

"...."

Thư Niệm rũ mắt xuống, nhìn sàn nhà.

Một lúc lâu sau, cô thấp giọng nói: "Vâng."

—

Bởi vì chuyện này, cả ngày Thư Niệm không có chút tinh thần nào. Cô cảm thấy mình không làm bậy chuyện gì mà có thể khiến mẹ dạy dỗ cô dừng lại, nói cô giống như một đứa trẻ không biết nghe lời người lớn.

Hôm sau tan học, Thư Niệm không còn ở lại trường học nữa, đeo cặp sách đi thẳng về nhà.

Trời sáng choang, mưa đã tạnh, mặt đất cũng dần khô ráo.

Trên đường về nhà, Thư Niệm gặp phải rất nhiều người quen. Cô nắm chặt quai đeo cặp sách, tâm tình trầm trọng đi về phía trước. Đi ngang qua nhà có cây hoè già, cô đột nhiên nghe thấy tiếng người phụ nữ nói chuyện phiếm trong nhà nhắc đến Lý Hoành.

Bước chân Thư Niệm không khỏi dừng lại, dựa vào bên tường nghe họ nói chuyện.

Nghe nửa ngày, tổng kết lại thì là chắc là như thế này:

Hôm nay Lý Hoành phải ra ngoài, đi chiếc xe đạp cũ kỹ kia, phanh xe không ăn, đụng phải cây ở ven đường, bị gãy chân, bây giờ vẫn còn đang nằm trong viện.

Sắc mặt Thư Niệm trì trệ, không khỏi nhớ đến một màn tối hôm qua.

Thiếu niên đứng ở đằng kia, như một di thể độc lập. Ánh mắt đặt trong sân nhà Lý Hoành, biểu cảm âm u mà tràn ngập tức giận.

Chắc là không đâu.

Nghĩ đến lời nói tối qua của mẹ, Thư Niệm bất giác nắm chặt tay, suy nghĩ hỗn loạn tiếp tục về nhà.

Cũng nhanh đến cửa nhà.

Vừa nhắc mắt, bước chân Thư Niệm lại dừng lại một lần nữa.

Người thiếu niên mà cô vừa mới nghĩ đến kia, bây giờ lại đang đứng trước cửa nhà cô.

Ngày thường anh gầy gò, nhưng lại cao, cả người đứng nghiêm, không còn dáng vẻ chật vật như ngày hôm qua. Mặc bộ đồng phục cấp hai, dung mạo non nớt, không mang theo bất cứ tâm tình gì. Đôi mắt đen bóng đào hoa, sống mũi như điêu khắc, đôi môi như tô son.

Trên tay cầm cây dù tối qua cô đưa.

Thư Niệm yên lặng phong cho cậu cái danh hiệu "Học sinh cấp hai đẹp nhất".

Cô đi tới.

Chú ý tới bóng dáng của cô, mắt Tạ Như Hạc nhìn về phía cô. Anh đi tới, động tác cũng không tính là ôn nhu, trực tiếp nhét cây dù vào ngực Thư Niệm rồi rời đi.

Một giát cũng không dừng lại thêm.

Nhưng Tạ Như Hạc còn chưa đi được mấy bước.

Sau một lát, Thư Niệm đột nhiên chạy đến trước mặt anh, tổn sức mà kéo cậu sang một bên. Ánh mắt của cô rất nghiêm túc, thanh âm dè dặt yếu ớt, lại vô cùng thanh tú: "Anh có biết chú Lý Hoành nhập viện không?"

Mặt Tạ Như Hạc không thay đổi nhìn cô, cũng không lên tiếng.

Cái bộ dạng này của anh, Thư Niệm cũng không biết anh đang nghĩ gì, hơi gấp: "Sẽ không phải là bạn chứ?"

[21:23 24.11.18 ôi mẹ ơi...!! Cái chương này dài kinh người]

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: A Hạc

Edit by Mowx ~ Beta by Vee

Tạ Như Hạc cao hơn Thư Niệm một cái đầu nên mỗi lúc nhìn cô đều phải cố gắng cúi người xuống. Giống như không hiểu ý cô là gì, khuôn mặt anh không có chút biểu cảm gì, nhưng trong mắt lại mang vài phần dò xét.

Thấy anh vẫn không muốn mở miệng nói chuyện như trước, Thư Niệm rất phiền muộn: "Tại sao anh lại không nói chuyện? "

"..."

Thư Niệm từ trước tới giờ cũng chưa từng gặp loại tình huống này. Đối phương cũng không phải là không để ý tới cô, lúc nghe cô gọi anh sẽ dừng lại. Cũng không phải coi cô thành không khí, sẽ nghe cô nói chuyện, chỉ có điều là sẽ không đáp lời.

"Anh như vậy là không lịch sự." Thư Niệm bắt đầu giáo huấn, "Em nói với anh nhiều như vậy, sao anh vẫn không để ý tới em chứ? "

Ánh mắt Tạ Như Hạc hơi thay đổi, vẫn không nói chuyện như cũ.

Nói đến đây, Thư Niệm đột nhiên nghĩ ra điều gì, trở nên hơi bất an: "Không phải là anh không nói chuyện được chứ..."

Nghe vậy, mí mắt Tạ Như Hạc giật giật, hàng mi tinh tế khẽ run nhẹ.

Phản ứng của anh lại làm cho ý nghĩ của Thư Niệm càng thêm kiên định.

"Nếu như anh không thể nói chuyện, vậy có thể dùng ngôn ngữ cơ thể để nói với em mà." Thư Niệm cảm thấy vừa rồi mình quá mức hùng hổ dọa người nên không dám nhìn anh, "Em cũng không có ý..."

Tạ Như Hạc không nhìn cô, sắc mặt hững hờ như trước. Giống như không quá quan tâm để ý tới cô, nhưng cũng không có xu hướng muốn rời đi.

Thư Niệm trầm mặc, lựa chọn từ ngữ thật cẩn thận. Thật lâu sau, cô kiên trì nói tiếp: "Hôm qua anh ở bên ngoài nhà chú Lý Hoành làm gì thế? Em có thấy anh đứng đó một lát. "

"..."

Cô tựa như là bị không khí bao phủ, một chút gợn sóng cũng không có.

Thư Niệm nhíu mày, một lần nữa nắm lấy cổ tay của anh, ghé sát, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được nói: "Chú Lý Hoành không trả cho anh tiền công là không đúng, nhưng anh cũng không thể làm ra chuyện như vậy được. "

Nghe cô nói như thế, Tạ Như Hạc rốt cuộc cũng có động tĩnh. Anh nhìn về phía Thư Niệm, trong ánh mắt xẹt qua một tia mờ mịt.

Thư Niệm cũng không có chú ý tới, chỉ là phối hợp nói: "Đến lúc đấy chú ấy đi kiểm tra phanh của xe đạp, phát hiện không hợp lý, sau đó đi tìm anh thì làm sao bây giờ? "

"..."

"Anh nhất định không thể làm chuyện xấu." Thư Niệm trở nên nghiêm túc, "Bởi vì mặc kệ như thế nào, coi như lần này may mắn trốn thoát, nhưng cuối cùng thì vẫn sẽ...."

Biểu cảm của Tạ Như Hạc dần dần trở nên sáng rõ. Liên tưởng tới lời nói của Thư Niệm trước đó, cuối cùng anh cũng hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của cô, sắc mặt tối dần. Không có nghe cô nói tiếp, trực tiếp hất tay của cô ra khỏi cổ tay mình.

Bộp một tiếng ---

Một giây này, xung quanh dường như dừng lại.

Ánh mắt Tạ Như Hạc như bị đóng một lớp băng, âm u mang theo vài phần uất khí. Anh mấp máy môi, thần sắc không chút che giấu sự chán ghét cùng vẻ tự giễu.

Sau đó, không để ý tới biểu cảm sùng sốt của Thư Niệm, quay đầu rời đi.

...

...

Bởi vì cú điện thoại tối qua kia, Thư Niệm liền...mất ngủ!

Nằm trên giường lật qua lật lại, từ từ nhắm hai mắt nhưng cũng không có chút xíu nào buồn ngủ. Mãi đến khi trời gần sáng cô mới miễn cưỡng thiếp đi.

Ngày thứ hai, Thư Niệm ngủ đến một giờ chiều mới rời giường.

Cô vào phòng bếp tùy tiện xử lý tìm chút đồ ăn lót dạ, rồi lại đến phòng khách, uống hai viên thuốc cảm mạo mới cảm thấy cổ họng đỡ ngứa ngáy hơn những ngày trước một chút. Cô ho hai tiếng, sau đó dần dần mà "A----" vài tiếng, cảm giác trạng thái cổ họng cũng không sai lệch lắm so với dự kiến.

Liền nuốt tiếp một viên đường Tỳ Ba vào miệng rồi đi ra cửa.

Bên ngoài trời đã ngừng mưa, nhưng mặt đất vẫn cứ ẩm ướt như cũ, bầu trời xám xịt u ám. Trong không khí còn mang theo một tầng khí ẩm, tựa như muốn mang theo gió lạnh tiến vào sâu bên trong.

Tuy nói trời không còn quá lạnh, nhưng vì đây là thời kì giao mùa, cũng là thời điểm dễ phát sinh bệnh cao nhất. Thân thể Thư Niệm lại yếu đuối, bản thân không muốn mình bị cảm nặng hơn nên trên người bọc hai chiếc áo lông cừu, kèm thêm một chiếc áo khoác màu nâu nhạt dài ngang gối. Cô đem mình gói lại cực kì chặt chẽ. Bất quá trong thời tiết như vậy, quả thực có chút... hơi nhiều.

Lên xe buýt, Thư Niệm tìm chỗ sau cùng rồi ngồi xuống.

Lúc này cô cũng cảm thấy có chút nóng, mồ hôi bắt đầu rịn ra trán nên cô vô thức đem cổ áo kéo xuống một chút.

Dựa theo địa chỉ mà giáo sư đã đưa cho, Thư Niệm xuống xe tại phía Bắc của Thành phố. Đây là lần đầu tiên cô tới phòng thu âm này nên không thể nào biết đường, liền đi theo sự chỉ dẫn của điện thoại di động, đi đến toà nhà cao ốc tại ngã tư đường Kim Linh.

Đi thang máy lên tầng năm.

Xác nhận được vị trí, Thư Niệm đứng bên ngoài không nhúc nhích, gửi cho giáo sư một tin nhắn ngắn. Không lâu sau đấy, một người phụ nữ hơn 40 tuổi mở cửa, bà ta trông có vẻ nóng vội, chỉ mặc một chiếc áo mỏng, tóc được búi lên cao nhìn rất lão luyện.

Bà ấy đi ra, cùng Thư Niệm chào hỏi.

Thư Niệm cung kính gọi: "Cô Hoàng."

Người phụ nữ trước mắt là giáo viên dạy kịch thời đại học của cô - Hoàng Lệ Chi.

Bà nhìn Thư Niệm, cười nói: "Em tới rồi à? Nơi này có một nhân vật, em đi thử giọng xem có thích hợp hay không."

Thư Niệm vâng dạ, liền vội vàng đi theo bà.

Hoàng Lệ Chi đưa cô tới trong phòng điều khiển, gặp đạo diễn phối âm.

Bây giờ, Thư Niệm đã không thể giống như trước, có thể ứng xử bình thường với người khác, cô hơi sợ việc xã giao, lúc cùng người khác trò chuyện liền khẩn trương đỏ mặt. Cô liếm nhẹ môi, bắt bản thân ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của đạo diễn, lưng túng tự giới thiệu về mình.

"Tôi là Lý Khánh, cô cứ gọi tôi đạo diễn Lý là được rồi." Lý Khánh cười cười, thái độ không mấy thân thiện, đưa một tờ giấy A4 cho cô, "Vây, thử cái này trước đi."

Thư Niệm vội vàng tiếp nhận, mắt khẽ đảo qua nội dung trên tờ A4.

Lý Khánh nói: "Chuẩn bị xong liền đi vào trong thử âm."

Kỳ thật cũng không có quá nhiều thời gian cho cô chuẩn bị.

Thư Niệm cũng biết rất rõ đạo lý này, cô từ từ nhắm hai mắt để ổn định lại cảm xúc rồi bước nhanh vào phòng thu âm bên trong..

Không gian phòng thu âm cũng không tính là lớn, bên trong còn có bốn năm người. Trong phòng bịt kín, không khí không lưu thông nên mùi có chút ẩm mốc khó ngửi. Điều kiện không được tốt lắm, điều hoà vẫn mở, nhưng cũng nóng bức đến khó chịu.

Thư Niệm đi đến trước micro, đeo tai nghe lên.

Màn hình trước mắt bắt đầu chuyển động.

Bình thường trước lúc cô chính thức thử âm, cô sẽ được xem một số hình ảnh.

Để cô quan sát và hỏi tường lại.

Bên tai là nguyên âm của diễn viên lúc quay chụp. Cô phải nhớ kỹ từng khẩu hình của diễn viên, mỗi hơi thở, thời điểm nói chuyện, lúc há miệng, toàn bộ đều phải trùng khớp.

Bên trong phòng thu âm nhiều người, nhưng lại yên ắng vô cùng.

Thư Niệm rất khẩn trương, không gian chật hẹp, người lại đông, vốn là thiếu dưỡng khí. Giờ phút này cô cảm thấy mình gần như không thở nổi.

Tiếng nói trong tai nghe kết thúc, hình ảnh trước mắt cũng ngừng lại.

Trong phòng điều khiển truyền đến thanh âm của Lý Khánh: "Chuẩn bị xong chưa?"

Thư Niệm nuốt một ngụm nước bọt, xiết chặt tờ giấy trong tay: "Được rồi ạ."

Hình ảnh trước mắt không một tiếng động.

Thiếu nữ nhìn chằm chằm vào mình trong gương, thần sắc hững hờ, hốc mắt dần dần đỏ, im lặng rơi nước mắt. Mà Thư Niệm bên ngoài, vành mắt cũng đỏ dần lên, như là bắt đầu nhập tâm vào đoạn phim.

....

Buổi thử âm kết thúc, Thư Niệm chủ động lùi về phía sau. Cảm xúc của cô vẫn chưa thể ổn định lại, trong cổ họng nhin không được phát ra những tiếng nghẹn ngào khe khẽ.

Thư Niệm vuốt vuốt mắt, ra khỏi phòng thu âm.

"Rất tốt, vậy vai này tôi chọn cô." Lý Khánh có vẻ rất hài lòng, biểu cảm so với vừa nãy hòa hoãn không ít, "Đi sửa sang lại một chút đi, đợi lát nữa tôi đưa kịch bản cho cô, ngày hôm nay không có cảnh diễn của cô, ngày mai mới bắt đầu."

Đại khái chỉ là một vai diễn phụ nhỏ trong bộ phim, cũng không quan trọng.

Lý Khánh trực tiếp quyết định, cũng không cần cho sản xuất bên kia xem qua.

Thư Niệm mỉm môi, nhỏ giọng đáp: "Vâng, cảm ơn đạo diễn rất nhiều."

Bởi vì tin tức này, tâm tình Thư Niệm tốt lên không ít.

Bên trong phòng thu âm không có nhà vệ sinh, Thư Niệm lên tầng trên tìm nhà vệ sinh công cộng. Trên đường đi, cô mới phát hiện ra tầng này cơ bản đều là phòng thu âm.

Thư Niệm rửa mặt, nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, do dự một chút rồi lấy cây son ra thoa lên môi. Cô cũng không có ý định đi về, theo như thường lệ, thì cô đều sẽ ngây ngốc đến mười hai giờ khuya.

Coi như mình không có công việc, cũng có thể nghe người khác phối âm một chút, tiếp thu thêm kinh nghiệm.

Bên cạnh có hai cô gái đang trang điểm.

Một người trong đó đột nhiên mở miệng: "Ngày hôm nay hình như Lê Thịnh có tới đây nha, hay là chúng ta cùng đi xem trộm một chút? Tôi rất thích anh ấy!"

"Làm sao mà vào được cơ chứ."

"Aizz, tôi đã nói là một chút cơ mà. Nghe nói anh ấy lần này tới là để thử âm ca khúc do A Hạc viết."

Thư Niệm đi bên ngoài cửa, nghe được cái tên này, cô vô thức quay đầu, sắc mặt sững sờ. Rất nhanh sau đó, cô lấy lại tinh thần, dùng sức lắc đầu, cũng không có ở lại nghe tiếp.

Ra khỏi phòng vệ sinh, Thư Niệm quay về đường cũ. Đi thẳng, rẽ trái hai lần là có thể về tới phòng thu âm vừa rồi.

Trên đường, cô không khỏi nghĩ tới hôm qua khi "Tạ Như Hạc" gọi lại cú điện thoại kia.

Sau đó cô nói cái gì, quả thực cô cũng không nhớ rõ nữa. Giống như là có nói, mà hình như là không nói gì. Đại khái là nói tiếng xin lỗi, sau đó liền cúp điện thoại.

Nhưng lời nói của người bên kia điện thoại, Thư Niệm vẫn nhớ rất rõ ràng.

Anh nói, cô nhận lầm người.

Trước đó cô gọi điện thoại, đối phương không có nhận. Sau đó lại gọi lại rồi hỏi ai vậy.

Cô hỏi, là Tạ Như Hạc sao?

Anh nói, cô nhận nhầm người.

Thư Niệm cũng không biết có phải mình quá nhạy cảm hay không.

Cô cảm thấy nếu như người bên kia không phải là Tạ Như Hạc, theo như tình huống bình thường, đối phương không phải sẽ nói "Cô nhầm số rồi" hay sao?

Suy nghĩ trở nên hỗn loạn, Thư Niệm xoay người.

Khoé mắt chú ý tới phía trước có hai bóng người, Thư Niệm giương mắt, nhìn thấy phía trước có hai người một đứng, một ngồi.

Một người đứng đấy, một người lại ngồi trên xe lăn.

Lại là gương mặt quen thuộc kia.

Hình ảnh ngày hôm ấy, quả thực không phải ảo giác của cô.

Tạ Như Hạc hôm nay mặc đồ có chút lười biếng, một chiếc áo màu đen rộng thùng thình, phối với quần thường màu xám. Người trước mặt tựa hồ như đang nói với anh cái gì đó, anh một chút kiên nhẫn cũng không có, lại bày ra một biểu cảm âm trầm, lạnh nhạt.

Quả thực là một bộ dáng không vui.

Không lâu sau.

Tạ Như Hạc đột nhiên cong môi, đôi mắt đen nhuộm nhiều sắc thái, tất cả đều là giễu cợt. Anh "xùy" khẽ một tiếng, cười như không cười mà nói rằng "Hát không được vậy tôi đòi người là được rồi, không phải sao?"

"..."

Người đứng trước mặt anh thần thái cung kính, nhưng giọng điệu lại có chút nóng nảy.

Tạ Như Hạc lười không buồn nghe. Giống như dùng ánh mắt còn lại chú ý tới thân ảnh của cô, ánh mắt xẹt qua, nhìn về phía Thư Niệm.

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt dừng lại.

Cảm xúc của Thư Niệm đã khôi phục hơn nửa, nhưng vành mắt vẫn đỏ ửng lên, khoé mắt cụp xuống tiêu điều. Da cô rất trắng, càng làm cho vành mắt đỏ ửng thêm rõ ràng.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Không đến một giây.

Lần này Thư Niệm đem ánh mắt dời đi trước, im lặng không lên tiếng đi qua hai người bọn họ, tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng của cô, Tạ Như Hạc thu lại vẻ trào phúng trên mặt, trong mắt lộ ra một tia không biết làm sao. Đầu ngón tay anh giật giật, yểu hờn khẽ di chuyển lên xuống.

Lực đạo trên tay khẽ tăng thêm, xe lăn cũng theo đó mà di chuyển rồi dừng lại.

Tác giả có lời muốn nói: Vẫn là quá 100 cái hồng bao!! =w=

Lời editor: Haizz cuối cùng cũng xong một chương:(Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ~

21:22 p.m [01.12.18]

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Điều Không Tốt

Edit by Nỳ ☐☐~Beta by Vee

Bên cạnh người đàn ông còn đang giải thích gì đó với anh.

Tiếng ồn ào làm cho người khác thật chán ghét.

Tạ Như Hạc nhắm mắt, rồi lại mở ra, trong mắt thấy rõ sự sắc bén không có chút nào biến mất. Anh nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh, tiếng nói đột nhiên trầm xuống, nói ra từng chữ một, không để lại một chút thể diện nào.

"Tôi cho phép anh nói chuyện sao?"

-

Thư Niệm trở lại bên trong phòng thu âm.

So với lúc ban đầu, bây giờ phòng thu âm có thêm vài người, là một số tiền bối có nhiều kinh nghiệm trong việc lồng tiếng.

Lúc này còn thừa lại một nam sinh muốn thử âm, có lẽ là kinh nghiệm lồng tiếng quá ít, ngay cả khẩu hình phát âm cũng chưa điều chỉnh ăn khớp, mà còn nói không trọn vẹn, cộng với âm thanh vô cùng tê nhạt vô vị.

Lý Khánh không có kiên nhẫn mà nghe hắn nói, liền bảo rút đi.

Nam sinh bởi vì lần đầu được đọc bản chính mà cười toe toét trong nháy mắt nét mặt trở ra, khuôn mặt lộ rõ sự ngượng ngùng cảm thấy xấu hổ đến tột cùng. Hắn không nói gì thêm nữa, lập tức chạy ra khỏi phòng thu.

Nam sinh vừa đi khỏi, việc thử âm cũng chấm dứt. Thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi cũng theo đó mà trôi mau.

Hoàng Lệ Chi tiến vào trong phòng thu âm một lần nữa, đây là một bộ phim truyền hình hiện đại mới, bà ấy là người lồng tiếng cho nhân vật nữ chính, bởi vì diễn viên lồng tiếng cho nhân vật nam chính không ở đây, nên hai người liền tách ra để cho tiện việc lồng tiếng và thu âm. Bao gồm cả phần diễn kịch.

Bởi vì buổi biểu diễn không tập hợp chung lại, nên các diễn viên lồng tiếng khác chỉ có thể đứng ở sau, không thể lúc nào cũng ra ra vào vào được.

Thư Niệm ở trong phòng chăm chú xem mọi người đang dùng âm thanh biểu diễn.

Khi thu âm khí lực phải bén nhọn, diễn viên không được phép phát ra một chút tiếng động nào, tiếng hít thở đều phải hạ thấp xuống nhất có thể. Chuyển động nhẹ một chút đều có thể sẽ phát ra tiếng quần áo ma sát xột xoạt. Cho nên bọn họ không dám nhúc nhích một chút nào.

Vừa đứng chính là đứng cả một ngày.

Hoàng Lệ Chi cả người đầy kinh nghiệm, lời đọc tình cảm nắm bắt thành thạo, tốc độ lồng tiếng rất nhanh, thời gian dần dần trôi qua, đạo diễn hô một tiếng nghỉ ngơi bà cũng không nguyên ý lắm. Chẳng qua chỉ đi lại uống một ngụm nước, để cưỡng hòng được nghỉ ngơi một chút, sau đó lại bắt đầu tiếp.

Thư Niệm ở bên cạnh nhìn, nửa đường Lý Khánh bảo cô đi thử vai diễn cùng một số người bên trong, cuối cùng cũng đã vượt qua. Xem như đã chọn được một vai diễn, mặc dù chỉ là một vai nhỏ bé, nhưng Thư Niệm cũng thực cao hứng.

Mãi cho đến sáu giờ tối.

Cỗ hòng Thư Niệm vừa mới đỡ hơn hiện tại liền ngửa lên, cô một mực chịu đựng không để cho họ ra. Sợ trong chốc lát nhện không được, sẽ ảnh hưởng đến chú ý của đạo diễn. Cô không thích mang đến phiền phức cho người khác.

Thư Niệm có chút do dự, cuối cùng vẫn là tiến lên nói với Lý Khánh một tiếng, rồi nhận kịch bản. Hoàng Lệ Chi còn đang ở bên trong phòng thu. Thư Niệm suy nghĩ một chút, rồi trực tiếp nhắn cho bà một tin trên Wechat.

Sau đó rời khỏi phòng thu âm.

Thời điểm chờ thang máy, Thư Niệm nhìn thấy ở bên cạnh có người đang gọi điện thoại.

Cô quay đầu nhìn lại, điều đáng chú ý tới chính là mới vừa rồi người đàn ông kia nói chuyện cùng với Tạ Như Hạc

Người đàn ông biểu lộ vẻ mặt rất khó coi, dường như rất tức giận: "Cmn, đúng là một người bị bệnh thần kinh. Lần đầu tiên trong đời ông đây mới thấy người tự cao tự đại đến vậy. Bản demo' thì không tệ, nhưng phong cách thì không hợp lắm với phong cách của Lê Thịnh, tôi ôn tồn kêu anh ta đổi một chút xú, anh ta nói chuyện kiểu quái gì không biết?... Đừng cmn đùa tôi, người tàn tật thì tôi phải tha thứ cho hắn sao?"

Thư Niệm nhếch môi, lập tức hiểu được người đàn ông đó nói tới ai. Nắm thật chặt kịch bản trong tay.

Thang máy vừa đến, bên trong không có một người.

Thư Niệm tiến vào.

Người đàn ông còn đang mải chúi với chiếc điện thoại, đem người bên kia giống như một hốc cây mà dễ phát hỏa. Qua mấy giây, hẳn ta mới chú ý thang máy đã đến, mặt lạnh đi vào.

Thư Niệm buông mắt xuống, lập tức ấn vào nút đóng cửa.

Người đàn ông vẫn chưa hoàn toàn tiến vào, nửa người còn đang ở bên ngoài.

Trong nháy mắt cửa thang máy hướng bên trong khép lại, rầm một tiếng, đụng phải thân thể của hẳn ta, hai bên cánh cửa nhanh chóng giật lại.

Mặc dù không tính là quá đau, nhưng cũng làm người đàn ông giật nảy mình.

Hẳn ta theo bản năng muốn la to, nhưng vẫn là nóng nảy nhin xuống, hẳn cứ nghĩ rằng thời gian chờ cửa thang máy quá lâu nên tự động đóng lại chứ không biết rằng Thư Niệm ấn nút.

Người đàn ông hít một hơi thật sâu, nói trong điện thoại: "'Vào thang máy, không nói nữa.'"

Thư Niệm có chút khản trương, tim đập loạn xạ, di chuyển một bước cách xa người đàn ông đang đứng. Chờ những người khác vào thang máy cô mới thoảng thả lỏng xuống. Nửa ngày, khoe miệng nhỏ khẽ vênh lên độ cong không dễ nhận ra.

-

Thời gian cũng không tính là muộn lắm, nhưng sắc trời bên ngoài cũng đã tối hơn phân nửa, đám mây trôi theo gió mà bồng bênh, giống như là Kẹo Đường vị hạt vừng. Nhiệt độ không khí cũng so với trước mà thấp xuống mấy độ.

Thư Niệm vừa đi vừa mở kịch bản ra xem, rất nhanh liền bỏ vào trong túi. Trong khoảng thời gian này thời điểm về nhà đều tính là rất sớm, Thư Niệm còn có chút không quen. Cô yên lặng suy nghĩ com tối hôm nay nên giải quyết như thế nào, cùng lúc đó di chuyển đến nhà ga để chờ xe.

Trùng hợp là giờ cao điểm tan làm.

Đội hơn mười phút, các chuyến xe đều chật ních người, Thư Niệm lại không muốn chen lấn với người khác, trực tiếp liền không lên. Cô cũng không dám ngồi taxi về nhà, dứt khoát lấy kịch bản ra xem.

Lại đợi thêm một vài phút.

Bởi vì cúi đầu thời gian dài, cổ Thư Niệm có chút đau, cô xoay xoay cái cổ, thư giãn các cơ. Ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua xung quanh. Vài giây sau, ánh mắt dừng lại ở nơi nào đó cách xa ba bốn mét.

Là anh sao?

Gần đây hai người dường như gặp nhau vô cùng thường xuyên.

Tạ Như Hạc đứng ở trạm dừng chân bên cạnh, cách chỗ dừng của Thư Niệm một đoạn. Nhà ga cũng không ít người, nhưng người xung quanh anh lại rất ít như vậy càng lộ ra vẻ lạnh lẽo cô đơn.

Lúc này, anh cúi đầu xuống nhìn điện thoại, mái tóc trên trán rũ xuống, che đi cặp mắt đào hoa, nhìn giống như là bộ dạng còn thuở thiếu niên.

Thư Niệm thu hồi ánh mắt lại, đem kịch bản bỏ vào túi.

Cô cảm thấy mình không có nhận lầm người, chính xác là không có nhận sai người.

Thái độ Tạ Như Hạc đối với cô như thế nào, Thư Niệm không rõ ràng lắm. Cô cũng không có bởi vì chuyện này mà tức giận lắm, có thể khó chịu một chút, nhưng cũng không để ở trong lòng quá nhiều.

Anh không muốn cho người khác biết, cô liền tôn trọng quyết định của anh.

Trong suốt một thời gian dài hai người không liên lạc với nhau.

Bây giờ gặp lại, ai cũng đều có thay đổi rất lớn.

Dù cho không nói gì, nhưng hai bên đều biết.

Khoảng thời gian mà bọn họ tách ra, hai người đều sống không tốt.

-

Thư Niệm mở điện thoại, liếc mắt nhìn thời gian.

Cô nhìn thoáng qua bên đường, không tiếp tục ở lại, xoay người đi sang một hướng khác.

Thư Niệm mặc dù rất ít khi đến nơi này, nhưng cũng biết ở gần đây có một trạm tàu điện ngầm.

Không tính là gần, đại khái phải đi nửa giờ.

Đi khoảng vài chục bước.

Thư Niệm liền nghĩ tới Tạ Như Hạc, không biết là anh ở nơi đó chờ người tới đón, muốn ngồi taxi hay là xe buýt, hai phương tiện sau đối với hắn mà nói thực sự là không thích hợp.

Thư Niệm có chút lo lắng, nhìn không được nhìn thoáng ra sau.

Nhưng lại phát hiện, Tạ Như Hạc không còn ở vị trí ban đầu. Lúc này anh di chuyển xe lăn, đi theo hướng của cô.

Ánh mắt không đặt trên người cô, giống như chỉ là đi chung đường.

Thư Niệm ngăn người, thu hồi ánh mắt.

Là cũng không đợi được xe sao?

Thư Niệm cũng không đem ý nghĩ này đặt trong đầu, tiếp tục đi phía trước dựa theo trí nhớ của mình. Cô nhớ kỹ ở gần đây có một siêu thị lớn, muốn mua sủi cảo đông lạnh trở về nấu, thuận tiện mua thêm đồ dùng hằng ngày.

Dù không muốn để cho mình chú ý Tạ Như Hạc, nhưng tâm tư vẫn nhảy cảm, biết anh vẫn đi theo chính mình.

Bất quá chỉ là đi cùng đường.

Thư Niệm không nghĩ thêm quá nhiều.

Siêu thị cách nơi này cũng không xa.

Thư Niệm đi thêm vài phút, liền đến siêu thị.

Vốn cho rằng Tạ Như Hạc sẽ đi thẳng, nhưng mà lại phát hiện anh cũng theo vào cùng.

Thư Niệm đối với loại cảm giác này có chút quen thuộc, thoáng nhú mày lại.

Khoảng thời gian tiếp theo bên trong siêu thị.

Thư Niệm cảm thấy giống như mình có thêm một cái đuôi.

Thư Niệm đến khu hoa quả mua chuối tiêu, Tạ Như Hạc bên kia liền lựa chọn lê;

Thư Niệm đến khu ăn vặt mua kẹo mềm, Tạ Như Hạc liền chọn thạch hoa quả;

Thư Niệm đến khu đông lạnh mua sủi cảo, Tạ Như Hạc cũng đi lựa chọn kem.

Càng về sau, bên trong giỏ hàng của cô chất đầy các túi to nhỏ, nhưng trong tay anh lại trống không. Thật ra anh chỉ cầm thử lên để lựa chọn, chứ không lấy một món nào cả.

Thư Niệm cảm thấy kỳ lạ, nhìn không được quay lại nhìn anh.

Nhưng Tạ Như Hạc chỉ nhìn thẳng, không có nhìn một chút nào về hướng của cô.

Thư Niệm rũ mắt xuống, đứng yên tại chỗ, không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau đó, cô quyết định đi đến khu vực đồ dùng của phụ nữ.

Không gian siêu thị này rất lớn, các bảng hiệu hàng hóa nước ngoài cũng không ít, không phải chỉ có các bảng hiệu trong nước. Có hai loại hàng đối lập với nhau, một bên tất cả gồm băng vệ sinh, một bên còn lại là tả giấy.

Thư Niệm tùy ý lấy một gói băng vệ sinh lên nhìn.

Nhưng dư quang vẫn đặt ở một nơi khác đúng lúc nhìn thấy Tạ Như Hạc đang đi theo cô.

Qua vài giây.

Tạ Như Hạc xuất hiện cùng một chỗ với cô, anh từ phía sau đồng hàng hóa đi ra. Chú ý tới chỗ Thư Niệm đang đứng, lại nhìn hàng hoá ở đó, sùng sốt.

Xe lăn thoảng dừng lại, sau đó lại di chuyển về phía trước, cách chỗ Thư Niệm đang đứng khoảng hai mét.

Thư Niệm buồn bực nhìn anh.

Phát hiện chỗ anh đang ở là quầy tã giấy trẻ em, nhưng ánh mắt của anh cũng không có đặt ở nơi đó, mà là nhìn chăm chăm vào cô. Sau khi đối diện với ánh mắt của cô, vẻ mặt không chút thay đổi mà di chuyển đến nơi khác

Thư Niệm thở hắt ra một hơi, buông vật đang cầm ở trong tay xuống, đẩy giỏ hàng đi tới hướng của anh.

Thư Niệm đi đến bên cạnh anh, cầm lên một bao tã giấy, chậm rãi nhìn lên phần giới thiệu của sản phẩm

Bởi vì cô bất thành linh tới gần, một bên mặt của Tạ Như Hạc dường như cứng đờ. Anh rũ khuôn mặt xuống, khóe môi mím chặt. Lực đạo trên tay càng lớn, gân xanh nổi lên.

Chú ý tới xe lăn của anh có chiều hướng lùi về sau, ánh mắt Thư Niệm nhìn về phía anh, tiếng nói của cô rất nhẹ, thái độ cũng rất lạnh nhạt, dường như chỉ là thuận miệng hỏi một chút.

""Tại sao anh lại đi theo ở phía sau tôi?""

Cho dù là nghe nói như thế, Tạ Như Hạc cũng không nhìn cô, vừa im lặng lại âm trầm.

Thực sự lúc đầu Thư Niệm không có tức giận.

Nhưng thái độ của anh nhiều lần đều giả vờ không biết, lại làm cho cô tức lên, Thư Niệm nhủ mảy lại, đột nhiên thay đổi câu hỏi, giọng nói lúc này cũng lạnh xuống: ""Anh có con rồi sao?""

Bất thành linh trong lời nói của cô làm cho vẻ mặt Tạ Như Hạc trong nháy mắt xuất hiện một tia rạn nứt.

Là không thể tưởng tượng nổi hay là không sao nói rõ được.

"Chưa từng có."" Chú ý tới vẻ mặt của anh, Thư Niệm liền xuy mặt xuống, từ một kệ hàng khác cầm một bao băng vệ sinh trắng nõn, ""Vậy là anh cũng muốn đến để mua cái này?""

Ánh mắt Tạ Như Hạc nhìn thoảng qua, vô ý thức liền nhìn đến đồ vật trong tay cô đang cầm.

Không đợi anh kịp phản ứng, đột nhiên Thư Niệm đem băng vệ sinh ném vào trong ngực anh, âm thanh vừa buồn bực vừa tức giận: ""Tôi rất hiểu biết, anh có yêu cầu gì không? Tôi giới thiệu cho anh.""

Tạ Như Hạc chậm chạp tiếp được.

Câu nói tiếp theo của Thư Niệm lại vang lên: "Nhãn hiệu này dùng rất tốt.""

""...""

¹ Một bản demo hay thu thử của một bài hát (viết tắt của từ "demonstration" - "thử nghiệm") là một bản thu âm để tham khảo hơn là để phát hành. Demo là một cách để nhạc sĩ lường tượng ý tưởng của họ gần đúng nhất trên băng hay đĩa và làm ví dụ cho các hãng thu âm, nhà sản xuất hoặc các ca sĩ khác. (theo Wikipedia)

Tác giả có lời muốn nói: Vẫn là quá 100 cái hồng bao!! =w=

Editor: mị đã mất ăn mất ngủ 3 ngày rồi đây

11:12 PM 4-12-2018

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chúng ta không cùng đường

Nói xong, Thư Niệm cũng không màng tới phản ứng của anh ra sao. Cô cúi đầu vòng qua anh, đi về phía quầy thu ngân. Tuy rằng tự nhủ phải kiên định nhưng cô lại không thấy vui vẻ một chút nào...

Sau lưng không còn nghe thấy tiếng nói của anh nữa.

Đi một đoạn đường.

Thư Niệm lại nghĩ đến Tạ Như Hạc, bước chân khựng lại, dùng lực nắm chặt tay rồi buông ra... Cô cảm thấy suy nghĩ này của mình thật không tốt, rõ ràng là hành vi của anh quá kì lạ, nhưng nghĩ tới cái này...

Liên cảm thấy mình phát hoả với anh như vậy là không nên.

Bởi lúc ấy anh đã làm ra chuyện khiến người ta thực sự thất vọng nên ông ngoại mới phải đưa anh đi. Không rõ về sau xảy ra chuyện gì mà khiến anh trở thành thế này?

Thư Niệm thật sự hi vọng anh có thể sống thật tốt, hoặc chí ít cũng không tệ đến mức khiến anh trở thành cái dạng này. Nhưng nhìn anh bây giờ, hẳn là cuộc sống cũng không hề sung sướng.

Thư Niệm lén liếc về phía sau, quả nhiên là không đi theo sao...

Cô không khỏi có chút phiền muộn, tự giã co chốc lát, rồi đành nhận mệnh quay lại.

Thế nhưng lại không thấy Tạ Như Hạc ở đó nữa. Thư Niệm đứng tại chỗ, tâm tình có chút buồn bực, bước chân đi về hướng lối ra.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, ngẩng lên lại bắt gặp Tạ Như Hạc đang từ khu bán đồ ăn vặt bên kia tiến tới.

Thư Niệm sững sờ.

Mới nãy anh chỉ cầm mỗi túi băng vệ sinh, giờ lại thấy có thêm năm sáu túi đồ, một đồng hồ kim không thể coi là nhỏ đó so với anh có chút đồ lặt vặt khá lớn.

Lại nhìn một cái túi anh đang xách – nó đối với Thư Niệm chẳng hề xa lạ, đây chẳng phải là kẹo xoài mềm mà cô từng rất thích ăn sao?

Tạ Như Hạc một tay di chuyển xe lăn, một cái tay khác ôm đồng hồ. Do mất thăng bằng một túi trong đó liền rơi xuống đất.

Thư Niệm đi đến trước mặt anh, nhặt túi đồ lên trả lại cho anh.

Tạ Như Hạc hơi nhấc mí mắt nhìn cô, rồi trầm mặc nhận lấy.

Thư Niệm vốn đang đứng, nhưng so với cái người đang ngồi xe lăn kia lại chẳng cao hơn bao nhiêu. Cô cúi đầu, tự nhận lỗi trước: "Thật xin lỗi, là tôi đã nói hươu nói vượn."

Tạ Như Hạc cũng không tiếp tục giữ im lặng, nghe thấy tiếng anh không còn thanh nhuận như thời niên thiếu mà có chút trầm khàn: "Cái gì?"

Thư Niệm không nhìn anh, tay chỉ túi băng vệ sinh, nhỏ giọng nói: "Tôi nghĩ là anh sẽ không cần dùng đến nó đâu."

Tạ Như Hạc: "..."

Thư Niệm cúi đầu đứng trước mặt anh, cũng không nói thêm gì. Cô cứ đứng im không nhúc nhích, có lẽ nếu anh không đồng ý tha thứ thì cô nhất định sẽ không rời đi.

Tạ Như Hạc cũng không tiếp tục giằng co với cô nữa: "Tôi biết."

Mối lo trong lòng được tháo bỏ, Thư Niệm thoải mái hơn không ít, lại nhìn anh: "Anh còn muốn mua gì sao?"

Tạ Như Hạc thần nhiên nói: "Đã đủ rồi."

Thư Niệm nghĩ nghĩ, đề nghị: "Vậy chúng ta cùng đi trà tiên?"

Tạ Như Hạc hơi ngẩn người, rồi gật đầu.

Hai người đến quầy thu ngân gần đó, xếp hàng một trước một sau.

Cả hai đều không phải là người nói nhiều, Thư Niệm không bắt chuyện, Tạ Như Hạc cũng không có ý định chủ động mở miệng. Hai người duy trì sự im lặng, tựa như là họ thực sự là những con người xa lạ.

Thư Niệm đứng phía trước, cũng không hề quay đầu nhìn anh. Cô thanh toán trước, sau đó đứng ở một bên chờ anh.

Thấy nhân viên thu ngân cầm lấy túi bằng vệ sinh, chuẩn bị quét mã vạch. Thư Niệm đột nhiên kịp phản ứng, nói với cô ấy: "Khoan, giúp tôi bỏ cái này ra."

Nhân viên thu ngân dừng động tác, nhìn về phía Tạ Như Hạc: "Anh có muốn bỏ ra không ạ?"

Tạ Như Hạc chần chừ một lúc, vẫn nói: "Không cần."

"..."

"Anh mua cái này làm gì?" Thư Niệm quay đầu nhìn anh, trực tiếp hỏi "Anh thực sự cần mua nó sao??"

Tránh ánh mắt của cô, Tạ Như Hạc rất không tự nhiên ừ một tiếng.

Chờ anh nhận lấy cái túi từ nhân viên thu ngân, cả hai cùng đi về phía thang máy tự động. Thư Niệm vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, rất nhanh liền nghĩ thông suốt: "Anh mua thứ đó là để cho bạn gái của anh sao?"

Nghe nói như thế, tay di chuyển xe lăn của Tạ Như Hạc dừng lại, không tiếp tục tiến về phía trước.

Phát hiện sự khác thường, Thư Niệm quay đầu: "Sao vậy?"

Mắt Tạ Như Hạc buông thông, tựa hồ đang suy tư điều gì, thật lâu cũng không thấy động tĩnh. Sau đó, anh đột nhiên nhấc lên cái túi trong tay, đưa cho cô: "Cho em."

Thư Niệm sững sờ: "Cho tôi?"

Tạ Như Hạc gật đầu, lặp lại một lần: "Là cho em."

"Tại sao... lại cho tôi?" Thư Niệm mờ mịt, nhưng chú ý tới túi đó lại là túi trong suốt, anh cầm có vẻ rất xấu hổ, đành phải nói: "Vậy tôi sẽ lấy cái này."

Trong túi trừ một gói băng vệ sinh, còn có năm túi kẹo xoài mềm.

Tạ Như Hạc lắc đầu: "Cho em hết."

Lần này anh không lại chờ Thư Niệm kịp phản ứng, trực tiếp đem mấy cái túi nhét vào trong tay của cô. Đầu ngón tay chạm đến lòng bàn tay của cô, khẽ run lên, anh lập tức rút lại như bị bỏng, sau đó tiến lên phía trước.

Thư Niệm đứng nguyên tại chỗ vài giây, thần sắc trì độn không đổi.

Trước kia quen biết anh, anh nghĩ gì cô đều không thể hiểu. Hiện tại qua đã nhiều năm như vậy, cô càng cảm thấy mình không thể nào hiểu nổi.

Thư Niệm không tiếp tục nghĩ nhiều nữa, đi theo, hỏi: "Anh định về như thế nào?"

Tạ Như Hạc không trả lời mà hỏi ngược lại: "Em về như thế nào?"

"Tôi định đi tàu điện ngầm."

"Được." Lời này cũng không nói rõ là anh làm sao để đi về. Thư Niệm nhìn anh một cái, cũng không đáp lại.

Tạ Như Hạc thấy hai tay cô đều phải xách đồ, trầm mặc một lát sau, chủ động nói: "Để tôi cầm giúp em."

Thư Niệm lắc đầu: "Không cần."

Nghe được câu trả lời này, thần sắc Tạ Như Hạc có chút cứng lại, đáy mắt sâu thẳm, tâm trạng rõ ràng không tốt. Anh nắm chặt cái túi trong tay, thanh âm rất nhẹ, mang theo chút ỷ lạnh: "Vì sao?"

Không biết tại sao anh lại đột nhiên không vui, Thư Niệm nhỏ giọng nói: "Cái gì vì sao cơ?"

Thần sắc của anh u ám: "Em cảm thấy tôi không giúp được em sao?"

Thư Niệm không nghe rõ: "Cái gì?"

Đúng lúc hai người đi ra đến gần cửa lớn siêu thị.

Gió lớn ào ào thổi, như tan vào bóng đêm, xuyên qua từng dòng người.

Tạ Như Hạc không nhắc lại, hai mắt đen giống như mực, thâm thúy mà lại sâu thẳm. Anh ngẩng lên, lần đầu lộ ra thần sắc kém như vậy: "Thư Niệm."

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô sau suốt thời gian xa cách kia.

Thư Niệm dừng bước lại, nghi ngờ nói: "Sao thế?"

Ánh sáng rọi lên người anh, còn khuôn mặt khuất tối, đôi mắt kia lại sáng lên, trong vắt. Anh khẽ nói: "Tại sao em không hỏi tôi, vì sao chân tôi lại thành ra như vậy?"

"...Tôi cảm thấy anh nhất định sẽ không muốn nói." Thư Niệm nắm chặt cái túi trong tay, có chút không biết làm sao, trái tim cũng như bị người ta bóp lấy, thờ không nói: "Mà, đó hẳn cũng chẳng phải là kí ức gì tốt đẹp với anh, cứ quên đi cũng tốt..."

Nếu như là có ai đó hỏi cô, vì sao bây giờ lại biến thành cái dạng này.

Thư Niệm cũng là sẽ không nguyện ý nói.

Hồi ức đó chắc chắn không hề tốt đẹp.

Cô sẽ không muốn lại ôn lại lần nữa.

"Dần dần sẽ tốt..." Yết hầu anh lên xuống, ánh mắt âm trầm, giống như là nhận rõ hiện thực, thanh âm trở nên trầm thấp buồn buồn: "Thư Niệm, chúng ta không cùng đường."

Thư Niệm cũng không để ý: "Có người tới đón anh thật sao?"

Tạ Như Hạc không khẳng định cũng không phủ định.

Sau đó, rốt cục nói ra nguyên nhân anh một mực đi theo cô: "Người gọi cho em hôm qua là tôi,... về sau có chuyện gì cần giúp đỡ, em có thể đến tìm tôi."

"..."

Anh còn nói một câu gì nữa, nhưng thanh âm bị ép xuống rất thấp, Thư Niệm không thể nghe rõ...

Cô vẫn còn có điều muốn hỏi.

Nhưng Tạ Như Hạc đã xoay xe, hướng một hướng khác rồi đi, ngay cả lời tạm biệt cũng không để lại.

Thư Niệm xách một túi đồ lớn, đi đến chỗ cho thuê xe đạp, thuê một chiếc xe, rồi đạp thẳng đến ga tàu điện ngầm.

Từ về đến trạm xe gần nhà, đại khái mất 15", đi về đến nhà chắc sẽ mất thêm 10" đi đường nữa.

Thời gian còn sớm, các cửa hàng trên phố vẫn còn sáng đèn. Đèn neon cùng đèn đường rực rỡ, có thể nghe được âm thanh cười đùa của những cặp tình nhân, khắp nơi rộn rã các âm thanh huyền ảo.

Thư Niệm ghé lại một cửa hàng ven đường mua chiếc bánh phô mai, vừa ăn vừa đi về nhà.

Cả quãng đường đó nàng không ngừng nghĩ đến Tạ Như Hạc.

Tâm tình không khỏi cảm thấy có chút không vui. Thư Niệm cũng không hiểu điều gì khiến tâm tình cô tự nhiên xuống dốc như vậy, rõ ràng anh không có ác ý gì.

Mặc dù cuộc gọi hôm qua anh đã lừa cô. Nhưng cô cũng không nghĩ đến điều này.

Lại nghĩ đến lời cuối cùng khi nãy của anh, khẩu hình đó... có chút quen thuộc. Hẳn là Tạ Như Hạc đã nói bảy chữ. Nhưng lại quá mơ hồ, cô hoàn toàn không biết rốt cuộc anh đã nói gì.

Dù sao cũng nhân rồi không có việc gì, suốt quãng đường đó Thư Niệm một mực nghĩ về lời nói mơ hồ đó của anh.

Về đến dưới nhà, Thư Niệm nhìn quanh bốn phía một chút, xác định chung quanh không có ai, cô mới thở nhẹ một hơi, chạy một mạch lên lầu hai, mở cửa vào nhà liền lập tức khóa lại.

Cô thở phì phò, tự thì thầm: "Không muốn bị người khác khi dễ."

Thư Niệm sững sốt một chút, lập lại một lần vẫn không dám tin tưởng. Chỉ cảm thấy Tạ Như Hạc sẽ không nói những lời như vậy, nhưng lời này lại trùng hợp rất khớp với khẩu hình của anh.

Thư Niệm đứng đó phát ngốc...

Rất nhanh khôi phục lại tâm tình, cô theo thói quen kiểm tra cửa sổ, nấu nhanh một gói sủi cảo đông lạnh, tắm rửa, giặt quần áo, luyện khẩu hình trên TV, đọc kịch bản... chờ Thư Niệm làm xong mọi việc thì ngoài trời cũng đã rạng sáng.

Cô bật đèn, nằm lỳ ở trên giường chơi điện thoại.

Nghĩ cho tới cái tên mà hôm nay nghe được tại WC, Thư Niệm gãi gãi mặt, do dự vài giây. Cô mở web tìm kiếm, nhập vào 2 chữ "A Hạc".

Đối với phương diện âm nhạc này, Thư Niệm cũng ít quan tâm.

Nhìn thông tin trên Baidu cô mới biết được A Hạc mấy năm gần đây là một ca sĩ solo rất hot. Từ 5 năm trước anh ta đã bắt đầu trình bày những tác phẩm của mình trên các đài bình dân.

Album đầu tiên của anh ta có tên « *Niệm của tôi* », bởi vì không có tiếng tăm hay nâng đỡ gì nên giai đoạn này việc thu hút fan không hề dễ dàng. Nhưng anh tựa hồ cũng không để ý điều này, vẫn tiếp tục theo đuổi đam mê của mình.

Album thứ hai là « *Khó kiểm soát* », tình cờ được một chương trình gameshow đang hot bấy giờ phát ra, sau đó mọi người dần biết đến và có chút danh tiếng.

Cứ mỗi lần một Album mới được phát hành, danh tiếng của anh cũng theo đó mà tăng lên. Sau khoảng 2 năm làm việc, anh dần lui về sau màn, chuyên tâm sáng tác nhạc.

Thư Niệm mấp máy môi, lẩm nhẩm « *Khó kiểm soát* ».

Khúc nhạc dạo không quá dài, phong cách trữ tình gợi nhiều cảm xúc, có thể nghe được các loại tạp âm, không biết là phát ra từ cái gì. Nhưng chỉ một lúc, những âm thanh hỗn tạp đó bỗng im bật. Tiếng hát của A Hạc vang lên trong cái nền yên tĩnh ấy.

Mí mắt Thư Niệm giật giật.

Đúng là Tạ Như Hạc trong suy nghĩ của cô.

Thanh âm của anh kéo dài theo tiết tấu, trầm thấp linh hoạt kỳ ảo, mỗi chữ mỗi câu phảng phất mang theo một tình cảm u ám và tuyệt vọng. Khí tức nhàn nhạt, tiếng nhạc ấy giống như con người anh, lưu loát sạch sẽ.

Âm thanh vòn qua tai, len lỏi vào trái tim.. tâm tình Thư Niệm khá hơn không ít. Nhưng nó cũng khiến cô có chút bối rối.

Trước khi chìm vào giấc ngủ.

Thư Niệm không khỏi liên nghĩ tới lời nói của Tạ Như Hạc trước đó

—— "Chúng ta không cùng đường"

-...

Chuyện Lý Hoành vào viện cũng đã qua được vài ngày.

Bởi vì chính mình đã chủ quan mà hành động lỗ mãng, Thư Niệm suy nghĩ rất nhiều ngày. Cuối cùng miễn cưỡng đưa ra được một kết luận, cô cảm thấy tuổi của mình còn nhỏ, rất nhiều chuyện không thể cân nhắc chu toàn, không phải là không thể tha thứ.

Mỗi ngày cô đều tự cường điệu mà đưa ra hàng chục cái kết luận khác nhau.

Nhưng cách tẩy não này không có tí hiệu quả, bởi nó đã bị Trần Hàn Chính phá bỏ...

Trần Hàn Chính và Lý Siêu - con trai Lý Hoành có quan hệ rất tốt, cậu ta còn quần lầy Thư Niệm nói chuyện. Do đó Thư Niệm đã biết rõ ràng một việc —— lần Lý Hoành vào viện đó, chiếc xe đạp kia cũng bị hư hại không nhẹ.

Nhưng lúc đó, vì tiết kiệm tiền nên Lý Hoành không có mang xe đi sửa.

Trần Hàn Chính lúc nói những lời này, trong miệng còn ngậm chiếc bút, giọng điệu có vẻ giễu cợt: "Vận mệnh đối với hán thật đúng là không đến nỗi, tiền kiếm được bao nhiêu đều để dùng "đầu tư" vào bệnh viện, không thì cũng là mẹ hán đến lấy. Tôi cũng là lần đầu tiên được thấy loại người này, vì tiền mà chịu tội."

Thư Niệm trầm mặc.

Trần Hàn Chính cảm thấy khác thường, như bình thường cô nhất định sẽ cau có mặt mày, như mấy bà già giáo huấn cậu đừng có nói năng bậy bạ. Thế nhưng bây giờ lại im lặng như vậy...

Trần Hàn Chính thấy lạ: "Đã xảy ra chuyện gì à?"

Thư Niệm ngắc đầu: "??"

"Sao không mắng tôi đi bà già!" Trần hàn chính rống to: "Hôm nay sao không mắng tôi à?! Cậu đã thay lòng sao? Cậu không còn yêu tôi nữa ư?? Con mẹ nó chứ không nghe!!!"

"..."

Thư Niệm đang mang tâm sự nặng nề, không có tâm tình phản ứng lại với cậu ta. Nhưng cô vẫn buộc phải nghiêm túc đáp lại: "Tôi chưa từng có mắng cậu, đó đều là đang giáo dục cậu đó."

"..."

"Còn nữa, thay lòng đổi dạ, tình yêu gì đó đừng có nói lại lần nào nữa." Thư Niệm nhủ mảy, "Mới bao nhiêu tuổi đầu sao trong đầu làm toàn những cái chuyện không đâu vậy hả?..."

Giờ đến lượt Trần Hàn Chính trầm mặc.

Rốt cuộc cậu ta không phản bác được gì, bèn hề hề cười trừ: "Quả thật y như lời đồn, thực sự là lão bà 13 tuổi. Tôi đã thực sự được chứng kiến."

Thư Niệm không để ý tới cậu ta, nằm sấp ở trên bàn, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Không biết suy nghĩ cái gì.

Không rõ qua bao lâu, Thư Niệm đột nhiên chú tới đám thiếu niên trên sân thể dục đang tập chạy, họ mặc bộ đồng phục trắng với những đường kẻ xanh, hừng hực sức sống thanh xuân.

Thư Niệm đột nhiên giương mắt nhìn về phía Trần Hàn Chính, trông như có điều đang suy nghĩ.

Trần Hàn Chính không khỏi có chút hoảng: "Được được được, không nói, không nói nữa? Đừng nhìn tôi như vậy."

Thư Niệm tròn mắt, nghĩ đến một câu "Học sinh cấp hai đẹp nhất", hỏi hẩn: "Cậu có biết nam sinh nào đẹp trai nhất trường ta không? Còn có người đó học lớp nào?"

Nghe vậy, Trần Hàn Chính xích lại gần cô, dùng lòng bàn tay cọ xát chóp mũi. "Biết."

Thư Niệm trong nháy mắt giữ vững tinh thần: "Ai?"

Trần Hàn Chính cười tươi rói, oai phong lẫm liệt nhả ra hai chữ: "Là tôi."

Thư Niệm không hòa theo, nhủ mảy lại: "Cậu không nghe rõ tôi hỏi gì sao?"

"Hả?"

Thư Niệm rất chân thành, không có chút nào muốn tỏ ra là đùa giỡn.

"Tôi nói là đẹp trai nhất!"

Trần Hàn Chính: "..."

[21:46 06.12.18 √]

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đến giải thích với Tạ Như Hạc

Edit by Na ~ Beta by Vee

Thư Niệm thấy khuôn mặt của Trần Hàn Chính cứng lại trong nháy mắt. Cậu muốn nổi giận với cô, nhưng ánh mắt khi lên tiếng của cô lại rất bình tĩnh, không mang theo bất luận cái gì bất thường, cảm giác tựa như là đang trình bày sự thật vậy.

Trần Hàn Chính hít một hơi thật sâu, trực tiếp về chỗ ngồi.

Ngay từ đầu, Thư Niệm không biết cậu ta vì cái gì mà tức giận.

Sợ cậu cho là cô đang cố ý nói móc, Thư Niệm còn đặc biệt đi đến trước mặt cậu, nghiêm trang giải thích.

"Tôi không có lừa cậu. Nam sinh kia thật sự có dung mạo rất đẹp, chính là kiểu mà, không cần giống tận lực cường điệu như cậu, nhưng vẫn mang đến cho người ta cảm giác vô cùng đẹp đẽ."

Kết quả Trần Hàn Chính càng tức giận hơn, trừng mắt kêu cô cút.

Thư Niệm bị cậu ta trừng mắt, sau khi kịp phản ứng, lập tức hiểu cậu vì sao mà tức giận. Nét mặt của cô trở nên hơi kì quái, nhưng vẫn là không có gì để nói, ngoan ngoãn ở một tiếng, trở lại vị trí ban đầu.

Trần Hàn Chính, hỏi con người này không được, Thư Niệm cũng không biết hỏi ai.

Cũng không phải cô cùng những người khác quan hệ không tốt, mà là Trần Hàn Chính giao tiếp rộng, quen biết mấy đàn anh đàn chị cấp ba ở hầu hết cái trấn Thập Diên này. Thư Niệm cảm thấy Trần Hàn Chính hẳn là sẽ biết là ai.

Nhưng bây giờ Trần Hàn Chính lại nhận định mình là nam sinh cấp hai đẹp trai nhất, cô phản bác lại sự thật sẽ khiến cậu tức giận.

Thư Niệm không muốn nói dối, vậy thì phải tìm những phương pháp khác. Cô ưu sầu thờ dài.

Hà Hiểu Đình bạn ngồi cùng bàn chú ý tới nét mặt của cô, tò mò hỏi: "Cậu sao thế??"

Thư Niệm không định giấu diếm, thành thật nói: "Muốn tìm người."

Sau đó nói lời xin lỗi.

"Ai vậy, trong trường của chúng ta sao?"

"Ừm." Thư Niệm không cảm thấy Hà Hiểu Đình sẽ biết, nhưng cô hỏi thử coi, cô cảm thấy giống như cũng không có lý do gì để khiến cô không nói cả, "Cấp hai, không biết là lớp nào, dáng dấp rất đẹp, là một nam sinh."

"A -- "

Chỉ có "Sơ trung" "Xinh đẹp" "Nam sinh" ba điều cô biết được.

Giống như là mò kim đáy biển, vốn phải là có không ít đáp án. Nhưng Hà Hiểu Đình lại chỉ nhắc một người, chần chờ hỏi: "Tạ Như Hạc bạn năm sao?"

"Tạ Như Hạc?" Thư Niệm trừng mắt nhìn, ngược lại là không nghĩ tới cô bạn có thể nói ra một tên của người này "Cậu biết sao?"

"Biết chứ. Đầu tuần, Vạn Quỳnh còn đưa cậu ta thư tình, cậu không biết sao?" Hà Hiểu Đình hạ giọng, thần thần bí bí nói, "Mà trong lớp chúng ta có rất nhiều nữ sinh thích cậu ấy. Tớ cũng nghe được nhiều lần, trao đổi bí mật đều nói thích Tạ Như Hạc."

Thư Niệm nhú mày: "Có thật không? Các cậu hiện tại mới mấy tuổi chứ."

"..." Hà Hiểu Đình kịp thời thu hồi chủ đề, "Cậu muốn tìm người này làm cái gì? Nếu như là Tạ Như Hạc, tớ khuyên cậu đừng đi tìm cậu ta. Cậu ta là học sinh cá biệt, toàn trốn học. Mà lại rất âm trầm, nhìn thôi mà cũng khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng."

Nghe được hai chữ "Trốn học" quan trọng, Thư Niệm chân mày nhú chặt hơn, nhưng vừa nghe đến về sau "Âm trầm", cô liền bùng tỉnh: "Đúng là người mình tìm rồi."

"Không phải chứ, thật sự là cậu ta?" Hà Hiểu Đình bị lời này của cô hù đến, "Cậu không có việc gì à mà đi tìm một học sinh cá biệt để làm gì?"

Thư Niệm rũ mắt xuống, hàng lông mi tinh tế dày đặc che lại cảm xúc trong đáy mắt. Cô dùng đầu ngón tay tóm lấy góc áo nhỏ, dường như xấu hổ, thanh âm rất thấp, mơ hồ không rõ: "Tớ làm sai một chuyện"

Hà Hiểu Đình không nghe rõ: "Cái gì??"

Vừa lúc chuông vào học vang lên.

Thư Niệm nhẹ nhàng thở ra, ngồi thẳng lưng lên. Cô không nói lại 1 lần nữa, giương mắt, né tránh ánh mắt của Hà Hiểu Đình

"Lên lớp."

-

Vấn đề này kéo dài càng lâu, Thư Niệm liền càng cảm thấy áy náy chột dạ. Mỗi lần nhớ tới chuyện này, tâm tình lúc nào cũng luôn rơi vào trạng thái rầu rĩ. Cô cảm thấy mình tựa như đã đột nhiên trưởng thành hơn mấy tuổi.

Trở nên giống người lớn có rất nhiều tâm sự trong lòng.

Làm việc cũng không thể thẳng thắn, đến nỗi còn giấu giếm Hà Hiểu Đình, không dám nói.

Thư Niệm muốn trở về bộ dáng trước kia của mình.

Hết giờ học, cô lập tức chạy ra ngoài, lên tới tầng ba, đến cửa phòng học của ban năm. Cô đứng bên ngoài mấy phút, không dám tùy tiện vào lớp của người khác.

Sợ mình sẽ không thấy Tạ Như Hạc thì đã vào lớp, Thư Niệm đành phải gọi lại một nữ sinh đang đứng gần cửa.

"Bạn học, cậu có thể giúp mình gọi Tạ Như Hạc lớp cậu ra đây được không??"

Nữ sinh nhìn cô, tựa hồ gặp thêm một nữ sinh si tình, thân thiện nói: "Mình cũng không dám gọi, cậu muốn tìm thì tự mình vào gọi cậu ấy đi. Dây trong cùng hàng cuối của lớp kia."

Thư Niệm chuẩn bị tinh thần thật tốt, có chút co quắp đi từ cửa sau vào.

Có hơn phân nửa học sinh đều ở vẫn còn trong lớp.

Việc học của cấp hai cũng không gấp gáp, cho nên sau khi nghỉ giải lao, có rất ít học sinh ở lại học tập. Đại đa số người đều tụ tại một khối nói chuyện phiếm.

Chú ý tới Thư Niệm đang bước vào, đều lộ ra sự hiếu kì. Cả học sinh ngồi tận trên cùng bục giảng cũng phải quay đầu, nhìn về phía cô, không khỏi có cảm giác sắp được xem kịch vui.

Thư Niệm thu tâm mắt lại, cố gắng tìm mục tiêu mình cần tìm.

Phòng học của lớp này chia bốn tổ, mỗi tổ được xếp năm hàng, mỗi hàng có hai người. Nhưng hàng cuối của dãy trong cùng lại chỉ có một cái bàn, lúc này có một thiếu niên đang gục mặt xuống bàn để ngủ.

Cậu ta mặc áo khoác bên ngoài, chỉ có thể nhìn thấy người đó để lộ cái cổ cùng ngón tay thon dài ra ngoài. Chỉ có chỗ anh ta có một bên màn cửa bị kéo lên, nhưng vẫn có những tia nắng len lỏi qua các khe hở nhỏ chiếu vào người cậu.

Những hạt bụi vẫn còn đọng trong không khí, trên tóc của cậu vẫn còn ánh sáng nhàn nhạt.

Thư Niệm do dự, đi qua đứng ở bên cạnh cậu.

Cậu vẫn không nhúc nhích, không gọi tựa hồ căn bản sẽ không tỉnh lại. Thư Niệm cũng không dám gọi cậu, vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt yên lặng ghim trên người cậu.

Nóng bỏng, chờ mong, giống như mang theo nhiệt độ.

Dường như muốn để anh cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của mình, rồi sau đó tỉnh lại.

Ngược lại là có một nam sinh nhìn không được.

Đại khái là bởi vì muốn nhìn náo nhiệt và mọi người cũng chẳng hiểu rõ đại khái tình huống gì đang diễn ra, có thể cảm thấy cô chưa thấy cơ hội để mở miệng. Nam sinh chủ động hô lên: "Này! Tạ Như Hạc! Có người tìm cậu!"

Cậu vẫn như cũ, không có bất cứ động tĩnh gì.

Qua nửa phút chờ đợi, chàng trai ở trước mắt cô mới lười biếng ngẩng đầu.

Trước hết là để lộ ra cặp mắt đào hoa khiến nhiều bạn nữ say mê kia, khiến người ta liên tưởng giống như bị mê hoặc trong đó, không khỏi có cảm giác bị ảo giác. Ngũ quan đường cong lưu loát lạnh lùng, trời sinh mang theo vẻ quyến rũ. Môi mỏng kéo thẳng, không biểu lộ cảm xúc gì ra bên ngoài.

Thư Niệm nhẹ nhàng thở ra.

Tìm đúng người.

Sau một lát

Tạ Như Hạc nghiêng đầu, nhìn về phía Thư Niệm.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau

Thời gian giống như là đông cứng lại.

Thư Niệm khấn trương nắm đuôi áo của mình, không có ý định nói xin lỗi cậu ở đây. Cô đang suy nghĩ làm sao mở miệng.

Tạ Như Hạc quan sát cô từ trên xuống dưới một lần.

Một giây, hai giây.

Thư Niệm nuốt nước bọt, đang muốn kêu cậu ra bên ngoài nói chuyện.

Tạ Như Hạc lại rũ mắt xuống, một lần nữa úp sấp trên mặt bàn. Động tác của cậu rất tự nhiên, giống như là cái tư thế trước ngủ không được thoải mái, đành phải đổi một tư thế khác.

Hoàn toàn không để mắt đến sự tồn tại của cô.

"..."

-

Bởi vì chuyện này, Thư Niệm đạt được thành tích quần chúng ban năm vây quanh cười nhạo.

Thư Niệm tính tính vốn là tốt, không bởi vì cái lí do này mà tức giận, nhưng nhìn thái độ của Tạ Như Hạc, cô ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Dưới cái nhìn của cô, cứ thấy Tạ Như Hạc không biết nói chuyện, nhưng thông qua giao tiếp hai lần trước, Thư Niệm cảm thấy cậu vẫn là một người có lễ phép. Nhưng lần này, cậu vì thế mà nổi nóng đến tính cách "ngoan ngoãn" kia đều vứt bỏ.

Xem ra chính cô làm việc quả thật có chút quá phận.

Vì xin lỗi, Thư Niệm mỗi lần nghỉ giải lao giữa giờ đều chạy lên tầng ba, nhưng không có một lần nào có thể tìm một cơ hội thích hợp.

Tạ Như Hạc hoặc là mỗi lần nghỉ giải lao đều gục mặt xuống bàn ngủ, hoặc là mỗi lần giải lao đều biến mất không thấy tăm hơi, mãi cho đến khi chuông vào lớp mới trở về. Cũng không biết đi đến nơi nào.

Có một lần, Thư Niệm từ tầng một đến tầng ba, liền thấy cậu từ nhà vệ sinh nam trở về.

Cái này thật vất vả lắm mới có cơ hội, Thư Niệm thật sự nghĩ rằng mình nên cố mà trân quý. Cô vội vàng chạy tới, thở phì phò ở bên cạnh cậu nói chuyện: "Tạ Như Hạc, tôi có lời muốn nói với cậu."

Đã đi đến cửa ban năm.

Thư Niệm rất lo cậu sẽ trực tiếp vào phòng học, nhưng lại không dám có tiếp xúc thân thể với cậu, chỉ sợ lại bị cậu hung hăng hất ra. Cô điều chỉnh âm lượng, bói rói, thanh âm vẫn như cũ.

"Tôi là tới giải thích với cậu!"

Vừa mới nói xong, đôi chân đang bước của cậu khựng lại.

Tạ Như Hạc nghiêng đầu nhìn cô. Cậu có ánh mắt rất sâu, hàng lông mi đen dài càng làm nổi bật đôi mắt thâm thúy. Làn da mỏng như giấy, có thể nhìn thấy mạch máu mờ nhạt. Nhìn như vậy dễ khiến người ta liên tưởng đến bệnh trạng, bờ môi lại rất xinh đẹp.

Cậu lặng yên đứng tại chỗ, giống như là đang suy nghĩ nên phản ứng như thế nào.

Thư Niệm rốt cục cũng hiểu loại cảm giác khổ tâm. Tâm trạng tùy theo thời gian mà buông lỏng không ít, cô liếm liếm môi, thành thật nói: "Đúng là, lần trước tôi....."

Thư Niệm liền vào chủ đề cũng không có ý định dừng lại, nhưng lời dạo đầu còn chưa nói xong.

Một giây sau, Tạ Như Hạc kéo nhẹ khóe miệng, sai bước đi vào trong phòng học.

Thư Niệm: "..."

-

Đây là lần đầu tiên trong đời Thư Niệm giận người khác.

Cô tự nhận chưa từng nhìn qua việc đời, nhưng cũng không phải là chưa từng thấy qua tình tình kì quái như vậy.

Ví dụ như chú kia nhà thì mở cửa hàng bữa sáng, nhưng vĩnh viễn không dậy nổi để làm điểm tâm; ví dụ như con trai của dì bên cửa hàng giá rẻ, ngày nào cũng mặc đồ con gái, còn kêu cô gọi là chị; hay ví dụ như bác bảo vệ của trường học, sau khi tan học thì thích cầm loa ở trường để ca hát.

Những chuyện này chỉ khiến cô cảm thấy buồn cười.

Hành động của Tạ Như Hạc lại làm cho cô cảm thấy có chút tức giận, nhưng bởi vì đuối lý, cô lại không thể không tiếp tục cúi đầu.

Đây là lần mà Thư Niệm cảm thấy ủy khuất nhất trong suốt mười ba năm nay.

Cứ như vậy giăng co hai ba ngày.

Càng về sau, Thư Niệm cũng không còn mỗi lần nghỉ giải lao đều đi đến lớp 10-5 nữa. Có thời gian rảnh, nghĩ tới lúc cậu có thể thức dậy, cô mới có thể chạy đến tầng ba để tìm Tạ Như Hạc.

Gần nhất là lần này.

Thư Niệm vừa đến cửa lớp, liền thấy có mấy cái nam sinh vây quanh Tạ Như Hạc, nam sinh dẫn đầu không biết đang nói cái gì. Sau khi nói xong, một đám người ồn ào cười to.

Tạ Như Hạc không nói gì, quay đầu đi về một hướng khác.

Nhìn thấy màn này, Thư Niệm trong đầu không khỏi phun ra một cái kịch bản -- bọn hắn đang cười nhạo Tạ Như Hạc không biết nói chuyện, đâm vết sẹo của cậu, thậm chí còn tiếp tục xát muối lên vết thương của cậu.

Tại thời điểm này, bởi vì thái độ của Tạ Như Hạc, Thư Niệm cũng không mấy vui vẻ.

Cô mấp máy môi, vẫn nên là đuổi theo.

"Tạ Như Hạc." Thư Niệm đi ở bên cạnh cậu, nhỏ giọng hỏi, "Bọn họ có phải đang cười nhạo cậu hay không??"

Tạ Như Hạc không có lên tiếng trả lời, buông thõng ánh mắt.

Thư Niệm cũng không biết làm sao an ủi cậu, dựa vào trong trí nhớ, nàng gấp ghe nói: "Cậu có chú ý đến hay không, nam sinh vừa nãy kia có lúm đồng tiền."

"..."

"Cậu biết không? Lúm đồng tiền là do má bị thiếu cơ nên mới có đấy." Thư Niệm ngira đầu, ngắm nhìn bàn tay mặt trắng nõn sạch sẽ, "Cho nên người kia là có một cái tên thiếu hụt."

"..."

Thư Niệm cũng không biết mình đang nói gì: "Dù sao chính là, chính là, cậu cũng có thể chế giễu lại..."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc bỗng nhiên nhìn về phía cô. Rũ mắt xuống, màu mắt lạnh nhạt, dưới đôi mắt vừa có thêm màu nâu sẫm. Bình thường sẽ không có bất cứ cảm xúc gì trên mặt, thế mà tại lúc này lại mang theo mấy phần như có điều để suy nghĩ.

Cậu nhìn chằm chằm má lúm đồng tiền trên mặt Thư Niệm.

Thật lâu, Tạ Như Hạc lần đầu tiên mở miệng nói chuyện với cô. Cậu có thanh âm dễ nghe, cảm xúc nhàn nhạt.

Vào thời khắc ấy, Thư Niệm thậm chí còn có cảm giác mình đã nghe nhầm.

"Cậu cũng có." Tạ Như Hạc nhẹ nhàng nói.

[31:12 07-12-18]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cậu gạt người!!

Edit by Mowx ~ Beta by Vee

"Tôi có mùi..." Thư Niệm vô thức nhận lấy lời của cậu, còn chưa nói hết, nét mặt dừng lại, chăm chăm nhìn cậu: "Cậu.... Cậu cũng có thể nói chuyện? "

Tạ Như Hạc thu hồi ánh mắt, cũng không có lên tiếng nữa.

Sau khi kịp phản ứng, nội tâm Thư Niệm tràn ngập cảm giác bị đùa bỡn. Cũng thật sự là rất rất ít khi gặp kiểu tình huống như thế này, khuôn mặt cô đều ngẹn đỏ cả lên, tức đến nỗi không nói nên lời.

Sau nửa ngày, cô mới buồn mở miệng một câu: "Tại sao cậu có thể như vậy... Cậu gạt người!! "

Tạ Như Hạc nhú mày: "Tôi chưa từng nói như vậy."

"Đúng." Thư Niệm bị lời này của cậu chọc cho giận thêm, "Cậu chưa từng mở miệng nói chuyện. Tôi hỏi cậu có phải không thể nói hay không, cậu liền không nói một lời nào. Bây giờ lại nói với tôi rằng cậu không có nói là không thể nói chuyện, cậu thật quá đáng mà!"

Thư Niệm nói xong toàn bộ, nghĩ không ra từ nào để nói nữa, cũng mắng không được. Nói năng lộn xộn.

Cô nói một chuỗi này giống như bị loạn hết ngôn ngữ.

Tạ Như Hạc không nghe rõ, chỉ nghe được vồn vện năm chữ cuối cùng cô nói. Đợi cô yên tĩnh lại, anh mới nhấc mí lên, bình tĩnh hỏi: "Mắng xong rồi?"

Thư Niệm sững sờ, lập tức phản bác: "Tôi đâu có mắng cậu."

Nghe vậy, thần thái Như Hạc hững hờ: "Cứ coi là không có đi. "

"...."

Kiểu thái độ này không thể nghi ngờ chính là đồ thêm dầu vào lửa.

Mắt Thư Niệm to tròn, lại hơi sụp xuống, lúc này nhìn có vẻ rất đáng thương. Cô hít một hơi thật sâu, nghiêm mặt nói: "Vừa rồi tôi nói lại mấy tên kia giúp cậu, cậu còn nói tôi cũng có chỗ thiếu sót. "

Khóe môi Tạ Như Hạc giật giật, còn chưa nói ra cái gì.

Ngay sau đó Thư Niệm lại nói: "Cũng do ngày đó tôi đổ oan cho cậu, nên cậu mới như vậy sao? "

"..."

"Vậy thì cho tôi xin lỗi mà." Ngữ khí của cô rất hung ác, nhưng lại giống như còn mèo nhỏ đang dùng móng vuốt cào người. "Tôi không phải vẫn nghĩ tới giải thích với cậu sao, cậu lại không nghe."

"Tôi không có thời gian."

"Cậu lừa tôi." Thư Niệm không chút khách khí vạch trần "Cậu chính là muốn so đo với tôi, nhưng tuổi tôi còn nhỏ như vậy, cần nhắc không chu toàn cũng là điều rất bình thường. Mà rõ ràng tôi biết sai liền sửa, đúng là đức hạnh cao quý thể còn gì. "

"...."

"Tôi cho cậu mượn dù che mưa, đó là làm việc tốt. Bởi vì việc này, tôi còn bị mẹ mắng, vậy mà cậu còn đối xử với tôi như vậy. Cậu quả thực..." Thư Niệm mắng không ra, bèn đổi giọng, "Cậu quá đáng!"

Hai lần bị "quá phận", Tạ Như Hạc cảm thấy buồn cười: "Cô là đến xin lỗi?"

"Đúng vậy!" Thư Niệm im miệng ngay tức khắc, nén âm thanh buồn bực xuống, không quên mục đích mình tới đây, tuy rằng cảm thấy ủy khuất. Cô hít sâu một hơi, lúc lâu sau mới nói: "Thật xin lỗi, ngày đó là tôi quá vội vàng chủ quan nên nói không đúng, đã nghĩ oan cho cậu."

Tạ Như Hạc khẽ ừ một tiếng.

Thư Niệm nói: "Cậu đồng ý, vậy coi như là chấp nhận lời xin lỗi của tôi đi? "

Nhưng Như Hạc lại không có phản ứng.

Thư Niệm cũng không có nghĩ tiếp tục trò chuyện với tên này, nhếch môi hướng cầu thang bước đi.

"Hẹn gặp lại."

Rất lâu sau đó, Thư Niệm cũng không có gặp lại Tạ Như Hạc. Cậu ở tầng ba, cô ở tầng hai, nếu như không có cố ý đi tìm thì cũng không đến mức trùng hợp chạm mặt.

Thư Niệm dần dần đem việc này bỏ ra sau đầu.

Trong nháy mắt đã qua nửa học kì, bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi giữa kì. Sau khi công bố thành tích, trường học lại sắp xếp một buổi họp phụ huynh.

Sau đó, bỗng nhiên trường cô lại xảy ra một chuyện.

Một chuyện lớn.

Cách ngày họp phụ huynh vắn vắn hai ngày.

Nữ sinh Trần Hương ban năm của trường Thập Diên, sau khi tan học không có trở về nhà, phụ huynh lúc nửa đêm gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm. Chủ nhiệm lập tức liên lạc với bạn thân của Trần Hương liền biết được sau khi tan học cô liền bị bắt cóc đi, không như mọi ngày đều đi cùng Trần Hương về nhà.

Bố mẹ Trần Hương lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng báo công an.

Thi trấn nhỏ cơ sở vật chất lạc hậu, đa số các khu vực đều không có camera an ninh. Cảnh sát điều tra hai ngày cũng không có tung tích của Trần Hương, chỉ biết được lần cuối nhìn thấy cô là ở một cửa hàng tạp hóa nhỏ cạnh trường.

Tin tức này, Thư Niệm vẫn là từ miệng của Trần Hàn chính biết được.

Lúc ăn cơm trưa, trong phòng học không có điều hòa, chiếc quạt cũ kĩ không có tí nào hiệu quả. Thư Niệm liền cùng một đám bạn có quan hệ không tệ ra bậc thang ăn cơm.

Chỗ này thoáng hơn, so với trong phòng học thì không khí ngoài này tốt hơn nhiều.

Năm sáu người rôm rả trò chuyện.

Thư Niệm vẫn giữ nguyên tắc không nói chuyện trong lúc ăn, một mực không mở miệng, nhưng vẫn đang nghiêm túc nghe chuyện.

Một lúc sau, Trần Hàn Chính đột nhiên hạ giọng, thần bí nói: "Này này, mấy người có nghe tin nữ sinh ban năm Trần Hương mất tích hai ngày nay chưa?"

Nghe nói như thế, nhưng người xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Khónh bao lâu sau, một nam sinh cười hi hi nói: "Có phải là trốn nhà ra đi không? Thế thì chắc là ở nhà bạn rồi"

"Đều đã báo cảnh sát kiểm tra rồi, chắc chắn là không phải."

Một nữ sinh trong đó mở miệng, giống như là không dám tin: "Sao... làm sao lại mất tích được?"

"Trần Hương..." Hà Hiểu Đình nhớ lại, "Có phải là nữ sinh mà thầy hiệu trưởng gọi lên lúc chào cờ không?"

"Đúng rồi, cô ấy đó. "

Tất cả đều không phải học sinh lớp đó, có ấn tượng với Trần Hương cũng là do sự kiện đầu tuần kia.

Hai tuần trước, Trần Hương đi vào thành phố tham gia cuộc thi tranh tài đàn Violin dành cho các thanh thiếu niên, giành giải nhất. Vì vậy nên giờ chào cờ sáng thứ hai, hiệu trưởng đã khen cô ấy rất nhiều lần trước trường.

Sự việc xảy ra chưa lâu, nên còn nhớ rất rõ.

"Dù sao cũng chưa tìm được." Trần Hàn Chính đột nhiên nhìn về phía Thư Niệm, "Còn nữa, mấy người có biết không, lần họp phụ huynh này, bố của Tạ Như Hạc cũng tới."

Rất lâu rồi không được nghe qua cái tên này.

Thư Niệm còn đang sững sờ, giống như đang nghĩ đó là ai.

Một nam sinh khác đối với việc Hàn Chính đột nhiên nói như vậy, không khỏi thắc mắc, "Họp phụ huynh không phải bố mẹ đều đến sao? Bố của Tạ Như Hạc tới thì có gì mà kì quái?"

"Nhà Tạ Như Hạc gần nhà tôi." Ánh mắt Trần Hàn Chính có chút ghét bỏ, "Bố của A Hạc là một kẻ nát rượu, luôn luôn đánh mẹ con cậu ấy."

Nghe vậy, Thư Niệm dừng đũa, nhìn về phía Trần Hàn Chính.

"Minh cũng nghe bạn bè bên lớp năm nói. Ngày đó bố Tạ Như Hạc tới, Trần Hương là cán bộ lớp, lúc rót nước cho các phụ huynh không cẩn thận để nước bắn lên người ông ta."

"Sau đó ông ta liền đánh Trần Hương?"

"Không có." Trần Hàn Chính nói, "Nhưng mấy người không thấy trùng hợp sao? Sớm không mất tích muộn không mất tích, sau khi Trần Hương vung nước lên người bố A Hạc lần này đến lần khác, liền mất tích."

Hàn Chính vừa dứt lời, Thư Niệm liền hiểu ra ý tứ của cậu ta.

Những người khác cũng cân nhắc đến khả năng này, lập tức bị hù dọa "Không thể nào...."

Tuy rằng Thư Niệm đối với Tạ Như Hạc không có mấy phần thiện cảm, nhưng vẫn cảm thấy lời của Trần Hàn Chính không thích hợp: "Trần Hàn Chính, việc này rất nghiêm trọng, cậu không có bằng chứng thì đừng nói lung tung."

Trần Hàn Chính vốn là khó chịu vì Thư Niệm trước đó có đi tìm Tạ Như Hạc.

Nếu là lúc trước, Trần Hàn Chính khẳng định sẽ ngoan ngoãn im miệng. Nhưng lúc này nghe Thư Niệm nói vậy, hắn không khỏi nổi giận: "Cậu nói đỡ cho Tạ Như Hạc làm gì? Lẽ nào cậu thích cậu ta?"

Thư Niệm cũng không biết vì sao Hàn Chính lại nghĩ được như vậy.

Cô tốt bụng giải thích: "Minh không giúp Tạ Như Hạc, cũng không giúp bố cậu ta. Chẳng qua mình cảm thấy chuyện này không thể tùy tiện để kết luận. Tội danh này rất nặng, không ai công nổi."

"Thư Niệm, chung quy lại cậu nói nhiều đạo lý như thế là cho ai nghe? Cậu không thấy phiền à?" Biểu cảm Trần Hàn Chính lạnh nhạt, hoàn toàn không nghe lời Thư Niệm nói, "Còn nữa, cậu đừng là mất mủ mà. Minh nói cho cậu biết, bạo lực gia đình cũng di truyền đấy."

"...."

Các bạn học còn lại đều bị chọc cười, đều cười ầm lên.

Thư Niệm xiết chặt đôi đũa trong tay, rú mắt xuống đóng nắp hộp cơm. Cô đứng dậy, ôm hộp cơm đi xuống lầu dưới, im lặng không lên tiếng.

Đằng sau còn có người gọi cô: "Thư Niệm, sao cậu lại đi? Tức giận à?"

Thư Niệm không có phản ứng, bước chân đều đều, không dừng một bước.

Bọn họ vốn ngồi tại cầu thang tầng hai, xuống chút nữa là tới tầng một.

Thư Niệm dự định tùy tiện tìm một chỗ giải quyết nốt bữa trưa. Cô nhìn xung quanh một chút, thời điểm nghĩ đến có nên về phòng học hay không thì đột nhiên chú ý tới phía dưới tầng một có một không gian hình tam giác, có người.

Thư Niệm nhìn sang, sững sờ.

Sợ với hai tháng trước, tóc trên trán người thiếu niên kia lại dài một chút, con ngươi đen nhánh bình tĩnh, ám sắc trên người nồng đậm. Rõ ràng là mặc đồng phục sạch sẽ, rõ ràng là đang đứng dưới ánh sáng nhưng lại giống như là sống trong bóng tối.

Thư Niệm lật sách ra đọc, trong mắt không biết đang mang tâm tình gì.

Cô rú mắt xuống suy tư, từng lọn tóc nhỏ rú xuống vai, ngón tay trắng nõn gầy gầy trên hộp cơm. Căn bản cũng khẳng định được nhất định anh ta nghe được những lời vừa rồi. Cô đưa tay sờ sờ trong túi nửa ngày, sau đó đưa ra một chiếc kẹo xoài mềm.

Giống như lần đầu gặp gỡ vậy.

Cô đi tới, đem kẹo nhét vào tay Tạ Như Hạc

"Cậu ăn đi."

Lại qua một tuần nữa.

Cuối cùng cũng tìm được Trần Hương. Nhưng không còn là một sinh mệnh hoạt bát nữa, biến thành một thi thể lạnh băng. Tại bụi cỏ cạnh đường phố văn hóa, lẻ loi tro tro mà chết đi.

Trong bán kính mười cái trăn nhỏ này trong mười năm qua, đây là sự việc phát sinh nghiêm trọng nhất.

Gia đình Trần Hương không tiếp nhận nỗi tin này, mỗi ngày đều đến trường học khóc đến gần ngất đi. Thư Niệm mỗi ngày ngồi trong phòng học đều có thể nghe được những âm thanh tê tâm liệt phế.

Chuyện này lên tin tức đầu đề.

Cảnh sát phá lệ coi trọng vụ án này, rất nhiều người từ nơi khác kéo đến xem. Từ Trần Hương, rồi từ xung quanh bố mẹ Trần Hương điều tra, các khả năng có thể xảy ra đều cân nhắc qua nhưng vẫn không tìm được dấu vết của hung thủ.

Một thị trấn bình yên, đột nhiên lại xuất hiện một tội phạm giết người.

Không ai nhìn thấy, cũng không có ai biết.

Dẫn đến lòng người dân ai nấy đều hoang mang.

Không ai dám để con mình ở lại bên ngoài một mình.

Đoạn thời gian này, ai nấy đều tự đưa đón con mình đi học.

Ngay cả Thư Niệm cũng thế, Đặng Thanh Ngọc dù công việc bận rộn, phải đi làm nhưng mỗi ngày đều sẽ đưa Thư Niệm đi học, cũng nhờ bạn bè cô trông chừng cô lúc ra về, thuận tiện chở về nhà.

Một thời gian dài sau đó, sự kiện đó cũng dần phai nhạt đi.

Có người suy đoán tên tội phạm giết người kia đã sớm lẩn trốn, rời khỏi cái thị trấn này. Sau khi kì nghỉ đông kết thúc, qua một thời gian thì đa số các gia đình đều tự mình đưa con cái đến trường, sau đấy lại cùng nhau về nhà.

Lại về sau.

Thư Niệm đột nhiên phát hiện, mỗi ngày lúc đi học hay tan trường.

Phía sau cô luôn có một bóng người lặng lẽ theo sau.

Cô vuốt vuốt quai cặp, nhìn về phía sau.

Một thiếu niên dáng người hơi gầy, cao lớn, thời tiết lạnh như vậy cũng chỉ khoác chiếc áo đồng phục bên ngoài, làn da nhợt nhạt, bờ môi tím lại, có lẽ do thời tiết quá lạnh.

Cặp mắt đào hoa sáng lên, toát ra vẻ dịu dàng.

Đứng cách cô ba mét.

Không tới gần, cũng không có rời ra xa.

Tác giả có lời muốn nói:

Vẫn là quắt 100 cái hồng bao =w=

Lời edit-or: Edit một chương rất mệt, các bạn nhớ nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần bọn mình nha ~ Love ♥♥

14:34 [03.12.18]

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi không nhớ

Edit by Mowx - Beta by Vee

Hôm sau, Thư Niệm dựa theo thời gian quy định, ra khỏi cửa sớm hơn nửa giờ. Nhân vật do cô phối âm phần diễn cũng không nhiều, không đến hai giờ liền hoàn thành kịp tiến độ.

Lý Khánh đối với cô rất hài lòng, lại cho cô thử một chút giọng của một cô bé.

Việc giả âm đối với diễn viên phối âm mà nói không phải việc khó.

Thư Niệm điều chỉnh một chút, nâng cao âm điệu, tăng thêm giọng mũi, âm thanh liền trở nên non nớt. Chỉ có mấy câu, rất nhanh liền qua.

Đây chính là cô thường ngày.

Một lần nữa gặp Tạ Như Hạc.

Đối với cô mà nói, chuyện này giống như là đi trên đường, gặp được một giai điệu êm tai. Sau khi về đến nhà, muốn tìm bài hát này nghe lại, lại không thể nhớ ra lời, nên không thể tìm lại được.

Đều đã qua, nên sẽ không gặp lại một khúc nhạc dạo ngắn.

Một thời gian dài sau, buồn tẻ vô vị, cũng nên có chút vui mừng.

Một lần nữa gặp lại anh, mặc kệ quá trình như thế nào, nhưng đều khiến Thư Niệm cảm thấy vui sướng.

Cho dù anh không cảm thấy vui vẻ.

Thư Niệm cũng có nghĩ qua, có nên hay không gửi cho anh một tin nhắn hỏi một chút vì sao lại không vui. Cô suy nghĩ thật lâu, điện thoại cầm trên tay lại buông xuống, cuối cùng lại cầm lên.

Cuối cùng vẫn bỏ cuộc.

Chỉ cảm thấy lần này gặp nhau, cơ bản là không cần kéo dài.

Anh không nguyện ý, cô cũng không nhiệt tình như trước.

" Thiếu gia."

Phương Văn Thừa đứng ở cửa ra vào, gõ vào cửa ba tiếng theo thói quen, mặc dù biết Tạ Như Hạc chưa chắc đã nghe được. Hắn lại hô một tiếng, sau đó đẩy cửa vào.

Căn phòng cách âm rất tốt, nếu ở bên ngoài cũng chỉ nghe được những âm thanh rất nhỏ. Nhưng vừa mở cửa ra, tiếng nhạc rock đình tai nhức óc lập tức ập tới.

Tựa như muốn chọc thủng cả màng nhĩ.

Bên trong phòng rất tối, sàn nhà bằng gỗ, ngoài trừ dàn âm hưởng ra thì trong phòng không có những đồ dùng khác, nhìn rất trống rỗng. Trên mặt đất có những con bài được sắp chỉnh tề, xếp thành một mô hình nào đó.

Xung quanh còn vương vãi vài chiếc kẹo xoài mềm.

Tạ Như Hạc mặc một chiếc áo rộng rãi, tay áo rất dài, để lộ ra xương quai xanh quyến rũ. Tuy nhiên sắc mặt hơi sa sút. Xe lăn để yên một bên, anh ngồi dưới sàn, lười biếng xếp quân bài domino.

Phương Văn Thừa đến tắt nhạc, lập tức nói: "Thiếu gia, trước đó cậu đã đồng ý viết ca khúc chủ đề cho bộ phim Hoa Cảnh bên kia sao? Bên đó gọi điện tới hỏi."

Tạ Như Hạc khẽ ừ một tiếng.

Phương Văn Thừa nói: "Được rồi."

Hắn cũng không có việc gì nữa, đang định đến mở nhạc giúp Tạ Như Hạc, lúc định rời đi thì đột nhiên nghe anh nói: "Cậu nói với Hoa Cảnh rằng ca sĩ sẽ do tôi chọn, còn về phần tuyên truyền bài hát này thì tôi và bọn họ cùng viết."

Nghe vậy, Phương Văn Thừa sững sốt một chút: "Nhưng bên kia không muốn..."

Tạ Như Hạc mặt mày không động, tiếp tục nói: "Không cần tiền, bảo bọn họ nếu không hài lòng thì có thể đổi."

Phương Văn Thừa không khỏi ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên Tạ Như Hạc đồng ý để cho người khác đổi nhạc của anh. Nếu là bình thường thì đã sớm trở mặt rồi. Nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, "Được rồi, cậu định chọn người ca sĩ kia? Để tôi nói chuyện với bên kia một chút."

"Bài hát chủ đề lần này sẽ do nữ phụ số hai hát." Tạ Như Hạc rũ mắt, ngón tay thon dài nắm một quân bài, nhẹ nhàng đưa đến vị trí chỉ định: "Vậy thì tìm

diễn viên phối âm của nữ phụ số hai đi."

Phuong Văn Thừa cho là mình nghe lầm: "Diễn viên phối âm??"

"Ừ."

"Cái này không được đâu." Phuong Văn Thừa đề nghị với anh: "Tôi cảm thấy tìm ca sĩ đến hát sẽ phù hợp hơn. Hai cái này không nhất định phải dùng cùng một người, việc hát và phối âm tách ra cũng không có vấn đề gì, cậu viết nhạc cũng không thể nắm chắc được, nên vẫn là dùng ca sĩ chuyên nghiệp đi."

Nếu không thì sẽ bị cậu mắng chết vì không hát được nha ~

Tạ Như Hạc rất kiên trì: "Cứ chọn diễn viên phối âm đi."

Biết anh không nghe lời mình khuyên, Phuong Văn Thừa hơi khó xử: "Đây là phim, bình thường cũng không ai chọn diễn viên phối âm, đều là ở nơi thu âm. Nếu như tạp âm quá lớn không thể dùng đến, thì hậu kỳ cũng sẽ tìm diễn viên thay thế đến phối."

Liên tục bị từ chối, Tạ Như Hạc chột ngắc đầu lên, lẳng lặng nhìn hấn.

Phuong Văn Thừa lập tức thu lại vẻ mặt khó xử, ho khan hai tiếng.

"Vậy để tôi đi hỏi một chút."

Phuong Văn Thừa đi ra khỏi phòng, gọi cho công ty điện ảnh bên kia, truyền đạt lại lời của Tạ Như Hạc.

Không lâu sau liền quay trở lại phòng.

"Được rồi." Phuong Văn Thừa nhẹ nhàng thở ra: "May là họ đồng ý nhanh, bên kia ban đầu cũng định tìm phối âm cho nữ hai, bởi vì diễn viên vai diễn số hai kia không có khả năng đọc lời kịch bản, chất giọng cũng không phù hợp với nhân vật trong phim."

Thấy anh vẫn không nói lời nào, Phuong Văn Thừa tiếp tục nói: "Diễn viên phối âm kia là do cậu chọn, hay là để nhà sản xuất bên kia chọn?"

"Để bọn họ tìm đạo diễn Lý Khánh đi." Tạ Như Hạc nói: "Để ông ấy tìm một số người đến thử âm, tôi muốn có một vài chất giọng mới, bản lĩnh phối âm tốt."

"Cứ vậy đi." Phuong Văn Thừa nói: "Cậu còn có yêu cầu khác nữa không?"

Tạ Như Hạc lại rù mi mắt xuống: "Ngày thử âm tôi cũng sẽ đến."

"..." Lần này Phuong Văn Thừa thật sự nhìn không được, mặc dù biết rằng tính tình vị thiếu gia này bất ổn, sáng nắng chiều mưa giữa trưa lại có bão: "Thiếu gia, cậu đi làm cái gì?".

Tạ Như Hạc không trả lời.

———— Anh muốn đi vì cái gì?

Anh chỉ là muốn gặp một người.

Nhưng anh không có lý do, cũng không tìm được lý do để gặp cô.

Kỳ thật cứ không liên lạc lại như vậy, có lẽ chính là kết quả tốt nhất. Dù sao hiện tại bộ dáng anh thế này, coi như cô không ghét bỏ thì chính anh cũng cảm thấy khó xử.

Thế nhưng đã lâu như vậy, vậy mà cũng gặp lại nhau.

Chỉ là gặp mặt một lần, vốn cho là chỉ gặp thoáng qua, lại chưa từng nghĩ tới, cho rằng bản thân đã cất giấu tâm tư, lại bởi vì lần gặp nhau này mà không ngừng xuất hiện một lần nữa.

Anh muốn gặp cô, thật sự rất muốn gặp cô.

Cho nên anh tổn không ít tâm tư, vắt óc nghĩ ra đủ lý do.

Chỉ vì có thể gặp được cô một lần.

—

Đem con bài cuối cùng trong tay đặt xuống, Tạ Như Hạc kéo xe lăn qua, lợi dụng lực cánh tay, hai tay vịn chặt lên lan can, cắn răng dùng sức, muốn ngồi lên xe lăn.

Bước chân Phương Văn Thừa vẫn dừng lại, cũng không có tiến lên hỗ trợ.

Bởi vì hắn biết, Tạ Như Hạc không cần.

Qua một lúc sau, Tạ Như Hạc cũng ngồi được lên xe, trên trán toát ra một tầng mồ hôi.

Nhìn thấy bộ dáng này của anh, Phương Văn Thừa do dự vài giây, kiên trì nhắc nhở: "Thiếu gia, việc hôm nay cậu vẫn chưa làm. Bác sĩ hỏi phục chức năng đã đến rồi."

Tạ Như Hạc trầm mặc, không có phát câu, đầu ngón tay trên gỗ gõ trên thành xe, giống như là một giai điệu nào đó. Tâm tình trông có vẻ không tốt lắm, thanh âm cũng lộ ra vẻ sa sút.

"Trị liệu còn có tác dụng gì không?"

Đột nhiên anh lại có tâm tình như vậy.

Sẽ cảm thấy không có hi vọng, rất nhiều chuyện làm cũng không cố gắng, cảm thấy không có gì anh làm là đáng giá hết. Chỉ muốn trực tiếp từ bỏ, cứ như vậy cho đến hết đời, cũng không có gì là không tốt.

"Khẳng định là có mà. Nếu như cậu không trị liệu thì mới là hoàn toàn không có hi vọng. Cơ thể của cậu sẽ héo rũ." Phương Văn Thừa nghiêm túc khuyên, "Coi như chỉ có một ít hi vọng, cũng mong cậu đừng từ bỏ."

Một lúc lâu sau, Tạ Như Hạc nói: "Biết rồi."

Phương Văn Thừa nhẹ nhàng thở ra: "Vậy để tôi đi nói bác sĩ chuẩn bị một chút."

Trước khi đi, Phương Văn Thừa mở nhạc giúp Tạ Như Hạc một lần nữa.

Căn phòng trống trải lại một lần nữa vang lên tiếng nhạc rock, màng nhĩ chấn động, chân người run lên. Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, nhìn chân mình, nhếch môi không biết suy nghĩ cái gì.

Không biết qua bao lâu, Tạ Như Hạc không biết nghĩ đến cái gì, im lặng gọi một tiếng: "Thư Niệm..."

Sau đó lại thất thần.

Nhẹ nhàng, giống như là tan biến ngay vào trong không khí.

"Anh không muốn làm người què."

_____

Cuộc sống của Thư Niệm ngày nào cũng như ngày nào.

Mỗi ngày tỉnh dậy đều chạy hướng đến mấy phòng thu âm, thẳng đến mười hai giờ đêm mới rời khỏi chỗ làm, về nhà tắm rửa rồi đi ngủ.

Ngày qua ngày, đều lặp lại như vậy.

Đặng Thanh Ngọc từng thăm dò, tính hỏi cô có muốn hay không thử công việc khác một chút?

Cô không mấy may cân nhắc, lập tức cự tuyệt.

Cô cảm thấy, sống là phải làm những điều mình thích. Cô thích phối âm, thích cái nghề này, thích cảm giác ở trong phòng thu âm, thích những mị lực mà thanh âm cô mang lại.

Làm những điều mình thích.

Trong nháy mắt đã tới cuối tháng mười một.

Thư Niệm gần đây không có công việc, nghĩ đến mùa bận rộn sắp tới, cô dứt khoát thưởng cho mình một ngày nghỉ, không có tới phòng thu âm. Cùng lúc thứ năm, cô đã sớm cùng bác sĩ Vương đem lịch trị liệu chuyển lên buổi sáng.

Suốt quá trình trị liệu, đa số đều là Thư Niệm nói chuyện, Vương Nguyệt cầm một cái đạo cụ tác dụng.

Sau khi kết thúc, Vương Nguyệt cho Thư Niệm kiểm tra toàn bộ lại một lần, mở tờ giấy trong tay ra.

"Thư Niệm, căn cứ các triệu chứng từ đồng hồ, các hạng mục chỉ tiêu của cô đều đạt tới phạm vi bình thường. Hơn nữa cảm xúc của cô bây giờ được không chế rất tốt, đối với việc sinh hoạt thông thường cũng không có ảnh hưởng nhiều."

Thư Niệm nhìn bà, chờ đợi một câu khích lệ.

Giọng Vương Nguyệt rất dịu dàng: "Tôi cảm thấy có thể kéo dài chu kỳ trị liệu, một tháng sau cháu lại tới, được chứ?"

Đây là hướng chuyển biến tốt đẹp sao?

Tâm tình Thư Niệm tốt lên trông thấy, liền vội vàng gật đầu: "Dạ được ạ."

Sau một lúc lâu, Thư Niệm tạm biệt Vương Nguyệt, đi ra khỏi phòng. Cô đi thang máy xuống tầng ba, lúc định rẽ để đi xuống, đột nhiên có người gọi cô lại.

"Thư Niệm?"

Nghe tiếng, Thư Niệm vô thức quay đầu lại.

Người con trai dáng người cao to, áo bên cánh tay trái kéo lên khuỷu tay, lộ ra gần nửa phần bị quần băng gạc, nhìn qua chắc là bị thương. So với lần trước gặp, anh trông có vẻ dơ dáy hơn một chút, chắc là mới đi làm nhiệm vụ về.

Thư Niệm dừng lại, nhìn thoáng qua vết thương trên tay anh.

"Cảnh sát Hạ, anh bị thương?"

Hạ Hữu nhún mày, mắt quét qua cánh tay, đối với vết thương nhỏ như con muỗi này anh không mấy quan tâm, "Sao? Em đau lòng à?"

Thư Niệm cũng đã quen với bộ dáng này của anh, nhưng cũng lắc đầu một cái: "Anh chú ý cẩn thận một chút."

Hạ Hữu từ trước đến nay đều tùy tiện, cũng không có đem lời cô nói để trong lòng, xì khê một tiếng: "Vết thương này có tính là gì, nhiều vết dao chém cũng chỉ như gãi ngứa thôi mà."

Con mắt Thư Niệm trừng lớn, kinh ngạc nói: "Anh cảm thấy bị chém một dao mà như gãi ngứa sao?"

Hạ Hữu ngáp một cái, lười biếng ừ một tiếng.

"Vậy anh còn tới bệnh viện làm gì?"

"...."

Hạ Hữu bị cô làm nghẹn họng, nói không ra lời. Thật lâu sau khoé miệng anh mới giật giật, tựa hồ như muốn nói gì.

Một giây sau, điện thoại Thư Niệm rung lên. Cô thu tầm mắt, liếc xuống xem xét.

Là Lý Khánh gọi tới.

22:27p.m [04.12.18]

Vee: Xin lỗi Đảng, Nhà nước và toàn thể nhân dân. T về rồi đây π

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ngũ âm không được đầy đủ

Edit by Mowx & Vee — Beta by Vee

Thấy thế, Thư Niệm lập tức định bắt máy. Nhưng ánh mắt liếc qua, thấy Hạ Hữu vẫn còn đang đứng bên cạnh. Cô vẫn lễ phép nói với hắn một tiếng: "Xin lỗi, tôi đi nhận điện thoại."

Hạ Hữu nhún vai, ra hiệu cô cứ tự nhiên.

Lý Khánh tìm cô cũng chỉ có hai cái lý do đơn giản.

Hoặc là muốn cho cô một nhân vật, gọi cô đến thử âm, hoặc là ghi chép nội dung trước đó, thời điểm thăm vấn hoặc là nguyên nhân khác, xảy ra vấn đề,

muốn cô đến bỏ sung vào phần ghi âm.

Có khả năng nhận xong cuộc điện thoại này, ngày nghỉ hôm nay của cô coi như xong ~

Thư Niệm nhận điện thoại, ngoan ngoãn chào một tiếng: "Đạo diễn Lý."

Âm thanh hùng hổ của Lý Khánh lập tức ập đến: "Thư Niệm đây à? Sáng mai cô có rảnh không?"

"Có ạ."

Lý Khánh cũng không vòng vo, trực tiếp vào thẳng vấn đề chính: "Là như thế này, trong tay tôi bây giờ gần như có một vai diễn. Có một nhân vật, là nữ số hai trong một bộ phim. Phía sản xuất bên kia muốn tìm một diễn viên phối âm, tôi cảm thấy cô rất thích hợp, nên sáng mai cô qua thử âm đi."

Thư Niệm cho là mình nghe nhầm, hỏi lại một lần nữa: "Nữ hai sao?"

"Đúng. 12 giờ trưa ngày mai cô đến phòng thu ở gần thành khu Bắc nhé. "

Niềm vui đến quá bất ngờ, Thư Niệm nhất thời phản ứng không kịp. Cô đứng nguyên tại chỗ, đến khi Hạ Hữu nhắc nhở mới lấy lại được tinh thần, rồi lại như bị mất hồn đi tiếp xuống dưới.

Thư Niệm thậm chí không thể tin vào tai của mình.

Cô tiếp xúc với cái nghề này ngay từ lúc đang học đại học.

Khi đó bởi vì mỗi ngày đều có môn, cô chỉ có thể làm ở phòng, không đến phòng thu âm, nhân vật toàn bộ đều là những người làm nền.

Càng về sau, kinh nghiệm của cô nhiều hơn một chút, lúc đấy giáo sư mới phân cho cô một ít nhân vật có nhiều đất diễn, liền nhân vật trong bộ phim nào đó.

Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Những lời nhẹ nhàng mà Lý Khánh nói ra, là cơ hội tốt nhất mà cô lấy được trong những năm gần đây.

Trong lúc nhất thời.

Thư Niệm cảm thấy tất cả mọi điều tốt đẹp trên đời, trong thời khắc này đều rơi xuống trên đầu của mình.

Cứ liên tục kiềm chế cảm xúc, Thư Niệm vẫn là không nhận được, đứng tại chỗ nhảy nhót hai lần.

"Tốt quá ạ, cảm ơn đạo diễn."

"Đúng rồi, phía bên kia sản xuất còn có yêu cầu." Lý Khánh thuận miệng nhắc: "Ca khúc chủ đề trong phim là do nữ hai hát, bọn họ định để cho nữ diễn viên phối âm hát luôn. Vậy nên trừ thử âm ra, ngày mai cô còn phải hát một đoạn ngắn nữa."

Nghe nói như thế, một thân nhiệt huyết của Thư Niệm như vừa bị tạt một gáo nước lạnh vậy...

Trong nháy mắt, liền dập tắt.

Hạ Hữu đứng một bên nhìn cô.

Ban đầu cao hứng nhảy nhót, chỉ một lát sau liền ngây ngốc hóa đá, sau đó tan rã, như là quả bóng bị xì hơi. Quả thực không khác với việc làm ảo thuật là bao.

Biểu tình Thư Niệm như là muốn khóc, giọng điệu cũng mang theo vài phần buồn bực.

"....Nhưng tôi, ngũ âm của tôi không được đầy đủ cho lắm..."

"A?". Lý Khánh nghi hoặc "Là hát không được? Hay cô lại viện cớ từ chối đây?"

Thư Niệm không muốn nói dối, nhưng cô cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này. Cô gục đầu xuống, nội tâm vùng vẫy mười mấy giây, bộ dáng đặc biệt xấu hổ, mớ hồ nói: "Là...là tôi hát không được dễ nghe lắm."

"Vậy ngày mai cô cứ tới thử trước đi." Lý Khánh nói: "Sáng mai người phụ trách ca khúc chủ đề cũng sẽ tới, lúc đó rồi tính tiếp."

"...." Thư Niệm kiên trì đáp ứng

"Được ạ."

Tâm tình Thư Niệm phức tạp.

Cô không phải không nghĩ tới, trong vòng một thời gian rất ngắn sau này, có lẽ cô sẽ may mắn nhận được một cơ hội thử âm cho nhận vật chính. Cô từng xác định khi nghe tin đó, cô nhất định sẽ cao hứng ngủ không yên.

Nhưng hôm nay có cơ hội như vậy, Thư Niệm cũng không biết nên vui hay buồn...

Đội Thư Niệm cúp điện thoại, Hạ Hữu liền nhìn cô: "Ngũ âm của em không được đầy đủ à?"

Thư Niệm cũng vì việc này mà có chút tự ti, lúc này hoàn toàn không muốn thừa nhận, nhưng Hạ Hữu lại như một mực đợi cô trả lời. Cô cũng chỉ trả lời qua loa: "Có một chút."

"Về mặt này của em đâu giống là chỉ có một chút." Hạ Hữu không khách khí chế giễu cô: "Hát cho tôi nghe một chút? Để cho tôi xem xét, biết đâu lại có thể giúp em được điều gì đó."

Thư Niệm buông thông mắt, thấp giọng cự tuyệt: "Không muốn."

"Chẳng phải chỉ là hát thôi sao?" Hạ Hữu không hiểu vì sao cô lại vì cái này mà ưu sầu, xùy một tiếng: "Tôi hát thử một lần cho em nghe đây này."

Tâm tư Thư Niệm nặng nề, cũng không có chú ý tới hân.

Hạ Hữu cũng không thêm đề ý cô có nghe hân nói hay không, hắng giọng một cái. Không biết do chất giọng trời sinh hay là do giọng nói khi hút nhiều thuốc, trầm thấp khàn khàn, làm cho người nghe có cảm giác đặc biệt yên ổn.

Hân nhẹ nhàng ngâm nga.

"Không phải là không muốn quên đi, chỉ là khó tự điều khiển...."

Vừa lúc đây là bài hát gần đây Thư Niệm đang nghe, của Như Hạc "Khó kiểm soát".

Thư Niệm lập tức quay đầu, thần sắc cổ quái, có cảm giác người ta chửi bới ca sĩ mà mình thích. Cô thậm chí còn nghĩ Hạ Hữu cố ý hát như vậy, cau mày nói: "Anh hát sai rồi."

Hạ Hữu rất tự tin: "Hát sai cái rắm, hát vậy là đúng rồi."

"Không phải, phải hát như thế này." Trong nháy mắt Thư Niệm đã quên mất sự thật là ngũ âm của mình không được đầy đủ, ý niệm duy nhất là --- chứng minh cho hân thấy, nhạc của Tạ Như Hạc không khó nghe như vậy.

Cô nghiêm túc hát một lần, "Không phải là không muốn quên đi, chỉ là khó tự điều khiển."

"....."

Bộ dáng Hạ Hữu giống như vừa ăn phải ph*o, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Vừa nãy tôi cũng hát như vậy sao?"

Thư Niệm chững chạc đang hoảng, "Dĩ nhiên không phải, vừa rồi anh hát sai rất nhiều."

Nghe vậy, Hạ Hữu trầm tĩnh lại, nhẹ thờ phào.

"Vậy là được rồi."

"...."

Thư Niệm không muốn nói chuyện với hân nữa, mím chặt môi. Không bao lâu sau, cô vẫn không vui cường điệu lại một lần nữa, hệt như một đứa trẻ, "Dù sao thì cũng là anh hát sai."

Hạ Hữu hừ nhẹ: "Như nhau cả thôi."

Hai người xuống đến đại sảnh tầng một của bệnh viện.

Từ thang cuốn tự động đi xuống, rẽ một cái, chính là phía cổng chính của bệnh viện. Đúng lúc cửa thang máy của bệnh viện mở ra, mấy người từ hai bên trong thang máy đi ra.

Cuối cùng chỉ còn lại một người đang ngồi trên xe lăn.

Không ngờ lại gặp Tạ Như Hạc trong bệnh viện như vậy, Thư Niệm dừng bước.

Hạ Hữu đứng bên cạnh cũng dừng lại theo, nhắc nhở: "Đi nào bạn ơi, lại bắt đầu ngớ ngẩn à?"

Thư Niệm do dự không biết có nên chào hỏi anh một tiếng hay không.

Giờ phút này, Tạ Như Hạc đứng lại trước cửa thang máy. Mặc một cái áo khoác rộng rãi, mặt mũi không có chút huyết sắc, giống như đã quý sống trong đêm tối. Đôi mắt đen nhánh thâm trầm, bình tĩnh nhìn chằm chằm bên này.

Tựa hồ không phải nhìn cô, mà là nhìn Hạ Hữu đứng bên cạnh.

Thư Niệm cũng nhìn theo ánh mắt anh, nhìn về phía Hạ Hữu.

Mặc dù Hạ Hữu đang bị thương, nhưng cũng không nghiêm trọng, còn phải về cục cảnh sát. Hắn cũng không để ý đến ánh mắt của hai người, cúi đầu nhìn đồng hồ, thúc giục: "Có đi không? Không đi thì tôi đi nhé, đang gấp."

Đúng lúc này, một âm thanh thanh thúy vang lên cách đó không xa.

Thư Niệm nhìn theo phía phát ra âm thanh.

Tạ Như Hạc đã thu lại tầm mắt, cúi thấp đầu. Đại khái là không cảm chắc nên điện thoại của anh bị rơi, sàn nhà bóng loáng, chiếc điện thoại cách anh hơn một mét.

Anh chậm rãi di chuyển xe lăn.

Thư Niệm vốn đang xoắn xuýt lại không còn chút do dự nào nữa, nhỏ giọng nói với Hạ Hữu "Anh đi trước đi", sau đó đi về phía Tạ Như Hạc.

Hạ Hữu xem xét, biết cô nhìn thấy người quen, cũng không để ý, quay đầu đi ra khỏi bệnh viện.

Thư Niệm bước nhanh qua, đi đến trước mặt anh, cúi người nhặt điện thoại đưa cho anh.

Tạ Như Hạc thoáng nâng mắt, nhìn cánh tay cô đưa đến trước mặt anh, dừng lại mấy giây, mới đưa tay nhận lại, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Thư Niệm gật gật đầu, chần chờ một lúc rồi nói: "Một mình anh tới đây được sao?"

Tạ Như Hạc trầm mặc một lát, rồi khẽ ừ một tiếng.

Thư Niệm đề nghị, "Có muốn gọi tài xế của anh tới đón không?"

Tạ Như Hạc nói: "Lát nữa anh ta sẽ đến."

Trong lòng Thư Niệm thả lỏng: "Vậy anh chờ ở đây, tôi đi trước nhé?"

Thư Niệm vẫn đang nghĩ đến tin tức mà Lý Khánh nói với cô, sốt ruột muốn về nhà luyện thanh. Thiên phú không đủ, vậy thì đành phải cố gắng thôi. Cho dù không có kết quả, nhưng mong trời cao có thể nhìn thấy sự nỗ lực của cô, miễn cưỡng —— giúp cô một chuyện nhỏ bé, để buổi thử âm sáng mai ngũ âm của người nào cũng không đầy đủ.

Không đợi Thư Niệm có động tĩnh, Tạ Như Hạc đột nhiên gọi cô: "Thư Niệm."

"Hả? Sao vậy?"

"Tay tôi hơi khó chịu." Tạ Như Hạc tránh đi tầm mắt của cô, "Em có thể đẩy xe lăn giúp tôi một chút không?"

Thư Niệm sững sốt một chút, đi đến sau lưng anh, nói: "Có thể, anh muốn đi đâu?"

"Gần nhà ga."

"Anh không đợi tài xế đến sao?"

Tạ Như Hạc thần nhiên nói: "Chắc anh ta sẽ đến muộn."

Ý tứ đại khái là không muốn tốn thời gian ngồi đây đợi.

Mặc dù vẫn hy vọng tài xế sẽ đến đón anh, như vậy sẽ tiện hơn, nhưng anh đã nói thế rồi, cô cũng đành đồng ý.

"Được."

Đi ra khỏi bệnh viện.

Tạ Như Hạc đột nhiên hỏi: "Tại sao em lại đến bệnh viện?"

Thư Niệm không muốn trả lời vấn đề này, giọng nói thấp xuống, mơ hồ nói: "Bị cảm mạo thôi."

Vẫn giống y đúc trước kia.

Gặp phải vấn đề không muốn trả lời, cô sẽ nói bừa gì đó, âm thanh cũng mơ mơ hồ hồ, không muốn để người khác nghe rõ.

Tạ Như Hạc không biết vì sao cô không muốn nói, cũng không hỏi lại.

Qua một hồi lâu.

Tạ Như Hạc lại đột nhiên hỏi: "Người đó là bạn trai em sao?"

"Ai cơ?" Thư Niệm đang suy nghĩ chuyện gì đó, nhất thời không phản ứng kịp, "Người đàn ông vừa nãy sao?"

"Ừ."

"Không phải, là hàng xóm." Thư Niệm rất thành thật, "Tôi không có bạn trai."

Tạ Như Hạc đưa lưng về phía cô, không tiếp lời, nhưng cảm xúc tốt hơn rõ ràng. Uất khí quanh thân dường như cũng tan bớt bởi những câu nói đó.

Thư Niệm cũng không chú ý, vẫn đang suy nghĩ đến chuyện ca hát.

Rất nhanh, Thư Niệm nhớ tới nghề nghiệp hiện tại của Tạ Như Hạc, trong nháy mắt giữ vững tinh thần. Cô cảm thấy không thể trực tiếp nói ra anh là "A Hạc", như vậy thì có hơi mạo phạm.

Nghĩ nghĩ, Thư Niệm nói: "Đúng rồi, không phải trước đây anh hát rất tốt sao?"

Tạ Như Hạc quay đầu: "Ừ?"

Thư Niệm hỏi: "Anh có thể giúp tôi một việc không?"

"Việc gì?"

"Chuyện là, sáng mai tôi có một buổi thử âm, phải hát." Thư Niệm gãi gãi đầu, âm thanh nhỏ mảnh, có chút ưu sầu: "Đến lúc đó chắc là sẽ phải chọn một bài rồi hát."

"....."

"Tôi cảm thấy khả năng về giai điệu của tôi không được tốt." Thư Niệm nhìn về phía anh, rầu rĩ nói: "Anh có thể cho tôi xin ít ý kiến không, làm sao để nhớ giai điệu của bài hát nhanh nhất và không hát lệch tông?"

Nghe nói như thế, Tạ Như Hạc nhớ đến bộ dáng ca hát trước kia của cô.

Bầu không khí yên tĩnh một lát.

Tạ Như Hạc liếm liếm môi, chỉ nói bốn chữ "Nhớ thật kỹ lời."

Thư Niệm giống như đang nghe giảng, nghe người nghệ sĩ chuyên nghiệp nói, chỉ muốn cầm giấy bút ra ghi chép, "Nhớ kỹ lời thì có thể nhớ luôn cả giai điệu sao?"

Tạ Như Hạc nói: "Không phải."

Thư Niệm trừng mắt nhìn, truy vấn: "Vậy phải làm sao?"

Tạ Như Hạc hơi đau đầu, do dự nói: "Em thử ngân một chút giai điệu của bài em mới nghe xem nào."

Thư Niệm không nghĩ quá nhiều, cũng không hát bài của anh, ngoan ngoãn ngân giai điệu của bài *《Ngôi sao nhỏ》*.

"....." Tạ Như Hạc nói: "Bây giờ thêm lời bài hát vào hát cùng."

Thư Niệm ồ một tiếng, hát lên: "Em chính là ngôi sao nhỏ bé của tôi. Toả ra ánh sáng trên bầu trời cao."

Tạ Như Hạc nhẹ nhàng thở ra, biểu cảm sáng suốt chút: "Cho nên nhớ kỹ lời là được rồi."

"Hà?"

"Lời bài hát, ít nhất có thể khiến người ta biết rằng mình đang hát bài nào."

Thư Niệm: "....."

[20:42 25.12.18]

Vee: He he. Bài «Ngôi sao nhỏ»t để ở đầu trang đấy nhé:33

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hát Rất Tốt

Edit By Nỳ ☐☐Beta By Na + Vee

Lúc nhỏ, đối với chuyện ca hát, Thư Niệm cũng rất thích. Ngồi ở trước ti vi, rồi cùng hát theo với nhân vật hoạt hình trong đó. Lúc đó cô còn tự cho là mình hát rất hay.

Thư Niệm luôn cảm thấy bản thân mình đối với chuyện ca hát không có khuyết điểm gì cả.

Cha mẹ cũng chưa từng có dạy qua cho cô, họ cảm thấy rất đáng yêu, cũng liền mặc kệ cô.

Mãi đến giai đoạn trung học, có cuộc thi âm nhạc, ở cuối học kỳ, mỗi người đều phải lên đài để hát một bài. Có thể lựa chọn hát một mình, cũng có thể tìm một đội để kết hợp hát một bài.

Lúc đó Thư Niệm hát một bài «Lòng cảm ơn» của Âu Dương Phi Phi.

Còn chưa có hát xong, Thư Niệm liền chú ý tới khuôn mặt của cả lớp đều đang nín cười. Trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn ngoan cố mà hát hết cả bài.

Lúc sau xuống đài, liền hỏi Hà Hiểu Đình, Thư Niệm mới biết được chính là mình hát lệch tone.

Hơn nữa còn không lệch tone theo bình thường.

Bị chê cười nhiều lần, Thư Niệm cũng không còn yêu chuyện ca hát nữa. Cho dù muốn ca hát, nếu có thì cũng là một mình trốn ở trong phòng nhỏ giọng hát.

Lần ngoại lệ đầu tiên là sau khi cô và Tạ Như Hạc có mối quan hệ khá tốt.

Có một lần, cô cao hứng đứng dậy, không lo lắng quá nhiều. Ở ngay trước mặt anh liền hát lên. Lúc đó, Tạ Như Hạc nghe rất chăm chú, sắc mặt thoáng có chút cổ quái, cuối cùng chỉ miễn cưỡng nói ra một câu: "

———— "Tôi đã từng nghe qua lời bài hát như vậy, nhưng chưa từng nghe bài nào có giai điệu như cậu đã hát."

Câu nói kia chứa rất nhiều ý nghĩa, cùng lúc này lại nghe Tạ Như Hạc nói lời này, nói lên rất nhiều ý nghĩa giống nhau.

Thư Niệm rũ mắt xuống, không nói lời nào.

Rất nhanh, Tạ Như Hạc đã nhận ra tâm tình của cô đang không tốt, khóe môi giật giật. Anh không hy vọng Thư Niệm không vui, khó khăn hạ xuống một bậc thang cho cô: "Nếu em không đọc lời bài hát, tôi còn phân không rõ bài này là «Ngôi sao nhỏ» hay là «Bài bảng chữ cái» nữa."

Bầu không khí tẻ nhạt vài giây.

"Cái này là hai bài hát." Thư Niệm cảm thấy có chút giống nhau, nghĩ nghĩ, không quá chắc chắn nói: "Giai điệu hơi giống nhau."

Tạ Như Hạc quay đầu nhìn cô: "Vậy sao?"

Thư Niệm cảm thấy quả thực là giống nhau, nhưng một chút cũng không dám hát ra để chứng minh, chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Hẳn là đúng."

"Chắc là tôi nhớ nhầm." Về mặt Tạ Như Hạc thân nhiên "Giai điệu rất đúng."

Thư Niệm ngập ngừng, rất không tự tin hỏi: "Có thật không?"

"Ừ." Tạ Như Hạc rất nghiêm túc mà nói: "Ngày mai em cứ hát như vậy là được."

Trong lúc đang nói chuyện, hai người đã đi gần tới bến xe.

Thư Niệm mặc dù không được anh an ủi, nhưng cũng không nhắc lại chủ đề này. Cô giúp Tạ Như Hạc đón một chiếc taxi, bởi vì không biết phải làm sao để giúp anh lên xe, chân tay luống cuống đứng ở bên cạnh anh.

Nhưng Tạ Như Hạc đã thông thạo mọi việc, cửa xe mở rộng ra, xe lăn thoáng nghiêng vào, hai tay anh chống đỡ ở tay vịn, lợi dụng lực đạo ở trên tay, nhanh chóng ngồi ghế sau xe.

Cảm thấy mình hoàn toàn không giúp được một chút nào, Thư Niệm dứt khoát đem lực chú ý đặt vào trên chiếc xe lăn.

Nhưng sau một hồi, Tạ Như Hạc đưa tay, ấn xuống bánh xe, trực tiếp đem hai cái bánh xe bỏ xuống dưới, chiếc xe bị anh chia làm ba phần, bị anh bỏ vào trong xe.

Nhìn thấy anh làm một loạt các thao tác, Thư Niệm trừng mắt nhìn, đột nhiên nhớ tới một việc: ""Tay của anh không phải khó chịu sao?""

Tạ Như Hạc dừng động tác lại, cứng nhắc ""ừ"" một tiếng.

"VẬY ANH TRỞ VỀ NHỚ PHẢI NGHỈ NGƠI THẬT TỐT."" Thư Niệm không nghĩ quá nhiều trong lòng, ""CÓ RÀNH LIÊN LẠC NHA, TẠM BIỆT""

Nghe vậy Tạ Như Hạc nhìn cô. Sau đó, gật nhẹ đầu:

""Ừ, tạm biệt.""

—

Ngày thứ hai, Thư Niệm dựa theo thời gian đã hẹn, đi đến phòng thu âm sớm hơn nửa tiếng.

Thời gian chờ đợi bên trong, bên ngoài lại có thêm mấy người. So với số lượng Thư Niệm tưởng tượng thì ít hơn một chút, ước chừng khoảng mười mấy người.

Thư Niệm len lén quan sát những người xung quanh một chút, có mấy người nhìn rất quen mắt. Có nhiều lần cô chạy đến phòng thu âm, thường xuyên nhìn thấy những diễn viên lồng tiếng mới vào như cô.

Thư Niệm thu lại lực chú ý, lại bắt đầu phiên não về chuyện ca hát.

Dù sao cũng không có nhiều kinh nghiệm trong việc ca hát, Thư Niệm mặc dù cũng đã gặp một số tiền bối phối lời hát kịch, nhưng mà lúc trước họ đều là ca sĩ, bây giờ cô là diễn viên lại cầm bài hát đến một mình.

Ví dụ cũng có diễn viên lồng tiếng ca hát, nhưng cũng không cương quyết đòi hỏi yêu cầu.

Đúng vào lúc này, từ trong thang máy có một nhóm người đi ra, từ góc này nhìn lại, có chừng khoảng bảy tám người, phần lớn là những gương mặt lạ. Trừ Lý Khánh ra, cơ bản Thư Niệm chưa từng nhìn thấy qua.

Cô đang muốn thu hồi ánh mắt lại.

Đột nhiên chú ý tới, bên cạnh ở phía sau, người đàn ông đang bị những người khác che kín. Vẻ mặt của anh nhàn nhạt, ánh mắt hạ xuống như đang suy nghĩ cái gì đó, đằng sau có người thay anh đẩy xe,. Bên cạnh có một người đàn ông trung niên chăm chú nói chuyện với anh, anh hoàn toàn không để ý tới.

Một bộ dáng thờ ơ lạnh nhạt.

Nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông, biểu cảm Thư Niệm trong nháy mắt cứng đờ

Lý Khánh đi tới, lên tiếng chào hỏi cùng với các cô, sau khi xác định tất cả mọi người đã đầy đủ, ông đại khái giới thiệu một chút về từng người đang đứng ở sau lưng.

Theo thứ tự là nhà sản xuất phim, Phương đạo diễn, thầy thu âm, trợ lý....

Cho đến người cuối cùng là Tạ Như Hạc

Lý Khánh do dự, trước nhìn thoáng qua nhà sản xuất, mới nói: ""Vị này chính là thầy A Hạc*.""

*Bên Trung Quốc, thường sẽ gọi hậu bối sẽ gọi tiền bối của mình là thầy hoặc cô để thể hiện sự tôn trọng.

Những người đứng phía trước Thư Niệm đều lễ phép hô theo "thầy A Hạc" còn tiện thể khom mình chào, Thư Niệm còn đang đứng sững sờ, sau khi kịp phản ứng lại, cũng liền hô theo, tiếng nói hết sức nhỏ bé đều bị những tiếng nói khác lấn áp.

Gần như là cùng lúc cô mới vừa hô lên

Tạ Như Hạc liền ngừng đầu, ánh mắt nhìn lướt về phía Thư Niệm, ánh mắt có như không dừng ở trên người cô, cũng không quá lâu liền thu hồi lại. Tựa hồ đối với sự xuất hiện của cô không quá kinh ngạc và để ý lắm.

Sau phần chào hỏi, bọn họ người trước người sau tiến vào trong phòng.

Chỉ còn một mình Lý Khánh và trợ lý ở bên ngoài.

Lý Khánh chỉ tay vào trợ lý đứng bên cạnh, đại khái nói ra các quá trình thu âm: "Một lúc nữa nghe họ điểm danh, kêu đến tên liền tiến vào. Lúc đầu sẽ ca thử, họ sẽ phát một đoạn demo cho mọi người nghe. Chỉ phát một lần, sau đó liền hát."

Lý Khánh cho các cô nói thử một đoạn kịch, sau đó phát kịch bản cho từng người: "Có hai phút điều chỉnh sau khi hát xong, tiếp đó liền bắt đầu diễn thử."

Xác nhận các cô không còn thắc mắc gì nữa, Lý Khánh liền tiến vào trong phòng thu.

Chung quanh yên tĩnh trở lại, phần lớn mọi người đều nhìn kịch bản trong tay. Thư Niệm đứng tại chỗ, có chút phản ứng không kịp.

Lý Khánh nói nhà sản xuất âm nhạc kia là Tạ Như Hạc sao?

Phải! Không! Phải! Vậy! Chuyện này! A!!!

Thư Niệm thở ra một hơi lạnh, cường ép tất cả vào trong lòng. Cô lấy cây bút từ trong túi ra, rũ mắt xuống, ở bên trên kịch bản bồi bồi, vạch vạch.

Dựa vào lời Lý Khánh nói qua các bối cảnh, cùng lời kịch nhân vật bên trên kịch bản, đại khái cũng hiểu rõ tình cảm của các nhân vật cùng suy nghĩ ý nghĩa.

Vứt bỏ những suy nghĩ trong đầu, muốn để cho mình tiến vào các nhân vật trong kịch bản.

Bên cạnh có hai cô gái bắt đầu xì xào bàn tán.

"Trời ạ, người mới rồi chính là A Hạc sao? Đẹp trai như thế à?"

"Dáng vóc cũng quá đẹp ấy."

"Bất quá, tôi nghe nói anh ta đối với chuyện ca hát yêu cầu rất cao, mà lại rất hay mắng chửi người, dễ nổi nóng. Đặc biệt chán ghét người khác phá hỏng bài hát của anh ta, dù có là ca sĩ nổi tiếng, cũng không cho một chút mặt mũi. Trước đó Lê Thịnh hình như cũng bị mắng..."

"...Khùng bỏ như vậy sao?"

"Chính là rất công bằng, không mang theo một chút tình cảm riêng tư, cái này cũng rất tốt."

"Ài, anh ta ngồi xe lăn a...Thân thể có vấn đề sao?"

Mười phút đồng hồ trôi qua, trợ lý kêu một người trong các cô đi vào.

Thư Niệm rất khẩn trương, cả khuôn mặt đều kéo căng, nhưng cũng không quá tin tưởng lời nói của bọn họ. Tính tình Tạ Như Hạc trầm mặc, rất dễ nóng giận cũng không thể nào mắng chửi người, tất cả đều dùng hành động đe dọa người khác.

Rất nhanh, cô liền phát hiện ý nghĩ mình là sai.

Người bên cạnh từ người này đến người khác trở về.

Các cô gái đều có tính cách hướng ngoại, không bao lâu liền tụ lại một chỗ để trò chuyện. Nghe mọi người nói, toàn bộ quá trình Tạ Như Hạc không nói gì, chỉ là sắc mặt khó coi đến cực điểm, vừa lạnh lại cứng.

Rất cực, đến cô gái thứ bảy đi vào mới nhận một câu đánh giá của Tạ Như Hạc

Nhưng không phải đánh giá tốt.

Cô gái le lưỡi, lặp lại lời nói của Tạ Như Hạc. Cô tựa hồ cũng không quá để ý, ngược lại còn có chút vui vẻ: "Thầy A Hạc nói, đến bây giờ anh cũng không nghĩ tới, ca khúc anh viết có thể hát khó nghe đến nỗi này."

"..."

Thời gian trôi qua càng lâu, Thư Niệm càng khẩn trương.

Cô hoàn toàn không hiểu họ bị mắng tại sao còn hài lòng như thế.

Thư Niệm thậm chí bắt đầu cảm thấy may mắn.

May mắn hôm qua mình không có ở trước mặt Tạ Như Hạc ca hát, cho nên trốn khỏi bị anh nói mất mặt.

Rất nhanh, trợ lý kêu tên Thư Niệm.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, siết chặt bàn tay đang không ngừng đổ mồ hôi, toàn thân cứng đờ đi vào trong phòng, cô không dám nhìn về hướng của Tạ Như Hạc, hạ mắt đeo tai nghe lên, nghe từ trong phòng điều khiển vang lên tiếng nói Tạ Như Hạc.

""Bắt đầu đi.""

Tạ Như Hạc ngồi trước máy vi tính, phát ca khúc demo lên. Sau khi phát, ánh mắt anh thoáng nhìn, chú ý tới Thư Niệm tựa hồ còn có chút mê man. Anh rũ mắt xuống, lại phát thêm một lần nữa.

Thư Niệm nhớ đến lời nói hôm qua Tạ Như Hạc, đem từng câu nhớ kỹ. Cô cảm thấy mình không thể vẹn toàn hai bên, vậy liền tận lực đem một việc trong số đó làm tốt nhất.

Thư Niệm ngoan ngoãn đem toàn bộ tâm tư đều dùng để nhớ lời

Thật lâu, tiếng ca bên tay kết thúc

Thư Niệm kiên trì tự giới thiệu mình một phen, thời điểm đang chuẩn bị hát, đột nhiên phát hiện trước micro xuất hiện xuất hiện một bản nhạc.

Bản nhạc được viết trên tờ giấy.

Trên giấy viết lời hát.

Lúc này, trong phòng điều khiển.

Phương Văn Thừa đứng sau lưng Tạ Như Hạc, cũng không chú ý tới hành vi của anh, ngáp một cái thật to, đứng sát ở bên cạnh nhà sản xuất phim cùng đạo diễn đều cùng một bộ dáng chăm chú, tựa hồ cảm thấy rất đau đầu.

Thư Niệm hát lên một tiếng, Phương đạo diễn kinh ngạc đến ngây người: ""Cô ấy đang làm gì vậy?""

Lý Khánh cũng mờ mịt: ""Cô ấy đang đọc sao?""

Phương Văn Thừa không khách khí chút nào cười ra tiếng: ""Giọng lạc đến tận Thái Bình Dương rồi.""

Đột nhiên, Tạ Như Hạc nhìn về phía bọn họ, ánh mắt sắc lạnh.

""Nói xong rồi?""

Phương Văn Thừa hoàn toàn không nhận ra Thư Niệm, tự cho là mui phần đúng, gọi tiểu trợ lý bên cạnh lại: ""Này, đưa một ít khăn giấy cho cô ấy đi.""

Đợi lát nữa bị chửi thì cũng phải khóc một cách xinh đẹp một chút.

Cùng lúc đó, Thư Niệm cũng hát xong.

Cô lộ ra ánh mắt trong suốt nhìn về phía bên này, đôi mắt vừa lớn vừa tròn, màu nâu nhạt, bị ánh đèn chiếu vào phản ra một chút sáng. Tựa hồ có chút khẩn trương, bóp chặt khớp xương đến trắng bệch.

Chờ đợi Tạ Như Hạc đọc bản giới thiệu.

Một giây sau.

""Cô là Thư Niệm.""

Bởi vì sự tình ca hát, tâm tình Thư Niệm bây giờ rất phức tạp, nhưng vấn đề là do chính mình, cũng không trách người khác được. Cô nhón chân lên, đối diện micro nhỏ giọng nói: ""Vâng thưa thầy.""

Tạ Như Hạc chột ngắc đầu, một đôi mắt không gọn sóng làm cho người khác không biết anh đang nghĩ gì, nhìn về phía cô.

Quyết định vài giây.

Thư Niệm bị anh nhìn chằm chằm cảm thấy như tận thế đang đến, miễn cưỡng nói: ""Làm sao vậy?""

Nghe vậy, mặt Tạ Như Hạc không thay đổi thu tầm mắt lại, giọng điệu chậm rãi mà tùy ý. Tiếng nói thông qua tai nghe tuyền vào trong tai cô, mỗi câu

mỗi chữ, đều rất rõ ràng

"Hát rất tốt."

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày hôm nay hơi trễ

Thật có lỗi thật có lỗi, phát cho mỗi người 100 cái hồng bao

Lời Edit: Chúc Mừng Năm Mới

10:28 AM 1-1-2019

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Gặp nhiều lần

Edit: Nỳ ~ Beta: Na

Từ trước đến giờ, Thư Niệm luôn dễ dàng tin tưởng lời người khác. Bởi vì lời này của Tạ Như Hạc, cô thậm chí không có chút nào tự cho mình một cơ hội, cảm thấy lần này mình phát huy hơn những lần bình thường, ngũ âm không còn không được đầy đủ, ca hát cũng không chệch nhịp nữa.

Hát ra một bài hát bằng giọng hát rất tự nhiên.

Nhưng khi Thư Niệm ngừng đầu một cái, chú ý tới biểu tình của mọi người trong phòng điều khiển, cũng biết ý nghĩ này của mình đã sai.

Bầu không khí trở nên vi diệu.

Rất nhanh, Lý Khánh đang điều khiển micro trong phòng nói: "Chuẩn bị một chút, một hồi bắt đầu thử lại."

Sau đó liền tắt âm đối thoại hệ thống.

Cách cửa sổ thủy tinh, Thư Niệm có thể thấy, đứng ở bên cạnh Tạ Như Hạc có mấy người đàn ông bắt đầu nói chuyện, cảm xúc rõ ràng kích động, giống như là không dám tin tưởng lời người đó nói.

Chú ý tới khẩu hình của một người trong đó, Thư Niệm đại khái có thể đoán ra hẳn là đang bắt chước dáng vẻ khi cô vừa mới ca hát. Da đầu cô tê dại, cảm thấy xấu hổ đến mức cao nhất, cũng không dám nhìn tiếp.

Đầu óc Thư Niệm trống rỗng, nhìn nội dung của vở kịch, dần dần tiến vào cảm xúc trong đó.

.....

Nhân vật này là một nữ sinh mắc bệnh ung thư, cô nhí, lạc quan, hơi ngây ngô. Trước mặt người khác, mãi mãi là cô gái tích cực tiến lên, giống như là một mặt trời nhỏ. Cho dù đối với cô mà nói, chết chỉ gần trong gang tấc.

Vở kịch này, là bệnh tình của nữ sinh càng ngày càng nghiêm trọng, gọi điện thoại với bạn, biết bạn trai cũ đã bắt đầu một tình yêu mới.

Lúc này tai nghe lại truyền tới giọng nói của Lý Khánh "Được rồi, bắt đầu đi."

Thư Niệm gật đầu, hắng giọng một cái, thoáng biến đổi thành âm mình một chút, tìm được giọng nói thích hợp nhất với nhân vật nữ này. Nói tới nói lui đều chất giọng thanh thúy trong sáng, có thể nghe ra là một cô gái hoạt bát dễ gần.

Ở trước mặt bạn, nghe được tin này, cô vẫn không kịp tiêu hóa.

"Thật là quá đáng! Mới cùng tớ chia tay chưa được bao lâu"

"Nhất định rất xấu, nữ sinh kia nhất định rất xấu, tuyệt đối, không có ngoại lệ, nhất định rất xấu"

"...Đây cũng quá xinh đẹp, đến cả tớ cũng muốn của cô ấy."

Hồi lâu, là nữ sinh cúp điện thoại, một thân một mình ngồi ở trong phòng, đứng sững người rất lâu.

"Ngược lại cũng tốt, không vương bận." Nữ sinh khẽ cười một tiếng, âm thanh có chút run rẩy: "Cũng không cần liên lụy đến anh ấy."

Thư âm kết thúc, Thư Niệm hướng phòng điều khiển cúi đầu chào. Lúc gương mặt, vừa vặn lại đối mắt với Tạ Như Hạc ở trong phòng điều khiển kia.

So mới vừa rồi hình dáng có chút lười biếng, thời khắc này anh, vẻ mặt rõ ràng trở nên cứng nhắc

Đồng sắc rất tối. Giống như là một miếng vải đen, không có chút ánh sáng nào.

Thư Niệm cho là mình lồng tiếng quá kém, nhưng nhìn biểu tình của những người khác thật giống như lại không phải như vậy.

Bởi vì Tạ Như Hạc và những người khác hoàn toàn phản ứng không giống nhau, Thư Niệm đang rất buồn bực. Nhưng cũng không cho thời gian cô suy nghĩ nhiều, cô tháo tai nghe xuống, ra khỏi phòng thu âm.

Chỉ còn dư mấy người chưa thử âm.

Có mấy người tiến lên hỏi cô, mang dáng vẻ tò mò, hỏi "Thầy A Hạc có nói gì không?"

Thư Niệm không dám nói, nhắm mắt nói láo: "Không có."

Lúc này một người phụ nữ đang chuẩn bị đi vào thử âm, đúng vào thời khắc này, cửa của phòng thu âm bị đẩy ra, Tạ Như Hạc từ bên trong đi ra, phía sau đi theo là một người đàn ông, đại khái là trợ lý của anh.

Những người khác trong nháy mắt liền im lặng.

Tạ Như Hạc tựa hồ chẳng qua là phải rời khỏi, không nói câu nào, ánh mắt không nhúc nhích, không có nhìn bất kỳ người nào

Chờ anh đã đi khỏi, mười mấy người liền cô một lời mình một lời nói.

"Thầy A Hạc đi như thế sao? Tôi còn chưa thử âm mà."

"Là có ý đã chọn được rồi sao?"

"Không thể nào..."

Thư Niệm không có nghe mấy cô nói, nhìn bóng lưng của Tạ Như Hạc, vẻ mặt kinh ngạc

.....

Vào thang máy.

"Bên kia, cùng Hoa Cảnh nói" Tạ Như Hạc nhẹ giọng nói: "Kết quả thử âm chính bọn họ quyết định, ca sĩ chính tôi ra ngoài tìm."

Phương Văn Thừa sửng sốt một chút, gãi đầu một cái "Tôi còn tưởng rằng anh sẽ chọn cô Thư Niệm kia."

Tạ Như Hạc không lên tiếng.

Anh trước đó cũng có ý định này.

Nếu như vậy, anh liền có thể mỗi ngày đều thấy cô. Có thể Thư Niệm không giỏi ca hát, cho dù anh nguyện ý nhẫn nhịn tính tình dạy cô, nhưng cô chắc sẽ không thích ở trước mặt người khác ca hát.

Nếu là anh trực tiếp chọn cô, sau này cô biết, hẳn sẽ cảm thấy phương diện lồng tiếng của mình không được tốt, cho là cơ hội này là bởi vì anh mới có được, cũng sẽ không vui.

Hơn nữa, tình trạng của anh bây giờ, thích cô, hình như là không nên.

Đúng là liên lụy.

Ít nhất phải chờ thân thể có thể khỏe mạnh đứng lên, ít nhất không cần lại bị cái ghế sắt này gồng chân lại.

Ít nhất phải đến khi đó.

"Lúc anh nói dễ nghe, làm chúng tôi cũng giật mình." Phương Văn Thừa không nhịn được nói: "Cho nên anh mới vừa tại sao nói như vậy, hay là anh đang châm biếm?"

"Không phải." Tạ Như Hạc không nói cái này nữa, kéo trở về đề tài vừa rồi: "Ca sĩ cậu đi tìm đi"

Phuong Văn Thừa vội vàng đáp ứng: "Anh muốn tìm ai?"

Tâm tình Tạ Như Hạc không tốt, cũng mất hứng thú: "Tùy tiện đi"

"Tùy tiện tìm một người."

.....

Chờ tất cả mọi người đều hoàn thành thử âm, Lý Khánh từ trong phòng ghi âm đi ra, nói: "Hôm nay khổ cực mọi người đến đây một chuyến! Đại khái trong vòng một tuần lễ sẽ có kết quả, mọi người có thể về rồi."

Tâm tình Thư Niệm cũng không được tốt lắm, cô nhìn đồng hồ, còn muốn đi phòng thu âm khác tìm Hoàng Lệ Chi.

Cô nói: "Đạo diễn hẹn gấp lại", sau đó đeo cái túi lên vai.

Đi ra khỏi phòng thu âm, lúc Thư Niệm đang chuẩn bị đi chờ thang máy, sau lưng đột nhiên vang lên mấy tiếng bước chân, sau đó, có người vỗ một cái lên bả vai cô "Hừ".

Thư Niệm theo bản năng quay đầu, lui lại mấy bước, cảnh giác.

Cho là làm cô sợ, người vừa tới cười nói "Ah, xin lỗi, hừ cô rồi sao?"

Là người vừa cùng nhau thử âm, cũng là người duy nhất bị Tạ Như Hạc mắng.

Thư Niệm nhận ra cô ấy, lắc đầu: "Không sao"

"Tôi tên Lâm Kỳ Kỳ." Tính tình của cô gái trước mặt tựa như đã quen, "Cô nhận ra được tôi sao? Tôi trước cũng đi mấy phòng ghi âm, gặp cô rất nhiều lần."

Thư Niệm thật ra nhìn cô cũng rất quen mắt, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Lâm Kỳ Kỳ cao hứng nói "Vậy thêm vào Wechat đi."

Thư Niệm bây giờ rất ít người lui tới, không có người nào chủ động tới cùng cô nói chuyện, coi như có, cũng sẽ bởi vì cô ít nói, mà bỏ đi ý định kết bạn.

Thư Niệm không biết làm sao cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu, lấy điện thoại di động quét mã code.

Kết bạn xong, Lâm Kỳ Kỳ nhìn về phía bên kia, tựa hồ đang cùng nữ sinh bên kia chào hỏi, sau đó nhìn Thư Niệm nói: "Vậy cứ như vậy trước nhé. Sau này cùng đi rủ nhau đi chơi! Tôi đi trước."

Thư Niệm đáp lại một tiếng, nhưng cảm thấy lần sau hẳn sẽ không không gặp mặt nhau nữa. Cô xoay người, ra khỏi cao ốc.

.....

Sau khi đưa Tạ Như Hạc về nhà.

Phuong Văn Thừa quay đầu liền đem chuyện này báo cáo cho ông ngoại Tạ Như Hạc, Quý Hưng Hoài.

Quý Hưng Hoài tuổi gần bảy mươi, dưới mình có ba con trai, cháu trai cháu gái đông đúc. Con gái duy nhất Quý Tương Ninh qua đời nhiều năm, sinh hạ duy nhất một đứa trẻ chính là Tạ Như Hạc.

Cũng vì vậy, Quý Hưng Hoài đem những yêu thương của mình từ con gái yêu quý của mình sang Tạ Như Hạc, đặt rất nhiều tâm tư cùng với sự chú ý ở đứa cháu ngoại này.

Phuong Văn Thừa cùng ông nhắc tới chuyện này, Quý Hưng Hoài trầm mặc xuống, sau một lúc lâu lại hỏi một lần, thanh âm hiền hòa thân thiện: "Cậu vừa nói tên của cô bé là gì?"

Phuong Văn Thừa nói: "Là Thư Niệm, chính là chữ đọc sách rồi lại đảo ngược."

Tên chị nhà: 书念, đọc sách: 念书

Quý Hưng Hoài vẽ mặt sững sờ.

Ông nhớ tới nhiều năm trước, lần đầu tiên đi tới trấn đó, Tạ Như Hạc đón về. Lúc ấy anh tuổi còn quá nhỏ, mười lăm tuổi, tướng mạo như mẹ anh, gầy teo nhưng rất cao, hình dáng cực tốt.

Cũng không giống tính khí tốt ôn hòa như Quý Tương Ninh.

Khắp người luôn mang theo lệ khí, người khác không chủ động trêu chọc anh, anh liền đem người mình ấn úp. Một khi có người đến gần anh, vô luận người đó có mang lòng tốt, hay ác ý, Tạ Như Hạc liền lập tức dựng thẳng mấy cái gai trên người, cự tuyệt người khác đến gần.

Trừ cô bé gái kia.

Một cô gái nhỏ bé, khuôn mặt trắng nõn khả ái, mặc đồng phục học sinh rỗng rãi, càng lộ ra vóc người xinh xắn.

Tên là Thư Niệm.

Trước khi rời khỏi nơi đó, Tạ Như Hạc chỉ đi tìm Thư Niệm. Anh cùng cô nói rất nhiều, cùng cô nhấn mạnh rất nhiều điều, lấy được sự đảm bảo của cô mới rời đi.

Trở lại Quý gia, Tạ Như Hạc chỉ nguyên ý cùng Quý Hưng Hoài nói chuyện, nhưng nói cũng cực ít. Quý Hưng Hoài từng phát hiện, anh sẽ thỉnh thoảng gọi cho Thư Niệm. Chỉ có khi đó, anh mới miễn cưỡng nói nhiều mấy câu.

Quý Hưng Hoài không biết anh từ trước có bộ dạng gì, không biết anh trước kia là không phải âm đạm như bây giờ, tựa như không có ý định muốn sống.

Chỉ có ở trước mặt Thư Niệm, khí tức trên người anh mới có thể hoạt bát.

Nghĩ đến chuyện cũ, hốc mắt Quý Hưng Hoài hơi nóng lên, hình dáng cũng trong nháy mắt cũng già nua đi không ít. Ông đưa tay sờ mi tâm một cái, nghiêm túc nói với Phương Văn Thừa: "Nếu như cô bé kia nguyện ý, tận lực để cho chúng nó gặp mặt nhiều đi."

Lời của Editor: Ahuhuhu xin lỗi giờ này mới đăng, tạm thời Vee đang khá bận nên Na sẽ beta thay phần của Vee cho tới khi bạn Vee rảnh lại nhé. Yên tâm là Na sẽ đăng mỗi ngày 1 chương, nên mấy bạn không cần sợ truyện sẽ bị drop đâu (chỉ tại mọi người trong team quá bận, còn mỗi mình Na đã xong hết rồi)

Coi như quà Giáng sinh thì Na sẽ đăng 6 chương nhé, bù lại những ngày hôm kia nhé. Chúc mọi người đọc vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trong nhà

Edit:Na ~ Beta: Na

Cuộc sống gần đây của Phương Văn Thừa không tốt lắm

Từ sau Tạ Như Hạc chuyển giao công việc, chuyên tâm sáng tác, phần lớn đều là ca sĩ hoặc là đĩa nhạc công ty chủ động tìm tới cửa. Phương Văn Thừa giống như là giúp anh xử lý về phương diện này, đã rất lâu không có làm chuyện này

Tạ Như Hạc nói "Tùy tiện tìm một người", đại khái yêu cầu cũng không cao

Nhưng Phương Văn Thừa cũng không dám đem chuyện này thành nhò, nghiêm túc chọn, đề cử cho anh một số ca sĩ đang hot gần đây, đều bị Tạ Như Hạc đuổi về

Đến cuối cùng, Tạ Như Hạc lại nổi giận lên, giễu cợt nói "Như vậy mà nghe lời? Thật đúng là tùy tiện tìm mà"

Phương Văn Thừa đau khổ không thể tả

Mà Quý Hưng Hoài nghi ngờ cùng hần nói cố gắng tìm cơ hội để Tạ Như Hạc cùng Thư Niệm gặp nhau nhiều hơn, mặc dù Phương Văn Thừa không rõ, nhưng hần có nghĩ tới muốn thực hiện. Hần từ trước đến giờ chưa làm loại chuyện này, làm còn có chút khó khăn, nhưng cũng rất nghiêm túc làm kế hoạch

Thư Niệm là một diễn viên lồng tiếng

Phương Văn Thừa đại khái biết cô làm không ngừng nghỉ, mỗi ngày mười hai giờ trưa đều đến phòng thu, buổi tối mười giờ khuya mới về. Ăn uống thì ở phòng thu giải quyết hoặc về nhà mà giải quyết sau. Cơ hồ không có những hoạt động nào khác trong giới showbiz

Cuộc sống quá khô khan nhưng lại quy luật

Cái này cùng Tạ Như Hạc có điểm chung

Hai người đều coi phòng thu âm là nhà, phân nửa thời gian trong một ngày, cũng sẽ ở trong phòng thu âm mà trôi qua

Tìm được điểm này, Phương Văn Thừa kích động, cảm thấy có thể lấy cái này làm lí do, tạo cho bọn họ vô tình gặp nhau trong phòng thu âm, như vậy thì tỏ ra tự nhiên mà không xấu hổ

Kế hoạch được mấy ngày, Phương Văn Thừa đột nhiên phát hiện muốn làm kế hoạch này hoàn toàn bất khả thi

Từ ngày thử âm hôm đó, sau khi trở về từ phòng thu âm ở khu bắc thành phố, Tạ Như Hạc cũng không ra khỏi cửa. Phương Văn Thừa cũng không nghĩ ra bất kỳ lí do gì để cho anh ra khỏi nhà, bởi vì nhà anh thì cũng có một phòng thu âm riêng

Chương trình khôi phục chân thì cũng ở nhà làm, công việc cũng ở nhà mà hoàn thành. Ngay cả thỉnh thoảng sẽ đi đến bệnh viện làm kiểm tra, cũng không muốn đi. Là rất rõ ràng biểu hiện ý từ của mình

Anh không muốn ra khỏi nhà

Phương Văn Thừa quyết định bỏ cuộc, chủ động gọi điện cho Quý Hưng Hoài, nói tình hình gần đây của Tạ Như Hạc, cũng hết sức xấu hổ thừa nhận sự vô dụng của mình

Quý Hưng Hoài suy tư một lát, hỏi "Làm sao A Hạc thấy được Thư Niệm?"

Phương Văn Thừa nói "Hoa Cánh Yêu bên kia muốn chọn hai nữ diễn viên lồng tiếng, mở một cuộc tuyển chọn. Thiếu gia được yêu cầu viết chủ đề ca khúc do hai nữ diễn viên đó hát, cho nên cũng đi"

Quý Hưng Hoài dứt khoát "Vậy để cho Thư Niệm tới hát bài này là được"

Phương Văn Thừa kinh ngạc, giọng nói khó khăn "Cái này không thích hợp, khả năng ca hát của Thư tiểu thư... quả thật hát không được"

"Cái này không phải tốt sao?" Quý Hưng Hoài nói "Để cho A Hạc dạy cho cô bé ấy"

Phương Văn Thừa hết sức khuyên "Thiếu gia hẳn thì cho là như vậy, cảm thấy Thư tiểu thư không thích hợp cũng cảm thấy không vui khi cho cô ấy hát, cho nên cũng không định cho cô ấy"

"Đứa nhỏ này..." Quý Hưng Hoài thờ dãi "Ta cho là thằng đó đã đem Thư Niệm kia quên đi, bây giờ mới biết thằng đó một mực vẫn nhớ. Tuổi tác cũng không lớn, làm chuyện gì cần gì phải cân nhắc nhiều như vậy"

"..."

"Cậu trước hết tìm một ca sĩ nữa, nếu quả thật không được thì mời con bé ấy" Quý Hưng Hoài nói "Ta cũng đã bảy mươi, cũng không sống được bao lâu. Nếu như thằng bé nó nổi giận, cậu cứ đem trách nhiệm đẩy lên người của ta"

"Quý, Quý lão tiên sinh..."

"Ta còn muốn nhìn một chút..." Quý Hưng Hoài cắt đứt lời hắn nói, lầm bầm nói "Nhìn một chút, đứa cháu ngoại của ta có một cuộc sống khá hơn"

.....

Sau trận thử âm hôm ấy, Thư Niệm đã không ôm bất kỳ hi vọng nào. Rất rõ ràng, nếu có ca hát thì liền trực tiếp đẩy cô đi xuống. Huống chi, lúc cô lồng tiếng phần sau, Tạ Như Hạc giống như là hoàn toàn nghe không nổi nữa, trực tiếp rời khỏi phòng thu âm

Liên tưởng đến câu nói của anh "Hát rất tốt", Thư Niệm thậm chí còn nghĩ đó là lời chọc ghẹo của anh

Tâm tình của cô bởi vì cái này cũng sa sút

Thư Niệm rất muốn cùng Tạ Như Hạc nói, không phải chỉ có anh không vui

Gặp lại sau mấy lần gặp mặt, cảm xúc của anh chính là bất thường. Thỉnh thoảng đối với cô rất tốt, nhưng lại sau đó lại lạnh mặt

Nếu như cùng cô đứng cùng nhau thật sự không tự nhiên, vậy cứ làm như không quen biết đi

Thư Niệm tưởng lúc này đem chuyện này ra đăng sau, nhưng cô luôn nhớ lại, ngày đó ở bên trong phòng điều khiển, lúc nhìn cô đang học hát. Há miệng một chút rồi lại ngậm lại, tựa hồ còn thấy tâm tình rất tốt, không che giấu chút nào mà cười nhạo cô

Thư Niệm cảm thấy vô cùng mất mặt

Giống như đang cùng một người cùng một phương diện đập xuống vậy, Thư Niệm phán đoán

Vốn là một mực duy trì an tĩnh, giống như là một đứa nhỏ bị nhốt trong lồng, ở ban đêm sẽ hát lên những mấy giai điệu thiếu nhi tươi sáng. Trừ thường ngày làm luyện tập, nếu có thời gian rảnh, Thư Niệm sẽ còn luyện tập một ít kỹ xảo ca hát

Một ngày rút ra nửa giờ để luyện tập một bài hát, từng chữ từng câu

Ghi xuống rồi lại so sánh

Cứ như vậy mà một tuần trôi qua

Ngày hôm qua Thư Niệm rạng sáng mới về nhà, rửa mặt xong, chờ cô nằm dài trên giường, đã là hai giờ sáng. Đạo này, cô thường hay thức giấc, tâm tình không tốt lắm, thường xuyên bận công việc từ sáng đến tối, dù sao phải nằm trên giường rất lâu mới có thể ngủ

Thứ hai, buổi sáng lúc mười giờ, Thư Niệm nhận được cuộc gọi của Lý Khánh

Lúc ấy, Thư Niệm còn chưa tỉnh ngủ, còn đang trong trạng thái lơ mơ màng màng, cũng không xem màn hình điện thoại, buồn ngủ mà nhận cuộc gọi, giọng nói còn mang theo điểm khàn khàn "A lô..."

"Thư Niệm, tôi là Lý Khánh" Lý Khánh nói tin tức tốt cho cô "Lần trước thử âm đã có kết quả, người ta chọn cô đấy. Cô nhớ dành thời gian mà tìm người ta, ngày 20 tháng 1 đến thu âm nhé"

"..." Thư Niệm cho là mình nghe nhầm "A?"

"Kết quả của thử âm, cô qua rồi" Lý Khánh cười lớn "Ngoài ra, cái ca khúc cô không cần hát, đoàn phim bên kia sẽ tìm người khác. Cái này liên không có lo lắng"

Bởi vì bất thành linh nhận được tin tức, chớp mắt một cái, Thư Niệm còn tưởng mình đang nằm mơ. Cô lấy lại tinh thần, liền vội vàng gạt đầu "Được, cảm ơn đạo diễn"

Cúp điện thoại, Thư Niệm còn có chút ngơ ngác

Lại không cần ca hát

Loại cảm giác này giống như, sợ ý một chút làm mất tiền, vốn tưởng rằng khẳng định không thể tìm lại, nhưng một ngày trong lúc giặt quần áo, lại thấy tiền đang ở trong máy

Thậm chí ngay cả nguyên vẹn không một chút hư hỏng mà trở về

Thư Niệm tâm tình khá hơn, thức dậy đi rửa mặt. Đại khái bởi vì ngủ chưa đủ, cô không có khẩu vị ăn cái gì, rót một ly nước lớn, sau đó lại trở về phòng ngủ

Sau đó, cô lại nhận được một cú điện thoại

Là một số lạ

Thư Niệm do dự nhận "A lô, ai thế?"

Bên kia truyền tới giọng của một người đàn ông xa lạ "Xin chào, là Thư Niệm tiểu thư sao?"

"Đúng vậy"

"Thư tiểu thư. Tôi là trợ lý của thầy A Hạc, Phương Văn Thừa" Giọng nói của Phương Văn Thừa lập tức ôn hòa "Là như vậy, bởi vì cuối tháng này trước phải đem ca khúc giao cho Hoa Cảnh Yêu, vì phải đảm bảo thời gian ghi âm đủ, cho nên chúng ta phải mai mốt liền bắt đầu ghi âm. Cô có thể sắp xếp thời gian được không?"

Thư Niệm bắt ngờ "Mới vừa, mới vừa Lý đạo diễn nói với tôi là không cần hát mà"

"Đúng là như vậy. Vốn là chúng tôi cũng định tìm ca sĩ, nhưng không có tìm được ai thích hợp" Phương Văn Thừa nói "Cuối cùng vẫn chọn cô"

Thư Niệm nhắc nhở hần "Mọi người hần nhớ lắm người rồi, tôi ca hát không dễ nghe"

Phương Văn Thừa rất kiên nhẫn "Không, chính là cô"

"Không nên tìm tôi" Thư Niệm nghiêm túc nói "Tôi sẽ làm ảnh hưởng với độ tiến triển hơn nữa đến lúc đó lúc truyền cho công chúng, có khi còn bị mọi người chê bai, nếu cuối tháng mới đến ngày yêu cầu của bên kia, có thể tôi mất tận ba tuần mới ghi âm xong bài hát"

"Không cần" Phương Văn Thừa nói "Ghi âm một bài hát, bình thường chỉ cần một đến hai giờ"

"..." Thư Niệm hoài nghi hần căn bản không nghe hiểu ý từ của cô trong lời nói lúc này

"Bây giờ thời gian gấp gáp, nếu như luyện tập sau này, hiệu quả vẫn không như ý muốn, chúng tôi sẽ cân nhắc thay đổi người. Nhưng bây giờ vẫn là ưu

tiên, chọn cô tới hát, như vậy mới có thể có bộ phim hoàn mỹ được"

Thư Niệm có chút khó hiểu, nhưng cũng không biết làm sao để cự tuyệt

"...Được"

"Ngoài ra, thầy A Hạc đều dùng phòng ghi âm của riêng mình, có thể phải làm phiền cô đi đến một chuyến. Lát tôi sẽ gửi cho cô địa chỉ"

Thư Niệm hỏi "Là ghi âm đó ở đâu?"

Phuong Văn Thừa rất sáng khoái nói "Ở nhà thầy A Hạc"

Biểu tình của Thư Niệm cứng đờ

Tựa hồ là phát giác sự do dự của cô, giọng của Phuong Văn Thừa mang theo sự áy náy "Thật sự làm phiền cô rồi, bởi vì thầy A Hạc đi đứng không thuận lợi, cho nên thầy ấy cũng đem công việc ở nhà mà làm"

Nghe nói như vậy, Thư Niệm không cự tuyệt nữa "Được, tôi sẽ đứng giờ mà qua"

.....

Thư Niệm dựa theo địa chỉ cùng với thời gian mà Phuong Văn Thừa gửi tới, đứng giờ xuất hiện bờ sông bên cạnh có một vườn hoa, là một chung cư ở trong thành phố, tiểu khu hạng sang

Đến một cái, Thư Niệm liền nhận ra Phuong Văn Thừa

Chính là ngày đó người đã giúp Tạ Như Hạc đẩy xe lăn, cũng là người đã dạy cô ca hát vào ngày đó

Mi mắt Thư Niệm giật giật, đi tới

Phuong Văn Thừa nhìn về phía cô, nở một nụ cười, lại tự giới thiệu mình một phen "Thư tiểu thư, tôi là trợ lý của thầy A Hạc, tên Phuong Văn Thừa"

Thư Niệm gật đầu một cái "Xin chào, tôi tên Thư Niệm"

"Vậy giờ chúng ta đi lên"

"Được"

Nhà của Tạ Như Hạc ở tầng mười sáu

Phuong Văn Thừa dẫn cô lên lầu, hai người một trước một sau vào cửa nhà, đứng ở cửa mà đổi giày

Thư Niệm rất ít đến nhà người khác, lúc này cảm thấy bức rức, tâm tình cũng có chút hoảng, lo lắng chuyện gì không tốt sẽ phát sinh. Cô nắm ống tay áo, vênh môi không lên tiếng

Phuong Văn Thừa mang Thư Niệm vào phòng khách

Phòng khách không có gì nhiều đồ dư thừa, phần lớn đều là những thứ cơ bản được xài trong nhà. Vừa đi tới, có thể thấy bóng người của Tạ Như Hạc. Anh đang ngồi ở bên cạnh ghế sa lon, mặc quần áo rộng thùng thình, trên tay ôm cây ghita, thấp mắt nhìn dây đàn, không tập trung nhưng yên lặng

Phuong Văn Thừa còn không chưa đề cập chuyện này với Tạ Như Hạc. Chưa từng nghĩ anh sẽ ở phòng khách, giờ phút này lại phá lệ "Thầy A Hạc, trước kia ngài chỉ định ca sĩ, tôi đã mang người tới"

Quả thật nghe được hai bước chân khác nhau

Tạ Như Hạc không ngẩng đầu, giọng nói mang lạnh lẽo "Vậy cậu có thể tiễn người đó về"

Phuong Văn Thừa nhắm mắt nói "Là Thư..."

Tạ Như Hạc hôm nay tâm tình cực kì kém, trực tiếp cắt đứt lời hắn nói "Tôi lúc nào kêu mang ca sĩ tới?"

"..."

"Không nói với tôi trước một tiếng" Tạ Như Hạc chơi dây đàn, khóe môi cong lên, khẽ cười một tiếng "Tôi đây là bãi rác sao? Người nào cũng vứt sang đây?"

Yên lặng mấy giây

Phương Văn Thừa cảm thấy tình cảnh bây giờ quả thực lúng túng, biểu tình xin lỗi "Xin lỗi, thầy A Hạc hôm nay tâm trạng không được tốt lắm, trước tiên tôi mang cô về đã"

Thư Niệm cảm thấy có chút khó chịu, miễn cưỡng nói "Không sao"

Một khắc sau, tiếng nhạc của đàn liềm ngừng lại

Tạ Như Hạc chợt ngừng đầu lên

Lời editor: Là chương đầu tiên mà Na vừa edit vừa beta ấy. Có chút sót ruột một chút nhưng mong mọi người vẫn có thể đọc vui vẻ:3. Lần cuối chúc mọi người happy New Year nhé. Nhớ like và follow team nhé

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Không đối với anh là không tốt

Edit: Na ~ Beta: Na

"...."

Phương Văn Thừa cảm thấy lần này hành động quả thật không quá tốt, đem một người không liên quan dính vào, còn để cho cô khó hiểu bị chê cười một phen. Một chuyện tay không, lãng phí thời gian còn ảnh hưởng đến tâm tình

Có thể Tạ Như hạc quả thực quá vui mừng vô thường, Phương Văn Thừa cũng không dám nhiều lời, suy nghĩ sau khi đưa Thư Niệm ra ngoài rồi sau đó giải quyết chuyện này

Phương Văn Thừa hạ thấp giọng nói với Thư Niệm "Chúng ta đi ra ngoài trước", hấn làm động tác mời, tỏ ý để cho Thư Niệm đi ra ngoài trước

Tạ Như Hạc ngồi trên xe lăn, nhìn chăm chăm Thư Niệm, trong mắt còn mang mờ mịt. Nhận ra được Thư Niệm quả thật phải đi, anh mới phản ứng lại, nhỏ giọng nói "Phương Văn Thừa"

Phương Văn Thừa quay đầu nhìn anh "Sao ạ?"

Tạ Như Hạc nói "Đi ra ngoài đi"

Phương Văn Thừa nhìn Thư Niệm một cái "Được, chúng tôi liền đi ra ngoài"

An tĩnh chốc lát

Tạ Như Hạc về mặt lúc này rõ ràng so với lúc nãy càng khó nhìn hơn, hai tròng mắt đen nhánh âm trầm, hàm dưới cắn chặt, là tại đang kiềm chế cảm xúc của mình. Anh nhìn Phương Văn Thừa, bình tĩnh nói "Tôi nói là, cậu đi ra ngoài"

"..." Phương Văn Thừa tỉnh mộng "Ừ?"

Tạ Như Hạc không lặp lại, chẳng qua là qua nhìn chăm chăm vào hấn

Phương Văn Thừa lập tức thông não, cứng rắn bịa đại lý do "A, đúng đúng đúng. Tôi quên mất là bên công ty bên kia đang gọi điện. Xin lỗi, tôi đi ra ngoài một chuyện"

Hấn cho Thư Niệm một ánh mắt đồng tình, đi ra ngoài

Thư Niệm đứng tại chỗ, đại khái đoán được được ý của Tạ Như Hạc. Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói "Thầy A Hạc, vậy... tôi đi về trước. Xin lỗi đã quấy rầy"

"Thư Niệm" Tạ Như Hạc kêu cô, liếm liếm môi, một thời cũng không biết nên giải thích thế nào, trong lời nói có thêm mấy phần dè dặt "Em không phải tới để thu âm sao?"

"Ừ" Thư Niệm mi mắt nhấc lên, an tĩnh nhìn anh, suy nghĩ không ra ý của anh, không biết tại sao anh lại biến hóa đa dạng như vậy, cũng hiểu được mình không có sinh khí lập trường "Là năng lực của tôi chưa đủ, không nên tới. Thật xin lỗi"

Yết hầu của Tạ Như Hạc ở cổ họng bắt đầu hoạt động "Tôi mới vừa nãy không phải đang nói em"

"Cái gì?" Thư Niệm chỉ muốn nhanh lên một chút để rời khỏi chỗ này "Tôi cảm thấy ngại quá thật đang tìm người. Ngày thứ âm ngày đó, tôi cũng đã thử hát, nhưng đúng là điều khiển không tốt. Cái này, bài hát chủ đề này không thích hợp để tôi hát, thay đổi người khác sẽ tốt hơn, để tránh làm phiền ngài"

Tạ Nh Hạc yên lặng mấy giây, hỏi "Em không muốn hát sao?"

"Không phải là không muốn hát" Thư Niệm tâm tình không tốt nhưng lại không dám đắc tội anh, uyển chuyển nói "Bài hát của thầy A Hạc đều rất tốt, tốt nhất vẫn nên để ca sĩ giỏi tới hát"

Nghe vậy, Tạ Như Hạc đem đàn ghita của hắn bỏ qua một bên, nhẹ giọng nói "Vậy thì em hát"

"...."

Tạ Như Hạc di chuyển xe lăn, đi tới một căn phòng gần đó "Cùng tôi đi"

Thư Niệm ủy khuất cùng buồn rầu càng phát ra dày đặc, cô đứng tại chỗ một hồi, rất muốn trực tiếp quay đầu đi. Cô dùng sức mím môi và ngoan ngoãn đi theo

Trong phòng có chừng bốn gian phòng nhỏ, Tạ Như Hạc đi đến gian phòng thứ nhất trong cùng, đẩy chiếc cửa đang đóng kín kia. Thư Niệm đi theo anh, co quắp nhìn bốn phía

Là một gian phòng thu âm bình thường, không gian rộng rãi, phương tiện đầy đủ

Thư Niệm bình thường thấy các phòng ghi âm không quá giống nhau, thu âm bên trong không có dùng tới để quay phim, trước ống mới chỉ có một bục để lời bài hát, chung quanh có một ít nhạc cụ

Ghita, bass, trống vân vân

Tạ Như Hạc đến trước bàn điều khiển, quay đầu nhìn cô, chỉ vào chỗ bên cạnh "Em ngồi đó đi"

Thư Niệm nhìn một lúc, đi tới "Tôi không vào phòng ghi sao?"

Tạ Như Hạc mở laptop ra, thấp giọng kêu "Trước hết nghe mấy lần"

Thư Niệm nói "Được"

Thư Niệm nhìn anh đang làm việc, theo màn ảnh laptop, có thể thấy bài hát này ca tên là "Tình Tình rót xuống" (hay là gọi là "Ngôi sao rơi xuống" nhưng mình lại thấy "Tình Tình" nghe hay hơn:3). Tạ Như Hạc bắt đầu bài hát, để cho cô nghe

Không có lời, chỉ có nhịp điệu cùng giai điệu

Tạ Như Hạc giải thích cho cô "Demo là tìm người hát, không phải bản đầy đủ"

Thư Niệm an tĩnh nghe hai phút, trong đầu giống như là có một trung đoàn vậy, cảm thấy cái này khó đến cực đại "Tôi phải nghe nhạc đệm, sau đó tự hát lời sao?"

Tạ Như Hạc biết cô sẽ không thể, từ một bên lật ra nhạc phổ

"Tôi hát nguyên bản cho em nghe trước"

Thư Niệm sưng sốt "Anh hát sao?"

Nghe vậy, Tạ Như Hạc nhìn về hướng cô, nói "Nói này chỉ có hai người chúng ta"

Thư Niệm gãi đầu một cái "Tôi cho là chẳng qua những người khác còn chưa tới"

"Không phải tôi đã nói sẽ không để cho người khác vào phòng thu âm của tôi" Tạ Như Hạc thu hồi tầm mắt, cũng theo đó kéo thêm chủ đề "Một hồi cô bấm nút này là được"

Thư Niệm cũng bối vì câu trước của anh mà có chút nghi ngờ, rất nhanh liền bị câu nói sau của anh hấp dẫn, tới gần "Lúc nào thì bắt đầu?"

"Tôi bây giờ vào thu âm bên trong"

"Oh, được"

Tạ Như Hạc đến trước mirco, đem lời nhạc của bài hát phổ để trên bục

Nhìn theo thủy tinh trong suốt, anh nhìn về Thư Niệm, khẽ gật đầu một cái

Thư Niệm đưa mắt xuống, nhấn nút bật nhạc đệm

Bài hát này, cùng với phong cách của cổ xưa Tạ Như Hạc hoàn toàn không giống nhau. Yên ổn hòa bình, tiết tấu chậm chạp, thư giãn mát mẻ mà trong sáng cho người ta có cảm giác rất sáng ngời, giống như là đang ở lại khu rừng mùa hè

Giọng nói trầm ấm, hơi có vẻ khàn khàn. Đọc từng chữ rõ ràng, tình cảm ôn nhu, tựa như đang trình bày một câu chuyện nhỏ

Tạ Như Hạc ngồi ghi âm bên trong, trên người giống như có mang theo ánh sáng, biến thành mặt trời đang tỏa ra bên ngoài

Thình thoảng Tạ Như Hạc quay đầu nhìn về phía Thư Niệm, rất nhanh lại thu hồi mắt, nhìn thờ ơ

Nếu như không phải là bởi vì yêu cầu của hãng phim, Thư Niệm cảm thấy bài hát này cứ để cho anh tới hát, đại khái sẽ thấy thích hợp nhất. Giống như là dùng thứ gì đó để đánh thức tâm linh của mình, khiến nhiều người khác cảm thấy đồng tình

Mãnh liệt xuyên thấu, mang tới một ánh sáng, chiếu sáng nội tâm

Hồi lâu, nhạc đệm kết thúc

Tạ Như Hạc trở lại phòng điều khiển, đơn giản sửa lại một chút

Giữa hai người không có gì trao đổi

Thư Niệm trong đầu còn quanh quẩn giọng hát của anh, không nhận được nói "Ngài hát thật là dễ nghe"

Nghe nói vậy, động tác của Tạ Như Hạc dừng lại, không quay đầu, anh dừng mấy giây, khóe miệng nhếch lên, tâm tình tựa hồ không tệ

Một lát sau, Tạ Như Hạc đột nhiên phát cái gì đó, kêu cô "Thư Niệm"

"A"

"Tôi năm nay hai mươi hai, qua hết sinh nhật mới hai mươi ba" Giọng của Tạ Như Hạc rất nghiêm túc "Chỉ so với em lớn không tới hai tháng, cô không cần mang tôn xưng"

Thư Niệm an tĩnh lại, một hồi lâu sau mới nói "Muốn"

Tạ Như Hạc không quá hiểu, thấp giọng nói "Em có thể giống trước kia"

"Bởi vì trước kia không biết ngài là thầy A Hạc"

Mặc dù mới vừa cảm thấy giọng nói chuyện của cô cùng lúc bình thường không quá giống nhau, nhưng vào thời khắc này, Tạ Như Hạc rốt cuộc cảm thấy không đúng, chậm chạp nhìn cô "Em đang tức giận sao?"

Thư Niệm buồn bực nói "Không có"

"Thế sao lại tức giận?" Tạ Như Hạc nghe được trong giọng cô không được tự nhiên, vẻ mặt mờ mịt, rồi sau đó từ từ giải thích "Bởi vì lời của tôi lúc nãy? Tôi không phải là đang nói em, tôi không ngắt đầu, cũng không biết là em tới"

Thư Niệm không lên tiếng

Tạ Như Hạc cũng không biết nên nói cái gì, đột nhiên nhớ tới từ Thư Niệm luôn mang theo giọng nói dạy dỗ cùng anh nói chuyện

"Cậu như vậy không lễ phép"

"Cậu không nên nói kiểu nói này, rất quá đáng"

"Cậu làm sao để người khác không để ý tới cậu? Cậu suy nghĩ một chút, nếu là người khác không để ý tới cậu, cậu sẽ vui vẻ không?"

"Thật xin lỗi" Tạ Như Hạc lấy lại tinh thần, do dự nhận sai "Tôi không nên nói lời đó, bất kể là đối với người nào"

Thư Niệm cúi đầu chơi ngón tay, nghe được xin lỗi của anh, rốt cuộc cũng mở miệng, giọng cứng rắn "Anh như vậy là không đúng"

Tạ Như Hạc cũng không biết mình còn không đúng chỗ nào, nhưng nghe đến cô rốt cuộc cũng không dùng tôn xưng nữa, thở phào nhẹ nhõm, thuận theo đáp một tiếng

"Ừ"

"Tôi vừa nãy không đối xử với anh không tốt, cũng không có làm chuyện có lỗi với anh" Thư Niệm uất ức nhiều ngày, giọng thật thấp, như là ủy khuất đã tới cực điểm "Tại sao anh lại đối với tôi như thế?"

Tạ Như Hạc dừng lại "Cái gì?"

Thư Niệm rất thù dai, liền phun ra "Tôi mượn anh chiếc dù, anh không để ý tới tôi. Tôi gọi điện cho anh, anh nói tôi nhận nhầm người, anh biết rõ ràng tôi không biết hát, anh còn cùng người khác cười tôi, còn để cho tôi tới hát cái bài này"

"..." Trước mấy điều đó, Tạ Như Hạc quả thật đã làm qua, anh không thể chối được

Nhưng điều cuối cùng...

Tạ Như Hạc không nhịn được nói "Tôi không cười em, tôi nói em hát rất tốt"

"Có thể anh cũng biết tôi hát không tốt" Thư Niệm rút cục cũng ngẩng đầu, mặt kéo căng nhìn anh "Anh liền là cố ý nói như vậy, người khác thì sẽ phóng đại hơn và soi kỹ tôi hơn"

"...."

"Anh muốn là không nhận ra tôi, tôi cũng không có chủ động đi phiền anh. Anh còn cùng người khác cười tôi"

"Tôi..." (Na: tạo nghiệp này anh:3 cười cho lắm)

Thư Niệm càng nghĩ càng tức giận, không biết chỉ trách anh cái gì nữa, chỉ có thể lặp lại một lần nữa

"Tôi vừa rồi không đối tốt với anh"

Tạ Như Hạc yên lặng nghe cô khiển trách xong, lần nữa thừa nhận sai lầm "Là tôi có vấn đề"

Buồn bực của Thư Niệm tản đi không ít, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhắc nhở anh "Anh không thể bởi vì cái này mà nói xấu tôi, tôi là lấy bằng hữu lập trường cùng anh nói chuyện"

Tạ Như Hạc không hiểu ý cô "Ủ?"

"Giữa bằng hữu nói chuyện phỉếm sẽ không chen vào chuyện công" Dem lời muốn nói xong, Thư Niệm lý lẽ trong nháy mắt trở lại, trở nên có chút khàn trương, nói lung tung "Tôi là làm bạn với anh, tôi cho anh mượn dù, tôi còn đưa anh lên xe..."

Tạ Như Hạc khó hiểu nhưng cảm thấy buồn cười "Được"

Thư Niệm lo lắng đề phòng "Anh thật sẽ không nói sao?"

Tạ Như Hạc gật đầu "Không biết" (đang suy nghĩ có phải tác giả cố tình hok??)

Biết anh sẽ không tố cáo, Thư Niệm tưởng từ trước đến giờ bị ủy khuất, vô cớ bị anh bày sắc mặt, không quên nhắc nhở anh "Vậy anh làm nhiều chuyện có lỗi như vậy, anh nhớ phải hối lỗi nhé"

"...."

Không nhận được câu trả lời của anh, Thư Niệm vĩnh viễn nhìn anh, chống hông

Tạ Như Hạc yên lặng mấy giây

"...Được"

Lời editor: Là chương thứ ba rồi:3 mọi người nhớ follow và thả sao nhé. Edit vs beta mệt lắm ấy □□□

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chỉ có Tạ Như Hạc

Edit: Na ~ Beta: Na

Phòng điều khiển lại khôi phục không khí an tĩnh

Chắc chắn Thư Niệm đã nói xong, Tạ Như Hạc thu hồi tầm mắt, đem bài hát vừa mới xử lý đơn giản kia cho cô nghe "Em trước hết nghe mấy lần, quen thuộc lại bắt đầu hát"

Thư Niệm khéo léo ồ một tiếng. Sự tức giận tản ra, tâm tình thật ra thì vẫn cảm thấy có chút khó hiểu không thể diễn tả bằng lời

Bọn họ trước kia là bạn rất thân. Nhưng mấy năm không liên lạc rồi, lần nữa lại gặp nhau, anh vẫn lãnh đạm như vậy. Cô liền theo bản năng đối với anh cũng không thân lại như trước

Nhưng đối thoại vừa nãy, lại để cô có cảm giác giống như quay trở trước kia vậy

Sáng ngời, thế giới ấm áp cứ trôi qua

Một lát sau, Tạ Như Hạc đem nhạc phổ cho cô, phía trên có lời bài hát "Trước tiên là nghe hết đi"

Thư Niệm gật đầu một cái, nhận lấy nhạc phổ, ngon ngoãn nghe bốn lần

Trước khi nghe đến lần thứ năm, Tạ Như Hạc nhắc nhở "Em hát theo một lần đi"

Nghe vậy, Thư Niệm nhìn anh một cái, môi giật giật, bởi vì sợ anh lại cười, có chút không tình nguyện

Tạ Như Hạc nghiêm túc "Trước tiên phải làm quen với tiết tấu"

Bởi vì thái độ của anh, Thư Niệm cũng cảm thấy mình tự nhiên lại lấy bụng tiểu nhân mà có ý địch với anh quả thật không tốt lắm. Cô cũng từ từ tiến vào trạng thái nghiêm túc giống như đang đi học

.....

Trận mưa kia tuôn rơi

Ánh sáng trong nháy mắt lại ngưng tụ

Đêm tối lại biến thành ban ngày

Cho là những ngôi sao bị mưa nện xuống

Nhưng lại ngẩng đầu nhìn lên

Là anh, anh đã xuất hiện

.....

Âm nhạc là trực tiếp từ loa mà vang lên, không phải từ tai nghe. Âm thanh không coi là nhỏ, Thư Niệm mơ hồ hát cũng có thể nghe được giọng hát của mình, kết hợp với giọng hát Tạ Như Hạc, toàn thân chính bị giọng hát của anh mà cảm thấy ấm áp

Giả như cho Thư Niệm có một ảo giác, cảm thấy mình đang bị dẫn dắt chính bởi giai điệu của anh

Thư Niệm hát theo bài hát đúng 3 lần

Sau đó, Tạ Như Hạc đưa đồ lỗi tai đưa cho cô, nói "Lần này là đeo tai nghe mà hát"

Thư Niệm cầm tai nghe, chú ý anh không cầm đồ đeo, do dự nói "Anh không đeo sao?"

Tạ Như Hạc ừ một tiếng, thấp giọng nói "Tôi nghe cô hát"

Thư Niệm tưởng tượng hình ảnh đó một chút

Vậy một lát mà anh nghe được giọng hát của mình hay không

Nhưng đi theo những gì anh nói, chắc không có gì

Lại một lần kết thúc

Đem tai nghe tháo xuống, Thư Niệm nhìn về phía anh, giống như là đang đợi anh chỉ dẫn bước tiếp theo

Tạ Như Hạc vênh môi, suy tư chốc lát, sau đó nói "Có một nửa là chênh nhịp, một nửa là giai điệu cùng tiết tấu đều đúng, luyện nữa là liền có thể"

Thư Niệm đại khái có thể đoán được, dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên tờ giấy "Có phải chỗ này??"

Tạ Như Hạc trầm mặc mấy giây, đưa tay sang chỗ khác về "Chỗ này"

"..."

Thư Niệm có chút thất bại, giọng buồn rầu "Nếu không hay là thay đổi người đi"

Tạ Như Hạc không thêm quan tâm những lời đó của cô, tính nhẫn nại rất tốt, lại rút lời bài hát nhạc phổ nói "Tôi hát một lần, em hát theo một lần"

Nghe vậy, Thư Niệm sững sốt một chút, giống như là nghĩ tới điều gì, rất nhanh liền đáp ứng

Tạ Như Hạc rũ mắt, hát " Cho là những ngôi sao bị mưa nện xuống..."

Thư Niệm hát theo "Cho là những ngôi sao bị mưa nện xuống..."

Tạ Như Hạc dừng lại, lập lại hát "Bị mưa nện xuống..."

"Bị, bị mưa nện xuống..."

"Khởi đầu giọng nói không nên quá cao"

"Ah, được" Thư Niệm nghe lời "Cho là những ngôi sao bị mưa nện xuống..."

"Có thể, em thử một mình hát đi"

Thư Niệm lại hát một lần nữa

Tạ Như Hạc thờ phào nhẹ nhõm "Đúng, chính là như vậy. Em bắt đầu từ đầu một lần thử đi"

"Trận mưa kia tuôn rơi/ ánh sáng trong nháy mắt lại ngưng tụ/ đêm tối lại biến thành ban ngày/ cho là những ngôi sao bị mưa nện xuống..."

"..."

Chú ý biểu tình của anh, Thư Niệm hỏi "Thể nào?"

Tạ Như Hạc lấy mu bàn tay để trên môi, không nhìn cô, thanh âm tựa hồ mang nụ cười

"Lại chệch nhịp"

"..."

.....

Luyện một buổi chiều, thu âm ca hát cũng không tiến triển được nhiều

Đến giờ ăn cơm, Tạ Như Hạc không kéo dài thời gian của cô nữa, hỏi "Em có Wechat không?"

"Có"

"Vậy em thêm tôi đi" Tạ Như Hạc nhìn laptop, thờ ơ nói "Tôi gửi cho em bài hát, cô đem về nghe. Ngày mai lại tới"

Thư Niệm gật đầu một cái, liền thêm anh vào danh sách bạn bè

Nhận được tin nhắn. Thư Niệm nói "Vậy tôi đi về trước?"

Tạ Như Hạc trầm mặc mấy giây, nói "Tôi đưa em đi ra ngoài"

Thư Niệm suy nghĩ một chút, không cự tuyệt "Anh mặc nhiều quần áo đi, bên ngoài hơi lạnh"

Không có cự tuyệt y như dự đoán, tâm tình của Tạ Như Hạc liền tốt "Em chờ tôi một chút"

"Được"

Nhìn Tạ Như Hạc đi thay đồ, Thư Niệm thu hồi tầm mắt, ngồi tại chỗ tiếp tục nghe bài hát, vừa nghe vừa nhỏ giọng hát

Rất nhanh, Tạ Như Hạc liền từ trong phòng đi tới chỗ cô, trên người mặc thêm mấy cái áo, quần không đổi, hay là có thể nói từ đầu xuống dưới đều là màu đen

Thư Niệm đứng lên, theo bản năng mà đẩy xe lăn cho anh

Tạ Như Hạc mắt giật một cái, không nói gì

Thư Niệm đứng đằng sau, không nhắc tới chuyện công việc. Cảm thấy một buổi chiều ở cùng nhau, giữa hai người tựa hồ cũng thân một ít, liền nhỏ giọng hỏi "Anh về nước khi nào?"

Tạ Như Hạc thành thực nói "Trở lại hai năm"

Thư Niệm suy nghĩ lại một chút "Tôi nhớ không lầm, hình như lúc cấp ba là anh xuất ngoại??"

Tạ Như Hạc trầm thấp trả lời "Ừ, lớp mười một"

Hai người đi tới cửa, Thư Niệm khom người đổi giày cho mình, sau đó nhìn về phía Tạ Như Hạc. Lúc này anh cũng khom ngực, đem chân chột vào giày thể thao. Cô nắm vạt áo một cái, đột nhiên nói "Tôi có thể hỏi anh một vấn đề được không? Anh có thể không cần trả lời cũng được, tỏ ra không nghe"

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, thuận miệng nói "Không có gì là không thể hỏi"

Thư Niệm liếm liếm môi, chỉ cảm thấy anh so với trước kia lời muốn nói ít hơn nhiều, giống như trở lại bọn họ lần đầu tiên gặp mặt. Có thể thời điểm đó, anh đối với người nào cũng châm biếm, không để cho bất kỳ người nào đến gần

Không tin bất kỳ người nào đối tốt với anh, cũng cự tuyệt bất kỳ người nào đối tốt với anh

Đối với ai, cũng mang theo phòng bị

Giờ phút này anh ở trước mặt cô, lại không có cảm giác như vậy. Khí chất ấy thu lại, sự sắc bén cũng đều bị rút lại. Giống như tại thời điểm này, lại là một cậu bé trầm mặc lớn tuổi

Thư Niệm suy đoán, anh bộ dáng này, đại khái có liên quan đến chân của anh

Nghĩ tới đây, Thư Niệm dè dặt hỏi "Ngày đó... ở siêu thị bên ngoài, bởi vì hành động của tôi, liên tưởng đến tình trạng của anh nên... không vui sao?"

Nghe nói như vậy, biểu tình của Tạ Như Hạc trong nháy mắt có cứng ngắc

Anh lập tức chối "Không phải"

"Tôi không nghĩ đó sẽ ảnh hưởng tâm tình của anh" Giọng nói của Thư Niệm nhỏ dần, có chút hoảng hốt "Tôi là.. nghĩ như vậy đấy, có thể từ từ thay đổi là xong. Dù đó là hy vọng mỏng manh, người khác có thể buông tha, chính anh không được lơ mắt nó"

Tạ Như Hạc an tĩnh một lát, nói "Tôi biết"

"Cuộc sống là cần phải có hi vọng" Thư Niệm đẩy anh vào thang máy, đem lời kế tiếp nói cho xong "Chỉ cần có thể kiên trì, anh vốn là không thấy được nhưng cũng sẽ xuất hiện"

Tạ Như Hạc quay đầu nhìn cô, vốn là đã động não suy nghĩ cũng không ra được ngõ cụt, vào giờ khắc này lại tựa hồ có thể cảm thấy ánh sáng của cửa ra

"Được"

Trong lúc nhất thời, giống như trở lại như trước

Lúc đó, Thư Niệm, vĩnh viễn có miệng đầy đạo lý, làm người ta thấy phiền phức

Tất cả mọi người đều cảm thấy cô ngu ngốc, không người nào nguyện ý nghe

Chỉ có Tạ Như Hạc nguyện ý

.....

Tạ Như Hạc đem Thư Niệm ra cửa tiểu khí, đột nhiên nói "Tôi kêu Phương Văn Thừa đưa em về nhà?"

Thư Niệm vội vàng nói "Không cần, tôi còn muốn đi tìm sư phụ của tôi"

Tạ Như Hạc nhú mày một cái "Vậy em làm sao tới đó"

Thư Niệm chỉ về hướng của trạm xe điện "Ngồi xe điện nha"

Tạ Như Hạc nhìn theo hướng của cô, chần chờ hỏi "Tôi đưa em đi một đoạn?"

Thư Niệm lần thứ đầu tiên tới khu vực này. Bên ngoài tiểu khu đều là phố buôn bán, coi như náo nhiệt, nhưng đi tới trạm xe điện còn phải đi qua mấy ngã tư đường. Đôi khi cô cũng có chú ý tới, bên kia phần lớn đều kinh doanh trong nhà, người ngoài đường rất ít

Cô sợ nhất là người địa phương

Thư Niệm cũng không tiện chủ động đề Tạ Như Hạc đưa đi, lý trí nói với cô, từ chối là được rồi. Cô quán quít một chút, cảm thấy xa xa sắc trời bắt đầu tối đi, giống như sắp nuột chừng, lập tức nói "Vây lát hồi anh sẽ quay về sao??"

Tạ Như Hạc ừ một tiếng "Quá lâu không ra khỏi nhà, đi hóng mát một chút"

Thư Niệm yên long, nhắc nhở anh "Anh cũng không được ở bên ngoài ngây người quá lâu ấy, trễ lắm rồi"

Tạ Như Hạc nghe lời "Được"

Hai người một trước một sau đi đến trạm xe điện, một người ngồi một người đẩy đi vừa nói chuyện. Đi chừng 20 phút, liền đến cửa trạm xe điện. Thư Niệm cùng anh nói lời từ biệt "Vây tôi đi nhé"

Tạ Như Hạc nói "Ừ, chú ý an toàn"

"Anh cũng vậy" Thư Niệm nở nụ cười với anh "Về nhà sớm nhé"

Nói xong, Thư Niệm đang muốn vào trạm xe điện. Một lát sau, sau lưng Tạ Như Hạc đột nhiên mở miệng kêu cô "Thư Niệm"

Thư Niệm quay đầu "Hửm?"

Tạ Như Hạc đứng cách cô không xa, ánh đèn màu trắng đánh lên người của anh, màu da trắng nõn càng lộ ra, môi huyết sắc nhưng chân thật. Mùa đông đã tới, chung quanh nhiệt độ rất thấp, lúc nói chuyện còn có bốc khói trắng

Anh nhìn cô, đột nhiên nói ra một câu "Cô lần trước không phải cùng tôi nói, rảnh rồi liên lạc sao?"

Thư Niệm không nhớ nổi là lúc nào, nhưng cũng gạt đầu một cái "Đúng vậy"

Tạ Như Hạc yên lặng một cái, nghĩ đến bọn họ đã bắt đầu hẹn hò thời gian ghi âm là buổi chiều. Anh rũ mắt xuống, giọng nói âm thấp sạch sẽ, mang theo một tia khẩn trương không dễ phát giác

"Tôi sáng sớm ngày mai có rảnh rồi"

Lời của edit: =3= cung cấp đôi của chúng ta quá đi. Mọi người đọc vui vẻ và nhớ vote cho team nhé

(Tầm khuya mình lại đăng nốt những chương mình đã nợ mọi người. Yên tâm những gì mình nói mỗi ngày đăng 1 chương chắc chắn sẽ làm đc □□)

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Anh phải bảo vệ tôi sao??

Edit: Na ~ Beta: Na

Thư Niệm có chút phản ứng không kịp, hỏi "Anh muốn thu âm sớm một chút sao??"

Vốn định chuẩn bị nói hết, Tạ Như Hạc liền có chút không được tự nhiên, lúc này cũng khá sững sốt. Đọc được ánh mắt trong suốt của Thư Niệm, anh yên lặng mấy giây, rũ mắt xuống, cũng không biết nên tìm lời nói nào khác "...Ừ"

Thư Niệm trực tiếp đồng ý "Đại khái là mấy giờ??"

Tạ Như Hạc hỏi "Em sáng mai có rảnh không??"

"Có a" Thư Niệm thành thật nói "Ngày mai cũng không cần đến phòng ghi âm"

"Vây mấy giờ em mới thức dậy??"

"Không biết nha, bình thường buổi trưa là tỉnh.." Nói đến đây, Thư Niệm ngừng lại, buồn bực nói "Anh không cần hỏi tôi cái này, anh muốn mấy giờ ghi,

tôi có thể tới đúng giờ"

Tựa như không nghe được cô nói phía sau của câu nói kia, Tạ Như Hạc thấp mắt suy tư chốc lát, sau đó lại chẳng để ý lời cô nói "VẬY hay là buổi chiều một chút đi"

"...."

.....

Chờ Thư Niệm đã đi, Tạ Như Hạc theo đường cũ mà trở về, lần nữa trở về nhà

Vừa vặn là giờ ăn cơm, đi giúp việc cùng Phương Văn Thừa đều ở đây, cơm tối còn chưa làm xong. Phương Văn Thừa đang ngồi trên sa lon, nghe được cửa có động tĩnh, hần lập tức đứng lên, khuôn mặt tươi cười "Thiếu gia, ngài đã trở lại?"

Tạ Như Hạc nhấc mí mắt lên, quét hần một cái, vẻ mặt nhàn nhạt, không lên tiếng

Mặc dù Quý Hưng Hoài nghi ngờ nói, nếu như Tạ Như Hạc sinh khí có thể đem trách nhiệm đẩy tới người hần. Nhưng không ngờ cuối cùng, Phương Văn Thừa vẫn là không dám làm loại chuyện này

Hần hít một hơi thật sâu, đem những gì xảy ra buổi chiều nói ra, cùng với giọng cứng nhắc

"Thật xin lỗi, thiếu gia, là như vậy. Bởi vì quả thực không tìm được ca sĩ thích hợp, mà tôi thấy ngày Hoa Cánh Yêu yêu cầu càng ngày càng gần, trong lòng thật là vô cùng sốt ruột. Tại trong tình huống gấp gáp này, tôi đột nhiên nhạy bén một cái, nghĩ đến ngài từng khen qua Thư Niệm tiểu thư hát rất tốt, liền phải ra hạ sách này"

Phương Văn Thừa nói với giọng lầy long "Hy vọng thiếu gia có thông cảm"

Tạ Như Hạc nhìn về phía hần, bình tĩnh lập lại hai chữ "Hạ sách??"

Phương Văn Thừa không biết nơi nào đã chạm đến chỗ thần kinh của hần, da đầu tê dại, trong nháy mắt liền sửa lại

"Đổi sách! Đúng, đổi sách!"

Nhưng Tạ Như Hạc cũng không có như hần tưởng tượng sẽ nổi giận, chẳng qua là thờ ơ di chuyển xe lăn, đến bàn uống rót ly nước "Sau này, có gì nói sớm với tôi"

Phương Văn Thừa vội vàng nói "Nhất định"

Tạ Như Hạc cầm ly nước, đột nhiên nghĩ tới cái gì. Động tác của anh ngừng lại một lát, thì thảo nói nhỏ "Cậu làm sai chuyện"

Phương Văn Thừa mới thở một hơi, rồi lại bởi vì lời này mà khắp toàn thân tình trạng phòng bị "Đúng, tôi, tôi phạm sai lầm"

Một lát sau, Tạ Như Hạc ngẩng đầu lên, vẻ mặt như có điều suy nghĩ "Vậy cậu đi hối lỗi một chút"

Phương Văn Thừa mờ mịt "A?"

Tạ Như Hạc nhìn hần, ánh mắt tối tăm, yên lặng

Phương Văn Thừa kịp thời phản ứng, bày ra một bộ mặt sám hối "Được, tôi lần này sẽ trở về hối lỗi"

Tạ Như Hạc nói "Ở nơi này"

"..." Phương Văn Thừa càng ngày càng không hiểu nổi vị thiếu gia này đang suy nghĩ gì, miễn cưỡng nói "Ở nơi này sao??"

"Ừ" Tạ Như Hạc mặt không thay đổi nói "Để cho tôi nhìn một chút cậu làm sao hối lỗi"

"...."

.....

Thật ra Thư Niệm đi chỗ Hoàng Lệ Chi kia, cũng không có chuyện gì phải làm. Chủ yếu là thời gian còn sớm, cô ở nhà một mình cũng không biết nên làm cái gì, dứt khoát đi thu âm

Thư Niệm không vào trong phòng thu, ở bên ngoài nhìn bọn họ ở bên trong ghi âm. Cô cũng không ở lại quá muộn, nhớ lại phải về nhà luyện ca một chút, tầm mười giờ liền ra khỏi phòng thu âm

Thư Niệm về đến nhà, rửa mặt xong rồi vào phòng. Cô tản ra nửa tóc bị ướt, ngồi vào trước bàn đọc sách, khởi động máy tính, ở mặt bàn mở ra phần mềm âm nhạc, sau đó điều chỉnh Micophone một chút

Đem thứ mà Tạ Như Hạc vừa gửi cho cô vào máy tính

Thư Niệm định vừa hát vừa ghi chép, sau đó mình lại so sánh một chút. Nếu không chỉ hát như vậy, cô cũng không cách nào phân biệt ra được vấn đề của mình ở chỗ nào

Cô trước cho một lần hát nguyên vẹn cả bài

Trong phòng an tĩnh, nhẹ nhàng đang đưa âm nhạc

Chỉ chốc lát sau, Thư Niệm đã phải nghe ca từ rất nhiều lần, khó hiểu thất thần, nhớ lại hôm nay Tạ Như Hạc nói

Anh ngồi trên xe lăn, tóc mái hướng về phía dưới, lông mi dày đặc tỉ mỉ che đi ánh mắt nỗi buồn. Sau đó tự nhiên nói với cô "Tôi hát một lần, em hát theo một lần"

.....

Đối với lần gặp mặt lần nữa, Tạ Như Hạc đối với Thư Niệm như vậy trắng trợn theo đuôi, cùng bị cô phát hiện, trực tiếp giả bộ về mặt cảm xúc, Thư Niệm thật ra lại cảm thấy loại cảm giác này rất quen thuộc

Bởi vì trước kia, chuyện như vậy, ở giữa hai người xảy ra rất nhiều lần

Khi đó cơ hồ là một ngày bình thường

Từ nhà tới trường học, lại từ trường học đến nhà

Tạ Như Hạc mỗi ngày đều đi theo cô, hơn nữa không một chút che giấu nào mà đi theo sát cô, bị cô phát hiện cũng không tránh né, liền an tĩnh đứng tại chỗ

Ban đầu Thư Niệm còn tưởng rằng là trùng hợp, cũng không suy nghĩ nhiều. Nhưng nhiều lần, cô liền phát giác có gì đó không đúng, cau mày hỏi anh "Anh đi theo tôi làm gì?"

Tạ Như Hạc ngược lại cũng không giữ yên lặng, thần thái lạnh lùng lại tỏ vẻ đương nhiên "Không có"

"Cái gì?"

"Không có đi theo cô"

Thư Niệm dễ dàng tin tưởng người khác, lập tức liền bị lời của Tạ Như Hạc cuốn theo, chỉ cảm thấy mình lại hiểu lầm anh, lắp bắp cùng anh nói xin lỗi

Lần này yên ổn "Trùng hợp chung đường" lại liên tiếp kéo dài mấy ngày

Thư Niệm không nén được tức giận, trong tay nắm quai đeo cặp, quay người về sau nhìn, tâm tình cổ quái dị thường, không giải thích được "Anh thật không phải là đi theo tôi?"

Tạ Như Hạc hoàn toàn không có bị lời nói của cô mà hốt hoảng, nhàn nhạt nói "Tôi cũng đi đường này"

Lần này Thư Niệm không tin, kéo căng khuôn mặt, mắt hững hờ nhìn anh "Nhà anh rõ ràng không phải đi về phía bên này, anh tại sao lại đi đường này?"

Tạ Như Hạc không nói nửa lời, giống như là cảm thấy vấn đề đang hỏi của cô khá ngu ngốc, lười phản ứng

Sau đó Thư Niệm lại tiếp tục hỏi, anh liền làm như không nghe thấy

Thư Niệm cảm thấy Tạ Như Hạc chính là đang nói láo. Nhà anh không ở phía này, hơn nữa anh lại không có việc làm ở đây, tại sao lại đi đường này. Hơn nữa liền thấy cô đã đứng trước cửa nhà thì anh liền xoay người đi

Cô rất không hiểu, cũng có loại sống chết không loại bỏ được cái đuôi phiền phức này

Vẫn là một cái đầu không dám nói chuyện với cái đuôi nhỏ

Hai người giống như đang so với nhau, giằng co không nghỉ

Thư Niệm không lại chủ động tìm anh nói chuyện, đem Tạ Như Hạc sau lưng như không khí. Mà anh từ trước đến giờ trầm mặc ít nói, Thư Niệm không nói lời nào, anh cũng sẽ không chủ động mở miệng

Chỉ như vậy, bọn họ sống yên ổn với nhau trong 1 tuần lễ, sống bình an vô sự với sự duy trì cách ba thước

Cho đến một ngày

Thư Niệm tan học đi về nhà, liền có người gọi lại, để cô giúp một chuyện. Cô biểu tình do dự, đứng tại chỗ không động dậy, nhỏ giọng hỏi "Giúp cái gì??"

Thư Niệm mơ hồ cảm thấy có chút quái dị

Lúc này là đầu tháng tư, thời tiết còn rất lạnh, không khí lạnh lẽo cứ không ngừng ở trong xương. Cây cối chung quanh cũng rơi rụng sạch lá cây, trơ trọi, không sinh khí lại ảm đạm

Trước mắt là đàn ông mặt đầy râu, lời thôi lệch thêch, bọc đầu lại bằng gói để tránh gió lớn. Đường như rất lạnh, hai tay kéo khóa quần áo, đem mình quấn rất chặt, bấp chần nhưng lại trần truồng, kéo lôi một đôi giày bẩn thỉu

Nụ cười không có ý tốt lại u ám

Thư Niệm theo bản năng lui về phía sau một bước

Một khắc sau, đàn ông đột nhiên có động tác, che y vén lên, lộ ra nửa dưới trần truồng. Ánh mắt phát sáng, biến thái lại làm người ta nôn mửa "Giúp chú nhìn một chút có lớn hay không"

Đầu cô trống không, ở chớp mắt hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào. Ngay cả tiếng hét cũng không kịp phát ra, cổ họng giống như bị người khác bóp vậy, cảm giác sợ hãi lan ra toàn thân

Thư Niệm hai chân như nhũn ra, lại lui về phía sau hai bước, muốn chạy trốn

Thư Niệm còn không kịp động dậy

Trước mắt đột nhiên có một tầng áo khoác che lại, là bị người khác ném tới, mùi xà bông nhàn nhạt kéo tới, còn mang theo nhiệt độ, có chút ấm áp.

Thư Niệm siết chặt quần áo, hoàn toàn phản ứng không kịp, ánh mắt theo bản năng nhắm lại rồi mờ ra. Theo khe hở của quần áo, có thể thấy từ bên cạnh đi ngang qua, là giày thể thao Tạ Như Hạc

Cô nín thở, đem quần áo trên đầu kéo xuống

Vừa vào lúc này, đàn ông trước mặt phát ra tiếng kêu rên thảm thiết. Vóc dáng của hắn gầy ốm, xương nhô lên rõ ràng, đoạn này sắp lên đoạn khác, giống như là xếp hàng xương vậy. So với Tạ Như Hạc còn phải lùn nửa cái đầu

Tâm trạng của Tạ Như Hạc âm trầm, mang sát khí, dùng sức lấy áo khoác để trên người đàn ông đó, một tiếng cũng không nói

Đàn ông không biết anh muốn làm cái gì, cố gắng giùng giàng, nhưng không chống nổi lực của anh. Đang chống cự, xương cốt lại gây ra tiếng động, cọ vào bức tường phía sau, tóa ra tía máu

Giống như là cực kỳ tức giận, Tạ Như Hạc nhắc chân, đạp hắn một chút

Kéo áo ra trước, đàn ông trên người liền chỉ mặc một bộ quần áo vừa người tay ngắn, nửa phần dưới trần truồng. Người cực yếu, trực tiếp té xuống đất, bị anh dọa liền đứng thẳng lên

Tạ Như Hạc ngồi xổm người xuống, ánh mắt nguy hiểm, giống như lưỡi dao sắc bén. Sau đó, anh rũ mắt xuống, gương mặt xinh đẹp vào thời khắc này tỏ ra phá lệ mà đáng sợ, nhẹ nhàng nói một câu "Muốn nhìn cái gì??"

"...."

"Tôi giúp ông nhìn một chút"Đàn ông chảy nước mắt nước mũi, lắc đầu, vừa lạnh vừa sợ, toàn thân run rẩy "Không, không có... không, không, tôi đi... Đừng đánh... Đừng đánh"

Tạ Như Hạc đứng lên, không để ý đến hắn nữa, quay đầu hướng về Thư Niệm đi tới

Thư Niệm nhìn quá trình anh đánh người, biểu tình ngây ngẩn, cảm giác sợ hãi nhưng khó hiểu lại tiêu tán. Nhìn Tạ Như Hạc đến đi tới chỗ mình, cô cũng không biết nói gì, nắm áo trong tay

Tạ Như Hạc chủ động kéo cặp xách của cô, hướng về phía khác mà đi

Giống như là không có chuyện phát sinh vậy, Tạ Như Hạc lại khôi phục hình dáng bình yên, nhưng ngược lại là chủ động nói một câu nói "Hôm nay đi đường này trở về"

"A- nga"

Đi ra từ con đường nhỏ, Tạ Như Hạc buông lỏng cặp xách của cô, đem áo khoác vừa mới từ đàn ông kia xé ra bỏ vào thùng rác, vừa giống như lúc

trước vậy, đi theo cô phía sau

Thư Niệm không giống anh như vậy, có thể đem chuyện này làm là chuyện gió lớn, bây giờ đã vượt qua. Cô dừng bước lại, do dự lui lại mấy bước, đi tới bên cạnh Tạ Như Hạc "Anh không sao chứ?"

Tạ Như Hạc miễn cưỡng ừ một tiếng

"Ừ.." Thư Niệm liếm liếm môi, hỏi hắn "Anh tại sao gỡ quần áo của hắn??"

Tạ Như Hạc nhếch mép một cái "Hắn không là muốn cho người khác nhìn??"

"..." Thư Niệm bị giật mình, sợ còn có người giống như cô như vậy bí hiểm, nuốt nước miếng một cái, khiếp sợ hỏi "Tình hình của hắn như vậy, có thể hù được người khác không??"

Nghe vậy, Tạ Như Hạc nhìn về phía cô, lạnh lùng nói "Người khác cùng tôi có quan hệ sao"

Thư Niệm không nghe thấy, tự nhiên nói "Hắn không mặc quần áo, một hồi cảnh sát thấy được, sẽ bị bắt ngay. Hắn như vậy hắn là phạm luật"

Tạ Như Hạc không phản ứng lời cô

"Nếu không có bị bắt thì làm thế nào" Vừa đi vừa nói, hốc mắt của Thư Niệm liền đỏ, thanh âm cũng mang giọng mũi "Hắn có thể còn nhớ chúng ta, sau đó sau này tới tìm tôi làm phiền"

"..."

"Đây là một người xấu, chúng ta phải báo cảnh sát" Thư Niệm tuổi còn nhỏ, không gặp qua chuyện lớn gì. Vốn là căng thẳng vào giờ khắc này lại buông lỏng xuống, cô bắt đầu rơi nước mắt, nghẹn ngào nói "Sao, tại sao như vậy, làm sao có thứ người như vậy, ô ô ô tôi muốn cùng ba tôi nói"

Chưa từng nghĩ cô làm bầm lều bầu cũng có thể khóc lên, Tạ Như Hạc sững sờ

"Làm thế nào...." Thư Niệm thút thít, giống như trời sập vậy "Hắn sau này đến tìm ta làm phiền toái làm thế nào, tôi lùn như vậy, tôi lại không đánh lại hắn... Hắn còn cố ý làm tôi sợ... Tôi cái gì cũng không có làm, hắn tại sao phải như vậy đối với tôi..."

Tạ Như Hạc bị cô khóc nhức đầu, qua loa lấy lệ nói "Sẽ không"

"Chính anh không sợ mới nói sẽ không!" Thư Niệm vừa khóc vừa nổi giận "Anh đánh thắng được hắn, anh sẽ không sợ, tôi nếu là đánh thắng được tôi sợ cái gì! Nào có người như anh"

Thư Niệm cúi đầu, cảm thấy tính khí của mình bây giờ quả thực quá tồi tệ, liền không nói thêm gì nữa, chịu đựng không khóc. Ánh mắt có chút rũ xuống, đáng thương giống như bị chủ nhân vứt bỏ chó nhỏ

Tạ Như Hạc mím môi, thỏa hiệp kêu "Thư Niệm"

Thanh âm của Thư Niệm còn run sợ "Làm gì??"

Tạ Như Hạc cũng nhìn cô, không giải thích những lời vừa rồi, đem lời còn lại nói cho xong "Sáng sớm ngày mai, tôi sẽ ở cửa nhà cô chờ, cùng cô đến trường"

Trong mắt cô còn ngậm một viên nước mắt lớn chừng hạt đậu, nhỏ giọng hỏi "Anh phải bảo vệ tôi sao??"

Tạ Như Hạc từ chối cho ý kiến

Thư Niệm dùng tay áo đem nước mắt lau sạch, vào giờ khắc này cảm thấy anh chính là người tốt nhất trong khắp thiên hạ. Dừng mấy giây sau, cô buồn cười nói "Anh tại sao có thể như vậy giúp tôi, tôi không có tiền cho anh. Vậy tôi phải báo đáp thế nào với anh đây"

Tạ Như Hạc không thèm để ý đề tài này nữa, tiếp tục đi về phía trước "Đi thôi"

"Tôi không có tiền..." Thư Niệm suy nghĩ một chút, lật cả cặp xách lấy một túi nhỏ "Có thể... tôi có rất nhiều kẹo"

"...."

Thư Niệm giống như dẫn dụ người bạn nhỏ vậy, đưa cho anh một viên kẹo, dè dặt nói "Vậy anh sau này đưa tôi về nhà, tôi mỗi ngày đều cho anh kẹo ăn, có được không??"

Tạ Như Hạc trầm mặc, trông mắt nhìn chằm chằm kẹo trong tay rồi sau đó nâng mí mắt lên, an tĩnh nhìn cô

Thư Niệm mặt đầy khẩn trương, e sợ cho rằng anh sẽ đổi ý

Lúc cô có chút lo âu, Tạ Như Hạc di chuyển tầm mắt, nhẹ giọng kêu "Được"

.....

Từ lần ăn cơm trước kia, Trần Hàn Chính nói với Thư Niệm như vậy, quan hệ hai người liền khó xử. Ngay tiếp theo khi đó Hà Hiểu Đình cùng theo chế giễu cô, Thư Niệm đều không thể nào nói chuyện với cô ấy được nữa

Cô từ trước đến giờ thù dai, cảm thấy hành vi của bọn họ phá lệ tổn thương người khác

Bởi vì không chủ động cùng người khác nói chuyện, Thư Niệm trong lớp cảm giác tồn tại cũng càng ngày càng thấp

Tuy rằng cô đối với chuyện này không quá để ý

Gặp phải biến thái, thành ra Thư Niệm cùng Tạ Như Hạc quan hệ chính thức tốt hơn nhiều

Thư Niệm trong lớp nhân duyên coi là có thể, nhưng cô không có bạn thân hay quan hệ đặc biệt, làm rất nhiều chuyện đều là đơn độc một mình. Đây là cô lần đầu tiên, mỗi ngày cùng người khác cùng đi học chung, sau đó cùng nhau tan học

Không phải một người, cũng không phải giống như trước Tạ Như Hạc như vậy, mặc dù là chùng nhau, nhưng lại giống một người xa lạ không nói lời nào

Hai người thời gian chung đụng càng ngày càng nhiều, quan hệ cũng chỉ là càng ngày càng quen thuộc

Mặc dù phần lớn thời giờ, đều là Thư Niệm cao hứng nói chuyện xảy ra hôm nay, Tạ Như Hạc trầm mặc nghe cô nói chuyện. Thỉnh thoảng nghe được cô phàn nàn đến việc anh không nói lời nào, anh cũng sẽ miễn cưỡng nói nhiều mấy câu

"Bị kêu trả lời câu hỏi"

"Không ngủ, có nghe giảng"

"Nghe"

"Không có trốn học"

Đầu cấp hai cứ thế mà kết thúc

Nghỉ hè kết thúc, lớp 10 khai giảng tựu trường sau, trường học tổ chức cuộc thi để chia lớp. Dựa theo hạng, lấy điểm để vào lớp trọng điểm

Thư Niệm cứ thế vào lớp trọng điểm

Làm cô bất ngờ là, Tạ Như Hạc giống vậy cũng thi vào được, chiếm thành tích chót bét

Hai người thường xuyên ngây ngô mà ở chung một chỗ, trong lớp cũng dần dần tin đồn bọn họ đang yêu đương, còn có cả tin đồn Tạ Như Hạc đơn phương yêu mến Thư Niệm

Thư Niệm không hiểu bọn họ tại sao có thể suy nghĩ như vậy ở độ tuổi này, liền muốn nói nhiều nhưng đầu hiểu sự tình. Cô từng nói qua chuyện này với Tạ Như Hạc một lần, sau đó cũng không giải quyết được gì

Về sau nữa

Mỗi học kỳ một lần, kì thi âm nhạc lại sắp tới

Thư Niệm đã bị cười nhạo bốn học kỳ, cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng, mấy ngày nay, tâm trạng cô đều vô cùng thấp, động một chút là rên rỉ than thở

Tạ Như Hạc phát hiện cô không đúng "Cậu làm sao?"

Thư Niệm giương mắt nhìn anh, đột nhiên nghĩ tới quan hệ hai người vô cùng tốt, cô ngồi thẳng lên, cùng anh nói "Tạ Như Hạc, chúng ta âm nhạc thì cùng nhau tổ đội đi, có được không?"

Không biết tại sao cô lại nhắc tới cái này, Tạ Như Hạc cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều

"Được"

"Tớ phải cùng cậu thẳng thắn" Thư Niệm nhắm mắt nói "Tớ ca hát không tốt lắm"

"Tớ biết" Tạ Như Hạc không an ủi cô, nói chuyện rất thẳng thừng "Cậu mấy ngày trước ở trước mặt tớ từng hát qua"

"...."

"Tớ không hát" Bị anh đá kích, Thư Niệm rất không vui "Người khác cũng sẽ cười tớ"

Nghe vậy, Tạ Như Hạc hơi sững sờ "Cậu không vui?"

"Dĩ nhiên là không vui" Thư Niệm ủ rũ cúi đầu, nghĩ đến cái đó liền sợ "Lại không tốt sẽ bị cười, tại sao lại cười tớ... Cũng không phải là tớ không muốn chêch nhíp"

Tạ Như Hạc an tĩnh mấy giây, sau đó hỏi "Cậu muốn hát bài gì?"

Thư Niệm cũng không biết hát cái gì, hai má phồng lên "Tớ muốn tìm bài nào dễ dàng"

Tạ Như Hạc suy nghĩ một chút "Hát... "Trùng bay"? Nghe qua chưa?"

Thư Niệm gật đầu

Tạ Như Hạc nói "Vậy cậu hát một lần cho tớ nghe"

Thư Niệm cũng không sợ ở trước mặt anh mất thể diện, ngoan ngoãn hát một lần

Tạ Như Hạc lặng lẽ nói "Lúc nào thì"

"Tuần này thứ tư"

"...Chúng ta luyện một chút"

Cứ như vậy luyện tập mấy ngày

Mang theo Thư Niệm hát nhiều lần, Tạ Như Hạc sửa lại đối sách "Tớ hát một lần, cậu hát theo một lần"

Nhưng tác dụng cũng không lớn, Thư Niệm đi theo hát thời điểm sẽ không đúng nhịp. Nhưng một khi biến thành tự mình một người hát, giai điệu sẽ rõ rì, hơn nữa mỗi lần rõ rì đều là cùng một nhịp điệu

Thư Niệm cực kỳ thất bại

Trước kiểm tra âm nhạc mấy giờ, Thư Niệm kéo Tạ Như Hạc kéo đến một bãi đất trống, khẩn trương nói "Chúng ta luyện một lần nữa đi"

Tạ Như Hạc lại mang sách ra hát "Đen kịt bầu trời rũ thấp/ sáng lên đầy sao tương tùy..."

"Đen kịt bầu trời rũ thấp/sáng lên đầy sao tương tùy..."

"Trùng bay/ trùng bay..."

"Trùng bay/ trùng bay..."

Thanh âm Tạ Như Hạc ngừng một lát, lập lại hát một lần "Trùng bay...."

Thanh âm của Thư Niệm trở nên hốt hoảng "Trùng, trùng bay..."

"Đúng, chính là như vậy, cậu hát một lần nữa"

Thư Niệm ồ lên, ngoan ngoãn hát một lần

Đợi cô lần nữa giương mắt lên, nhưng phát hiện Tạ Như Hạc đang biểu hiện một vẻ mặt khác, mu bàn tay để ở môi, giống như đang cười. Thư Niệm sững sờ một chút, tức giận. đem trong tay là lời bài hát ném tới chỗ anh "Cậu có phải đang cười tớ không?"

Tạ Như Hạc lắc đầu "Không có, cậu hát đúng"

Thấy hắn có dáng vẻ chịu thiệt thòi, Thư Niệm mặc dù tâm hồn còn hoài nghi nhưng vẫn tự tin một ít, cùng anh cùng tiến lên sân khấu, cùng nhau diễn hết "Trùng bay" cái này bài hát kinh điển nhạc thiếu nhi

Sau đó, y nguyên có cô, dự kiến sẽ có tiếng cười vang

Nhưng xuống sân khấu, làm Thư Niệm bất ngờ là

Bọn họ hai người cùng nhịp điệu

Nghe ngồi cùng bàn nói, rất thần kỳ, nhịp điệu bọn họ còn giống nhau như đúc

.....

.....

Cách trời xế chiều, Thư Niệm đứng lúc đến bên ngoài tiểu khu của Tạ Như Hạc, an ninh chủ động mở cửa cho cô đi vào, đi chưa được mấy bước, liền thấy Phương Văn Thừa xuống tiếp đón cô

Hắn giống như là ngày hôm qua ngủ không ngon, xung quanh mắt có tầng quầng thâm

Không có tinh thần gì

Thư Niệm cùng hắn lên tiếng chào "Phương trợ lý"

Phương Văn Thừa cũng cùng cô lên tiếng chào hỏi, cười nói "Chúng ta lên đi, thầy A Hạc đang đợi"

Thư Niệm đồng ý

"Gần đây tâm trạng của thầy A Hạc có chút bất thường" Phương Văn Thừa ý tốt nhắc nhở cô "Cô chú ý một chút, trừ ghi chép ca hát, chuyện khác tận lực bớt nói"

"Được"

Nói xong cái này, Phương Văn Thừa bắt đầu xin lỗi cô "Còn nữa, ngày hôm qua thật xin lỗi, là tôi không chủ động nói chuyện này trước với thầy A Hạc, ảnh hưởng đến cô"

Thư Niệm nói "Không sao"

"Ngày hôm qua bởi vì chuyện này, thầy A hạc để cho ta hối lỗi" Phương Văn Thừa không biết phải làm sao "Đây không phải là viết bản kiểm điểm sao? Tôi muốn trở về viết thật tốt, kết quả anh ta còn để cho tôi ở lại đây mà viết"

"...."

Phương Văn Thừa thở dài "Chính tôi đến nỗi nghiêm trọng đến nỗi sợ phải bị sa thải, một đêm cũng ngủ không ngon"

Thư Niệm cứng rắn nói an ủi "Hắn không nghiêm trọng như vậy"

Hai người vào nhà Tạ Như Hạc, Thư Niệm đứng tại cửa trước đổi giày, đứng bất động chờ Phương Văn Thừa. Nhưng hắn tựa hồ không muốn tiến vào, đối với cô khoát tay áo một cái "Tôi còn có chuyện, cô trực tiếp đi vào là được"

Thư Niệm gật đầu một cái "Gặp lại"

Thư Niệm đi vào, phát hiện Tạ Như Hạc đang ở phòng khách, lúc này đang cúi đầu, ở trên bàn uống trà có viết gì đó. Cô đến gần một chút, đang hoảng kêu anh "Thầy A Hạc..."

Nghe được giọng nói của cô, Tạ Như Hạc theo bản năng đem vật trong tay dời sang một bên, ngẩng đầu nhìn cô

"Trở về nhà có luyện ca không?"

Thư Niệm nghiêm túc đáp "Luyện"

Một khắc sau, ánh mắt cô tùy ý liếc một cái, đột nhiên chú ý tới tờ giấy bị Tạ Như Hạc được dời sang bên, phía trên rất nghiêm túc viết hai chữ "Kiểm điểm"

Thư Niệm tưởng là Phương Văn Thừa giao cho anh

Nhìn xuống dưới, nhưng phát hiện ký tên là

"Tạ Như Hạc"

Lời edit: Xong rồi nhé. 6 ngày trước là 6 chương coi như đăng 1 ngày tặng mọi người nhé. Mai Na lại bắt đầu quá trình mỗi ngày một chương. Chúc mọi người đọc vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cô không nên tin

Edit: Na ~ Beta: Na

"....."

Thư Niệm đọc còn cho là mình đọc sai, nghi ngờ hỏi "Anh đang viết kiểm điểm sao?"

Tạ Như Hạc ừ nhỏ đến mức không thể nghe thấy, đưa tay lật cái tờ giấy kia, đem mặt sau hướng lên trên, không khỏi có cảm giác càng giấu càng lộ ra. Không đợi cô nói nữa, anh liền xoay xe lần hướng về một hướng

"Đi"

Thư Niệm đồng ý, đi theo

Hôm nay không giống như hôm qua, một buổi chiều đa số thời gian đều là luyện tập

Tạ Như Hạc trước hết để cho cô nghe nguyên vẹn bài hát một lần, sau đó để cho cô tiến vào phòng thu, nghe nhạc đệm bắt đầu hát. Đến một khúc nhịp điệu địa phương, anh sẽ lên tiếng nhắc nhở, sau đó lại trở lại, để cho cô hát một lần nữa

Lần trước khi đang thử âm. Thư Niệm nghe được người khác nói không ít chuyện của Tạ Như Hạc, tính nhẫn nại cũng không tốt, mắng chửi người không mang theo chữ bản, nhưng phá lệ cay nghiệt

Hơn nữa mới vừa Phương Văn Thừa đã cho cô một lời nhắc nhở ảm áp

Tạ Như Hạc gần đây tinh thần không được tốt lắm, hết sức bất thường, tận lực làm nhiều chuyện ít nói hẳn

Thời gian luyện tập, Thư Niệm không cảm thấy sợ, chỉ cảm thấy mình là nghe giờ học, dựa theo anh mà ngoan ngoãn làm thật tốt. Nhưng vừa vào phòng thu, giống như lên chiến trường

Thư Niệm rất sợ bị anh mắng, ca hát đều nom nớp lo sợ, vừa nghe âm thanh của anh liền toàn thân cứng ngắc

Giọng nói căng thẳng mà mất tự nhiên

Nhận ra được cô không ổn, Tạ Như Hạc chân mày cau lại

Cái này biểu tình khiến lòng bàn tay đổ mồ hôi, giống như bị chột dạ khi đang trong giờ học mà ngủ gật, sau đó bị thầy phát hiện. Cô nuốt nước miếng một cái "Xin lỗi, tôi điều chỉnh trước một chút, tôi sẽ hát thật tốt. Tôi có thể luyện tập trước một chút không? Đợi một hồi khẳng định sẽ không bị trật nhịp"

Tạ Như Hạc bình tĩnh cắt đứt cô "Em có thể nghe ra tự mình chệch nhịp sao?"

Thư Niệm động động môi, nhưng không biết nên nói cái gì

Đúng là không thể nào biết được

Thư Niệm nhỏ giọng giải thích "Tôi ngày hôm qua trở về quả thật có luyện tập..."

Tạ Như Hạc nói "Tôi biết"

Thư Niệm thoáng buông lỏng "Tôi nhất định sẽ cố gắng"

Trông mặt Tạ Như Hạc suy nghĩ một chút, nói "Em hát so với hôm qua tốt hơn rất nhiều. Nhưng một khúc cao âm này em không lên nổi, là âm vực của em có vấn đề"

Nghe vậy, Thư Niệm vẻ mặt mờ mịt "Vậy làm sao bây giờ?"

Tạ Như Hạc nói "Em đi ra đi, luyện một chút"

Thư Niệm gật đầu một cái, ra chỗ ghi âm, đứng ở bên cạnh Tạ Như Hạc

"Lúc em hát cao âm, không nên dùng giọng rống, dùng nhiều khí" Tạ Như Hạc làm mẫu cho nàng hai kiểu hát khác nhau "Em một mực dùng giọng rống, rất đau đớn thanh âm"

Thư Niệm không hiểu "Làm sao mới có thể dùng khí phát ra âm thanh?"

"Hát đúng thời điểm, cưỡng hòng tận lực hạ thấp xuống" Tạ Như Hạc nói "Em trước tiên luyện một chút hơi thở"

"Được"

"Hít sâu một hơi, đem khí hạ thấp xuống, phổi bên ngoài mở rộng, hà hơi đúng lúc hóp bụng"

Cái này đối với Thư Niệm mà nói rất quen thuộc, phổi âm diễn viên cũng có huấn luyện như vậy. Cô có rảnh rồi thì sẽ luyện tập, lúc này làm ung dung tự nhiên, cũng không cảm thấy khó khăn, lặp đi lặp lại ba lần

Hơi thở của cô rất ổn, Tạ Như Hạc không cho cô tiếp tục luyện cái này nữa, tiếp tục nói "Lúc em hát âm cao, lưng leo phải dùng lực, thu vào, đầu không nên nghiêng. Cổ họng ép xuống dưới"

Thư Niệm nghe anh hướng dẫn, dựa vào mà làm theo

Tạ Như Hạc nói "Em bây giờ thử hát một chút, câu ở khúc âm cao"

Thư Niệm hát một lần

Tạ Như Hạc nhắc nhở "Hóp bụng, lưng eo dùng sức"

Thư Niệm suy tư một chút, tận lực dựa theo lời anh nói mà làm, lại hát một lần nữa

Tạ Như Hạc vẫn cảm thấy không đúng, nói "Em chống nạnh, hít hơi, lưng eo cùng xương sườn hướng bên trong thu lại, sau đó hát một lần. Mình phải cảm giác hữu dụng hay không phải dựa vào lực của eo"

Lại làm theo những gì anh nói, kết quả lần này còn chưa đúng

Thư Niệm cảm thấy buồn rầu, rõ ràng đều là dựa theo những gì anh nói mà làm, nhưng hiệu quả vẫn không được tốt. Cô buồn thở ra một hơi, đột nhiên khom lưng, kéo lấy cổ tay của anh

Tạ Như Hạc bất ngờ không kịp đề phòng nhìn cô, tay phải cứ thế bị cô kéo lên

Thư Niệm có loại cảm giác vô lực, cảm thấy mình vĩnh viễn cũng không làm được, muốn cầu sự giúp đỡ của anh. Cô lấy bàn tay của anh đặt lên hông mình, nghiêm túc nói "Tôi dùng sức, anh cảm thụ một chút, tôi nơi này bắp thịt đều căng thẳng, ta cũng sẽ làm theo những gì anh vừa nói"

"...." Bất thành linh như vậy, để cho Tạ Như Hạc toàn thân cứng ngắc

Anh nhìn chằm chằm tay mình, yết hầu lên xuống. Y nguyên mặt không thay đổi, tình ý hoàn toàn không để lộ ra ngoài, nhưng bên tai dần dần đỏ lên. Tạ Như Hạc liếm liếm môi, muốn đem tay mình kéo trở lại

Nhưng Thư Niệm lại đè tay của anh, không để cho anh động "Thầy, giúp tôi tìm vấn đề"

Lần đầu, Tạ Như Hạc cùng cô có hành động thân mật như vậy, có chút không tự nhiên "Cái gì??"

Sau đó, Thư Niệm lại làm theo những gì anh dạy bảo, lại hát khúc có âm cao

Chờ cô hát xong, Tạ Như Hạc lập tức thu tay về, di chuyển tầm mắt, giọng nói trầm thấp mơ hồ "Chỉ cần như vậy mà hát, cô luyện tập một chút sẽ tốt"

Thư Niệm trừng mắt nhìn "Đúng rồi sao?"

Tạ Như Hạc không nhìn cô, dùng ngón tay tay trái ma sát bàn tay của tay phải

"Ừ, luyện tập nhiều lần"

Chú ý tới lỗ tai của anh đỏ cũng sắp lan tràn đến cổ, Thư Niệm hỏi "Có phải nhiệt độ của máy điều hòa cao quá không?"

Tạ Như Hạc nhìn "Em nóng?"

Thư Niệm lắc đầu, chỉ lỗ tai của anh "Không phải, tôi nhìn lỗ tai anh đỏ, cho là anh nóng"

Ánh mắt Tạ Như Hạc không được tự nhiên, đưa tay sờ lỗ tai một cái "Là hơi nóng"

Thư Niệm đáp lại, tìm được điều khiển từ xa điều chỉnh nhiệt độ thấp một chút

Sau đó hai người bắt đầu làm chuyện riêng của mình, Thư Niệm ở một bên luyện ca, Tạ Như Hạc nhìn laptop, không biết đang làm gì. Luyện tập được một thời gian, Tạ Như Hạc đưa cho em một chai nước, nói "Nghỉ ngơi một chút đi"

Thư Niệm nhận lấy, uống một hớp "Được"

Tạ Như Hạc tiếp tục nhìn laptop của mình

Thư Niệm tiện tay cầm lấy điện thoại ra nhìn một cái, đột nhiên phát hiện vốn rất ít tin nhắn Wechat, vào thời khắc này lại hiện ra cái điểm đỏ. Cô vốn tưởng là công chúng ai đó nhắn tới, mở ra nhìn một cái, nhưng phát hiện là tin nhắn đó là của Lâm Kỳ Kỳ

Lâm Kỳ Kỳ:Còn nhớ tôi không? Ngày đó cùng cô cùng nhau đi ghi âm, Lâm Kỳ Kỳ

Sợ quần rầy đến Tạ Như Hạc, Thư Niệm tắt chuông đi:Nhớ

Lâm Kỳ Kỳ:Cô tên là gì nhỉ?

Thư Niệm:Tên là Thư Niệm

Lâm Kỳ Kỳ:haha giống như đọc sách vậy

Trừ công việc, trừ cha mẹ, Thư Niệm rất ít chủ động nói chuyện với người khác, cô không biết nên nói cái gì, không thể làm gì còn hơn là phải mặt mày vui vẻ nói chuyện

Lâm Kỳ Kỳ: Đúng rồi, cô nhận được lời thoại của đạo diễn sao?

Lâm Kỳ Kỳ: Tôi còn không nhận được *khóc lóc*

Lâm Kỳ Kỳ: đã gần một tuần lễ, coi như không qua cũng ít nhất cũng phải thông báo một tiếng chứ *phát điên*

Thư Niệm không biết có nên nói thật hay không, cảm thấy có chút lúng túng, cũng không biết nên trả lời thế nào. Cô không thể làm gì khác hơn là trở về cái biểu tình, liền đem điện thoại di động bỏ qua một bên, tiếp tục nhỏ giọng luyện ca

Thư Niệm không nhìn điện thoại di động nữa

Cô yên lặng, không có nhìn di động, cũng không biết đối phương vẫn còn ở đang nhắn với cô. Màn hình sáng lên, tin nhắn rõ ràng xuất hiện ở màn hình khóa

Tạ Như Hạc nghiêng đầu, vốn là muốn nhìn một chút Thư Niệm đang làm gì, tầm mắt lại rơi vào bên cạnh, lập tức bị điện thoại của cô được bỏ sang bên hấp dẫn chú ý

Tin nhắn cứ tiếp tục tới

Tựa hồ không phát hiện được sự lạnh lùng của Thư Niệm, Lâm Kỳ Kỳ vẫn rất nhiệt tình mà tựa như đã quen

Lâm Kỳ Kỳ: Cô nhớ ngày đó không? Thầy A Hạc chỉ nói với cô chữ tốt

Lâm Kỳ Kỳ: Cho rằng là đang chửi tôi, nhưng chẳng lẽ không nên dùng cách nào khác để hấp dẫn sự chú ý của cô sao?

Lâm Kỳ Kỳ: aizz, bắt quá, không tin tức thì chẳng khác nào không qua

Lâm Kỳ Kỳ: Tôi vốn đang cho là tôi đã qua *phát điên*

Lúc này Thư Niệm quay đầu, thấy Tạ Như Hạc vẻ mặt không tốt, nhìn màn hình điện thoại di động của cô, không lên tiếng nào. Ánh đèn đánh lên người anh, anh cúi đầu, biểu tình mặt mờ không rõ

Màu vàng của ánh sáng cũng che đi khí chất lạnh rét từ người anh

Thư Niệm nghi ngờ nói "Sao thế?"

Tầm mắt của Tạ Như Hạc không thu hồi "Đây là người nào?"

Nghe vậy, Thư Niệm cúi đầu nhìn một cái, lúc thấy rõ được, cô có chút lúng túng, lập tức tắt nguồn điện thoại "Đừng xem"

Tạ Như Hạc nhìn cô, lặp lại "Là ai?"

Thư Niệm hằm hồ trả lời "Chính là người biết được khi đi ghi âm"

Tạ Như Hạc cau mày "Tôi mừng em?"

Thư Niệm cảm thấy không tốt khi ở sau lưng người khác nói những thứ này, cảm thấy mình có chút xin lỗi với Lâm Kỳ Kỳ, bởi vì một lúc không chú ý sẽ để cho người trong cuộc thấy được cuộc trò chuyện của mình, giờ phút này cũng không dám nói tiếp, chỉ có thể dùng yên lặng ứng phó

Một lát sau

"Thư Niệm" Tạ Như Hạc kêu cô "Tôi không có nghĩ đến việc sẽ hấp dẫn sự chú ý của em"

Thư Niệm phản ứng không kịp "Ừ?"

Tạ Như Hạc khó hiểu nhưng nghiêm túc, trông mắt đen tò ra sáng trong suốt, giống như đối với chuyện này phá lệ để ý

"Em không nên tin lời cô ấy nói"

Lời của editor: Quà sáng sớm cho các bạn <3. Chắc hôm nay mọi người đi học nên Na đăng truyện sẵn chúc mọi người đi học vui vẻ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đưa về đi

Edit: Na ~ Beta: Vee

Thư Niệm không nghĩ tới anh sẽ để ý đến cái nhìn của người khác như vậy, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nhỏ giọng an ủi: "Cô ấy... chắc chỉ là đùa một chút"

Tạ Như Hạc nhìn cô.

Thư Niệm tiếp tục nói: "Anh không nên quá để ý."

Tạ Như Hạc yên lặng mấy giây, không biết tại sao cô lại kết luận anh đang để ý.

Nhưng Tạ Như Hạc cũng không biết nên giải thích thế nào: "..... Ừm."

Thư Niệm cũng không trả lời Lâm Kỳ Kỳ, cất điện thoại di động vào túi xách, không dám lấy ra nữa. Cô lại tiếp tục nghỉ ngơi, cho giọng thả lỏng một chút, liền lại tiếp tục bắt đầu luyện tập.

Thẳng đến buổi chiều năm giờ, Thư Niệm vào phòng thu mấy lần, hiệu quả so với trước đó tốt hơn chút.

Tạ Như Hạc vẫn đang bắt cô làm lại phần không tốt, thẳng thừng mà nghiêm túc, không hề hiểu như thế nào là uyển chuyển. Nhưng Thư Niệm cảm thấy anh loại này phương thức nghiêm khắc rất tốt, ít nhất là cô có thể cảm thấy mình vẫn chưa đủ.

Bởi vì hiệu quả luyện tập không tệ, Thư Niệm nán lại so với hôm qua dài một ít

Cắt đứt bọn họ là cú điện thoại Phương Văn Thừa gọi Tạ Như Hạc.

Thư Niệm tiến vào trạng thái, lúc này lại xem giờ, mới phát hiện đã hơn bảy giờ. Đi đối với trong bụng trống rỗng, trong cổ họng bây giờ khô khốc. Cô cầm bình nước lên uống một hớp.

Thư Niệm không biết Phương Văn Thừa đang nói cái gì.

Tạ Như Hạc nhận điện thoại, cũng không lâu lắm liền quay sang cô nói: "Hôm nay trước mắt là như vậy đi"

Thư Niệm liền đồng ý.

Hai người thu dọn đồ đạc một chút, ra phòng khách. Lúc này Phương Văn Thừa đang ở phòng khách, trên bàn ăn có những món ăn vừa mới làm xong, có mùi thơm thoang thoang đập vào mặt, quanh quẩn bốn phía.

Nhìn về phía cửa sổ, Thư Niệm thấy bên ngoài đã tối đen, không lại tiếp tục kéo dài thời gian: "Vậy tôi về trước, hôm nay cảm ơn thầy A Hạc."

Tạ Như Hạc đáp một tiếng thật nhỏ.

Thư Niệm nói tạm biệt với bọn họ, rồi lại chuẩn bị về.

Tạ Như Hạc không lên tiếng, nhìn thức ăn trên bàn. Sau đó, giương mắt nhìn về phía Phương Văn Thừa.

Chú ý ánh mắt của anh, Phương Văn Thừa khần trương, không hiểu anh muốn biểu đạt điều gì, chần chờ suy nghĩ: "Thầy, cảm thấy sắc trời quá muộn, để cho tôi đưa Thư Niệm tiểu thư trở về sao?"

"...." Giọng nói của Tạ Như Hạc rất thấp, nhẹ bồng: "Tôi là có cái ý nào sao?"

Thư Niệm dừng bước, chỉ nghe được Phương Văn Thừa nói, cô không nghĩ tới việc phiền toái hẳn, quay đầu cự tuyệt "Không cần, chính tự tôi trở về là được rồi. Cảm ơn."

Vừa vặn lại cùng đụng mắt với Tạ Như Hạc.

Chỉ một giây.

Anh rũ mắt xuống, không có tiếp tục những lời vừa rồi, lại nói câu: "Đưa đi", sau đó liền chuyển động xe lăn, hướng tới bàn ăn.

Phương Văn Thừa gạt đầu một cái, cũng đi tới hướng về cánh cửa, nói với Thư Niệm: "Thời gian không còn sớm, tôi đưa cô về nhà."

Thư Niệm nhìn Tạ Như Hạc một cái.

Tầm mắt của cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh, một người ngồi trước bàn ăn lớn như vậy, rất an tĩnh. Ánh sáng màu trắng hướng xuống, cảm giác được sự yên tĩnh cùng cô đọc

Cô thu hồi tầm mắt, tâm tình khó hiểu tràn đầy. Đột nhiên nghĩ tới việc hỏi Phương Văn Thừa một ít chuyện, cũng vì vậy không cự tuyệt nữa.

"Được, phiền anh rồi."

.....

Hai người đến hầm đậu xe, lên xe.

Thư Niệm cài dây an toàn, cũng không muốn quá làm phiền hẳn "Anh đem tôi đến trạm xe tàu điện là được, sau đó tôi tự mình ngồi xe điện trở về."

Phương Văn Thừa không miễn cưỡng, chạy xe: "Được."

Bên trong xe rất an tĩnh, có thể nghe tiếng gió từ bên ngoài. Bọn họ không quen biết mấy, cuộc trò chuyện cũng không được mấy, cũng không có chung đề tài.

Thư Niệm quán quýt nửa ngày, trong lòng châm chước dùng từ, sau một lúc mới nói: "Thầy A Hạc không ở cùng với người nhà sao?"

Phương Văn Thừa gạt đầu một cái, nói: "Đúng vậy, sau khi từ nước ngoài trở về, thiếu... Thầy ở với ông ngoại một thời gian, sau đó liền dời ra ngoài ở."

"Tại sao?"

Phương Văn Thừa cười cười, thuận miệng nói: "Thầy làm việc và nghỉ ngơi không đúng quy luật, lo lắng sẽ ảnh hưởng đến những người khác."

Thư Niệm cảm thấy mình hỏi cái này có chút xen vào việc riêng tư của người khác, nhưng vẫn là không nhịn được nói "Vậy anh ấy mỗi ngày chỉ như vậy, bức bối ở nhà một mình sao?"

Phương Văn Thừa ngẫm thừa nhận, bất đắc dĩ nói: "Thầy không thích đi ra khỏi nhà."

Thư Niệm cúi đầu, vẻ mặt có chút hoảng hốt: "Như vậy không tốt lắm"

"

Có chút giống như cô.

Nếu không phải bởi vì phải đi thu âm, Thư Niệm đại khái cũng có cuộc sống như thế.

Mỗi ngày một thân một mình ở trong căn phòng nhỏ, trên người giống dây xích, đem cô trói trong đó. Nặng nề kéo màn cửa cách ly thế giới bên ngoài, tăng thêm khóa cửa cự tuyệt giao tiếp với thế giới.

Thời gian sẽ vô tri vô giác trôi qua từng chút một.

Luôn cảm thấy vừa mở cửa ra, sẽ có vật gì đáng sợ, mở miệng lộ ra hàm răng sắc nhọn, liều lĩnh tấn công về phía cô. Cho nên thà sẽ không còn được gặp lại thế giới đặc sắc, cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Cuộc sống như thế quá lâu, dừng khi sẽ dần dần tiêu diệt, vừa ra khỏi gian phòng nhỏ cảm thấy không được ự nhiên, khả năng giao tiếp với người khác cũng sẽ thấp dần.

Thư Niệm suy nghĩ một chút, hỏi hẳn một chuyện không dám hỏi ở trước mặt Tạ Như Hạc, thần thái dè dặt: "Kia... Chân thầy A hạc có thể tốt sao?"

"Giữ vững tinh thần kiên cường..." Phương Văn Thừa cũng không quá khẳng định: "Hắn là có thể."

Thư Niệm thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì giữ vững."

Phương Văn Thừa cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể hướng cô cười một tiếng.

Thư Niệm lập lại một lần, nghiêm túc cố chấp: "Anh phải cố gắng để anh ấy giữ vững thật tốt."

.....

Thư Niệm không đi đến chỗ thu âm, về thẳng nhà.

Thư Niệm tắm, ngâm Viên kẹo liền nằm sấp trên giường, muốn nghỉ ngơi một hồi rồi tiếp tục luyện hát. Nước nóng rửa đi thân thể mệt mỏi, bên trong phòng sáng ngời như mắt, nhưng cho cô cảm giác thật chân thật. Cô nghiêng người, thân thể theo bản năng cuộn tròn, bất tri bất giác liền ngủ.

Không biết qua bao lâu, di động để bên người đột nhiên vang lên.

Thư Niệm chợt bị thức giấc, tim lập tức phát hoảng, cảm giác hồi hộp tấn công tới, khiến người không thở nổi, nước mắt không bị không chế mà rơi xuống. Cô lau nước mắt, nhìn cuộc gọi đang gọi tới.

Là bạn học đại học cùng ở chung ký túc xá Nguyễn Hi Đồng.

Lúc này chỉ mới qua mười giờ, cô ngủ vẫn chưa tới một tiếng.

Thư Niệm ổn định hô hấp, miễn cưỡng tiếp điện thoại: "A lô?"

Giọng nói trong trẻo của Nguyễn Hi Đồng truyền tới: "Thư Niệm sao??"

"Ừ."

"Tớ mới vừa tìm cậu nửa ngày đều không trở về, liền gọi cho cậu." Nguyễn Hi Đồng cười: "Tớ lâu rồi không gọi cho cậu, còn lo lắng cậu đã sớm đổi số."

Thư Niệm lại ừ một tiếng.

Nguyễn Hi Đồng cũng không nói nhiều, nói một câu đã nói lên ý đồ: "Là như vậy, chúng tớ định cuối tháng, cũng chính là 31, người bạn tụ họp, cậu có muốn tới không?"

Thư Niệm rũ mắt, không lo lắng nhiều, trực tiếp nói dối: "Tớ không có thời gian"

"Là ngày 31 tháng 12, là nguyên đán nha, cậu không có thời gian sao?" Nguyễn Hi Đồng cười: "Hay là cậu muốn hẹn hò với bạn trai? Hai người cùng đến cũng được mà."

"...."

"Dù gì lâu không gặp, lợi dụng cơ hội gặp mặt mà. Chúng tớ cũng rất nhớ cậu." Nói đến đây, Nguyễn Hi Đồng đột nhiên nhắc tới người khác: "Đúng rồi, cậu biết tình hình gần đây của Từ Trạch Nguyên không?"

Thư Niệm trầm mặc, một tiếng cũng không đáp.

"Cậu ấy gần đây tham gia một tiết mục ca hát, đứng thứ nhất, giờ có thể thịnh vượng. Ngày đó, cậu ấy cũng sẽ tới." Nguyễn Hi Đồng thở dài: "Các cậu ban đầu làm sao lại chia tay? Từ Trạch Nguyên tốt biết bao, đáng đáp tốt, ca hát lại dễ nghe, hơn nữa còn theo đuổi cậu từ rất lâu, cậu ấy rất thích cậu."

Thư Niệm cắt đứt lời cô bạn nói, ưu tư thẳng thừng không che giấu chút nào.

"Tớ không muốn đi."

Nguyễn Hi Đồng sững sốt một chút "A?"

"Tớ không muốn đi." Thư Niệm lập lại một lần nữa, cảm xúc quả thực không tốt, một chút kiên nhẫn cũng không có, nhìn không được liền nổi giận: "Không cần đến tìm tớ!"

Nói xong, cô liền cúp điện thoại.

Sau đó, Thư Niệm mở tủ đầu giường ra, từ bên trong cầm ra một lọ thuốc chống lo âu, mở nắp ra, lấy mấy viên. Rất nhanh, động tác của cô dừng lại, nhớ tới mình đã sớm không cần thuốc, giăng co một trận, đem thuốc thả lại trong lọ.

Thư Niệm đứng dậy, lại kiểm tra cửa sổ trong phòng sau đó ngồi xuống thăm ở cạnh giường.

Hồi tưởng lại giấc mơ lúc này, Thư Niệm ôm chặt hai cánh tay, toàn thân run rẩy. Cô chôn mặt vào khuỷu tay, nước mắt trực rơi, trong cổ họng có nén tiếng nghẹn ngào.

"Không cần sợ."

Cô lẩm bầm ba chữ lặp đi lặp lại.

.....

Cứ ác mộng bất ngờ xuất hiện cùng với nhiều cảm xúc, cứ cách một đoạn thời gian cũng sẽ có một lần.

Ngày thứ hai tỉnh lại, tinh thần Thư Niệm thoảng bình phục, nhưng vẫn suy sụp. Cô hướng về phía gương tự nhiên khen mình hôm qua vẫn chưa uống thuốc, sau đó liền ra khỏi cửa.

Bên kia.

Tạ Như Hạc ăn cơm trưa xong, tâm tình kém một cách khó hiểu, khó thuốc bay đầy khuôn mặt. Nghĩ đến Thư Niệm sẽ tới, anh lật gói thuốc lá, đi ra phía sân thượng.

Phương Văn Thừa vừa vặn từ bên ngoài trở lại, nói: "Thiếu gia, quản lý của Từ Trạch Nguyên vừa mới liên lạc, nói hy vọng cậu có thể chuyên tâm viết ca khúc cho cậu ta."

Nghe được cái tên này, động tác của Tạ Như Hạc ngừng một lát, nhìn về phía hẻm.

"Từ Trạch Nguyên gần đây là nam ca sĩ đang hot." Phương Văn Thừa nói: "Sự hoan nghênh rất cao, tôi cảm thấy có thể viết, đối với danh tiếng của cậu cũng có...."

Tạ Như Hạc cắt đứt lời của hẻm "Tên gì?"

"... Hà?"

"Cậu ta tên gì?"

"Từ Trạch Nguyên." Phương Văn Thừa kiên nhẫn nói: "Họ Từ, Trạch trong quang trạch, Nguyên trong Nguyên đán. Bọn họ rất có thành ý, đợi lát nữa sẽ đích thân tới thăm."

Bầu không khí an tĩnh chốc lát.

Tạ Như Hạc gấn từng chữ lặp lại "Từ, Trạch, Nguyên."

Rất nhanh, anh khẽ cười một tiếng, thanh âm thờ ơ: "Bây giờ là ca sĩ tuyển mười tám tuyển đều có thể hát bài của tôi được sao?"

Không biết tại sao lại chạm tới sự tức giận của anh, Phương Văn Thừa lập tức im lặng.

Tạ Như Hạc ánh mắt lãnh đạm: "Sắp tới sao?"

Phương Văn Thừa không dám nói.

"Câm?"

"Chắc sắp..."

.....

Thư Niệm từ chưa từng nghĩ tới, mình sẽ ở tại chỗ bên ngoài tiểu khu gặp Từ Trạch Nguyên. Là một trận bất ngờ không kịp đề phòng, mặc dù cô cũng không có để ở trong lòng.

An ninh nhận ra cô, liền trực tiếp mở cửa, muốn cho cô đi vào.

Từ Trạch Nguyên hình dáng không có bao nhiêu biến hóa, trừ trên mặt có trang điểm, tóc nhuộm thành màu nâu, cũng còn giống như trước. Thấy Thư Niệm, hẻm cũng sững sốt, đứng tại chỗ kinh ngạc mấy giây.

Thấy Thư Niệm vào trong tiểu khu, hẻm do dự mở miệng "Thư Niệm?"

Nghe vậy, Thư Niệm quay đầu, hướng hẻm gật đầu một cái.

Từ Trạch Nguyên chần chừ hỏi: "Cậu ở đây sao?"

Thư Niệm còn chưa kịp mở miệng, sau lưng đột nhiên truyền tới giọng nói của Tạ Như Hạc.

"Thư Niệm."

Theo giọng nói, Thư Niệm nhìn sang.

Nhìn người bên cạnh cô, Tạ Như Hạc nhấp mím môi, hàm dưới căng cứng: "Đi thôi"

Thư Niệm hơi ngần người, hướng về phía anh đi tới: "Sao anh xuống được?"

Từ Trạch Nguyên đứng tại chỗ, người đại diện bên cạnh nhắc nhở hắn: "Người đó là thầy A Hạc."

Lúc lấy lại tinh thần, hắn cũng đã bị người đại diện dắt vào trong tiểu khu.

Từ Trạch Nguyên miễn cưỡng thu hồi kinh ngạc, đi tới đứng ở trước mặt Tạ Như Hạc, không đem sự chú ý của Thư Niệm vào mắt, lễ phép lên tiếng chào: "Thầy A Hạc, xin chào."

Tạ Như Hạc mắt cũng không nhìn sang, hướng về phía Thư Niệm nói: "Đi thôi"

Từ Trạch Nguyên cho là anh không nghe được, lại bổ sung một câu: "Thầy, tôi là...."

Tạ Như Hạc đột nhiên ngừng đầu, cắt đứt lời của hắn: "Cậu tên là gì"

Từ Trạch Nguyên tính khí tốt, cười một tiếng, đang muốn tự giới thiệu mình một phen.

Tạ Như Hạc lại mở miệng, ánh mắt lạnh như băng, mang nụ cười giấu cợt khó che.

"Có liên quan gì đến tôi sao?"

Vee: là la là la là ☐ Vee về rồi đây.. Nhớ nhau chưa??

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bồi thường

Edit: Na ~ Beta: Vee

Trước khi tới, Từ Trạch Nguyên được nghe người khác nói, tính khí A Hạc cực kì kém.

Người trong vòng giải trí thường truyền nhau là, anh bởi vì bất ngờ gặp tai nạn, tính tình thay đổi. Nói dễ nghe là đi đứng không linh hoạt, trên thực tế thì có khi què cả đời.

Đáng thương rồi lại đáng hận.

Người đại diện của hắn cứ lặp đi lặp lại nhấn mạnh những việc hắn phải làm.

Mặc dù Từ Trạch Nguyên nghe lọt tai được lời của người đại diện, nhưng cũng không có quá để ở trong lòng, cũng không có vì việc phải đến tận cửa để nói chuyện mà cảm thấy khân trương luống cuống.

Từ Trạch Nguyên cảm thấy mình chỉ cần to ra thái độ tốt hơn một chút, thầy A Hạc ít nhất sẽ không đưa tay đánh người đang cười.

Kết quả lại ngoài dự đoán của Từ Trạch Nguyên.

Vốn cho rằng là một nhân vật có chút danh tiếng trong công chúng, kiểu gì cũng sẽ để ý đến hình tượng một chút. Coi như A Hạc không để ý, cho dù bây giờ Từ Trạch Nguyên cũng cảm thấy hơi tức giận, chỉ ít hắn cũng sẽ tự chữa cho mình chút mặt mũi.

Nhưng mà A Hạc không có.

Từ Trạch Nguyên không biết mình đã chọc anh khi nào, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, không hiểu sao lại có địch ý với mình. Hơn nữa còn không khách khí đem mặt mũi của hắn chà đạp trên đất.

Từ Trạch Nguyên hoàn toàn không cần tiếp tục lấy lòng anh, cười lạnh một tiếng, biểu tình trở nên rất khó coi.

Người đại diện ở một bên đành phải ra mặt.

Tạ Như Hạc không có nhìn bọn họ, đi về hướng bảo vệ, về mặt bình tĩnh nhưng tỏ ra vẻ chán nản: "Tôi chưa đóng phí an ninh sao?"

"...."

Sau đó, Từ Trạch Nguyên cùng người đại diện liền bị bảo vệ mời ra khỏi tiểu khu.

Từ Trạch Nguyên đội mũ lưỡi trai lên, đeo thấp vành nón, đi theo người đại diện hướng về chiếc xe. Bởi vì không giải thích được, hẳn thực sự đang tức giận, lại nhìn về hướng Tạ Như Hạc.

Mới vừa nãy, tinh thần của Từ Trạch Nguyên đều đặt ở trên người Tạ Như Hạc, lúc này nhìn lại một cái, đột nhiên phát hiện Thư Niệm đang phía sau Tạ Như Hạc, thay anh đẩy xe lên.

Cô rũ đầu, bên mặt lộ một má lúm đồng tiền, giống như là đang nói chuyện với Tạ Như Hạc.

Vóc người xinh xắn, giống như vẫn còn là một cô học sinh chưa va chạm với xã hội thực tế. Mặc bộ áo len cao cổ màu đỏ sậm, cùng với chiếc váy ngắn màu đen, quần tất khiến hai chân gầy lại.

Người đàn ông vừa mới ngập tràn sát khí, nhưng ở trước mặt cô, anh lại ôn thuận giống như con chó sói đã bị cô thuần phục.

Từ Trạch Nguyên đột nhiên kịp phản ứng quan hệ giữa bọn họ.

Từ Trạch Nguyên có chút thất thần, nhớ lại chuyện lúc trước.

Hồi đại học, hẳn và Thư Niệm là bạn học cùng lớp. Từ khi thấy Thư Niệm lần đầu tiên, Từ Trạch Nguyên đã rất thích cô. Hẳn từ trước đến giờ muốn cái gì, thì sẽ liều mạng đi lấy cho bằng được.

Sau đó liền điên cuồng triển khai kế hoạch cưa đổ cô.

Thư Niệm đối với phương diện này hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào cả, ban đầu còn không ý thức được rằng hẳn đang theo đuổi cô. Đối với hẳn chính là thái độ không hề hoan nghênh, như đối với những bạn học khác cũng không có khác nhau chút nào.

Từ Trạch Nguyên dùng quà vật hồ lô cùng với bạn cùng phòng của cô để cầu xin giúp đỡ, khi đi học tận lực ngồi ở bên cạnh cô, còn tham gia nhà hội đoàn cùng cô, nghĩ hết tất cả biện pháp đến gần cô.

Cứ một mực theo đuổi từ năm thứ nhất cho đến năm hai đại học.

Trong thời gian đó, hẳn tỏ tình vô số lần, Thư Niệm cũng trịnh trọng cự tuyệt hẳn vô số lần.

Ở dạ tiệc năm hai đại học, Từ Trạch Nguyên lên sân khấu hát bài tình ca, sau đó ngay trước mặt toàn trường, một lần nữa tỏ tình với cô.

Nhưng hiệu quả hoàn toàn ngược lại.

Thư Niệm đối với hành động của hẳn có chút khó hiểu cùng nghi hoặc, thậm chí còn có chút tức giận: "Tôi không phải đã cự tuyệt với cậu rồi sao? Tôi cũng cho cậu một câu trả lời không chút mập mờ, tôi không thích. Cậu tại sao lại làm những chuyện này?"

Từ Trạch Nguyên từ nhỏ cũng được người khác cưng chiều, vẫn rất tự tin.

Nhưng một khắc sau khi nghe Thư Niệm nói, cảm thấy tự ái bị tổn thương, cảm thấy sự cố gắng của mình suốt hai năm một chút cũng không tác dụng, ở trong ánh mắt người khác giống như một màn tấu hài cực mạnh. *(Vee: cái thứ sunsee)*

Từ Trạch Nguyên vì vậy mà yên tĩnh một thời gian.

Sau đó, trong một ngày trời đổ mưa gần chạng vạng tối, Từ Trạch Nguyên gặp lại Thư Niệm.

Hắn lúc ấy không mang dù, chạy đến chỗ thư viện gần đây để tránh mưa, cả người ướt đẫm. Sau đó, đúng lúc Thư Niệm ôm sách từ trong thư viện đi ra.

Không biết là có phải không thấy hẳn hay không, Thư Niệm trực tiếp mở dù ra, vào trong cơn mưa.

Từ Trạch Nguyên vội vàng gọi cô lại "Thư Niệm!"

Thư Niệm quay đầu.

Từ Trạch Nguyên cũng không biết nên nói cái gì, nước mưa trên trán nhỏ xuống, rơi vào trong mắt, khiến hẳn không nhìn thấy rõ: "... Tôi không mang dù."

Thư Niệm đứng tại chỗ một hồi, cuối cùng vẫn đi tới.

Chiều cao hai người chênh lệch hai mươi cm, Thư Niệm cầm dù tốn sức, Từ Trạch Nguyên chủ động cầm lấy dù.

Sau đó, Thư Niệm nói: "Cậu muốn đi đâu? Tôi đưa cậu đi."

Từ Trạch Nguyên không lên tiếng.

Đại khái có thể biết ý của cô.

Nếu như là hấn đưa cô về trước, sau đó cầm dù của cô, bọn họ chắc chắn sẽ có lần gặp mặt kế tiếp.

Ngược lại thì không có.

Thư Niệm cho là hấn không nghe được, lại hỏi một lần.

Từ Trạch Nguyên vẫn không lên tiếng.

Hai người trầm mặc như vậy đi một đoạn đường.

Ký túc xá nam và ký túc xá nữ có phương hướng khác nhau, sắp đến chỗ đường ngã ba, Thư Niệm lại nói: "Dù cậu cầm đi, lần sau khi đi học trả cho tôi là được."

"...."

"Vậy tôi về trước."

Thư Niệm đang muốn chạy trở về, một khắc sau, Từ Trạch Nguyên nghiêng mặt dù, tán ô che hết đỉnh đầu cô.

Hắn thật ra cũng không nhớ khi đó mình đã nói cái gì.

Chỉ nhớ khi đó, bởi vì hành động của hấn, biểu tình của Thư Niệm có chút biến hóa, giống như là nhớ ra chuyện gì, kinh ngạc nhìn, cũng không nghe hấn nói chuyện.

Sau đó, quan hệ của bọn họ dần dần có chuyển biến tốt.

Trong khoảng cuối kỳ năm ba đại học, Từ Trạch Nguyên lần nữa tỏ tình với cô, lần này rốt cục cũng có được sự đồng ý của cô.

Một khắc kia, Từ Trạch Nguyên cảm thấy mình tựa như là lấy được toàn bộ thế giới.

Mặc dù Thư Niệm cái gì cũng không biết, đối với phương diện tình cảm cũng không có một chút hiểu biết nào, giống như một bé con. Sau khi qua lại, cách mà bọn họ ở chung cũng không có bao nhiêu thay đổi.

Hắn cũng rất vui vẻ.

Yêu một thời gian, hành động thân mật nhất của bọn họ, cũng bất quá chỉ là nắm tay. Có thể Thư Niệm không quen với sự gần gũi của hấn, lúc dắt tay, cũng sẽ tỉnh bơ tránh ra khỏi, sau đó kéo dài khoảng cách.

Từ Trạch Nguyên một mực quý trọng cô, một mực đợi cô thích nghi.

Từ Trạch Nguyên muốn từ từ tiến dần.

Rất nhiều chuyện, hấn nguyện ý chờ đến tốt nghiệp rồi kết hôn, lại cùng làng một chỗ với cô. Hấn vẫn là luôn nghĩ như vậy. Nhưng mà, thật ra thì rất nhiều chuyện cũng sẽ không theo như ý muốn của mình, những kế hoạch đã bày ra.

Bọn họ yêu nhau chưa tới nửa năm.

Đoạn thời gian đó, trong trường học nói bóng nói gió, truyền một chút tin đồn không đúng sự thật. Thư Niệm thừa nhận những người đó, trở nên càng ngày càng cô độc, phần lớn thời gian, trừ giờ học, cô không đến một nơi nào khác cả.

Từ Trạch Nguyên nghe nhiều những lời đó, cũng cảm thấy khó mà tiếp nhận.

Rốt cục, Từ Trạch Nguyên hẹn cô vào một ngày cuối tuần.

Hắn một mực biết, Thư Niệm từ trước đến giờ tính tình rất tốt, hiền lành mà có kiên nhẫn. Từ Trạch Nguyên nghĩ, cô có thể cũng không thích mình, nhưng đối với phần lớn yêu cầu của hấn, cô sẽ thỏa hiệp.

Rất nhiều phương diện, cô thật ra làm cũng rất tốt.

Từ Trạch Nguyên đề cập với cô về chuyện chia tay.

Một lần kia, Thư Niệm lần đầu tiên có cảm xúc, lời nói của cô lại khiến hần nhớ nhiều năm như vậy, nghĩ tới thời điểm đó lòng cũng đau đớn. Lúc nửa đêm tỉnh mộng đều sẽ có cảm xúc muốn rơi lệ.

Là một chuyện mà khiến hần áy náy cả đời.

Hần vĩnh viễn nhớ kỹ hình dáng, lời nói khi đó của cô.

Giống như là ác mộng.

Thư Niệm cúi đầu, cả khuôn mặt trắng bệch, không có sức sống trong sáng như trước, im lặng rơi nước mắt, cả người hèn nhát vô cùng. Hồi lâu, cô nhẹ giọng mở miệng, cảm xúc rất nhạt, nhưng giống như là đang chất vấn: "Tôi đã trở về từ cõi chết, vất vả lắm mới sống lại được."

"—— tại sao phải chịu đối xử như vậy?"

—

Thư Niệm đẩy Tạ Như Hạc, nhỏ giọng hỏi: "Mới vừa nãy, người kia đến tìm anh làm gì?"

Tạ Như Hạc tâm tình rất kém, yên lặng mấy giây sau, trả lời: "Để cho tôi viết nhạc."

"Người rất hot sao?"

"Tôi không biết."

"Vậy mà cái giọng điệu của anh." Thư Niệm chần chừ nói: "Anh ta có thể..."

"Em cảm thấy tôi làm không đúng phải không?" Tạ Như Hạc cắt đứt lời cô nói, giữa chân mày khẽ cau lại, gấn từng chữ một: "Thư Niệm, em không cần giúp hần ta nói chuyện."

"..." Thư Niệm sùng sốt một chút, giải thích: "Tôi không có nói chuyện giúp anh ta."

Tạ Như Hạc quay đầu nhìn cô một cái, không lên tiếng.

"Chỉ là vừa nãy bên cạnh có người khác nhìn, hơn nữa thái độ của anh ta đối với anh cũng không có gì là không tốt." Thư Niệm nghiêm túc nói "Đến lúc đó nếu như anh ta nói với người khác, thì người ta sẽ nói hành động của anh không tốt, rất nhiều người sẽ nói xấu anh"

"...."

Thư Niệm nghiêm túc phân tích: "Tôi cảm thấy cái này đối với anh cũng chẳng có lợi gì."

Tạ Như Hạc mặt không thay đổi nói: "Cứ để cho họ nói đi."

"Nếu như anh không muốn đề ý anh ta, anh cũng có thể không nói lời nào." Thư Niệm suy nghĩ một chút, cảm thấy cái phương pháp này rất tốt, lại lập lại một lần: "Không nói lời nào cũng tốt."

Nghĩ đến bọn họ đã từng ở chung một chỗ, trong lòng liền buồn rầu cơ hồ khiến toàn bộ trái tim muốn vỡ ra. Tạ Như Hạc di chuyển tầm mắt, khoe miệng kéo lên: "Em không thể không mặc kệ người khác sao?"

Thư Niệm trừng mắt nhìn: "Cái này tùy người nha."

Tạ Như Hạc lẳng lặng nhìn cô.

Mặc dù không biết tại sao anh lại không thích Từ Trạch Nguyên, nhưng Thư Niệm vẫn ngoan ngoãn nói hết lời: "Đối với người anh không thích, anh có thể không đề ý tới bọn họ. Nhưng đối với người đối tốt với anh, anh lại không thể không đề ý tới bọn họ."

Lời này của Thư Niệm tựa hồ có ý ám chỉ.

Tạ Như Hạc mí mắt thoáng giãn ra, ừ một tiếng nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Nói đến đây, Thư Niệm đột nhiên ý thức được cái gì, hồi tưởng lại thái độ vừa nãy của anh, do dự hỏi: "Tạ Như Hạc, anh mới vừa có phải lên con với tôi không?"

"..." Tạ Như Hạc chối: "Không có."

Thư Niệm đẩy anh vào thang máy, chân mày cau lại: "Lời của tôi còn nói chưa hết, anh liền cắt ngang."

"...."

"Tôi mời vừa cùng anh nói chuyện, anh một mực phản lời nói với tôi."

"...."

"Hơn nữa giọng của anh cũng không được tốt."

Một chuỗi khiển trách, Thư Niệm mặc dù giọng nói bình thường, tựa hồ không để bao nhiêu cảm xúc bên trong, chẳng qua lúc tự thuật lại chuyện gì mới vừa phát sinh, lại khiến Tạ Như Hạc á khẩu trả lời không được.

Thư Niệm còn muốn nói thêm.

Tạ Như Hạc đột nhiên xoay người, bắt lấy tay cô, nhét viên kẹo vào trong tay cô.

Đã đến cửa nhà Tạ Như Hạc.

Thư Niệm cúi đầu nhìn một cái.

Là kẹo xoài mềm ngày trước cô hay dùng để mua chuộc anh.

Yết hầu của Tạ Như Hạc lẩn lẩn, còn đang nắm tay cô không buông, thấp giọng nói: "Bồi thường."

Thư Niệm không kịp phản ứng.

Sau đó, Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, lại lấy thêm một viên kẹo nữa trong túi áo khoác, đưa cho cô.

"Đựng phải tay em, cho em thêm một viên này."

[23:40 3.1.2019 Vee: hờ hờ....vẫn chưa qua ngày mới nhá]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hôm nay là sinh nhật của anh

Edit: Na ~ Beta: Vee

Thư Niệm nhìn viên kẹo trong tay, cùng với viên trong tay anh. Sau đó, lại ngược mắt lên nhìn anh, buồn bực hỏi: "Đựng vào tay thì có gì mà phải bồi thường?"

Tạ Như Hạc không trả lời.

Thư Niệm không có nhận viên kẹo trong tay anh, cũng không tiếp tục nói chuyện vừa rồi. Cô thu tay về, xé giấy bọc, đem kẹo bỏ vào trong miệng: "Viên đó cho anh ăn."

Hai người vào trong nhà.

Tạ Như Hạc cúi đầu, nhìn tay mình, nắm chặt tay lại. Phía trên tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ của tay cô.

Tâm tình anh bỗng nhiên trở nên cực tốt.

Từ cửa trước đi vào phòng khách.

Phương Văn Thừa đang ngồi trên ghế sa lon, sắc mặt nặng nề, giống như trải qua chuyện gì đau đớn. Chú ý được bọn họ đã trở lại, hần lập tức đứng lên, thoáng lộ một nụ cười xấu hổ.

Thư Niệm lên tiếng chào hỏi.

Phương Văn Thừa còn đang định bày ra biểu lộ tự trách với Tạ Như Hạc, miễn cưỡng hướng tới Thư Niệm cười cười: "Thư tiểu thư đã tới."

Tạ Như Hạc bỗng nhiên mở miệng: "Phương Văn Thừa."

Phương Văn Thừa lập tức nhìn về phía anh, hết sức lễ phép đằng hoàng: "Thầy có chuyện gì không?"

Tạ Như Hạc kéo khỏe miệng, giống như là bởi vì có người khác ở đây, giọng nói của anh không mang theo lưỡi dao sắc bén, thậm chí có điểm ôn nhu, cười như không cười: "Lần cuối cùng."

"..." Sống lưng Phương Văn Thừa đột nhiên lạnh toát, rõ ràng đại khái bởi vì chuyện của Từ Trạch Nguyên: "Được, tôi biết rồi."

Nhận ra không khí giữa bọn họ, Thư Niệm cảm thấy có chút quái dị, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Rất nhanh, Phương Văn Thừa bị Tạ Như Hạc phân phó mấy chuyện, sau đó liền đi khỏi. Thời gian cũng đã đến, Thư Niệm đi theo Tạ Như Hạc vào chỗ thu âm.

Vừa tiến vào trạng thái làm việc, Thư Niệm thì sẽ đứng đắn kêu Tạ Như Hạc "Thầy", tựa hồ cũng không hy vọng anh cho cô bất kỳ ưu đãi gì. Thỉnh thoảng, giọng của anh cứng rắn một chút, cô cũng chỉ sẽ ảo não suy nghĩ đến vài chỗ không làm tốt của mình.

Ở trong phòng ghi âm, bọn họ rất ít trò chuyện riêng.

Chẳng qua thỉnh thoảng sẽ nói mấy câu.

Thư Niệm vào phòng ghi âm, đi tới trước micro đeo tai nghe lên. Cô điều chỉnh trạng thái một chút, hắng giọng một cái, Một khắc sau đó, tai nghe đột nhiên truyền tới giọng nói của Tạ Như Hạc: "Thư Niệm."

Thư Niệm gật đầu: "Thầy, tôi đã chuẩn bị xong."

Tạ Như Hạc từ trong phòng điều khiển nhìn cô, trầm mặc mấy giây, nói: "Trước hết nghe một chút nhạc đệm."

"Được."

Bên tai nhanh chóng vang lên nhịp điệu, xen lẫn giọng nói của Tạ Như Hạc, hơi có vẻ bình tĩnh, giống như chẳng qua cùng cô tán gẫu một chút: "Em ngày hôm qua hỏi Phương Văn Thừa về chuyện của tôi?"

"..." Thư Niệm trong nháy mắt tỉnh táo lại, có chút lúng túng: "Trợ lý Phương nói với anh sao?"

"Bình thường báo cáo với tôi."

Thư Niệm không nhìn anh, giọng nói nhỏ lại: "Ừm..."

Tạ Như Hạc nói: "Tại sao không trực tiếp hỏi tôi?"

Thư Niệm không biết nên giải thích thế nào, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, tôi không nên làm vậy."

Tạ Như Hạc dừng lại, nghi ngờ hỏi: "Tại sao em phải nói xin lỗi?"

"..." Anh mới vừa nãy chẳng lẽ không phải đang trách cô sao?

"Em có thể trực tiếp hỏi tôi." Về mặt của Tạ Như Hạc nghiêm túc: "Không cần phải hỏi những người khác."

Thư Niệm theo bản năng gật đầu một cái: "Được."

An tĩnh mấy giây.

Tạ Như Hạc lại đột nhiên gọi cô: "Thư Niệm."

"Sao thế?"

"Tôi sẽ cố gắng kiên trì."

Thư Niệm sửng sốt một chút, khó hiểu nhưng lại nhớ tới ngày hôm qua cô cùng Phương Văn Thừa nói câu kia – "Anh phải khiến anh ấy giữ vững tinh thần."

Nhìn ra tấm kính trong suốt, Tạ Như Hạc đang ngồi dưới ánh đèn. Hàng mi đen dài dưới ánh sáng trong căn phòng tạo nên một lớp bóng mờ, đôi mắt đào hoa hơi híp lại, con ngươi màu đen sáng rực.

Anh nhìn cô, giống như đang nói đến bản cam kết quan trọng nào đó vậy.

Thư Niệm nhìn anh, khỏe miệng cong lên: "Được."

Cái câu "Ghi chép một ca khúc, bình thường chỉ cần một hai giờ" trong miệng Phuong Văn Thừa, hoàn toàn không thể áp dụng vào Thư Niệm. Cô xài hơn một tuần lễ, mới rốt cục ghi âm xong bài hát.

Cuối cùng cũng tới ngày đó, ghi âm xong, Thư Niệm nể tình Tạ Như Hạc ở lại ăn cơm tối.

Là Phuong Văn Thừa nói.

Mấy ngày nay, Thư Niệm vậy mà cứ bảy giờ tối mới về, sau đó Phuong Văn Thừa dựa theo phân phó của Tạ Như Hạc, lái xe đưa cô về nhà. Thư Niệm cùng hắn dần dần quen thuộc, không có không thân thiết như lúc mới gặp mặt.

Thư Niệm vốn đang là muốn cự tuyệt.

Nhưng ánh mắt của cô liếc một cái, đột nhiên chú ý tới Tạ Như Hạc đang cúi đầu, cùng với hình ảnh lúc trước anh cô độc ngồi ăn trước bàn ăn, Thư Niệm liền đồng ý.

Ba người ăn cơm tối.

Thư Niệm lúc ăn cơm không nói lời nào, Tạ Như Hạc bản thân ít nói, lúc ăn cơm càng trầm mặc, trên bàn ăn chỉ còn dư lại Phuong Văn Thừa.

Vốn là Tạ Như Hạc cũng bối vì người này mà âm trầm, mà người này còn không có chút tự biết, một mực tạo cho mình có cảm giác tồn tại. Anh dừng đĩa, nhẹ nhàng hỏi: "Cậu trước kia cũng nói nhiều như vậy?"

Phuong Văn Thừa lập tức ngậm miệng.

Thư Niệm ngồi một bên, nhìn Tạ Như Hạc khi dễ Phuong Văn Thừa, có chút buồn cười.

Sau khi cơm nước xong, Thư Niệm cũng không nán lại nữa. Phuong Văn Thừa mở cửa đi ra trước, cô đi theo phía sau, nói tạm biệt với Tạ Như Hạc. Cô chưa kịp đóng cửa, Tạ Như Hạc đột nhiên gọi cô lại: "Thư Niệm."

Thư Niệm quay đầu.

Tạ Như Hạc nhìn cô, nói: "Có rảnh rồi thì liên lạc."

Công việc đã hoàn thành, Thư Niệm cũng không cần phải mỗi ngày đi đến nhà Tạ Như Hạc. Lại trở về trước đây, mỗi ngày đến các nhà thu âm trong thành phố để trôi hết ngày.

Diễn viên lồng tiếng không có kỳ nghỉ cố định, vốn là mấy ngày Nguyên Đán này, cô cũng định ở trong phòng thu âm. Nhưng là lúc trước đã hoàn toàn bị cảm mạo, bởi vì khí lạnh mùa đông.

May mắn là Thư Niệm mấy ngày nay cũng chẳng có công việc gì, dứt khoát ở nhà tĩnh dưỡng.

Ngày 31 chạng vạng tối, Thư Niệm ra khỏi nhà, định đi siêu thị mua chút đồ dùng hằng ngày.

Nhà cô kế bên là một siêu thị, rất gần, đi tới đại khái là rất ngắn.

Lúc này mặt trời vẫn chưa hoàn toàn xuống núi, nửa bầu trời nhuộm đỏ, sắc thái như vậy mực, vẫn có chút ánh nắng chiếu lên người, nhưng lại không có chút ấm áp. Nhiệt độ không khí gần đây đã dưới âm mười độ rồi, khí lạnh giọng như có thể xuyên qua lớp quần áo dày cộp, thấm vào tận xương tủy.

Thư Niệm cố gắng sưởi ấm, cúi đầu nhằm chán đếm bước chân.

Còn không đếm tới một trăm, Thư Niệm lại nghe có người kêu tên cô.

Là giọng nữ, giọng có chút không xác định: "Là Thư Niệm sao?"

Thư Niệm theo âm thanh mà nhìn lại, không chỉ một người, chừng cả năm sáu, đều là người quen. Mới vừa kêu cô chính là người ít ngày trước điện thoại cho cô Nguyễn Hi Đồng.

Từ Trạch Nguyên cũng ở đây, đứng sau cùng với một người nữa.

Nguyễn Hi Đồng tựa như đã không nhớ nổi thái độ của Thư Niệm trong điện thoại mấy ngày trước, vẫn nở nụ cười với cô: "Thật sự là cậu? Đã lâu không gặp, cậu cũng không thay đổi gì nhỉ?"

Thư Niệm hướng cô bạn gật đầu một cái, cũng không biết nên nói cái gì.

Bên cạnh một nữ sinh hỏi: "Bạn định đi làm gì à?"

Thư Niệm thành thực nói: "Siêu thị."

"Chúng tớ bây giờ cũng đi mua đồ, chuẩn bị đi đến trường cũ đốt lửa trại." Nguyễn Hi Đồng mời cô, "Chính là tớ lúc trước gọi điện thoại cho cậu nói bạn học tụ họp, cậu cũng cùng đi đi."

"Không được." Thư Niệm trực tiếp cự tuyệt, "Các cậu chơi vui vẻ."

"Thật không tới sao?" Nguyễn Hi Đồng vẫn còn khuyên, "Không chỉ bọn tớ đi, những người khác đều đã đến trường cũ rồi, bọn tớ chỉ là ra mua đồ."

Cô còn chưa kịp lên tiếng, Từ Trạch Nguyên đột nhiên lên tiếng: "Bạn ấy không muốn đi cũng sẽ không đi, Nguyễn Hi Đồng cậu khuyên cái gì?"

"...."

Trong nháy mắt, cuộc trò chuyện trở nên tẻ nhạt.

Thư Niệm nhấp mí mắt, lặp lại một lần nữa: "Các cậu chơi vui vẻ."

Sau đó liền tiếp tục đi tiếp tới siêu thị.

Phía sau vẫn có người theo sau, Thư Niệm mơ hồ có thể nghe được giọng nói tức giận Nguyễn Hi Đồng: "Ban đầu không phải chính cậu nói chia tay? Bây giờ nói giận với ai? Bệnh à!"

Thư Niệm đi tiếp mấy bước, quay đầu: "Bạn có chuyện gì?"

Từ Trạch Nguyên đem vành nón nâng cao lên một chút, thờ một hơi ra: "Tớ đưa cậu đi."

Thư Niệm nói: "Không cần."

Từ Trạch Nguyên kiên trì nói: "Tớ đưa cậu đi."

Thư Niệm vẫn kiên quyết: "Bạn nên trở về đi."

Từ Trạch Nguyên đứng tại chỗ không động tĩnh, nhìn cô.

Thư Niệm không cùng hấn giằng co, quay đầu tiếp tục đi.

Từ Trạch Nguyên đi theo phía sau cô, bất thành lời nói một câu: "Bạn cùng thầy A Hạc ở cùng một chỗ?"

Thư Niệm dừng lại, không trả lời.

Cái phản ứng này của cô, với Từ Trạch Nguyên chính là ngầm thừa nhận. Hắn cũng trầm mặc lại, sau một lúc lâu lại nói: "Thư Niệm, sau đó tớ có đi tìm cậu."

Từ Trạch Nguyên thật không có nghĩ tới, khi đó hắn nói chia tay, đối với Thư Niệm có ảnh hưởng lớn như vậy.

Cô bị ba mẹ kêu về nhà, xin một kì nghỉ dài hạn, không có tới trường học nữa. Còn dọn nhà, gọi điện thoại cho cô vĩnh viễn không nhận, không người nào có thể liên lạc với cô.

Giống như là bốc hơi rời khỏi nhân gian vậy.

Thư Niệm nghi ngờ hỏi: "Bạn tìm tôi làm gì?"

Từ Trạch Nguyên rũ mắt xuống: "Tớ.. có phải không nên nói lời chia tay với cậu hay không?"

Nghe vậy, Thư Niệm nhìn hắn: "Bạn bởi vì chuyện này mà ách ách sao?"

"..."

"Không cần." Thư Niệm không để ý nhiều, "Thích thì ở chung một chỗ, không thích liền chia tay, chuyện rất bình thường. Đây là quyền lợi của cậu, cậu muốn lúc nào nói đều có thể."

"...Tớ không phải không thích." Từ Trạch Nguyên siết chặt tay, lấy hết dũng khí nói: "Thư Niệm, tớ hối hận."

Lời vừa ra khỏi miệng, Từ Trạch Nguyên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy dũng khí trong nháy mắt được lan đầy toàn bộ lồng ngực, hắn nhìn Thư Niệm, khẩn trương lặp lại: "Tớ hối hận."

Bên cạnh ánh sáng mờ tối, bóng đèn chợt lóe một cái. Làn gió cuốn bùn cát, xoay một vòng trên đất. Có thể nghe được tiếng âm thanh của xe, xa xa có tiếng các cặp tình nhân đang cười, lá cây vang lên xào xạc.

Một khắc sau, điện thoại Thư Niệm reo lên, rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói câu "Tôi nhận điện thoại.", liền nhấc máy.

Là Tạ Như Hạc.

Giọng nói của anh có chút trầm thấp, tâm tình tựa hồ không tốt lắm: "Thư Niệm, em có rảnh không?"

Thư Niệm ừ một tiếng: "Có, sao thế?"

Tạ Như Hạc trầm mặc một chút, nói "Tôi đang làm vật lý trị liệu."

Thư Niệm nói: "Ừ, vậy thì tốt."

Lại trầm mặc một chút, Tạ Như Hạc đột nhiên nói: "Hôm nay là ngày 31 tháng 12."

(Vee: không liên quan cơ mà chúc mừng sinh nhật muộn nhé A Hạc <33)

Thư Niệm vốn muốn nói mình biết, lời còn chưa nói ra khỏi miệng, đột nhiên dừng lại, nhớ ra cái gì đó.

Ngày 31 tháng 12

...Sinh nhật của Tạ Như Hạc

Sau đó, Tạ Như Hạc nhẹ giọng hỏi cô: "Em có muốn ăn bánh ngọt không?"

Thư Niệm chợt dạ siết chặt ống tay áo, một hồi cũng không biết nên làm sao đáp lại, sau một lúc lâu mới nói: "Anh muốn ăn sao?"

"Ừ..."

Âm thanh của anh nghe không ra là đang vui hay giận.

Thư Niệm liếm liếm môi, chần chờ nói: "Tôi mua cho anh nhé?"

[21:31 4.1.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Giúp tôi phục hồi chức năng

Edit: Na ~ Beta: Vee

Tạ Như Hạc dừng mấy giây, lại ừ một tiếng.

Cảm giác chợt dạ từ từ tản đi một chút, nói: "Vậy lát tôi mang đến cho anh."

Tạ Như Hạc hỏi: "Lúc nào??"

"Tôi bây giờ đang ở bên ngoài..." Thư Niệm vừa nói, đề nghị: "Vậy bây giờ tôi đi mua nhé?"

Giọng nói của Tạ Như Hạc có chút vui vẻ: "Được."

Thư Niệm đem điện thoại xuống, nhìn đồng hồ trên đó: "Tôi qua đó thì phải mất tầm một tiếng, khoảng bảy giờ. Không nhanh như vậy, anh ăn cơm trước đi."

Tạ Như Hạc không trả lời câu nói của cô, chẳng qua là lặp lại một lần nữa: "Hôm nay là ngày 31 tháng 12."

Như vậy cùng có tình ý kia và khó hiểu tràn ngập, muốn cho mình một chút mặt mũi, cho nên mới không có trực tiếp nói "Hôm nay là sinh nhật của tôi" ra khỏi miệng.

"...." Thư Niệm nói: "VẬY anh chờ một chút, tôi sẽ cố gắng nhanh nhất có thể."

"Được."

Cúp điện thoại, Thư Niệm ngẩng đầu, đột nhiên nhớ lại mình vẫn còn nói chuyện với Từ Trạch Nguyên, hẳn tựa hồ còn muốn "gương vỡ lại lành" với cô.

Biểu tình của Từ Trạch Nguyên có chút mất tự nhiên, nhìn điện thoại của cô hỏi: "A Hạc??"

Thư Niệm cúi đầu nhìn mũi giày, không trả lời hắn cái vấn đề kia, cũng không nhắc lại và nói: "Cậu trở về đi. Tôi còn có chuyện, tôi đi trước."

Nhưng Từ Trạch Nguyên cũng không muốn mình không nhận được câu trả lời. Hắn siết chặt quả đấm, nghiêm mặt nhắc nhở cô: "Thư Niệm, cậu còn chưa trả lời câu nói của tớ."

"Nói cái gì, cậu nói cậu hối hận?" Thư Niệm ngẩng đầu nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Tôi nói, chia tay là chuyện rất bình thường. Đây là quyền lợi của cậu"

Từ Trạch Nguyên há miệng một cái, muốn nói gì đó.

Một hồi sau, Thư Niệm mím môi lại nói: "Nhưng mà... cũng không có nghĩa là tôi sẽ không để ý."

Lời nói này giống như một cái tát đánh vào mặt Từ Trạch Nguyên, để cho hắn có cảm giác hắn đang kể chuyện hài cho mọi người nghe vậy. Hắn á khẩu không trả lời được, lui một bước, cười chế giễu một tiếng.

Thư Niệm không nói thêm nữa: "Tạm biệt."

Từ Trạch Nguyên đột nhiên mở miệng, thấp giọng nói: "Cậu... nếu cậu khi đó nói không chịu, tớ nhất định sẽ không chia tay với cậu. Nhưng cậu không có nói."

"..."

"Là cậu không thích tớ."

"..."

Thư Niệm cả người vừa gầy vừa nhỏ, mặc đại một áo khoác lớn, cảm còn ản núp bên trong khăn quàng, giống như là có một trận gió thổi một cái có thể bị bay theo. Sắc mặt cô trắng bệch, không có nghĩ qua hắn có thể nói như vậy, dừng lại khoảng một lát, mới lấy lại tinh thần.

Cô thật ra thì cũng một chút cũng không muốn nhắc chuyện đã qua, cũng một mực đem kí ức cùng Từ Trạch Nguyên chia tay quy về — "Cuộc chia tay hoà bình", "Đã gặp nhau thì cũng sẽ có lúc chia tay".

Coi như là gặp lại, hắn làm như không có chuyện gì xảy ra, tự tìm cảm giác tồn tại trước mặt cô, Thư Niệm cũng chưa từng muốn chỉ trích ý tứ của hắn.

Chuyện đã qua, cô có thể không nhớ lại.

Đột nhiên lại cảm thấy mình lần nữa ở trong quá khứ.

Hắn lại đẩy hết toàn trách nhiệm lên đầu cô như vậy.

Thư Niệm đột nhiên cảm thấy nóng trong người, móng tay dùng sức bấm mạnh vào lòng bàn tay, không khách khí chút nào, gằn từng câu từng chữ cô đã từng được nghe hoặc nhìn thấy trong quá khứ.

"Thư Niệm quá đáng thương."

"Mất tích nhiều ngày như vậy, cảm giác.... cậu cảm thấy thế nào..."

"Từ Trạch Nguyên cũng rất thảm, theo đuổi Thư Niệm lâu như vậy, cái gì cũng chưa làm..."

Khi đó Từ Trạch Nguyên quyết định tự chính hắn nói, là không quan trọng, có thể khiến tình cảnh của hắn nhẹ nhõm một chút. Nhưng vì vậy mà lại càng minh chứng cho suy đoán của người ta.

Để cho Thư Niệm sống trong cuộc sống bị người khác nhìn với ánh mắt đồng tình, đáng thương, vết sẹo bởi vì hành vi của bọn họ một lần nữa lại bị vạch ra. Để cho những lúc cô cần người khác bầu bạn nhất trong cuộc sống, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Mặt của Từ Trạch Nguyên liền biến sắc.

Thư Niệm không nói, nhìn chằm chằm hắn, thanh âm tức giận vang lên: "Cho nên, ban đầu cậu nghe những lời này, sau đó cùng tôi chia tay, nguyên nhân lại là bởi vì tôi không thích cậu sao?"

Cách đó không xa, một chiếc xe ngừng ở ven đường.

Bên trong xe, Phuong Văn Thừa nhàm chán nhìn điện thoại di động, cũng không biết Tạ Như Hạc lấy đâu ra thói quen xấu, cũng không có việc gì sẽ kêu hấn lái xe đến nhà Thư Niệm một lúc.

Hơn nữa coi như là đúng lúc như vậy gặp Thư Niệm, Tạ Như Hạc cũng sẽ không xuống xe đi gặp cô. Nhưng cũng sẽ không giống lần đầu tiên như vậy, ngu dại để cho Phuong Văn Thừa lái xe đi theo cô, chỉ biết ở bên cạnh nhìn cô một hồi liền rời đi.

Lần này đúng lúc đụng phải Thư Niệm đang cùng người đàn ông khác đứng ven đường nói chuyện.

Phuong Văn Thừa đại khái có thể nhận ra người kia là ca sĩ đang hot gần đây, Từ Trạch Nguyên.

Từ khi nhìn thấy một màn này bắt đầu, bên trong xe không khí liền xuống thấp, Phuong Văn Thừa hoàn toàn không dám nói lời nào. Cũng không lâu lắm, Tạ Như Hạc còn không khống chế được mình, gọi điện cho Thư Niệm, giọng cứng rắn, như là cực kỳ không vui.

Cúp điện thoại, anh liền lẩm bẩm đếm thời gian. Thanh âm dè rất thấp, nhưng ở nơi này trong không gian thu hẹp, Phuong Văn Thừa vẫn có thể nghe rõ ràng.

"Một phút."

"Hai phút."

"Ba."

"Ba rưỡi."

"..."

Một lát sau, Tạ Như Hạc không tiếp tục đếm nữa, lại lẩm bẩm nói "Cô ấy có phải không vui không?"

Nghe nói như vậy, Phuong Văn Thừa đưa mắt nhìn ra cửa kính xe. Từ góc độ này, chỉ có thể nhìn được bóng lưng của Từ Trạch Nguyên, cùng với nửa gương mặt của Thư Niệm, không gọi là gần, hấn hoàn toàn không thấy được biểu tình của Thư Niệm.

"...Vậy làm sao lại thấy rõ"

Tạ Như Hạc không lên tiếng, chẳng qua là mở cửa xe, tháo chốt khóa của xe lăn để đi ra ngoài, dễ dàng đem thân thể từ bên trong xe dời trên xe lăn.

Phuong Văn Thừa sưng sốt, vội vàng xuống xe: "Thiếu gia, có muốn tôi đưa cậu một đoạn không?"

Tạ Như Hạc không phản ứng.

Phuong Văn Thừa ngược lại cao hứng, khoái trá trở lại bên trong xe tiếp tục chơi di động.

Thư Niệm thật sự bị Từ Trạch Nguyên làm phát cáu.

Chỉ cảm thấy hấn có thể đem trắng nói thành đen, cho là thời gian lâu dài, chuyện ban đầu có thể xảy thành một chuyện khác. Từ biểu tình của hấn xem ra, hấn tựa hồ cảm thấy sự thật chính là như vậy, vấn đề hoàn toàn nằm ở chỗ cô.

Qua hai năm, Thư Niệm còn nhớ rất rõ ràng, những thứ kia cũng không phải thật, cô thật ra cũng không cần để ý.

Miệng của người khác cô quản không được.

Nhưng không thêm để ý, không có nghĩa là muốn cùng bọn họ lui tới.

Nghe Thư Niệm nói xong câu kia, cả người Từ Trạch Nguyên cũng cứng lại, khề nuốt nước bọt, khó khăn nói tiếng xin lỗi: "Thật xin lỗi, tớ không phải..."

Không nghe hấn nói xong, Thư Niệm liền cảm thấy cổ họng có gì mắc nghẹn, quay đầu tiếp tục đi.

Cũng không nghe được âm thanh Từ Trạch Nguyên đuổi theo.

Bởi vì đoạn này là con đường nhỏ, tâm tình Thư Niệm cũng kém đi không ít, cúi đầu đá hòn đá nhỏ trên đất. Rất nhanh, cô đột nhiên nghĩ tới việc mua bánh ngọt cho Tạ Như Hạc.

Suy nghĩ một chút, Thư Niệm quyết định đi mua bánh ngọt, sau đó ngồi xe điện tới chỗ Tạ Như Hạc.

Cô nhắc chân bước đi tới cửa hàng bánh ngọt.

Cùng lúc đó, sau lưng lại vang lên tiếng bánh xe va chạm với mặt đất.

Thư Niệm cảm thấy khó hiểu, âm thanh này có chút quen thuộc, quay đầu nhìn, sửng sốt một chút: "Tại sao anh lại ở đây?"

Tạ Như Hạc quay bánh xe lăn, đến bên cạnh cô: "Đúng lúc ở gần đây."

Thư Niệm suy đoán: "Đi mua bánh ngọt sao?"

Tạ Như Hạc không trả lời, do dự nói: "Tôi đúng lúc nhìn em và..." Nói đến đây, anh dừng lại một chút, âm thanh cũng theo đó trầm xuống, "Em và Từ Trạch Nguyên đang nói chuyện."

"Anh thấy sao?"

"Ừ, em biết hẳn?"

Thư Niệm rất thành thực: "Trước kia tôi và anh ta yêu nhau."

"..." Ánh mắt Tạ Như Hạc tối lại, tưởng tượng cái hình ảnh đó, các cơ trên mặt giật một cái, rất nhanh liền khôi phục bình thường: "Anh ta tìm em làm gì?"

Nhắc tới cái này, Thư Niệm nhú mày lại: "Tôi luôn cảm thấy tính khí của tôi đã rất ổn."

Không biết tại sao cô lại lôi chủ đề này ra nói, Tạ Như Hạc nhìn về phía cô: "Ừ?"

"Tôi rất ít nổi giận." Thư Niệm nghiêm mặt, "Tạ Như Hạc, anh nói xem, tính khí của tôi rất tốt, có thể bị người đó chọc đến nổi tức giận, người đó là rất quá đáng."

Tạ Như Hạc đã không biết bao nhiêu lần chọc cô tức giận: "..."

Không được đáp lại, Thư Niệm quay đầu nhìn anh chăm chăm: "Anh tại sao không nói chuyện?"

Tạ Như Hạc an tĩnh mấy giây, thuận theo nói: "Ừ, quá đáng."

Biểu tình Thư Niệm tốt hơn chút, coi như đang phát hỏa. Cô không nói cái này nữa, hỏi anh: "Chúng ta đi mua tại tiệm Hắc Sâm Lâm có được không?"

Tạ Như Hạc gật đầu: "Được."

"Hay là anh muốn tiệm khác?"

"Tiệm đó là được rồi."

Đi được một đoạn.

Tạ Như Hạc nhẹ giọng hỏi: "Tôi có thể có muốn một nguyên vọng trong sinh nhật với em không?"

Nghe như vậy, Thư Niệm cúi đầu nhìn anh: "Có thể, anh muốn thứ gì?"

Tạ Như Hạc cũng nâng đầu, tóc mái che khuất chân mày, hốc mắt thâm thúy, ngũ quan hình dáng lập thể rõ ràng. Về mặt hơi âm trầm, an tĩnh ngồi ở đó, giống như một hình dáng thiếu niên tuấn tú.

"Đừng thích anh ta"

Thư Niệm nhất thời không hiểu lời của anh: "Đừng thích ai?"

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, không lên tiếng.

Thư Niệm suy tư một chút, suy đoán nói: "Từ Trạch Nguyên?"

Tạ Như Hạc thật thấp đáp lại một tiếng.

"Anh lẳng phí như vậy." Thư Niệm nghiêm túc nói, "Tôi vốn không thích anh ta."

Nghe vậy, mí mắt Tạ Như Hạc giật giật, lẩm bẩm nói nhỏ: "Cũng không coi là lẳng phí."

Thư Niệm không nghe rõ: "Cái gì?"

Tạ Như Hạc sửa lời nói: "Vậy đổi cái khác."

Tính khí Thư Niệm rất tốt: "Có thể."

Tạ Như Hạc nhất thời cũng không thể nghĩ ra nguyên vọng gì, chậm chạp không có mở miệng.

Thư Niệm cũng không thúc giục anh, kiên nhẫn chờ đợi.

Hai người vào tiệm bán bánh ngọt.

Cũng không kịp làm bánh mới, Thư Niệm chọn sẵn những cái bánh có sẵn cho Tạ Như Hạc. Nhưng anh tựa hồ không quá để ý, toàn bộ nghe theo ý kiến của cô.

Rất nhanh đã quyết định xong.

Tạ Như Hạc ôm hộp bánh ngọt, Thư Niệm đẩy anh đi ra ngoài.

Thư Niệm hỏi: "Chúng ta bây giờ đến nhà anh sao? Ngồi trên tàu điện ngầm?"

Tạ Như Hạc yên lòng nói: "Phuong Văn Thừa ở gần đây."

Thư Niệm đồng ý.

Đi ra con đường này, rẽ sang, số người trên đường càng ngày càng ít.

Ánh đèn màu vàng mờ nhạt, bên đường còn có di đang bán đồ nướng, gió thổi rào lên nhánh cây, bên tai còn có âm thanh của bánh xe đang ma sát trên mặt đường.

Ở chỗ này an tĩnh, Tạ Như Hạc đột nhiên lấy tay nắm bánh xe dừng lại. Anh một tay chuyển một cái, đem xe lăn quay ngược lại, đối diện với Thư Niệm.

Bởi vì động tác bất ngờ này của anh, Thư Niệm trừng mắt nhìn: "Sao thế?"

Tạ Như Hạc liếm liếm môi, trông rất trong suốt sạch sẽ, tất cả đều hình của của cô. Sau đó, anh rõ ràng, gần từng chữ: "Tôi muốn em———"

Có gió lạnh thổi qua, theo khe hở quần áo mà rót vào từng lỗ chân lông.

Tìm Thư Niệm đột nhiên đập nhanh

Giống như là qua một đoạn thời gian. hoặc như là giống như chuyện vừa mới thoáng qua.

Tạ Như Hạc ho khan một tiếng, mắt tự nhiên rũ mắt xuống. Giống như đã trang bị đầy đủ, trong nháy mắt bị nhiều người đâm một nhát, dung khí lập tức tản đi.

Yết hậu của anh ở cổ họng bắt đầu cử động, tiếp tục lời lúc nãy: "Lúc rảnh rồi, có thể theo giúp tôi phục hồi chức năng."

Thư Niệm lấy lại tinh thần, a một tiếng, nghi ngờ nói: "Tại sao?"

Tạ Như Hạc không nhìn cô, nói ra một câu không thể nghe rõ.

"Như vậy tương đối có động lực"

Tác giả có lời muốn nói: Mục tiêu thứ nhất: để A Hạc của chúng ta đứng lên!!!!

Vee có lời muốn nói: Muốn chap nữa trong hôm nay không? Trên 10👍 only today:))

[21:44 6.1.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Không tới một mét sáu

Edit: Na ~ Beta: Vee

Thư Niệm không nghe rõ lời của anh, cho là anh nghĩ cô sẽ không đồng ý. Cô cảm thấy nguyện vọng này là một chuyện rất nhỏ, rất dễ dàng thực hiện, cũng không có cái gì để cự tuyệt: "Chỉ thế thôi?"

"Ừ."

"Anh bình thường khôi phục chân ở đâu? Đi bệnh viện sao?"

Sắc mặt Tạ Như Hạc không thay đổi: "Trong nhà."

Thư Niệm gật đầu, suy nghĩ một chút, nói với anh: "Tôi bình thường đều phải đến phòng thu âm, không có cách nào thường xuyên đi cùng anh. Nhưng nếu có thời gian tôi sẽ đi."

"Được."

"Nếu anh muốn có người đưa đi, anh có thể tìm trợ lý Phuong." Thư Niệm cảm thấy Phuong Văn Thừa có thể sẽ không từ chối đâu, nghiêm túc đề nghị cho anh: "Anh ta là một người rất tốt."

"..." Tạ Như Hạc không lên tiếng.

Thư Như đã quen thuộc dáng vẻ trầm mặc của anh, thuận miệng cùng anh trò chuyện: "Hôm nay sinh nhật của anh, không ở cùng với ông ngoại sao?"

"Bữa trưa có theo ông đi ăn cơm, cùng đi gặp mẹ tôi." Tạ Như Hạc thuật lại chuyện hôm nay đã làm, "Buổi tối phải khôi phục chân, liền không ở bên đó cùng ông ngoại nữa."

Nghe Tạ Như Hạc nhắc tới mẹ, Thư Niệm dừng một chút, không nói chủ đề này nữa: "Trợ lý Phuong đâu? Chúng ta đi tìm anh ta sao?"

Tạ Như Hạc miễn cưỡng nói: "Để anh ta tới đây."

Hai người đứng trên đường, tìm một vị trí dừng lại.

Thư Niệm đứng ở bên cạnh anh, nhìn anh nhìn điện thoại di động, liên lạc với Phuong Văn Thừa. Cô nhắm chán dùng mũi giày cà cà trên mặt đất, phát ra âm thanh xào xạt.

"Tạ Như Hạc, anh... có phải là..." Thư Niệm tính tào một chút, "Hai mươi ba tuổi?"

"Ừ."

"Thật là nhanh." Thư Niệm có chút vui vẻ, "Vậy chúng ta đã quen nhau 10 năm rồi."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc ngẩng đầu: "Đã mười năm"

"Cũng lâu nhì." Thư Niệm đột nhiên nhớ lại chuyện trước kia, "Tôi còn nhớ, trước khi ba tôi quay về trong kì nghỉ, liền lên thành phố mang cho cái gì nhỏ nhỏ về."

"Là Ukulele"

"Đúng. Sau đó tôi không chơi, đều là anh chơi. Khi đó tôi mới biết anh có âm nhạc tế bào tốt như thế nào." Thư Niệm hồi tưởng lại, "Anh lúc ấy thật giống như tự viết cho mình một bài hát vậy, khi đó tôi cảm thấy anh sau này sẽ rất lợi hại."

Bởi vì lời nói của cô, biểu tình của Tạ Như Hạc có chút mất tự nhiên: "Cũng không có."

Tâm tình Thư Niệm rất tốt: "Hon nữa, khi đó tôi rất thích bắt chước mấy lời thoại trong phim hoạt hình. Tôi đã nói qua với anh, cảm thấy những nhân viên công tác phía sau màn diễn như vậy thật lợi hại, có thể đem một đồng nhân vật trên giấy, dùng lồng tiếng hợp thành một."

"...."

"Sau đó bây giờ tôi cũng đang làm cái nghề này." Thư Niệm suy nghĩ một chút, "Chúng ta thật giống như đều làm những việc mình thích, cho nên cuộc sống cũng không tệ lắm."

Tạ Như Hạc nghe cô nói, thật thấp đáp một tiếng. Từ anh bắt đầu biết cô, cô vẫn luôn là tích cực đi lên, khiến cho người khác cảm nhận được năng lượng từ cô.

Thư Niệm lại bắt đầu nghiêm túc đọc kinh, giống như một tiểu lão sư, "Anh phải cố gắng hồi phục, hết thầy cũng sẽ khá hơn."

Tạ Như Hạc thuận theo nói: "Tôi biết..."

Sau một chuỗi khích lệ ngắn ngủi, lại lâm vào an tĩnh.

Cách đó không xa, Phương Văn Thừa lái xe tới.

Tạ Như Hạc đang muốn nhắc nhở cô, chuẩn bị lên xe thì lại thấy Thư Niệm cúi đầu, cảm xúc khó hiểu lại thấp xuống, đột nhiên lên tiếng: "Thật ra... tôi cũng bị bệnh, cũng đang cố gắng chữa bệnh"

Tạ Như Hạc sững sốt một chút, quay đầu nhìn về phía cô: "Bệnh gì?"

Thư Niệm cong môi lên, lộ ra một lúm đồng tiền, giống như cảm xúc lúc nãy chỉ là ảo giác của Tạ Như Hạc. Rồi sau đó, cô dùng sức hít hít lỗ mũi: "Tôi bị cảm."

"...."

Phương Văn Thừa lái xe đưa bọn họ đến vườn hoa gần sông, không cùng bọn họ xuống xe, lại lần nữa chạy xe đi, không biết muốn làm gì.

Thư Niệm đẩy Tạ Như Hạc vào tiểu khu.

Vào cửa, chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn nhỏ.

Thư Niệm liếc khom người, đổi dép, mở đèn của phòng khách. Cô nhận hộp bánh ngọt trong tay Tạ Như Hạc, nhìn anh đổi dép, hỏi: "Anh tối nay khi nào bắt đầu?"

Động tác Tạ Như Hạc ngừng một lát, ngẩng đầu: "Ăn bánh ngọt xong."

Thư Niệm suy nghĩ một chút: "Vậy trước khi ăn bánh, phải ăn gì lót bụng đã."

Vừa nói, cô ôm hộp bánh ngọt vào phòng khách: "Chúng ta tối nay ăn gì?"

Tạ Như Hạc đi theo cô, bình tĩnh nói: "Trên bàn không có gì sao?"

Nghe nói vậy, Thư Niệm quay đầu nhìn bàn ăn, trống rỗng, trừ một bình nước thủy tinh trong suốt, không có những thứ khác: "Không có."

Tạ Như Hạc liếc liếc môi, mặt không đổi sắc: "Tôi gọi điện hỏi một chút."

Thư Niệm trước có chú ý tới, Tạ Như Hạc cơm tối hằng ngày đều là đi giúp việc làm. Sau khi dọn dẹp nhà cửa một chút rồi mới bắt đầu nấu cơm.

Cô nhìn chung quanh một chút.

Đại khái là bởi vì Tạ Như Hạc không thường ở phòng khách, nên nhìn rất sạch sẽ chỉnh tề. Nhưng trên bàn uống trà nhỏ lại còn một ly cà phê còn một nửa, có thể thấy một cây kéo tiện tay đặt trên tủ ti vi gần đó, gối ôm nằm lộn xộn trên sa lon, rõ ràng có thể nhìn ra hôm nay đi giúp việc không đến.

Thư Niệm do dự một chút, cảm thấy bây giờ kêu đi giúp việc qua thì quá phiền, có thể ăn cơm chắc cũng trễ lắm rồi. Cô nhỏ giọng đề nghị: "Nếu không... tôi làm cho anh một chút?"

Tạ Như Hạc lập tức ngẩng đầu nhìn cô: "Em biết làm sao?"

"Tôi ở một mình, tất nhiên phải biết." Thư Niệm gỡ đầu một cái, "Xào rau gì đó thì không thể nào, nhưng tôi có thể nấu mì... Bất quá, nhưng khẳng định không có ai nấu ngon hơn tôi đâu."

Tâm tình của Tạ Như Hạc nhìn qua cũng không tệ: "Vậy thì ăn mì."

Thư Niệm cởi áo khoác ra, để ở trên ghế sa lon: "Vậy anh chờ một lát."

Mới vừa đi mấy bước, Thư Niệm nghe được sau lưng vang lên chiếc bánh xe di chuyển, cô quay đầu, nhìn Tạ Như Hạc, trừng mắt: "Anh cũng định vào nhà bếp?"

Tạ Như Hạc ừ một tiếng, chân thành nói: "Em không biết đồ để ở đâu."

Thư Niệm gật đầu, không nói gì nữa.

Nhà bếp rất lớn, phong cách đơn giản hiện đại, bồn rửa có hình vuông, bên cạnh lại có không gian để tủ lạnh. Vật phẩm sắp xếp gọn gàng có trật tự, mặt bàn sạch sẽ phản chiếu cả ánh sáng.

Thư Niệm đối với chỗ này có chút xa lạ, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, nhìn tủ hỏi anh.

"Nồi đun nước ở đâu?"

Tạ Như Hạc trầm mặt một chút, chỉ vào một cái tủ: "Hắn ở là đây."

Thư Niệm mở tủ ra nhìn, bên trong toàn là đĩa, chán chừ nói: "Không giống ở đây cho lắm."

"Có thể di đã để nơi khác rồi, em đi tìm thử xem."

Thư Niệm ồ một tiếng, không nghi ngờ, ngoan ngoãn mở từng tủ, rất nhanh liền tìm được nồi đun nước.

Cô cho nước vào, đem nồi đun nước lên bếp điện. Làm xong một loạt hành động này, Thư Niệm mở tủ lạnh ra, lấy một túi mì sợi từ bên trong, hỏi anh: "Nấu cái này có được không?"

Tạ Như Hạc nhìn cô, đường cong của ngũ quan được ánh đèn chiếu xuống lộ ra vẻ ôn nhu.

"Được"

Thư Niệm suy nghĩ nên nấu bao nhiêu: "Trợ lý Phương có ăn không?"

Tạ Như Hạc cau mày: "Anh ta không ăn."

"Vậy là anh ấy không trở lại đúng không?"

"Không phải."

Thư Niệm không hỏi lại, suy nghĩ một chút, rồi lại nấu đúng hai phần ăn. Cô nhìn một đồng gia vị được bày gần đó, liền nhức đầu "Tôi thường nấu nước sau đó bỏ vào gia vị vào tô rồi ăn luôn, không có bao giờ tự nấu như thế này."

"..."

"Chính là gia vị của mì ăn liền á." Thư Niệm cùng anh múa tay chân: "Có thể mua mấy cái."

Tạ Như Hạc suy nghĩ: "Thật là không có."

"Vậy cũng không thể ăn không vậy nha." Thư Niệm sưng sốt một chút, cảm thấy có chút buồn cười: "Vậy lần sau anh muốn ăn mà không có gia vị, làm thế nào?"

"Không biết." Tạ Như Hạc không quá để ý, "Tôi không ăn mì ăn liền, đều là của Phương Văn Thừa."

"..."

Cuối cùng Thư Niệm vẫn không tiếp tục hỏi ý kiến anh nữa, cô điều tra một chút, dựa theo cách người khác làm, bắt đầu thử nghiệm làm canh để nấu mì.

Thư Niệm lại nhìn tủ lạnh để lấy nguyên liệu nấu ăn, bỏ thêm nắm hương cùng thịt băm, còn cho thêm trứng gà cho Tạ Như Hạc. Cô không quá chắc chắn ăn có ngon hay không, tâm tình có chút khẩn trương.

Hai người ngồi vào bàn ăn, Phương Văn Thừa đúng lúc trở lại.

Trong tay hắn còn đang xách một bạch đồ màu trắng, ngửi được mùi thơm, hắn nhìn: "Mọi người ăn mì à?"

Phương Văn Thừa nuốt nước miếng một cái, sờ cái bụng trống rỗng của mình, đang định muốn hỏi có phần của hắn không. Một lát sau, Tạ Như Hạc mở miệng, bình tĩnh nói với anh ta: "Cậu ăn rồi."

"..." Phương Văn Thừa không kịp phản ứng, "Tôi thật sự chưa..."

Rất nhanh, Phương Văn Thừa dừng lại, kìm nén cảm xúc muốn che mặt khóc rống kia, lặp theo những gì Tạ Như Hạc nói: "... Ừm, tôi ăn rồi."

Thư Niệm không chú ý động tĩnh giữa bọn họ, cắn một miếng, mùi vị so với trong tưởng tượng khá hơn một chút. Cô yên lòng, cái miệng nhỏ lại tiếp tục ăn. Cô chưa kịp ăn một nửa, đột nhiên chú ý tới tô bên cạnh đã trống rỗng của Tạ Như Hạc.

Thư Niệm ngẩng đầu, sững sờ nói: "Anh còn đói không?"

Tạ Như Hạc liếm liếm môi: "Ừ."

"Ah" Thư Niệm nói "Vậy anh chờ một chút, lát nữa ăn bánh ngọt"

"..."

Chờ Thư Niệm ăn xong, Phương Văn Thừa lấy bánh ngọt từ trong tủ lạnh ra, cắm mấy cây nến lên trên. Anh có chút không thích ứng được cảnh tượng

trước mặt, những năm trước của Tạ Như Hạc, đối với bánh ngọt đều không có hứng thú, chớ nói chi đến việc thổi nển.

Sinh nhật ngày đó cũng rất bình thường như ngày thường, đều là ở trong phòng vắng lặng cho đến không giờ ngày mai tới.

Thư Niệm nói với Tạ Như Hạc: "Anh cầu nguyện đi."

"Cầu nguyện?"

"Đúng vậy, cầu nguyện xong rồi thổi nển."

Tạ Như Hạc cúi đầu nhìn ánh lửa trên bánh ngọt kia, giọng nói trầm ấm rõ ràng: "Tôi hy vọng sinh nhật sang năm cũng có thể như vậy."

Thư Niệm a một tiếng: "Nói ra thì không linh đâu."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc ngẩng đầu, hai tròng mắt ngược sáng, lúc sáng lúc tối.

"Không nói thì sẽ linh sao?"

Phương Văn Thừa phụ họa nói: "Dù sao không nói vẫn linh hơn"

Tạ Như Hạc dường như có điều gì đó suy nghĩ, cúi đầu xuống, dùng mười mấy giây, anh đột nhiên thổi tắt cây nến

---

Ăn bánh ngọt xong, hai người ngồi một lát.

Chờ bác sĩ hồi phục tới, Tạ Như Hạc cũng tiêu hóa xong hết.

Thư Niệm liền cùng Tạ Như Hạc đi hồi phục chức năng.

Nhà của Tạ Như Hạc nằm ở tầng mười sáu, một tầng một nhà. Nhưng Thư Niệm bây giờ mới biết, tầng mười bảy cũng là của Tạ Như Hạc, anh cũng khôi phục chân ở trên lầu.

Bác sĩ hồi phục dựa theo kế hoạch chương trình khôi phục chân cho anh luyện tập.

Thư Niệm cũng không biết mình nên làm gì, cứ ở bên cạnh nhìn.

Có một cái giường gần đó, bác sĩ để cho Tạ Như Hạc nằm trên đó, có sợi dây màu xanh đeo lên người anh cố định nửa thân dưới, thông qua sự điều khiển, giường bắt đầu di chuyển, bắt đầu thay đổi góc độ mà đứng thẳng đứng lên.

Bác sĩ nói: "Hôm nay có thể luyện tập đứng thẳng 90 độ."

Cái này lúc luyện tập từ từ tiến lên, bắt đầu từ 30 độ, cách mỗi tháng hoặc tuần tăng 10 độ, cho đến hoàn toàn đứng thẳng. Tạ Như Hạc hôm nay chính là luyện tập đứng thẳng.

Chờ đến khi Tạ Như Hạc được cố định hoàn toàn, anh liền đứng thẳng lưng lên.

Từ khi gặp lại, Thư Niệm lần đầu tiên thấy anh hoàn toàn đứng thẳng. Cô đi tới, cảm thấy có chút thần kỳ: "Lúc trước tôi nhìn anh ngồi, đã cảm thấy anh thật cao, anh có phải là cao..." Cô suy nghĩ một chút, đoán mò nói, "Một mét tám?"

Cái này giường đã được thiết kế, bên dưới có bánh xe, từ nệm tới mặt đất cách khoảng mười centimet.

Thư Niệm muốn nhìn Tạ Như Hạc phải ngược đầu lên.

Tạ Như Hạc vững vàng nói: "Một tám năm."

"Lúc tôi mới biết anh, anh chỉ cao tầm một mét rưỡi, lúc đó anh lại cao hơn tôi một cái đầu." Thư Niệm nhớ một chút "Vậy chắc hẳn anh khi đó đã một mét bảy."

Tạ Như Hạc nói: "Ừ, không sai biệt lắm."

"Anh cao hơn mười năm centimet." Vừa nói, Thư Niệm lấy tay để trên đầu mình múa tay chân một cái, nghiêm túc nói: "Tôi cao được mười centimet, bây giờ cũng đã cao một mét năm chín."

Nói cái này, Thư Niệm dùng lại, hàm hồ vội vàng sửa lại: "Một mét sáu."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc từ trên quét mắt nhìn cô, không lên tiếng.

Thư Niệm không hiểu ánh mắt đó của anh là ý gì, có chút chột dạ, sợ bị anh vạch trần mình nói dối. Nhưng cô cảm thấy, anh không có khả năng liếc mắt mà phát hiện cô quả thật không cao tới một mét sáu.

Thư Niệm miễn cưỡng yên tâm.

Sau khi suy tĩnh, Tạ Như Hạc lắc đầu một cái, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhàn nhạt.

"Không phải."

Thư Niệm ngừng một lát: "Cái gì?"

Tạ Như Hạc nói: "Không tới một mét sáu."

"....."

Vee: Hời ơi... Các nàng vào show chiều cao với hai anh chị nhà nào~~~~

[22:29 6.1.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Một lời đã định

Edit: Na ~ Beta: Vee

Bởi vì lời nói của anh, Thư Niệm trầm mặc một lúc, không vì lời này của anh mà cãi nhau, cảm thấy mình chủ động nhắc đến chiều cao của mình quả thật là tự rước lấy nhục, nhưng cũng không vì vậy mà tức giận.

Mặc dù cảm thấy có chút mất thể diện, tâm tình Thư Niệm đang tốt nên cô làm như không thể nghe những gì anh nói.

Phòng lớn như vậy, trong nháy mắt liền yên tĩnh lại.

Chỉ có thể nghe được giọng nói của bác sĩ thỉnh thoảng nhắc nhở.

Thư Niệm không giúp được gì, chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn.

Cô không biết cảm giác khi Tạ Như Hạc làm phục hồi chức năng bây giờ như thế nào?

Có thấy đau không?

Có những lúc đột nhiên anh toát ra những cảm xúc bị quan chán đời, không muốn tìm lí do để kiên trì tiếp, có phải cảm thấy mình bỏ ra nhiều công sức, cố gắng như vậy, nhưng lại vẫn chưa tìm kết quả mong muốn.

Đó là tâm trạng vô lực, mất hy vọng.

Thư Niệm siết chặt tay, kêu anh: "Tạ Như Hạc."

Tạ Như Hạc hơi thờ hồn hển, trán đầy mồ hôi: "Ừ?"

"Chờ sau khi đứng dậy được, anh có chuyện gì muốn làm không?"

Nghe vậy, Tạ Như Hạc nhìn cô, mồ hôi từ trán dọc xuống theo gò má, rồi lại từ cằm rơi xuống. Có lẽ bởi vì nóng, gò má của anh có chút hồng, ánh mắt bị nhuộm mồ hôi mà tỏa sáng.

Anh thành thật trả lời: "Có."

Thư Niệm hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Tạ Như Hạc không lên tiếng, chẳng qua yên lặng nhìn cô. Rõ ràng đứng ở chỗ cao, có chiều cao làm ưu thế, khi ánh mắt nhìn cô, lại không có bất kỳ cảm giác chèn ép nào.

Thư Niệm cũng không thêm đề ý sự yên lặng của anh.

"Đến lúc đó," Nói đến đây, Thư Niệm nhón chân vỗ vai anh một cái, giống như đang an ủi, nhìn lại cảm thấy đang trọng nghĩa, "Tôi có thể cùng anh."

Nghe cô nói vậy, Tạ Như Hạc cong khoe môi, cặp mắt đào hoa thoáng híp lại, sau đó mặt mũi giãn ra. Lần này anh không giống như những lúc trước, từng chữ mỗi mới nói ra.

Bởi vì đang thờ đốc, thanh âm mấy phần quyến rũ, mang mang theo hơi thở mát lạnh.

"Một lời đã định." Anh nói.

Chờ Tạ Như Hạc xong phần khôi phục chân hôm nay, kim đồng hồ cũng đúng lúc chỉ mười giờ.

Thư Niệm cùng anh trở lại tầng mười sáu, chuẩn bị cầm đồ về nhà.

Đại khái là bởi năm mới tới, bên ngoài sẽ bắn pháo bông, phát ra âm thanh náo nhiệt. Bầu trời sáng choang, phát ra ánh sáng nỏ rộ trong màn đêm. Nơi này là tầng cao, tầm nhìn rất tốt, có thể thấy rõ thành phố lúc nửa đêm.

Thư Niệm nhìn một hồi, không nán lại nữa: "Vậy tôi về nhé?"

Tạ Như Hạc không có lý do gì để giữ cô ở lại lâu như vậy, gật đầu: "Chú ý an toàn."

Thư Niệm gật đầu, lại nói một lần nữa: "Sinh nhật vui vẻ."

"Ừ."

Nhưng cũng không phải Thư Niệm tự một mình trở về. Vẫn giống như lần trước, Phương Văn Thừa lái xe đưa cô về nhà.

Hai người đi tới cửa, thay giày xong, đang chuẩn bị ra cửa, Tạ Như Hạc bỗng nhiên từ phòng khách đi tới, tay xách một bịch đồ.

Thư Niệm trừng mắt nhìn: "Sao thế?"

Hắn đưa đồ trên tay cho Thư Niệm.

Thư Niệm hơi ngây người, cúi đầu nhìn một cái, phát hiện là đây là đồ mà Phương Văn Thừa lúc nãy mang về.

Tạ Như Hạc nói: "Cho em."

Thư Niệm nhận lấy, không kịp phản ứng: "Cái gì thế?"

Túi không coi là quá nhỏ, xóc một chút còn có cảm nhận cân nặng của đồ vật, hình như có không ít đồ. Bịch đồ không trong suốt, cô cũng không đoán ra thứ bên trong là gì.

Tạ Như Hạc không giấu, thành thực nói: "Thuốc cảm mạo."

"..."

Mặc dù Thư Niệm nói với anh là mình gần đây bị cảm mạo, nhưng Tạ Như Hạc vô cớ lại đưa cho cô một đồng thuốc cảm mạo như vậy, cô cũng không nghĩ ra lý do, chỉ có thể xem đồ vật này là quà tặng năm mới.

Nếu tính như vậy, cô trừ hôm nay tặng Tạ Như Hạc một bánh ngọt, nhưng cũng chẳng giọng quà tặng cho anh gì cả.

Ngược lại, anh lại tặng quà cho cô vào sinh nhật của mình.

Thư Niệm có chút áy náy, tính toán mấy ngày sau mua cho anh món quà. Cô lên xe, do dự hỏi Phương Văn Thừa: "Tạ Như Hạc có thích thứ gì không?"

Phương Văn Thừa chạy xe: "Đồ yêu thích sao?"

"Đúng."

"Không có nghe anh ấy đề cập tới." Phương Văn Thừa đầu đầu suy nghĩ một trận, rất nhanh liền kết luận, "Thầy cái gì mà chẳng thiếu, anh ấy muốn thứ gì, liền có thể tự mua lấy."

"À.." Thư Niệm buồn bực gãi đầu một cái, "Vậy nếu tôi mua quà tặng cho anh ấy, mua thứ gì tương đối thích hợp?"

Vừa vặn là đèn đỏ, Phương Văn Thừa dừng xe, nhìn cô khoát tay một cái.

"Không cần phải mua."

"Không cần sao..."

"Đúng vậy." Phương Văn Thừa nghiêm túc nói "Trước khi sinh nhật của thầy, Quý lão tiên sinh nói tặng anh ấy một căn hộ, anh ấy cũng cự tuyệt. Anh ấy không thích nhận đồ của người khác"

"..."

"Không cần phí sức vì cái này." Phương Văn Thừa thờ dãi, vô tình đổi cách xưng hô với Tạ Như Hạc, "Thiếu gia, người này, có chút vui giận bất thường, nói không chừng cô tặng quà cho anh ấy, anh ấy còn mất hứng."

Thư Niệm nghe hẳn gọi Tạ Như Hạc "Thiếu gia", giờ phút này cũng biết hẳn đang nói tới ai. Cô có chút lời mờ, giải thích: "Nhưng tôi sẽ không đưa món gì kì lạ đâu."

"Vây cũng không chắc." Phương Văn Thừa làm bộ như người từng trải, kinh nghiệm dày đặc, "Dù sao thì là, chỉ làm chuyện nên làm. Thiếu gia không yêu cầu gì, tốt nhất không nên chủ động đi làm."

Thư Niệm bị hẳn nói cũng thật không dám đưa, "Nhưng không đưa như vậy thì có phải không tốt lắm không?"

"Sẽ không."

Thư Niệm có chút vướng mắc, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên phát hiện xung quanh đường có chút xa lạ, do dự hỏi: "Anh có phải đã đi qua trạm tàu điện rồi không?"

"Đúng." Phương Văn Thừa nói, "Bây giờ quá muộn, thiếu gia kêu tôi trực tiếp đưa cô về nhà."

Nếu đã vậy, Thư Niệm cũng không cự tuyệt, nói địa chỉ cho hẳn.

Thư Niệm nhìn điện thoại một hồi, rất nhanh lại hỏi: "Trợ lý Phương, anh làm trợ lý cho thầy A Hạc bao lâu rồi?"

"Tôi vốn là trợ lý của Quý lão tiên sinh." Phương Văn Thừa cũng không giấu, thành thực nói: "Sau khi thiếu gia từ nước Pháp trở về, tôi liền trở thành trợ lý của anh ấy."

Ngược lại những gì cô nghĩ, chưa từng nghĩ có được câu trả lời như vậy, Thư Niệm hiếu kỳ nói: "Đây coi như là đối ông chủ sao?"

"Có thể."

"Có thích nghi được không?"

"Khá tốt." Phương Văn Thừa cười một tiếng, "Quý lão tiên sinh và thiếu gia đều tốt."

Thư Niệm hỏi tường cách sống chung của hẳn và Tạ Như Hạc, cũng không có vì lời này của hẳn mà phát biểu thêm gì, chẳng qua là suy tính nếu mình có ông chủ như vậy thì có từ chức hay không.

Giống như là nhận ra được suy nghĩ của cô, Phương Văn Thừa liếc mắt một cái, sau đó hắng giọng một cái, vẻ mặt thoảng lại có tinh thần, "Thật ra thì thiếu gia không hề giống như bề ngoài lạnh lùng như vậy, tâm tư của anh ấy rất nhạy cảm, cũng rất để ý người khác. Mặc dù tính khí không tốt, nhưng cũng sẽ không làm chuyện gì xấu, cũng chỉ có miệng lưỡi lợi hại một chút."

Thư Niệm đồng ý: "Ừ."

Cô đang muốn nói một câu "Tôi cũng cảm thấy vậy". Còn chưa nói, một lát sau, Phương Văn Thừa lại tiếp tục cảm khái: "Trọng yếu nhất chính là, thiếu gia thật quá hào phóng, trả lương rất cao."

"..."

Bởi vì nói chuyện với Phương Văn Thừa, Thư Niệm đại khái có thể đoán được tại sao Tạ Như Hạc lại có thái độ không muốn làm quen với người khác.

Phương Văn Thừa đại khái chính là tính khí rất tốt, EQ thấp, rất trung thành, không biết tăng bốc người khác, nói ra là chọc người khác tức giận, nhưng cũng không nhận ra người ta tức giận vì lời đó.

Sau đó bọn họ cũng không trò chuyện nữa.

Phương Văn Thừa đưa Thư Niệm bên ngoài tiểu khu liền rời đi.

Thư Niệm đi tới nhà dưới lầu, vừa vặn thấy Hạ Hữu đã lâu không gặp từ bên trong đi ra. Hắn giống như là vừa mới tỉnh ngủ, tóc còn rối bời, trên mặt còn có vết tích vừa mới ngủ dậy, tùy tiện mặc quần áo trông lờ lững lệch thếch.

Hạ Hữu ngáp một cái, cong khóe môi, nói linh tinh: "Hẹn hò về rồi sao?"

Thư Niệm không trả lời những lời này của hắn, hỏi: "Anh muốn đi ra ngoài?"

"Đúng vậy." Hạ Hữu dùng sức lau mặt, giọng có chút tức giận, "Mẹ nó chứ, vừa mới chợp mắt một chút."

Thư Niệm nghiêm túc nói: "Vất vả rồi."

"Được rồi." Hạ Hữu không chịu nổi kiểu nói chuyện này, nhắc chân đi về phía trước, rồi sau đó, hình như nhớ ra cái gì đó, quay đầu nhắc nhở cô: "Này.! Cô sắp tới chú ý một chút, gần đây có nhiều kẻ trộm vào nhà ăn cắp lắm đấy, buổi tối nhớ khóa cửa trước khi đi ngủ"

Thư Niệm vội vàng gật đầu: "Được, cảm ơn anh."

Vào cửa nhà.

Bởi vì lời nói của Hạ Hữu, Thư Niệm lo lắng đề phòng cẩn thận mọi thứ, chắc chắn người khác không thể bước vào, cô mới miễn cưỡng yên tâm, ngồi trên ghế sa lon.

Thư Niệm mở túi đồ Tạ Như Hạc vừa mua cho cô, tùy tiện cầm một hộp, lật sách hướng dẫn xem một chút.

Chữ nhỏ dày đặc nhưng lại tỉ mỉ được đặt chung một chỗ, thấy có chút tốn sức.

Thư Niệm bất giác mất tinh thần, lúc lấy lại tinh thần, liền phát hiện đã gần kề 0 giờ ngày mai. Cô đuổi người, ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc, đến phòng tắm tắm.

Chờ Thư Niệm nằm dài trên giường, năm mới đã qua hơn nửa tiếng đồng hồ.

Thư Niệm không quá mệt, muốn chơi điện thoại rồi đi ngủ. Cô mở điện thoại, lúc này mới phát hiện nhiều tin nhắn mới, phần nhiều chỉ có bốn chữ "Chúc mừng năm mới", có thể nhìn ra là gửi tin nhắn chung.

Thư Niệm đọc từng cái rồi trả lời: 【Cảm ơn, năm mới vui vẻ】

Cho đến tin nhắn cuối cùng, Thư Niệm nhìn đồng hồ, không phải là đúng dịp hay là cố ý, vừa vặn đúng không giờ gửi tới.

Là của Tạ Như Hạc.

【Thư Niệm, năm mới vui vẻ.】

Là một năm mới, cũng có nghĩa cuộc sống lại lật sang trang mới.

Thư Niệm cong cong môi: 【Năm mới vui vẻ】

Sợ anh cho là tin nhắn gửi chung, Thư Niệm suy nghĩ một chút, lại đánh thêm một câu: 【Tạ Như Hạc】

Tạ Như Hạc: 【Sao thế?】

Nhìn tin nhắn, Thư Niệm đại khái có thể đoán được là anh đang hiểu lầm mình đang gọi anh: 【Không có, tôi chỉ muốn chứng minh là tôi không gửi tin nhắn chung thôi.】

Tạ Như Hạc hỏi: 【Chứng minh thế nào?】

Thư Niệm:【Thêm tên vào là có thể chứng minh thôi.】

Bên kia dùng mấy giây, sau đó lại gửi tới một tin nhắn:【Chứng minh thế nào, Thư Niệm?】

Không biết anh tại sao lại gửi y chang như vậy, Thư Niệm mờ mịt:【Hả?】

Tạ Như Hạc trả lời rất nhanh:【Tôi cũng chứng minh một chút.】

Về có lời muốn nói: Có hai truyện cho các bae chọn này:

1: thanh xuân, sủng, nam nữ chính đều là học bá.

2: hiện đại, có ngược có sủng có cầu huyệt, nam chính dòng dõi thư hương, nữ chính theo kiểu bad girl.

Chương 24: Dự cảm

Edit: Na ~ Beta: Vee

"...."

Thư Niệm lại nhìn lịch sử tin nhắn của hai người, cảm giác giống như hai người không hề biết nói chuyện phiếm gộp lại với nhau, nhìn cuộc trò chuyện không biết nên khóc hay nên cười.

Thư Niệm cảm thấy anh có thể là quá mệt, mặc dù cảm thấy có chút ngốc, nhưng cũng không đối với anh vì lời này mà phát biểu bình luận gì thêm: 【Muộn rồi, ngủ đi.】

Sau đó, Thư Niệm lại thoát tin nhắn của Tạ Như Hạc, đúng lúc nhìn thấy tin nhắn của Lâm Kỳ Kỳ gửi tới. Cô mở ra xem.

Lâm Kỳ Kỳ:【????】

Lâm Kỳ Kỳ:【Tôi mới phát hiện ra rằng cô không hề trả lời tin nhắn của tôi.】

Lâm Kỳ Kỳ: 【Tại sao cô lại không trả lời tôi vậy chứ?】

Thư Niệm kéo lên xem, phát hiện trừ mới vừa nãy hai người có chúc năm mới với nhau, kéo lên nữa, chính là ngày thứ nhất đi đến nhà Tạ Như Hạc để thu âm bài hát, Lâm Kỳ Kỳ gửi tin nhắn cho cô.

Lúc ấy Thư Niệm còn đang cảm thấy lúng túng, cũng không kịp trả lời đối phương. Về sau, cô có rảnh rồi, nhưng vẫn không có tin nhắn nào nhắc nhở, cô cũng quên mất chuyện này.

Thư Niệm thấy hơi có lỗi, giải thích một chút với cô ấy.

Lâm Kỳ Kỳ cũng không nhắc chuyện kia: 【Đúng rồi, hai ngày nữa tôi sẽ đi thử vai. Nhưng tôi không dám đi một mình, cô có muốn đi cùng tôi không?】

Thư Niệm:【Thử vai?】

Lâm Kỳ Kỳ: 【Đúng vậy, tôi thấy trên weibo có một đoàn làm phim đang tuyển người mới, tôi muốn thử một chút.】

Thư Niệm: 【Cô muốn chuyển màn sao?】

Lâm Kỳ Kỳ: 【Cũng không phải là muốn chuyển, chỉ là có cơ hội thì thử thôi, nếu không thì thật sự quá gian nan, lại kiếm được ít tiền. Tôi thấy ngoại hình của mình cũng không tệ lắm, nên muốn đk thử một chút.】

Lâm Kỳ Kỳ: 【Cô cũng vậy, ngoại hình của cô lại xinh đẹp như vậy, chúng ta cũng đi nhé?】

Thư Niệm: 【Tôi không hợp.】

Lâm Kỳ Kỳ:【Cái gì mà không hợp, đi thử một chút, lại chẳng mất tiền.】

Thư Niệm lại cự tuyệt:【Thật sự không được, xin lỗi. Cô hãy tìm người khác cùng đi đi.】

Lâm Kỳ Kỳ không khuyên nữa:【Được rồi.】

Thư Niệm mơ hồ có thể cảm thấy Lâm Kỳ Kỳ có chút mất hứng, nhưng cô cũng không đem chuyện này để trong lòng.

Quan hệ của hai người không quá thân quen, ngay cả bạn bình thường cũng không tính. Mặc dù nghĩ vậy không tốt lắm, nhưng Thư Niệm vẫn lo lắng sự an toàn của mình.

Huống chi, cô thật sự chỉ cảm thấy hứng thú với lòng tiếng.

Buổi trưa hôm sau, Đặng Thanh Ngọc gọi điện tới, đề kêu Thư Niệm sang bên đó, cùng nhau ăn một bữa cơm. Thư Niệm vốn có kế hoạch, nói thật:

"Con muốn đi thăm ba."

Đặng Thanh Ngọc ở đầu bên trầm mặc một chút, sau đó nói: "Để mẹ dẫn con đi."

Thư Niệm lắc đầu: "Không cần, con sẽ nói chuyện với ba."

Đặng Thanh Ngọc hỏi: "Vậy buổi tối con tới không?"

Thư Niệm do dự một chút, nói: "Vẫn không được, nếu có thời gian, con sẽ qua."

Đặng Thanh Ngọc thở dài, cũng không ép buộc: "Được, vậy con nhớ ăn cơm đầy đủ."

Thư Niệm dạ một tiếng, nói tạm biệt.

Ba của Thư Niệm Thư Cao Lận và Đặng Thanh Ngọc ly dị khi cô vừa mới lên trung học, sau khi Thư Niệm một mực đi theo Đặng Thanh Ngọc sinh sống với nhau. Nhưng so với mẹ, Thư Niệm càng thích ba hơn, từ nhỏ đã hay dính ba.

Rất nhiều chuyện, cũng chỉ có thể chờ Thư Cao Lận trở về mới nói.

Từ lúc nhỏ, Đặng Thanh Ngọc quản cô vô cùng nghiêm khắc, rất nhiều chuyện cũng không để cho cô làm. Thư Niệm cố gắng cũng vì Thư Cao Lận, cảm thấy ba nói gì đều đúng.

Coi như mẹ cảm thấy cô làm sai, nhưng chỉ cần cô làm là ba sẽ nói với cô, Thư Niệm giống như một fan cuồng nào tàn vậy, cũng từ từ không làm sai nữa.

Nhưng... sức mạnh của cô đến năm thứ nhất đại học lại sụp đổ.

Thư Cao Lận là một nhân viên cứu hỏa, vào năm năm trước khi đang cứu nạn nhân, bởi vì cứu người mà hy sinh. Lúc này Thư Niệm vừa lên đại học, bởi vì cái tin dữ này, cô cả người liền gầy hăn, trở nên an tĩnh trầm mặc.

Tâm tình sụp đổ mà sa sút một trận, cuối cùng vẫn là đứng lên. Mặc dù đau buồn, nhưng cũng bởi vì cha đã làm một chuyện cảm thấy vinh quang và kiêu ngạo.

Về sau nữa, khi Thư Niệm học năm ba đại học, Đặng Thanh Ngọc tái hôn.

Gả cho một người chồng cũng đã từng ly hôn, người đàn ông cũng có một đứa con riêng, tên Vương Hạo. Vương Hạo là đứa trẻ nhỏ hơn cô mười tuổi, là một bé trai.

Thư Niệm cũng không phản đối quyết định này của Đặng Thanh Ngọc, chỉ cảm thấy mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình. Mẹ cô bởi vì cô, một người độc thân như vậy, nhiều năm rồi cuộc cũng gặp được một người thích hợp, đương nhiên đó là chuyện rất đáng vui mừng.

Đó là một gia đình mới, sau này bọn họ cũng sẽ có một đứa trẻ của riêng họ.

Bởi vì cái ý nghĩ này, Thư Niệm cũng không thích đi theo Đặng Thanh Ngọc về bên kia.

Chỉ sẽ cảm thấy mình là dư thừa, đại khái cũng sẽ để cho chú của Vương Hạo cảm thấy không được tự nhiên.

Mộ của Thư Cao Lận nằm ở nghĩa trang liệt sự, nằm ở vùng ngoại thành.

Thư Niệm theo trí nhớ tìm được vị trí, đến rồi lại cùng ba nói một hồi. Nói với là gần đây có chuyện gì xảy ra, có cái gì vui vẻ, lại có cái gì không vui, cô nói toàn bộ không có giấu giếm cái nào.

Không biết đã qua bao lâu.

"Ah, quên nói với ba. Ba, năm mới vui vẻ." Thư Niệm cảm thấy hơi nóng, cong mắt, "Con luôn có dự cảm, năm nay nhất định sẽ có rất nhiều chuyện tốt."

"Ba cũng cảm thấy vậy đúng không?" Thư Niệm đưa tay sờ hình ảnh trên bia mộ, "Dù sao con cảm thấy, coi như dự cảm này là giả, ba cũng sẽ giúp con đem nó biến thành thật?"

"Đúng rồi, mẹ trước có kêu con dắt bạn trai về cho mẹ nhìn một chút." Thư Niệm nói, "Con nói là chờ con khỏi bệnh rồi, lại tìm một anh chàng soái ca. Nhưng con thật ra thì cũng chẳng muốn nói chuyện yêu đương."

Thư Niệm cau mày một cái, buồn buồn nói, "Một chút cũng không muốn."

"Hơn nữa đẹp trai thì cũng đâu dễ dàng tìm được."

Nghỉ ngơi mấy ngày, cảm mạo Thư Niệm khá hơn một chút.

Lại trôi qua một tháng, mùa xuân sắp đến, rất nhiều đạo diễn lồng tiếng cũng muốn thừa dịp khoảng thời gian này mà thúc đẩy tiến trình hậu kỳ. Rất nhiều ê kíp lồng tiếng cũng phải tăng ca để đuổi theo độ tiến triển, Thư Niệm cũng nhận được điện thoại của mấy đạo diễn.

Cô không làm biếng chút nào, lại bắt đầu một ngày một đêm ở lại phòng ghi âm, mệt mỏi đến nỗi bề đầu sút trán.

Cứ như vậy, lại trôi qua nửa tháng.

Ngày hai mươi, Thư Niệm dựa theo địa chỉ mà Lý Khánh đưa đến địa chỉ đến phòng ghi âm tại trung tâm thành phố.

Trừ nữ phụ số hai, hoàn toàn để cho giọng nói diễn viên là lồng tiếng, còn lại đều là diễn viên tự thân tới.

Bởi vì hiện trường có vấn đề, tạp âm quá lớn, dẫn đến việc bộ phận nguyên âm không thể sử dụng. Lần này diễn viên chính là ghi âm đoạn kia không thể dùng được. Phải một hai ngày sau mới có thể hoàn thành.

Bởi vì mấy nhân vật chính đều có vấn đề, Lý Khánh quyết định tách ra để ghi âm.

Vào phòng ghi âm, Thư Niệm mới nhận được kịch bản của bộ phim.

Cả ngày hôm nay cũng không cần cô ghi âm, Thư Niệm nhàn rỗi không có chuyện gì để làm, cảm bút ra vạch những lời thoại của mình, tính toán tâm tình của nhân vật.

Ở đây cũng không có nhiều người, phần lớn người cũng đứng bên ngoài, trong phòng thu âm cũng chỉ có một phụ nữ.

Thư Niệm cảm thấy người đó có chút quen thuộc, suy nghĩ một chút, rất nhanh liền có đáp án.

Là nữ diễn viên gần đây rất hot, Kha Dĩ Tinh.

Thư Niệm rất ít khi nhìn thấy mình tinh, lúc này cũng không nhận được nhìn thêm mấy lần.

Ở trong ấn tượng của cô, Kha Dĩ Tinh phong cách duy nhất chính là quyến rũ, biến hóa thành đại mỹ nữ, đuôi mắt rất dài, lúc nhìn khiến người khác cảm nhận được sự mỉa mai hay sắc bén. Bởi vì bề ngoài, phần lớn người ta đều hình dung cô ấy là bốn chữ -- "Mỹ nhân bạo cạp".

Giờ phút này, Kha Dĩ Tinh tựa hồ không trang điểm, chỉ có trên môi có một lớp mỏng của son môi. Cô ấy đeo một cái kính, mái tóc cột lại, nhìn rất nhẹ nhàng mát mẻ.

Cũng do là sự nổi tiếng của cô ấy quá lớn, nếu không Thư Niệm thiếu chút nữa liền nhận không ra.

Kha Dĩ Tinh vào trạng thái làm việc, rất chuyên nghiệp và cũng rất nghe lời.

Lý Khánh cảm thấy những lời thoại của cô ấy viết ra hiệu quả không được tốt cho lắm, để cho cô ấy phải ghi chép nhiều lần. Cô ấy cũng không ý kiến gì, kiên nhẫn nghe Lý Khánh phân phó.

Bên cạnh để một máy đài cùng với một số thiết bị khác, Thư Niệm cũng không nhìn cô ấy ghi âm nữa, đi tới. Màn ảnh phía dưới sẽ có hiện thời gian là Mãi, cô có thể lật kịch bản sang lời thoại ở thời gian Mãi, tìm được vị trí, trước tiên đem công tác chuẩn bị thật tốt.

Như vậy có thể tiết kiệm thời gian, tăng cao hiệu suất.

Qua một lát, lại liên tiếp tới mấy người.

Đại khái đều là diễn viên, bọn họ đều quen biết nhau. Nhưng cũng có thể không quá nổi tiếng. Thư Niệm cũng chưa từng thấy qua. Bọn họ cùng đạo diễn lên tiếng chào hỏi, nhận lấy kịch bản rồi lại ngồi xuống một bên.

Thư Niệm lễ phép lên tiếng chào bọn họ, sau đó tiếp tục hướng về màn ảnh đang chiếu kia.

Kha Dĩ Tinh thu âm rất tốt, một nửa sau, đạo diễn liền cho cô ấy nghỉ ngơi một lát, liền đổi một người khác vào phòng ghi âm. Cô ấy cầm chai nước lên, uống liên tiếp mấy hớp, cùng mấy diễn viên bên cạnh lên tiếng chào hỏi.

Sau đó liền tìm một chỗ ngồi xuống, nhàm chán chơi điện thoại di động

Vừa vặn là bên cạnh vị trí của Thư Niệm.

Thư Niệm không nhận được liền nhìn cô ấy thêm mấy lần.

Kha Dĩ Tinh tựa hồ tinh thần không tốt lắm, mi mắt rũ xuống. Ngủ quan hết sức đẹp mắt, mặt mày ửng đỏ đứng lên, cũng xinh đẹp quá đáng. Cô ta than

thở, đột nhiên chú ý tới Thư Niệm, nhủ thầm.

"Làm sao lại để cho một học sinh trung học vào đây?"

Dùng một hồi, Thư Niệm mới phát hiện cô ấy đang nói mình: "Tôi hai mươi ba tuổi rồi."

"Ừ?" Kha Dĩ Tinh rất ngạc nhiên, bu lại: "Cũng lớn như vậy sao?"

Đại khái là bởi vì mình lùn, mới cảm thấy tuổi mình còn nhỏ.

Thư Niệm buồn buồn ừ một tiếng.

Kha Dĩ Tinh tựa hồ rất nhàm chán, tiếp tục cùng cô trò chuyện: "Em gái nhỏ, đã yêu đương chưa?"

Thư Niệm buông lời thoái trong tay xuống, gật đầu: "Đã từng."

"Làm sao đến với nhau?" Kha Dĩ Tinh lại hỏi, lại khó hiểu cảm thấy có cảm giác cô ta đang thỉnh giáo mình: "Cô theo đuổi hay là đối phương theo đuổi cô?"

Thư Niệm rất thành thực: "Đối phương theo đuổi tôi."

Nghe vậy, Kha Dĩ Tinh trong nháy mắt không có hứng thú: "Àyyy vậy tôi cùng cô không có tiếng nói chung."

"..." Thư Niệm nhìn cô ấy, suy đoán nói: "Cô đang theo đuổi người khác sao?"

Lời này vừa mới nói ra, Kha Dĩ Tinh giống như đập phải phân, kích động nói: "Làm sao có thể, tôi theo đuổi? Tôi giỏi như vậy cần phải theo đuổi người ta sao?"

"..."

"Những lời này ra vốn cũng không muốn nói ra." Kha Dĩ Tinh tháo kính ra, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Biết Lê Thịnh chứ?"

Thư Niệm suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không biết."

"..." Biểu tình của Kha Dĩ Tinh cứng đờ, không dám tin tưởng Lê Thịnh thế mà cô cũng không biết.

Nhưng nghĩ chắc là vì tuổi cô còn nhỏ, Kha Dĩ Tinh dứt khoát đổi sang một tên tiểu thị tơi rất hot gần đây: "Kia Từ Trạch Nguyên, Từ Trạch Nguyên, cô biết không? Theo đuổi tôi rất lâu, nhưng trừ khuôn mặt, ca hát quá nát, tôi đây chường mắt."

Thư Niệm đồng ý: "Quả thật là vậy."

Kha Dĩ Tinh bị biểu tình nghiêm túc của cô mà sặc, ho khan mấy tiếng, cảm thấy mình gặp một nhân vật khó chơi: "Còn có cái người tên A Hạc, vĩnh viễn người không lộ mặt, ngày hôm qua còn gọi điện để cho tôi chúc mừng sinh nhật với anh ta".

Thư Niệm sửng sò.

Kha Dĩ Tinh tự nhiên nói: "Nhưng cô biết không? Không lộ mặt nhất định là có nguyên nhân a"

"..."

"Hắn chắc chắn đáng đáp cực kỳ xấu xí." Kha Dĩ Tinh nặng nề thở dài: "Gặp một lần muốn ới, thấy hai lần càng muốn ới, thấy ba lần tôi trực tiếp..."

Lời nói còn chưa nói hết, Kha Dĩ Tinh đột nhiên chú ý vẻ mặt của Thư Niệm, cô ta đột nhiên trừng mắt nhìn: "Chẳng lẽ cô đã gặp A Hạc?"

Thư Niệm chần chừ gật đầu một cái: "Gặp rồi."

Kha Dĩ Tinh dừng lại, không chút cảm giác chột dạ: "Có thể cô không cảm thấy xấu xí, nhưng mỗi cá nhân thẩm mỹ đều không giống nhau, biết không? Em gái nhỏ."

Thấy biểu tình Thư Niệm vẫn nghi ngờ.

Kha Dĩ Tinh biểu tình càng không được tự nhiên, sửa lời nói: "Thật ra... thì ngược lại cũng không đến mức muốn mắc ới."

%*#&* Vee chán đời ~☹>|/"#

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Giống như trước đây vậy

Ediit: Na ~ Beta: Vee

Rất nhanh, có một người phụ nữ đi tới, nhìn qua đại khái có thể thấy là trợ lý của Kha Dĩ Tinh. Cô ta vốn ngồi ở góc khuất, tướng mạo phổ thông, cảm giác tồn tại không cao, Thư Niệm cũng không chú tới cô.

Trợ lý trợn mắt nhìn Kha Dĩ Tinh một cái, giống như đang ngẫm kêu cô mau ngậm miệng lại.

Sau đó, trợ lý kéo tay của Kha Dĩ Tinh đứng lên, cười với Thư Niệm: "Thật xin lỗi, cô không nên quá để ý. Dĩ Tinh chỉ thích nói đùa, hơn nữa nắm bắt mọi thứ không tốt lắm."

Thư Niệm nói: "Không sao."

Trợ lý suy nghĩ một chút, lại uyển chuyển nói: "Hy vọng cô không nên đem những lời tào lao kia là thật."

Thư Niệm có thể biết ý của cô ta: "Tôi biết."

Nói xong, biểu tình của trợ lý vẫn khó coi như cũ, kéo Kha Dĩ Tinh ra ngoài. Kha Dĩ Tinh vung vẩy mấy giây, rồi lại quay sang nhìn cô, đứng đắn bổ sung câu: "Tôi tuyệt đối không có theo dõi người ta, tuyệt đối không có."

"..." Trợ lý chịu đựng kìm nén, trực tiếp đem cô kéo đi.

Thư Niệm sững sờ nhìn cô ấy bị kéo đi.

Cô khẽ nhớ lại những lời Kha Dĩ Tinh nói, Thư Niệm đại khái có thể miễn cưỡng bắt được ba chỗ sơ hở.

Thứ nhất, chính là A Hạc hôm qua gọi điện thoại để mừng sinh nhật anh với cô ta, cái này chắc chắn là giả, bởi vì sinh nhật Tạ Như Hạc đã qua hơn nửa tháng.

Thứ hai chính là nói Tạ Như Hạc xấu xí, coi như thẩm mỹ khác biệt, cô cũng không cảm thấy anh thuộc loại xấu xí như những loại kia.

Còn có cái tương đối miễn cưỡng đó là Kha Dĩ Tinh nói Từ Trạch Nguyên chỉ có khuôn mặt, ca hát không tốt. Ngoài hai cái này Thư Niệm lại thấy những cái khác đều ngược lại.

Thư Niệm cảm thấy cũng không phải mình có thành kiến, nhưng ở trong vòng giải trí, Từ Trạch Nguyên có ngoại hình cũng không phải là quá tốt, chỉ có thể nói là đẹp trai, nhưng ca hát quả thật không tệ.

Thư Niệm không biết tại sao Kha Dĩ Tinh vô duyên vô cớ nói những thứ này ở trước mặt cô.

Thật là một người kỳ quái, cô nghĩ.

Lại là một ngày dày vò đến khuya.

Thư Niệm cùng những người khác chia tay, ra khỏi phòng thu âm. Ngày mai, cô thì phải bắt đầu ghi âm, cô định luyện tập một chút, đi về xem diễn viên diễn vai nữ phụ số hai, nghe giọng nói của người đó một chút.

Thời gian này, tàu điện ngầm đã đóng cửa.

Gần đó có một trạm xe buýt, Thư Niệm có thể ngồi xe, xe cuối cùng đến rạng sáng một chút. Cô cũng không nóng nảy, chậm rãi đi tới.

Bởi vì liên quan đến công việc, cô thường xuyên về trễ như vậy.

Ban đầu Thư Niệm còn sợ, chỉ cần có người đến gần cô, cô liền lập tức móc bịt xịt phun sương ra và xịt về phía người đó, rồi lại suy nghĩ báo cảnh sát. Bởi vì tâm tư nhạy cảm, còn sẽ cảm thấy có người đang theo dõi cô.

Dưới tình huống này, Thư Niệm gặp Hạ Hữu rất nhiều lần.

Mới vừa nghe cô kể lại, Hạ Hữu quả thật có coi nặng vấn đề này, thời gian lâu dài cũng không xem vấn đề này trong lòng nữa?

Thư Niệm suy nghĩ có nên mua một chiếc xe hay không. Lúc cô học năm nhất đại học đã có bằng lái rồi, nhưng sau đó cũng không có lái nữa. Hơn nữa

tài sản của cô cũng chẳng có bao nhiêu.

Cái suy nghĩ này duy trì được mấy giây, liền bị cô bỏ qua.

Bây giờ, trạm xe bus trừ cô không còn người nào.

Thư Niệm luôn cảm thấy bất an, không dám một mực nhìn điện thoại di động. Cúi đầu một giây, liền ngẩng đầu nhìn xung quanh cả năm giây, sợ từ nơi nào đó đột nhiên một người nhảy ra.

Thư Niệm cúi đầu kiểm tra giờ đến của xe bus.

Ánh mắt khẽ liếc qua ngừng lại chiếc xe màu đen gần đó, cô theo bản năng mà nhìn một cái.

Ghế ngồi phía sau xe, cửa kiếng xe chậm rãi kéo xuống, xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc.

Khoảng thời gian này bởi vì có nhiều chuyện, sau khi sinh nhật Tạ Như Hạc, Thư Niệm cũng không đi tìm anh. Cô đã quen sinh hoạt một mình, cũng không đến nỗi tìm anh nói chuyện phiếm.

Một thời gian không gặp, Tạ Như Hạc đã cắt tóc ngắn, lộ ra cái trán sáng bóng, nhìn sáng suốt một chút. Anh nghiêng đầu nhìn lại, mặt mũi hơi cau lại, giống như có một lông vũ trên lông mi của anh, lẳng lặng nhìn cô.

Thư Niệm có chút kinh ngạc: "Tại sao anh lại ở đây?"

Tạ Như Hạc nhìn về phía ghế lái tài xế một cái, nhỏ giọng nói gì đó, Thư Niệm nghe không rõ. Sau đó Phương Văn Thừa từ trên xe bước xuống, mở cửa xe bên cạnh Tạ Như Hạc: "Thư Niệm, lên xe trước đi, trễ lắm rồi."

Thư Niệm không mề nheo, đi tới bước lên xe.

Phương Văn Thừa chạy xe.

Bình thường Thư Niệm ngồi vị trí này, ghế phía sau cùng với khe hở của hàng ghế trên sẽ bỏ xe lăn của Tạ Như Hạc. Giờ phút này, cô lại không thấy gì, vị trí trống rỗng.

Thư Niệm vừa nhìn về phía anh: "Sao đã trễ thế này rồi mà anh còn ở bên ngoài?"

Tạ Như Hạc nhàn nhạt nói: "Đúng lúc có chuyện."

Thư Niệm không nhắc lại chuyện này, lại hỏi: "Chương trình hồi phục chân thể nào rồi?"

Tạ Như Hạc trầm mặc mấy giây, môi giật giật, không lên tiếng.

Thấy anh có vẻ uể oải, nhìn qua giống như có chút mệt mỏi. Thư Niệm cũng không làm phiền anh nữa, cúi đầu tìm một số thông tin của diễn viên diễn nữ phụ số hai, tiện tay xem thêm mấy bộ phim.

Thư Niệm trực tiếp tua qua mấy đoạn đầu, dừng lại một phần ba phim. Nhìn trước, cô cũng không chú ý đây là thể loại phim gì, cả người cô bắt đầu buông lỏng.

Chuẩn bị xong, Thư Niệm nghiêm túc xem đoạn phim.

Một người phụ nữ ở trong căn phòng tối đen, hướng về chiếc gương được đặt gần kia, rất nhanh, âm thanh chột vang lên, âm thanh quý dị rùng rợn. Là nhạc thường hay xuất hiện trong phim kinh dị, nhắc nhở người xem kế tiếp sẽ có một hình ảnh kinh khủng.

Một giây sau, ống kính hướng về gương mà đi tới, trong màn ảnh liền chen đầy một khuôn mặt của phụ nữ, mắt trống rỗng đầy máu nhìn thẳng vào cô, bổ sung thêm tiếng hét điên cuồng.

Hô hấp của Thư Niệm dừng lại, tim tựa hồ cũng bị dọa mà ngừng đập, cô buông lỏng tay, điện thoại di động thuận thế cũng rớt xuống, phát ra tiếng cạch vang lên trong xe.

Cô bất động ngồi tại chỗ, giống như quá sợ hãi, hoàn toàn trở về trạng thái không hồn.

Nhận ra cô có động tĩnh, mí mắt Tạ Như Hạc giật giật, nhìn lại.

"Sao thế?"

Thư Niệm chậm rãi nhìn về phía anh, rất nhanh lại rũ mắt xuống, lấy tay che trái tim đang hồi phục sự bình tĩnh kia.

"Không sao, xem phim, không chú ý đó là phim ma."

"..." Tạ Như Hạc tiến tới, thay cô nhặt điện thoại di động lên, tắt màn hình. Anh ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, giọng nói thêm mấy phần trấn an: "Đừng sợ, đều là giả."

Thư Niệm tâm tình cũng từ từ bình tĩnh lại, nhỏ giọng ừ một tiếng, không nói nữa.

Tạ Như Hạc giống như là không biết nên làm gì, không biết phải làm gì để an ủi cô, dứt khoát nhắc đến thứ khác, đổi chủ đề: "Em từng lồng tiếng bộ phim kinh dị nào chưa?"

Thư Niệm gật đầu một cái: "Đã từng."

"Em không sợ?"

"Tôi lồng tiếng đều là vai phụ, cảm xúc những người đó đều là sợ hãi." Nhắc tới đề tài này, tinh thần Thư Niệm tốt hơn chút, cô nhớ một chút lại nói: "Tôi còn lồng tiếng vai ác ma, đại khái nói những lời như..."

Nói đến đây, Thư Niệm điều chỉnh giọng một chút, từ mềm nhu đột nhiên trở thành sắc bén, khàn khàn lại cuồng loạn, giống như đang cào vào một vật kim loại vậy, nghe thật khó chịu: "Trả mạng cho tôi!!!!"

"..." Nếu không phải chính mắt thấy được, Tạ Như Hạc cũng không dám tin đó là âm thanh chính từ miệng Thư Niệm nói ra.

Phương Văn Thừa đại khái không nghe được nội dung trò chuyện của bọn họ, rồi cũng bị Thư Niệm bất thành linh sợ hết hồn, chột thẳng xe: "Cái quỷ gì vậy?!"

Biết mình hù đến hần, Thư Niệm có chút xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi..."

"Không sao." Phương Văn Thừa cắt đứt lời cô nói, cười an ủi cô: "Thật giống nha."

Rồi lại chạy xe.

Tạ Như Hạc hỏi: "Bây giờ còn sợ ma?"

"Lúc ghi âm, sẽ đem mình vào vai ma quỷ trong phim, cảm thấy mình chính là quỷ, cũng sẽ không sợ." Bả vai của Thư Niệm xụ xuống, "Nhưng sau đó, tôi lại nhớ tới, sẽ cảm thấy tôi phối hợp với cái ma quỷ đó thật quá dọa người."

"..."

Thư Niệm thành thực nói: "Hơn nữa, có khoảng thời gian tôi ngăn người ngồi yên, đều không dám lên tiếng."

Tạ Như Hạc nhìn cô: "Tại sao?"

Về mặt Thư Niệm sợ hãi, hạ thấp giọng nói: "Sợ vừa lên tiếng thì chính là âm thanh của ma quỷ."

"..."

Phương Văn Thừa lái xe vào tiểu khu của Thư Niệm, tới nhà dưới lầu của Thư Niệm.

Bởi vì liên quan đến thân thể, Tạ Như Hạc không có xuống xe, vẫn ngồi ở trong xe. Thư Niệm nói tạm biệt với bọn họ, xuống xe, chuẩn bị lên nhà.

Cùng lúc đó, Tạ Như Hạc kéo cửa sổ xuống: "Thư Niệm."

Gió lạnh rào rào thổi, bên cạnh trên lá còn mấy chiếc lá đã khô.

Thư Niệm quay đầu: "Hửm?"

"Nếu như em sau khi về nhà, còn sợ." Tạ Như Hạc dừng lại, như là không biết mở miệng thế nào, qua mấy giây mới nói tiếp: "Em có thể giống như trước vậy"

Thư Niệm không hiểu ý của anh: "Giống như trước?"

Tạ Như Hạc không giải thích nữa, ánh mắt đèn đường chiếu vào, nhìn về hướng cô nhếch môi một cái.

"Về đi."

Lúc ở cùng Tạ Như Hạc trên xe, Thư Niệm còn cảm thấy mình không sợ như vậy. Kết quả vẫn là sợ hãi giống như trước, có rất lâu mới từ từ hồi phục lại.

Thư Niệm một mực không yên lòng, trong đầu toàn những hình ảnh lúc này, lúc tắt cũng không dám nhìn gương, lúc nhắm mắt lại cảm thấy bên cạnh mình có thứ gì kì lạ.

Tắm xong, mặc quần áo trong thời gian ngắn, trong đầu hiện lên những hình ảnh kinh dị.

Thư Niệm một mực nhấn mạnh không muốn mình tự dọa mình, nhưng một chút cũng không thể dừng. Cô cầm lời thoại về phòng, lần này không dám tìm phim của diễn viên nữa, mà là tìm những cuộc phỏng vấn của cô ta.

Thư Niệm vừa nghe giọng nói của người đó, ở bên liền lấy lời thoại nghiêm túc ghi chép. Không biết đã qua bao lâu, cô có chút buồn ngủ, đem vở kịch để trên đầu giường.

Quay đầu, thấy trên bàn sách có gương, liền tới đẩy nó lại.

Rồi sau đó lại vùi vào trong chăn, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Lúc nhỏ, Thư Niệm cái gì cũng không hiểu, muốn nhận biết thứ gì đều phải cần một thời gian rất dài. Loại sinh vật ma quỷ này, cô biết được từ diễn viên Hương Cảng trong bộ phim "Khai Tâm Quỷ."

Người lớn rất thích dùng cái này để trêu chọc mấy đứa trẻ, nói tương tự: "Nếu không ngủ, buổi tối Khai Tâm Quỷ sẽ tới bắt con" như vậy.

Những người bạn khác đều không để lời nói này để vào trong lòng, Thư Niệm nhưng không giải thích được bởi vì cái này bắt đầu sợ ma.

Càng về sau, trong ti vi bắt đầu truyền bá nghĩa trang, Thư Niệm cũng bởi vì cái này mà mỗi ngày đều run sợ, lúc ngủ nhất định phải đắp chăn đến cổ trở lên, e sợ rằng nửa đêm đột nhiên mất mạng.

Tất cả mọi người quen cô đều biết, Thư Niệm cực kỳ sợ ma.

Trừ ma quỷ, Thư Niệm cái gì cũng không sợ. Không sợ tối, không sợ một người khác vào nhà, không sợ cùng người hung dữ nói trái nói phải, không sợ chuột, không sợ côn trùng, duy nhất chỉ sợ loại ma quỷ này.

Lần trước bởi vì gặp tên biến thái kia, Thư Niệm sợ mấy ngày, rất nhanh cũng vứt chuyện này sau lưng. Cô đã từng đề cập tới với Tạ Như Hạc, không cần lại đưa cô về tận nhà, anh thì chỉ coi không nghe thấy.

Ngày thứ ba sau khi tốt nghiệp, một lần Thư Cao Lận trở về từ thành phố, tặng Thư Niệm một cái điện thoại di động làm quà tốt nghiệp.

Thư Niệm mặc dù cao hứng, nhưng đối với cô mà nói thật ra thì cũng không có dùng nhiều.

Bởi vì Tạ Như Hạc không có điện thoại di động.

Cô cũng không người nào muốn liên lạc.

Trần địa phương này rất nhỏ, trung tiểu học thì dính liền nhau, trung học phổ thông cũng chỉ ở chung một khu. Mặc dù vẫn có kiểm tra, nhưng tác dụng cũng không lớn lắm, bất luận thi như thế nào, tất cả học sinh đều lên thẳng cấp ba.

Có điều kiện gia đình, sẽ vì đứa trẻ sau này lên đại học, mà đưa hẳn lên thành phố để học.

Thư Niệm cùng Tạ Như Hạc đều lên cao trung, theo như thành tích kì thi, hai người phân vào chung lớp. Bao gồm những bạn học cùng cô học chung hồi năm ngoái cũng được phân vào đây.

Trần Hàn Chính cũng ở trong đó.

Lúc lên cấp ba, rất nhiều bạn học đều bắt đầu dùng điện thoại di động

Khi đó còn chưa quá lưu hành công nghệ, phần lớn học sinh đều sử dụng QQ để xã giao, nhắn tin. Thư Niệm trước mặc dù không có điện thoại di động, nhưng nhà có máy vi tính, QQ của cô cũng có rất nhiều bạn học.

Có một lần cuối tuần.

Đặng Thanh Ngọc đến thành phố tìm bạn, để cho Thư Niệm ăn cơm ở nhà dì út.

Thư Niệm ăn xong thì về nhà, làm bài tập một hồi, liền nằm dài lên giường, cầm điện thoại lên xem tin nhắn. Không bao lâu, Trần Hàn Chính đột nhiên gửi tin nhắn ở QQ cho cô, tin nhắn cứ nhấp nháy.

Trần Hàn Chính: 【Này, cậu mau nhìn đi, cái này buồn cười chết mất.】

Thư Niệm không nghĩ quá nhiều, không phòng bị mà bấm vào.

Không có ai nhắc trước, điện thoại di động đột nhiên vang lên âm thanh ma kêu, còn có thêm một khuôn mặt tái nhợt của ma nữ.

Thư Niệm bị sợ hết hồn, động tác cực nhanh đem điện thoại di động ném ra. Điện thoại di động rơi xuống đất, tiếng kêu thảm thiết đi đôi với tiếng khóc, kéo dài không ngừng bên tai cô.

Bất động ngồi tại chỗ một lát, lòng bàn tay của Thư Niệm đầy mồ hôi, đem điện thoại tắt màn hình, bởi vì sợ, tay còn run rẩy. Cô đứng lên mở đèn, cảm thấy nhà không có một bóng người vô cùng rùng rợn, giống như là một lát sau sẽ có một người đầy máu xuất hiện.

Cô cực kỳ sợ, ở trong chỗ mấy phút, rất nhanh liền không chịu nổi.

Lúc ấy, điều thứ nhất nhớ tới chính là Tạ Như Hạc, liền trực tiếp chạy tới nhà anh.

Vẫn chưa tới chín giờ, nhưng trên đường phố cũng đã không còn bóng người.

Nhà của Tạ Như Hạc không nằm tại khu dân cư, ở ngoài một con đường nhỏ. Đi tới đại khái mất hai mươi phút, tay vẫn nắm chặt điện thoại di động, cảm thấy ủy khuất mà lại vừa sợ, vừa chạy vừa chảy nước mắt.

Sợ đánh thức người nhà của anh, Thư Niệm không gõ cửa nhà Tạ Như Hạc, mà đi vòng qua phía sau, khẩn trương gõ cửa sổ phòng anh.

Cũng không lâu lắm, Tạ Như Hạc ở bên trong phòng kéo rèm cửa sổ, hiển nhiên là mắt nhắm còn cau mày. Thấy cô, mi mắt anh giãn ra, nhưng chú ý tới dáng vẻ của cô liền sưng sốt một chút.

"Chuyện gì?" Tạ Như Hạc mở cửa sổ.

Thư Niệm đưa điện thoại cho anh, nghẹn ngào, nói: "Có ma..."

"..." Tạ Như Hạc nhận lấy, không hiểu ý cô, "Cái gì?"

Thư Niệm vẫn còn sợ hãi: "Bên trong có ma."

Tạ Như Hạc nhìn về phía điện thoại di động, hỏi: "Trong này có ma?"

Thư Niệm bị dọa sợ gần chết, chỉ rơi nước mắt, không nói thêm gì nữa.

Tạ Như Hạc mở điện thoại di động của cô lên, chỉnh âm thanh xuống, kiên nhẫn hỏi cô: "Chỗ nào có?"

Thư Niệm không dám nhìn màn hình, lau nước mắt vừa nói cho anh.

Tạ Như Hạc trong nháy mắt biết chuyện gì xảy ra, biểu tình của anh lạnh xuống, không mở ra coi Trần Hàn Chính gửi cái gì. Anh nhắm mắt lại, che giấu sự tức giận trong ánh mắt: "Không cần sợ, đều là giả."

"Sao lại là giả.." Thư Niệm chỉ điện thoại di động, cho là anh không tin, khóc nức nức, "Chính cậu mở ra nhìn một chút đi, thật sự có ma đang gọi."

"..."

Đêm hôm đó làm sao vượt qua, Thư Niệm cũng không nhớ nổi.

Chỉ nhớ Tạ Như Hạc dẫn cô trở về nhà, chờ cô ngủ trước, anh cũng một mực nói chuyện với cô.

Sau đó, thứ hai đi đến trường học.

Thư Niệm phát hiện, tay của Tạ Như Hạc hình như bị thương.

Mặt Trần Hàn Chính càng rõ ràng hơn, hơn nặt đều bị thương. Hắn nói bị té lộn mào một cái, thật ra thì tất cả mọi người đều cảm thấy, càng giống như hắn bị ai đó đánh.

Thư Niệm mở mắt, từ trong chỗ đi ra. Cô cầm điện thoại di động lên nhìn đồng hồ, đêm còn chưa hết, mới rạng sáng ba giờ. Không biết tại sao đột nhiên lại tỉnh, tâm tình của cô có chút bức bối.

Trước mắt phòng vẫn giống như trước khi ngủ vậy, không có gì thay đổi.

Ban đêm là thời điểm dễ dàng nghĩ đến những cảnh tượng đáng sợ nhất.

Thư Niệm khó hiểu liên tục nghĩ tới cái mặt quỷ trong phim kia, luôn có cảm giác trong căn phòng nhỏ hẹp này có vật gì đang nhìn mình, là vật không nhìn được, không sờ được.

Nhưng lại làm người ta cực kỳ sợ hãi.

Thư Niệm nhìn điện thoại di động, nhớ ra cái gì đó, tim đập thịch thịch, đột nhiên có chút xúc động.

Cô không có bạn bè nào khác.

Hơn nữa anh mới vừa mới nói có thể giống như trước vậy.

Thư Niệm cưỡng ép cho mình tìm lý do, sau đó liền gọi Tạ Như Hạc.

Một tiếng.... Hai tiếng.

Còn không có vang lên tiếng thứ ba, đối phương đã nhận điện thoại.

Giọng của Tạ Như Hạc truyền tới, giống như vừa mới tỉnh ngủ, thanh âm hơi có vẻ khàn khàn, thêm mấy phần hấp dẫn quyến rũ: "Thư Niệm?"

Thư Niệm nuốt nước bọt một cái, cảm thấy mình đánh thức anh, có chút hối hận mình nhất thời xúc động, cũng không biết nên nói cái gì.

Không nghe được giọng nói của cô, Tạ Như Hạc lại nói: "Sao thế?"

"Ah, chính là... cái đó, cái gì đó." Thư Niệm không giữ yên lặng nữa, cũng không giỏi trong việc nói dối, chỉ có thể dè dặt, khó khăn dẫn dắt đề tài: "Cái đó, hôm nay... hôm nay ngôi sao thật sáng."

"..."

Vee: Thật mệt ~~~~ @@

[21:05 9.1.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Không quấy rầy

Edit: Na ~ Beta: Vee

Tạ Như Hạc trầm mặc.

Mơ hồ có thể nghe được tiếng động tĩnh rất nhỏ, giống như là anh từ trên giường ngồi dậy. Qua mấy giây, lại truyền tới âm thanh tiếng màn cửa sổ bị kéo ra.

Sau đó, Thư Niệm nghe được Tạ Như Hạc đang lặp lại câu của cô: "Ngôi sao..."

Nghe nói như vậy, Thư Niệm đột nhiên phát hiện mình ngay cả rèm cửa sổ cũng không có kéo ra.

Đừng nói đến sao trời, nếu như không phải đã nhìn đồng hồ, thì cô ngay cả bên ngoài bầu trời thế nào cũng không biết.

Sau khi kéo màn cửa ra, Tạ Như Hạc liền không nói nữa. Ý này tựa như chính đã nói, anh nghe cô nói, mong đợi nhìn ra bên ngoài, nhưng phát hiện bầu trời dày đặc mây đen, nửa vì sao cũng không thấy được.

Cảm giác này giống như bị người khác vạch trần, Thư Niệm có chút nóng mặt. Cô nhìn về phía rèm cửa sổ, che ông nói, rón rén đến gần, e sợ cho anh nghe được động tĩnh bên này.

Thư Niệm nắm một bên rèm cửa sổ, cẩn thận, từ từ, muốn đem rèm cửa sổ mở ra, nhìn một chút xem bên ngoài rốt cục có ngôi sao hay không.

Cô chưa kịp kéo lên, Tạ Như Hạc nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, thật sáng."

"..." Thư Niệm lập tức buông lỏng tay, yên lòng, không nhìn ra bên ngoài: "Ừ... có phải tôi đã làm anh thức giấc?"

"Còn chưa ngủ."

Thư Niệm không tin lắm: "Vậy anh đang làm gì?"

Tạ Như Hạc nói: "Viết nhạc."

À." Thư Niệm nhớ lại, hỏi anh, "Tại sao đến tận bây giờ vẫn chưa bao giờ thấy anh hát?"

"Muốn chuyên chú sáng tác." Giọng nói Tạ Như Hạc nghe rất kiên nhẫn, vững vàng lại mang theo chút nhu hòa, "Hơn nữa, mấy bài hát đều không thích hợp đối với tôi."

"Nhưng bài hát 'Sao rơi', tôi cảm thấy chính anh phải hát thì mới thích hợp." Thư Niệm trở về giường, ôm đầu gối nói chuyện với anh, "Còn hát tốt hơn tôi nhiều."

Bản mà anh hát đó còn vẫn lưu trong điện thoại của cô, Thư Niệm đã nghe hơn trăm lần.

Vẫn không thể hết nghiệm được.

Tạ Như Hạc cười một tiếng, giọng rất nghiêm túc: "Em hát rất tốt."

Hôm nay anh so với bình thường có nói nhiều lời hơn một chút, nhưng cũng không có hỏi cô nguyên nhân tại sao cô lại trẻ như vậy lại gọi đến.

Nhiều lần, Thư Niệm cảm thấy lúc anh giữ yên lặng, cũng có lúc anh mở miệng nói ngoài sức tưởng tượng của cô, mà lại giống như không cần suy nghĩ thêm chút nào.

Cho cô một cảm giác bất lúc nào anh đều ở đây.

Giống như là gọi điện thoại tới, hoá thành hơi thở của cô, bảo vệ cô xung quanh.

Sợ hãi của Thư Niệm dần dần tiêu tan.

Cô do dự một chút, không muốn tiếp tục quấy rầy anh nữa, đang muốn nói cúp điện thoại thì lúc này Tạ Như Hạc đột nhiên hỏi cô: "Thư Niệm, em cảm thấy trên đời này có ma không?"

"..." Thư Niệm theo bản năng rụt vào chắn một cái, hạ thấp giọng, giống như nói lặng lẽ nói, "Nhất định là có. Không phải đều có người đã thí nghiệm qua, người sau khi chết thân thể sẽ trở nên nhẹ sao?"

"Có?" Giọng nói Tạ Như Hạc bình tĩnh "Kia không phải rất tốt sao?"

Đột nhiên lại có kết luận như vậy, để cho Thư Niệm hết sức không thể hiểu, nhưng vẫn là muốn nghe một chút đạo lý của anh.

"Chỗ nào tốt?"

"Như thế này nhé, ví dụ có người muốn gặp em nhưng lại không thể gặp," Tạ Như Hạc dừng lại, tựa như nhớ ra người nào đó: "Thì có thể một mực bên cạnh em mãi mãi mà không ai hay biết."

"..." Thư Niệm biết ý của anh, thấp giọng hỏi: "Anh nói đến di ấy sao?"

Tạ Như Hạc không chột: "Ừ."

Tâm tình Thư Niệm có chút chua xót.

Nhưng cảm xúc của Tạ Như Hạc cũng không coi là kém, tựa như không giống như đang kể một chuyện thương tâm. Hoặc giả là chưa từng trải qua chuyện như vậy, giọng nói của anh có chút cứng rắn: "Em cảm thấy những thứ này là thật, vậy cứ tin là như vậy đi. Nhưng em cũng không nên nghĩ nó đáng sợ như vậy, cũng không cần phải quá sợ hãi."

Một hồi, Thư Niệm rốt cục cũng phản ứng lại.

Anh đang dùng một loại phương thức khác, để cho cô không cần phải sợ.

Anh đang an ủi cô.

"Tôi biết rồi." Thư Niệm dịu mắt một cái, nhỏ giọng nói: "Cám ơn anh. Còn nữa, thật xin lỗi, nửa đêm lại gọi cho anh, quấy rầy đến anh rồi."

Có lẽ bởi vì bóng đêm làm cho choáng váng, cô có thể nghe giọng nói của Tạ Như Hạc có mấy phần lưu luyến "Em có thể gọi cho tôi, tôi đã rất vui rồi."

Nghe nói như vậy, hô hấp Thư Niệm ngừng lại một lát.

Nhất thời không biết làm sao, lúc muốn nói chút gì đó, Tạ Như Hạc lại mở miệng, giọng đối trở về bình thường, trong trẻo lạnh lùng bình thản: "Không có sao đâu, không quấy rầy."

Giống như câu trước khi như chẳng qua là Thư Niệm nghe nhầm.

Cô liếm liếm môi: "Ngủ thôi, trễ lắm rồi."

Tạ Như Hạc ừ một tiếng: "Ngủ ngon."

Nói "Ngủ ngon", Thư Niệm đem di động bỏ lên gối bên cạnh, chờ anh cúp điện thoại. Đợi chực giây, bên kia hoàn toàn không có ý định cúp trước, cuộc nói chuyện vẫn còn tiếp diễn.

Thư Niệm tiến tới nghe, cũng không nghe được đầu bên kia có âm thanh gì.

Không biết anh đang làm gì.

Có lẽ cũng giống cô vậy, tại đầu bên kia chờ cô cúp điện thoại.

Cô nhìn chăm chăm một hồi, đột nhiên đưa tay cúp điện thoại.

Thư Niệm đem điện thoại di động để trên tủ đầu giường, tiến tới kéo rèm cửa lên, theo khe hở thấy được ngoài cửa sổ tầng mây giăng đầy bầu trời. Cô dừng lại, lần nữa vùi vào trong chăn. Cô nhắm mắt lại, trong đầu không hiện cảnh mặt quỷ kinh khủng dọa người kia nữa, tâm tình cũng không còn sợ hãi nữa.

Rất nhanh, Thư Niệm ngồi dậy, không có chút buồn ngủ. Cô buồn bực sờ sờ lên vị trí của trái tim.

Tại sao lại đập nhanh thế này chứ?

Lần này thu âm chỉ có bốn ngày, kinh nghiệm lồng tiếng của Thư Niệm không tính là nhiều, không muốn ảnh hưởng đến độ tiến triển, thời gian rảnh đều luyện tập khẩu hình.

Hơn nữa, đa số diễn viên tới lồng tiếng đều không có trải qua huấn luyện âm thanh, vì cần sự hoàn mỹ, rất nhiều lời kịch đều hoàn hảo. Thư Niệm không hy vọng để cho mình cứ nán lại phòng thu âm nhiều ngày.

Kha Dĩ Tinh thu âm đến xế chiều thứ hai liền xong, lần sau cũng không cần lại tới ghi âm nữa.

Thư Niệm không đem những lời cô ấy nói vào lòng, đều đặt những suy nghĩ ở giọng nói lồng tiếng trong nhân vật ở kịch bản này, hy vọng vì bản thân mình mà kéo các diễn viên khác xuống.

Độ tiến triển cũng thuận lợi mà theo thời gian hoàn thành.

Thời gian còn sớm, Thư Niệm trước thời hạn mà rời khỏi phòng ghi âm. Rốt cục cũng có thể ném viên đá lớn xuống, tâm tình cô bây giờ vô cùng nhẹ nhõm, tính toán đi mua chút trái cây, sau đó đi tìm Tạ Như Hạc.

Nhớ tới nguyện vọng của Tạ Như Hạc vào sinh nhật ngày hôm đó, lại nghĩ đến mình còn không đáp ứng nổi nguyện vọng nhỏ nhoi đó của anh, Thư Niệm có chút áy náy.

Cô thấy không tốt nếu cứ qua đột ngột như vậy, do dự gửi cho Tạ Như Hạc một tin nhắn trước.

Lát sau, cho đến khi Thư Niệm đã ở dưới nhà Tạ Như Hạc, mới nhận được tin nhắn của anh:【Em đã đến chưa? Đi thẳng lên tầng mười bảy nhé.】

Thấy mấy chữ kia, Thư Niệm suy đoán anh đại khái vừa nãy mới bắt đầu làm chương trình khôi phục chân. Cô không lè mề nữa, lên tầng mười bảy. Người mở cửa cho cô là bác sĩ hồi phục.

Thư Niệm đi theo anh ta, đi qua phòng khách, đi tới chỗ căn phòng mà Tạ Như Hạc đang luyện tập kia.

Sau khi vào cửa, thấy cảnh tượng bên trong một lúc, Thư Niệm ngây ngẩn.

Lần trước nhìn anh mang phụ kiện, hay nói cách khác là lúc sinh nhật của anh, khi đó anh đứng lên, hoàn toàn là dựa vào giường đằng sau mà chống đỡ, nửa thân dưới giống như là hoàn toàn không có sức lực.

Có thể lần này, cách đó một tháng.

Thư Niệm thấy Tạ Như Hạc không dựa vào bất kỳ đồ vật gì, đứng giữa xà kép hai bên. Trong lúc nhất thời, cô thậm chí cho là anh hoàn toàn khỏe hẳn rồi, ở trong một thời gian như vậy, sự cố gắng cuối cùng cũng được đền đáp.

Không biết làm đã bao lâu, trên mặt Tạ Như Hạc đều là mồ hôi, mặt cũng hơi ửng đỏ. Chú ý tới bóng dáng của Thư Niệm, anh nhìn lại. Giống như là thể lực chống đỡ không nổi, một lát sau, anh đưa tay bắt xà kép bên cạnh, ổn định lại cơ thể.

Bác sĩ khôi phục đi tới, nói với anh: "Nghỉ ngơi một chút trước đi."

"Chờ một chút." Tạ Như Hạc lắc đầu, nhìn về phía Thư Niệm, cảm xúc không yên: "Thư Niệm."

Thư Niệm đi tới đứng bên cạnh anh: "Sao thế?"

"Tôi bây giờ có thể đứng mà không cần dựa cái gì trong một phút. Nếu như tôi có thể đi..." Tạ Như Hạc dừng lại: "Ba bước, đi ba bước. Em có thể..."

Anh cũng không biết mình muốn nói gì. Những lời muốn nói ra với cô, Tạ Như Hạc ý thức được mình lời này giống như đang yêu cầu, anh liền không nói nữa.

Đợi nửa ngày không đợi được câu kế tiếp, Thư Niệm mờ mịt: "Cái gì cơ?"

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, thấp giọng nói: "Không có gì."

Bên cạnh bác sĩ nhìn thấu được tâm tư của anh, cảm thấy buồn cười, chủ động thay anh nói: "Chính là hy vọng cô có thể khích lệ anh ấy một chút."

Không nghĩ tới anh ta đột nhiên nói vậy, Tạ Như Hạc cau mày, nhìn sang.

Thư Niệm không hiểu lắm, chậm rãi hỏi: "Làm gì khích lệ?"

"Không phải là chuyện khó khăn gì đâu." Bác sĩ nghiêm trang, giống như đang nói một chuyện rất bình thường: "Nói mấy câu, hoặc là, ôm một cái là được."

[21:35 10.1.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trong nháy mắt, trời lại sáng

Editor: Na

Beta: Leo Leo

Nghe vậy, Thư Niệm nhìn bác sĩ hồi phục, do dự hỏi "Anh bình thường cũng hay khích lệ anh ấy sao?"

Bác sĩ nhún mày, hướng về Tạ Như Hạc nấp mờ cười "Đúng vậy".

"..." Mí mắt Tạ Như Hạc khẽ nhúc nhích, mím môi, không nói gì.

Thư Niệm suy tư một chút, đột nhiên chỉ vào vị trí giữa xà kép "Tôi có thể đứng đây không?"

Bác sĩ nói "Dĩ nhiên có thể".

Sau đó, Thư Niệm đi tới, cách Tạ Như Hạc đại khái ba bước dừng lại. Biểu tình của cô rất nghiêm túc, tựa như đem chuyện này thành công việc của mình mà làm.

"Vừa vịn ba bước, một,hai,ba..." Thư Niệm cúi đầu đúng ngón tay đếm, sau đó nhìn Tạ Như Hạc "Anh đi tới đi, tôi cõ vũ anh"

Sau khi ban đầu gặp biến thái, vì để cho Tạ Như Hạc mỗi ngày đưa cô về nhà, cô cố gắng dùng giọng nói ngọt như kẹo dẫn dụ anh cùng với lúc này giống nhau như đúc.

Tạ Như Hạc ngẩn người, theo bản năng gật đầu một cái.

Mặc dù trải qua rất nhiều huấn luyện, anh đã có thể đứng lên mà không cần dùng bất cứ đồ vật gì để đỡ, có thể kéo dài ước chừng một phút. Nhưng không dựa vào đồ vật, mà tiến tới ba bước, cái giai đoạn này thì Tạ Như Hạc chưa làm.

Anh lấy hai tay vịn vào xà kép, sau khi chuẩn bị xong, bắt đầu dùng sức nửa thân dưới.

Bắp đùi tê dại có cảm giác đau đớn.

Mồ hôi Tạ Như Hạc rơi xuống, cắn cơ nắm chặt, nửa người trên căng thẳng, dường như sử dụng hết sức lực, bắp thịt đường cong kéo căng, có thể thấy

gân xanh nổi lên.

Anh từ từ hít thở, thả lỏng tâm tư.

Bởi vì trạng thái của anh, Thư Niệm khẩn trương lên, nín thở nhìn anh động đậy..

Động tác Tạ Như Hạc chậm chạp, thậm chí có loại cảm giác hình ảnh bị ngưng trệ (kiểu không còn cảm thấy cái gì). Hồi lâu, anh thoáng nâng lên chân trái, khó khăn bước về phía trước một bước.

Đối với người bình thường mà nói đó chỉ là động tác đơn giản, đối với anh mà nói đây là quá khó khăn.

Không hiểu sao lỗ mũi của Thư Niệm đau xót.

Tạ Như Hạc bình phục hô hấp, điều chỉnh xong, bắt đầu nâng chân phải.

Bước thứ hai.

Bước chân di chuyển rất nhỏ.

Thư Niệm mới vừa xem độ rộng của ba bước, đại khái một mét rưỡi. Giờ phút này Tạ Như Hạc có thể đi hai bước, nhưng cũng không đến nửa mét. Giữa hai người giống như hoàn toàn không có rút ngắn khoảng cách.

Đi hết bước thứ hai, sắc mặt của Tạ Như Hạc trắng bệch, giống như là chịu đựng điều gì cực kì đau khổ.

Anh nhắm mắt lại, khàn khàn nói "Xin lỗi, quá đau..."

Anh không đi được bước thứ ba.

Rõ ràng cách chỉ còn thiếu chút nữa là được, nhưng là anh liều chết cũng không thể qua được khoảng cách đó.

Cùng lúc đó, bác sĩ đang ngồi ghế chờ đi tới, nói "Nghỉ ngơi một chút, rồi lại từ từ luyện"

Một khắc sau, Thư Niệm đột nhiên đi về phía trước, giống như thay anh đi hết những bước đi lúc nãy. Cô tiến tới, nhón chân lên, nhẹ nhàng ôm anh, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lưng anh vỗ một cái, mang theo ý an ủi

Lúc cơ thể nhỏ bé mềm mại đem anh bao vây, còn có thể cảm nhận được hơi thở của cô trước ngực anh. Toàn thân Tạ Như Hạc đều ướt, còn có mồ hôi từ cằm rơi xuống

Có thể Thư Niệm tựa hồ không thêm để ý chút nào.

Không nghĩ tới cô sẽ làm vậy, thân thể Tạ Như Hạc nháy mắt liền cứng ngắc, không biết nên phản ứng làm sao.

Rất nhanh, Thư Niệm thu tay về, ngẩng đầu nhìn anh nói "Anh làm rất tốt"

"..."

"Anh làm rất tốt rồi" Thư Niệm lập lại một lần nữa, giống như là đang nói chuyện rất quan trọng "Tạ Như Hạc, tôi có thể thấy anh nhất định sẽ khá hơn"

Giọng nói Tạ Như Hạc trầm thấp "Phải không?"

"Ừ" Thư Niệm lại vỗ vai anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, giống như bà cụ non "Chắc chắn là vậy"

Tạ Như Hạc cúi xuống nhìn cô, sau đó ừ một tiếng

"Được"

Sẽ có ngày đó như vậy.

Chật vật không chịu nổi, sự bất lực khi đối diện với khó khăn, cùng với sự tuyệt vọng mệt mỏi, ùn ùn kéo đến làm cảm xúc, tâm trí một phút lại bị ăn mòn, cũng không chống nổi câu nói của người khác.

Giống như trong nháy mắt, trời sáng choang.

Anh chỉ cần tin, không nghi ngờ.

Cô nói anh sẽ tốt, như vậy anh liền nhất định sẽ tốt hơn.

.....

Sinh nhật của Thư Niệm rất đúng dịp, vừa vặn trước lễ tình nhân một ngày.

Ngày 13 tháng 2.

Thời trung học sơ cấp, bởi vì tính cách của cô, Trần Hàn Chính liền cho cô cái biệt danh "Con một sách" chính hiệu. Nhưng Thư Niệm cũng không phải là một học sinh sống đi chết lại vì học hành, cho nên cái biệt danh chính hiệu "Ngốc tử" là đúng nhất.

Sau đó, biết được sinh nhật của Thư Niệm, liền đòi kêu cô thành "Nhị bức" (cái này editor có hạn:vv)

Còn có người cảm thấy vui, cũng đi theo mà gọi.

Thư Niệm tính khí tốt, mặc dù không thích bọn họ kêu vậy, nhưng cũng không quá để ý. Cô có cách làm của mình, chỉ biết lúc người khác gọi như vậy với cô, làm như hoàn toàn không nghe được.

Có một lần trong giờ học, Thư Niệm cùng Tạ Như Hạc ngồi chung với nhau, nói cho anh đề thi sắp tới.

Vừa vặn có một nam sinh từ phòng giáo viên trở lại, nhìn về phía Thư Niệm nhưng cũng không có ý tốt kêu cô lên "Nhị bức, thầy kêu cậu đi đến phòng giáo viên"

Nghe nói vậy, đầu bút của Thư Niệm ngừng một lát, mắt cũng không tiếp tục nhìn đề của Tạ Như Hạc.

Nam sinh tính nhẫn nại cũng không tốt, la hét "Có nghe được không? Nhị bức, nghe được thì đáp một tiếng được không?"

Nhưng Thư Niệm lại không dám phản ứng gì, ngược lại Tạ Như Hạc quay sang "Cậu đang kêu ai?"

Nam sinh hást cằm, dùng ngón tay chỉ Thư Niệm "Là cậu ấy"

Âm thanh Tạ Như Hạc âm trầm "Tại sao không kêu tên?"

"Kêu tên gì?" Nam sinh cười đùa cợt nhả "Đây không phải bạn học tốt với nhau sao? Kêu biệt danh mới tỏ ra quan hệ rất tốt a"

Thư Niệm ngẩng đầu lên, nói với Tạ Như hạc "Đừng để ý đến cậu ta"

Tạ Như Hạc giống như không nghe được, nhìn chằm chằm nam sinh kia, sau đó đột nhiên cười, dựa vào lưng ghế.

"Tôi nhìn cậu giống như loại người cần bả" Cặp mắt đào hoa Tạ Như Hạc liếc qua, giống như là đang nổi giận, nói ra những lời sắc bén không nể mặt "Vậy tôi cho cậu một biệt danh là bả rác?"

Về sau, Thư Niệm còn len lén hỏi Tạ Như Hạc.

Có thể là cảm thấy nằng lớn lên giống "Nhị bức", nên người nam sinh kia mới nói như vậy. Dẫu sao bọn họ cho cô cái biệt danh này chỉ vì ngày sinh nhật của cô mà thôi.

Lúc ấy Tạ Như Hạc trầm mặc một hồi, không có phản ứng gì.

.....

Từ sau khi trưởng thành, Thư Niệm liền đối với ngày sinh nhật này không có cảm giác mong đợi. Tới ngày nay, chỉ biết nói với bản thân mình, cô vừa già thêm một tuổi, sinh mạng ngắn ngủi mất đi một năm.

Vốn là không cảm thấy cuộc sống tịch mịch, thật dường như cũng trở nên yên tĩnh.

Thư Niệm vốn đã quên sinh nhật của mình.

Nhưng lúc ngủ nghe được cửa có động tĩnh, đi ra nhìn một cái, phát hiện Đặng Thanh Ngọc tới, đang trong phòng bếp vội vàng cái gì đó. Trên bàn ăn đặt một hộp bánh gato nhỏ, cô mới chợt nhớ ra.

Hôm nay.. là ngày mỗi năm có một lần trong cuộc đời.

Thư Niệm lấy hộp bánh mở ra, ăn vụng một miếng dâu tây trên đó.

Đặng Thanh Ngọc vừa vặn cầm chén nóng hổi đi ra, đưa trước mặt cô, rồi sau đó sờ đầu cô một cái "Trước tiên ăn tô mì đã, lại lớn thêm một tuổi rồi".

"Dạ" Thư Niệm hướng mẹ mà cười một tiếng.

Đặng Thanh Ngọc ngồi đối diện với cô.

Thư Niệm cúi đầu húp một miếng nước, đột nhiên nghĩ tới một chuyện "Mẹ, ngày hôm qua con có kiểm tra tiền trong thẻ, phát hiện mẹ vẫn còn chuyển tiền cho con"

"..." Biểu tình Đặng Thanh Ngọc dừng một chút "Đúng vậy, con phải gặp bác sĩ tâm lý, mỗi một tháng cần phải chi tiêu, hưởng chi công việc của con không kiếm được nhiều tiền sao?"

"Con có tiền xài" Thư Niệm rũ mắt "Mẹ đừng chuyển tiền cho con nữa, tối nay con lại đem tiền trả cho mẹ"

Đặng Thanh Ngọc lắc đầu "Chờ tình huống của con ổn định rồi hãy nói sau, được không?"

Thư Niệm giữ vững suy nghĩ "Con bây giờ đã ổn, Vương Lâm Tích không phải còn lên trung học, hai người cũng đều phải tiêu tiền"

Vương Lâm Tích là con trai của Vương Hạo, là con trai kế của Đặng Thanh Ngọc, em kế của Thư Niệm

Biểu tình Đặng Thanh Ngọc không thay đổi gì "Không sao, con không cần phải để ý đến những thứ này"

"Mẹ không cần cho con tiền" Thư Niệm cắn răng, hàm hồ không rõ nói "Chính con có tiền"

Đặng Thanh Ngọc còn muốn nói thêm, Thư Niệm lại mở miệng, giống như không biết nên nói cái gì, tốc độ nói có chút chậm "Con lúc trước... đi định thăm mẹ một lần, nghe được mẹ cùng chú Vương cãi nhau"

"..."

"Chú ấy là một người tốt" Biểu tình Thư Niệm nghiêm túc "Con hy vọng mọi người sống thật hạnh phúc"

"..." Về mặt của Đặng Thanh Ngọc ngập ngừng "Con nghe được gì?"

"...Bệnh gì trị một năm cũng không tốt! Lần trước tôi thấy con gái của bà không phải rất bình thường sao? Tiền này cùng tiêu có khác gì nhau! Tôi đã nói với bà bao nhiêu lần, bà rốt cục đã cùng Thư Niệm đề cập tới chưa?"

"Tôi thật không muốn cùng bà ồn ào, tôi chỉ muốn nói cho bà, bà không thể chỉ đặt tâm tư mỗi lên người con gái bà! Nếu như có tiền, tôi có cần phải tốn sức cùng bà so đo những thứ này sao?"

Thư Niệm không nói nữa, trầm mặc ăn mì.

Đặng Thanh Ngọc nhìn cô, hốc mắt dần dần đỏ lên.

Trước khi dọn tới thành phố, Đặng Thanh Ngọc liền đem nhà ở dưới bán đi. Bà dùng khoản tiền này cộng thêm tiền Thư Cao Lận để lại cho Thư Niệm đã từng tích góp, cho Thư Niệm nê tình lên thành phố mua căn nhà để sống.

Khi đó, bà cùng Vương Hạo kết hôn vẫn chưa tới một năm.

Thư Niệm đối với hai cha con này hoàn toàn không quen thuộc, lòng phòng bị trở nên cực mạnh, không muốn cùng bọn họ ở chung một chỗ.

Nhà của cô cũng không lớn, chỉ có phòng ngủ và phòng khách.

Đặng Thanh Ngọc chuyển đến ở cùng Thư Niệm, mỗi ngày chiều có cô. Vương Hạo đối với bệnh tình Thư Niệm có chút không để ý. Chỉ có bà khi đó cùng Thư Niệm sớm chiều sống chung, mới biết lúc ấy Thư Niệm nghiêm trọng thì có nhiều phản nghiêm trọng.

Cô không dám ra khỏi cửa, mỗi ngày không ăn được ngủ không yên, động một chút sẽ khóc, trong miệng chỉ biết lẩm bảm mỗi ba chữ "Mau cứu tôi". Trong thời gian ngắn ngủi liền gầy hẳn, giống như là da bọc xương vậy. Nghe thấy một tiếng động nhỏ thôi cũng sẽ run rẩy toàn thân, tinh thần cực kì nhạy cảm. Luôn nói mình có thể nghe được tiếng giọt nước, đầu rất đau. Nếu nặng hơn, cô sẽ còn cảm thấy khó thở, cả người toát mồ hôi lạnh, tê liệt ở trên giường không nhúc nhích.

Giống như là sắp chết.

Thư Niệm chỉ biết mình ở trong căn phòng rất nhỏ, sống trong cơn mơ màng qua ngày. Vĩnh viễn đều bị Đặng Thanh Ngọc dụ dỗ ra khỏi phòng, ăn cơm rồi đi tắm.

Tinh thần của cô có vấn đề rất lớn, giống như hoàn toàn mất hết hy vọng sống sót.

Đặng Thanh Ngọc lên mạng điều tra.

Biết Thư Niệm bị PTSD*, tức là vết thương sau một gặp một chuyện cực kì khủng khiếp, còn đưa tới cảm giác uất ức cùng lo âu cùng với trầm cảm. Ở đoạn thời gian đó, Đặng Thanh Ngọc cả người mệt mỏi, mỗi ngày tinh thần đều căng thẳng, tựa như một giây kế tiếp có thể gục ngã.

(*PTSD: kiểu tâm lý bị hỗn loạn, căng thẳng sau bị một chuyện kích thích gì đó, có thể nói là bị trầm cảm)

Đặng Thanh Ngọc biết suy nghĩ này có chút vô lý. Cho dù biết tình huống bây giờ của Thư Niệm rất nghiêm trọng, bà một chút cũng không muốn mang cô đi xem bác sĩ tâm lý. Bà cảm thấy bị một người quen biết biết, nói ra chắc chắn sẽ không dễ nghe.

Bà đang đợi Thư Niệm tốt hơn.

Nhưng... suy nghĩ của bà cứ từng ngày mà tan rã.

Đặng Thanh Ngọc vĩnh viễn nhớ, ngày đó bà đi ra ngoài mua thức ăn về nhà, đi vào phòng thì lại thấy một màn kia, Thư Niệm đang cầm một cây dao, muốn đi cắt cổ tay của mình.

Đặng Thanh Ngọc lập tức vứt cây dao xuống, trong nháy mắt liền tan vỡ, ôm cô than van khóc lớn.

Về mặt Thư Niệm mờ mịt, nhìn nước mắt của bà, cũng không rõ chuyện gì, vành mắt cũng từ từ đỏ lên.

Ngày thứ hai.

Lần đầu tiên, Thư Niệm chủ động đi ra khỏi căn phòng nhỏ. Cô đứng chân trần tại chỗ, nhìn biểu cảm ngẩn ngơ của Đặng Thanh Ngọc, im lặng rơi lệ. Như thanh tĩnh hơn chút, thần thái có lẽ vẫn nhất gan như cũ không có gì sánh được.

Cô muốn tự cứu bản thân mình.

Cô không muốn sống tiếp cuộc sống như này nữa. Mỗi ngày đều nghĩ mình muốn tự tử, thế nhưng lại muốn sống tiếp.

Trời cao cho cô cơ hội sống sót, không có nghĩa cô phải sống như thế.

Một lúc lâu sau, Thư Niệm nức nở, khóc như một đứa trẻ khẩn cầu thứ mình yêu thích.

"Mẹ, con muốn đi khám bác sĩ tâm lý"

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Em có chút nhớ anh

Edit: Na

beta: Leo Leo

Đặng Thanh Ngọc biết Thư Niệm luôn luôn hiểu chuyện.

Lúc bà quyết định cùng Thư Cao Lận ly dị, Thư Niệm vẫn chưa tới mười hai tuổi, bởi vì chuyện này mà khóc một lần. Giống như là sợ bởi vì hai bên cô đều khó xử, sau cũng không nhắc lại.

Ở con nít cũng có lúc phản nghịch, Thư Niệm vẫn luôn rất nghe lời, một mình đi học rồi lại tan học, một mình học tập chơi đùa. Ngoại trừ một vài chuyện vặt, cô vĩnh viễn không cần Đặng Thanh Ngọc hao tâm tốn sức quan tâm.

Khi bà quyết định tái hôn, Thư Niệm cũng không chút nào oán hận, từ đầu đến đuôi đều tỏ thái độ ủng hộ bà.

Cô con gái này của bà, là một bảo bối tốt nhất mà thượng đế dành tặng cho bà.

Ngày trước, lúc Thư Niệm phải đối mặt với giai đoạn khó khăn, Đặng Thanh Ngọc biết rõ việc làm của mình là sai, bà chỉ lo lắng đến việc người khác biết tình trạng bệnh của Thư Niệm.

Sợ người khác sẽ nhìn Thư Niệm cùng với lời không hay, chỉ chò, nói cô là người điên, là người bị bệnh thần kinh.

Đặng Thanh Ngọc cảm thấy mình sẽ không chịu nổi cảnh ấy.

Cho nên nếu như Thư Niệm không có chủ động nhắc tới, Đặng Thanh Ngọc cũng không bao giờ chủ động nói cô đi gặp bác sĩ tâm lý.

Bởi vì cái ý nghĩ này, bà đã thiếu chút nữa thì mất đi đứa con gái này.

Đặng Thanh Ngọc sẽ không để cho mình sai lầm thêm một lần nữa.

"Niệm Niệm." Đặng Thanh Ngọc đắn đo, từ từ nói, "Chú Vương có ý thế này, cảm thấy con đã tốt nghiệp đại học, tuổi tác không nhỏ, không nên ở lại mà tiêu tiền không. Hơn nữa ông ta cảm thấy con đi gặp bác sĩ tâm lý thì tiền quá mắc".

"..." Thư Niệm trầm mặc một chút, "Con biết".

"Nhưng đây là cái đạo lý gì." Bởi vì trạng thái của cô, Đặng Thanh Ngọc cho tới bây giờ không cùng ông nói qua những chuyện này, "Con trai của ông ta có bị họ khan một chút, đều phải đi đưa đến bệnh viện, mẹ cho tiền con gái đi xem bệnh liền cho là dứt tiền?"

Không nghĩ tới bà sẽ nói cái này, Thư Niệm sững người ngẩn đầu.

"Mẹ chưa từng đối xử bạc đãi Vương Lâm Tích." Thanh âm của Đặng Thanh Ngọc mang theo sự tức giận, "Lúc thằng bé học hai năm đầu, mẹ còn đưa đón thằng bé đi học, ăn uống cái gì cũng mua theo sở thích của nó. Mẹ coi con trai của Vương Hạo như con trai, ông ta đem con gái của mẹ là gì?"

"..."

"Dựa vào cái gì..." Đặng Thanh Ngọc tựa hồ không nói được, sự tức giận tiêu tán, thanh âm trở nên nghẹn ngào, "Niệm Niệm, con cùng mẹ nói, con không nên một mình chịu đựng."

Nhìn nước mắt của bà, Thư Niệm có chút không biết làm sao, "Con không cảm thấy không vui..."

"Phải không? Có thể mẹ không hy vọng con lại một lần nữa lại có một tia ủy khuất." Đặng Thanh Ngọc rút mảnh giấy lau nước mắt, "Mẹ tái hôn lý do đúng là cảm thấy mệt mỏi, muốn sống tốt hơn một chút. Nhưng điều kiện đầu tiên là con phải tốt."

Thư Niệm không biết nên nói cái gì.

"Vương Hạo đã nói với mẹ chuyện này, mẹ nói với ông ta mẹ sẽ không ly dị." Đặng Thanh Ngọc sắp năm mươi tuổi, vén nhẹ một vài sợi tóc ra sau tai, "Cũng không phải là quá nhiều khó khăn để giải quyết."

Ánh mắt Thư Niệm cay cay: "Mẹ không cảm thấy con luôn là liên lụy với mẹ sao?"

"Nói cái gì." Đặng Thanh Ngọc không cao hứng khi cô nói ra lời như vậy, "Nếu cảm thấy liên lụy, mẹ cũng là cảm thấy Vương Hạo có chút liên lụy đến việc mẹ chiều cổ con gái."

"..."

Đặng Thanh Ngọc nghiêm túc: "Con đối với mẹ mà nói, mới là quan trọng nhất".

.....

Ngày trước, tính khí của Đặng Thanh Ngọc là không tốt, động một chút sẽ nổi giận. Nhưng sau khi Thư Niệm bị bệnh, bà giống như hoàn toàn thay đổi một con người khác, nói chuyện không giống trước đây, luôn là hơi có vẻ sắc bén.

Bà trở nên ôn hòa, tính khí rất tốt, làm việc hết sức kiên nhẫn.

Thư Niệm chưa bao giờ thấy qua bà có bộ dạng thế này.

Bởi vì lời nói của Đặng Thanh Ngọc, tâm tình của cô trở nên ổn định một ít.

Biết Thư Niệm lát nữa còn phải đi đến phòng ghi âm, Đặng Thanh Ngọc cũng không kéo dài thời gian của cô nữa. Chờ cô ăn xong, Đặng Thanh Ngọc liền cùng cô hát bài sinh nhật, sau đó hai người cùng nhau ăn bánh ngọt.

Thư Niệm trở về phòng thay quần áo, suy nghĩ một chút, cô thuận tiện xách cái túi đặt ở tủ đầu giường.

Đặng Thanh Ngọc còn đang đem phần còn dư của bánh ngọt bỏ vào trong tủ lạnh.

Chờ Thư Niệm đã xong, hai người cùng nhau ra khỏi nhà.

Mới vừa đi xuống lầu, Thư Niệm liền chú ý chiếc xe đang đậu gần đó.

Là xe của Tạ Như Hạc.

Thư Niệm do dự một chút, cùng Đặng Thanh Ngọc nói: "Mẹ, hình như bạn con đã tới."

"Ở đâu?"

"Ở chiếc xe kia." Thư Niệm chỉ về chiếc xe kia, "Con đi qua nhìn một chút, mẹ ở nơi này đợi con."

Hiếm khi nghe được Thư Niệm nhắc tới hai chữ "Bạn" (*bên trung là hai chữ: 朋友*), Đặng Thanh Ngọc ngược lại có chút cao hứng, lập tức khoát tay một cái "Không cần, bạn con có khi tìm con có chuyện. Mẹ phải đi siêu thị mua ít thức ăn, cùng con cũng ngược đường, mẹ liền đi trước."

Thư Niệm gật đầu: "Vậy mẹ đi cẩn thận."

Tuy nói như vậy. Đặng Thanh Ngọc lại đứng một chỗ, nhìn Thư NIệm đang đi đến chiếc xe kia.

Sau khi Thư Niệm đi tới, cửa sổ ghế phía sau liền kéo xuống, bên trong có người đàn ông đang ngồi. Cách đó không xa, Đặng Thanh Ngọc có thể thấy rõ ngoại hình của đàn ông đó.

Vốn đã sinh ra đã có một khuôn mặt đẹp đẽ, vóc người gầy gò, khí chất âm trầm mỏng lạnh. Lúc nhìn Thư Niệm, biểu tình mặc dù không có gì thay đổi, nhưng ánh mắt lại nhu hòa xuống. Hai người không biết nói cái gì. Sau đó, Thư Niệm quay đầu nhìn về phía Đặng Thanh Ngọc, xa xa cùng bà vẫy tay một cái. Đặng Thanh Ngọc lộ một nụ cười, hướng cô gật đầu đồng ý. Sau đó Thư Niệm liền lên chiếc xe kia.

Đặng Thanh Ngọc đang đi lại dừng lại, quay đầu nhìn cửa nhỏ của tiểu khu kia. Trong đầu lại lần nữa hồi tưởng lại người đàn ông vừa rồi, cảm thấy quen thuộc. Đi mấy bước, bà chợt nhớ ra.

Đó là con trai của Tạ Ký cùng Quý Tương Ninh: Tạ Như Hạc.

Trước kia lúc Thư Niệm chơi thân với Tạ Như Hạc, Đặng Thanh Ngọc vô cùng không đồng ý, đe dọa cô nhiều lần, để cho cô cách anh xa một chút. Nhưng cũng không tác dụng gì mấy, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Thật ra thì Đặng Thanh Ngọc cũng không biết gia đình của anh, chẳng qua là nghe người trong phường nói, Tạ Ký là một ngày chỉ biết uống rượu, tâm tính không tốt liền đập đồ chửi mắng người khác, có lúc không tỉnh táo còn sẽ động thủ đánh người.

Đặng Thanh Ngọc vốn lo lắng Tạ Như Hạc giống ba của anh, lo lắng sẽ làm gì với Thư Niệm làm chuyện gì đó không tốt.

Quý Tương Ninh cũng không phải người của trấn này.

Nghe nói giống như là trên phim vậy, là một tiểu thư nhà giàu. Người nhà không đồng ý cô ấy đi theo Tạ Ký, một tên nhà nghèo, cô ấy liền hạ tâm cùng người nhà cắt đứt liên lạc, cùng người ta bỏ trốn chạy tới cái địa phương nhỏ này.

Đặng Thanh Ngọc vốn cho chẳng qua là những người này rất thích nói chuyện phiếm, không quá tin tưởng. Nhưng sau đó, ông ngoại Tạ Như Hạc lại đến đón anh. Điều này cho thấy, Quý Tương Ninh có điều kiện gia đình quả thật rất tốt, cả đời sống xuôi gió xuôi nước.

Đáng tiếc nhưng lại giao cả đời cho một người chồng quá tệ bạc.

Cả đời hủy hết.

Nghĩ đến Tạ Như Hạc cùng Quý Tương Ninh, Đặng Thanh Ngọc thở dài một cái, cảm thấy ban đầu mình nghe những lời người khác nói, lại kêu Thư Niệm cách xa Tạ Như Hạc một chút, hành động này quả thực có chút tàn nhẫn.

Ở trong một gia đình như vậy lớn lên, vẫn là một đứa bé ngoan.

Một cậu con trai đáng thương.

.....

Khi cô bước tới, cửa sổ liền kéo xuống.

Thư Niệm trừng mắt nhìn, hỏi: "Anh làm sao lại tới?"

Tạ Như Hạc thành thực nói "Có chuyện tìm em."

"Cái gì?"

"Không phải em muốn tới phòng thu âm sao?"

"Đúng nha."

"Lên xe trước đi." Tạ Như Hạc nhẹ giọng nói "Tôi đưa em một đoạn."

Thư Niệm không cự tuyệt, quay đầu hướng Đặng Thanh Ngọc vẫy tay một cái, sau đó đến bên kia lên xe, cúi đầu cài dây an toàn: "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Dường như phát hiện có người ngoài cửa sổ, Tạ Như Hạc không trả lời vấn đề của cô, đột nhiên hỏi: "Người đó là mẹ em sao?"

Nghe nói như vậy, Thư Niệm liếc mắt nhìn một chút, chú ý tới bóng lưng của Đặng Thanh Ngọc.

"Đúng vậy."

Tạ Như Hạc dừng lại, hỏi: "Di ấy muốn đi đâu? Tôi đưa đi ấy đi."

"Không cần." Thư Niệm nói, "Mẹ đi siêu thị gần đó mua thức ăn."

"Vậy tôi..." Giọng nói của Tạ Như Hạc mang theo điểm dè dặt, giống như là đang hỏi ý kiến của cô, "Tôi có nên đi chào hỏi di ấy không?"

Thư Niệm quả thật không nghĩ tới cái này, có chút sững người: "Không cần, cũng đi xa rồi." Cô trong nháy mắt nhớ lại trước đây Đặng Thanh Ngọc nói với cô những điều không tốt của Tạ Như Hạc, nhỏ giọng bổ sung một câu: "Lần sau đi."

Tạ Như Hạc gật đầu.

Phương Văn Thừa ngồi chỗ tài xế khởi động xe.

Không biết tại sao Tạ Như Hạc lại tới tìm mình, hỏi hai lần anh cũng không trả lời. Thư Niệm không hỏi lại, nhớ tới một chuyện: "Đúng rồi, cái này cho anh."

Thư Niệm đem túi trên tay cho anh.

Tạ Như Hạc theo bản năng nhận lấy, giống như là không phản ứng kịp: "Cho tôi?"

Sợ anh mất hứng, Thư Niệm có chút khẩn trương: "Ừ."

Yết hầu của Tạ Như Hạc bắt đầu hoạt động: "Sinh nhật em, tại sao lại tặng quà cho tôi?"

"A, anh còn nhớ sinh nhật tôi?" Thư Niệm liếc mắt, cao hứng nói, "Lúc sinh nhật anh, không phải anh cũng tặng quà cho tôi sao? Tôi liền làm lại, sinh nhật tôi cũng tặng quà cho anh."

Tạ Như Hạc mờ mịt, chần chờ nói: "Tôi tặng quà cho em sao?"

"Đúng vậy." Anh nhìn qua giống như không nhớ, Thư Niệm nhắc nhở anh: "Chính là cái túi thuốc mà anh cho tôi, thật hữu dụng. Cảm ơn anh."

"..." Tạ Như Hạc không giải thích, lại lần nữa nhìn chằm chằm cái túi, thấp giọng nói: "Tôi có thể mở ra nhìn một chút không?"

Thư Niệm gật đầu: "Có thể."

Bởi vì trước kia có nghe Phương Văn Thừa nói, lúc chọn quà Thư Niệm đặc biệt có chút thận trọng. Suy nghĩ tới nghề nghiệp của anh, bình thường nghe bài hát không ít, cuối cùng cô quyết định tặng anh một bộ tai nghe.

Tạ Như Hạc mở ra xem, động tác rất nhẹ, ngay cả giấy bọc cũng không xé rách.

Nhìn đồ vật bên trong, tâm tình của Tạ Như Hạc tựa hồ không tệ, khóe miệng cong lên, sau đó cầm điện thoại ra, đem tai nghe cắm vào.

Nhận ra được anh không có mất hứng, Thư Niệm thờ phào nhẹ nhõm: "Tôi còn lo lắng anh sẽ không thích."

Tạ Như Hạc trầm mặc một chút, nói: "Không có."

Nhận quà từ người mình thích, người nhận quà tất nhiên phải vui mừng.

"Vậy anh dùng một chút thử xem." Thư Niệm tiến lại gần: "Tôi mua tai nghe này cũng chưa kịp thử, cái này cũng là do người khác giới thiệu. Chất lượng âm cùng công dụng ghi âm đều tốt, nhìn qua cũng không tệ."

Nghe vậy, mí mắt Tạ Như Hạc giật giật, giống như là nghĩ tới điều gì. Sau đó, anh đem microphone của tai nghe đưa cho cô, nói: "Thử thu âm một chút."

Thư Niệm nghi ngờ nhìn anh: "Cái gì?".

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, tránh ánh mắt của cô: "Tôi muốn thử hiệu quả của thu âm."

"A..." Thư Niệm nhận lấy microphone, hỏi anh: "Tôi thử sao?"

Tạ Như Hạc không ngắt đầu, ừ một tiếng.

Thư Niệm gãi đầu một cái, một lúc không biết nên nói cái gì: "Vậy tôi nói cái gì?"

"..." Tạ Như Hạc không lên tiếng.

Thư Niệm suy nghĩ một chút, lấy một tờ lời thoại trong túi xách ra: "Vậy tôi nói một câu lời kịch nha."

Tạ Như Hạc nói: "Được."

Tạ Như Hạc bấm máy thu âm.

Thư Niệm tùy ý liếc một cái, hướng về phía microphone đem lời thứ nhất trong lời thoại nói: "Lần cuối chúng ta gặp mặt là cách đây hai giờ bảy phút mười sáu giây. Em có chút nhớ anh, anh có muốn tới gặp em một chút không?"

Nói xong, Thư Niệm liền đem tai nghe đưa cho anh, tỏ ý là mình đã nói xong.

Tạ Như Hạc nhận lấy, không có phản ghi âm. Sau đó, dường như không để ý đến, tiến tới bên cạnh cô, cúi xuống nhìn lời thoại trong tay cô.

Đột nhiên một hơi thở mát lạnh tràn đến, có hòa lẫn một chút mùi thuốc bắc, trong nháy mắt quán quanh Thư Niệm.

Thư Niệm không khỏi có chút khản trương, theo bản năng nói: "Sao vậy?"

Tạ Như Hạc thờ ơ nói: "Tôi cũng muốn thử một chút, câu tiếp theo là gì?"

Thư Niệm đang muốn anh tự tìm ra.

Một khắc sau, Tạ Như Hạc liếm liếm khóe môi, ánh mắt dồn vào một chỗ, nhìn chăm chăm bốn chữ trong đó. Anh mở miệng, thanh âm trầm thấp "Anh thích em" (*trong tiếng trung, anh thích em là "我喜欢你"*)

Đột nhiên, hô hấp của Thư Niệm dừng lại.

Thư Niệm há miệng một cái, vẻ mặt mờ mịt, cúi thấp đầu nhìn vở kịch trên tay. Tìm được lời thoại của anh lúc này, cô mím môi, chỉ cho anh một vị trí khác, "Tôi vừa nói lời thoại này."

Tạ Như Hạc thu hồi ánh mắt, bình tĩnh ngồi thẳng lên, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Không biết bên ngoài có phải do ánh nắng trời chiếu vào hay không, lỗ tai của anh có chút đỏ.

Một hồi sau, Tạ Như Hạc nhẹ giọng nói "Tôi không tìm được."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Anh thử một chút

Edit:Na

beta: Leo Leo

Nghe vậy, Thư Niệm lại cúi đầu nhìn lời thoại một chút. Không biết có phải cô đã biết vị trí của nó hay không, cô cảm thấy, chỉ cần nhìn một chút, nhìn thấy đầu tiên chính là lời thoại đó.

Là một vị trí cực kỳ bất mắt.

Thư Niệm cảm thấy mình có chút kỳ quái.

Nhưng lại thật giống như không phải cảm thấy mình kỳ quái

Cô cùng Tạ Như Hạc vẫn luôn ở cùng nhau như vậy.

Trước kia là như vậy, bây giờ có lẽ bởi vì lâu quá không gặp nhau, hay có thể bởi vì đã trưởng thành, hai người có một chút không thân thiết, nhưng thực ra cũng không có sự thay đổi quá lớn.

Có thể so với trước kia, Thư Niệm cảm thấy Tạ Như Hạc dường như có một chút khác lạ. Cụ thể là gì cô lại không nói ra được.

Liên quan đến anh cô đều cảm thấy mình không thể bình thường.

Thư Niệm muốn hỏi anh một chút, nhưng lại không biết nên hỏi anh cái gì, không thể làm gì khác là bỏ qua một bên. Nhớ tới lời anh mới nói, đầu ngón tay của cô buông xuống, chỉ đến câu thoại lúc này anh nói, "Anh mới vừa đọc câu này?"

Tâm mắt Tạ Như Hạc còn đặt ở ngoài cửa sổ. Nghe được lời Thư Niệm, anh đưa tay sờ một bên tai, cũng không tiến tới nữa, xa xa liếc mắt, không ngừng đầu ừ một tiếng.

"Cái này không phải lời thoại của tôi." Thư Niệm rũ mắt xuống, suy tư một chút, bệnh nghề nghiệp liên tái phát, "Nhưng cái này, câu này không nên nói như vậy. Cái này là câu nói nam theo đuổi nữ, nam sinh này theo đuổi cô gái này rất lâu. Tính cách của cậu ta rõ ràng kiểu sáng sủa, những lời này cũng nói rất nhiều lần, người như cậu ta phải dùng một giọng nói tương đối nhẹ nhàng. Nhưng giọng nói của anh vừa rồi lại quá cứng nhắc."

"..."

Thư Niệm nghiêm túc phân tích: "Anh như vậy tương đối giống như lần đầu tiên tỏ tình."

Sắc mặt Tạ Như Hạc cứng đờ, giống như bị người khác nhìn thấu tâm tư, mắt tự nhiên quay mặt sang chỗ khác.

Thư Niệm nhớ lại kinh nghiệm lòng tiếng, cùng với thầy và đạo diễn giải thích nội dung cho cô, tự nhiên nói: "Thanh âm của mấy nam sinh thương tương đối sáng ngời nhanh nhẹn. Anh phải mở miệng, đem vòm họng nâng lên. Đại khái là vậy."

Tạ Như Hạc nói: "Cái gì?"

Thư Niệm điều chỉnh xong, chọt lên tiếng: "Em thích anh."

Tạ Như Hạc sững sốt một chút, lông mi giật giật, cặp mắt đào hoa khê cong xuống, đường cong rất nhạt. Cảm xúc không có lộ ra ngoài, khó mà bị phát hiện, "Ừ"

"Thanh âm như vậy nghe thì sẽ sáng một chút." Nói xong, Thư Niệm nhìn về phía anh, "Anh thử một chút."

"Hả?"

Thư Niệm lại nói một lần: "Anh thử một chút đi."

"..." Tạ Như Hạc dừng lại, nhất thời không phản ứng kịp: "Thử cái gì?"

"Chính là nói giọng sáng một chút ấy. Mang vòm họng, chính là vị trí sau vòm miệng." Thư Niệm đột nhiên nghĩ tới, "Anh hẳn biết những thứ này chứ? Anh trước còn dạy tôi làm sao hát âm cao."

Tạ Như Hạc chậm rãi gật đầu: "Ừ."

Thư Niệm hứng thú, đem lời thoại cho anh: "Vậy anh thử một chút, lòng tiếng rất dễ."

Nhìn vào ánh mắt mong đợi của cô, Tạ Như Hạc nhận lấy lời thoại, hắng giọng một cái, không lưu loát đọc lời thoại bên cạnh câu cô vừa nói kia: "Em có phải muốn ăn cái gì không?"

Thanh âm so với mới vừa rồi sáng ngời trong trẻo một chút.

Thư Niệm sững sốt một chút, một thời không phản ứng kịp, tiến tới nói: "Không phải câu này."

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, thấp giọng giải bày: "Thanh âm lần này rất sáng, nói câu khác cũng được."

"Không được!" Thư Niệm phản bác lời của anh, rất nghiêm túc nói, "Cả hai lời thoại không phải cũng một nhân vật, cái này là loại người sáng sủa, thanh âm hẳn là trầm thấp có tính ý, anh phải nói câu này."

Cô để đầu ngón tay ở ba chữ "Anh thích em".

Tạ Như Hạc nhìn lời thoại, môi giật giật, không nói nên lời. Rồi sau đó, hướng nhìn về phía cô, vừa vận dụng ánh mắt của cô.

Ánh mắt của cô vừa tròn vừa lớn, đuôi mắt rũ xuống, tròng mắt màu nâu, liền tôn lên sự hời hợt, hiện lên sự trong trẻo. Thần sắc nghiêm túc, trong mắt sạch sẽ không tạp chất.

Vẫn giống như nhiều năm trước, giống như không có chút thay đổi.

Có lẽ được người nhà bảo vệ rất tốt, cô một mực sống như con nít, nội tâm sạch sẽ không có nửa điểm vết bẩn.

Tạ Như Hạc còn nhớ, khi đó, Thư Niệm khi biết bạn học cùng lớp yêu sớm, từng rất nghiêm túc cùng anh nói qua, bọn họ tuổi tác còn nhỏ như vậy, nói chuyện yêu đương là sai, là không được làm.

Coi như người khác đều cảm thấy cô ngu ngốc, nói tới nói lui giống như bị ngốc, cô vẫn cố chấp ý kiến của mình. Nhận định là đạo lý gì, cũng sẽ

không bởi vì những người khác mà thay đổi.

Bây giờ và khi đó, ánh mắt giống nhau như đúc.

Mới vừa nãy, Tạ Như Hạc bất ngờ dừng cảm một chút, đưa tay khép lời thoại lại, trả lại cho cô. Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Thư Niệm, anh cứng rắn nói chủ đề khác: "Tối nay em có rảnh không?"

"Tối nay?" Thư Niệm trong nháy mắt bị anh dẫn dắt chủ đề khác, "Hắn là không có, đại khái mười hai giờ khuya mới có thể."

"Được." Tạ Như Hạc không hỏi nhiều nữa, đem một hộp bên cạnh đưa cho cô, "Tặng em."

Thư Niệm nháy mắt mấy cái, đưa tay nhận lấy: "Đây là cái gì?"

Tạ Như Hạc thành thực nói: "Quà sinh nhật."

Động tác Thư Niệm dừng lại, tựa hồ chưa từng nghĩ tới anh có thể nhớ sinh nhật mình, hơn nữa còn chuẩn bị quà tặng. Cô có chút cảm động, thành khẩn nói: "Cảm ơn"

Thể tích cái hộp không lớn, chỉ so với tay Thư Niệm lớn một chút. Cô cũng không đoán ra là thứ gì, nhưng bởi vì tò mò, không thể làm gì khác hơn là do dự hỏi: "Tôi có thể nhìn một chút không?"

Tạ Như Hạc: "Được."

Cô mong đợi mở ra.

Bên trong là một MP3 màu trắng, có một màn hình nho nhỏ. Thoạt nhìn nhỏ nhưng lại đáng yêu. Bên cạnh còn có một tai nghe. Thư Niệm cầm lên xem một chút, khóe miệng cong lên, lần nữa nói: "Cảm ơn."

Tạ Như Hạc ừ một tiếng, suy nghĩ một chút, anh nhắc nhở: "Nhớ dùng."

Đây là có lẽ từ Đặng Thanh Ngọc ra, sinh nhật năm nay của cô lại có quà tặng, Thư Niệm dè dặt đem MP3 trở về, đáp một tiếng: "Tất nhiên là dùng."

Lúc này Tạ Như Hạc cũng ở đây đem tai nghe cô bỏ vào túi.

Chú ý tới động tác của anh, tâm tình của Thư Niệm liền tốt, theo bản năng liền nhắc tới cuộc trò chuyện của Phương Văn Thừa trước kia: "Cái này tôi mua từ rất lâu rồi, nhưng sợ anh không thích, một mực không dám đưa."

Tạ Như Hạc sững sờ một chút, ngẩng đầu: "Tại sao?"

"Trợ lý Phương nói anh không thích người khác tặng quà." Thư Niệm gãi đầu một cái, "Tôi có chút lo lắng sẽ chọc anh không vui, nhưng lại cảm thấy không tặng thì không tốt lắm, vẫn là tặng cho anh."

"..."

"Tôi đã hỏi qua ý kiến của Phương trợ lý, anh ta đề nghị tôi không nên."

Tạ Như Hạc khinh nói một câu: "Phương Văn Thừa có nói qua những lời như vậy sao?"

Phương Văn Thừa đang lái xe, lúc nghe xong, hắn nở một nụ cười, hoàn toàn không nhận ra phía sau truyền tới một khí ép. Dường như đại ra, "Đúng vậy, thiếu gia cậu quả thật không thích người khác tặng quà cho cậu mà. Nhưng giữa bằng hữu, khẳng định không giống nhau."

Thư Niệm gật đầu một cái, đối với Tạ Như Hạc nói: "Anh thích là được."

Tạ Như Hạc quay đầu Thư Niệm nói: "Theo anh ta nói, không nên tặng quà cho tôi, nếu không sẽ chọc cho tôi không vui sao?"

Thư Niệm nhớ lại, cũng không nhớ đại khái. Nhưng nhìn biểu tình Tạ Như Hạc có vẻ không tốt lắm, cô chần chừ giải thích một chút: "Đúng là cảm thấy anh đối với quà tặng hứng thú không lớn lắm."

"Ừ." Tạ Như Hạc buông lỏng, kéo khóe môi lên một cái: "Không có, đừng nghe cậu ta."

.....

Phương Văn Thừa lái xe đưa Thư Niệm đến bên ngoài phòng thu âm.

Xuống xe trước, Tạ Như Hạc đột nhiên kêu cô: "Thư Niệm."

Thư Niệm mới vừa mở một nửa cửa xe, nghiêng đầu: "Sao thế?"

"Sau khi tan làm, tôi đến tìm em." Tạ Như Hạc nhìn chăm chăm cô: "Đưa em đi đến một nơi."

Nghĩ đến mình bình thường tan làm rất trễ, Thư Niệm lập tức không đồng ý: "Nhưng tôi tan việc có thể trễ lắm rồi."

"Nếu quá muộn thì không đi." Tạ Như Hạc nói: "Lúc đó trực tiếp chở em về nhà."

Không biết anh định làm gì, nhưng lần này Thư Niệm cũng không do dự nữa, trực tiếp đồng ý, "Được, tôi xem có thể kết thúc công việc sớm hay không."

Cô cùng bọn họ nói tạm biệt, sau đó liền xuống xe.

Phuong Văn Thừa khởi động xe, hỏi: "Thiếu gia, bây giờ đi đâu?"

Tạ Như Hạc nhìn ngoài cửa sổ, đầu ngón tay thon dài theo dọc cửa sổ gỗ mấy cái, bất thành linh kêu hân: "Phuong Văn Thừa."

"Dạ!"

Tạ Như Hạc biểu tình nhân hạ: "Ngày hôm nay, bầu trời vô cùng tốt!"

Phuong Văn Thừa nghi ngờ "A" một tiếng, rất nhanh liền theo kịp lời của anh, lặp lại nói: "Vâng vô cùng tốt!"

Anh nhìn chăm chăm ánh nắng mặt trời đang đánh trên mu bàn tay mình: "Mặt trời cũng rất tốt."

Bởi vì Tạ Như Hạc nói những lời không giải thích được, Phuong Văn Thừa rốt cục cũng phát giác chỗ không đúng, nuốt nước miếng một cái, dè dặt hỏi: "Là sao ạ?"

Tạ Như Hạc bỗng nhiên cười: "Nghe không hiểu sao?"

"Hiểu, hiểu..." Phuong Văn Thừa nhìn anh qua kính chiếu hậu, trong lòng chợt bất an, âm thanh cũng tốt lên xú: "Thiếu gia cùng Thư Niệm gặp mặt, đơn giản là một ngày tốt đẹp! Vạn vật trời tạnh! Ngay cả cụ lão không nhìn được lộ ra mặt mày vui vẻ."

"Nói xong?"

"Còn, còn có..." Phuong Văn Thừa cũng không biết mình đã chọc anh cái gì, tuyệt vọng đến muốn roi lệ, "Ông trời còn nói, thiếu gia và Thư Niệm tiểu thư là một cặp trời sinh..."

Nghe nói như vậy, tâm tình của Tạ Như Hạc khá hơn một chút.

Mi mắt của anh nhếch lên một cái, lông mi làm nổi bật cặp mắt đen nhánh mà sáng ngời, hốc mắt lõm sâu, thanh âm mang theo lạnh lẽo: "Hắn có phải cần tôi nhắc nhở cậu?"

Phuong Văn Thừa không rõ ràng lắm, khẩn trương hỏi: "Nhắc nhở cái gì?"

"Nên đối trợ lý khác."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Pháo hoa

Edit: Mowx ~ Beta: Vee

Mới đầu tháng hai mà trời như mới vào đông.

Thế chất Thư Niệm không tốt, vừa đến mùa đông tay chân đều lạnh cóng. Cô rất sợ bị ốm, sẽ ảnh hưởng đến giọng nói, cho nên đều cố gắng mặc nhiều hơn một chút.

Vì chất lượng ghi âm, bên trong phòng thu âm không có mở điều hòa, cũng không có đủ tài chính để mua một chiếc máy lạnh không phát ra tiếng ồn.

Ở trong phòng một thời gian dài, Thư Niệm lạnh tới mức tay chân đều không còn cảm giác. Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi, cô đến phòng nghỉ uống ly nước nóng, thuận tiện cầm túi giữ nhiệt Bảo Bảo trên người.

Ánh mắt liếc qua cái hộp Tạ Như Hạc tặng, Thư Niệm ngừng lại, lấy nó đem ra.

Thư Niệm muốn nhìn một chút xem bên trong có thứ gì, mở máy, cắm tai nghe vào. Cô rú mắt xuống mở ra, trừ hàng trăm bài hát, còn lại không có văn bản nào.

Những bài hát kia, Thư Niệm đều có chút ấn tượng.

Giống như đều là Tạ Như Hạc hát.

Cô tiện tay ấn mở một ca khúc trong đó.

Nghe nghe, Thư Niệm cảm thấy bài hát này có chút quen tai, lại cảm thấy có chút không thích hợp. Cô đột nhiên nhớ ra cái gì đó, rồi lại nhìn tên bài hát, sau đó lấy điện thoại ra, lên mạng tra một chút về bài hát này.

Đúng là bài hát do Tạ Như Hạc viết, nhưng lại là viết cho người khác.

Thế nhưng thanh âm trong bài hát cô đang nghe, lại là của Tạ Như Hạc.

Thư Niệm vốn cho là anh chỉ đem phiên bản mình hát bỏ vào, nhưng cô ở trên mạng tìm nửa ngày cũng không tìm thấy bản của anh hát. Cô lại lần nữa cầm MP3, liếc nhẹ môi, mở tiếp một bài khác của Tạ Như Hạc viết cho người khác.

—Vẫn là giọng của Tạ Như Hạc.

Nhịp tim Thư Niệm không khỏi đập nhanh hơn, thào tai nghe xuống. Cô đột nhiên hiểu ra, đồ Tạ Như Hạc đưa cho cô không phải chỉ đơn thuần là chiếc MP3 bình thường, mà là nội dung ở bên trong nó.

Anh dùng thanh âm của chính mình, hát tất cả các ca khúc của anh rồi đưa cho cô.

Là thứ quý giá.

Thư Niệm đem chiếc MP3 bỏ lại trong hộp, có chút thất thần, đột nhiên nhớ tới thời điểm quan hệ của cô với Tạ Như Hạc tốt lên, cùng anh trải qua lần sinh nhật đầu tiên.

Là kì nghỉ đông năm lớp mười.

Năm ấy, sinh nhật của cô vừa đúng lúc giao thừa, trước Tết một ngày.

Thư Cao Lận từ xa trở về, mang theo món quà sinh nhật cho cô, chính là cái kèn Uki kia. Sau đấy, Thư Niệm cùng bố mẹ về nhà ông bà nội ăn bữa cơm tất niên, lúc về đến nhà đã quá mười giờ.

Thư Niệm từ trước đến nay đều đi ngủ trước chín giờ rưỡi, giờ phút này đã buồn ngủ riu riu cả mắt. Nhà cô chưa bao giờ có thói quen đón giao thừa, Thư Niệm tắm rửa xong, cùng Đặng Thanh Ngọc nói một tiếng "Chúc mừng năm mới" liền chuẩn bị đi ngủ.

Cô vào phòng, vừa ngáp vừa lấy máy sấy sấy khô tóc.

Bên tai là tiếng máy sấy chạy ù ù đỉnh tai nhức óc, lẫn át hết âm thanh bên ngoài.

Thư Niệm làm việc thường rất nghiêm túc, sấy tóc cũng rất chậm rãi, giống như là vừa sấy vừa đếm tóc vậy.

Một lúc lâu sau, cô cất máy, tắt đèn, nhanh chóng chui vào trong chăn.

Cùng lúc đó, cô nghe được âm thanh gõ nhẹ nhàng từ cửa sổ.

Ngay từ đầu, Thư Niệm còn cho là mình nghe lầm, nhưng sau đấy lại vang lên tiếng gõ thứ hai. Cô buồn bực ngồi dậy, dụi dụi mắt, nhảy xuống giường kéo rèm cửa sổ ra.

Qua tấm kính, cô nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch vì lạnh của Tạ Như Hạc.

Thư Niệm sững sờ, con buồn ngủ bỗng chốc tiêu tan: "Sao cậu lại tới đây?"

Tạ Như Hạc chậm rãi đem chiếc bánh gato nhỏ bên trong túi áo ra đặt trên bệ cửa sổ, giọng khàn khàn: "Sinh nhật vui vẻ "

Thư Niệm nhìn hẩn chằm chằm, cô còn tưởng mình đã ngủ thiếp đi, giờ phút này là cảm giác trong giấc mơ. Cô liếc liếc môi, nhỏ giọng hỏi: "Cậu ở đây bao lâu rồi?"

Tạ Như Hạc dường như rất lạnh, môi tím tái, không có trả lời.

Thư Niệm kéo cổ tay hẩn, nói "Cậu lại đây."

Bên ngoài cửa vang lên tiếng của Thanh Ngọc: "Niệm Niệm, con đã ngủ chưa?"

Thư Niệm không có trả lời, nhưng ngược lại Tạ Như Hạc nhanh chóng thoát khỏi tay cô, nghiêng người trốn ở vách tường đằng sau. Một lát sau, Thư Niệm mới nhỏ giọng nói: "Mẹ tớ đi rồi, cậu mau vào đi."

Tạ Như Hạc lắc đầu: "Tớ ở bên ngoài vẫn hơn."

"Bên ngoài quá lạnh." Thư Niệm không đồng ý "Cậu sẽ bị cảm mất."

Thư Niệm nói cả nửa ngày, nhưng Tạ Như Hạc vẫn không nghe, chỉ lắc đầu nói: "Nếu mẹ cậu phát hiện thì sẽ mắng đấy."

Thư Niệm vẫn tận tình khuyên bảo: "Mẹ mình sẽ không đến vì cho rằng mình đi ngủ rồi. Nếu như cậu còn lo lắng, vậy để mình đi khóa cửa lại."

Tạ Như Hạc cũng không có nghe.

Thư Niệm cũng không còn sức thuyết phục cậu nữa, cô nghĩ nghĩ, đi đến trước tủ quần áo, mặc vào hai cái áo len, lại trùm thêm một chiếc áo ấm dày bên ngoài, sau đấy cầm thêm chiếc áo khoác lớn nhất đem ra ngoài.

Cô đi đến bên cửa sổ, đưa áo cho Tạ Như Hạc.

Thư Hạc nhận áo, nghi ngờ hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

Sau đó, Thư Niệm phối hợp hợp bó lên trên cửa sổ. Lần đầu cô làm loại chuyện này, lại thêm đồ trên người lại nhiều nên động tác có chút vụng về, không được lưu loát, cả người trông như một quả cầu nhỏ lăn trên bề cửa sổ, rồi lăn xuống đất.

Tạ Như Hạc sợ cô ngã, đứng ở một bên để cho cô vịn.

"Cậu không vào nhà thì để tớ ra ngoài." Sau khi xuống đất, Thư Niệm nói rất nghiêm túc: "Cũng không thể để cậu hóng gió một mình ngoài này được. Chúng ta có thể là bạn bè."

"..."

"Làm sao chúng ta làm bạn được nhỉ?" Thư Niệm thờ dãi một cái, trong nháy mắt dường như trở thành một bà cụ non, "Rõ ràng là một việc làm rất thỏa đáng, lại trôi qua giống như là....."

Thư Niệm dừng lại, có chút nói không ra: "Tớ quên mất từ kia nói thế nào rồi."

Như Hạc cũng không có hiểu, sững sờ hỏi: "Từ nào cơ?"

"À, đúng rồi." Thư Niệm nhớ lại "Chính là giống cái kia, yêu đương vụng trộm."

"..." Tạ Như Hạc suy nghĩ chút nữa là bị cô hù, thần sắc khó nói nên lời: "Cậu nói cái gì?"

"Liên phải lên lút nha." Thư Niệm rất phiền muộn, không mấy vui vẻ: "Mẹ tớ không hiểu sao lại không cho tớ chơi với cậu. Tớ cũng đã lớn rồi mà mẹ lại xem như trẻ con, ngay cả việc kết bạn cũng quản."

Tạ Như Hạc không biết nói gì, đưa áo khoác trong tay cho cô.

Thư Niệm trừng mắt nhìn, nói "Cái này là đem cho cậu mặc."

"..." Tạ Như Hạc trực tiếp khoác áo lên người cô: "Mình mặc không vừa."

Thư Niệm lại đem áo khoác nhét lại tay cậu: "Mặc không vừa thì cậu cũng có thể đắp lên người giống như chăn."

Tạ Như Hạc nhú mày, một lần nữa đem áo khoác khoác lên người cô.

Thư Niệm cũng nghiêm mặt, hai người giằng co mãi không xong.

Cuối cùng Tạ Như Hạc chịu thua, đem áo khoác khoác lên lưng của mình, trông có chút buồn cười.

Thư Niệm ngồi xổm xuống, đem bánh kem đặt lên mặt đất, lấy ra một chiếc bánh nhỏ rồi đem đặt lên trên hộp bánh. Cả người cô cuộn lại thành một cục tròn vo, nhìn giống như một quả cầu nhỏ.

Tạ Như Hạc cũng ngồi xổm xuống bên cạnh cô.

Thư Niệm hít hít cái mũi, nghiêm túc cảm nấn lên bánh, thuận miệng hỏi: "Cậu có bột lửa không?"

"Có." Tạ Như Hạc vô thức sờ vào trong túi, lấy ra một que diêm: "Dùng cái này đi."

Nghe vậy, Thư Niệm dừng động tác trên tay lại, ngẩng đầu nhìn cậu:" Sao cậu lại có bật lửa?"

"...."

Thư Niệm nghi ngờ hỏi:" Cậu hút thuốc à?"

Tạ Như Hạc đang muốn phủ nhận, Thư Niệm đã bắt đầu giáo huấn cậu:" Cậu không nên hút thuốc lá, còn nhỏ mà hút thuốc là không tốt. Cậu đừng nghe người ta nói hút thuốc là ngầu, thật ra chẳng ngầu tí nào cả."

" Tớ không có hút." Thanh âm Tạ Như Hạc vẫn rất bình tĩnh, cúi đầu thấp sáng ngọn nến:" Mang đến cho cậu châm nến."

Thư Niệm ngừng nói, chột dạ ồ một tiếng, nói mơ hồ không rõ:" Minh buồn ngủ quá."

" Hà? "

Thư Niệm nhỏ giọng bổ sung:" Minh nghĩ không đến đây, đầu óc có hơi không tỉnh táo."

Như Hạc thấp mắt, giọng điệu giống như là đang cười:" Tớ biết rồi."

Bên ngoài gió lớn, Tạ Như Hạc đốt một ngọn nến liền bị gió dập tắt. Cứ như vậy vài chục lần, Thư Niệm dứt khoát nhổ mười lăm cây nến, chỉ chừa lại một cây duy nhất.

Cô dùng hai tay mình che, còn Tạ Như Hạc thì thấp nến.

Thư Niệm sợ nến lại tắt một lần nữa, bài hát chúc mừng sinh nhật cũng không kịp hát, nhanh chóng nói câu " Tôi muốn trở thành một diễn viên phối âm lợi hại" rồi lập tức thổi tắt nến.

Một ước nguyện thật đơn sơ.

Tạ Như Hạc không hài lòng lắm, đang nghĩ ngợi có nên nói cô bổ sung ca khúc chúc mừng sinh nhật hay không.

Một giây sau, Thư Niệm đột nhiên nghĩ tới một việc, có chút áy náy:" Mỗi lần sinh nhật cậu mình đều không mua tặng bánh kem... Ngày đó cậu ăn bánh kem không?"

Tạ Như Hạc không biết trả lời thế nào, cũng không muốn lừa dối cô.

Thư Niệm lập tức hiểu ý cậu, nhỏ giọng nói:" Năm nay nhất định tớ sẽ mua cho cậu."

Sau đó Thư Niệm chuyển chủ đề, nói với cậu:" Đúng rồi, bố tớ hôm nay trở về. Nhưng lại không ở nhà, bố vẫn đang ở nhà ông bà của tớ."

Nhìn cô vui vẻ như vậy, mặt mày Tạ Như Hạc cũng giãn ra, ừ một tiếng.

" Bố đưa cho tớ một cái nhạc cụ." Thư Niệm chọc chọc lúm đồng tiền nhỏ trên mặt mình:" Nhưng tớ sẽ không dùng."

" Nhạc cụ gì?"

" Giống như là ghi-ta..." Thư Niệm cũng không nhớ gì cả." Để tớ lấy cho cậu xem."

Thư Niệm ngồi xổm đến nỗi run hết cả chân, đứng lên dậm dậm chân, nhìn xem cửa sổ, không có động tĩnh. Một lát sau, cô do dự nhìn về phía Tạ Như Hạc:" Cậu cứ vào với tớ đi, tớ thấp quá, bỏ rất mất sức."

Như Hạc đồng ý, đưa tay đem giày cởi xuống.

" Không cần cởi giày" Thư Niệm nói:" Nó chỉ ở trên cái hộc tủ cạnh giường"

Nhưng Tạ Như Hạc vẫn tháo giày, theo cửa sổ dễ dàng vào bên trong phòng. Cậu đem áo khoác dưng vào cái ghế bên trên, cầm chiếc Ukri bên trong chiếc tủ đầu giường, một lần nữa nhảy ra ngoài cửa sổ.

Thư Niệm tay cầm bánh kem, ngẩng đầu lên nhìn cậu:" Chính là cái này."

Tạ Như Hạc tùy ý gây gây hai lần, nhưng lại sợ làm ồn ảnh hưởng đến xung quanh, rất nhanh liền ngừng tay.

Thư Niệm hiếu kì nói:" Cậu biết sao?"

Tạ Như Hạc gật đầu:" Biết một chút."

Hai mắt Thư Niệm trừng lớn:" Cậu biết chơi nhạc khí??"

"Ừ"

"Còn dương cầm biết chứ?"

"Biết một chút"

"Đàn violon??"

"Biết"

Bởi vì kinh ngạc, miệng Thư Niệm hé ra, a một tiếng "Cậu làm sao đều biết"

Tạ Như Hạc lạnh nhạt nói "Mẹ tớ dạy"

Thư Niệm hỏi: "Vậy sau này cậu muốn học âm nhạc à?"

"Tớ cũng không biết." Giọng Tạ Như Hạc nhẹ nhàng: "Nếu như có thể, tớ liền đi học."

Thư Niệm không hỏi qua tình hình trong nhà cậu, cô liếm liếm môi, đổi đề tài: "Về sau cậu muốn làm nghề gì?"

Tạ Như Hạc không chút do dự nói: "Nhạc sĩ."

"Chính là sáng tác bài hát sao?"

"Ừ."

"Sao cậu lại không tự mình hát?" Thư Niệm đưa cho cậu một miếng bánh kem: "Cậu hát rất êm tai."

Như Hạc nhận lấy bánh kem: "Đối với cái này cảm thấy hứng thú hơn."

"Vậy về sau nếu như cậu trở thành nhạc sĩ." Thư Niệm cao hứng nói: "Cậu sẽ đem các ca khúc của cậu hát cho tớ nghe nha. Tớ cũng sẽ đem một đoạn phối âm ngắn của tớ cho cậu nghe."

"Tớ viết cho người khác hát, không nhất định là tớ hát."

"Nhưng chúng ta là bạn tốt mà." Thư Niệm cảm thấy Như Hạc không đúng lắm: "Sau khi cậu viết xong có cầm hát thử cho tớ nghe không?"

"..."

Nhìn bộ dạng này của cậu, Thư Niệm còn cho là mình đã nói sai chỗ nào: "Không đúng sao?"

Tạ Như Hạc trầm mặc một hồi "... Đúng "

Không biết từ đâu truyền đến tiếng khói pháo, lớp lớp vang lên chúc mừng năm mới đến.

Thư Niệm cắn bánh kem, nhẹ nhàng nói: "Hình như 12 giờ rồi, chúng ta có phải cùng đón giao thừa không?"

"Ừ."

"Sinh nhật cậu năm nay, tớ chắc chắn sẽ mua bánh kem tặng." Thư Niệm nói: "Sau đó đến lúc sinh nhật tớ, chúng ta đi đốt pháo hoa đi. Tớ hôm nay ở nhà ông bà, muốn đi chơi nhưng mẹ lại không cho."

"Được."

"Đúng rồi, chúc mừng năm mới nha."

"Chúc mừng năm mới."

--

Lúc Thời Niệm ra khỏi lầu, trời vừa lúc mười một giờ đêm. Bầu trời tối đen, trên đường cũng không gặp người nào. Cô nhắn cho Tạ Như Hạc một cái Wechat, đứng im chờ anh trả lời.

Rất nhanh liền nhận được tin nhắn trả lời của anh: "Nhìn phía trước, bên phải."

Thư Niệm ngừng đầu, lúc này mới phát hiện ra xe của Như Hạc đậu gần đó. Cô lên xe, theo thói quen chào hỏi một tiếng.

Qua nửa ngày, tinh thần Phương Văn Thừa không khỏi trở nên tiêu cực, giống như là đang chịu tra tấn.

Thần sắc Tạ Như Hạc cũng không tệ.

Thư Niệm hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

Tạ Như Hạc nghĩ nghĩ: "Đi dưới lầu chỗ em ở đi."

Thư Niệm nghi hoặc: "Anh không phải nói muốn mang em đến một nơi sao?"

"Ừ." Tạ Như Hạc không giấu diếm, thành thật nói: "Mang em đi đốt pháo hoa."

Thư Niệm nhắc nhở: "Nội thành không cho đốt pháo hoa."

"Loại pháo nhỏ kia." Tạ Như Hạc không biết gọi tên nó như thế nào, đột nhiên trầm mặc, giống như là đang suy nghĩ.

Thư Niệm hiểu được: "Tiên nữ bỗng sao?"

Tạ Như Hạc gật đầu: "Ừ."

"Tốt quá." Thư Niệm cong môi cười, cao hứng nói: "Lâu lắm rồi em không có chơi qua."

Phương Văn Thừa đem xe tiến vào kí túc xá nơi Thư Niệm ở, từ buồng xe sau lấy ra xe lăn cho Tạ Như Hạc, cùng một thùng pháo hoa. Hắn nhanh chóng lắp xe lăn, đưa tới vị trí cửa Tạ Như Hạc.

Tạ Như Hạc từ trong xe ra, đứng lên, ngồi vào trên xe lăn.

Không còn giống như trước đó, chỉ có thể dựa trên lực của hai tay để di chuyển.

Nhìn thấy màn này, tâm tình Thư Niệm có chút kì diệu.

Cô đi vòng ra sau anh, hỏi: "Anh gần đây phục hồi thế nào rồi?"

"Rất tốt." Tạ Như Hạc nói: "Theo tiến độ này thì hẳn là còn hai tháng."

Thư Niệm nghe không hiểu: "Cái gì hai tháng?"

Tạ Như Hạc cũng không quá chắc chắn, đều là nghe bác sĩ phục hồi nói, giọng điệu tựa hồ hoài nghi: "Nếu một mực kiên trì tập luyện thì hai tháng sau, khả năng có thể đi lại giống như người bình thường."

"..." Bước chân Thư Niệm dừng lại: "Có thật không?"

"Ừ."

Thư Niệm cười cong cong mắt, hiển nhiên là rất vui mừng cho anh: "Vậy anh bây giờ có thể đi sao?"

Tạ Như Hạc nói: "Nếu như chóng gậy thì có thể đi được một lúc."

Thư Niệm rất kinh ngạc, bẻ ngón tay tính: "Tôi cũng như mới... năm ngày, vẫn là sáu ngày không đi tìm anh, anh làm sao tiến bộ nhanh như vậy?"

Khoé môi Tạ Như Hạc cong lên.

Hai người đi trước, Phương Văn Thừa lặng lẽ đi theo sau.

Thư Niệm dẫn hai người đến một mảnh đất trống trong khu kí túc, tòa nhà ngay sau chỗ cô ở. Khu đất này ở ngoài rìa kí túc, bên cạnh là một bãi cỏ lớn. Bởi vì vị trí lệch, rất ít người sẽ tới, phần lớn đều là trẻ con sang chơi đùa.

Đền đường chỉ có cái cái, treo ở hai tấm cư xá trên ghế.

Phương Văn Thừa đem thùng pháo hoa bỏ trên ghế, sau đó, Tạ Như Hạc đột nhiên nhớ tới cái gì, gọi hắn lại

: "Phương Văn Thừa, cậu đi mua chút nước đi."

Thư Niệm hỏi: "Mua nước để làm gì?"

Tạ Như Hạc nói: "Đốt pháo hoa, mua nước để phòng ngừa không may có chuyện gì bất trắc xảy ra."

"Nhà em ở trên lầu." Thư Niệm đề nghị nói: "Nếu không ta trực tiếp lên xách một thùng nước, cửa hàng tiện lợi gần đây cách khá xa, không cần phải đi

xa như vậy."

Phuong Văn Thừa rất tự giác:" Vậy tôi với cô đi thôi."

Thư Niệm chần chờ nhìn về phía Tạ Như Hạc:" Anh ở đây một mình sao?"

"Ừ."

Hiện tại gần mười hai giờ khuya, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ.

Đèn đường có chỗ còn bị trục trặc, cách vài giây lại nhấp nháy một lần.

Không biết là vì nguyên nhân gì, Thư Niệm cảm thấy không quá yên tâm. Cảm giác đến phòng mình chắc không đến nỗi không nhận ra đường, do dự đưa chìa khóa cho Phuong Văn Thừa:" Nếu không anh đi đi, chỗ tôi ở tầng hai, chỉ có một phòng. Anh sau khi đi vào, đi thẳng vào giữa chính là nhà vệ sinh, trong đây có thùng."

Phuong Văn Thừa đồng ý nhận lấy:" Vậy hai người ở lại đây chờ nhé."

Hai người chờ Phuong Văn Thừa đưa nước tới, cũng không vội vã đốt pháo hoa.

Thư Niệm mở thùng, có không ít loại pháo, nhiều cái cô còn chưa bao giờ thấy. Sự hăng hái của cô bỗng trở dậy, đang tính nói với Như Hạc chút gì.

Đột nhiên nghe được động tĩnh từ bụi cỏ cách đó không xa.

Thư Niệm vốn cho là mèo hoang chạy qua, đụng phải cây nên mới phát ra tiếng. Nhưng sau đó lại nghe được tiếng nghẹn ngào cực kì nhỏ bé yếu ớt của một cô gái, giống như là đang cầu xin tha.

Hồ hấp của cô trì trệ, nhìn qua chỗ phát ra âm thanh.

Một mảnh tối mờ mịt, không nhìn ra được thứ gì.

Tạ Như Hạc cũng nghe được:" Bên kia..."

Không đợi anh nói xong, Thư Niệm liền ngắt lời, nhỏ nhẹ nói:" Bên kia có người hay không?"

"..." Tạ Như Hạc không quá khẳng định:"Tôi cũng không biết."

"Đi qua nhìn một chút." Hồ hấp Thư Niệm có chút gấp rút, giống như là khẩn trương quá độ, phối hợp nói nhỏ:"Tôi đi qua nhìn một chút."

Vừa nghe giọng điệu của âm thanh kia, Tạ Như Hạc cảm thấy kỳ thực bên kia không có phát sinh chuyện gì to tát. Thấy Thư Niệm phản ứng quá độ, anh lo lắng cầm cổ tay cô, yên lặng nhìn:"Tôi đi với em"

Chỉ vang lên một tiếng, bên kia cũng không có phát ra âm thanh, giống như đây chỉ là ảo giác của hai người. Thư Niệm rù mắt xuống, nói khẽ:"Hình như là nghe nhầm."

Tạ Như Hạc cảm thấy cô có điểm khác lạ:" Em ổn chứ?"

Sắc mặt Thư Niệm trắng bệch, không chỉ riêng chỗ tay anh cầm, cả người cô tựa hồ đều đang phát run. Ánh mắt cô mờ mịt, cố gắng kéo ra một nụ cười gượng gạo:" Tôi không sao."

Cùng lúc đó, một cô gái từ trong bóng tối kia đi ra, trên tay cầm chiếc điện thoại, đặt ở bên tai, thoạt nhìn là đang nghe điện thoại, còn đang khóc:" Em xin anh, em thật sự không muốn chia tay..."

Nhìn thấy bên này có người, cô gái nhanh tay lau nước mắt, rẽ đi chỗ khác.

Thư Niệm nhìn bóng lưng của cô gái, đột nhiên hỏi:" Có phải vừa nãy em mới nói..."

Phản ứng của cô làm cho Tạ Như Hạc không biết phải làm sao:" Cái gì?"

"Em có phải nói là nghe nhầm." Thư Niệm liếm liếm môi, hốc mắt dần đỏ lên:"Tôi rõ ràng nghe được tiếng động, tôi quá sợ hãi, tôi không dám đi qua..."

Cô lẩm bẩm nói, so với đang nói chuyện cho anh nghe, lại càng giống như đang lầu bầu hơn.

"Thư Niệm." Tạ Như Hạc nhăn mày lại "Em làm sao thế?"

"..." Thư Niệm lấy lại tinh thần, giọng nói có vẻ hơi khàn khàn: "Tôi muốn về nhà..."

Tạ Như Hạc không biết vì sao phản ứng của cô lại lớn như vậy, một lần nữa bắt lấy cổ tay cô, động tác cẩn thận từng li từng tí, giống như là đang an ủi:"

Trước kia tôi đã nói với em, điều kiện tiên quyết để em giúp đỡ người khác, là em phải đảm bảo được sự an toàn của bản thân."

"..."

"Em sợ là chuyện bình thường."

Thư Niệm lại không nghe lọt tai, miễn cưỡng nói: "Hôm nay muộn rồi, lúc khác tôi sẽ đi đốt pháo hoa với anh."

Đúng lúc này Phuong Văn Thừa trở về, Thư Niệm qua chỗ cậu cầm lấy chìa khóa.

Phuong Văn Thừa trên tay vẫn xách thùng nước, không hiểu chuyện gì bên hỏi Tạ Như Hạc: "Thiếu gia, hai người đốt pháo hoa xong rồi?"

Tạ Như Hạc nhìn chăm chăm hướng Thư Niệm vừa rời đi, khẽ nói: "Cậu đưa cô ấy trở về, thấy cô ấy vào phòng an toàn thì quay lại đây."

--

Cảm xúc Thư Niệm không đứng lăm, Phuong Văn Thừa cũng không quấy rầy cô, chỉ có thể đem cái thùng đặt trước cửa phòng, sau đó liền lái xe đi đón Tạ Như Hạc.

Phuong Văn Thừa không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không hỏi nhiều.

Bầu không khí bỗng trở nên ảm đạm.

Tạ Như Hạc yên tĩnh ngồi ở phía sau, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Tâm tình của anh tựa hồ không tốt, so với bộ dáng lúc ở Minh Lăng thì quả thực khác xa.

Thật lâu sau, Tạ Như Hạc đột nhiên nói: "Tôi cảm thấy không đứng lăm."

".... Cái gì?"

"Không thích hợp."

"Hả?"

Tạ Như Hạc lại không lên tiếng nữa, anh rũ mắt xuống, bật điện thoại lên.

Phuong Văn Thừa nhìn anh qua kính chiếu hậu, không biết có nên nói hay không, chần chờ mấy giây, sau cùng vẫn quyết định mở miệng: "Thiếu gia, tôi vừa mới đi nhà Thư Niệm, thấy được ít đồ."

"..."

"Cậu ngàn vạn lần đừng nóng giận, chính là giá sách, nó ở ngay cạnh hành lang, tôi liếc mắt liền thấy được, không phải cố ý nhìn." Phuong Văn Thừa sốt ruột nói: "Tôi không biết có phải bản thân nghĩ nhiều hay không, lúc đầu nghĩ Thư Niệm là diễn viên phối âm, giá sách cũng đều là sách phối âm..."

Tạ Như Hạc giương mắt: "Nếu không thì là cái gì?"

Phuong Văn Thừa cảm thấy buồn bực: "Chuyên ngành tâm lý. Hơn phân nửa giá sách đều là sách tâm lý."

Mowx: Huhuhu cuối cùng cũng edit xong cái chương này TvT Hơn 4,4k chữ gõ muốn lòi mắt:(((Rất cần các phiếu bầu chọn của tình iuu để lấy động lực.-. Loveee

Vee: vỗ tay cho sự nỗ lực của bạn Mowx nào □□□

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Em có thể tìm tôi

Edit: Mowx | Beta: Vee

Nghe vậy, Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, một lần nữa hồi tưởng lại bộ dáng của Thư Niệm. Anh thật không thể nào tin tưởng được vào suy đoán của mình, giống như là đang lâm bầm" Tâm lý..."

"Hoặc cũng có thể là sách của người nhà cô ấy." Phương Văn Thừa chỉ là thuận miệng báo cáo một chút, cũng không có suy nghĩ nhiều, "Cũng có thể là Thư Niệm đối với ngành này có hứng thú, hoặc là trước đó đã từng phối âm cho nhân vật liên quan đến phương diện tâm lý."

Tạ Như Hạc đột nhiên nghĩ tới ngày sinh nhật anh trước đây.

Thư Niệm đang hào hứng nói chuyện với anh, đột nhiên lại trở nên ỉu xìu.

Vốn dĩ là bộ dáng rất tích cực, trong nháy mắt tinh thần lập tức xuống thấp, tựa hồ cô đang gặp chuyện không vui.

"--- Kỳ thật tôi cũng bị bệnh, cũng đang cố gắng chữa trị."

Mà khi anh hỏi tiếp, thì cô lại che giấu, dường như không cho anh biết. Cô chỉ lạnh nhạt nói: "Tôi bị cảm."

Tạ Như Hạc cũng liên tin tưởng cô, sau đó để Phương Văn Thừa đi mua cho cô một túi thuốc cảm lớn.

Thế nhưng cũng không hẳn là như thế.

Làm cho cô không vui, lại làm cho sự tình càng thêm nghiêm trọng. Là làm cho cô khó mà mở miệng, không muốn nói cho bất kì ai, cũng chưa từng biểu hiện ra bất kì sự khác thường nào trước mặt anh.

Yết hầu Tạ Như Hạc khẽ động, bỗng nhiên nói: "Quay xe lại."

Về đến nhà, Thư Niệm theo thói quen sau khi kiểm tra các cửa sổ, cô trực tiếp vào phòng. Sắc mặt không thay đổi nằm co quắp lại trong góc giường, yên lặng nhìn vào hư không, giống như là đang ngăn người.

Đầu óc cô bây giờ toàn là một mảng lung lung, hàng trăm hàng ngàn hình ảnh cứ bủa vây xung quanh.

Không biết qua bao lâu, Thư Niệm mới nhẹ nhàng nói ra một câu:

"Tôi không muốn ra ngoài."

Cùng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng chuông.

Thư Niệm chậm chạp ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng, không muốn dậy mở cửa.

Tiếng chuông cửa lại vang lên không ngừng, cứ cách vài giây lại kêu một lần, kéo dài hơn mười phút. Mí mắt Thư Niệm giật giật, khuôn mặt trắng bệch, cô uể oải ngồi dậy.

Chuông cửa vẫn còn đang vang.

Thư Niệm lấy lại tinh thần, lý trí dần kéo về một chút. Cô ổn định lại hô hấp, chậm rãi đi về phía cửa, nheo mắt nhìn qua lỗ mắt mèo.

Đèn hành lang rất sáng, màu vàng ấm, làm cho người đàn ông bỗng trở nên thật nhu hòa. Anh tựa hồ không vì trong thời gian dài không có ai đáp lại mà trở nên mất kiên nhẫn, chỉ cảm thấy lo lắng nhiều hơn.

Thư Niệm lập tức mở cửa ra: "Sao anh lại tới đây?"

Phòng Thư Niệm ở là phòng trên lầu.

Cho dù chỉ có chín bậc thang, nhưng cô biết đối với Tạ Như Hạc, điều đó là rất khó khăn. Anh không có xe lăn, hai tay chống đỡ lên tường, xung quanh cũng không thấy bóng dáng của Phương Văn Thừa.

Tính thời gian từ khi chuông cửa vang lên, Tạ Như Hạc đứng đây cũng đã hơn mười phút.

Lúc này đã qua mười hai giờ, nhiệt độ ban đêm lạnh như muốn đóng băng, biến thành lưỡi dao cắt da cắt thịt.

Thấy cô ra mở cửa, mặt mày Tạ Như Hạc dần ra, giống như là yên tâm. Anh nhìn chăm chăm mặt Thư Niệm, nhẹ nói: "Bỗng dưng tôi cảm thấy không thể chỉ trở về như thế được."

Thư Niệm mấp máy môi, tay vịn chặt người anh: "Anh vào nhà trước đi."

Như Hạc chống đỡ người đi bộ vào bên trong, chậm rãi di chuyển đến vị trí của sô pha.

Đôi khi anh ngồi xuống ghế, Thư Niệm cầm ấm nước, đến bên máy lọc nước lấy nước, sau đó ngồi xuống cạnh anh. Cô xách ấm nước, đem nó đặt lên bàn trà rồi cắm điện. Ấm thanh âm vận hành rất lớn, quanh quẩn trong phòng khách yên tĩnh.

Hai người đều không nói gì.

Rất nhanh, ấm nước phát ra tiếng "Tinh!"

Tạ Như Hạc cầm ấm nước, rót vào hai cái chén trước mặt.

Thư Niệm rất yên tĩnh, ngơ ngác nhìn nước trong suốt từ miệng ấm nước chảy ra, khói trắng bốc lên, tản ra trong không khí rồi biến mất.

Tạ Như Hạc liếm liếm cánh môi, chủ động hỏi: "Hôm nay em sao thế?"

Thư Niệm không nhìn anh, ánh mắt nhìn xuống dưới, giọng nói rất nhỏ: "Tôi có thể không nói sao.."

Tạ Như Hạc nói: "Có thể."

"..." Thư Niệm nghịch nghịch đầu chỉ trên góc miếng vải áo, giống như là một đứa trẻ mắc lỗi, thế nào cũng không ngẩng đầu lên được, phòng ngừa việc tự rước lấy xấu hổ.

"Em chuẩn bị đi ngủ sao?" Tạ Như Hạc không rành nói chuyện phiếm, cứng nhắc nói: "Tôi thấy em không mấy vui vẻ, liền lên nhìn xem có chuyện gì xảy ra hay không."

Thư Niệm rầu rĩ: "À."

Tạ Như Hạc thấp giọng hỏi: "Em vẫn còn không vui sao?"

Động tác trên tay Thư Niệm ngừng lại, đột nhiên ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi: "Anh cảm thấy vừa rồi tôi có làm sai không?"

Tạ Như Hạc sững sốt: "Cái gì?"

"Em vừa rồi." Thư Niệm một lần nữa nhắc lại chuyện vừa rồi, giọng điệu có chút dè dặt, còn mang theo giọng mũi: "Lúc ở dưới lầu, tôi giả bộ không nghe thấy. Anh thấy được, tôi giả vờ như không nghe thấy."

Tạ Như Hạc cúi đầu, phát hiện khóe mắt cô hồng hồng, chính là đang rơi nước mắt. Anh há to miệng, trong nháy mắt không biết nói gì, cũng không biết vì sao chuyện này lại có sức ảnh hưởng lớn đối với cô như vậy.

"Em..."

"Trước kia tôi vẫn cảm thấy..." Thư Niệm dùng tay lau nước mắt, cảm xúc không kìm nén được. Cô coi anh thành cái gốc cây, khó khăn mở miệng: "Đời này nhất định không thể làm chuyện xấu, nhìn thấy người khác lâm vào cảnh khó khăn, tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn."

"...."

"Thiện ác cuối cùng cũng có báo, nhân quả luân hồi. Làm chuyện xấu, mặc kệ như thế nào, đến cuối cùng nhất định sẽ gặp phải báo ứng." Thư Niệm nín khóc: "Nếu như mình một mực đứng xem người khác lâm vào cảnh nguy nan, không chịu giúp đỡ. Về sau mình gặp chuyện nguy hiểm, nhất định người ta cũng sẽ không bao giờ giúp đỡ mình."

Tạ Như Hạc hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chần chờ đưa tay vỗ vỗ lưng cô.

"Tôi vẫn luôn nghĩ là như vậy, cũng luôn làm như vậy." Thư Niệm mức nờ: "Tôi rõ ràng giúp đỡ nhiều người như vậy, chưa từng làm qua chuyện xấu, nhưng vì sao vẫn không ai chịu giúp tôi..."

"....."

"Cha tôi rõ ràng tốt như vậy, người tốt như ông mà lại qua đời sớm. Đời này ông cứu được nhiều người, nhưng cuối cùng kết quả lại như thế." Thư Niệm thì thào nói nhỏ: "Người tốt cũng không có được kết quả tốt, vậy tại sao tôi lại phải giúp người khác, tại sao tôi lại phải áy náy?"

Tạ Như Hạc hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay cô: "Thư Niệm, em đang nói cái gì?"

"Nếu như vừa nãy thật sự có người bị hại, tôi giả bộ không nghe thấy, có phải cô ấy có khả năng là sẽ chết?" Thư Niệm thấp giọng nói: "Thế nhưng việc này không có liên quan tới tôi, tôi qua đó cũng có thể bị thương. Tôi cũng không thể để anh qua đó được...."

Tạ Như Hạc nghiêm túc cắt đứt lời cô nói: "Thế nhưng không có ai bị thương, là em nghĩ sai."

"Nếu có thì sao?"

"Em cảm thấy sợ hãi, nên em mới nói là mình nghe lầm." Tạ Như Hạc chân thành nói: "Có thể sau đó em không nghe thấy động tĩnh ở bên kia nữa, em cũng không thể cứ như vậy mà đi ra."

"...."

"Em không dám qua, em cũng sẽ đi tìm bảo vệ, gọi bảo vệ sang đây xem." Tạ Như Hạc kiên nhẫn giải thích cho cô nghe, "Em bởi vì âm thanh kia, cùng lời nói của mình, cứ thể tưởng tượng ra những tình huống không có thật. Em cho rằng mình làm thế là không được, liền đem cái việc không phát sinh kia ôm hết vào người. Đây mới là không đúng."

Thư Niệm cũng ngừng khóc, dường như đã bắt đầu nghe lọt tai lời anh nói.

Tạ Như Hạc nói: "Em đừng suy nghĩ nhiều nữa."

Thư Niệm dụi dụi mắt, khàn giọng hỏi: "Anh có phải lúc đấy cảm thấy tôi rất ngốc không?"

Tạ Như Hạc dừng một chút: "Không có."

"Tôi biết mọi người đều nghĩ tôi khờ khạo ngốc nghếch, cảm thấy lời tôi nói rất kỳ quái." Thư Niệm nói: "Ý nghĩ rất kỳ quái, làm việc vô nghĩa, nhiều người còn thấy tôi thích xen vào chuyện của người khác."

"..."

"Tôi tự nhiên cũng sẽ nghĩ, giống như mình vô nghĩa thật."

Tạ Như Hạc rút khăn giấy, bỏ vào tay cô: "Không sao."

Thư Niệm trầm mặc dùng khăn lau nước mắt.

Anh đột nhiên hỏi: "Còn tôi thì sao?"

Thư Niệm ngẩng mặt nhìn anh, hốc mắt vẫn hồng hồng: "Cái gì?"

Đôi mắt đen nhánh của Như Hạc sáng lên, bên trong dường như có rất nhiều vì tinh tú tỏa sáng: "Những chuyện trước kia em làm với tôi, em cũng cảm thấy không có ý nghĩa sao?"

Thư Niệm hít mũi một cái, nhỏ giọng nói: "Tôi làm cái gì với anh cơ?"

"Rất nhiều, rất nhiều việc." Tạ Như Hạc nhìn chăm chăm cô: "Những người khác có thể cảm thấy vô nghĩa, nhưng người trong cuộc lại cảm thấy vô cùng cảm kích."

"...."

"Tôi không biết trước đó em gặp chuyện gì không hay. Nhưng ít ra, những chuyện em làm là không sai, là người khác sai. Em cũng không nên vì vậy mà tỏ ra áy náy, cũng không nên buồn như vậy."

Thư Niệm lặng lẽ nhìn anh, hơi thở bỗng chậm lại

Nghĩ đến bộ dáng của cô trước đó, Tạ Như Hạc bèn hỏi: "Em cảm thấy sợ hãi sao?"

"Vâng." Thư Niệm rủ mắt xuống, thành thật nói: "Mỗi ngày nghĩ đến việc phải ra khỏi cửa, tôi có chút sợ hãi..."

"..." Tạ Như Hạc nhìn cô, ánh mắt trầm xuống.

Thư Niệm không chú ý tới. Sau một lúc lâu, cô buồn buồn hỏi: "Vậy sau này nếu gặp chuyện như thế, tôi phải làm thế nào?"

"Nếu quả thật xảy ra nữa." Tạ Như Hạc như đang giáo dục một đứa trẻ: "Hai tháng này, em có thể tìm bảo vệ, canh sát đến hỗ trợ, điều kiện tiên quyết là phải bảo đảm an toàn cho chính mình. Sợ hãi là chuyện bình thường, nhưng việc này không đồng nghĩa với việc em làm sai."

Chú ý tới thời gian anh nói, phần sau cô đều không nghe anh nói cái gì, thần sắc mơ hồ.

"Hai tháng? Hai tháng đó anh đi đâu?"

"Sau hai tháng..." Tạ Như Hạc hơi rủ mắt, nhiễm vài tia dịu dàng. Giọng anh dừng lại, chăm chú nhìn cô, giọng điệu giống như hứa hẹn: "Em có thể tìm tôi."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Có chút đẹp mắt

Edit:Na ~ Beta: Vee

Giờ phút này cùng anh nói chuyện phiếm, Thư Niệm có cảm giác mình đang nói chuyện với bác sĩ tâm lý Vương Nguyệt vậy. Bày tỏ hết mọi thứ với anh, anh đứng lúc lại dần dặt cô chính xác, cho cô khích lệ, để tâm trạng của cô từ từ bình tĩnh.

Nhưng lại như lại có chút không giống lắm.

Thư Niệm từng nhìn thấy ở Internet, tới gặp bác sĩ tâm lý, sẽ thường xuyên xuất hiện tình trạng như vậy.

Bởi vì đối với bác sĩ tâm lý thường không có loại cảm giác này, cảm thấy chỉ có anh ta có thể hiểu mình, thời điểm ở bên cạnh người ta tâm tình sẽ buông lỏng, sau đó một thứ cảm xúc đặc thù sẽ lên men.

Không phải bác sĩ và bệnh nhân luôn có cảm giác đó, là càng nghiêng về với quan hệ giữa nam với nữ, sẽ khiến cho trái tim đập nhanh hơn.

Thư Niệm cảm thấy mình đối với Vương Nguyệt chưa bao giờ có loại cảm giác này, nhưng vào giờ khắc này, cô lại tìm được cảm giác đó trên người Tạ Như Hạc. Làm đâu cô trống không, không biết nên phản ứng thế nào trong tình trạng này.

Là cô sống lâu như vậy, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác này.

Thư Niệm chần chờ hỏi: "Tim anh... sao?"

Tạ Như Hạc nâng tay lên, do dự ngừng hai giây, rồi sau đó lại tiếp tục nâng lên, sờ đầu cô trấn an một cái, kiên định lặp lại một lần: "Ừ, em có thể tìm tôi."

Lúc trước chính cô là người chiếu sáng cho thế giới của anh.

Hiện tại em ngã vào vực sâu, coi như tự bản thân anh cũng khó bảo toàn, nhưng anh cũng nguyện ý phần đầu quên mình, cứu cô từ vực sâu ấy.

Cũng nguyện tặng cô hào quang cuối cùng của mình, lấy hai tây dâng lên, trả lại cho cô.

Tạ Như Hạc không để cho Thư Niệm đưa anh, kêu Phương Văn Thừa đi lên đỡ anh xuống. Anh đứng ở cầu thang, nói tạm biệt cô: "Vậy lần sau cùng nhau bắn pháo bông."

Thư Niệm nhỏ giọng gật đầu: "Được, tạm biệt."

Cô nhìn bóng lưng của hai người, rừ mắt xuống, thuận tay xách thùng nước ở cửa vào.

Thư Niệm dựa vào cửa ngồi xuống, hai tay ôm chân, có chút thất thần. Cũng không biết đang suy nghĩ gì. Hồi lâu, cô đột nhiên đứng lên, chân trần nhảy nhót chạy vào trong phòng.

Rất nhanh lại nghĩ tới bây giờ đã trễ, lập tức nhẹ nhàng hơn.

Cô ôm quần áo đến phòng tắm nhanh chóng tắm qua một chút, trong đầu giống như là có một đồng bóng màu hồng đang bay loạn, không còn cảm giác lo sợ nữa.

Chỉ cảm thấy là bị những thứ khác lấp đầy, nội tâm tràn đầy sự sung mãn.

Thư Niệm che kín mặt, nước nóng từ trên đỉnh đầu rơi xuống, trong veo thanh minh, đem tất cả nhưng ưu phiền bay đi, rồi lại rửa sạch hết suy nghĩ trong mình trong nháy mắt.

Cô không khỏi liên tưởng tới bóng dáng Tạ Như Hạc.

Tóc ngắn gọn gàng, cùng với cặp mắt đen đào hoa, lại có thêm hàng lông mi giống như lông vũ đen tuyền, sóng mũi thẳng tắp, đôi môi thì giống như cánh hoa. Lúc nghiêm túc nói chuyện, ánh mắt sẽ nheo lại, giống như là đang phóng điện, khoé môi cũng sẽ nhàn nhạt cong lên.

Vóc người thanh cao ốm gầy, khí chất tự cao xuất chúng.

Có chút đẹp mắt.

Có phải có chút đẹp mắt hay không.

Thư Niệm vô tri vô giác mặc quần áo tử tế, vừa dùng khăn lông để lau đầu vừa đi vào phòng. Bởi vì mới vừa tắm xong, giọt nước từ đuôi tóc cứ rơi xuống, gương mặt trắng nõn, hai bên má hơi ửng đỏ.

Cô hít mũi, nhỏ giọng mở miệng: "Thật đẹp."

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong phòng, hòa vào với không khí.

Thư Niệm trong nháy mắt lấy lại tinh thần, mới nhận ra được mình vừa nói cái gì, chợt đem khăn lông trong tay vứt xuống một bên. Cô yên lặng ngẩng đầu lên, dùng sức đánh một cái thật mạnh vào trán mình.

Chẳng lẽ cô có ý nghĩ xấu xa gì với Tạ Như Hạc sao....

"Không nên suy nghĩ bậy bạ." Giọng Thư Niệm buồn rầu, rồi sau đó lại nhấn mạnh tựa như lặp lại một lần nữa "Không nên suy nghĩ bậy bạ."

Thư Niệm không muốn để cho mình suy nghĩ lung tung nữa, dứt khoát tìm một ít chuyện để làm. Cô cầm kịch bản đặt ở trên đầu tủ ra, dùng bút highlight chú thích lời thoại của mình, thuận miệng đọc một lần: "Người đàn ông này sao có thể toả ra lực hấp dẫn trí mạng như thế..."

"..." Thư Niệm mấp máy môi, lật một trang khác, tiếp tục đánh dấu: "Thiên Thiên, tớ đang thích một người bạn, tớ phải làm sao đây?"

Thư Niệm "..."

Cô đẩy lại nắp bút, ngã về phía sau một cái, đem mặt vùi vào gối, hai chân dùng sức đạp không khí. Sau một lúc lâu, Thư Niệm dừng lại, có chút mờ mịt và luống cuống.

Thư Niệm cầm điện thoại di động lên, lên mạng tra một chút "Nếu thích một người bạn tốt của mình thì nên làm sao", thấy một hàng câu trả lời. Cô lập tức chui ra ngoài, nhớ lại hình ảnh lúc này một chút.

Cô dừng lại, do dự đổi chữ "Bạn tốt" thành "Bác sĩ tâm lý".

Đại đa số câu trả lời cũng là bởi vì sinh ra tình cảm, lúc mình yếu đuối nhất thì tìm được một người để dựa vào, sẽ lệ thuộc vào bác sĩ tâm lý, cũng có thể đem nhảm tình cảm ấy thành yêu.

Thư Niệm ngây người tiêu hóa những lời này.

Cô thở ra một hơi, không tiếp tục nhìn những nội dung này nữa, thuận tay mở Wechat. Lúc này mới phát hiện Tạ Như Hạc đã gửi rất nhiều tin nhắn cho cô ---

【Bây giờ tôi sẽ qua tìm em.】

【Em sao rồi.】

【Tôi đang đứng trước cửa nhà em.】

Thư Niệm liếm liếm môi, không biết nên trả lời thế nào.

Chú ý tới chỗ tin nhắn có điểm đỏ, Thư Niệm theo bản năng mở ra, là tin nhắn từ bạn tốt. Cô mở ra xem, hình avatar là của Từ Trạch Nguyên, kèm với tin nhắn: 【Thư Niệm, tớ là Từ Trạch Nguyên, tớ có chuyện muốn nói với cậu.】

Ánh mắt cô dừng lại một giây, trực tiếp đi ra. Sau đó nhắn với Tạ Như Hạc một câu:【Đi đường cẩn thận.】

Cách lần gặp Từ Trạch Nguyên gần nhất, đã qua hơn một tháng.

Thư Niệm cũng xem nữa đã quên hẳn. Cô cảm thấy bây giờ danh tiếng của hắn khá lớn, mỗi ngày chắc có rất nhiều chuyện để làm, không sẽ liên lạc với loại người không đáng nhắc tới như cô đây.

Nhưng hắn lại lần nữa muốn tìm cô.

Thư Niệm có chút không hiểu.

Ban đầu mới vừa nhập học, ấn tượng đầu tiên của Thư Niệm đối với hắn thật sự rất kém. Cảm thấy hắn lảng nhãng, làm việc không nghiêm túc lại ham chơi, cứ thế mà xuất hiện bên cạnh cô, một lời giải thích cũng không có.

Sau đó lại tỏ lộ với cô, nói lần đầu tiên thấy cô đã rất thích.

Nhưng luôn cùng những nữ sinh khác duy trì thái độ không xa không gần, mập mờ giống như khắp nơi đều có tình ý, cùng hưởng ân huệ. Thư Niệm đối với hắn không có cảm tình gì, cũng vẫn cảm thấy hắn không phải người đúng đắn gì.

Cô nói chuyện từ trước đến giờ thẳng thắn, lúc cự tuyệt cũng không hiểu thế nào là uyển chuyển, để cho Từ Trạch Nguyên bị đá kích lớn, cũng vì vậy cuộc sống yên tĩnh hơn mấy phần.

Gặp lại Từ Trạch Nguyên đã là sau một thời gian ngắn.

Ngày đó Thư Niệm từ trong thư viện đi ra, bên ngoài đã mưa lớn, cô che dù đang muốn rời đi, lại nghe được âm thanh của hắn đang kêu cô, nói với cô rằng hắn không mang dù.

Thư Niệm do dự, vẫn quyết định đưa hắn về.

Dọc trên đường đi, Từ Trạch Nguyên cũng không nói gì. Thư Niệm cũng không có chuyện gì đáng nói, định đem dù cho hắn mượn, ký túc xá của nữ sinh cũng không xa, cô chạy trở về cũng được.

Nhưng một lát sau, Từ Trạch Nguyên cứ thế nghiêng cây dù, toàn bộ dù đều che trên đỉnh đầu của cô.

Cứ như thể nước mưa đã ướt đầm cơ thể của hắn.

Khiến cho cô nghĩ tới Tạ Như Hạc.

Cũng nhớ tới trước kia không hiểu rõ chuyện gì, chỉ dựa vào một ít chi tiết đã kết luận sự việc, có chút trông mặt mà bắt hình dong, lập tức liêng gấn cho người tốt cái nhãn hiệu xấu xa đó.

Thư Niệm cảm thấy mình lại phạm phải tội xấu này trên người của Từ Trạch Nguyên.

Cô buồn bực suy nghĩ một hồi.

Sau đó, Thư Niệm đối với Từ Trạch Nguyên thay đổi thái độ, không kháng cự hắn như trước, cũng dần dần làm bạn với hắn. Thông qua việc làm quen, cô phát hiện trước đối với hắn giống như quả thật có chút hiểu lầm.

Hắn thật ra chính là một đứa nhóc to xác.

Đối với những nữ sinh khác sẽ duy trì thái độ vừa phải, trong những việc nghiêm túc thì cũng sẽ có thái độ nghiêm túc.

Cuối học kỳ năm ba đại học, Từ Trạch Nguyên tỏ tình với cô một lần nữa.

Thư Niệm không biết lúc đó bản thân mình như thế thì có tính là thích hắn hay không, nhưng mà thật sự ở cùng hắn thì không có một chút chán ghét nào, còn cảm thấy rất thoải mái. Cô suy xét rất lâu, cuối cùng vẫn là đồng ý.

Một nam sinh, giữ vững tinh thần theo đuổi cô tận hai năm rưỡi.

Luôn sẽ có lúc mềm lòng.

Thư Niệm không biết quyết định của mình là đúng hay sai, nhưng lúc đó, cô đúng là rất nghiêm túc trong mối quan hệ yêu đương này. Cô luôn cho là, sau khi yêu đương, hai người ở cùng một chỗ sẽ không có biến hóa gì lớn.

Có thể cô cũng quên rằng giữa các cặp đôi thường có hành động thân mật.

Thư Niệm không thích ứng được, cũng sẽ cảm thấy lúng túng. Bởi vì chuyện này, cô từng chủ động nói với Từ Trạch Nguyên.

Từ Trạch Nguyên thấy cũng không ngại, cũng nguyện ý tiến hành theo chất lượng.

Không tới nửa năm, Từ Trạch Nguyên nói chia tay với cô.

Đột nhiên chia tay như vậy, đối với Thư Niệm lúc đó, chẳng qua là vết thương chỉ được rắc thêm muối. Đối với cô mà nói, đã là gần như cảm giác chết lặng.

Trận yêu đương ngắn ngủi này, cũng cho cô nhận ra một sự thật.

Từ Trạch Nguyên cũng không có biểu hiện thích cô như trước nữa. Nếu không cũng sẽ không nói lời chia tay trong lúc cô đang ngã vào vực sâu, lựa chọn rút lui.

Cho nên bây giờ hắn đến tìm cô, Thư Niệm thật sự không nghĩ ra nguyên nhân.

Nhưng lúc này, máy tính lại hiện một tin nhắn mới, avatar của Tạ Như Hạc có điểm đỏ nhấp nháy.

Thư Niệm nhìn câu trả lời Tạ Như Hạc, vẻ mặt kinh ngạc.

Tạ Như Hạc: 【Ừm. Ngủ sớm đi.】

Cô không trả lời

Bất kể rốt cục là hiểu lầm hay sự thật, đều không phải là điều mà bây giờ cô nên nghĩ tới. Trước khi cô hết bệnh hoàn toàn, không nên gieo họa bất kỳ người nào, huống chi đó còn là Tạ Như Hạc.

Là bạn thân nhất của cô.

--_

Trên đường về.

Hình dáng bây giờ của Tạ Như Hạc không giống ôn hòa như ở trước mặt Thư Niệm, lông mày nheo lại dường như mang theo uất khí nhàn nhạt, cứ yên lặng nhìn cảnh sắc chạy nhanh qua bên ngoài cửa sổ. Trên người tản ra cảm xúc cực kỳ khó chịu.

Phương Văn Thừa trầm mặc lái xe, không dám nói lời nào.

Một hồi sau, Tạ Như Hạc thấp giọng nói: "Đi điều tra một chút, trước kia Thư Niệm đã xảy ra chuyện gì."

Còn không chờ Phương Văn Thừa trả lời, Tạ Như Hạc chợt nhớ đối thoại mới vừa xảy ra cùng với cô.

"Hôm nay em sao vậy?"

"Tôi có thể không nói không."

Là cô không muốn để cho người khác biết chuyện của mình.

Cũng không muốn để cho anh biết.

Cơ Tạ Như Hạc căng cứng, đường cong ngũ quan kéo căng. Gương mặt vùi vào trong bóng tối, bị màu sắc khác nhau ngoài cửa nhuộm lên, thần sắc mịt mờ âm trầm, tựa hồ hết sức khổ sở.

Phương Văn Thừa gật đầu một cái, đáp lại một tiếng, "Được."

Tạ Như Hạc nhắm hai mắt lại, thanh âm khàn khàn vang lên: "Thôi."

Phương Văn Thừa lại gật đầu một cái, không hỏi nhiều: "Vâng."

Bên trong xe lại an tĩnh.

Một lát sau, Phương Văn Thừa do dự, báo cáo: "Thiếu gia, ông ngoại cậu vừa gọi điện thoại tới, nói cha của cậu đang bây giờ bệnh rất nặng, hy vọng cậu có thể đi qua thăm ông ấy một chút."

"..." Mí mắt Tạ Như Hạc giật giật, giống như là rất lâu rồi mới nghe tới nhân vật này, đột nhiên ngược mắt lên. Anh khẽ nhếch khóe môi, cặp mắt đào hoa hơi giương lên: "Cha tôi?"

Phương Văn Thừa nhắm mắt nói: "Đúng vậy."

Tạ Như Hạc trong chớp mắt liền thu hồi ý cười, thanh âm lạnh như băng, sắc bén mà không chút lưu tình, có thể dễ dàng cắt rời da thịt, hết sức mỏng lạnh.

"Ông ta còn chưa chết à?"

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trong khổ có ngọt

Edit: Na+Leo Leo

Beta: Vee

Phương Văn Thừa im lặng, không nói tiếp nữa, chỉ coi như chưa từng nhắc tới chuyện này.

Tạ Như Hạc thờ ơ nghiêng đầu, đem cửa sổ kéo xuống. Gió lạnh trong nháy mắt tràn vào trong xe, mang theo khí ẩm nóng nực. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ chăm chăm, có chút thất thần.

Hồi lâu, Tạ Như Hạc mở miệng, thanh âm nhẹ bổng, mang theo nụ cười nhẹ nhàng

"Chờ ông ta chết, tôi sẽ đi thăm ông ta."

Trong ấn tượng, số lần Tạ Như Hạc bị ba đánh cũng không nhiều.

Người ta đồn, ba Tạ là một người nghiện rượu. Lúc say xin sẽ không còn nhân tính, chỉ biết đánh vợ con. Cứ cuối khu phố đó, luôn truyền tới âm thanh la mắng của người đàn ông say khướt, âm thanh tiếng vỡ đồ, còn có tiếng nức nở của người phụ nữ.

Tạ Như Hạc đều cảm thấy tin đồn đều đúng, ngoại trừ chuyện "đánh vợ con".

Ở đầu cấp hai, anh cho tới bây giờ không có bị Tạ Ký đánh.

Chỉ có Tạ Ký không có ở đây, nhà mới có thể yên tĩnh.

Trừ lúc đó ra, bầu không khí vĩnh viễn là dồn ép nặng nề, khiến cho người ta hít thở không thông. Cha thì uể oải, sa sút tinh thần, tan nát. Trên mặt mẹ lúc nào cũng luôn mang theo nụ cười dịu dàng, nhưng sau lưng thì luôn luôn rơi lệ.

Lớn lên trong hoàn cảnh đó, tính tình Tạ Như Hạc dần trở nên âm trầm an tĩnh. Trừ Quý Tương Ninh, anh không thêm để ý đến bất cứ người nào, cũng không nghĩ tới việc tương lai sẽ ra sao.

Anh cảm thấy mình mãi mãi không thoát khỏi được cái địa ngục này.

Lần đầu tiên Tạ Như Hạc phát hiện Tạ Ký động thủ đánh Quý Tương Ninh, là ngày anh gặp Thư Niệm lần đầu tiên, lúc cô đưa anh cây dù.

Nhờ chú hàng xóm giới thiệu, anh trốn học giúp Lý Hoành giao hàng. Bận làm việc nửa ngày, lại không có bất kỳ thu hoạch gì, chỉ thấy được một nữ sinh. Vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn một cái dễ bị nhầm thành con nít, nhưng lại cứ cho mình là anh hùng có thể cứu vớt thế giới.

Từ khu dân cư đi ra, trên con đường tĩnh lặng chỉ có một ngọn đèn đường. Dọc theo đường đi vừa tối vừa yên tĩnh, trừ anh không có người khác. Đi thẳng đến cuối đường, thấy một căn phòng, từ bên trong phát ra ánh sáng yếu ớt.

Tạ Như Hạc nhìn vào căn phòng, vừa đi vừa lục túi, chỉ lấy ra một viên kẹo.

Anh lúc này mới nhớ lại mình đi ra ngoài không mang chìa khóa.

Tạ Như Hạc đem viên kẹo thả lại trong túi, đi tới trước cửa, nhẹ nhàng gõ ba cái.

Bên trong lập tức truyền tới tiếng bước chân, nhẹ mà dồn dập.

Cửa được mở ra.

Quý Tương Ninh đứng chỗ cửa, cầm trên tay là khăn lông khô, hai mắt đỏ ửng. Tóc của bà có chút xốc xếch, thân thể bị áo dài quần dài che hết.

"A Hạc trở lại rồi sao." Giọng bà khàn khàn.

Tạ Như Hạc gạt đầu một cái, đặt câu dù ở ngăn thứ nhất của kệ giày, trầm mặc cởi giày ra.

Quý Tương Ninh đem khăn lông đưa cho anh, giọng nói so với bình thường có mấy phần khàn khàn, có chút chật vật: "Đi tắm trước đi, lát nữa mẹ nói chuyện với con sau."

Nghe được giọng của bà, mí mắt Tạ Như Hạc giật giật.

Trong phòng rất an tĩnh, trừ phòng ngủ bên trong truyền tới âm thanh ngáy của Tạ Ký, không có thanh âm nào khác nữa. Ánh đèn màu vàng ấm áp, cũng không thể khiến căn phòng nhỏ bé này trở nên ôn hòa.

Tạ Như Hạc nhìn về phía bà, dáng vẻ giống như đang suy nghĩ.

Mấy giây sau, anh từ trong túi lấy ra viên kẹo xoài mềm, dùng quần áo xoa xoa, đặt vào tay của bà. Nhìn ánh mắt của Quý Tương Ninh đang nhìn mình, anh rút cuộc cũng mở miệng.

Thanh âm trầm thấp lại khàn, nhưng lại mang theo giọng thiếu niên mới lớn, hết sức dễ nghe.

"Mẹ ăn đi."

.....

Tạ Như Hạc từ trong phòng tắm đi ra, Quý Tương Ninh đang ngồi ở trên ghế salon trong phòng khách làm thủ công.

Bà rũ thấp đầu, tóc tai rối bời, ở dưới ánh sáng mờ tối tựa hồ còn có thể thấy mấy phần tóc bạc trắng. Mặc trên người là bộ quần áo cũ, so với những năm trước đây, giống như là đã già hơn mười tuổi.

Trên bàn còn để một phần thức ăn còn nóng, Tạ Như Hạc đi tới ngồi bên cạnh bà. Anh đang muốn cầm chén đĩa lên, một giây kế tiếp, ánh mắt của anh chậm lại, mờ mịt nhìn cổ của Quý Tương Ninh.

Mới vừa nãy ở cửa, Quý Tương Ninh đứng ngược ánh sáng, Tạ Như Hạc không chú ý tới. Giờ phút này ngồi cạnh bà rất gần, ánh sáng mặc dù âm trầm nhưng cũng đủ cho anh thấy rõ ràng——

Trên cổ Quý Tương Ninh vẫn còn vết hằn do ai đó bóp.

Tạ Như Hạc đinh đĩnh nhìn chăm chăm vào cổ bà, nhẹ giọng hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra với cổ của mẹ?"

Nghe vậy, Quý Tương Ninh theo bản năng lấy tay che cổ, miễn cưỡng nói: "Không có gì, con ăn nhanh đi, lát hồi nguội không ngon nữa."

Tạ Như Hạc cúi thấp đầu, cặp mắt đen nhánh ngược ánh sáng, chột sáng chột tắt: "Là ba bóp sao?"

Quý Tương Ninh miễn cưỡng cười một tiếng: "Ba con uống say."

"Ông ta ngày nào không say."

"..." Quý Tương Ninh lắc đầu một cái, thay Tạ Ký giải thích, "Ba con chẳng qua có chút hiểu lầm với mẹ thôi. Giải thích là ỏn, sẽ không có lần thứ hai."

Tạ Như Hạc siết chặt tay, phản ứng thờ ơ như bây giờ của bà, anh cảm thấy không thể nào tin được, đứng dậy trở về phòng.

Rất nhanh, Quý Tương Ninh cũng đi theo vào phòng, đứng ở bên cạnh anh, thở dài: "A Hạc, nếu như con cảm thấy sống ở đây không được, mẹ sẽ liên lạc với ông ngoại, dẫn con ở nơi khác được không?"

Tạ Như Hạc nghe bà nhắc tới Quý Hưng Hoài, nhìn về phía bà, "Mẹ đi không?"

"Mẹ không có mặt mũi trở về." Quý Tương Ninh cười khô, "Hơn nữa ông ngoại con cũng không thích ba con, mẹ cũng không thể để cho ba con sống ở đây một mình, không có ai chăm sóc."

Mẹ của anh, gặp được tình yêu liền phản chán hơn người, không thêm để ý người khác mà mù quáng.

Bà tin tưởng Tạ Ký sẽ tỉnh táo lại, chẳng qua vấn đề là sớm hay muộn. Ngày thơ giống như một đứa trẻ.

Tạ Như Hạc nằm ở trên giường, dùng cánh tay che cặp mắt: "Vậy thì thôi đi."

"..."

"Con phải ở đây chăm sóc mẹ."

.....

Đại khái bởi vì làm tổn thương Quý Tương Ninh, sau khi tình rượu Tạ Ký ý thức được mình không ỏn, áy náy tự trách. Hắn không giống như trước kia mà say rượu, dần dần sống trở về một con người bình thường.

Tạ Như Hạc cũng không cần như trước đây, vì muốn kiếm thêm tiền mà phải chạy đi giao hàng.

Về sau, anh nghe được Thư Niệm giải thích giúp anh.

_____ "Mình không có giúp Tạ Như Hạc, cũng không phải vì ba của cậu ấy mà giải thích. Mình chỉ cảm thấy không thể tùy tiện kết luận như vậy được. Cái tội danh này rất nặng, không ai gánh nổi."

Chí ít, lúc này Tạ Như Hạc thấy.

Tạ Ký đứng là cặn bã, nhưng cũng không làm chuyện như vậy.

Thực ra Tạ Như Hạc không để ý người khác bàn tán gì về Tạ Ký. Nhưng thấy Thư Niệm vì anh mà giải thích, bị bạn học của cô cười nhạo nhưng cũng có thời gian an ủi anh.

Anh cảm thấy có một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Hết sức kỳ quái, lại khiến anh hoàn toàn bị trầm mê.

Thư Niệm dường như là đi về một mình.

Lúc cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tạ Như Hạc mới bắt đầu theo Thư Niệm.

Quan hệ cùng cô vì vậy mà tốt hơn.

Cùng Thư Niệm trải qua sinh nhật tuổi mười sáu, khi Tạ Như Hạc về đến nhà đã qua giao thừa, chuẩn bị đón buổi sáng sớm năm xuân mới.

Trong đêm đó, không biết vì sao, Tạ Ký lại uống rượu. Tâm tình của ông ta rất kém, mắng Trương Quý Ninh rất khó nghe.

Quý Trương Ninh chỉ có thể thúc giục Tạ Như Hạc trở về phòng nhanh hơn một chút.

Tạ Như Hạc nín thở, nhìn Tạ Ký có thêm vài tia chán ghét.

Khi Tạ Ký thấy ánh mắt của Tạ Như Hạc, cơn tức trong nháy mắt cao trào. Ông ta cầm chén rượu trong tay ném tới quát: "Mẹ nó! Đồ súc sinh! Mày nhìn tao kiểu gì đó? Còn không biến?"

Đột nhiên ông ta hành động.

Tạ Như Hạc hoàn toàn không phản ứng kịp. Cái chén đập phải trán anh, rách ra một mảng lớn. Máu chảy theo gò má xuống roi nhiễm đỏ cả khuôn mặt.

Quý Trương Ninh cũng không phản ứng kịp, chờ vài giây sau, như điên cuồng gào thét chói tai, chạy đến kéo áo Tạ Ký: "Ông điên rồi? Đây là con trai ông."

Tạ Ký tức tức đẩy bà ra, điên lên rống: "Con mẹ nó mày mới điên rồi, cút ngay cho tao! Tao cho mày biết, mày nên ít cùng thằng hàng xóm kia dây dưa, nếu mày dám phản bội tao. Tao trực tiếp giết mày! Tao trực tiếp giết mày!"

Khuôn mặt ông ta đỏ bừng, giống như ác ma vừa mới bò từ trong địa ngục ra.

Giận tới cực điểm, giống như mất hoàn toàn tính người.

Tạ Như Hạc lại không phản ứng gì nhiều, một tay bịt lại vết thương, đi tới đỡ Quý Trương Ninh dậy.

Nước mắt Quý Trương Ninh rơi, không thêm nói, đi lấy hòm thuốc đến giúp Tạ Như Hạc xử lý vết thương. Trong nháy mắt bà hiểu ra, trước đây vì Tạ Ký tìm cớ, tất cả chỉ vì hành động của ông ta mà tan biến.

Quý Trương Ninh có thể chịu đựng tất cả.

Bà có thể chịu đựng Tạ Ký suốt ngày say rượu, không có cống hiến gì cho gia đình, có thể chịu đựng ông ta khi không tỉnh táo buông lời thoái mạ bà, đánh đập bà, có thể chịu đựng ông ta không tin tưởng bà, hoài nghi bà có người đàn ông khác hay không.

Bà có thể chịu bất cứ chuyện gì, tất cả, bà có thể chịu đựng.

Nhưng khi việc này phát sinh trên người của Tạ Như Hạc.

Chỉ một lần, bà bỗng dưng tỉnh mộng.

Bà có thể chịu khổ, nhưng sẽ không bao giờ muốn Tạ Như Hạc chịu khổ.

Đó là đứa con trai duy nhất của bà.

Giúp Tạ Như Hạc băng bó vết thương, Quý Trương Ninh quay đầu nhìn về phía Tạ Ký, lau đi lệ còn vương trên khóe mắt. Nhìn thì chật vật, giống như người con gái cao cao tại thượng trước đây, gần từng chữ nói: "Chúng ta ly hôn."

Đây là lần đầu tiên Quý Trương Ninh đề nghị ly hôn, ngay cả Tạ Như Hạc cũng cho là bà nhất thời hồ đồ, nhưng thái độ của bà lại cực kỳ kiên quyết. Dù cho Tạ Ký có đau khổ cầu xin, vừa đầm vừa xoa, bà đều không chút dao động nào.

Quý Trương Ninh mang theo Tạ Như Hạc dọn ra bên ngoài, tìm nhà trọ ở tạm một thời gian.

Lo lắng Thư Niệm sẽ quay về nhà cũ của mình tìm không thấy mình, Tạ Như Hạc chủ động tìm đến nhà Thư Niệm.

Vết thương trên đầu anh còn chưa khỏi, chỗ đó máu chảy ra đỏ thẫm tẩm băng gạc, nhìn qua vô cùng nghiêm trọng.

Lúc đầu, Thư Niệm nghe thấy anh tìm đến nhà mình thì vui vẻ vô cùng. Nhưng đến khi nhìn thấy vết thương trên trán anh, trong nháy mắt thu hồi lại ý cười, lúng túng: "Cậu sao lại bị thương...."

Tạ Như Hạc không trả lời cô chỉ nói: "Tôi gần đây dọn ra ngoài nhà trọ ở cùng mẹ, cậu có việc tìm tôi thì đến phòng 304 tầng 3, đừng đi đến căn nhà trước đây."

"..." Thư Niệm cố hết sức mím môi, hỏi lại lần nữa: "Làm sao cậu lại bị thương?"

Tạ Như Hạc giờ tay chạm nhẹ vào vết thương, không muốn lừa gạt cô, thành thực trả lời: "Ba tôi quăng chén."

Thư Niệm nhìn chằm chằm vết thương của anh, tức giận, giọng nói lúc ấy cũng lớn hơn: "Trước đây tớ nghe Trần Hàn Chính nói ba cậu là người bạo lực, tớ còn không tin. Ông ta như vậy là phạm pháp, là con của ông ta thì ông ta cũng không thể tùy tiện đánh vậy chứ."

Tạ Như Hạc không nói một lời.

Cho tới hiện tại, Thư Niệm chưa bao giờ gặp phải chuyện này.

Cô có thấy chú di của mình lúc tức giận cũng sẽ cầm giá áo đánh con, nhưng cũng không nghiêm trọng giống như Tạ Như Hạc. Nước mắt của cô rơi xuống nói: "Có cần báo cảnh sát không..."

Tạ Như Hạc trả lời: "Không cần, tôi đã dọn ra ngoài."

"Ông ta có thể tìm đến để đánh cậu hay không..." Thư Niệm không biết làm sao lại phát ra âm thanh khóc nức nở, nhón chân xem vết thương của anh: "Làm sao bây giờ? Ông ta sao có thể đánh cậu thành như vậy..."

Tạ Như Hạc lặp lại một lần: "Không sao rồi."

"Cái gì mà không sao?" Thư Niệm nức nở khóc, thanh âm nhỏ, tình tế, mềm mại rồi lại cứng rắn: "Tớ phải đi gặp ba cậu, nói hành động của ông ta là không đúng. Sao có thể ném cái chén vào người như vậy chứ! Sẽ chết người đấy!"

Tạ Như Hạc thấy mình có chút kì lạ, thấy Thư Niệm khóc thành bộ dạng này, anh lại thấy cực kỳ tốt.

Anh vội ngăn cản cô: "Cậu không sợ ông ta đánh cậu sao?"

"Tớ có gì phải sợ ông ta chứ." Thư Niệm hít hít mũi, "Ông ta dám đánh tớ, tớ liền báo cảnh sát. Tôi còn có thể kêu ba tớ đi cùng, chắc chắn ông ta không thể thắng ba tớ."

Cô vẫn rơi lệ, trông mắt như quả cầu thủy tinh được gột rửa qua nước, óng ánh phát ra tia sáng êm dịu. Cả hai mắt đều đỏ, quai hàm hơi lồi lên, như chiếc bánh ngọt ngày tết ông tảo.

Biết là sẽ bị thương, nhưng anh không thể không chịu.

Nhìn khuôn mặt ướt át của cô, anh không hiểu sao có một loại xao động. Ánh mắt anh trầm xuống, khóe miệng thoáng cong, nhẹ giọng an ủi cô.

Trong đầu lại nghĩ đến việc khác.

Anh nghĩ muốn liếm nước mắt của cô, muốn ném tư vị của nước mắt.

Đây là Thư Niệm vì anh mà rơi nước mắt.

Tạ Như Hạc nghĩ lại từng chút từng chút, tất cả đều là do mình mà có.

Nhất định là rất ngọt. Giống như cuộc sống khổ cực đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới.

[21:36 17.1.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Lễ Tình nhân

edit: Na | Beta: Vee

Giữa trưa ngày thứ hai, Thư Niệm bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Thư Niệm ngày hôm qua ngủ rất trễ, lúc này bởi vì ngủ chưa đủ, đầu vô cùng nhức mỏi. Cô mơ mơ màng màng lục tìm điện thoại di động, nhú mắt nhìn màn hình điện thoại, bắt máy: "Mẹ."

Giống như là không nghĩ tới giờ này cô vẫn còn đang ngủ, Đặng Thanh Ngọc kinh ngạc nói: "Còn chưa ngủ dậy sao?"

Thư Niệm trở mình, lại lần nữa đem mình vùi vào chăn, buồn buồn nói: "Mới vừa tỉnh."

"Con hôm nay có cần đi đến phòng thu âm không?"

Nghe vậy, Thư Niệm lập tức tỉnh táo, ngồi dậy. Sau khi suy nghĩ kỹ, cô lập tức nằm trở về, ngoan ngoãn nói, "Không cần, đầu năm cũng không cần đến làm gì."

"Vậy con..." Đặng Thanh Ngọc chần chừ nói "Có muốn cùng mẹ về nhà ông bà không?"

Thư Niệm trong nháy mắt liền trầm mặc xuống, không biết trả lời như thế nào

"Nếu như con không muốn, mẹ bây giờ mang một ít đồ qua cho con." Đặng Thanh Ngọc thở dài, "Năm ngoái không trở về, năm nay không thể không trở về được. Ngày hôm qua, bà nội con gọi điện thoại nói, dạo này tim bà không được tốt lắm, nên về quê thăm một chút."

Trong miệng Đặng Thanh Ngọc kia, hai chữ "Bà nội" không phải là mẹ của Vương Hạo.

Mà mẹ của Thư Cao Lân, bà nội của Thư Niệm

Thư Niệm siết chặt điện thoại, hạ quyết tâm nói: "Chùng nào mẹ đi?"

"Nếu như muốn đi, xế chiều hôm nay liền chuẩn bị." Đặng Thanh Ngọc nói, "Chúng ta trực tiếp lái xe trở về, sẽ không kẹt xe, hẳn là sáu bảy tối sẽ tới."

"Được, con sẽ lập tức thu dọn đồ đạc."

"Vậy được." Đặng Thanh Ngọc nói, "Một lát nữa chúng ta sẽ đi thẳng đến nhà của con. Đúng rồi, con cũng không cần xuống sớm đâu, mẹ sẽ gọi điện cho con lúc đó hẵng xuống."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Thư Niệm từ trong phòng kéo ra một va li. Suy nghĩ lần này hẳn phải đi một tuần, cô nhét vào mấy bộ quần áo dày cộm, cầm đồ trang điểm và đồ dưỡng da, không yên lòng liền đi dạo đi một vòng trong nhà, thấy thứ gì quan trọng liền cầm lên.

Chắc chắn không quên thứ gì, Thư Niệm liền kéo vali.

Cô ngồi trên thảm, nhìn điện thoại di động, về mặt mang theo điểm do dự. Nếu như là trước kia, Thư Niệm cảm thấy mình đã mang đủ đồ đạc xong, sau đó liền ngồi vào một bên, chờ Đặng Thanh Ngọc liên lạc với cô.

Mà không phải giống như bây giờ, thu dọn đồ đạc xong tâm trạng vẫn hoang mang, không ngừng suy nghĩ một số vấn đề.

Cô về quê có chuyện, có nên nói chuyện với Tạ Như Hạc một tiếng hay không.

Thư Niệm không biết loại chuyện có cần thiết cùng anh nói hay không.

Nói ra thì cảm giác có hơi tận lực, không nói lại sợ sau này anh đi tìm cô lại không tìm được.

Cô quán quít một hồi, buồn bực đem điện thoại di động ném qua một bên, không hiểu tại sao mình lại xấu hổ như vậy, gọi điện thoại cũng phải bắn khoả nhiều như vậy.

Thư Niệm đứng lên, thay quần áo. Cô đi trước gương, đánh một lớp son môi mỏng. Rồi sau đó lại quỳ gối bên cạnh tủ quần áo mang vớ vào, vừa vặn liếc về phía điện thoại di động.

An tĩnh một giây.

Thư Niệm cầm lên, bấm số điện thoại của Tạ Như Hạc.

Đầu bên kia bắt máy rất nhanh

"Thư Niệm?"

"Ừ." Thư Niệm liếm liếm môi, "Là tôi."

Tạ Như Hạc hỏi: "Sao thế?"

"Tôi lát nữa sẽ về quê." Thư Niệm có chút khẩn trương nhỏ giọng thành thật nói, "Cho nên khoảng thời gian tới không giúp anh phục hồi chân rồi, nên muốn nói với anh một tiếng."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc bên kia trầm mặc lại.

Anh không nói lời nào, Thư Niệm cũng không biết nói gì, "Tôi chỉ muốn nói cái này, không còn chuyện nào khác."

Rất nhanh, Tạ Như Hạc hỏi: "Trở lại trấn Thập Diên sao?"

"Đúng."

Tạ Như Hạc suy nghĩ một chút, dặn dò mấy câu, "Chú ý an toàn, không được đi ra ngoài một mình. Có chuyện gì bắt buộc phải ra thì có thể tìm người quen đi cùng, không được đi một mình."

Sau khi nói xong, tựa hồ cảm thấy phản ứng có chút quá độ, anh lại thấp giọng bổ sung một câu.

"Tết đến rồi, ăn trộm tương đối nồng cuồng."

Thư Niệm rũ mắt xuống, giống như là nhớ ra cái gì đó, có chút ngẩn ra, "Tôi biết rồi."

Hai người không nói thêm nữa. Vừa vặn Đặng Thanh Ngọc gọi điện tới, Thư Niệm cùng Tạ Như Hạc chào tạm biệt, liền kéo vali ra cửa. Lúc này Đặng Thanh Ngọc cùng Vương Hạo đều đứng dưới lầu.

Vương Hạo giúp cô đem vali vào cốp sau, hòa ái hướng cô cười một cái, "Thư Niệm lại xinh đẹp lên rồi."

Thư Niệm co quắp cười một tiếng: "Chào chú Vương."

Đặng Thanh Ngọc tới giúp cô đeo khăn quàng, nhìn sắc mặt của cô, nhủ mảy: "Hôm qua con mấy giờ đi ngủ, tại sao vành mắt lại nhiều quầng thâm như vậy."

Thư Niệm nói hàm hồ không rõ: "Hơi khó ngủ một chút."

Ba người lên xe.

Vương Lâm Tích không xuống xe, ở lại trong xe, cao hứng khoát tay một cái: "Chị."

Thư Niệm hướng cậu gật đầu một cái, ngồi hàng ghế sau chung một chỗ với cậu. Cô cúi đầu cài dây an toàn, không biết nguyên nhân là gì, này giờ không thể cài vào được.

Chú ý tới hành động của cô, Vương Lâm Tích trừng mắt nhìn, chỉ vào chỗ cài, "Chị phải cài ở đây."

Thư Niệm theo bản năng nhìn cái hướng cậu chỉ, thành công cài lại.

"Cám ơn."

Vương Lâm Tích năm nay mười ba tuổi, chính là tuổi đang lớn. So với lần cuối gặp cậu, cậu tựa hồ lại cao hơn chút. Dáng dấp cậu rất thanh tú, làn da trắng nõn, đôi mắt tròn trong veo nổi bật giống như chỉ là một con hamster nhỏ bé.

Thời gian qua cô cùng cậu gặp mặt nhau cũng không nhiều, hai người cũng không quá thân thiết.

Cô một mực có nghe Đặng Thanh Ngọc nói qua, Vương Tâm Tích tính tình rất âm ỉ. Tướng mạo thanh khiết, nhưng ở trong trường học lại giống một tiểu bá vương, một học kỳ số lần bị gọi phụ huynh lên dùng mười đầu ngón tay cũng không hết.

Nhưng ở trước mặt Thư Niệm, lại giống một con cừu nhỏ.

Rất nghe lời cô, đối với cô rất thân thiết tốt tính.

Thư Niệm nhớ lần đầu gặp cậu, Vương Lâm Tích đối với cô cũng không phải như vậy. Cậu mang theo sự phòng bị, kháng cự cô tới gần, giống như sợ cô cướp ba của cậu đi.

Cô cũng không nhớ thái độ này khi nào đã thay đổi.

Sẽ cảm thấy cảm kích.

Bởi vì thái độ của cậu, thỉnh thoảng Thư Niệm cũng có loại cảm giác, mình không hề cần triệt để với người ngoài, trừ mẹ cô ra, nơi này vẫn còn có người mạng cho cô loại cảm giác đó.

.....

Thư Niệm quả thật tối qua ngủ không tốt, nghe tiếng nói Vương Lâm Tích lải nhải bên cạnh, bất tri bất giác tựa vào lưng ghế ngủ. Sau khi tỉnh lại, đi nhìn bên ngoài một cái, mới phát hiện đã vào trấn Thập Diên.

Trời đã tối, trên đường không còn người đi đường, lạnh tanh mà thê lương.

Cô theo bản năng siết chặt vật áo, thu hồi tầm mắt.

Bên cạnh Vương Lâm Tích không có ngủ, liếc mắt nhìn thấy cô có động tĩnh, ánh mắt từ dưới màn hình điện thoại ngẩng lên, hướng cô lộ ra hàm răng trắng nõn, "Chị, chị có muốn uống nước không?"

Thư Niệm cúi đầu, lục trong túi, "Không cần, chị có mang theo."

Đặng Thanh Ngọc ngồi ghế phụ lái, nghe được thanh âm, cô nhìn phía sau: "Thư Niệm đã tỉnh? Đến nơi rồi, con muốn đi chào ông ngoại trước không? Hay là ở bên phía ông nội?"

Thư Niệm suy nghĩ một chút, "Con qua nhà ông nội."

"..." Sắc mặt Đặng Thanh Ngọc chần chờ, do dự hỏi ý kiến cô "Vậy chúng ta đi thăm ông ngoại trước, có gì lại đi thăm ông nội sau được không?"

Thư Niệm gật đầu: "Được."

Trước kia nhà của bọn họ ở trấn Thập Diên đều đã bán hết.

Ông ngoại còn có một người cậu, không còn dư phòng để cho bọn họ ở. Đặng Thanh Ngọc chỉ có thể đi theo ở nhà chồng, nhưng nhà cũng không tính là lớn, nhưng ở cũng không được nhiều người.

Thư Niệm cảm thấy mình đi đến nhà ông nội ở tương đối thích hợp.

Ông ngoại Thư Niệm cùng bà ngoại có chút trọng nam khinh nữ. Anh của Đặng Thanh Ngọc có hai cậu con trai, từ nhỏ đều do bọn họ nuôi lớn, cho nên bọn họ không hề để ý Thư Niệm đứa cháu gái ngoại này.

Thái độ không tính là kém, chẳng qua là không mấy là nhiệt tình. Đã lâu không gặp, cũng không có hỏi tình trạng gần đây của cô.

Vương Lâm Tích là con riêng của Đặng Thanh Ngọc sau khi cưới. Trừ bọn họ ba người ra, căn bản không có ai chủ động cùng cậu nói chuyện, ngược lại giống như làm khách.

Sau khi ăn cơm tối.

Nhận ra hai đứa trẻ cũng đã mệt, Đặng Thanh Ngọc cũng không ở lại lâu, chủ động phải rời khỏi trước. Bốn người từng người nói tạm biệt, lần nữa lên xe. Nhà ông bà nội Thư ở gần kề cận, lái xe đi cũng mới mấy phút.

Hai người cũng biết trước Thư Niệm sẽ về, lúc này đang đứng ở cửa đón.

Thư Niệm xuống xe, ngoan ngoãn kêu hai người, "Ông nội bà nội, con về rồi."

"Là Tiểu Niệm đúng không?" Thư Niệm cười hòa ái, tới kéo cánh tay của cô, tình tường nhìn chăm chăm đáng vẻ của cô, "Làm sao lại gầy thành bộ dạng này, dạo này kén ăn à?"

Thư Niệm vĩnh viễn cười, không lên tiếng.

Ông nội Thư Niệm ở phía sau nhắc nhở cô, "Vào nhà trước đã, đừng để con bé bên ngoài chịu lạnh chứ."

Đặng Thanh Ngọc cùng hai ông bà nói mấy câu, sau đó lại dặn dò Thư Niệm vài thứ, liền cùng Vương Hạo đi về nhà chồng.

Chờ bọn họ lái xe đi, Thư Niệm kéo tay ông bà nội, đang muốn cùng bọn họ cùng nhau vào nhà, đột nhiên nghe được cách đó không xa truyền tới tiếng khóc của người phụ nữ.

Cô quay đầu nhìn.

Là một phụ nữ trung niên, tóc tai bù xù, nhìn qua điên điên khùng khùng. Đi theo phía sau là một người đàn ông trẻ tuổi, bắt đầu đi kéo bà, "Mẹ, đừng như vậy nữa... Chúng ta về nhà được không?"

Người phụ nữ chảy nước mắt, làm bầm lều bầu nói, "Hương Hương... Hương Hương chúng ta đi đâu, làm sao lại không tìm được chứ... Đã đến Tết rồi, tại sao còn không chịu về nhà?"

Chàng trai trẻ tuổi dụ dỗ bà, "Chúng ta về nhà trước được không? Hương Hương không chừng đang ở nhà."

Thư Niệm nhận ra bà.

Là mẹ của Trần Hương.

Lúc cô học cấp hai, lớp kế bên đột nhiên có tin đồn có người mất tích, một tuần sau bị người ta phát hiện thi thể của Trần Hương.

Ông nội Thư nhìn về phía Thư Niệm, theo bản năng kéo cô, "Chúng ta trở về đi thôi."

Một lát sau, mẹ Trần giương mắt, thấy được Thư Niệm. Bà dùng khóc, giống như là nhận ra điều gì đó, con mắt tròn to, chậm rãi đi tới, đứng yên trước mặt Thư Niệm.

Thư Niệm theo bản năng ngừng thở, lùi về sau một bước.

Chàng trai trẻ tuổi liền vội vàng kéo bà lại, "Mẹ."

Mẹ Trần lại không có động tĩnh gì, lặng lặng nhìn cô, sau đó lại khóc, "Đứa bé ngoan... đứa bé ngoan"

Quả đấm Thư Niệm siết chặt vừa buông ra, nhỏ giọng an ủi, "Dì, nén bi thương."

Tuổi tác của mẹ Trần cùng Đặng Thanh Ngọc gần nhau, tóc cũng đã trở nên trắng, mặt đầy nếp nhăn, là tình trạng tinh thần già yếu. Bởi vì con gái của mình, ở tuổi tác này lại bị thương đau khổ, bà không vui vẻ nổi.

Bất luận phát sinh ra cái gì, bà cũng không thể nào vui vẻ.

Mỗi ngày mỗi đêm sống giống như sống trong địa ngục.

Thà để mình chết thay cho con gái của mình, cũng không muốn biến thành bộ dạng thế này mà sống ở cõi đời này.

Thư Niệm có chút khản trương, lòng bàn tay bắt đầu có mồ hôi. Cô đem mồ hôi cọ lên trên quần, đưa tay cầm tay mẹ Trần, nhẹ nhàng nói, "Người xấu đã bị bắt lại. Trần Hương trên trời có linh thiêng, sẽ được an nghỉ."

.....

Đại khái là bởi vì thấy bộ dáng của mẹ Trần, tâm tình ông bà nội trở nên nặng nề.

Ba người vào nhà, bà nội Thư Niệm nói, "Thật ra thì bình thường khá tốt, nhưng đến khi khúc mắc cái gì đó một cái, liền sẽ bắt đầu khóc, bới đất lên để tìm bé gái Trần Hương đó."

Thư Niệm buồn buồn vâng một tiếng.

Bà nội thấy cô trong bộ dáng này, không nhắc lại nữa, thở dài một tiếng, "Đào mất ba cháu đã đi năm năm rồi, thật đúng là nhanh... Tại sao liền chôn ở chỗ đó chứ, để cho bà với ông nội muốn đi thăm cũng tốn sức."

Thư Niệm cong môi nói: "Sau này cháu sẽ lái xe đưa hai người đi, chúng ta cùng đi."

"Thư Niệm lại đây." Ông nội hướng cô ngoắc.

Thư Niệm đi tới, ngồi chồm hóm ở trước mặt ông, giống như một chú cún nhỏ, "Ông nội."

Ông nội xoa đầu cô một cái, vẻ mặt hoảng hốt, nhìn cô chằm chằm có ánh mắt giống Thư Cao Lận kia, bất tri bất giác mà vành mắt đỏ lên, nước mắt rơi đầy mặt, nói đi nói lại mấy chữ.

"Thật sự rất tốt."

.....

Hai ông bà không thể thức khuya, đến chín giờ liền đứng giờ trở về phòng ngủ.

Thư Niệm lấy vali ra, đến phòng tắm tắm, sau đó liền trở về phòng. Cô ngủ ở trong phòng Thư Cao Lận trước kia ở, cách thức trang trí phòng giống y đúc trước kia, không hề thay đổi.

Chỉ có cửa sổ thêm một lớp cửa bảo vệ, cửa phòng cũng đặt thêm hai chiếc khóa.

Lúc nhìn thấy hai chiếc khóa, nét mặt Thư Niệm sững sờ. Rồi cũng đại khái đoán được Đặng Thanh Ngọc nói gì với họ. Cô mím môi, không hiểu sao mũi có chút cay.

Cô bật đèn, leo lên giường và rúc trong chăn.

Mấy ngày gần đây đều là ngày lễ.

Ngày hôm qua thì là sinh nhật của Thư Niệm, hôm nay lại là lễ tình nhân, ngày mai sẽ là ngày giao thừa. Thư Niệm nhìn một vòng bạn bè trên weibo, bị nhét một miệng đầy thức ăn cho chó, lát sau, rất nhanh liền ra ngoài.

Thư Niệm cũng không biết nên làm gì cho tốt, chán đến chết nằm trên giường, luyện một chút thanh âm.

Rất nhanh cô liền cảm thấy buồn ngủ, mí mắt dần dần sụp xuống, như bị một vật gì kéo xuống vậy. Cô trở mình, đang muốn rúc toàn bộ mình vào trong chăn ngủ.

Sau một lúc, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Mí mắt của Thư Niệm liền không mở ra nổi, mơ mơ màng màng nhận điện thoại: "Alo?"

Bên tai truyền đến thanh âm của Tạ Như Hạc: "Thư Niệm."

Lúc này mới hơn mười giờ, với thời gian bình thường làm việc và nghỉ ngơi của hai người bạn họ mà nói là quá sớm.

Thư Niệm cố hết sức mở to mắt, không biết anh gọi cho mình có việc gì, chỉ mong anh nói xong cho nhanh, để mình có thể vùi đầu vào tiếp tục ngủ: "Làm sao vậy?"

Anh trầm mặc vài giây, nhẹ giọng hỏi: "Em có định đón giao thừa không?"

Thư Niệm lặp lại một lần: "Đón giao thừa?"

"Ừ."

Thư Niệm thấy có chút kì quái, nhưng nghĩ một lúc lâu cũng không tìm được điểm nào kì quái, không thể làm gì khác hơn là ngồi dậy, cưỡng chế cơn buồn ngủ của mình, chăm chú gật đầu: "Có chứ!"

hai người nói chuyện một hồi, Thư Niệm dần tỉnh táo lại.

Cô nhớ đến việc làm cả ngày nay, chần chờ nói một câu: "Hôm nay đến giao thừa sao?"

"..." Tạ Như Hạc không hé răng.

"Hôm nay hình như tôi chưa có ăn cơm tất niên." Thư Niệm gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Tôi có cần bù lại bữa cơm tất niên không?"

Đầu kia vẫn trầm mặc như cũ.

Thư Niệm suy nghĩ một hồi, buồn bực nói: "Sinh nhật tôi không phải là ngày hôm qua qua sao?"

Không đợi Thư Niệm nói xong, Tạ Như Hạc đột nhiên cắt đứt lời cô, giọng nói có phần quẫn bách, tựa như bị người ta phát hiện nói dối: "Là tôi nhớ nhầm."

Thư Niệm không phản ứng kịp: "Ừ."

"Ngày hôm nay không phải ngày giao thừa."

"Vậy là ngày gì?"

Tạ Như Hạc dừng lại, thấp giọng trả lời: "Lễ Tình nhân."

Vee: Cách mà các nàng hoặc người xung quanh bắt chuyện với crush?

[20:32 18.1.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Anh đang ngủ ??

Edit: Leo Leo~ Beta:Na

Nghe xong câu nói, Thư Niệm chớp mắt đại ra, nghĩ lời của anh, mờ mịt hỏi:" Có lẽ anh nhớ nhầm, ngày hôm nay không phải là ngày giao thừa mà là ngày lễ tình nhân?"

Nhận ra cô có chút tức giận, thanh âm Tạ Như Hạc thoáng thấp xuống:" Ừ"

Thư Niệm thở phào nhẹ nhõm" vậy là không cần đón giao thừa nữa à?"

"Ừ"

"Tôi đi ngủ"

"..."

Thư Niệm nằm lại lên giường, thấy bên kia không nói chuyện, cco liền giải thích:"tôi rất mệt mỏi, hôm nào sẽ gọi điện cho anh sau. anh cũng đi ngủ sớm đi"

Không nghĩ tới nhận được phản ứng như thế từ cô, Tạ Như Hạc trầm mặc vài giây.

"được"

Đã rất lâu rồi, Thư Niệm chưa bao giờ đi ngủ sớm như vậy. Có lẽ là ở trong gian phòng của cha, mọi nơi đều là mùi hương quen thuộc mà kiên định của cha, phảng phất cô còn có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng của cha cô trước kia.

Trải qua một giấc ngủ ngon.

Lúc tỉnh lại, trời đã sáng.

Rèm cửa sổ không che hết được ánh sáng.Anhs nắng ấm áp mùa đông từ ngoài chiếu vào trong nhà thành vài vệt lốm đốm in trên mặt đất.

Bên ngoài, cô nghe được tiếng của ông bà giảm bớt âm thanh nói, như sợ đánh thức cô. Chẳng iết từ đâu vọng lại thanh âm chó sủa, gà gáy, âm thanh của những đứa trẻ vui đùa, có tiếng chuông xe đạp ngân vang.

Là thanh âm của sáng sớm.

Thư Niệm không nằm nữa, đứng dậy thay quần áo, qua WC rửa mặt.

Ông bà đã tỉnh lại được một lúc. Lúc này, một người thì ngồi ghế tựa xem báo, còn một người thì đeo kính lão làm thủ công, trò chuyện câu được câu không.

Tinh thần của hai ông bà cũng rất tốt, thi thoảng còn xen kẽ cãi vã nhau một chút.

Loại cảm giác này vô cùng tốt, so với việc vui người ở trong một chiếc phòng nhỏ, không cần lo lắng hải hùng, cũng không bởi vì một chút tiếng động liền khiến con người bất an.

Trong lúc đó Đặng Thanh Ngọc gọi điện thông báo cho cô. Nói là về cùng bọn họ ăn cơm tất niên, tối nay sẽ tới.

mãi sau, mới ăn xong cơm.

Giaacs ngủ trưa qua đi, ông bà đều vào bếp bắt đầu làm cơm. Thư Niệm đứng bên trái rồi bên phải họ, nói chuyện cười híp mắt, thường tranh thủ ăn vụng vài miếng.

Đã là đêm giao thừa, mọi nhà trên phố đều đóng cửa. Nguyên liệu nấu ăn thì đã lấy từ sáng sớm, chất đầy trong tủ lạnh. Lần này còn vì Thư Niệm đến, hai ông bà lại chuẩn bị càng nhiều.

Lúc chuẩn bị được khá khá, bỗng có tiếng đập cửa vang lên

Lúc này hai ông bà đang bận tay, không thể buông bỏ được, Thư Niệm chủ động đi:"Để cháu đi mở cửa"

Thư bà bà, ở phải sau thềm nói:" lúc này thì có ai đến chứ?"

Thư Niệm mở cửa. Bên ngoài là một người đàn ông.

Hôm qua cô miws gặp người này, lúc mà đi Trần dụ dỗ cô về nhà người đàn ông đó, là con trai dì Trần.

Trên tay người đàn ông xách một giỏ hoa quả, hướng cô cười:" là cha của Thư Niệm?"

Thư Niệm gật đầu." xin chào"

Người đàn ông không bước chân vào, mà đưa giỏ goa quả cho cô, nói:" Vẫn chưa có dịp nói một tiếng cảm ơn em. Chuyện lúc đầu, nếu không vì em, hiện tại..."

Ông còn chưa nói hết lời, Thư ông đột nhiên cắt đứt lời ông ta:" Niệm Niệm"

Thư Niệm quay đầu lại:" sao thế ông?"

Thư ông nói:" Cháu ra bên ngoài của hàng tạp hóa, mua chút nước ngọt về"

Thư Niệm ồ một tiếng, khéo léo hỏi:" Mua đồ gì ạ?"

"Mua chai nước chanh"

"Vâng" Thư Niệm rất nghe lời, chạy vào lấy chiếc áo trên ghế sofa trùm lên, quay ra gật đầu với người đàn ông kia:" Tôi ra ngoài chút, mọi người nói chuyện nhé."

Người đàn ông kia dường như chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây. Nhìn bóng lưng của Thư Niệm, gật đầu một cái:" Thư ông, con còn có lời muốn nói..."

"Tôi biết chứ. tấm lòng của cậu ta thay Niệm Niệm nhận, sau đó..." Thư ông thở dài:"cậu đừng nói trước mặt con bé chuyện này, nó không thích nghe"

Nhà ông bà ngoài ở cạnh bên trường sơ trung Thập Diên.

Thư Niệm đi chừng năm phút là có thể đến quán tạp hóa bên cạnh trường. Lúc này trên phố không thấy ai cả. Thi thoảng có thể thấy con mèo hoang từ hai bên nhảy trái ngay phải.

Thư Niệm hà hơi, đi vào quán tạp hóa kia.

Trên phố chỉ còn duy nhất tiệm này mở.

Thư Niệm mở tủ lạnh, lấy ra một chai nước chanh, rồi đến bên bàn thanh toán. Chủ cửa hàng giờ không phải là người phụ nữ hiền lành trước kia nữa, mà giờ đây thay vào đó là một người đàn ông cao gầy.

Nhìn qua có chút quen mắt. Thư Niệm nhớ một chút, thực sự không nhớ nổi là ai.

Người đàn ông cầm chai nước đưa qua máy quét mã vạch, mặt vừa ngẩng kinh ngạc hỏi:" Thư Niệm?"

Thư Niệm vô ý thức nhìn hần:" Cậu là?"

Người đàn ông cười cười, tay dùng sức vỗ đầu cô:" không nhớ anh sao?"

Động tác vô cùng quen thuộc.

Thư Niệm vô ý thức lui về phía sau mấy bước. Nét mặt tràn đầy vẻ phòng bị.

Tay của người đàn ông dừng trên không trung, nhưng cũng không để ý." Lá gan sao càng ngày càng nhỏ vậy?"

Bởi vì hành động của anh ta, Thư Niệm có chút thở gấp, nắm chặt vạt áo. Nhìn anh ta một hồi lâu, dần dần trong đầu mới hiện lên một người trùng với người trước mặt.

Cô nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng hỏi:"Tỷ tỷ?"

Người đàn ông hất tóc, tạo ra một dáng vẻ xinh đẹp nói:" ừ"

"..."

thì ra là con trai của di chủ tiệm.

Người này lại vô cùng thích mặc đồ con gái, vì vậy lúc ấy bị di đuổi chạy ba con phố. Khi đó Thư Niệm hay ra tiệm này mua đồ, hần rất thích chọc cô, vân vân cổ họng để cô gọi mình là tỷ tỷ.

Ban đầu cô hoàn toàn không đồng ý, nghĩ người này kì quái vô cùng.

dần dần đã thành thói quen

"Trở về lúc nào?" Hấn không còn ăn mặc giống con gái như trước nữa, tóc cũng cắt ngắn, sinh thêm vài phần anh tuấn. Người đàn ông cười hỏi: "thật lâu rồi không gặp qua cô nhé"

Thư Niệm co quắp nói: "Mới về ngày hôm qua"

Người đàn ông không hỏi, chỉ chai nước chanh: "Cái này 7 đồng"

Thư Niệm lấy tay rút riền trả: "Tôi về đây, năm mới vui về"

"Năm mới vui về"

Người đàn ông đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của cô. Đột nhiên nhớ đến ngày trước. Thư Niệm hay theo chân một người thiếu niên cao gầy âm trầm.

Hai người một cao một thấp, khí chất quả thật một trời một vực.

Lúc đứng cùng nhau ở một chỗ, không khí trông khá kafhài hòa, như một con thỏ bám đuôi một con sói.

Lúc hấn còn đi học, người thiếu niên kia còn để mặt lạnh đáng sợ.

Cực kì không hồn giận, tâm tình biểu lộ vô cùng rõ ràng.

Ha người đó, sinh tại trấn Thập Duyên, ở đây sinh sống và lớn lên, chậm rãi trưởng thành. Đến cuối cùng, đây lại là nơi mà họ không muốn trở về.

Người đàn ông thờ dài, đột nhiên gọi Thư Niệm: "Tiểu muội muội"

"..."

"em dạo này có hay liên lạc Tạ Như Hạc?"

Thư Niệm ôm chai nước chanh, ngay ngốc đứng tại chỗ: "làm sao vậy?"

Người đàn ông gãi đầu, không biết nên nói hay không: "Ba hấn hình như ệnh rất nghiêm trọng, chẳng qua cảm thấy không ổn, em không cần để ý"

Thư Niệm về đến nhà, con trai đi Trần đã đi rồi. Cô cũng không hỏi hấn đến làm gì, ba người cùng nhau ăn cơm tất nhiên. Sau đó vào phòng khách vừa xem xuân vãn vừa nói chuyện.

Hơn tám giờ Đặng Thanh Ngọc mới qua, Vương Hạo và Vương Lâm Tích cũng chưa qua.

Thừa dịp mọi người nói chuyện, Thư niệm ôm quần áo đi tắm.

Lúc đi ra, ông bà đã chuẩn bị đi ngủ. Đặng Thanh Ngọc có vẻ mệt mỏi, hướng cô cười cười, cầm quần áo chuẩn bị vào phòng tắm.

Thư Niệm sững sốt: "Mẹ, hôm nay không về nhà sao?"

Đặng Thanh Ngọc trả lời: "Mẹ muốn ở cùng con nhiều chút, mai mẹ về"

Thư Niệm không nói chuyện.

Nhìn đến ánh mắt của cô, Đặng Thanh Ngọc nửa đùa nửa Thật nói: "Làm sao vậy? Mẹ ở cùng với con, con không vui sao?"

Thư Niệm lên vội lắc đầu: "Không phải"

Chờ Đặng Thanh Ngọc vào phòng tắm, Thư niệm cầm điện thoại về phòng. Kinh ngạc, ngồi ở đầu giường. Cô không hiểu sao lại nhớ lại cuộc điện thoại của Tạ như Hạc gọi đến đêm qua.

Lúc ấy cô rất mệt.

Tạ Như Hạc nói, có đôi khi chỉ cần cô dụng tâm đi chú ý kĩ lời anh nói thì cô sẽ hiểu.

Hai người nói chuyện gì, cô cũng hông nhớ rõ nữa. Chỉ nhớ kỹ Tạ Như Hạc hỏi cô có muốn đón giao thừa, Thư Niệm đồng ý rồi. Nhưng một lát sau, anh chợt phản ứng kịp, nói anh nhầm lịch.

Sau đó Thư Niệm hình như đi ngủ.

Như vậy có thể thấy, Tạ Như Hạc chắc chắn là muốn tìm người cùng anh trải qua đêm giao thừa.

Nhưng hôm nay, Đặng Thanh Ngọc ngủ cùng cô, Thụ Niệm không còn cách nào có thể cùng anh. Cô cắn móng tay, nghĩ một chút, liền gửi cho anh một tin nhắn: "năm mới vui về"

Tạ như Hạc hồi âm rất nhanh: "Thụ Niệm, năm mới vui về"

Thụ Niệm kiên trì nói: "tôi chuẩn bị đi ngủ"

Lát sau, Tạ Như Hạc đáp: "Ừ, ngủ ngon"

Thụ Niệm cũng nói ngủ ngon, nhưng không có cảm giác yên lòng. Không biết có phải anh lại đang trải qua đêm giao thừa một mình hay anh đang ở bên nhà ông ngoại. Không hiểu sao, cô sẽ có một cảm giác lo lắng cho anh vào mỗi ngày lễ, cô sợ anh cô đơn một mình.

Nhớ đến lời vị anh trai ở tiệm tạp hóa, Thụ Niệm do dự không biết có nên nói cho anh biết không

Ba của Tạ Như Hạc..

Về sau, Thụ Niệm cũng không nói.

Đặng Thanh Ngọc vừa đi từ trong nhà tắm ra, bà cầm chiếc máy sấy tóc, giúp Thụ Niệm lau khô đầu, rồi mới ngồi xuống sấy tóc mình

Thụ Niệm nhìn bà, nhỏ giọng hỏi: "đêm nay, mẹ sang bên này, chú Vương có không vui thì sao?"

"không đâu" Đặng Thanh Ngọc nói: "một đại nam nhân sẽ không nhỏ mọn như vậy đâu"

Nhìn qua nét mặt của bà như không phải nói dối, Thụ Niệm yên tâm, cúi đầu nghịch di động.

Một lúc sau, Đặng Thanh Ngọc mang máy sấy tóc để trên bàn, nằm dài trên giường, đem mình rúc vào trong chăn. Bà có vẻ buồn ngủ, thanh âm ôn hòa, kể chuyện xảy ra vào ngày hôm nay.

không lâu sau liền ngủ sâu

Chiều theo ý của Thụ Niệm, Đặng Thanh Ngọc không tắt đèn, lúc này bóng đèn thông minh sáng choang.

Thụ Niệm lại không buồn ngủ, nhìn chằm chằm trần nhà, có chút thất thần. Bên ngoài hơn ồn ào, có thể nghe thấy từ đâu đó truyền đến tiếng cười đùa cùng với thanh âm pháo hoa nổ tung trên trời.

Thụ Niệm nhìn qua cửa sổ.

Nghĩ đến năm cô sinh nhật mười sáu tuổi, có một người thiếu niên đợi không bao lâu, kiên nhẫn gõ song cửa của cô. Bọn họ bên ngoài bị đông, cùng nhau che chở ngọn nến dy nhất, nói chuyện muốn làm sắp tới.

Trong lúc vô tình cùng nhau đón qua năm mới.

Rất nhanh, đến 12 giờ, cô mỉm cười, quyết định vươn chân để xuống giường.

Đặng Thanh Ngọc ngủ rất sâu, không biết được hành động của cô, chỉ trở mình. Ngoài ra, Thụ Niệm bởi vì tiếng động càng hoảng sợ, cứng người trong nửa hút, hậm hừ đứng dậy ra khỏi phòng.

Nó về ngày xưa kia, trốn Đặng Thanh Ngọc lên ra ngoài cùng Tạ Như Hạc chơi đùa.

Thụ Niệm khoác áo khoác, thân thể lạnh run, đi vào trong sân.

Cô hít sâu một hơi, cầm di động lên, gọi điện thoại cho Tạ Như Hạc.

Qua 3 hồi chuông, bên kia nhận.

Thụ Niệm bình ổn hô hấp, nhất thời không biết nên nói gì.

sau đó, tạ Như Hạc đã mở miệng. Giọng nói có chút ngán ra, mang theo chút ám đạm như vừa mới tỉnh ngủ, như chợt tỉnh ngủ khi còn đang mơ

"Thụ Niệm?"

Nghe ra ngữ khí của anh, Thụ Niệm chợt ngừng, chần chờ nói: "Anh đang ngủ à?"

"Ừ!" Tạ Như Hạc nói. "Em nói em buồn ngủ"

"..."

"Tôi cũng định đi ngủ"

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cậu nói ai thọt? (1)

Edit: Vee

Cảm giác này hơi có chút ỳ khướt.

Vốn cho rằng Tạ Như Hạc muốn đón giao thừa, nhưng không có ai ở bên cạnh, nên mới tìm đến cô. Mặc dù cô chưa từng chính thức đồng ý với anh, nhưng cô vẫn nghĩ tới chuyện này, cũng có chút cảm giác lo lắng.

Lăn qua lăn lại không thể ngủ nổi.

Luôn cảm thấy rằng anh vẫn đang chờ.

Cuối cùng cô vụng trộm mò ra ngoài, giống như một tên trộm, sợ bị mẹ phát hiện ra hành động của mình, trải qua thiên tân vạn khổ để ra ngoài sân này, gọi điện thoại cho anh.

Kết quả là anh lại đang ngủ.

Thế mà lại đang ngủ cơ đấy!

Thư Niệm đang có cảm giác khó mà hình dung nổi.

Còn hơi lạc lõng, cũng hơi áy náy vì đã đánh thức anh.

Cô thở hắt ra, ngồi xổm xuống bên cạnh ghế, có người lại thành một cục, nói khẽ, "Thật xin lỗi, tôi không biết anh đang ngủ. Không có gì cả, đang muốn nói một tiếng chúc mừng năm mới với anh thôi."

Bên kia không nói chuyện, vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Thư Niệm liếm liếm môi: "Vậy anh ngủ tiếp đi..."

Tạ Như Hạc hỏi: "Em không ngủ sao?"

Thư Niệm đứng lên, lạnh đến nổi hai chân dậm dậm tại chỗ, thanh âm mang theo chút giọng mũi: "Bây giờ tôi đi ngủ đây."

"Sắp hơn mười hai giờ rồi." Điện thoại dán vào mặt, lạnh buốt, tiếng nói của Tạ Như Hạc truyền tới, âm sắc chênh lệch hẳn so với khí trời: "Chờ một lát nữa?"

Thư Niệm ngừng lại, ồ một tiếng, lại ngồi xổm xuống.

Có lẽ là nghe thấy tiếng gió, đột nhiên Tạ Như Hạc hỏi: "Em đang ở ngoài sao?"

Thư Niệm nhỏ giọng nói: "Trong sân."

"Không lạnh sao?"

Thư Niệm rất thành thật: "Có một chút."

Tạ Như Hạc nói: "Sao lại không về phòng?"

Thư Niệm cũng không biết nên tìm lý do gì. Bên tai vang lên tiếng lộp bộp, cô quay đầu nhìn, thấy cách đó không xa có một gia đình đang đốt pháo hoa, vô thức nói: "Bên ngoài có người đang đốt pháo hoa, thật đẹp."

Trần Thập Diên là một nơi nhỏ, có rất nhiều chuyện không có người quản lý chặt chẽ, không bị cấm đốt pháo hoa như những nơi khác. Không khí năm mới, dựa theo tục lệ cổ truyền, lúc này đều sẽ có người đốt pháo hoa để chúc mừng.

Mang theo một sợi dây chỉ nhỏ lướt qua không trung, rồi nổ ra tạo thành một đóa hoa đẹp đẽ.

Đa số các hộ gia đình vẫn sáng đèn, nghênh đón một năm mới đến.

Đầu điện thoại bên kia có động tĩnh.

Tiếng xột xoạt dừng lại, đột nhiên vang lên bộp một cái, sau đó truyền đến tiếng xe lăn đang chuyển động, cùng với tiếng rèm cửa sổ sát đất bị kéo ra. Sau đó, tiếng gió hai bên điện thoại đan xen vào nhau.

Tạ Như Hạc nói: "Bên này không có ai đốt pháo hoa cả."

Thư Niệm nhìn lên bầu trời, hỏi: "Hôm nay anh ăn cơm tất niên chưa?"

"Ừm, đi ăn với ông ngoại."

"Tôi cũng đang ở nhà ông nội, ngủ ở căn phòng của ba. Mẹ tôi cũng đến đây ngủ với tôi."

Tạ Như Hạc lại ừ một tiếng.

Thư Niệm hỏi: "Anh có ước nguyện gì cho năm mới không?"

"Ước nguyện sao?"

"Đúng thế."

"..."

"Không có sao?" Không nghe thấy tiếng đáp lại, Thư Niệm khẽ nghiêng đầu, đề cập với anh: "Anh có còn nhớ không, lúc trước chúng ta cùng đón giao thừa với nhau. Tôi nhớ rằng lúc đầu cũng không có ý định đón giao thừa, nhưng ngồi nói chuyện phiếm cũng đã đến mười hai giờ."

Tạ Như Hạc nói: "Vẫn nhớ."

"Khi đó, tôi có nói với anh về chuyện sau này tôi muốn làm." Thư Niệm nói: "Còn nói sẽ mua bánh kem cho anh, rồi sẽ cùng nhau đốt pháo, nhưng sau đó...."

Nói đến đây, cô ngừng lại, không nói thêm gì nữa.

Tạ Như Hạc tiếp lời cô, giọng điệu rất bình tĩnh: "Nhưng năm ngoái em đã mua bánh kem cho tôi, đầu năm nay cũng có ý định đưa em đi đốt pháo, nhưng không thành."

Thư Niệm nắm góc áo rồi vuốt vuốt, không biết nên nói cái gì.

Tạ Như Hạc nói: "Em thấy sang năm chúng ta có thể cùng nhau không?"

Sang năm sao?

Thư Niệm hơi ngẩng người, cứ cảm thấy trong câu nói này của anh còn có một ý nghĩa khác, chỉ sợ đó là ảo giác của cô. Cô nuốt nước bọt, khản trương cúi đầu, mềm giọng thì thầm: "Chắc là..."

Xung quanh yên tĩnh, khiến thanh âm nhỏ bé của Thư Niệm cũng trở nên lớn hơn, cuốn theo chiều gió, có thể thổi vào tai của người khác. Như bị sợ người khác nghe thấy, cô lại thấp giọng hơn, cẩn thận từng li từng tí nói.

"Chắc là...có thể."

—

Thư Niệm ngẩng người ở trần Thập Diên này khoảng một tuần.

Bình thường cũng ít khi đi ra ngoài, nếu như ra ngoài, thì đều đi cùng với ông bà nội. Ông nội Thư và bà nội Thư sống ở đây mấy chục năm, khắp nơi đều là bạn bè.

Thư Niệm đã hai mươi ba tuổi, nhưng vẫn nhận được mười mấy cái lì xì.

Ngày mừng bốn Tết, Thư Niệm nhận được điện thoại của Hoàng Lệ Chi. Đại khái là hỏi cô có muốn phối âm cho một bộ phim, địa điểm ghi âm là ở tỉnh khác, mừng tám đi báo danh.

Là bộ phim anime 3D nước ngoài, trong đó có năm nhân vật trọng điểm.

Nhân vật chỉ định cho Thư Niệm chính là một trong số những người đó.

Thư Niệm rất muốn bắt lấy cơ hội này, nhưng lại sợ đi đến những hoàn cảnh lạ lẫm, khó khăn nói: "Cô à, em có thể suy nghĩ một chút không?"

Hoàng Lệ Chi biết rõ tình hình của cô, nói: "Có thể. Lần này tôi cũng sẽ đi qua đó, nếu như em đi, đến lúc đó thì chúng ta có thể ở cùng nhau. Tôi đã thuê một căn chung cư nhỏ."

Có Hoàng Lệ Chi đi cùng, trong nháy mắt Thư Niệm đã hồi phục cảm hứng: "Đi trong bao lâu ạ?"

"Nhanh nhất là hai tuần." Hoàng Lệ Chi nói, "Tối đa là một tháng."

Thư Niệm không do dự nữa, đồng ý: "Vâng ạ."

—

Địa điểm là một công ty dịch vụ chế tác phim tại thành phố G.

Thư Niệm nói chuyện này với Đặng Thanh Ngọc, sau khi thảo luận, quyết định mừng bầy Tết sẽ quay về Như Xuyên. Cô đã đặt xong vé máy bay đến thành phố G, sau khi về Như Xuyên, Vương Hạo sẽ đưa thẳng cô đến sân bay.

Thư Niệm nói chuyện này với Tạ Như Hạc trên Wechat.

Tạ Như Hạc trầm ngâm một lúc hỏi: 【Em đi một mình sao?】

Thư Niệm:【Đi cùng với cô giáo của tôi.】

Tạ Như Hạc:【Đi bao lâu?】

Thư Niệm:【Chắc là một tháng.】

Giống như có chút không yên lòng, Tạ Như Hạc không trả lời thêm nữa.

Thư Niệm nghĩ nghĩ, bổ sung thêm:【Dù sao thì trừ phòng thu âm ra, tôi cũng sẽ không đi đến nơi nào khác cả. Mà tôi ở cùng với cô Hoàng Lệ Chi cơ mà.】

Tạ Như Hạc:【Ừ.】

Tạ Như Hạc:【Chú ý an toàn.】

—

Từ khi sinh ra đến giờ, Thư Niệm chưa từng xa nhà. Khoảng thời gian xa nhà nhất, chắc cũng chỉ là khi cô từ trấn Thập Diên lên thành phố Như Xuyên để học đại học mà thôi. Sau đó thì cũng định cư ở Như Xuyên, không đi đến nơi nào khác.

Cô cũng sợ người lạ.

Sợ đến một hoàn cảnh lạ lẫm, sẽ có những mối nguy hiểm không tên. Ngoài ra thì cô cũng cảm thấy mình phải trưởng thành, huống hồ lần này cũng không hoàn toàn là đi một mình.

Ngày mừng bầy Tết, Đặng Thanh Ngọc đưa Thư Niệm đến sân bay, giúp cô lấy phiếu để gửi vận chuyển đồ. Kỳ nghỉ đông kết thúc, người trong sân bay tăng lên gấp đôi so với bình thường, người đông nghịt, thở một hơi thôi cũng thấy khó khăn.

Chuẩn bị qua khu kiểm an, Thư Niệm không để Đặng Thanh Ngọc đi cùng mình nữa.

Cô cầm vé máy bay, chợt cảm giác như có ánh mắt từ đằng sau, vô thức nhìn về phía sau một vòng.

Khắp nơi đều là người, dày đặc như kiến. Nhưng ở nơi xa có cũng có thể nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, mặc áo khoác thoải mái và một chiếc quần đơn giản, nhưng lại đứng thẳng người.

Tựa như Tạ Như Hạc.

Thư Niệm nhìn chăm chăm, đợi người đó quay đầu.

Người xếp hàng phía sau cô không nhận được liên thúc giục, Thư Niệm lập tức hoàn hồn, nói xin lỗi. Cô cũng không quay lại nhìn theo tiếp, qua kiểm an, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Tạ Như Hạc qua Wechat.

Thư Niệm:【Hình như tôi gặp anh.】

Tạ Như Hạc nhấn lại rất nhanh:【hả?】

Phản ứng của anh khiến cô nghĩ rằng mình đã nhận nhầm người.

Thư Niệm:【Cũng có thể... Là do tôi nhìn nhầm.】

Tạ Như Hạc:【cũng không nhất định.】

Thư Niệm phản ứng không kịp:【hả?】

Tạ Như Hạc:【Tôi cũng ở sân bay Như Xuyên.】

Thư Niệm:【Anh tới làm gì vậy?】

Tạ Như Hạc gửi tin nhắn thoại tới, hai giây, rất ngắn gọn.

Thư Niệm trừng mắt nhìn, ấn mở.

Giọng nói trầm thấp nam tính của anh truyền đến, xung quanh là tiếng nói nói cười cười, có rất nhiều tạp âm. Có lẽ bởi vì thấp giọng, nên giọng điệu không khỏi mang theo chút lưu luyến.

Giống như đang gãi ngứa trong lòng Thư Niệm.

"Đến tiền một người."

[22:23 22.1.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36-2: Cậu nói ai thọt? (2)

Edit: Vee

Thời điểm đến thành phố G, đã là chuyện của ba tiếng sau.

Hoàng Lệ Chi đã đến trước mấy ngày rồi, bây giờ đã tự mình ra sân bay đón cô. Thư Niệm rất cảm kích bà ấy, từ đại học đến giờ, Hoàng Lệ Chi đã giúp cô không ít việc.

Bất kể là trong công việc hay cuộc sống hằng ngày.

Thư Niệm lên xe Hoàng Lệ Chi, lên tiếng chào hỏi bà, "Em chào cô."

Hoàng Lệ Chi quét mắt nhìn cô một vòng, nói: "Tết nhất xong hình như em mập lên nhì."

Thư Niệm vô thức dùng di động soi soi lại mình.

"Đùa với em thôi!" Hoàng Lệ Chi nhìn không nổi liền bật cười, khởi động xe: "Bây giờ về chung cư cất hành lý trước đã. À đúng rồi, em ăn cơm chưa?"

Thư Niệm lắc đầu nói: "Chưa ạ. Cô ăn chưa?"

Hoàng Lệ Chi nói: "Vẫn chưa no. Chúng ta cùng đi ăn cái đã."

Thư Niệm đáp lại một tiếng, không quá rầy Hoàng Lệ Chi đang lái xe. Cô cúi đầu nhìn điện thoại, lại quay về cửa sổ đang nói chuyện phiếm với Tạ Như Hạc. Cô vẫn chưa trả lời anh.

Cũng không phải là không muốn trả lời, chỉ là khi đó cô không biết nên trả lời thế nào mà thôi.

Cũng không nghĩ rằng cứ lên máy bay như vậy.

Thư Niệm kiên trì nhấn lại:【Tôi đến thành phố G rồi, anh tiền bạn xong chưa?】

Tạ Như Hạc:【ừm. Tôi về nhà rồi.】

Hai người cũng không nói tiếp đề tài đó nữa, Thư Niệm cũng không hỏi tiếp.

——— vậy anh đến sân bay, rốt cuộc là để tiễn ai?

-

Hôm sau đến công ty dịch và chế tác phim của thành phố G, Thư Niệm gặp được rất nhiều tiền bối nổi tiếng của lĩnh vực lồng tiếng, kích động đến nỗi nói chuyện còn ngập ngừng. Ở chỗ này cũng không có ít người mới, tuổi tác cũng không chênh lệch lắm so với Thư Niệm.

Cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng của Thư Niệm.

Đại đa số mọi người đều là từ những nơi khác đến đây, có rất nhiều cùng ở với nhau, ở gần chung cư Hoàng Lệ Chi. Một đoàn người cùng ra khỏi cửa, rồi cùng trở về một chỗ.

Thời gian trôi qua rất náo nhiệt.

Ở đây, Thư Niệm học tập được không ít kỹ năng và kinh nghiệm từ các tiền bối.

Khiến âm thanh trở thành một tác phẩm nghệ thuật như thế, thái độ vô cùng nghiêm túc và cẩn thận.

Đạo diễn và các diễn viên lồng tiếng đều cố gắng hết sức, lần ghi âm này chỉ mất hai tuần. Thư Niệm cũng không vội vã trở về thành phố Như Xuyên, đi theo một lão tiền bối để học tập, thời gian lại vô tình trôi qua thêm hai tuần nữa.

Cô rất yêu nghề này.

Cảm thấy mình luôn có tinh lực vô hạn để làm chuyện này.

Kể cả không có kết quả gì, nhưng cô vẫn cảm thấy thoải mái.

Hoàng Lệ Chi nói với cô, thời gian sắp tới đây bà không định về Như Xuyên. Bà hỏi Thư Niệm, có muốn tiếp tục ở lại làm việc với công ty dịch và chế tác phim tại thành phố G, đi theo học tập nhóm lão tiền bối kia không.

Thư Niệm suy nghĩ cả một ngày, cuối cùng vẫn cự tuyệt.

Thư Niệm luôn cảm thấy, mình chưa từng thực hiện lời hứa hẹn với Tạ Như Hạc.

Nói là sẽ cùng anh làm trị liệu phục hồi, mà số lần cùng anh thì chỉ cần dùng đầu ngón tay cũng đếm được. Nếu như không phải lúc trước có gặp anh, thì bây giờ nghe lời đề nghị này của Hoàng Lệ Chi, chắc là cô sẽ đồng ý.

Nhưng bây giờ trong lòng lại giống như, có thêm một mối lo lắng.

Là một nỗi lo không thể nào hiểu nổi.

-

Thư Niệm không nói trước với Đặng Thanh Ngọc và Tạ Như Hạc về chuyện trở về. Cô sợ làm phiền đến những người khác, nên dứt khoát tự mình yên lặng trở về. Giữa trưa thì cô về đến sân bay Như Xuyên, bắt một chiếc taxi về nhà, tắm rửa qua một chút rồi ra cửa.

Ngủ một giấc trên máy bay, bây giờ cô có tinh thần vô cùng tốt.

Thư Niệm nghĩ nghĩ, nói một tiếng với Tạ Như Hạc trên Wechat. Sau đó, cô vào một quán bánh ngọt gần đó, liếm liếm môi rồi mua sáu cái bánh donut.

Ra khỏi cửa hàng, Thư Niệm đi về phía trạm xe.

Thừa dịp xe vẫn chưa đến, cô nhìn xuống điện thoại, không thấy Tạ Như Hạc nhắn lại.

Cô không thêm đề ý.

Tàu điện ngầm vừa đến, đúng lúc nhận được tin nhắn của Tạ Như Hạc:【bây giờ em đang ở đâu?】

Thư Niệm:【xuống máy bay rồi, đang ở nhà.】

Thư Niệm:【anh hồi phục thế nào rồi?】

Tạ Như Hạc không trả lời vấn đề này:【có thể mua giúp tôi cốc trà sữa không?】

Thư Niệm:【có thể.】

Thư Niệm:【anh muốn uống của quán nào?】

Tạ Như Hạc:【Quán Chi Vị ở gần trạm xe ấy.】

Thư Niệm:【ok.】

Ra khỏi trạm xe, Thư Niệm nhìn chung quanh một vòng, liền nhìn thấy quán trà sữa mà Tạ Như Hạc nói. Cô nhắc chân đi vào, bên trong không có người nào.

Thư Niệm gọi một cốc trà sữa, sau khi nghe vấn đề mà nhân viên hỏi.

Cô cúi đầu hỏi Tạ Như Hạc:【muốn trà sữa nóng hay lạnh?】

Đúng lúc ấy, cánh cửa thủy tinh của quán trà sữa bị đẩy ra, chiếc chuông gió trên cửa vang lên. Thư Niệm thuận thể nhìn lại, nhìn thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, trên mặt còn đeo khẩu trang, còn có thể nhìn thấy cái khuyên tai màu nâu đậm trên tai.

Cô thu mắt lại, thấy Tạ Như Hạc trả lời, ngừng đầu nói với nhân viên: "Nóng, nửa đường."

Ngay sau đó, người đàn ông kia thoáng nâng vành mũ lưỡi trai lên, thấp giọng gọi: "Thư Niệm."

Thư Niệm quay đầu.

Người đàn ông đó tháo khẩu trang xuống, nhìn chăm chăm cô.

Là Từ Trạch Nguyên.

Không ngờ lại gặp hán ở chỗ này, Thư Niệm sửng sốt một chút, gạt đầu với hán, thu lại tầm mắt.

Thái độ lạnh lùng của cô khiến Từ Trạch Nguyên cảm thấy rất thất bại, hầu kết của hán khê lên xuống, nhẹ giọng hỏi: "Bạn có nhìn thấy yêu cầu kết bạn trên Wechat của tớ không?"

"Thấy."

"Vậy cậu.. " Từ Trạch Nguyên nói có chút gian nan, "Cậu không để ý đến tớ... "

Thư Niệm rất thành thật: "Cảm thấy không cần thiết phải liên lạc."

Nhân viên cửa hàng đưa trà sữa cho cô.

Thư Niệm tiếp nhận, đi về hướng cửa.

Từ Trạch Nguyên hạ thấp vành nón, đi theo, sốt ruột nói: "Tớ chỉ muốn nói với cậu, trước kia đúng là tớ không đúng. Lúc ấy tớ quá dễ tâm vào chuyện vụn vặt..."

Thư Niệm không biết rốt cuộc là hán ta muốn cái gì, cũng không muốn nghe, buồn buồn đi về phía trước.

Từ Trạch Nguyên bỗng đứng nắm lấy cổ tay cô, khế găm lên: "Cậu có thể nghe tớ nói không!"

"..."

"Cũng đâu phải là tớ có tội ác không thể tha thứ gì!" Từ Trạch Nguyên hít sâu một hơi, không muốn phát cáu với cô, cố gắng nhẫn nhịn, nói: "Trước kia chỉ là tớ không nghĩ thông, nhưng tớ thật sự..."

Thư Niệm vùng vẫy, nhưng vẫn không tránh khỏi.

Từ Trạch Nguyên nhìn chăm chăm vào mắt của cô, giọng nói khàn khàn, nghiêm túc nói: "Thật sự tớ vẫn còn rất thích cậu."

"..."

"Có phải cậu bởi vì hiện tại đang là một đôi với A Hạc sao?" Hán dùng sức nấp máy môi, "Coi như anh ta có tiền, nhưng tớ vẫn cảm thấy cậu đi cùng với anh ta cũng không tốt hơn bao nhiêu."

Nghe vậy, lòng mày Thư Niệm nhú chặt lại, cô ngừng đầu, muốn phản bác gì đó, đột nhiên chú ý tới phía sau lưng Từ Trạch Nguyên.

Cô ngậy người.

Từ Trách Nguyên còn đang nói chuyện, như đang muốn thuyết phục cô, giọng điệu vô cùng có lực, nói: "Cậu đừng quên, anh ta là một tên thọt. Về sau cậu phải chăm sóc cho anh ta cả đời. Người thọt, ăn uống ngủ nghỉ cậu đều phải giúp anh ta, cậu cảm thấy tốt sao?"

Nói xong, chú ý tới ánh mắt của Thư Niệm, Từ Trách Nguyên thoáng ngừng lại, cũng quay đầu nhìn theo.

Đằng sau có một người đang ngồi trên xe lăn, hình như vừa mới tới.

Thư Niệm sợ anh nghe được lời nói của Từ Trách Nguyên, tay chân luống cuống.

Hơn một tháng không gặp, bộ dáng Tạ Như Hạc vẫn không có gì thay đổi, chỉ là tóc trên trán hơi dài ra một chút. Anh mặc một cái áo khoác lớn màu đen, bao trùm lên dáng người mảnh khảnh. Làn da trắng nõn không chút huyết sắc, nhìn bệnh trạng lại âm trầm.

Anh bình tĩnh nhìn Từ Trách Nguyên.

Từ Trách Nguyên há to miệng, không nói thành lời.

Sau một khắc, Tạ Như Hạc đứng lên.

Vượt xa dự kiến Thư Niệm.

Anh đi lại vững vàng, từng bước từng bước đi đến bên cạnh Thư Niệm. Đôi mắt đảo hoa hơi giương lên, sau đó hơi híp lại, nhìn Thư Niệm một chút, rồi nhìn xuống bàn tay đang bị nắm chặt của cô.

Tạ Như Hạc dùng sức lôi tay hấn ra, mặt mày sắc bén. Anh cong khoé môi, cười khế rồi nói.

"Cậu nói ai là tên thọt?"

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đứng không vững

Edit: Vee

Chỗ này gần trạm tàu điện ngầm, số lượng người cũng không phải là ít.

Có người đi qua thì nhìn về phía bọn họ, thấy tướng mạo ba người đều bắt mắt, bầu không khí xung quanh lại như chứa dao, giống như đang quay phim truyền hình. Thư Niệm và Tạ Như Hạc đều là những người làm việc ở phía sau màn hình, đối với người đi đường mà nói, thì cũng chỉ xem như người có dáng dấp đẹp mắt.

Nhưng Từ Trách Nguyên không giống như vậy. Gần đây hấn rất hot, nếu như vào lúc này lại xuất hiện tin tức bất quá ị nào, tuyệt đối sẽ bị công ty mắg đến chết.

Sợ bị người ta phát hiện, hấn cúi đầu đeo khẩu trang một lần nữa, kéo căng dây thần kinh xin lỗi với Tạ Như Hạc: "Thầy A Hạc, thật sự xin lỗi. Là lời tôi nói không che đậy miệng, anh không cần để tâm đến."

Có người qua đường bắt đầu hoài nghi, xì xào bàn tán. Từ Trách Nguyên vẫn kiên trì nói hết lời: "Vậy tôi đi trước, hôm khác sẽ đến nhà anh tạ lỗi, thật xin lỗi."

Giống như không nghe thấy lời hấn nói, thần sắc của Tạ Như Hạc cũng không có thay đổi gì. Anh rũ mắt xuống, lông mi đen dày tĩnh tế, nhìn Thư Niệm, rất yên tĩnh.

Lại không khỏi có chút cảm xúc ủy khuất.

Từ Trách Nguyên không đợi anh đáp lại, quay đầu hạ giọng nói với Thư Niệm: "Lần sau chúng ta sẽ nói chuyện, tạm biệt."

Sau đó ngăn lại một chiếc xe trên đường, rồi đi.

Thư Niệm không nghe rõ lời Từ Trách Nguyên nói, cũng không nhìn theo hướng hấn đi. Cô vẫn đứng ngốc lảng ở đó, không dám tin vào mắt mình, phản ứng đầu tiên là an ủi anh: "Đừng nghe lời anh ta nói, anh ta toàn nói hươu nói vượn cả thôi."

Tạ Như Hạc cầm đồ trong tay cô, vành môi kéo thẳng, giọng điệu nhẹ nhàng.

"Em vẫn muốn gặp cậu ta sao?"

Thư Niệm mở to mắt: "A?"

Tạ Như Hạc không nói lại nữa, hàm dưới thẳng băng, cảm xúc không tốt.

Thư Niệm rú mắt xuống nhìn chân anh: "Anh khỏi rồi sao?"

Tạ Như Hạc rất không vui, nhưng lại không muốn không để ý đến cô, cứng nhắc nói: "Hiện tại đi đường có thể không cần đỡ vào đồ vật nữa."

Nghe vậy, mắt Thư Niệm dần dần trừng lớn, nhin không được liền nhảy nhảy hai cái tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hưng phấn nói: "Thật sao? Anh thật lợi hại!"

Tạ Như Hạc rất ít khi nhìn thấy bộ dáng này của cô.

Giống như còn vui hơn cả anh, khiến uất khí ở ngực anh dần dần tan đi.

Tạ Như Hạc nấp mấy môi, mở ra một ánh mắt khác: "Cũng tạm."

"Không phải cũng tạm." Thư Niệm nghiêm túc phản bác anh, nhìn qua thì không khác gì đang giáo dục anh, "Lúc trước thì nói là hai tháng, bây giờ cũng mới chỉ hơn có một tháng thôi, anh rất lợi hại."

Đột nhiên chú ý tới xe lăn ở bên cạnh, Thư Niệm trừng mắt nhìn: "Vậy sao anh còn ngồi xe lăn?"

Tạ Như Hạc không trả lời, đặt đồ trong tay xuống xe lăn.

Hai người cùng sóng vai bước đi.

Bởi vì anh trầm mặc, Thư Niệm hơi nghi hoặc một chút, nghiêng đầu, nhìn theo thì lập tức phát hiện lúc anh đi đường cũng chưa hoàn toàn giống bình thường. Có chút khó khăn, đi một bước thì phải dừng lại, rồi mới có thể đi bước tiếp theo, không hề trôi chảy giống như khi nãy ở trước mặt Từ Trạch Nguyên.

Hồ hấp của cô dừng lại, kéo kéo cổ tay anh.

Suy nghĩ còn chưa có sự kiểm duyệt của đại não, chỉ là một động tác theo bản năng.

Bước chân Tạ Như Hạc dừng lại, không viết vì sao cô lại có hành động này. Anh nghiêng đầu, đường cong bên mặt nhu hoà, ánh mắt mang theo sự nghi hoặc.

Ánh mắt anh trong suốt sạch sẽ, không mang theo chút tạp niệm nào, không khiến Thư Niệm có cảm giác đang khinh bạc anh. Cô lập tức buông lỏng tay, cũng không biết nên giải thích thế nào.

Mà không giải thích thì sợ anh sẽ hiểu lầm.

Nửa ngày, cô nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: "Tôi sợ anh đứng không vững, sẽ ngã xuống."

Tạ Như Hạc không nói chuyện, vẫn cứ nhìn cô, ánh mắt thâm thúy giống như một cái giếng đen không nhìn thấy đáy. Lại không giống như đang tức giận.

Thư Niệm khẽ liếm liếm môi, cô không biết cách nói chuyện, chỉ có thể bổ sung thêm một câu.

"Nhưng tôi thấy bây giờ anh đi rất tốt... Sẽ không có chuyện gì đâu."

Anh vẫn không lên tiếng.

Nhịp tim Thư Niệm như sấm, sợ anh sẽ tức giận, cẩn thận từng li từng tí nói: "Vậy chúng ta đi..."

Tạ Như Hạc không nhúc nhích, bộ dáng giống như đang suy nghĩ, buông thông mắt nhìn bàn tay trắng nõn nhỏ gầy của cô. Đốt ngón tay anh giật giật, như đang do dự, nhưng cũng không kéo dài lâu.

Rất nhanh, anh giờ tay nắm lấy tay cô, đặt lên cổ tay của mình.

Xung quang yên tĩnh một giây.

Chú ý tới biểu cảm ngu ngơ của Thư Niệm, biểu cảm của Tạ Như Hạc cũng hơi mất tự nhiên, không lâu sau liền khôi phục sắc mặt ban đầu. Anh thu tầm mắt lại, mặt không đổi sắc nói: "Tại đứng không vững."

Đầu óc Thư Niệm trống rỗng, lúng ta lúng túng mà nhìn tay của mình.

Ông tay áo của anh hơi ngắn, lộ ra một đoạn cánh tay thon dài trắng nõn, lúc này đang giao chồng với tay cô. Không nhìn kỹ, thậm chí còn có cảm giác đang dặt tay.

Là khoảng cách tiếp xúc thân mật.

Vốn chỉ là một hành động rất bình thường, lại có thể khiến lòng bàn tay Thư Niệm nóng lên. Cô sợ mình sẽ khấn trương đến đỏ mồm hời, muốn thay đổi sự chú ý của mình.

Nhưng càng muốn thay đổi, sự chú ý lại càng đặt ở chỗ này.

Cô muốn thoát khỏi cái suy nghĩ này.

Hai người đi qua một cái lối nhỏ.

Thư Niệm khó khăn bỏ qua suy nghĩ trong đầu, chú ý tới trà sữa trên xe lăn, chủ động đề nghị: "Nếu không thì để tôi đẩy cho, anh uống trà sữa đi, nếu không thì sẽ lạnh mất."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc xoay người cầm trà sữa lên, rất tự nhiên mà đưa sang cho cô.

Thư Niệm buông cổ tay anh ra, không hiểu ra sao mà nhận lấy: "Anh không uống sao?"

Tạ Như Hạc nói: "Em uống đi."

Thư Niệm suy đoán nói: "Anh không muốn uống sao?"

Tạ Như Hạc lắc đầu: "Em uống đi."

Cho nên bảo cô mua cốc trà sữa này là mua cho cô sao?

Thư Niệm không hỏi, dùng ống hút chọc một cái lỗ nhỏ, khoé môi lại không nhịn được mà nhếch lên. Nơi giữa trái tim dường như có cái gì đó đang nổi lên, cả bầu trời đều biến thành màu hồng.

Cô không biết người khác có như vậy không.

Một khi có một suy nghĩ bỗng chợt hiện lên trong đầu, vốn chỉ là rất nhỏ, không nhìn kỹ thì sẽ không thể phát hiện ra manh mối. Có thể lớn dần theo thời gian, khi ở bên cạnh anh, manh mối này sẽ dần dần lớn lên.

Anh chỉ làm một hành động nhỏ bé, có lẽ không có hàm nghĩa sâu xa gì.

Có thể để cô có hy vọng.

Vào khoảnh khắc ấy, cô sẽ cảm thấy, như thật sự tồn tại.

Thư Niệm uống một ngụm trà sữa, nhai viên trân châu trong miệng. Nhiệt độ vừa phải, vị trà sữa ngọt lịm, mùi vị quanh quẩn giữa răng môi, như có thể xua tan một thân rét lạnh.

Bước chân của cô nhỏ, Tạ Như Hạc đi chậm, lúc đi sóng vai thì lại rất hài hoà.

Đi được vài bước, đột nhiên Thư Niệm nhớ tới: "Sao anh lại tới đây?"

Tạ Như Hạc nói: "Đúng lúc đang ở gần đây."

Thư Niệm không hỏi nhiều: "Anh đi một mình ra đây sao?"

"Ừm."

"Lúc tới tới, mua sáu cái donut." Thư Niệm chỉ chỉ cái túi trên ghế, "Vốn định mua bánh kem cơ, nhưng nhìn thấy mấy cái donut này vô cùng đáng yêu nên lại mua."

Tạ Như Hạc nghe cô nói, không lên tiếng.

Phát hiện dường như bước chân anh chậm lại, Thư Niệm nhẹ giọng nói: "Anh có muốn nghỉ ngơi một lát không?"

Nghe vậy, khoé mắt Tạ Như Hạc khẽ nhúc nhích. Anh nghiêng đầu, nắm lấy bàn tay không cầm trà sữa của cô, sau đó di chuyển lên, nắm chặt lấy cổ tay của cô.

Động tác không có một chút do dự.

Như một động tác rất bình thường, coi đó là chuyện đương nhiên.

Thư Niệm dừng lại, đúng lúc bắt gặp bên tai đang đỏ lên của anh.

Sau đó, Tạ Như Hạc bình tĩnh nói: "Không cần, vịn một chút là được rồi."

Vee: Xin lỗi vì sự chậm trễ up chap mới của t π π em hứa từ sau sẽ không tái phạm nữa...

[16:09 26.1.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Em cũng muốn ăn một cái

Edit: Mowx & Vee ~ Beta: Vee

Thể chất Thư Niệm thuộc thể hàn, tay chân bốn mùa đều lạnh, giống như một khối băng mềm mại.

Lúc này tay Tạ Như Hạc chạm qua, cảm giác ấm áp, tuy rằng không dùng lực mạnh, nhưng lại mang theo cảm giác rất thật. Giống như là mang theo điện, từ bàn tay đến cổ tay, những nơi anh chạm qua đều trở nên nóng bỏng.

Cảm giác không giống như những lần trước.

Thân thể cô cứng đờ, chậm rãi thu lại ánh mắt, cũng không có gạt tay anh ra. Thư Niệm không biết nên nói cái gì, vội vã cuống cuống nhấp một ngụm trà sữa, cúi thấp đầu xuống, toàn bộ sự chú ý đều đặt ở trên cổ tay của mình.

Bởi vì nắm tay cô, Tạ Như Hạc chỉ có thể một tay đẩy xe lăn, có vẻ không tiện lắm.

Thư Niệm giả bộ không để ý bộ dáng này của anh, không dám ngẩng đầu lên nhìn, sợ anh phát hiện ra chút tâm tư của mình. Cô nhẹ nhàng tránh tay anh, giữ chặt người anh, nhẹ giọng nói: "Đề tôi đỡ anh đi."

Chắc là không có gì đi.

Chính là, đỡ anh một chút, không có bất kỳ ý niệm nào khác trong đầu.

Bên cạnh có bà lão ngã, cô tới đỡ một chút hẳn là rất bình thường đi? Không cần thiết vì vậy mà phải nghĩ nhiều, chỉ là tiện tay mà thôi.

Hoàn toàn! Một chút! Đều! Không cần thiết!!

Thư Niệm tốn sức thuyết phục chính mình.

Thấy Tạ Như Hạc nhìn sang, cổ Thư Niệm ứ nghẹn, một hồi tẩy não vừa rồi đều không có một chút tác dụng nào, lời nói chưa qua xử lý của não đã thốt ra: "Anh, anh khát không? Muốn uống trà sữa hay không?"

Nghe nói thế, ánh mắt Tạ Như Hạc chuyển qua ly trà sữa ở trong tay trái cô.

Thư Niệm có cảm giác không đúng lắm, há to miệng, muốn nói gì đó.

Tạ Như Hạc đã thu hồi ánh mắt, yết hầu khẽ lên xuống: "Em uống đi."

Lời này giống như là uyển chuyển từ chối cô, cũng không ý định cùng cô uống chung ly trà sữa, coi như đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ nhất thời hiện lên trong đầu cô thôi.

Coi như lúc đầu cô căn bản không có nghĩ đến suy nghĩ này.

"..." Mặt Thư Niệm lập tức nóng lên.

Cô không biết hiện tại mình là bộ dáng gì, sợ mặt mình đỏ lên, vô thức đem khăn quàng cổ kéo lên một chút. Ánh mắt chú ý thấy anh tựa hồ không có nhìn qua, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, anh giống như là bỏ sung thêm.

Tạ Như Hạc thấp mắt nói: "Tôi hiện tại không khát."

Thư Niệm cảm giác mình bây giờ có chút không ổn.

Nhưng cũng không biết là vấn đề gì. Loại cảm giác này không khỏi quen thuộc, không giống như là việc mình đã trải qua, càng giống là từ miệng người khác nghe được một chút lời nói, sau đó tìm tới cộng mình.

Cô vắt óc nhớ lại là lời gì, một lát sau cũng không nhớ ra được.

Lúc đi đến cửa tiểu khu, thể lực Tạ Như Hạc có chút không chống đỡ nổi.

Thư Niệm rất nhanh phát giác được, để anh ngồi vào xe lăn, theo thói quen vòng ra phía sau đây: "Anh bây giờ mỗi ngày vẫn luyện tập các bài phục hồi chức năng như trước đây sao?"

"Ừ."

"Tôi trong khoảng thời gian này rất rảnh." Thư Niệm có điểm tâm hừ, âm lượng cũng giảm thấp xuống: "Chính là... nếu như anh cần, đương nhiên không cần cũng không sao."

Tạ Như Hạc quay đầu nhìn cô, bởi vì ngồi, đầu có chút ngước lên, có cảm giác nghiêm túc nghe cô nói.

Cũng không quan tâm Thư Niệm vừa nói gì, lập tức đồng ý

"Cần."

Không biết có phải là ảo giác của Thư Niệm hay không.

Cô luôn cảm thấy Như Hạc bây giờ và Như Hạc lần trước gặp mặt có chút không giống nhau.

"..." Thư Niệm khắc chế hô hấp dồn dập, đem lời muốn nói đều nói xong, "Đúng đây, cùng anh ở một chỗ hoàn toàn rất tốt. Tôi trước đó không phải đã đồng ý với anh sao? Cảm giác một mực không có làm sao được."

Tạ Như Hạc tựa hồ không quá chú ý

:"Được."

Tạ Như Hạc cầm lấy trà sữa, còn có túi bánh Donut Thư Niệm vừa mua. Anh tùy ý liếc qua, nhìn thấy số lượng bên trong cũng không ít, nhớ tới cô vừa nói: "Mua sáu cái."

Anh không có tiếp tục đề tài này: "Sao lại mua nhiều bánh thế?"

Đột nhiên chuyển chủ đề, Thư Niệm có chút phản ứng không kịp, đàn độn nói: "Anh hai cái, tôi hai cái, trợ lý Phương cũng ăn hai cái."

Nghe thấy tên người thứ ba, Tạ Như Hạc nhú mày.

Thư Niệm không có phát hiện ra sự bất thường của anh. Cô vô thức nhìn về phía túi bánh Donut, liếm liếm môi. Cô thích ăn bánh kẹo ngọt, trà sữa cà phê nóng. Ăn nhiều thì cảm thấy ngán, nhưng không ăn thì lại thèm, cho nên lúc ra cửa, Thư Niệm nhất thời đi đến cửa hàng bánh gato.

Thư Niệm cũng chẳng dư dả gì, tiền lương cũng không cao, số lần đến tiệm bánh cũng ít dần đi.

Hôm nay bởi vì phải đến nơi này với Tạ Như Hạc, không mua ít đồ về thì không tốt lắm.

Hai người đi vào bên trong đội thang máy.

Tạ Như Hạc giọng điệu cứng đờ, đột nhiên nói: "Anh muốn ăn bốn cái."

"Hả?" Thư Niệm nói: "Bánh Donut sao?"

Tạ Như Hạc không biết hành động này của mình có bao nhiêu ngây thơ, chỉ là không nghĩ đến mỗi lần cô mua đồ, đều sẽ tính thêm một phần cho Phương Văn Thừa.

Mặc kệ như thế nào, đều làm cho anh cảm thấy khó chịu.

Vừa lúc thang máy đến, Thư Niệm đẩy anh vào, trầm mặc lại. Cô đưa tay ấn nút tầng ba, cảm thấy lời mình muốn nói có chút khó mà mở miệng, qua vài giây mới nhỏ giọng hỏi: "Ba cái được không?"

Cửa thang máy khép lại, không gian thu hẹp, trong nháy mắt chỉ còn lại hai người họ.

Nói một câu đều giống như sẽ có hồi âm.

Tạ Như Hạc: "Hà?"

Thư Niệm nhìn túi bánh Donut trong tay anh, thật sự là không nói nên lời. Cô rù mắt xuống, thanh âm nghe có chút đáng thương, "Em cũng muốn ăn một cái..."

Phuong Văn Thừa cảm thấy mình gần đây có chút nhàn nhả.

Trừ ngày giao thừa đưa Tạ Như Hạc về Quý gia ăn cơm tất niên, về sau hẳn cơ bản không có việc gì phải làm.

Tạ Như Hạc rất ít khi đi ra ngoài, khoảng thời gian này mặc dù sáng tác bài hát nhưng cũng không có lịch hẹn với các ca sĩ. Mỗi ngày phần lớn thời gian đều là đến tầng mười bảy tập các bài tập phục hồi chức năng, một mình lặp đi lặp lại.

Không giống như là đột nhiên tìm được động lực.

Hành động này của Tạ Như Hạc làm cho Phuong Văn Thừa cảm giác như là sốt ruột. Giống như học sinh kém trước khi đi thi, muốn ở cuộc thi ngày mai lấy được thành tích tốt, liều mạng không ôn tập, thức trắng đêm không ngủ.

Có thể Phuong Văn Thừa cũng không biết anh gấp cái gì.

Dựa theo tiến độ của anh lúc trước, và kế hoạch hồi phục của bác sĩ trị liệu, hồi phục chỉ là chuyện sớm muộn.

Mặc dù không biết vì sao nhưng Phuong Văn Thừa cảm thấy như vậy rất tốt. Mỗi tháng không làm việc với cường độ cao như trước nữa, ngày nào hết việc xong cũng về phòng nằm đắp chăn chơi điện thoại.

Thình thoảng nghe Tạ Như Hạc phân phó làm một số việc nhỏ nhặt, thời gian trôi qua rất êm đềm.

Vừa rồi Tạ Như Hạc đột nhiên từ phòng thu âm đi ra, Phuong Văn Thừa vốn cho rằng có chuyện phải làm, nào biết Tạ Như Hạc lại về phòng thay bộ quần áo khác, liền im lặng không nói tiếng nào ngồi lên xe lăn đi ra ngoài.

Toàn bộ quá trình không thêm liếc mắt nhìn hán một cái.

Ý là, hẳn không có một chút giá trị tồn tại nào cả.

Tình huống này cũng không phải là lần đầu tiên Phuong Văn Thừa gặp qua.

Đơn giản chính là, Thư Niệm tới.

Nghĩ đến không lâu sau bọn họ sẽ trở về, Phuong Văn Thừa không dám đi ngủ nữa, làm ra vẻ đứng lên, muốn tìm cho mình một ít chuyện để làm, đi một vòng quang phòng, lại không tìm được bất cứ việc nào để động tay.

Phuong Văn Thừa lười biếng ngáp một cái, cầm điện thoại lên chơi trò chơi.

Không biết bao lâu, cửa trước liền vang lên tiếng mở cửa.

Phuong Văn Thừa lập tức tắt điện thoại di động, không để ý đến âm thanh chửi rủa của đồng đội trong trò chơi, vội vàng đi qua nghênh đón hai người: "Thiếu gia."

Đúng như dự đoán của hắn, nhìn thấy Thư Niệm đang đứng sau lưng Tạ Như Hạc, Phuong Văn Thừa lên tiếng chào hỏi với cô.

Tiến vào cửa nhà, Tạ Như Hạc đổi dép lê, rồi đứng thẳng lên. Một tay anh cầm cốc trà sữa, vịn tường chậm rãi đi vào, không đáp lời Phuong Văn Thừa, sắc mặt có chút quái dị và vi diệu.

Thư Niệm ôm một cái túi theo sau anh, cũng không lên tiếng.

Phuong Văn Thừa không biết bầu không khí giữa bọn họ làm sao lại thế này, rất thức thời mà giữ im lặng.

Hai người một trước một sau đi vào phòng khách.

Tạ Như Hạc ngồi lên ghế salon, Thư Niệm do dự một chút, rồi cũng ngồi xuống theo anh.

Trầm mặc.

Ba người bên trong một cái phòng khách rộng rãi, thế nhưng lại giống như không có ai tồn tại.

Tạ Như Hạc nhấp máy môi, hành động trước, đem sáu cái bánh donut đẩy hết đến trước mặt Thư Niệm, thấp giọng nói: "Vừa rồi tôi chỉ đùa em thôi."

Thư Niệm thì vẫn thấy hơi quẫn bách, nên cũng không biết nói gì.

Tạ Như Hạc nói: "Tôi không thể ăn đồ ngọt."

Nghe vậy, Phương Văn Thừa kinh ngạc nói: "Thiếu gia, không phải cậu mua mấy chục gói kẹo mềm để trong phòng sao?"

"..." Tạ Như Hạc lạnh lạnh nhìn hắn một cái, mặt không thay đổi mà sửa lại miệng: "Tôi không thích ăn donut."

Bởi vì rất lâu rồi Thư Niệm không ăn donut, cho nên vừa rồi chỉ là nhin không được nên mới thốt ra. Nhưng mục đích chủ yếu của cô vẫn là mua cho Tạ Như Hạc, lúc này còn để anh nói láo như thế thì có hơi——

Thư Niệm cảm thấy rất xấu hổ.

Cô buồn buồn nói: "Anh ăn đi."

Thái dương Tạ Như Hạc co lại, thực sự không hy vọng trước mặt Thư Niệm mà mình lại biến thành người tranh giành đồ ăn với cô. Anh liếm liếm khoé môi, cân nhắc từ ngữ, nghĩ làm sao để một miệng.

Phương Văn Thừa đứng một bên thật sự không hiểu chuyện giữa bọn họ, nhin không được nói: "Sao vậy?"

"Không có gì." Vốn vẹn chỉ vì sáu cái donut, mà lại khiến cho bầu không khí trở nên lúng túng, hành động giống như mấy đứa trẻ. Thư Niệm không biết nên giải thích thế nào, nói chuyện lấp ba lấp bắp, "Đúng vậy, chỉ là..."

Không đợi cô nói xong.

Cùng lúc đó, Tạ Như Hạc lấy một cái donut trong túi ra, đưa tới môi Thư Niệm.

Là một hành động đột ngột xuất hiện.

Trong nháy mắt Thư Niệm ngậm miệng lại, mở tròn mắt nhìn anh, có chút mơ màng.

Tạ Như Hạc hạ mắt, nhìn chăm chăm môi cô, "Cắn một miếng."

Đầu óc Thư Niệm trống rỗng, như một người máy, anh nói gì thì cô làm cái đó. Cô xiết chặt vạt áo, nhìn tay của anh, cắn một miếng nhỏ.

"Ngon không?" Tạ Như Hạc hỏi.

Thư Niệm nhai hai cái, máy móc gật đầu.

Thấy thế, dường như Tạ Như Hạc nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt tràn đầy lo lắng cũng dần giãn ra.

"Vậy em ăn hết đi."

Mọi người thử đoán thể loại truyện của pj tiếp theo của team xem??

[21:54 27.1.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Hình như thích anh

Edit: Leo Leo ~ Beta: Vee

Lúc này, Thư Niệm cũng biết được cảm giác quen thuộc này từ đâu mà đến. Năm ngoái, vào lễ mừng năm mới, cô đã từng xem qua một đoạn kịch, bên trong đó có một đoạn lời thoại như vậy, cảnh đó nói về tình cảm thâm mến một người.

Khi nhìn thấy đối phương thì sẽ cảm thấy vui vẻ, tâm trạng mệt mỏi của một ngày cũng tan biến hết.

Trước đây, đơn giản chỉ cần nói chuyện phiếm. Hiện tại mỗi câu nói cần phải nghĩ thật lâu, thật cẩn trọng mới dám nói ra khỏi miệng.

Sẽ bởi vì một câu nói của anh ý, một cử chỉ nhỏ cũng khiến bản thân mơ mộng cả ngày.

Chỉ cần anh ấy lại gần hơn một chút, rồi anh ấy làm bất kì một cử chỉ nào, đều cảm thấy trong lòng vui như con nai nhỏ chạy loạn, thờ gấp, giống như pháo hoa sắc sỡ đủ màu nổ tung giữa không gian.

Tâm trạng gần đây của cô cùng với những tâm trạng trên đều y như nhau. Thư Niệm có thể từ những điều đó, ngộ ra rất nhiều điều.

Nhưng, không thể không thừa nhận.

Cô hình như cũng thích Tạ Như Hạc

Càng lâu, dường như cô càng đắm chìm trong ảo giác.

Bọn họ đang nói chuyện yêu đương.

Thư Niệm đưa tay nhận lấy chiếc bánh ngọt từ tay anh, tự mình ăn. Cô biết mình không biết nói dối, rất sợ mình bị phát hiện điểm không được tự nhiên, dứt khoát cũng không nói một tiếng.

Mặc dù hành động này của Tạ Như Hạc khiến cho cô mông lung mơ màng. Đến khi cô nhìn lại lại thấy cử chỉ này cực kì mập mờ.

Mặc dù thế, cô cũng không dám hỏi.

Tình trạng của Tạ Như Hạc chuyển biến đã khá tốt rồi, không lâu sau anh có thể khỏi hẳn.

Cho đến thời điểm này, anh sẽ không cần lại giường ngốc, suốt ngày ở trong nhà. Bởi vì mình có chỗ thiếu hụt mà cảm thấy tự ti tuyệt vọng. Anh có thể đi ra ngoài đón ánh nắng mặt trời, đùa giỡn mèo hoang ven đường, ôm cả thế giới này.

Đối với Tạ Như Hạc, chuyện này cứ như là chuyện xảy ra ngoài ý muốn trong cuộc đời của anh.

Tuy rằng, người khác nói tính tình anh không tốt. Nhưng cùng chung đụng với anh một khoảng thời gian này, Thư Niệm cho rằng anh không giống với lời đồn. Diện mạo tốt, bối cảnh gia đình tốt, về phương diện năng lực công việc thì xuất sắc.

Anh chói mắt như vậy lại khiến người ta cảm thấy bị lu mờ.

Tuy Thư Niệm biết mấy thứ đó với cô là không cần thiết, nhưng cô vẫn cảm thấy tự ti.

Cảm thấy hành động hiện tại của anh bây giờ, có lẽ chỉ là vì sớm chiều ở cùng nhau nên trong tâm sinh ra một chút xiu ý lại cùng tình cảm, nhưng thực tế đây chưa hẳn là cảm giác thích một người.

Thấy một màn này, Phương Văn Thừa ngồi bên một ghế salon khác đột nhiên phát hiện sự hiện hữu của hắn có phải quá dư thừa không. Bên đó cả một bầu trời là màu hồng phấn, hắn ngồi đó chính là một cái bóng đèn với một năng lượng vô cùng lớn.

Hắn cuối cùng cũng có tự giác: "Tôi ra ngoài gọi điện thoại."

Trong phòng, thoáng cái chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thư Niệm còn đắm chìm trong suy nghĩ, lung tung cắn bánh ngọt, ăn từng chút một như con chuột, lại không phát ra âm thanh.

Tê ngắt.

Tạ Như Hạc di chuyển một chút, dựa lưng vào ghế ngồi, lẳng lặng nhìn cô.

Nhận thấy tầm mắt của anh, Thư Niệm cắn một miếng bánh cuối cùng rồi hướng Tạ Như Hạc nói: " Tôi đi lấy cho anh chén nước nha, đi bên ngoài lâu như vậy chắc anh mệt lắm rồi."

Thư Niệm đang định đứng lên thì phát hiện dưới chân mình không mang dép.

Cô thích đi chân trần. Ở nhà, bình thường cô đi dép đều theo bản năng đá bay giày dép ra, không muốn yêu cầu bản thân mình sửa lại tật xấu này. Nhưng đó là khi cô ở một mình thì sẽ như vậy.

Thư Niệm không nghĩ cô trước mặt Tạ Như Hạc sẽ như vậy.

Cô có chút ngượng ngùng, cho là nó ở phía dưới bàn trà, liền đưa chân duỗi đến đó tìm một chút, xem có thấy hay không.

Sau một lúc, Tạ Như Hạc nghiêng người, đôi con ngươi sâu hút không thấy đáy. Anh từ dưới ghế salon lấy ra một đôi dép, đưa đến trước mặt của Thư Niệm.

Làm xong một loạt động tác, Tạ Như Hạc quay lại tự lưng vào ghế dựa, trông có vẻ lười biếng mà cao quý. Anh rừ mi mắt xuống, dùng giọng điệu như thường, bình tĩnh nói: " Em thích đá dép về sau."

Lần này đến đây, Thư Niệm chủ yếu muốn gặp anh, cùng anh nói chuyện phiếm và tiến hành trị liệu. Phần lớn đều là chuyện mọi khi hay làm, giống như cuộc gặp mặt giữa bạn bè.

Nhưng cô giờ này lại không biết nên nói gì.

Chuyện muốn nói, hình như trước đây đều đã nói qua với anh.

Nói đến hồi phục, Tạ Như Hạc vừa đi được một đoạn dài ở bên ngoài. Hơn nữa, trước đây là nói chuyện quên thời gian, cô chợt hiểu ra chuyện huấn luyện hồi phục sức khỏe của anh sớm muộn cũng sẽ hoàn thành.

Cho nên, hiện tại anh có lẽ là vừa mới hoàn thành huấn luyện không bao lâu.

Bầu không khí lúng túng ấy kéo dài một lúc.

Tìm cho mình chút chuyện để làm, Thư Niệm vừa ăn xong bốn chiếc bánh ngọt, cái bụng cô no căng, không thể ăn được nữa. Cô thực sự không nhịn được mở miệng: "Anh không ăn sao?"

Tạ Như Hạc nâng mí mắt lên, quét mắt về phía hai chiếc bánh còn dư lại trên bàn: "Em ăn đi."

Thư Niệm thật thà nói: "Tôi ăn không nhiều như vậy."

Tạ Như Hạc nhàn nhạt như trước: "Ăn không được thì thôi, hai chiếc còn lại thì không phải là để lại cho Phương Văn Thừa sao?" (Leo: Phương ca,... anh có lộc ăn rồi kia.....v.v Phương ca: bánh này ta không được ăn, người đọc phía dưới sẽ biết * tử thân*.... Tạ Như Hạc * liếc mắt*..... Phương ca và Leo *xách dép chạy*)

Nghe xong, Thư Niệm hạ giọng, do dự nói: "Chúng ta không để cho anh ta không được à?"

"...."Tạ Như Hạc dừng lại: "Cái gì?"

"Hay là.." Thư Niệm thật thà nói: "Nếu như anh muốn ăn, tôi sẽ không để lại cho Phương trợ lý nữa."

Khỏe môi Tạ Như Hạc cong lên, thanh âm kéo dài, âm cuối còn lên cao chút.

"Không để lại cho anh ta, mà cho tôi?"

Thư Niệm gật đầu.

Tạ Như Hạc nói: "Được."

Thư Niệm có chút mờ mịt: "Cái gì được?"

Anh nhìn lại, cặp mắt đào hoa thâm thúy, hơi cong lên. Giọng nói mang chút ý cười, thanh âm lạnh lùng không hiểu sao mang theo chút dịu dàng cùng cung chiều trả lời cô: "Chúng ta không cần phải để lại cho anh ta." (Leo: poor anh Phuongv)

Ngồi được một lúc, Tạ Như Hạc không giữ lại cô nữa. Tình trạng của anh bây giờ không thể lái xe, đành gọi điện thoại cho Phương Văn Thừa trở về làm tài xế, đưa Thư Niệm về.

Lần này Tạ Như Hạc không giống như ngày thường, sẽ ngồi ngây ngô ở trong nhà. Anh cùng cô đi ra cửa, cũng không ngồi xe đẩy.

Thư Niệm không nghĩ nhiều, chỉ cho là anh có việc nên cần phải ra ngoài.

Xe chạy một đường đưa Thư Niệm vào trong tiểu khu.

Thư Niệm nói tạm biệt với họ rồi xuống xe. Xong lúc xoay người đi vào nhà, liền nghe thấy phía sau lưng có tiếng mở cửa xe. Cô vô thức quay đầu lại thấy Tạ Như Hạc cũng từ trong xe đi ra.

Thư Niệm nói: "Anh sao lại..."

Lời của cô bị động tĩnh trong nhà cắt đứt.

Thư Niệm theo tiếng động nhìn vào thì thấy Hạ Hữu vẽ mặt cáu kỉnh áp giải một người đàn ông dáng nhỏ, gầy từ trong nhà ra cửa lớn, trong miệng thì hùng hùng hổ hổ: "giỏi nhỉ, dám ban ngày ban mặt đi trộm nhà người ta? Lại trộm trên địa bàn của tôi?"

"...."

"Anh trộm mà không nhìn nhà sao?" Hạ Hựu thực sự là vui vẻ: "không biết lão tử tôi là cảnh sát sao?"

Người đàn ông bị áp giải kia ngạc nhiên, vẻ mặt như hoàn toàn không biết. Trong nháy mắt liền cầu khẩn: "Đồng chí cảnh sát! Lần sau tôi nhất định sẽ chú ý! Nhất định sẽ chú ý!..."

"Chú ý cái gì chứ? Chú ý không.... trộm của nhà cảnh sát nữa sao?" Hạ Hựu mắng: "Loại đầu óc này mà còn muốn đi trộm nữa, anh lấy đầu ra lá gan đó?"

Ánh mắt liền chú ý đến thân ảnh của Thư Niệm, Hạ Hựu nhìn lại: "Ôi chao, đã trở về rồi sao?"

Nhìn cuộc vui trước mặt này, Thư Niệm lúng ta lúng túng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Trước đây không phải đã bảo cô chú ý một chút sao? Trộm xung quanh đây là hung hăng ngang ngược nhất." Hạ Hựu cười lạnh, hất cằm chỉ chỉ người đàn ông kia "Tám chín phần đều là kẻ ngu si kia làm"

"....." Người đàn ông liền phủ nhận "Không phải! Đồng chí cảnh sát! Tôi đây là lần đầu tiên!"

"Được rồi, cảm ơn." Hạ Hựu không nói nhảm nữa, vừa rút điện thoại vừa đi ra ngoài, "Bất ai cũng đều nói giống như anh, quả thực là lần đầu tiên..."

Thanh âm dần đi xa.

Tạ Như Hạc đã đi tới, cau mày hỏi: "Xung quanh em rất nhiều trộm sao?"

"Có lẽ là vậy..." Không nghĩ đến trộm lại đột nhập vào nhà Hạ Hựu. Thư Niệm cũng không biết chiếc khóa phòng mình có hữu dụng hay không. Cô mạnh mẽ ngăn chặn nỗi tâm đang lo lắng, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà không có việc gì, đã bị bắt."

Nét mặt Tạ Như Hạc vẫn nghiêm túc như cũ, muốn nói đôi chút.

Đúng lúc này từ phía cửa lớn có một người phụ nữ đi ra, đeo một chiếc kính râm thật to, lộ ra chiếc mũi khéo léo và đôi môi đầy đặn, nhìn qua có vẻ quen mắt.

Người phụ nữ bước đi vội vàng, nhưng lại chú ý đến bọn họ bên này. Bỗng dừng lại, cô ta tháo kính xuống, lộ ra khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt dài, màu môi điểm đỏ như máu, đẹp vô cùng.

Cô ta cau mày, cùng chào hỏi với Thư Niệm: "Em gái nhỏ?"

Thư Niệm nhận ra cô ta là ai.

Là Kha Dĩ Tinh.

Thư Niệm sững sờ một chút: "Tại sao chị ở đây?"

Kha Dĩ Tinh không trả lời câu hỏi của cô: "Em ở nơi này à?"

Thư Niệm gật đầu.

Sau đó, Kha Dĩ Tinh mới chú ý đến người đàn ông đang đứng bên cạnh Thư Niệm, thờ dãi nói: "Bạn trai à?"

Bất ngờ gặp mặt, Thư Niệm đột nhiên nhớ lại những gì mà Kha Dĩ Tinh đã nói với cô trước kia. Lúc đó không để ý gì, nhưng lúc này nhớ tới thì biết chắc mọi thứ đều là giả, không hiểu sao có chút khó chịu trong lòng.

Không biết cái gì quấy phá ở trong lòng, Thư Niệm nhỏ giọng nói: "Anh ấy là thầy A Hạc."

"...." Nụ cười trên mặt Kha Dĩ Tinh cứng đờ: "Cái gì?"

Không đợi Thư Niệm nói lại lần nữa, Kha Dĩ Tinh mạnh mẽ nắm cổ tay cô, đem cô kéo sang một bên, thấp giọng hỏi: "Em nói người đàn ông kia chính xác là A Hạc?"

Vừa nói xong, Thư Niệm liền hối hận. Cảm thấy mình tiết lộ thân phận của Tạ Như Hạc vậy là không tốt. Cô chặt vật nghĩ nên giải thích làm sao: "Em vừa..."

"Là như này, em gái nhỏ." Kha Dĩ Tinh cắt đứt lời nói của cô, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, giải thích: "Chị nghĩ mỗi người đều có một tiêu chuẩn về ngoại hình nhất định, người khác nghĩ người này đẹp, chị lại thấy vẫn xấu..."

"..."

Nói đến đây, Kha Dĩ Tinh dừng lại, đột nhiên hỏi: "Hai người là một đôi à?"

Nghe nói vậy, mặt Thư Niệm hơi nóng: "Không, không phải..."

Ka Dĩ Tinh trầm mặc một hồi, lại quay đầu nhìn gương mặt xinh đẹp hơn cả nữ sinh của Tạ Như Hạc, tiếp tục nói: "A! Như vậy là tốt rồi. Giống như chị đã nói với em ngày đó, em còn nhớ chứ? A Hạc thực sự là kẻ làm người ta khó chịu..."

Ngừng vài giây.

Kha Dĩ Tinh thực sự không nói được nữa, đột nhiên đổi giọng: "Được, chị là đang cố chấp."

Thư Niệm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ừ

Edit: Leo Leo - Beta: Vee

Sau khi nói ra, Kha Dĩ Tinh cây ngay không sợ chết đứng, muốn nói đạo lý lớn: "Mặt không thể lộ ra ngoài, cũng có thể khẳng định là xấu, ai biết khi anh ta trưởng thành lại là cái dạng này chứ..."

Thư Niệm nhìn cô ấy, cũng không biết nên nói gì cho đúng.

Kha Dĩ Tinh nặt dầy, bình tĩnh ung dung biện giải cho mình: "Người sống trên đời, dù sao cũng phải cố chấp vài lần, cuộc sống mới càng có thêm vị chứ."

"...Ừm"

"Chị hoàn toàn là vì thấy thú vị mà ham mới đi thổi phồng". Kha Dĩ Tinh đeo kính râm lên lần nữa, giấu đầu lòi đuôi nhấn mạnh: "Không phải vì che giấu một số chuyện nào đó."

Kha Dĩ Tinh nói càng nhiều Thư Niệm thấy suy nghĩ của cô ấy càng kì quái. Qua được lúc lâu nhưng cô vẫn không thể suy ra được cô ấy muốn nói gì. Nhưng có thể thấy cô ấy là một người rất cởi mở với mọi người.

Thư Niệm gật đầu, chần chờ nói: "Chuyện này, Kha tiểu thư. Em vừa cùng chị nói về chuyện của thầy A Hạc, có thể giữ kín bí mật, không cần nói với người khác được không?"

"A, chuyện này sao". Kha Dĩ Tinh sáng khoái đồng ý: "Chị sẽ không nói, em cũng giúp chị giữ kín một vài bí mật nhé. Chị đi đây, có chút việc bận."

Thư Niệm giờ tay lên vẫy tay với cô ấy: "Được, gặp lại sau."

Thư Niệm đang muốn quay đầu lại tìm Tạ Như Hạc. Kha Dĩ Tinh đi chưa được mấy bước liền quay lại, như nhớ đến chuyện gì: "Em có quen biết với một người cảnh sát ở chỗ này sao?"

Thư Niệm thật thà trả lời: "Có quen biết"

Kha Dĩ Tinh dừng lại, giọng nói khẳng định: "Tên là Hạ Hữu?"

"Đúng rồi." Thư Niệm nháy mắt mấy cái: "Chị quen biết anh ta sao?"

Kha Dĩ Tinh gãi gãi đầu, nét mặt lộ ra chút không tự nhiên: "Em cùng hần ta là..."

Lời của cô ấy dừng lại ở đây chút ít, Thư Niệm đợi nửa ngày không thấy cô ấy nói tiếp. Không thể làm gì khác là chủ động nói: "Em và cảnh sát Hạ là hàng xóm, anh ta ở trên lầu của nhà em."

"Hàng xóm?" Nét mặt Kha Dĩ Tinh trong nháy mắt khôi phục lại bình thường: "Em và Hạ Hữu là hàng xóm?"

Thư Niệm gật đầu.

Cô chưa kịp nói gì, Kha Dĩ Tinh bỗng dừng như gặp một bảo bối. Đột nhiên lấy điện thoại di động của mình đưa đến trước mặt cô, nghiêm túc nói: "Nói chuyện lâu như vậy, Không bằng add Wechat đi?"

"..."

Hạnh động bất thành linh của cô ấy khiến cho Thư Niệm có chút mờ mịt.

Thấy Thư Niệm không phản ứng, Kha Dĩ Tình cầm điện thoại trước mặt cô lắc lư.

Thư Niệm lấy lại tinh thần, ồ một tiếng, không cự tuyệt. Cô ngoan ngoãn lấy chiếc điện thoại di động trong túi của mình ra, mở Wechat ra rồi quét mã QR với Kha Dĩ Tình.

Đúng lúc này, Kha Dĩ Tình hỏi: "được rồi, quên không hỏi, tên em là gì?"

Thư Niệm trả lời: "Thư Niệm."

"Thật dễ nghe." Kha Dĩ Tình thu hồi điện thoại, kiểm tra chút rồi nói: "Chị là Kha Dĩ Tình, có thời gian liên lạc nha. Chị phải đi rồi, thật sự bận."

Thư Niệm đồng ý.

Lúc quay lại, thấy Tạ Như Hạc vẫn đứng im tại chỗ.

Thư Niệm cùng Kha Dĩ Tình nói chuyện bao lâu, anh vẫn đứng bấy lâu, không có một chút mất kiên nhẫn nào. Cô đi về trước mặt anh, hỏi: "Anh sao không vào trong xe ngồi?"

Tạ Như Hạc liếc mắt hướng Kha Dĩ Tình rồi đi, hỏi: "Người kia là ai?"

Thư Niệm hỏi: "Anh không biết sao?"

Tạ Như Hạc lắc đầu.

"Kha Dĩ Tình." Thư Niệm nói cho anh nghe mấy cái tên diễn viên trong phim truyền hình, thấy anh vẫn một bộ dáng không ấn tượng, lại nói thêm: "Hơn nữa cô ấy xuất phát là một ngôi sao nhí. Lúc chúng ta vẫn còn học lớp 10, có một bộ phim về chủ đề gia đình rất hot, vai con gái của nam chính là chị ấy đóng."

Tạ Như Hạc vẫn lắc đầu: "Không biết."

"Tôi lần trước phối âm quen biết cô ấy, không biết cô ấy vì sao lại ở đây." Nói đến đây mới nhớ đến chuyện mình nói với Kha Dĩ Tình liền nói với Tạ Như Hạc chuyện "Thầy A Hạc".

Cô dè dặt từng chút nói: "Xin lỗi."

Tạ Như Hạc sững sốt một chút: "Xin lỗi cái gì?"

"Tôi vừa trước mặt cô ấy nói anh là Thầy A Hạc". Thư Niệm đã biết mình làm sai, chăm chú sám hối: "Xin lỗi."

"..." Tạ Như Hạc có lẽ cũng đã quên, nghe cô nhắc đến, lại nghĩ đến việc này: "Ừ, lâu rồi em cũng chưa gọi tôi như vậy."

Thư Niệm không biết nên giải thích thế nào, cũng không dám không ăn ngay nói thật, lơ mơ nói: "Chính cô ấy nói trước đây có từng quen biết anh, Tôi theo bản năng liền nói.... cũng không phải, hay..."

Tạ Như Hạc nhú mày, nói thẳng: "Tôi không biết cô ta."

Thư Niệm bị anh cắt đứt lời nói, lập tức ngậm miệng, sau đó nhỏ giọng "ồ".

Bởi vì Thư Niệm nói, Tạ Như Hạc nhớ đến thật lâu trước kia. Khi anh còn là một chuyên viên ghi âm thấy người khác gửi cho Thư Niệm một tin nhắn. Nội dung chủ yếu là nói anh đang có tình cảm nam nữ với một người khác?

Hơn nữa lại là một người mà anh có ấn tượng tốt.

Lần này, Tạ Như Hạc không rõ người này nói gì đó trước mặt Thư Niệm.

Nhưng nghĩ đến những chuyện đó mình chưa từng làm, sẽ giải thích rõ ràng với Thư Niệm. Lúc này thì cô lại một mực không để ý. Tạ Như Hạc khó có thể bình thản như cũ, nổi giận lại từ từ bốc lên.

Tạ Như Hạc rũ mắt, nét mặt chuyen chú: "Thư Niệm, về chuyện của tôi..."

Thư Niệm ngẩng đầu, lúng túng nói: "Cái gì?"

"Nếu như em muốn biết chuyện gì, có thể hỏi thẳng tôi." Anh cũng không che giấu nửa điểm không vui, "Tôi có thể nói cho em nghe tất cả mọi chuyện."

Còn hơn là nghe được những chuyện mà ngay cả bản thân tôi không biết chuyện từ những người khác. Còn không bằng giờ tôi không giấu chút chuyện gì nói cho em biết, em có thể hỏi tôi bất cứ chuyện gì."

Trong nháy mắt tình cảnh yên tĩnh.

Thư Niệm lập tức hiểu được nguyên nhân anh phần nộ, môi hơi hé ra, muốn giải thích: "Tôi..."

Tạ Như Hạc mặt không thay đổi nói: "Tôi không giận em"

"..." Thư Niệm giật nhẹ ống tay áo, nhỏ giọng hỏi: "Không có sao?"

Thư Niệm nhìn như bị giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch.

Thấy thế, vẻ mặt Tạ Như Hạc buông lỏng, sắc mặt lạnh bạc trong nháy mắt ấm lại. Thấy cô sợ hãi anh nổi giận, tâm tình không hiểu sao thấy tốt hơn, giọng nói nhu hòa hơn, như dụ dỗ một con mèo.

"Ừ, không có."

"Tôi nói với chị ấy." Như một đứa trẻ làm sai chuyện, Thư Niệm buồn buồn nói: "Tôi sẽ không để chị ấy nói chuyện với người khác, sẽ không có chuyện..."

"Không sao cả." Tạ Như Hạc nhớ tới chuyện gì, đột nhiên gọi: "Thư Niệm"

"A, hả?"

"Cô ta là người đã nói với em". Tạ Như Hạc suy đoán: "Tôi thích cô ta?"

Thư Niệm nhớ lại chút, lắc đầu: "Nói anh cùng chị ấy tổ chức sinh nhật, nhưng vừa..."

"Đều là giả..." Ánh mắt Tạ Như Hạc vừa đen vừa sáng, như phản chiếu những đốm sáng trong bóng tối: "Nếu có người nói với em rằng tôi thích cô ấy, tôi tìm cô ấy làm chuyện gì đó, nhất định đều là giả."

Sau đó, như còn có chuyện, nhưng Tạ Như Hạc lại không nói hết.

Anh hôm nay đã nói rất nhiều điều, so với bình thường nói còn nhiều hơn. Hoặc là chỉ muốn vì chính mình giải thích một chút, Thư Niệm lại nghĩ anh không giống như người lưu ý loại chuyện như thế.

Vừa thấy khác thường, lại cũng nên như vậy.

"..." Thư Niệm vô ý thức tránh ánh mắt anh, khản trương nói: "Ừm... tôi, tôi đã biết."

- - - - -

Thư Niệm về nhà, khóa cửa. Ra ngoài một tháng, trong phòng cũng không có mùi hôi, không khí sạch sẽ, không có mùi hôi. Chắc Đặng Thanh Ngọc qua giúp cô quét dọn.

Gọi điện thoại cho Đặng Thanh Ngọc, nói qua vài chuyện gần đây. Thư Niệm đã về đến phòng.

Ngày hôm qua, gần bốn giờ sáng cô mới ngủ. Sáng nay để cho kịp chuyến bay bảy giờ đã rời giường. Tuy rằng cô ở trên máy bay có thể ngủ một lúc, nhưng có thể trong trường hợp đồng người, cô cũng ngủ không sâu.

Thư Niệm ôm điện thoại di động, chán nản nằm xem nội dung đoạn tin nhắn nói chuyện phiếm trên diễn đàn, mí mắt nặng nề khép lại, đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc này, cô lại mơ tới lúc đang học lớp mười.

Khi đó, bởi vì Tạ Như Hạc và Thư Niệm ngồi cạnh nhau, bạn học ghép hai người là một đôi. Tuy rằng đầu lớp mười đã có người bắt đầu nói nhưng lúc đó cũng không có ý nghĩ dư thừa gì.

Chẳng qua là thấy chuyện ồn ào chơi thật vui.

Nhưng lên cao trung, rất nhiều người cảm thấy mình đã bước vào cánh cửa trưởng thành thứ nhất của đời người.

Cảm thấy mình đã đến tuổi nói chuyện yêu đương, ý kiến yêu sớm là sai của cha mẹ và thầy cô đều đã cổ hủ.

Cái tuổi này mà không có một hồi yêu đương oanh oanh liệt liệt, tương lai khi nghĩ lại nhất định sẽ hối hận.

Những người bạn học còn rất nhỏ trong suy nghĩ của Thư Niệm, không bao lâu sau khai giảng thi thoát khỏi hội độc thân.

Ở tuổi như vậy, bắt đầu xưng hô với nhau vợ vợ chồng chồng.

Những người ồn ào lúc trước, giờ vẫn ồn ào như cũ. Nhưng không hề nói hai người họ ở cùng với nhau nữa mà lại chuyển hướng, nói Tạ Như Hạc vô dụng, của cô phải của đến mấy trăm năm.

Thư Niệm nghĩ bọn họ không hiểu.

Cũng vì chuyện đó, Thư Niệm và Tạ Như Hạc bị thầy giáo gọi vào phòng thầy nói chuyện một lần.

Nhưng Thư Niệm cũng không thêm để ý, thậm chí còn cãi lại lời thầy giáo nói. Cô nghĩ bọn họ không có mối quan hệ này, cũng không cần nhận chuyện tình mình chưa bao giờ làm, mà tận lực nói rõ.

Cuộc nói chuyện lần này không có bất kì ảnh hưởng gì đến hai người. Thầy giáo cũng không có cách, đành phải gọi điện về cho phụ huynh nói, lại nói phụ huynh đối với chuyện của con cái họ cũng không có biện pháp nào, cũng không giải quyết được gì.

Thầy giáo và phụ huynh không can thiệp được, bạn học lại vẫn đang đồn thổi lên.

Như đã quyết tâm, giống như chính bọn họ mới là người trong cuộc, như muốn từ học sinh chuyển nghề sang làm bà mối.

Thư Niệm hoàn toàn không để phản ứng của bọn họ vào trong lòng, cũng trấn an Tạ Như Hạc không cần để ý lời nói của mọi người.

Về sau, sau khi người nào đó giảng bài. Một nữ sinh quay cùng nhau nói chuyện phiếm. Thư Niệm đang làm bài tập ngoại khóa. Cô từ trước đến nay không hề bị ảnh hưởng bởi người khác, cũng mặc kệ người khác nói gì.

Rất nhanh, một người nữ sinh trong đó quay xuống hỏi cô: "Niệm Niệm, bạn cùng Tạ Như Hạc có ở cùng một chỗ không á?"

Thư Niệm ngẩng đầu. Nghe được chuyện này, cô mím môi, cứng ngắc trả lời: "Không có. Chúng tớ chỉ là bạn thôi, sẽ không có loại suy nghĩ này. Hơn nữa mình còn chưa trưởng thành, bạn ấy cũng chưa thành niên, không nên yêu sớm."

"Bạn nghĩ cái gì vậy chứ." Nữ sinh kia nhin không được cười: "Không nên yêu sớm, lời nói của thầy giáo và phụ huynh, trái lại bạn lại nghe lời ghê nha."

"..." Thư Niệm không muốn nói chuyện cùng cô ta nữa.

"Hơn nữa đây chỉ là ý nghĩ của cậu thôi." Một người nữ sinh khác nói: "Cậu cũng đâu có biết Tạ Như Hạc có coi cậu là người trong lòng hay không? Ồi chao, mình nói Thư Niệm cậu cũng thật là, Tạ Như Hạc ở trường để nhìn như vậy, cậu như thế nào lại..."

Thư Niệm có chút không vui, cắt đứt lời cô ta: "Bạn ấy cũng sẽ không. Mình đã nói với bạn ấy, chức trách học sinh là học tập, không nên luôn luôn nói chuyện không đâu."

Trong chớp mắt, tràng diện trầm mặc một hồi, bỗng chợt một tràng cười.

Trong mắt các bạn khác, Thư Niệm đã biến thành một chuyện cười.

Thư Niệm thấy mình không có bất kì sai lầm nào, cũng không biết bọn họ buồn cười ở đâu. Cô đứng lên căng thẳng nói: "Các cậu không tin, mình có thể đi hỏi."

Nói xong, cô cũng không nghe các bạn đó nói.

Đi đến hàng cuối cùng, đánh thức Tạ Như Hạc đang ngủ dậy.

Tạ Như Hạc mở mắt ra, khuôn mặt trắng nõn từ khuỷu tay lộ ra, trên mặt không mang theo chút cảm xúc. Chú ý đến cô, trong mắt anh mang theo một chút mê man, như là một mối đến cực hạn.

Thư Niệm phụng phịu: "Tớ hỏi cậu một vấn đề."

Anh không nói chuyện, ngheo đầu nhìn cô.

Thư Niệm nhìn anh, thẳng thắn vô tư, giọng nói có phần nghiêm túc: "Bọn họ nói cậu thích tớ, cậu thích tớ thật sao?"

"..." Tạ Như Hạc lúc đầu còn đang cụp nửa mắt, lúc cô nói câu này xong lập tức thanh tỉnh lại, biểu tình trở nên cứng ngắc, rất nhanh liền phục hồi như ban đầu.

Thư Niệm đợi một lát, không nghe được câu trả lời thuyết phục của anh.

Cô nhú mày: "Sao cậu không để ý đến tớ?"

Tạ Như Hạc vẫn không nói.

"hay là chưa tỉnh ngủ?"

"...."

Thư Niệm lại hỏi lại một lần nữa: "Cậu thích tớ sao?"

Tạ Như Hạc không hé răng.

Thư Niệm chỉ nghĩ đại não anh hiện tại hoàn toàn không tỉnh táo, chăm chú suy nghĩ một chút, thay đổi phương thức hỏi: "Nếu cậu không thích tớ, cậu không cần nói, hiện tại nằm xuống ngủ là được, biết chưa?"

Hai người nhìn nhau.

Cứ như vậy trôi qua một lúc.

Thư Niệm rất kiên trì, chờ anh nhanh chóng nằm xuống ngủ. Rồi cô có thể quay lại chỗ ngồi tiếp tục xem sách.

Cứ như vậy qua vài giây.

Tạ Như Hạc không có bất kì động tĩnh tiếp tục ngủ, đột nhiên ừ một tiếng.

Thư Niệm gãi đầu, nghĩ có gì đó không đúng, nhắc nhở anh: "Tớ nói, cậu không thích tớ thì không cần phải lên tiếng."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc rũ mắt, liếm liếm môi nói: ".... Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thích em

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Leo Leo - Beta: Vee

"..."

Thư Niệm nghĩ một câu mình nói anh cũng không nghe ra, im lặng không nói. Cô đứng tại chỗ, vai xụ xuống, giọng vô cùng phiền muộn: "Quên đi"

Tạ Như Hạc nhìn cô: "Làm sao vậy?"

"Muốn giúp cậu chứng minh trong sạch." Thư Niệm không muốn khi trở về chỗ phải nghe mọi người bàn chuyện bát quái, cùng với tình huống có chút không giải thích được, cô ngồi xuống vị trí trước mặt anh, buồn buồn nói lại chuyện vừa xảy ra.

Tạ Như Hạc trầm mặc nghe xong.

Quai hàm Thư Niệm phồng lên, nhìn giống bong bóng, lẩm bẩm: "Thật đáng ghét."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc mím môi, buông thõng ánh mắt. Tâm Tình như không tốt, như rất vô vị.

Mấy giây sau anh hỏi: "Nghe mấy người đó nói, cậu không vui sao?"

Đương nhiên sẽ không vui.

Thư Niệm không thích bị người khác chê cười, cũng không thích bọn họ đem chuyện tình bạn tốt của cô cùng Tạ Như Hạc ra trêu đùa. Lại càng không thích bọn họ cho rằng hai người yêu sớm, cực lực khuyên can hai người không nên làm chuyện không phù hợp với tuổi của bọn họ.

Thư Niệm nghiêm túc nói: "Không vui."

Mí mắt Tạ Như Hạc mở ra, chú ý đến nét mặt nghiêm túc của Thư Niệm, cũng không phải đang nói đùa. Môi của anh miễn cưỡng kéo lên, thần sắc ảm đạm nói: "Tôi đã biết."

"Biết cái gì?"

"Tình ngu". Tạ Như Hạc không trả lời câu hỏi của cô, lười biếng dựa vào phía sau một chút, nhìn về phía khác: "Cậu hỏi lại lần nữa."

"Hà? Hỏi vấn đề gì?"

Tạ Như Hạc bình tĩnh nhắc nhở cô: "Tôi có thích cậu hay không."

Thư Niệm có chút ngây ngốc, ngoan ngoãn nhắc lại một lần: "à, cậu có thích tớ không?"

Ánh mắt anh nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời qua rèm cửa chiếu vào, rơi xuống một bên mặt anh lúc này, để lại chút dấu vết tô điểm cho một bên mặt hắc trầm của anh.

Hầu kết Tạ Như Hạc chợt động, bỗng nhiên nói: "Không thích."

- - -

Vừa nghe đến câu nói kia, trái tim Thư Niệm chợt nhói, trong nháy mắt tỉnh lại.

Nghĩ đến nét mặt của Tạ Như Hạc lúc nói xong câu ấy, tâm tình Thư Niệm không hiểu sao có chút thất vọng và khổ sở.

Cô luôn cảm thấy khi ấy, anh chắc chắn không vui.

Hồi ức này, cho đến hiện tại cũng đã cách khá lâu.

Khi đó cô cái gì cũng không hiểu, rất nhiều chuyện lỡ rồi cũng không thể thay đổi.

Cô nghĩ Tạ Như Hạc nhất định không thích cô. Thực ra, dù anh có làm bất kỳ phản ứng gì, cô sẽ tự động coi phản ứng kia là không thích.

Nhưng giờ Thư Niệm có chút không chắc chắn.

Thư Niệm trở mình, mở điện thoại di động xem giờ. Đã qua chín giờ, thấy đồng hồ mới phát giác được. Cô ngồi dậy, khoác một chiếc áo khoác, dự định tùy tiện tìm đồ ăn tối.

Lấy một xoong nước, đổ nước vào đó, Thư Niệm nhanh chóng thả mười chiếc bánh sủi cảo vào đó.

Không lâu sau, nước dần dần sôi, hơi nước bốc lên khói trắng lượn lờ.

Tất cả mọi thứ đều mơ hồ.

Cô mờ mịt che mặt, mê mang đứng dậy.

Không biết là do giấc mơ, hay là trong thực tế đã xảy ra. Cũng có thể vì ban ngày cô suy nghĩ quá nhiều nên buổi tối lên mơ thấy chúng.

Mới vừa từ nước ngoài trở về, Thư Niệm định nghỉ ngơi một chút, thả cửa bản thân mình một trận. Trong khoảng thời gian này, công việc phối âm vô cùng ít, cô không đi đến phòng ghi âm cũng không nhất định nhận được vai.

Tối hôm qua sau khi tỉnh lại, cô lật qua lật lại cũng không ngủ được.

Ngày hôm nay Thư Niệm đã sớm rời giường, dự định đi tìm Tạ Như Hạc cùng anh trị liệu.

Đó là một quá trình tiến hành theo chất lượng.

Mặc dù Thư Niệm không hỏi tỉ mỉ Tạ Như Hạc về chuyện này.

Nhưng cô cũng nghe qua Phương Văn Thừa nói qua một ít.

Chân Tạ Như Hạc bị vậy là do hai năm trước bị tai nạn xe cộ. Lúc đó anh hôn mê hai tháng. Sau khi tỉnh lại liền phát hiện hai chân không thể nhúc nhích. Bởi vì phải điều dưỡng thân thể, nên phải nằm trên giường một thời gian.

Bỏ qua thời điểm trị liệu tốt nhất.

Ý của bác sĩ nói, coi như hiệu quả trị liệu có tốt đi nữa, cũng không thể làm vận động kịch liệt nào. Hơn nữa, khi đi đường cũng không thể tự nhiên như người bình thường.

Tuy nói Phương Văn Thừa chỉ đi theo Tạ Như Hạc hai năm, nhưng khi Tạ Như Hạc mười sáu tuổi quay về Quý gia, anh liền quanh năm ở bên Quý Hưng Hoài làm việc.

Do vậy, từ trước đến nay, Phương Văn Thừa cũng nhìn thấy Tạ Như Hạc.

Khi ấy, Tạ Như Hạc rất trầm mặc, mỗi ngày trung ra khuôn mặt rất bình tĩnh không thêm để ý bất cứ chuyện gì. Anh cũng không phát hỏa, cũng không chủ động đưa ra bất kì yêu cầu nào, không có bất kì một loại dục vọng nào, một chút sinh cơ cũng không có.

Ở Quý gia, anh cũng chỉ là cái bóng rất khó được chú ý đến.

Mà lần này bị chấn thương, tính tình anh lại biến hóa lớn.

Anh luôn luôn âm trầm không ngừng, sẽ bởi vì một câu nói của người khác mà nổi giận rồi đập phá đồ vật. Thời gian sau, anh chỉ biết ngây ngô trong phòng, như là bị nhốt trong một cái lồng giam.

Tạ Như Hạc phải chịu đựng rất nhiều, rất nhiều chuyện, anh cũng không dùng thái độ tích cực mà đối mặt.

Ngay từ đầu là bị động trị liệu.

Anh chỉ có thể nằm trên giường, qua xoa bóp và châm cứu, xúc tiến cơ quan vận động khôi phục. Tạ Như Hạc cực kì không thích người khác đụng chạm, nổi giận rất nhiều lần, cũng kháng cự rất nhiều.

Quý Hưng Hoài cùng anh nói chuyện rất nhiều lần, anh mới dần dần tiếp thu.

Càng về sau, điều trị càng tốt. Tạ Như Hạc bắt đầu hồi phục, cũng chia làm hai thời kì.

Giai đoạn nằm trên giường và giai đoạn đi bộ.

Đầu tiên phải tăng cường lực lượng ở thân trên, ví dụ như thất lưng và cơ bụng. Có thể để anh tự đi chuyển, từ trên giường xuống xe lăn, cũng là cơ sở để hoàn thành điều trị đi bộ.

Đây cũng là một quá trình gian khổ dài dằng dặc.

Phương Văn Thừa nói, lúc Thư Niệm đến nhà Tạ Như Hạc ghi âm, anh vẫn còn ở giai đoạn nằm trên giường. Nhưng sau đó, tốc độ khôi phục tiến bộ nhanh chóng, giống như là có kì tích xuất hiện.

Trogn quá trình này, Thư Niệm không có ở cạnh anh, nhưng cũng có thể thấy rõ anh qua nhiều giai đoạn.

Chỉ có một mình, tự ngồi dậy, có thể đứng lên lúc thức dậy, dựa vào xà kép lúc đi.

Cho đến bây giờ, cũng không có dựa vào bất cứ vật gì để bước đi.

Cô gần đây dưới vai trò là người đứng xem, còn nhìn thấy một loạt chuyện này cảm động, phần chần, chứ đừng nói đến tâm tình người trong cuộc như Tạ Như Hạc là như thế nào.

Từ khi ngã vào đáy cốc, tự dựa vào chính bản thân mình, cổ vươn lên, đứng lại trên đỉnh.

Anh không cần cảm tạ trời đất, cũng không cần cảm tạ bất cứ ai.

Anh chỉ cần cảm tạ bản thân đã kiên trì.

- - - - -

Lúc này vừa qua tám giờ.

Thư Niệm đột nhiên muốn đến, không hề nói trước với anh một tiếng. Đến nơi, chuẩn bị nhấn chuông, cô mới nhớ đến nhấn cho anh một tiếng.

Tạ Như Hạc nhấn lại rất nhanh, để cho cô trực tiếp lên lầu 17.

Thư Niệm từ tầng 16 đi lên.

Đi đến cửa, tay đè xuống nút chuông cửa, cửa được mở từ bên trong.

Tạ Như Hạc mở cửa.

Lúc này, Phương Văn Thừa vẫn chưa đến, trong phòng không có dấu hiệu tồn tại của người khác. Tạ Như Hạc đại khái đã bắt đầu trị liệu tổ phục kiện, anh mặc chiếc áo ngắn tay, quần sọc, trán đầm mồ hôi, sợi tóc dính nước.

Không nghĩ anh lại trị liệu sớm như vậy, Thư Niệm ngây ngô hỏi: "Anh ăn sáng chưa?"

Tạ Như Hạc trả lời: "Dì ở bên nhà chính đã đến một lần rồi."

Thư Niệm a một tiếng, xiết chặt bữa sáng trong tay." Anh vẫn đang tiếp tục huấn luyện sao?"

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, ánh mắt tập trung vào đồ vật đang ở trên tay cô.

"Ừ! Em ăn sáng chưa?"

Thư Niệm gật đầu." Tôi ăn rồi?"

Sau một lúc, Tạ Như Hạc đưa tay nhận bữa sáng trên tay cô, nhẹ giọng nói." Vậy cảm ơn nhiều."

"..."

Tay Thư Niệm trống trơn.

Không hiểu sau lúc này trong lòng trống rỗng.

Thư Niệm lấy lại bình tĩnh, theo Tạ Như Hạc vào phòng anh đang trị liệu. Bên trong có chút biến hóa, thêm vào một vài thiết bị, nhưng cũng bớt đi ít một chút.

Ví dụ như, cái giường bệnh kia đã rời đi.

Thư Niệm hỏi:" Anh không cần phải cùng bác sĩ nữa sao?"

Tạ Như Hạc cầm bữa sáng trong tay để một bên trên bàn." Không cần, tôi tự có chừng mực."

Tạ Như Hạc không ngồi xe lăn, ngày thường hình dáng cũng tốt, đứng ở đó. Dáng người cao gầy mảnh khảnh, như cây bạch dương. Mặc chiếc áo phông T Shirt, mồ hôi ướt hơn phân nửa, dính ở trên người, mồ hôi lộ ra cơ bụng.

Thư Niệm lập tức thu hồi đường nhìn, có chút không được tự nhiên.

Tạ Như Hạc dời một chiếc ghế sang:" Em ngồi đi."

Nghĩ đến dáng người phi lễ chớ nhìn kia của Tạ Như Hạc, Thư Niệm không dám nhìn qua. Đáp ứng ừ một tiếng. Nhưng cũng không trong thời gian anh khổ cực trị liệu bên cạnh, cô rảnh rồi ngồi nhàn hạ bên cạnh.

Liếc mắt thấy Thư Niệm tránh né ánh mắt mình, Tạ Như Hạc dừng lại, hướng cô nhìn.

Anh chần chờ một chút hô một tiếng:" Thư Niệm?"

Trái lại Thư Niệm trả lời anh một tiếng, nhưng vẫn không nhìn anh như cũ.

Mặt mày Tạ Như Hạc vừa ngẩng, cúi đầu nhìn trên người mình. Sau đó ánh mắt dừng lại, như vừa nghĩ đến điều gì nhưng mình không chắc lắm. Anh không nói nữa, đi đến bên chiếc xe đạp thể hình, ngồi lên.

Sau đó Tạ Như Hạc quay về Thư Niệm gọi:" Thư Niệm có thể lấy nước giùm tôi không?"

Thư Niệm quay xung quanh trái phải nhìn một vòng thấy bình nước để trên mặt đất gần chỗ Tạ như Hạc. Cô gật đầu đi tới cầm chai nước nhựa lên.

Thư Niệm đi đến trước mặt Tạ Như Hạc.

Cùng lúc ấy.

Như thấy nóng quá, Tạ Như Hạc vén áo lên, dùng chúng lau hết mồ hôi còn vương trên trán, lộ ra vùng cơ bụng săn chắc dễ nhìn. Lỗ tai anh đỏ ửng, nét mặt không được tự nhiên.

Nếu như Thư Niệm không khăn trương, có thể phát hiện hành động của anh hơi cứng ngắc.

Tạ Như Hạc giương mắt, thấy nét mặt cứng đờ của Thư Niệm. Anh thu hồi nét mặt mình, nhìn chăm chăm Thư Niệm như có điều suy nghĩ.

Thư Niệm siết chặt nắm đấm, sắc mặt nóng lên. Cô rũ mắt, đem chai nước nhét vào tay anh.

Tạ Như Hạc tiếp nhận, không một tiếng động. Đường nhìn chuyển từ trên người cô sang trên chai nước, yên lặng như đang suy nghĩ cái gì. Rất nhanh, anh uống một ngụm, trầm mặc bắt đầu tập luyện tiếp.

Hai người đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, trong không khí sinh ra một mùi vị mập mờ.

Không gian bên trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Thư Niệm hiểu rất rõ đạo lý nói nhiều sai nhiều. Cô biết lúc này cô bảo trì trầm mặc mới là phương thức tốt nhất, vì vậy cũng không chủ động nói thêm câu nào nữa.

Cô rất sợ sẽ bị phát hiện tâm tư của mình.

Bởi vì cho đến đó, cuối cùng thì khoảng cách giữa họ sẽ gần lại, hay kéo xa.

Vào thời khắc này, bọn họ đều không biết.

Qua không lâu sau, Tạ Như Hạc dừng lại, phá vỡ trầm mặc.

"Thư Niệm."

Thư Niệm mờ mịt ngẩng đầu: "Ừ."

"Trước đây, em không phải là đã hỏi tôi." Khuôn mặt Tạ Như Hạc rất nghiêm túc, hốc mắt thâm thúy, lộ ra một thứ tình cảm đặc biệt: "Chờ sau khi đứng dậy tôi muốn làm chuyện gì nhất sao."

Thư Niệm nháy nháy mắt: "Đúng, anh muốn làm chuyện gì sao?"

Trầm mặc.

Là nhất thời nhưng anh lại suy nghĩ rất lâu.

Anh cẩn thận tìm từ, cân trọng tìm kiếm.

Sau một lúc, Tạ Như Hạc nói: "Tôi thích một người."

Hồ hấp Thư Niệm ngừng lại.

Tạ Như Hạc mở mắt, nhìn về phía cô. Thanh âm trầm thấp mà áp bách, nói rõ ràng từng chữ một.

"Tôi muốn tỏ tình với cô ấy."

- -----end chap 41-----

[20:24 30.1.2019]

Chủ thích: *Cây bạch dương. Chi Cánh lò hay còn gọi chi Bulô, chi Bạch dương, (danh pháp khoa học: Betula) là chi chứa các loài cây thân gỗ trong họ Cánh lò ("Betulaceae"), có quan hệ họ hàng gần với họ Cử ("Fagaceae"). Chúng là các loài cây thân gỗ kích thước từ nhỏ tới trung bình hay các cây bụi, chủ yếu sinh sống trong khu vực có khí hậu ôn đới phương bắc

https://vi.wikipedia.org/wiki/Chi_C%C3%A1ng_l%C3%B2

-----<3 <3 <3-----

Leo, chào cả nhà, mình đã quay lại rồi đây, chap này khi mình bắt đầu vào trans, mình cảm thấy đây có lẽ là một Chapter khá là dễ thương, và đúng như mình đoán, nó dễ thương thật. Ngoài ra trong này còn có một vài chỗ miêu tả cơ thể anh Hạc, chắc chắc..... Nhưng bên cạnh đó,

mình phát hiện ra mình thực thực bội phục ý chí kiên trì của anh Hạc (mặc dù anh lúc đầu không chịu phối hợp, chỉ sau khi thoát qua nhìn Thư Niệm thì ms bắt đầu tăng tốc), mình bội phục anh vì anh có thể kiên trì đứng dậy. Đối với một người mà nói, khi đột nhiên cơ thể không thể tự mình chạy nhảy, hay thậm chí đơn giản là đi bộ, đây chắc chắn là một cú suy sụp tinh thần đến mức không thể đứng dậy. Vậy mà anh ấy có thể kiên trì bồi bổ cho cơ thể, luyện bụng cơ bụng, cho đến tập đi, rồi tập đạp xe tại chỗ. Tất cả đều là tự bản thân anh. Đúng Như Tiểu Niệm nói, không phải cảm tạ ông trời, mà hãy cảm tạ anh vẫn luôn kiên trì"(còn vs những vai trò vợ bé như chúng em thì cảm ơn Vợ cả đã là niềm động lực cho chồng chúng đứng dậy *đùng khăn chấm chấm nước mắt*)

Vâng hiện tại muộn rồi nè, tui đi ngủ đây, chúc các bạn ngủ ngon nà, Đừng quên đọc truyện thật vui vẻ và tặng sao cho mấy người bạn tui nha! yêu mọi người lắm ạ: *.~*.~*.~*~*

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tặng cho em

Edit: Na ~ Beta: Vee

Thư Niệm chưa từng nghe Tạ Như Hạc nói qua.

Bọn họ lúc còn trẻ, lúc mới quen biết, thân nhau rồi lại tách ra, trưởng thành rồi thì gặp lại nhau. Tách ra rất nhiều năm như vậy, cũng không biết người kia xảy ra chuyện gì, đã gặp qua bao nhiêu dạng người.

Sau đó, ở những chuyện này giống sự thử thách, sẽ biến thành một con người thế nào.

Đây đều là những chuyện không thể biết giữa hai người.

Thư Niệm theo bản năng không để ý đến thời gian tách ra kia, giống như muốn tách mình rời khỏi những chuyện phát sinh khi ấy.

Những thứ kia, tất cả đều không tốt.

Khi đó, bọn họ là người bạn thân duy nhất của nhau.

Tạ Như Hạc ở trong lòng Thư Niệm có một vị trí quan trọng.

Trình độ trọng yếu như vậy, có thể khiến Thư Niệm xem nhẹ những chuyện xảy ra trong mấy năm nay cũng không có gì là lạ, xem nhẹ cảm giác nhạy cảm của mình đối với người khác, xem nhẹ cảm giác hối lỗi với người khác.

Sau đó giống như trước đây, không có mục đích gì cùng Tạ Như Hạc chơi chung.

Giống như là trở lại lúc trước.

Có thể cô lại quên đi.

Thời gian vẫn chạy nhanh, năm tháng cũng đang trôi qua.

Trong một thời gian dài như vậy, bọn họ không gặp lại nhau. Ở mỗi người sẽ có lúc không biết thế giới bên ngoài thế nào, sẽ quen biết những người khác, sẽ kết giao bạn mới, cũng sẽ... thích người ta.

Anh không còn giống như trước đối với mọi chuyện đều vô tâm.

Sẽ đối với người khác có khát vọng, mà loại tình cảm, cũng không chỉ có giới hạn với hai chữ "Bạn bè".

Cũng không giới hạn người bạn "Duy nhất" trên người cô nữa.

Có thể sau ngày hôm nay, cô cũng sẽ không biết làm sao để đến gặp anh. Thư Niệm nghĩ.

Bất luận anh cùng cô nói những lời này, rốt cục ý nghĩa nó là gì, chỉ là giữa hai người bạn nên bày tỏ cũng tốt, hay là sợ cô hiểu lầm anh thích cô bé kia cũng được.

Cô cùng anh ngồi cùng nhau trong phòng, tóm lại là không ổn.

Thư Niệm trầm mặc một hồi, rũ mắt xuống, nghịch mấy ngón tay nhỏ gầy. Cô miễn cưỡng kéo khóe môi lên, cực lực khiến bản thân bỏ qua chút mất mát khổ sở, "Yêu đương cũng tốt."

Cô nói xong lời này, trong phòng lập tức yên tĩnh.

Thư Niệm không lên tiếng, Tạ Như Hạc cũng không lên tiếng trả lời cô.

Mặc dù cảm thấy mình trả lời cũng không có vấn đề gì, nhưng Thư Niệm cũng sẽ bối rối vì cái không khí yên lặng mà cảm thấy khẩn trương khủng hoảng, cô ngẩng đầu, chú ý tới biểu tình của Tạ Như Hạc.

Lúc này anh đang nhìn chằm chằm cô, mặt mày tuấn tú giãn ra, khóe miệng cũng cong lên.

Là đang cười.

Thư Niệm sửng sốt một chút.

Anh đang cười cái gì.

Có gì buồn cười.

Nghĩ đến cô bé kia liền vui vẻ như vậy à?

Coi như là thật lòng vui vẻ đi nữa, lại không thể chờ cô đi rồi tự một mình vui vẻ được sao?

Nhất định phải cười trước mặt cô.

Đáng ghét.

Cô nhấp mí mắt, lại cúi đầu, tâm tình buồn rầu.

"Thư Niệm." Đuôi mắt Tạ Như Hạc hơi giương lên, trong tròng mắt đen ngòm, mang theo sự dịu dàng nhân hậu, "Em còn nhớ em lúc ấy cùng tôi nói cái gì không?"

Không biết anh đang nói đến chuyện gì, Thư Niệm cũng không có tâm tư hỏi.

"Không nhớ."

Thanh âm rất nhẹ, giống như giọng trẻ con vậy.

Tạ Như Hạc giống như không phát hiện ra, tâm tình rất tốt. Anh thu hồi tầm mắt, khí tức kéo dài thờ ơ, cất giọng nụ cười nhân hậu, "Như vậy à."

.....

Qua một lúc lâu, Phương Văn Thừa cũng tới. Hắn lên tiếng chào hỏi Tạ Như Hạc, thấy Thư Niệm còn có chút kinh ngạc, rất nhanh liền đi ra ngoài, không ở lại làm phiền hai người.

Hoàn thành khoá huấn luyện buổi sáng, hai người trở lại tầng mười sáu.

Tạ Như Hạc cầm quần áo đến phòng tắm tắm.

Bởi vì đoạn đối thoại lúc nãy, Thư Niệm không có tâm tình gì tiếp tục ở lại. Cô ngồi ở trên ghế sa lon, suy tính muốn tìm lý do gì để rời đi. Nhưng cô làm sao mà nói dối, rất sợ bị phát hiện.

Thư Niệm xoắn xuýt đến độ có chút phiền não.

Không đến mấy phút sau, Tạ Như Hạc từ trong phòng tắm đi ra. Anh đại khái tắm sơ qua, không cầm khăn lông lau khô. Lọn tóc còn nhỏ nước, từ gò má chảy dọc xuống, rơi tới cổ, tập trung chỗ ở xương quai xanh.

Tạ Như Hạc đi tới ngồi bên cạnh Thư Niệm.

Mùi bạc hà đập vào mặt, mát lạnh mà đậm, giống như mùi hương riêng biệt của anh.

Thư Niệm theo bản năng dời đi.

Tạ Như Hạc nhìn cô một cái, không nói gì.

Thư Niệm thử dò xét, "Lát nữa, anh muốn làm gì?"

Tạ Như Hạc nói: "Chưa nghĩ ra."

"Ừ" Thư Niệm gãi đầu một cái, nhỏ giọng nói, "Tôi có chút việc."

"Chuyện gì?"

"À, chính là..." Thư Niệm một lúc không nghĩ ra lý do gì, cô ngước mắt, vừa vận động mắt với anh, trong nháy mắt dừng khi nói dối cũng bay đi, "Cũng không có gì..."

Tạ Như Hạc hỏi: "Em muốn về?"

Thư Niệm dừng lại, chần chờ nói: "Không có."

Cô chần chờ mấy giây, liền bại lộ chân tướng sự thật.

"Không sao." Tạ Như Hạc đứng lên, trên mặt nhìn không ra biểu cảm, nhưng cũng sẽ không cho người khác cảm thấy mất hứng, "Em chờ tôi một chút, tôi đưa em."

Lần này Thư Niệm không nói nữa.

Tạ Như Hạc trở về phòng thay quần áo khác, chỉ mặc bộ rộng thùng thình, màu đỏ nhạt, nhìn rất lười biếng

Năm mới mới qua được một tháng, bên ngoài còn rất lạnh. Bên trong phòng có mở lò sưởi, cho nên không cảm giác. Thư Niệm sợ anh sẽ cảm mạo, nhắc nhở một câu, "Anh mặc thêm áo đi, bên ngoài lạnh lắm."

Anh lắc đầu: "Tôi thích màu sắc này."

Thư Niệm còn muốn nói điều gì, nhưng cũng không tiếp tục khuyên.

Tình trạng thân thể bây giờ của Tạ Như Hạc không được lái xe. Coi như có thể, anh cũng không dám mạo hiểm lấy xe chở Thư Niệm. Cho nên vẫn là Phương Văn Thừa lái xe, đưa hai người bọn họ đến địa điểm chỉ định.

Một đường lái thẳng đến nhà Thư Niệm.

Thư Niệm đang muốn xuống xe, Tạ Như Hạc đột nhiên mở miệng: "Thư Niệm."

"Ừ."

"Em có muốn dọn nhà không?"

Giống như từ trên trời rơi xuống, Thư Niệm có chút không tinh táo "Dọn nhà?"

"Ừ." Tạ Như Hạc nói, "Không phải nói bên này có nhiều ăn trộm sao?"

"Đã bị bắt nha."

Tạ Như Hạc cau mày: "Chỉ bắt được một tên."

Nghe anh nói như vậy, Thư Niệm cũng cảm thấy có chút nghiêm trọng, do dự nói: "Vậy lát tôi đi hỏi cảnh sát Hạ một chút."

Tạ Như Hạc bình tĩnh nhìn cô, sau một lúc lâu mới đáp tiếng.

"Ừ."

.....

Trở về nhà, Thư Niệm cũng không có chuyện gì để làm.

Dứt khoát lên mạng tìm bộ phim điện ảnh hay truyền hình để lồng tiếng, giống như là làm bài tập ở lớp học thêm vậy. Cô không tập trung, động một chút là nhớ tới lời Tạ Như Hạc nói hôm nọ.

Dẫn đến việc bài tập làm quả thực tệ hại.

Thư Niệm cũng không biết nên nói thế nào với tâm tình hiện giờ của mình.

Có chút khó chịu, không thở nổi, cảm thấy là mình không có cách nào lấy được đồ vật. Nhưng lại sẽ không tự lượng sức, mơ hồ mong mỏi trong miệng của anh người kia chính là mình.

Có lẽ trước kia Tạ Như Hạc là thích mình, có thể dựa vào phản ứng của anh thời điểm đó. Có thể khi đó, tuổi Tạ Như Hạc còn nhỏ, vẫn còn ở độ tuổi thanh xuân, ở trần nhỏ kia chưa từng thấy thế giới bên ngoài.

Liền có thể vừa ý cô.

Nếu như là bây giờ, có khả năng thật là quá thấp.

Thư Niệm cũng không phải cảm thấy mình có chỗ nào không tốt.

Nhưng bây giờ danh tiếng Tạ Như Hạc, kết giao giao thiệp, cũng không thua tướng mạo của những nghệ sĩ nổi tiếng, chỉ cần làm một hành động nhỏ, cũng có thể khiến anh quen biết được nhiều cô gái loá mắt.

Mà cô không phải người như vậy.

Một người còn bị bệnh tâm lý.

Thư Niệm thở ra một hơi, bỏ dây, định đi phòng vệ sinh rửa mặt. Cô đi vào, giương mắt, đột nhiên chú ý tới trong gương, mình đang mặc áo lông màu đỏ sậm.

Màu đỏ sậm.

Mới vừa Tạ Như Hạc nói thích màu này.

.....

Chuyện này quả thực khiến Thư Niệm rất thất vọng.

Cô thậm chí bắt đầu hoài nghi rốt cục mình đã thử yêu đương hay chưa, hiện tại giống như là cái gì cũng không hiểu. Dẫu sao ban đầu lúc cùng Từ Trạch Nguyên quen nhau, cô cho tới bây giờ không có sự phiền não đến vậy.

Chính là cái loại đó, ở một khắc trước liền dập tan hy vọng.

Lại bởi vì một câu nói của anh, một chi tiết nhỏ nhặt, vừa vặn có cảm giác đó.

Mặc dù mình đối với loại cảm giác này có chút hẹp hòi.

Thư Niệm không lại đi tìm Tạ Như Hạc. Cô rất muốn trực tiếp hỏi người anh thích là ai, do dự rất lâu vẫn bỏ qua. Sợ đến những câu trả lời khác, để cho cô không còn cách nào hy vọng nữa.

Cô giống như là gặp phải một cửa ải rất khó khăn, mấy ngày liên tiếp tự giam mình ở trong phòng.

Một ngày một đêm suy nghĩ chuyện này.

Nên coi thường những nhân tố khác, để bạo gan đi hỏi.

Hay là trực tiếp đem nó làm như một chuyện đã qua, không muốn nhắc lại.

Như vậy cứ suy nghĩ đi suy nghĩ lại thì thông báo Wechat kêu lên.

Thư Niệm lấy lại tinh thần, liếc nhìn điện thoại di động.

Là Kha Dĩ Tinh.

Kha Dĩ Tinh: [Thư Niệm, có rảnh không??]

Thư Niệm trả lời: [Có, chị có chuyện gì sao??]

Kha Dĩ Tinh: [Em giúp chị một chuyện được không? Không muốn cũng không sao.]

Kha Dĩ Tinh: [Chính là hôm trước chị có gặp em ở bên kia.]

Lời này vừa nói một nửa, đợi nửa ngày không có nói phần sau. Thư Niệm nghi ngờ hỏi: [Ừ?]

Kha Dĩ Tinh: [....]

Kha Dĩ Tinh quyết tâm: [Em có phương thức liên lạc với Hạ Hữu không??]

Thư Niệm nháy mắt mấy cái: [Có ạ.]

Kha Dĩ Tinh: [Em có thể cho chị được không??]

Kha Dĩ Tinh: [Tôi sẽ không truyền bá khắp nơi đâu QAQ.]

Thư Niệm cảm thấy không tốt lắm, hỏi: [Em có thể hỏi trước cảnh sát Hạ được không?]

Kha Dĩ Tinh: [Khoan khoan khoan.]

Kha Dĩ Tinh: [Được rồi, đột nhiên chị cảm thấy không cần nữa, cứ như vậy đi.]

Thư Niệm: [Chị muốn biết phương thức liên lạc với cảnh sát Hạ làm gì?]

Kha Dĩ Tinh: [Không có gì, rảnh rồi ấy mà.]

Kha Dĩ Tinh: [Em muốn biết sao?]

Thư Niệm gõ "Không có" hai chữ còn chưa kịp gửi đi...

Kha Dĩ Tinh: [Được rồi, em muốn biết thì chị liền nói cho em nghe.]

"..."

Kha Dĩ Tinh: [Cái người Hạ Hữu này có tỏ tình với tôi, nhưng tôi không thể nào thích anh ta được, quên cự tuyệt anh ta, tôi định chuẩn bị gọi điện thoại cự tuyệt anh ta một chút.]

Chuyện tình cảm của người khác, Thư Niệm cũng không có quan hệ gì...

Cô không có phát biểu gì, chỉ nói "Được rồi"...

Kha Dĩ Tinh chuyển chủ đề, như đang tán gẫu tựa nói: [Đúng rồi, cái người hôm đó quả thật là A Hạc??]

Kha Dĩ Tinh: [Tôi gần đây muốn luyện hát một chút, nghe nói tiết mục còn mời A Hạc, không biết có tới hay không.]

Kha Dĩ Tinh: [Nếu quả thật là vậy, làm sao chưa bao giờ ló mặt nhỉ?]

Kha Dĩ Tinh: [Tương mạo nhìn đẹp mắt như vậy, thật là phí của trời.]

Thư Niệm không biết cái gì, gửi một cái icon.

Kha Dĩ Tinh: [Chị còn thích giọng hát của anh ta, giọng ca của anh ấy nghe rất êm tai.]

Kha Dĩ Tinh: [Đáng tiếc bây giờ không hát.]

Thấy câu nói này, biểu tình Thư Niệm ngưng một lát, đột nhiên nhớ tới sinh nhật của cô, Tạ Như Hạc đưa cho cô một MP3. Cô đứng dậy, kéo tủ đầu giường ra, lấy hộp đem ra.

Từ trở về quê đến bây giờ, hơn một tháng.

Bởi vì một mực không lấy ra dùng, MP3 còn pin.

Thư Niệm khởi động.

Một mực bấm xuống, bài hát này cô có chút ấn tượng.

Thấy bài hát có tên "Niệm của tôi", Thư Niệm ngưng vài giây, không muốn để cho mình có loại cảm giác kỳ lạ, lại tiếp tục hướng kéo xuống.

Kéo đến phía dưới cùng

Cuối cùng là một ca khúc có tên "A Hạc".

Thư Niệm không nhớ nổi Tạ Như Hạc có sáng tác một bài hát nào lấy tên anh làm tên bài hát. Cô đeo tai nghe lên, bấm nghe nhạc. Một tay khác cầm điện thoại di động lên, lên mạng tra.

Tai nghe truyền tới chỉ có nhịp điệu, không nghe được giọng hát của Tạ Như Hạc.

Là thuần âm nhạc.

Thư Niệm tra nửa ngày, phát hiện là không phải mình không có ấn tượng, mà lại Tạ Như Hạc thật không có bài hát này.

Nhịp điệu từ nặng nề trở nên nhanh nhẹn, nghe giống như là dùng nhạc cụ đánh đàn vậy. Thư Niệm đối với phương diện này không biết, nhưng cô cảm thấy cái này âm sắc rất giống đàn Ukri.

Tìm Thư Niệm phanh gấp một cái, khó hiểu lại tăng nhanh.

Là viết cho cô sao?

Hay là anh vô tình đem bài hát mới cũng bỏ vào...

Thư Niệm ôm MP3 ở trên giường lộn mèo, chịu đựng gào khóc xúc động.

Ca khúc sắp đến hồi kết, bên tai cũng trong nháy mắt an tĩnh lại

Thư Niệm liếc nhìn MP3, đột nhiên phát hiện âm nhạc còn mười giây nữa mới kết thúc. Một lát sau, tai nghe lại truyền tới một giọng nam quen thuộc, trầm thấp mà ôn nhu, mang theo sự nghiêm túc.

"Bài hát này tặng em "

Bởi vì lời nói này, sự buồn rầu mấy ngày nay của Thư Niệm cũng biến đi.

Cô nhìn không được mà khẽ cong khóe môi.

Vốn tưởng rằng đây là câu nói cuối cùng.

Thư Niệm tháo xuống tai nghe một bên, đang muốn đem bên kia cũng tháo xuống, đúng lúc này muốn nằm đây.

Tai nghe lại truyền tiếp năm chữ.

"Bao gồm tên bài hát."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Cửa tôi hỏng

Edit: Na - Beta by Leo

Động tác Thư Niệm dừng lại.

Lời nói vừa dứt, sau đó liền chuyển sang bài hát khác, tự động phát đoạn nhạc. Cô nín thở, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào, đầu óc trống rỗng, còn có cảm giác mình đang bị ảo giác.

Cứ như vậy trôi qua mấy phút.

Thư Niệm lấy lại tinh thần, lần nữa bấm bài "A Hạc", tua nhanh đến vị trí mười giây cuối cùng, lại nghe thêm một lần nữa. Giọng đàn ông trầm thấp nhàn nhạt, không biết có phải ảo giác hay không, nghe còn có chút không được lưu loát.

Gần từng chữ, tốc độ chậm chạp, từng chữ rõ ràng.

Lời nói có thể khiến trái tim người khác trong nháy mắt nổ tung.

"Bài hát này... tặng cho em, bao gồm cả tên bài hát"

Tên bài hát là "A Hạc".

Ý của anh là, đem A Hạc cho cô sao??

Đem mình đưa cho cô.

Nếu như giờ phút này Thư Niệm không hiểu sai ý.

Tạ Như Hạc đưa cho cô quà sinh không phải MP3 trong tay, cũng không phải những bài hát bên trong, những bài hát mà chính anh hát.

Mà là một món quà cô luôn rất mong muốn.

Là nguyên nhân khiến cô quán quýt liên tục mấy ngày nay, là làm giống như cô đang suy nghĩ một đại sự về tương lai sau này, là lúc phát hiện cảm tình của mình, để cho cô khiếp đảm không dám đến gần nhưng lại không muốn rời xa người ấy.

Là Tạ Như Hạc

Là thích anh.

Loại cảm giác này giống như là nhiều ngày mưa liên tiếp, đưa đến tâm tình cũng trở nên tồi tệ.

Rồi lại một ngày, lúc mở rèm cửa sổ. Cứ tưởng rằng bên ngoài sẽ mây đen giăng đầy, nhưng lại ngoài ý muốn, bầu trời trong suốt sạch sẽ, ban đêm bầu trời đen như mực, giống như một tầng vải đen, tò điểm đầy sao.

Sau đó, cô đưa tay, bắt được ngôi sao.

Tìm Thư Niệm đập loạn, vào thời khắc này tất cả trí nhớ cũng ủa về, nhớ lại ngày đó, Tạ Như Hạc nói ra câu kia "Có thích một người", lại hỏi cô có nhớ lúc ấy cùng anh nói cái gì hay không.

Khi đó tâm tình cô không tốt, tinh thần chưa có trở về từ trong kí ức nên trả lời không nhớ.

"Lúc ấy" là chỉ đến thời điểm nào thích hợp nhất??

Là lúc cô hỏi anh, chờ sau khi đứng dậy muốn làm chuyện gì đó vào lúc ấy sao?

Thư Niệm tốn sức nhớ lại, có thể quả thực không nhớ nổi. Nhưng dường như lâm vào một ngõ cụt, cố chấp từ ngõ hẻm đó đi ra

Một mực không ngừng nhớ lại lời nói khi đó.

Không biết qua bao lâu.

Thư NIệm đột nhiên nghĩ tới.

Cô khi đó, hình như nói là – "Đến lúc đó, tôi có thể cùng anh"

Mà Tạ Như Hạc nói với cô, chuyện muốn làm là.

Tò tình với người mình yêu.

Thư Niệm chợt buông MP3 xuống, cầm điện thoại di động lên.

Vào giờ khắc này, đáy lòng của cô có loại cảm giác cực kỳ khẩn thiết xúc động. Muốn gọi điện thoại cho anh, muốn chạy đi tới tìm anh, muốn vứt bỏ tất cả mọi thứ để hỏi anh, muốn lấy được câu trả lời khẳng định.

Cô mở danh bạ ra, còn chưa kịp nhấn gọi điện thoại của Tạ Như Hạc, đột nhiên chú ý tới từ trên đầu giường, cuốn sách ghi "Vết thương sau khi chịu kích động"

Như bị dội một gáo nước lạnh, đem tất cả xung động của cô ép xuống.

Cổ họng Thư Niệm nghẹn lại, vẻ mặt trở nên hèn nhát. Cô hít mũi một cái, chậm rãi thở một hơi, buông tha cái ý niệm này, chẳng hiểu nghĩ sao liền rơi nước mắt.

Ánh sáng màn hình cũng dần dần tắt.

Chỉ kém một giây, liền có thể gọi điện thoại

Vì cái gì mà cô lại phát bệnh chứ?

Lại đúng lúc đang bị bệnh, gặp anh lần nữa?

Tại sao lại thích anh vào lúc này?

Tại sao muốn vào lúc này mới biết....

Anh cũng có thể thích.

.....

Cùng với người có bệnh tâm lý nói yêu thương

Sẽ khiến một người không vui, biến thành hai cá nhân

Cô sẽ có rất nhiều khuyết điểm, ví dụ như tự ti, bị thương và khó hiểu có cảm giác tuyệt vọng. Mặc dù cô luôn muốn kiềm chế loại cảm giác ấy, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Thư Niệm không biết mình khi yêu đương, loại tâm tình này có thể bị phóng đại hay không.

Có thể sẽ lo được lo mất, tính độc chiếm làm của riêng cực mạnh; có thể sẽ mất lý trí, ở trước mặt anh bày ra một mặt xấu xa, đem anh kéo vào ao đầm

Cô không biết

Nhưng cũng biết, lúc này cô có thể làm được chính là, không được làm ảnh hưởng cuộc sống bình thường. Có thể độc lập ra cửa, cuộc sống độc lập, nhưng sẽ tận lực né tránh cùng người khác nói chuyện, không chủ động đến gần người khác, vĩnh viễn đơn độc một mình.

Cứ như vậy một thân một mình vượt qua cuộc đời còn lại.

Thật ra thì như vậy là đủ rồi, cũng không nên đi gieo họa cho những người khác

Thư Niệm luôn có một ý tưởng như vậy, cho nên lúc người khác có chút xấu tính cảm với cô, cô sẽ kịp thời dập tắt, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ thua Tạ Như Hạc.

Thư Niệm cảm thấy, cô dưới loại trạng thái này ở cùng một chỗ với Tạ Như Hạc.

Đối với anh giống như không công bằng.

-

Đại khái là bởi vì Thư Niệm giống như mấy ngày nay cũng chưa từng đi tìm Tạ Như Hạc, cũng không liên lạc với anh. Mấy ngày nay, anh chủ động nhắn tin cho cô, hỏi cô gần đây đang làm gì.

Cách một màn ảnh, cảm xúc cũng không nhìn ra nổi buồn

Thư Niệm nói dối, nói mình gần đây nhận được một kịch bản, mỗi ngày chạy đi thu âm.

Tạ Như Hạc tựa hồ cũng không ngại, sẽ tiếp tục cùng cô nói chuyện phiếm. Tựa như chính là đang nhàn rỗi không có chuyện gì, muốn tìm cô tán gẫu một chút, hơn nữa thái độ cùng với trước kia khác nhau rất nhiều.

Đại khái chính là thế này.

Tạ Như Hạc: Thư Niệm, hôm nay tôi thức dậy uống sữa bò

Anh có dáng vẻ trịnh trọng thế này, khiến cho Thư Niệm nghĩ là xảy ra chuyện gì: A?? Rồi sao

Kết quả -----

Tạ Như Hạc: Còn có một chút bánh mì

Tạ Như Hạc: Còn em??

Thư Niệm "..."

Hay là như này

Tạ Như Hạc: Hôm nay trời có chút lạnh, mặc nhiều quần áo một chút

Thư Niệm: Được

Tạ Như Hạc: Gần đây thấy một bộ quần áo, nhìn rất đẹp

Tạ Như Hạc: Em cảm thấy thế nào??

Thư Niệm trả lời, sau đó anh gửi sang một hình ảnh

.....nhưng là đồ của nữ.

Thư Niệm không biết anh muốn làm cái gì, suy nghĩ không ra, thậm chí có loại cảm giác màn ảnh bên kia không phải là anh. Cô không suy nghĩ bậy bạ

nữa, bình ổn lại tâm tư.

Nhưng cứ như vậy mà càng lún sâu

Cách đây mấy ngày, có một đạo diễn tới tìm cô, để cho cô thử ghi âm

Thư Niệm đồng ý

Trên đường đi tới trạm xe lửa, cô đụng phải người quen. Nhớ tới chuyện ăn trộm, Thư Niệm đang muốn đi hỏi anh ta mấy câu, nhưng đột nhiên phát hiện bên cạnh anh ta còn có một người đàn ông khác.

Cô chưa kịp thấy đáng vẻ người đàn ông kia, Hạ Hữu liền phát hiện ra cô. Anh ta cùng người kia nói mấy câu, rồi sau đó tiến lại gần cô chào hỏi.

Thư Niệm thu hồi tầm mắt, hỏi "Cảnh sát Hạ, tôi muốn hỏi anh chuyện này"

Hạ Hữu nói "Nói đi"

"Ngày đó bắt được tên trộm kia, những tiền án trộm cắp trước kia cũng là hấn làm sao?"

"Không phải, còn chưa bắt được" Hạ Hữu gãi đầu một cái, thân thiện nhắc nhở "Cho nên cô ra vào vẫn phải chú ý một chút, nhớ khóa cửa"

Thư Niệm chậm rãi nói "Cho nên anh cũng không khóa cửa sao?"

Hạ Hữu trả lời nhanh chóng "Quên đóng cửa"

"..."

Thư Niệm cảm thấy cử động của anh ta có chút kỳ quái, muốn nói cái gì, nhưng cũng không muốn chiếm thời gian của hấn. Cô nhỏ giọng cùng anh chia tay, rồi sau đó quay đầu về hướng trạm xe lửa mà đi tới

Hạ Hữu trở về, hướng về phía nam nhân nói "Đội trưởng, đi thôi"

Người đàn ông được anh ta gọi là "Đội trưởng" nhưng lại không có động tĩnh, nhìn chằm chằm bóng lưng của Thư Niệm, giống như là nhớ ra chuyện gì: "Cô gái đó, bây giờ cuộc sống thế nào?"

Hạ Hữu nói "Ngài biết??"

"Coi là biết, một cô gái vô cùng tốt"

"Đội trưởng, ngài nên quên đi" Hạ Hữu cà lơ phát phơ cười, lời nói có chút không đúng đắn "Người ta là tiểu cô nương mới lớn, số tuổi cũng có thể làm con gái của ngài đấy"

"Câu nói bấy gì vậy? Lão tử hấn là con mẹ nó là cảm thú sao??" Người đàn ông trừng mắt anh ta một cái, bị anh ta chọc giận mà cười "Tôi mấy năm trước phụ trách một vụ án, cô ấy là nạn nhân cuối cùng bị hại"

"..." Nụ cười Hạ Hữu dần dần thu hồi

Người đàn ông lại nhìn về phía Thư Niệm, thờ dài một tiếng "Cũng là người duy nhất còn sống sót"

-

Đến phòng ghi âm, Thư Niệm đi vào thử thu âm. Bởi vì số lần hợp tác cùng cô không ít, đây chỉ là đi cho có hình thức, đạo diễn liền trực tiếp cho qua.

Thư Niệm cảm vở kịch, thừa kịp những người đang thu âm, đến một góc trong phòng nghỉ ngơi mà luyện tập.

Đạo diễn tựa hồ đang muốn đuổi theo tiến độ, nói với cô hôm nay phải thu âm hai cảnh.

Hôm nay Thư Niệm có chút thất thần, tâm trạng thật không tốt.

Vào phòng thu âm, không phải nói sai lời kịch bản thì cũng là cảm xúc không đúng, một câu lời kịch phải thi đi thu lại mười mấy hai mươi lần mới qua, làm trễ nãi không ít thời gian. Cô càng nhanh, phối hợp càng không đúng, cuối cùng ngay cả cơ bản nhất là phát âm đều sai.

Đạo diễn dứt khoát để cho Thư Niệm điều chỉnh tâm trạng một chút, rồi lại sắp xếp những phần khác.

Thư Niệm cảm thấy thất bại cực kỳ, đến một bên suy nghĩ một chút về vai diễn.

Một buổi chiều như thế cứ trôi qua.

Thư Niệm cùng ê kíp đồng nghiệp ghi âm cùng nhau ăn com hộp. Một đám người không biết làm sao để nói chuyện phiếm, đều im lặng không lên tiếng vừa ăn vừa nhìn kịch bản. Thư Niệm cũng như vậy, cầm vở kịch nhìn chăm chăm

Vì đuổi nhanh tiến độ, bọn họ cũng không lãng phí thời gian, ăn com tối xong liền lập tức vào phòng thu âm

Có một đoạn thời gian suy nghĩ, nghỉ ngơi, hơn nữa đạo diễn cùng với một số tiền bối cho cô một số hướng dẫn cách không chế tâm trạng. Lần này Thư Niệm rất thuận lợi, hai lần đã xong.

Thu âm xong, Thư Niệm cũng không ở lại, chuẩn bị trở về xem thật kỹ kịch bản. Cô cùng đạo diễn và một số tiền bối nói cảm ơn, sau đó rời khỏi phòng ghi âm.

Lại nhìn thời gian, cũng chỉ hơn chín giờ.

Thời gian đang thu âm giống như ngăn cách thế giới ở ngoài, không biết chuyện gì xảy ra. Sắc trời bên ngoài đã tối hẳn xuống, vốn là trong suốt sạch sẽ, bầu trời lại chất đông mây đen khối lớn, tụ lại

Dường như trời sắp mưa to.

Thư Niệm lục trong túi xách một cái, phát hiện mình có mang dù, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ra khỏi cao ốc, như thường ngày ngồi xe điện ngầm, về đến nhà thì đi ra trạm xe bus

Vừa vận chú ý thấy tiệm bánh mì bên cạnh còn mở.

Thư Niệm suy nghĩ một chút, định mua một chút bánh mì ngày mai làm bữa sáng.

Nếu như không dậy nổi, coi như là bữa trưa. Thư Niệm suy nghĩ.

Cô đi vào, bởi vì thời gian đã trễ, bên trong đã không còn dư lại bao nhiêu thứ. Thư Niệm đi dạo một vòng, cầm một bánh mì sandwich cùng hai bánh mì Trường Côn, đến trước quầy tính tiền.

Thư Niệm nhận túi giấy được đóng gói cẩn thận từ nhân viên, ra ngoài tiệm.

Đào mặt một cái, bên ngoài liền có mưa lớn, rào rào nện ở trên xi măng. Mưa tới dồn dập mà mãnh liệt, không biết chẳng qua là một trận mưa, vẫn sẽ kéo dài không ngừng.

Mưa mùa đông, mang theo giá rét thấu xương.

Thư Niệm kim lòng không rút cổ một cái, muốn lấy cây dù từ trong túi ra. Cô nghiêng đầu, đột nhiên chú ý tới người bên cạnh

Là người quen.

Cách lần gặp cuối cùng gần nhất, đã qua mấy ngày.

Tạ Như Hạc không có ngồi xe lăn, đứng nghiêm, tinh thần trong sáng. Anh mặc bộ y phục, lót cả gầy gò nhưng cao to, khí chất xuất chúng. Sắc mặt tái nhợt của bệnh, môi sắc nhưng quyến rũ, hình dáng cực kỳ đẹp mắt

Trong tay che dù, chuyên chú nhìn cô

Thư Niệm sửng sốt, không biết tại sao anh lại xuất hiện ở đây

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, vì không thể xem kỹ cong môi lên, hỏi "Em có dù sao?"

Nghe vậy, Thư Niệm theo bản năng gật đầu, có chút mờ mịt, lại bởi vì thấy anh có chút khản trương và không biết làm sao, cô nhấp mím môi, từ trong túi xách lấy dù ra.

"Như vậy a" Tạ Như Hạc nhìn dù trong tay mình, dừng mấy giây. Một khắc sau, anh đưa tay gấp cây dù lại, mặt không thay đổi nói "Của tôi hư rồi"

Thư Niệm "..."

KHông biết nguyên nhân của hành động bất ngờ này của anh, Thư Niệm dè dặt chỉ chỉ "Anh vừa không phải mở ra được sao? Không chơi xấu nha..."

Tạ Như Hạc cũng không bởi vì cô phát hiện mà mất tự nhiên, anh không nói gì, tựa hồ là đang nghĩ nên trả lời thế nào

Thư Niệm gãi đầu một cái, nhỏ giọng nói "Anh muốn làm gì?"

Nghe nói như vậy, Tạ Như Hạc đột nhiên cúi người xuống, cùng cô nhìn thẳng

Bất thành linh đến gần, để cho Thư Niệm trong mắt anh có chút khản trương, cô lùi về sau một bước, chột tròng mắt rũ xuống, hoàn toàn không biết nên

làm thế nào.

Sau đó Tạ Như Hạc mở miệng "Tôi chưa làm qua loại chuyện này, không có kinh nghiệm gì. Nhưng tôi cảm thấy phương thức biểu đạt của tôi cũng không có lỗi gì"

Thư Niệm không nhìn được gương mặt nhìn anh "Cái gì?"

Đèn đường phát ra ánh sáng màu vàng ấm áp, ở trên hai người phát ra ánh vàng rực rỡ. Hạt mưa vẫn còn rơi, phảng phất như ngôi sao rơi xuống, mang theo ánh sáng mà nện trên mặt đất, phát ra tiếng vang rào rào.

Không biết có phải do ánh đèn hay là ảo giác, mặt Tạ Như Hạc có chút đỏ ửng. Anh nhìn cô chăm chăm, cặp mắt đen nhánh đảo hoa giống như có độc, ở trong khoảng khắc thu toàn bộ thân thể của cô vào mắt.

Cứ như vậy mà qua được mấy giây.

Đang lúc Thư Niệm không nhìn được nghĩ đến lúc mở miệng

Tạ Như Hạc liếm môi, nghiêm trang nói "Thư Niệm, anh đang theo đuổi em"

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tôi... Bị mắc bệnh tâm lý

Edit: Na - Beta: Vee

"..." Thư Niệm kinh ngạc nhìn anh, miệng a để lấy khí, sương trắng ở trong không khí mà tản ra. Tầm mắt giống như trở thành một, bối cảnh đều biến thành mờ ảo, cái gì cũng không thấy rõ, chỉ có dung mạo của anh lại rõ ràng như thường.

Tiếng mưa rơi hào hùng tựa như mặt sóng, thế giới an tĩnh lại.

Thư Niệm chỉ có thể nghe được tim đang đập nhanh không thể ngừng lại, ở trong đầu không ngừng phóng to, lấn át tất cả lý trí của cô. Vào giờ khắc này, cô không cân nhắc bất kỳ chuyện gì, không muốn để cho mình ở trước mặt người mình yêu trở nên nơm nớp lo sợ.

Không muốn để cho mình thích một người là quyền lợi, bổ sung thêm nhiều điều kiện tốt như vậy.

Cô chỉ muốn nghe theo tâm ý của mình, muốn bắt tay của anh lại, đối với anh cười, sau đó thành thực nói cho anh.

Không cần theo đuổi, em cũng thích anh.

Em đơn phương anh một thời gian rồi, lo lắng anh thích người khác, lo lắng anh sẽ không thích em, cho nên không dám nói cho anh, sợ anh biết lại rời xa em.

Thật may anh cũng thích em nha.

Em rất vui.

Thư Niệm tưởng tượng nói cho anh nghe như vậy.

Cô là muốn làm vậy với anh.

Nhưng khi làm một người hèn nhất rất lâu, muốn lại lần nữa lấy dũng khí cũng là một chuyện cực kỳ chật vật. Cô sẽ cân nhắc rất nhiều, sẽ tưởng tượng lại mấy trăm tình huống có thể xảy ra, sẽ sợ tương lai phía trước.

Bởi vì khát vọng mà có sự ước mong, đôi lúc có lẽ cũng không phải một con đường mới.

Mà là một đường hầm tối tăm không mặt trời, không thấy lối ra.

Là thuộc về cô một người tối tăm không mặt trời, không nên kéo Tạ Như Hạc xuống.

Anh chỉ có thể làm cho cô vui vẻ, cũng không có nghĩa vụ trở thành vị cứu thế của cô.

Thư Niệm buông tha câu trả lời như vậy, nhìn về phía anh, lông mi khẽ run, tròng mắt bị nước mưa dính vào tạo một tầng hơi nước. Cô siết chặt ống tay

áo, buồn phiền, cổ họng nghẹn lại một cách khó hiểu.

Hắn là muốn cự tuyệt anh.

Hành động như vậy chắc chắn là từ chối anh.

Chỉ cần kịp thời cắt đứt tình cảm này, chỉ cần đem thứ tình cảm này cắt đứt đi, tương lai có những thứ có thể phát sinh không vui, nhưng cũng sẽ không phát sinh nữa.

Tạ Như Hạc tựa như không phát hiện được câu tiếp theo cô muốn nói, vẫn nhìn cô, rất kiên nhẫn lại ôn hòa, còn mang theo chút khản trương và mất tự nhiên, giống như một đứa bé đang tập làm người lớn chưa được lưu loát.

Thư Niệm nhất thời không nói ra lời.

Nếu như cô cự tuyệt anh, để cho anh không muốn tiếp tục với mình, hẳn là anh sẽ không vui đi. Tình cảm của anh từ trước đến giờ luôn giấu đi, nhất định là thấy cô có dấu hiệu thích anh, anh lúc đó mới nói ra.

Thư Niệm không muốn bởi vì sự khiếp đảm của cô, mà để dũng khí của Tạ Như Hạc trở nên không đáng giá một đồng.

Cô không muốn như vậy.

Đại khái bởi vì trôi qua thời gian dài vẫn không thấy cô trả lời, Tạ Như Hạc dần dần hiểu ý cô. Anh sờ cổ một cái, nhìn mưa rơi bên ngoài, khó khăn chuyển đề tài: "Tạnh mưa rồi, để anh đưa em về trước."

"..." Không khí ngột ngạt trong chớp mắt liền bay đi.

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, muốn đem dù mở ra.

Một lát sau, Thư Niệm đột nhiên bắt cổ tay của anh.

Tạ Như Hạc dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô.

"Chính là..." Thư Niệm cũng không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy không thể vì chuyện này mà trở mặt, cũng muốn làm cố gắng hết sức. Cô muốn đem những lời kia nói cho anh, muốn đem toàn bộ những câu trả lời nói hết ra.

Tạ Như Hạc còn đang chờ.

Thư Niệm hít mũi một cái, mắt tự nhiên buông tay ra. Những câu trả lời tình cảm kia cô không dám kể lể, không dám thẳng thắn, đến cuối cùng chẳng qua cực kỳ hèn mọn mà nói "Chính là... Em đang mắc bệnh tâm lý."

"..."

Cô cũng muốn vì mình mà tranh thủ một lần.

Dù sao không được thì thôi.

Không được, cũng chẳng tổn thất gì.

Thư Niệm rũ đầu, giọng nói ép tới thấp nhất, giống như là đang thì thầm với ai đó: "Em cảm thấy anh có thể suy nghĩ thêm một chút... có muốn yêu đương với em hay không..."

Nghe vậy Tạ Như Hạc sững sốt.

"Em cảm thấy em không hiểu sai." Thư Niệm khản trương đến chết, lòng bàn tay xuất ra mồ hôi lạnh, nói chuyện cũng bắt đầu mất trật tự: "Đúng vậy, anh nói theo đuổi em, chắc là thích em..."

Hầu kết của Tạ Như Hạc trượt xuống, đột nhiên kêu cô: "Thư Niệm."

"Ừ, ừ?" Thư Niệm không dám nhìn anh, nhỏ giọng bổ sung: "Nếu như anh không để bụng mấy thứ này..."

Tạ Như Hạc khàn giọng hỏi: "Em có thể nói cho anh biết em bị bệnh gì được không?"

"PTSD*." Thư Niệm đang hoảng giải thích "Chính là tổn thương tâm lý sau khi bị thứ gì đó kích thích."

Tổn thương tâm lý sau khi bị thứ gì đó kích thích.

Tổn thương.

Tạ Như Hạc không hiểu qua cái bệnh này, không biết sự việc nghiêm trọng thế nào. Có thể nhìn trước đáng vẻ của Thư Niệm, luôn cảm thấy ra sẽ phát sinh chuyện rất tệ, tệ đến mức làm anh không dám nghĩ tới.

Nghĩ đến việc cô từng trải qua trong hình huống tuyệt vọng, Tạ Như Hạc cơ hồ không thở nổi.

"Thư Niệm, rốt cục em đã xảy ra chuyện gì?" Tạ Như Hạc cố gắng để giọng nói mình ôn hòa một chút, làm hết sức không hù dọa cô, "Có thể nói cho anh biết được không?"

Thư Niệm trầm mặc mấy giây, lắc đầu một cái.

Tạ Như Hạc hiểu được tất cả bản khoăn của cô, không lại tiếp tục hỏi: "Được. Bên ngoài quá lạnh, đi về nhà trước đã."

"Anh sẽ không vui." Thư Niệm đột nhiên mở miệng "Em không hy vọng anh sẽ không vui"

Tạ Như Hạc đưa tay mở dù, cho là mình nghe lầm, lại lập lần nữa: "Anh sẽ không vui sao?"

Cái vết sẹo đó của cô không chỉ mình cô.

Sau khi nói ra, có lẽ sẽ đem vết sẹo của Tạ Như Hạc bị vạch trần.

Đó là cảnh tượng cô không muốn nhìn thấy.

Thư Niệm đột nhiên nghĩ tới lần đầu tiên, cũng là duy nhất một lần thấy cảnh Tạ Như Hạc khóc. Cô có chút thất thần, theo bản năng gật đầu một cái, lầm bầm nói nhỏ, "Anh cứ giống như bây giờ là được."

Hy vọng những khó khăn khổ nạn cũng sẽ không dây dưa với anh nữa.

Anh có thể tùy ý cười, có thể đi gặp những người mình muốn gặp, có thể làm những chuyện mình muốn làm; không bị ác mộng hành hạ nữa, không sẽ lại vào rơi vực sâu đó nữa, sẽ không lại nhớ một màn kia nữa.

Nguyện ý anh sẽ thoát khỏi địa ngục, có được niềm hy vọng mới.

Sẽ không quá phiền não vì quá khứ, sẽ không gặp lại những người mình ghét.

Cũng sẽ không, nghe người khác nhắc tới quá khứ đau đớn của anh.

.....

Giao thừa cùng ngày, Quý Tương Ninh mang Tạ Như Hạc rời khỏi Tạ gia, dời đến nhà trọ. Bà một bên suy tính trở về tìm Quý Hưng Hoài, vừa cùng Tạ Ký làm giấy tờ ly hôn.

Vì bị gia đình phản đối, Quý Tương Ninh cùng người nhà cắt đứt liên lạc, cũng từ đây không lui tới liên lạc với cha nữa. Bà do dự rất lâu, vẫn quyết định không gọi Quý Hưng Hoài.

Quý Tương Ninh rất tôn trọng ý kiến của Tạ Như Hạc, cùng anh thương lượng một phen. Quyết định sau khi cao trung của anh kết thúc, lại cùng anh lên thành phố ở.

Tạ Như Hạc đem chuyện này nói cho Thư Niệm.

Trong thời gian đó, tâm tình Thư Niệm luôn buồn rầu.

Một mặt, cô là thay Tạ Như Hạc vui vẻ, có thể rời khỏi chỗ này, đi tới một nơi hoàn cảnh tốt hơn, cũng có thể đi học mình thích là âm nhạc; mặt khác, cô lại bởi vì anh sắp rời đi mà cảm thấy có chút khổ sở.

Nhận ra tâm trạng của cô, Tạ Như Hạc không nói nhiều, chẳng qua là nói cho cô "Không cần phải không vui, sau này tớ sẽ thăm cậu."

Bên kia.

Từ thái độ của Quý Tương Ninh, Tạ Ký nhận thức được tính nghiêm trọng, trở nên mà sợ hãi.

Ông ta cực kỳ sợ Quý Tương rời bỏ mình.

Cho bất luận là xảy ra chuyện nghiêm trọng nào nữa, Tạ Ký như thế nào đi tổn thương cô, nói ra những lời khó nghe, Quý Tương Ninh cũng không từng đề cập tới hai chữ "Ly dị".

Thời gian lâu dài, Tạ Ký cho là, đối với Quý Tương Ninh là không có chút nào gọi là ranh giới cuối cùng.

Chỉ có bà cuối cùng chịu đựng hết cả.

Tạ Ký khẩn cầu bà rất nhiều lần, chỉ thiếu là quỳ xuống. Có thể thái độ của Quý Tương Ninh rất quyết tâm, trong mắt nhìn ông không còn là si mê cùng yêu đương, chỉ còn lại một hồ nước đọng.

Sự việc này cứ kéo dài gần như hai tháng, Tạ Ký thậm chí dùng cái chết cũng không thể suy chuyển được.

Cuối cùng Tạ Ký thỏa hiệp.

Hai người hẹn đến cục dân chính làm giấy tờ ly hôn.

Có thể ngày hôm đó, Tạ Như Hạc về nhà trọ sau khi tan học, lại không thấy Quý Tương Ninh đâu. Anh ở nhà tới khi trời tối, cảm thấy không đúng lắm, gọi điện thoại cho bà.

Nhưng điện thoại di động của đối phương lại tắt máy.

Tạ Như Hạc gọi Tạ Ký, lại được biết ông ta ngày hôm qua đã uống rượu, đến bây giờ còn say như chết, căn bản không có đi đến cục dân chính.

Mí mắt của anh không ngừng nháy, có dự cảm xấu khó hiểu, rồi lại đi tìm Quý Tương Ninh một vòng.

Vẫn không tìm được.

Khi đó, Tạ Như Hạc cũng chỉ là một đứa trẻ.

Gặp phải loại chuyện này, anh không biết nên làm như thế nào, chỉ biết nên tìm người giúp đỡ. Biết được cha của anh đã say như chết, anh chỉ có thể đi tìm ông nội bà nội nhờ giúp đỡ.

Ông nội bà nội cũng bối vì chuyện Quý Tương Ninh nói ly dị mà cảm thấy bất mãn, chỉ nói anh chuyện bé xé ra to.

Nói với anh, không cần lo lắng, kiểu gì Quý Tương Ninh cũng sẽ về.

Tạ Như Hạc cảm thấy không yên tâm, liền đi tìm Thư Niệm.

Trần nhỏ như vậy, nhưng anh vẫn không biết đi đâu mà đi tìm người. Huống chi Quý Tương Ninh từ trước đến giờ một người rất cẩn thận, bà làm mọi chuyện đều sẽ có cân nhắc, sẽ không để cho người khác cảm thấy lo lắng.

Nghe xong lời của anh, Thư Niệm cũng rất lo lắng, lập tức chạy về nhà nói cho Đặng Thanh Ngọc.

Đặng Thanh Ngọc mặc dù không thích Thư Niệm chơi với Tạ Như Hạc, nhưng cũng lo lắng sẽ có chuyện gì xảy ra, vội vàng mang hai đứa trẻ đến đồn cảnh sát sơ lược tình huống.

Mặc dù Tạ Như Hạc cũng hy vọng chẳng qua là anh suy nghĩ quá nhiều.

Có lẽ điện thoại của Quý Tương Ninh hết pin, ở siêu thị dừng lại quá lâu, hay là đợi xe buýt không thấy xe, cũng hoặc là gặp người quen biết, trò chuyện đến nỗi quên thời gian.

Nhưng cũng không phải như vậy.

Chuyện này giống như có thể đi theo phát triển xấu nhất.

Buổi tối hôm đó, Quý Tương Ninh chưa về nhà, cũng hoàn toàn không có tin tức.

Lúc còn đi học, Tạ Như Hạc trực tiếp không đến trường, đi khắp nơi tìm Quý Tương Ninh. Thư Niệm hiểu tâm tình của anh, cũng dứt khoát sau giờ học, đi theo cùng anh đi tìm.

Hai người mặc dù ngây ngô chung một chỗ, nhưng căn bản không có trò chuyện.

Thư Niệm không biết phải an ủi anh thế nào, cũng không dám nói cho anh, những người khác đang thảo luận mẹ của anh đang mất tích. Bọn họ nói có thể Quý Tương Ninh đã bị người giết Trần Hương bắt đi.

Sẽ không giải thích được tại sao lại suy nghĩ theo hướng đó.

Dẫu sao cho đến bây giờ, hung thủ cũng chưa bị bắt.

Một tuần sau, lời đồn đãi bắt đầu biến thành sự thật.

Cảnh sát rốt cục cũng có tin tức, ở đường ở khu phố bên kia cạnh thùng rác, phát hiện thi thể của Quý Tương Ninh.

Thư Niệm đi theo Tạ Như Hạc tới hiện trường, luôn ở bên cạnh anh. Cô ở bên cạnh anh vượt qua thời gian khó chịu kia, cũng vĩnh viễn không quên

được cảnh anh được thấy Quý Tương Ninh lạnh như băng nằm dưới đất.

Là Thư Niệm lần đầu tiên thấy anh khóc.

Một cậu thanh niên mười sáu tuổi, cũng nhanh muốn thoát khỏi người cha ác ma kia, cũng nhanh muốn thoát khỏi gia đình như vậy, cố gắng đi theo mẹ và có một cuộc sống mới.

Rõ ràng cũng nhanh sẽ có một hy vọng mới.

Quý Tương Ninh ở trước mặt anh, nhưng lại đã rời khỏi thế giới này

Khi đó, Tạ Ký cũng ở bên cạnh. Thấy thi thể Quý Tương Ninh, ông không thể tin nổi liền ngã tại chỗ, rồi sau đó lạc hồn phách mà quỵ xuống đất, chột than vẫn khóc rống lên.

Chú ý tới tồn tại của ông ta, tầm mắt Tạ Như Hạc ngừng một lát, chột xông tới bóp cổ của ông, cả người trên dưới đều có sự tức giận.

Trong đầu tất cả đều là ở ngày giao thừa, Tạ Ký cùng Quý Tương Ninh nói.

- "Mày hẳn em nó điên rồi, cút đi! Tao nói cho mày biết! Mày hẳn là không thiếu người đàn ông lui tới, mày mà dám phản đối tao! Tao trực tiếp giết mày! Tao trực tiếp giết mày!"

Mắt Tạ Như Hạc đỏ như máu, trong mắt tràn đầy sự hận thù dường như muốn Tạ Ký lấy mạng đổi mạng. Anh cắn chặt hàm răng, gần từng chữ nói "Là ông giết mẹ tôi??"

...

..

-

Tạ Như Hạc đưa Thư Niệm tới lầu dưới.

Dọc đường đi, hai người không trò chuyện. Tạ Như Hạc không đi theo Thư Niệm lên lầu, đứng ở ngoài cửa lớn nhìn cô, giống như là muốn nhìn cô vào nhà rồi mới rời đi.

Thư Niệm vênh môi lên, lục trong túi xách lấy chìa khóa.

Cô đứng yên tại chỗ, suy nghĩ một mực đặt cô cũng Tạ Như Hạc hỏi không ngại cô có bệnh tâm lý, có thể anh sẽ không trả lời. Thư Niệm cảm thấy sau ngày hôm nay, cô nhất định sẽ không có dũng khí nhắc lại.

Thư Niệm không nhìn được liền quay đầu.

Tạ Như Hạc còn đứng ở cửa lớn, trên người mặc một áo khoác dài, an tĩnh nhìn cô.

Hai người là đối lập ngoại hình, một cao một thấp.

Thấy cô quay đầu nhìn, Tạ Như Hạc hỏi: "Sao thế?"

Thư Niệm liến vội vàng lắc đầu, "Không có sao."

Có lẽ bị bóng đêm mê hoặc, Thư Niệm luôn cảm thấy có chút nhỏ nhỏ không cam lòng, mặc dù cô cảm thấy khoảng cách hiện giờ của hai người mới là thích hợp nhất.

Dừng lại, cô hít một hơi thật sâu, không đếm xỉa tới mà lập lại, "Lúc này em mới vừa nói, anh có thể trở về suy nghĩ một chút... chính là xem anh nên chọn thế nào, đối với em cảm thấy không quan trọng..."

Chẳng qua cảm thấy, bây giờ vì mình lại tranh thủ một chút.

Lúc tương lai thức dậy, có thể cũng sẽ không như vậy mà hối hận.

Thần sắc Tạ Như Hạc ngừng lại một lát, đột nhiên nghĩ tới chuyện này. Anh đem những chuyện nghĩ trong đầu ném ra sau ót, đi tới đứng cách Thư Niệm một đoạn cầu thang.

Bị anh đột nhiên tiến lại gần hù dọa, Thư Niệm vội vàng nói, "Anh cũng không cần gấp gấp trả lời em "

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, ánh mắt sâu xa lại sáng bóng, "Anh chỉ có thể trở về suy nghĩ sao?"

Thư Niệm dè dặt nói, "Cũng không phải, anh cũng không cần phải..."

Tạ Như Hạc nâng tay lên, đầu ngón tay thon dài cầm chìa khóa từ tay cô. Hình dáng của anh ngừng một lát, tựa hồ cảm thấy có chút không nói ra thành lời, nhưng rất nhanh khôi phục lại thần sắc, thanh âm thấp xuống, khó hiểu mập mờ.

"Anh không thể đi vào nhà em suy nghĩ sao?"

*Rối loạn stress sau sang chấn hay Hậu chấn tâm lý (tiếng Anh: Posttraumatic Stress Disorder- PTSD) là một rối loạn tâm lý, tổn thương về mặt tinh thần, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó khi sự kiện đã kết thúc từ lâu. Bệnh hay gặp ở những người từng trải qua các biến cố gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe tinh thần hoặc/và thể chất như thiên tai, chiến tranh, bạo hành(bạo hành gia đình, bạo hành tinh thần,...), tai nạn. Bệnh còn có tên khác là rối loạn stress sau chấn thương hoặc rối loạn tâm căn sau sang chấn (theo Wiki)

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44-2: Bên Ngoài Lễ : Happy New Year 2019

Xin chào mọi người, tụi mình là Phụng Hoàng Cung team đây ☐

Năm 2018 là một năm rất đặc biệt đối với mình nói riêng và PHC team nói chung. Đây là năm đầu tiên bọn mình được cùng làm việc với nhau, và "Thua vì yêu em" cũng là bộ truyện đầu tiên do team bọn mình edit. Trong suốt thời gian qua, bọn mình thật sự rất rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ bọn mình, vẫn chăm chỉ bình chọn cho từng chương truyện. Với tụi mình mà nói, đây quả thực là một nguồn động lực rất lớn mà các bạn dành tặng cho cả team ♥

Một năm cũ sắp qua, một năm mới chuẩn bị đến. Hi vọng rằng tất cả các bạn và gia đình sẽ có một năm mới đầy ắp yêu thương, sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý, chúc mọi người đón một năm mới an khang thịnh vượng ở bên người thân, anh em, bạn bè. Mong rằng tất cả mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ bộ truyện "Thua vì yêu em" và các sản phẩm tiếp theo nữa của team bọn mình! Yêu thương mọi người rất nhiều nhiềuuu ♥

HAPPY NEW YEAR 2019 ☐

• PHC 4.2.2019 •

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Bởi vì thích em

Editor: Na ~Beta: Leo Leo

"Ừ?" Thư Niệm phản ứng chậm trễ một cái, một lúc không hiểu những gì anh nói, chỉ có thể theo bản năng mà nói "Có thể, có thể...."

Lời nói vừa dứt, hai người liền im lặng.

Nhưng cũng không quá lúng túng.

Tại cầu thang nhỏ hẹp.

Tạ Như Hạc đứng cách cô chưa được nửa mét. Anh đứng dưới cô một bậc thang, nhưng vẫn có thể nhìn rõ là cao hơn cô rất nhiều. Sắc màu ấm áp của riêng anh phát ra, vàng sáng tinh tế, dưới ánh mắt có một ánh sáng mờ mờ.

Khuôn mặt không giống những người bình thường xung quanh vẫn là lạnh lùng như vậy, nhưng lại thêm mấy phần ôn nhu.

Nhận ra được Thư Niệm đang chờ người, Tạ Như Hạc nâng ánh mắt, cầm cổ tay cô.

Ngón tay của anh hơi lạnh, giống như là trên làn da đột nhiên có thêm khối băng, Thư Niệm theo bản năng mà co rúm lại. Động tác Tạ Như Hạc ngừng một lát, cũng không tăng thêm lực, ngón tay khẽ đụng vào lòng bàn tay cô một cái.

Giống như là không thêm đề ý tới động tác nhỏ ấy, hoặc là cố tình đụng chạm vậy.

Sau đó, Tạ Như Hạc lại lấy chìa khóa trả lại trong bàn tay của cô.

"Em mở cửa ra đi"

.....

Thư Niệm không biết tại sao mọi thứ lại phát triển thành như vậy.

Cô đến phòng bếp lấy hai cái ly, suy nghĩ có chút hỗn loạn. Ánh mắt lại rơi trên cổ tay của mình, chỗ mà Tạ Như Hạc vừa đụng vào vẫn còn mang theo nhiệt độ của anh, nóng rực khiến cơ thể nóng lên, liên tục không dừng lại.

Thư Niệm cảm thấy có chút không được tự nhiên, ngốc nghếch mà lấy nước lạnh rửa cổ tay.

Phòng khách rất an tĩnh, từ nơi này mơ hồ có thể nghe được âm thanh của nước đã sôi lên. Trừ cái này ra, lại không còn âm thanh nào khác. Cô khó hiểu có thể cảm thấy được anh phá lệ mà đứng ở đây rõ ràng, tựa như là đang ở nơi nào đó nhìn cô

Là làm người ta vừa có cảm giác yên ổn, vừa khản trương không biết nên để tay chân chỗ nào.

Thư Niệm điều chỉnh lại tâm trạng, cầm hai ly nước trở lại phòng khách.

Tạ Như Hạc ngồi trên ghế sa lon, lúc này đang cầm một quyển tiểu thuyết trên bàn trà mà lật xem. Thấy cô trở lại, anh để đồ xuống, từ tay cô nhận ly nước.

Thư Niệm chân chừ ngồi xuống bên cạnh anh.

Nhìn anh cầm ly ấm nước nóng, đem nước sôi rót vào trong ly, rồi sau đó lại đổ một chút nước lạnh vào

Anh đi xung quanh một chút, thuận miệng hỏi "Em sống ở đây một mình?"

"Ừ" Thư Niệm nhỏ giọng nói "Mẹ tôi tái hôn, vừa vặn tôi... đoạn thời gian đó bị bệnh, liền dời đến nơi này. Không sống cùng bọn họ"

Tạ Như Hạc ừ một tiếng, không hỏi lại.

Thư Niệm cũng không biết nên nói cái gì, lặng lẽ chờ câu trả lời của anh.

Trầm mặc một lúc.

Dường như cân nhắc rất nghiêm túc, Tạ Như Hạc một mực không có mở miệng.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, để cho tâm tình Thư Niệm khó hiểu mà lo âu. Cô cúi đầu nghịch ngón tay, không nhận được hỏi "Anh suy nghĩ kỹ chưa?"

Giọng nói Tạ Như Hạc lười biếng "Còn đang suy nghĩ"

".." Mặc dù biết anh đang cân nhắc, hơn nữa còn là chính cô chủ động nói lên. Nhưng thời gian anh suy nghĩ lâu như thế mà không ra được câu trả lời, có thể là rất khó khăn.

Thư Niệm buồn buồn nói "Được, anh cứ từ từ suy nghĩ"

Một giây kế tiếp, Tạ Như Hạc đột nhiên nói một câu "Nếu không thì em cũng cân nhắc đi"

"A?" Thư Niệm ngây ngốc há miệng "Tôi thì cân nhắc cái gì..."

Tạ Như Hạc mặt không thay đổi thu hồi tầm mắt, ánh mắt không được tự nhiên "Cân nhắc là bây giờ tôi cũng đã tỏ tình với em rồi, xem em sẽ đồng ý hay là để tôi tiếp tục theo đuổi em, cho đến em đồng ý mới ngưng"

Giọng của anh phá lệ nghiêm túc, giống như là rất nghiêm túc hỏi ý kiến cô.

Không có một chút đùa giỡn.

Thư Niệm nuốt nước miếng một cái, vẻ mặt khiếp sợ "Ý của anh là,.. anh không ngại sao?"

"Tôi không để ý cái này"

Nghe vậy, Thư Niệm trầm mặc một hồi, đột nhiên đứng lên, hai chân trần, lộc cộc chạy đến tủ sách bên cạnh, rút mấy cuốn sách ra. Cô quay lại, giống như là tặng quà vậy, đem sách nhét vào ngực Tạ Như Hạc.

Bị động tác bất thành linh của cô mà giật mình, Tạ Như Hạc ngây ngẩn nói "Đây là cái gì?"

Thư Niệm mở một quyển trong đó ra " Là sách liên quan tới PTSD, có ghi những triệu chứng" Cô lật tới nơi nào đó, nhỏ giọng cho anh đọc "Trong lòng sẽ phản ứng uất ức, thường biểu hiện là tuyệt vọng, bất lực, áy náy, mất đi sự tự tin cùng tự ái, không có cảm giác an toàn, trong người thường có những hành động nghiêm trọng như tử tự..."

Tốc độ nói của cô càng nhanh, giống như là có chút lo âu.

Tạ Như Hạc đột nhiên cắt đứt cô, nghiêm túc nói "Thư Niệm, anh sẽ đi tìm hiểu"

Thư Niệm rũ mắt, thấp giọng nói "Tôi một mực có đi gặp bác sĩ tâm lý. Trước đó thường uống rất nhiều thuốc, sau đó bác sĩ đề nghị nên giảm số lần dùng thuốc, bây giờ chưa uống viên nào"

"..."

Thư Niệm không chắc chắn, nhấn mạnh "Bác sĩ cũng nói tình trạng của tôi vô cùng tốt..."

Tạ Như Hạc nói "Anh biết"

"Chính là..." Nghe lời nói của anh, hốc mắt của Thư Niệm cay cay, bỗng nhiên có cảm giác muốn khóc "Tôi bây giờ tốt hơn rất nhiều, không nghiêm trọng như vậy, sẽ không giống những tin đồn dọa người kia..."

Muốn cho anh hiểu rõ ràng.

Lại lo lắng sau này anh hiểu rồi, sẽ rút lui.

Luôn sẽ có đặc biệt mong muốn thứ gì đó, muốn có, đem hết toàn lực mà giải thích, tận lực che giấu những điều thiếu sót của mình thu nhỏ lại trong mắt anh, nhưng lại không quá chắc chắn, không dám nói hết những gì mình biết.

Tạ Như Hạc mím môi, thẳng thừng nói "Anh không ngại"

Thư Niệm dừng lại mấy giây, rất nhanh lại mở miệng, giọng nói có chút run rẩy "Tôi cảm thấy đã nói như vậy, anh cũng không thể nào mà không có sự băn khoăn..."

"Coi như là em không nói đi" Tạ Như Hạc bình tĩnh nói "Anh cũng sẽ không băn khoăn"

Chớp mắt một cái

Tất cả sự lo âu và sợ hãi hoàn toàn bay đi, chỉ còn lại là cảm thấy mình quá may mắn. Thư Niệm mù quáng, lập tức cúi đầu xuống, nức nở nói "Em là muốn chờ bệnh hoàn toàn tốt lại sau đó mới nói..."

Nhưng lại không nhất định có thể chờ được đến ngày đó.

Bệnh tâm lý hoàn toàn rất khó chữa, Thư Niệm biết.

"Em muốn chờ sao?" Tạ Như Hạc tiến tới, dùng đầu ngón tay lau sạch nước mắt của cô, ánh mắt nhìn cô chằm chằm "Trước đây anh cũng giống như em nghĩ vậy, muốn chờ chân anh hoàn toàn bình phục rồi mới suy nghĩ thêm về chuyện này"

"..."

"Nhưng bây giờ cảm thấy" Khóe miệng Tạ Như Hạc cong lên "Đúng là không cần phải như vậy"

Thích một người, muốn cùng anh chung một chỗ, không nên có điều kiện ưu tiên. Đây là quyền lợi của bất kỳ người nào, lấy ở đâu ra mà làm những điều kiện như vậy, lấy ở đâu ra sự kiên nhẫn chờ đợi không cần thiết.

Những thứ kia muốn sẽ trở nên tốt hơn, tâm tình cũng trở nên hoàn mỹ hơn, là để có động lực khiến tình cảm vững chắc hơn, mà không phải hạn chế chướng ngại. Bởi vì những chuyện này, đều có thể cùng người kia làm, cũng cùng đối phương mà hoàn thành.

Yêu không chỉ là mong muốn, còn là sự báo đáp.

Giọng nói của Thư Niệm còn mang giọng mũi "Cái này không giống nhau"

Tạ Như Hạc rất kiên nhẫn "Nơi nào không giống?"

"Anh đã rất tốt rồi" Thư Niệm tự ti nói "Còn em thì chưa biết"

Tạ Như Hạc nghiêng đầu, thấp giọng hỏi "Vậy anh cùng em trải qua, không tốt sao?"

Thư Niệm nói "Đầy dối với anh không phải không công bằng sao?"

Nếu như biết có một ngày sẽ thích anh như vậy.

Thư Niệm rất muốn trở lại nửa năm trước, trở lại cái ngày gặp Tạ Như Hạc, vào lúc đó nói cho anh, là mình rất thích anh, sau đó sẽ giúp anh từ từ thay đổi.

Cô cũng muốn cùng anh, cùng nhau vượt qua những thời gian chịu đựng khó khăn.

"Vậy em liền đối với anh không công bằng một chút là được"

".." Bởi vì lúc này nhìn bộ dạng thần nhiên không ngăn ngại chút nào của anh, nội tâm của Thư Niệm càng ngày càng bất an, không nhìn được liền sinh khí "Anh không nên như vậy, anh phải nghiêm túc vào"

Tạ Như Hạc cũng sốt một chút "Cái gì?"

Tâm tình Thư Niệm buồn rầu cảm thấy mình khản trương về chuyện này lâu như vậy, ở trong lòng anh lại giống như chẳng qua là một chuyện nhỏ không đáng kể "Anh phải suy nghĩ thật kỹ, đây là đại sự của đời anh đấy"

"..." Bởi vì câu cuối cùng của cô, Tạ Như Hạc dừng mấy giây, bỗng nhiên cười ra tiếng.

Ánh mắt của Thư Niệm còn hồng hồng, chột ngắc đầu, cả giận nói "Anh tại sao lại cười em?"

Giống như chỉ là một con cún nhỏ đang xù lông.

Tạ Như Hạc không lên tiếng, khoe miệng như cũ vẫn cong lên, không phân nửa thu lại.

Thư Niệm không muốn đề ý đến anh "Em cũng đâu nói sai"

"Ừ, xin lỗi" Trong lời nói Tạ Như Hạc còn mang theo nụ cười "Anh không nên cười"

Anh thừa nhận lỗi của mình rất nhanh, nhưng không có nửa điểm áy náy.

Thư Niệm còn đang tức giận, không lên tiếng.

Tạ Như Hạc cũng không nói thêm, yên lặng nhìn cô chăm chăm, lông mi cùng với cặp mắt thâm thúy đa tình kia. Ánh mắt của anh giống như có mang theo nhiệt độ vậy, chuyên tâm mà đốt lửa.

Trong nháy mắt cô liền nguôi giận, mắt tự nhiên mở mắt "Anh không nên nhìn em"

Tạ Như Hạc nhún mày "Không thể nhìn sao?"

"Cũng không phải là không thể nhìn.." Thư Niệm khản trương đến nỗi hô hấp không đều, thanh âm mềm nhũn "ừ, đừng nhìn em chăm chăm như thế, làm vậy em sẽ cảm thấy..."

"Cảm thấy cái gì?"

Thư Niệm cũng không biết hình dung thế nào với cái tâm tình này.

Cô dè dặt ngắc đầu, nhìn về phía Tạ Như Hạc một cái. Thấy cặp ánh mắt đào hoa của anh giống như đang phóng điện qua, cái này được gọi là đang quyến rũ. Cô nhìn không được liền đem hết những gì trong lòng nói ra "Anh làm vậy giống như đang quyến rũ em"

Hai chữ "Quyến rũ" kia cô nói cực kỳ nhỏ giọng

Nhưng Tạ Như Hạc vẫn nghe được rõ ràng. Sắc mặt anh cứng đờ, hình dáng trở nên hết sức mất tự nhiên, giống như là bị cô chọc phá tâm tư của mình vậy.

Trong nháy mắt anh không biết nên trả lời thế nào trong tình huống thế này.

Đề tài lập tức bị kéo xa.

Thư Niệm cảm thấy lời nói lúc này không quá đáng, đầu óc hỗn loạn trống không. Sợ anh sinh khí, cô khó khăn xé đề tài "Hình như là trễ lắm rồi"

"..."

Thư Niệm cầm bình nước nói "Nước nguội mất rồi, để em đi nấu lại"

Cô cầm bình nước lên, đi tới máy nước uống rót nước.

Bên trong phòng nhỏ hẹp chỉ có thể nghe được âm thanh nước chảy.

Đột nhiên yên tĩnh, làm cho tình cảnh trở nên lúng túng.

Thư Niệm rầu rĩ một hồi muốn cùng anh nói gì đó.

Đúng lúc cô bấm nút tắt nước đi, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói của Tạ Như Hạc.

"Thư Niệm. Anh không biết em có biết hay không, lần thứ hai ở bệnh viện thấy em lần đó, điện thoại di động là anh cố ý ném, bởi vì thấy em cùng người đàn ông khác đứng chung một chỗ"

Thư Niệm dừng lại, quay đầu nhìn anh.

"Anh cùng em nói, đang đợi Phương Văn Thừa lái xe tới, còn phải đợi một thời gian, nhưng thực ra cậu ta đang ở đậu xe rất gần chỗ đó. Tay anh thật ra thì rất tốt, chỉ là muốn tìm lý do để khiến em có thể ở chung một chỗ với anh"

"Về sau thử âm, cũng là anh cố ý tình tìm Lý Hoành, để cho hắn ta tìm người diễn viên mới tới thử âm. Bởi vì muốn gặp em"

"Sinh nhật ngày đó gọi điện thoại cho em, là bởi vì hồi xưa lúc đi tìm em, thấy em cùng Từ Trạch Nguyên đang nói chuyện"

Tốc độ nói của anh rất chậm, giống như là đang nhớ lại, hoặc như là bởi vì hành động của mình có chút tội lỗi. Trong lúc nói những lời này ra, tầm mắt Tạ Như Hạc đều đặt ở trên người cô, không có một tia né tránh.

Thư Niệm cùng anh đối mắt, rơi vào ánh mắt thâm thúy của anh.

"Em nói chúng ta đã biết nhau đã mười năm, thời gian qua rất nhanh" Tạ Như Hạc liếm liếm khóe môi, khan giọng nói "Nhưng anh không có nói cho em nghe, anh thích em, cũng mười năm"

"..."

"Từ chúng ta quen biết, đến khi tách ra, một lần nữa gặp lại khoảnh khắc như trước kia. Anh không có thích qua bất kỳ người nào, cũng chưa từng nghĩ đến việc quên em đi, đi thích người khác"

"Không phải như em nghĩ, bởi vì cùng em quen biết nhau thời gian dài, mới thích em. Là bởi vì thích em, mới có thể nghĩ hết biện pháp, muốn cùng em đứng chung một chỗ"

"Cũng không phải là không có nghiêm túc đối với việc này có bản khoản hay không, là anh cảm thấy không cần thiết. Những chuyện khác, đối với anh mà nói đều không cần thiết, bởi vì anh chỉ muốn cùng em đứng chung một chỗ"

"Vĩnh viễn muốn một mực cùng em đứng chung một chỗ"

Anh không phải là người giỏi biểu đạt.

Lúc nói những lời này, anh tựa hồ phá lệ khản trương, mặt cũng đỏ lên. Giống như biến thành cậu nhóc mười mấy tuổi mới lớn, cái gì cũng không hiểu, chỉ muốn đem cả trái tim của mình hiến tặng cho cô gái mình thích.

Không nghĩ đến việc giấu tình cảm.

Chỉ muốn nói cho cô biết, anh thích cô bao nhiêu.

Để cho cô có thể hoàn toàn yên tâm.

Thư Niệm ngây ngốc tại chỗ, môi giật giật, nhưng không nói được gì.

Nói xong những lời này, về mặt Tạ Như Hạc hết sức không được tự nhiên, đứng lên "Anh thích em, em có thể suy nghĩ một chút, có muốn cùng anh đứng chung một chỗ hay không"

"..."

Anh nhẹ giọng bổ sung "Anh sẽ đối xử với em thật tốt"

Thấy Thư Niệm chậm chạp không nói gì, Tạ Như Hạc cũng không gấp cần câu trả lời, chỉ nói "Em có thể suy nghĩ kỹ rồi nói với anh. Trễ lắm rồi, anh về trước"

Thư Niệm nhìn anh chằm chằm, nhìn có chút mờ mịt.

Tạ Như Hạc sờ gáy một cái "Em ngủ sớm một chút"

Anh nhắc chân bước đến chỗ cửa, đúng lúc đang muốn mở cửa.

Sau lưng vang lên bình nước nóng được đặt lên bàn, cùng với tiếng bước chân chạy tới. Kèm theo là thanh âm của Thư Niệm "Tạ Như Hạc"

Tạ Như Hạc quay đầu.

Ánh mắt của Thư Niệm rất sáng, giống như là mười phần khẩn trương, gò má đỏ bừng, hô hấp cũng tỏ ra sự dồn dập. Cô đi tới trước mặt anh, nhét bàn tay của mình vào lòng bàn tay của anh mà nắm chặt, thấp mắt trịnh trọng nói "Em đồng ý"

"..."

"Em cũng sẽ đối với anh thật tốt" Cô nhỏ giọng nói

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Muốn anh ôm em xuống sao

Edit: Na ~Beta: Leo Leo

Tạ Như Hạc chậm chạp rũ mắt xuống, nhìn bàn tay của cô đang đặt vào lòng bàn tay của mình. Cảm xúc ấm áp, mang theo một chút ý lại, anh theo bản năng mà nắm chặt, yết hầu ở cổ họng từ lên trên xuống dưới.

Biết cô sẽ lo lắng, sẽ sợ hãi nên không dám tiến về phía trước.

Cho nên Tạ Như Hạc nguyện ý từ từ mà đến, nguyện ý chờ câu trả lời của cô, nguyện ý để cho mình đứng ở vị trí nhỏ bé, nguyện ý lấy dũng khí nói những lời mình chưa từng nói qua, nguyện ý tận lực để cho cô có thể yên tâm.

Nhưng không nghĩ qua, cô cũng sẽ bối vì anh mà dũng cảm mà không chần chừ.

Không do dự hướng tới anh mà chạy tới.

Trong lúc nhất thời quan hệ thay đổi, để cho hai người đều cảm thấy mờ mịt không biết làm sao.

Rất nhanh, gò má của Tạ Như Hạc hiện lên một tầng nhàn nhạt đỏ ửng, đột nhiên đưa mu bàn tay kia đặt lên môi, quay đầu chỗ khác. Đàng khác, tay Tạ Như Hạc vẫn nắm chặt Thư Niệm, không buông ra.

Cứ bất động như vậy được mấy phút.

Lòng bàn tay Thư Niệm bắt đầu đỏ mơn mẫm, suy nghĩ có nên chủ động nói vài lời trước không. Dẫu sao cô cũng từng đã yêu đương một lần, hẳn là so với Tạ Như Hạc kinh nghiệm nhiều hơn một ít, có thể thích ứng dần dần anh một chút.

Nhưng lần đó lại không giống lần này, có chút khẩn trương.

Cô chưa kịp nghĩ xong, Tạ Như Hạc lần nữa nhìn về phía cô. Hình dáng đã khôi phục như thường, nhưng đôi tai vẫn còn ửng đỏ, trấn định bình tĩnh lên tiếng "Được"

Anh đối mắt với Thư Niệm "Anh biết"

Thư Niệm sửng sốt một chút, cũng không biết nên đáp thế nào trong tình huống này, chỉ có thể cố gắng bình tĩnh ừ một tiếng.

Tạ Như Hạc buông tay cô ra, thấp giọng nói "Vậy anh đi về trước"

Thư Niệm gật đầu "Em tiễn anh"

"Không cần" Tạ Như Hạc nói "Em nghỉ ngơi sớm một chút"

Vừa nói, anh quay đầu mở cửa. Động tác rất nhanh, tay chân cũng cứng ngắc hơn so với bình thường, nhìn không được tự nhiên.

Tạ Như Hạc ở ngoài cửa nói tạm biệt với cô, rồi sau đó liền đóng cửa lại.

Bên trong phòng nhất thời trở nên rất an tĩnh, bầu không khí mập mờ cũng tản đi, nhiệt độ giống như là cũng theo đó mà hạ xuống. Thư Niệm đứng ngẩn người một hồi, đột nhiên nhớ tới Tạ Như Hạc đã quên cây dù tại nhà cô.

Sợ bên ngoài vẫn còn mưa, cô cầm dù lên, vội vàng ra cửa.

Nhiệt độ bên ngoài so với bên trong còn thấp hơn không ít, mang theo không khí lạnh lẽo chui vào bên trong quần áo. Cô chỉ mặc một bộ áo mỏng có lông, bởi vì vội vàng, ngay cả dép cũng không mang.

Lúc mở cửa, cô mới chú ý tới mình đang chân trần ra ngoài.

Đang muốn trở về mang giày, cô còn chưa kịp động đậy, Thư Niệm đột nhiên chú ý tới Tạ Như Hạc còn chưa đi, giờ phút này còn đứng ở giữa cầu thang bộ. Anh cúi đầu, cái gì cũng không làm, khóe miệng hơi nhếch lên, không biết đang suy nghĩ gì.

Nghe được có động tĩnh, Tạ Như Hạc ngẩng đầu lên.

Tìm Thư Niệm không hiểu sao mà đập nhanh, cảm nhận được sự ngọt ngào. Cô liếm liếm môi, đưa cây dù cho anh, nhờ giọng nói "Anh quên mang dù"

Không nghĩ tới việc cô sẽ đi ra đây.

Tạ Như Hạc nhìn từ dưới lên trên, ngừng mấy giây, nhấc chân đi lên. Anh không có cầm lấy dù, chẳng qua là nhìn chăm chăm vào chân cô, một lát sau đột nhiên lại bế cô lên.

Là một hành động cực kỳ ngoài ý muốn.

Hồ hấp Thư Niệm ngừng một lát.

Tạ Như Hạc ôm cô đi vào nhà mấy bước, đem cô thả trên kệ giày. Sau đó đi lại chỗ cạnh ghế sofa, khom người cầm dép cô lên, sau đó lại quay lại.

Bởi vì động tác của anh, cả người Thư Niệm hóa đá, không nhúc nhích vẫn ngồi vị trí cũ, giống như một con búp bê hoàn hảo.

Tạ Như Hạc đem dép đặt ở trên kệ giày, hai bàn tay cũng thế mà tiến tới. Ánh đèn đánh lên trên khuôn mặt của anh, thể hiện ngũ quan đường nét rõ ràng, phía dưới ánh mắt có một ánh sáng nhàn nhạt bóng mờ

Lông mi mịn như lông vũ, nhìn rất nhẹ nhàng nhưng lại nghiêm túc

Anh không lên tiếng, tựa hồ cũng không ngại bản, trực tiếp lấy chân cô đặt lên lòng bàn tay mà vuốt ve, lặng yên giúp cô mang giày. Làm xong một loạt động tác này, Tạ Như Hạc ngược mắt lên, nhìn chăm chăm cô

Dừng mấy giây

Thư Niệm không kiên nhẫn mà dòi mắt đi

Giống như là đang do dự, Tạ Như Hạc trầm mặc mấy giây, nhẹ giọng hỏi "Muốn anh ôm em xuống sao?"

.....

Chờ Tạ Như Hạc đi, Thư Niệm đứng tại chỗ mấy giây, bỗng nhiên tang tóc chạy trở về phòng ngủ. Cô nửa quỳ ở trên giường, đem rèm cửa sổ kéo ra. Qua rèm giấy, có thể thấy Tạ Như Hạc từ dưới lầu đi ra.

Có lẽ là phát giác được bị cô nhìn chăm chú.

Tạ Như Hạc dừng bước, tựa như một giây kế tiếp có thể nhìn lên.

Thư Niệm lập tức lộn mào, đem mình núp vào vách tường phía sau.

Rất nhanh lại dè dặt nhìn ra phía ngoài.

Lần này chỉ có thể nhìn bóng lưng của anh ở đằng xa.

Chú ý tới anh không có che dù, Thư Niệm phát hiện bên ngoài không có mưa. Trên đất vẫn còn ướt, mây đã tan đi hơn nửa, mặt trăng liền phát ra ánh trắng

Nhớ tới vấn đề của Tạ Như Hạc, cùng với cô yên lặng gật đầu đáp lại, Thư Niệm có chút nóng mặt. Mặc dù như vậy tựa hồ tỏ ra phá lệ không dè dặt, nhưng cô cũng không có một chút cảm giác hối hận

Luôn cảm thấy đây là cảm giác lâu rồi mới cảm nhận được, tâm tình trở nên sáng khoái sau một ngày

Là cô lần đầu tin tưởng

Ở cuối con đường tăm tối.

Mưa to sẽ ngớt, khói mù sẽ tan ra, cuối cùng bạn sẽ thấy được ánh sáng

.....

Thư Niệm cơ hồ là một đêm không ngủ, lăn qua lộn lại cũng không có nửa điểm buồn ngủ, tâm tình phần chần khó tả. Cô có chút nhớ tìm Tạ Như Hạc nói chuyện phiếm, nhưng sau khi thấy thời gian lại quyết định buông tha, dứt khoát bỏ dậy nhìn kịch bản.

Cứ như vậy nhìn một hồi cũng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại vào ngày thứ hai, hai đôi mắt lại xuất hiện quầng thâm màu xám xanh ở dưới.

Thư Niệm mơ mơ màng màng đến phòng tắm rửa mặt, ánh mắt nặng đến nỗi không muốn mở ra. Cô ăn bánh mì sandwich, thay quần áo xong, chuẩn bị đi ra cửa, đột nhiên chú ý tới khuôn mặt tiền tụy của mình ở trong gương.

Cô dừng bước lại, đi trở về bàn trang điểm sửa soạn một chút.

Lúc này mới ra cửa.

Lúc này vừa qua mười một giờ.

Thư Niệm đóng cửa lại, nghe thấy tầng trên có động tĩnh. Cô ngẩng đầu nhìn, lúc này Hạ Hữu cũng vừa đi từ trong nhà đi ra, trong tay còn đang xách túi rác. Có lẽ là mới vừa tắm xong, nhìn so với bình thường sạch sẽ hơn nhiều.

Thấy cô, Hạ Hữu chủ động lên tiếng "Chào buổi sáng"

Thư Niệm gật đầu một cái, thuận miệng hỏi "Anh không cần đi làm sao?"

Hạ Hữu nói "Có a, trở lại tìm ít đồ"

Hai người cùng nhau đi xuống lầu.

Ngày hôm qua có mưa to, sau một đêm, nhiệt độ lại giảm xuống mấy độ. Gió lạnh thổi qua, Thư Niệm không kìm lòng mà rung mình một cái, từ trong túi xách lấy ra một bao tay, cúi đầu đeo lên.

Hạ Hữu nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên hỏi "Cô bây giờ còn cảm thấy có người theo dõi sao?"

Thư Niệm nháy mắt mấy cái "Rất lâu không có, sao thế?"

Hạ Hữu nói "Không sao, tôi hỏi một chút"

Sợ bởi vì tính nhạy cảm cảnh giác của mình để cho hấn hiểu lầm, cho là thật sự có biến thái đang theo dõi. Thư Niệm suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi "Là tôi suy nghĩ nhiều rồi, anh cũng không cần đề trong lòng"

Hạ Hữu không nói gì khác, chỉ là nói "Nếu như còn có loại chuyện này, cô có thể tìm tôi"

Năm chữ cuối, để cho Thư Niệm nhớ lại ngày trước Tết, ở nhà cô, Tạ Như Hạc cùng cô nói. Là một câu giống nhau như đúc, lại khác nhau ở chỗ người nói, cho cô cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Thư Niệm nheo một cái trên bao tay, chỗ đó hơi đau, nhỏ giọng nói "không cần"

Hạ Hữu còn muốn nói gì nữa.

Thư Niệm khẽ cong môi, trên gương mặt có hai má lúm đồng tiền phá lệ mà thanh tú. Giống như đang nói một chuyện rất chi là vui vẻ, cô nhẹ giọng mà khoát trá "Tôi có bạn trai rồi"

"..." Hạ Hữu một lời khó nói hết nhìn cô "Cô làm sao lại khiến tôi nghĩ tôi đang tỏ tình với cô vậy"

"Ừ?" Thư Niệm hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này, chẳng qua là khó hiểu muốn cùng người khác chia sẻ chuyện này. Bị hấn nói tới chuyện này, cô có chút ngượng ngùng "Không phải vậy, tôi không có ý này. Hơn nữa cậu với Kha Dĩ..."

Còn chưa nói hết, Thư Niệm ý thức được mình cùng hấn nói cái này không quá thỏa đáng, lập tức im lặng

Hạ Hữu cau mày, tiếp tục lời nói của cô "Kha Dĩ Tình?"

Thư Niệm cũng không biết nên nói cái gì, uyển chuyển an ủi "...Anh không cần phải chịu khổ như vậy"

Hoàn toàn không hiểu ý của cô là gì, Hạ Hữu cảm thấy có chút buồn cười "Tôi chịu khổ? Đây diễn trò sao?"

Thư Niệm vĩnh môi, không giải thích.

Hạ Hữu lại hỏi "Cô biết cô ta?"

Thư Niệm suy nghĩ một chút, do dự gật đầu "Biết"

"Cô ấy sẽ không tìm cô để lấy cách liên lạc chứ?" Hạ Hữu cả nhống nói một câu, tranh cãi một tiếng "Mị lực của lão tử hơi lớn nhé, đối với tôi có khi không buông đầu"

"..."

"Đừng cho a-" Hạ Hữu thổi một hơi, phá lệ nhìn khinh bỉ, ngân nga nói một câu "Tôi cũng không có thời gian rảnh rồi cùng cô ấy chơi"

Hai phía giải thích hoàn toàn khác nhau.

Thư Niệm tuy có chút nghi ngờ nhưng cũng chỉ là lặng lẽ không lên tiếng.

Vừa vặn đi tới cửa của tiểu khu.

Hướng đi của hai người không giống nhau, Thư Niệm đang muốn cùng hắn chào tạm biệt. Cùng lúc đó, Hạ Hữu gãi đầu một cái, giống như là kiềm nén rất lâu. Thần sắc của hắn trong nháy mắt liền trở nên nghiêm túc cùng cô nói lời xin lỗi "Thật xin lỗi"

"..." Thư Niệm há miệng một cái, sững sốt, không biết tại sao hắn lại nói xin lỗi "A?"

Hạ Hữu hiển nhiên rất khó thích nghi khi nói những lời như vậy, khó khăn quay đầu sang chỗ khác

"Chỉ cần cô nghe vào là được"

Ngày hôm qua, ở trên đường gặp phải Thư Niệm, sau đó lục tục nghe đội trưởng nói chút về chuyện trước kia của cô. Hạ Hữu dò xét rồi cùng đội trưởng nói mấy câu, thiếu chút nữa bị đánh một cái

Hạ Hữu suy nghĩ một đêm

Đại lão gia tâm tư qua loa, làm việc không nghĩ quá nhiều, nhưng cũng cảm thấy rất áy náy

Bởi vì chuyện công tác, hắn dời đến nơi này ở một năm

Biết Thư Niệm, cũng là bởi vì vừa mới qua, Đặng Thanh Ngọc thường xuyên mời hắn đi ăn, thường xuyên cùng hắn nói một ít, đại khái ý là nếu như Thư Niệm có cần sự giúp đỡ gì, hy vọng hắn có thể chiếu cố cô nhiều hơn một chút

Mà Thư Niệm thấy hắn, thường xuyên là một bộ mặt sợ hãi bất an, dùng giọng nhờ hắn giúp đỡ, cảm thấy có người xấu đi theo hắn, hỏi hắn có thể đưa cô về nhà hay không.

Ban đầu hắn còn nghiêm túc đối đãi

Nhiều lần, Hạ Hữu phát hiện căn bản không có chuyện này

Sau đó hắn liền đem chuyện này đùa giỡn trước mặt Thư Niệm, ở trước mặt người khác cũng xem đây là trò đùa. Chỉ cảm thấy cô gái này rất ngu ngốc, lại cảm thấy có lẽ đây là cách theo đuổi của người ta

Chưa từng nghĩ tới, cô gái này có lẽ là thật trải qua chuyện tương tự như vậy, hay hoặc là còn nghiêm trọng hơn, mà lưu bóng ma trong lòng khó mà xóa nhòa

Đội trưởng chẳng qua là kẻ sơ lược đại khái cho hắn nghe

Là những năm trước đây, một vụ án đã gây ầm ĩ xôn xao

Trần Thập Duyên liên hoàn xảy ra những vụ án giết người

Lúc ấy Thư Niệm lên thành phố học đại học, sau khi về nhà vào kì Quốc Khánh thì mất tích. Phụ huynh liên lạc với trường học, nhà trường báo cảnh sát, cảnh sát bắt đầu tìm người. Trường học nhiều học sinh, cũng bắt đầu truyền tai nhau và tìm kiếm giúp đỡ

Từ hôm mất tích cho đến ngày tìm được người, là đã một tuần lễ

Những chi tiết khác Hạ Hữu không hỏi nhiều, nhưng hắn là cảnh sát, hắn rất rõ ràng cách hung bạo tàn bạo của phạm tội giết người, Thư Niệm bị hành hạ thế nào, khiến người khác không dám nghĩ tới, cũng khó có thể tượng tưởng được

Hắn không biết, cũng không suy nghĩ nhiều, trước còn đem vết sẹo của cô làm một câu truyện hài

Thấy vẻ mặt Thư Niệm còn sững sờ, Hạ Hữu dùng sức ho khan hai tiếng, đem đầu cô đẩy ra nói "Lời nói lúc này của tôi, cô nghe là được, không cần suy nghĩ nhiều"

Thư Niệm sờ đầu một cái, còn muốn hỏi gì đó

Ánh mắt cô liếc một cái, đột nhiên chú ý tới xa xa có một người đàn ông từ trên xe bước xuống

Anh từ trước đến giờ luôn thích mặc quần áo đậm, lúc này đang mặc áo lông cổ cao, ở bên ngoài khoác thêm cái áo khoác lớn màu đen. Nhìn cao quý nhưng lại cảm thấy khó gần

Trên mặt luôn là không cảm xúc, mi mắt mỏng lạnh mang lệ khí nhàn nhạt

Đại khái là thấy được động tác của Hạ Hữu với Thư Niệm, ánh mắt Tạ Như Hạc thu lại, môi kéo căng ra, tinh thần nhìn hết sức không tốt, địch ý cũng hết sức rõ ràng

Anh bước nhanh tới, ở cách bọn họ chừng một mét thì dừng lại

Ánh mắt Thư Niệm mở to chút, nhìn qua giống như bắt ngờ. Cô đi tới đứng trước mặt anh, cao hứng nói "Anh làm sao lại tới đây??"

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, đột nhiên giọng tay lên sờ đầu của cô

Thư Niệm ngừng một lát, nhỏ giọng nói "Sao thế?"

Bên cạnh Hạ Hữu bỗng chốc biết quan hệ của hai người bọn họ, không nói lời nào nữa, tự giác mà đi

Tạ Như Hạc không lên tiếng, tự nhiên vuốt tóc cô

Bộ dáng này của anh, Thư Niệm mơ hồ có kết luận, nhưng lại không dám khẳng định. Cô nhìn chăm chăm mặt của anh, mặc cho anh dày vò tóc mình

Thư Niệm không biết thế nào, nhưng lại cảm thấy chỉ có khả năng này, nói chuyện khó khăn, thanh âm cũng ép tới mức nhỏ nhất "Anh...anh ghen sao??"

Nghe vậy, động tác Tạ Như Hạc dừng lại, bình tĩnh ừ một tiếng, thẳng thừng nói "Anh ghen"

Thư Niệm ngây người, hoàn toàn chưa nghĩ anh sẽ thừa nhận

Một giây tiếp theo, Tạ Như Hạc mím môi, mặt không thay đổi đưa ra yêu cầu

"Anh hy vọng em có thể an ủi anh"

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Em có thể ôm anh

Edit: Na ~beta Leo Leo

Thư Niệm ở tiểu khu cổ xưa, vị trí địa lý không tệ, đi ra thì có trạm xe bus, đi mấy bước nữa là đến trạm xe điện. Trị an không tính là đặc biệt tốt, an ninh không có hạn chế nhân viên ra vào, may mắn cục cảnh sát nằm ngay bên cạnh.

Nơi này lượng người từ trước đến giờ không ít, rất nhiều người từ cửa chính đi vào, sau đó từ cửa nhỏ mà đi ra ngoài, giống như là đường tắt vậy, đường xá sẽ rút ngắn hơn nhiều.

Lúc này hai người đứng ở cửa tiểu khu, chung quanh là có người lui tới

Sợ những người khác sẽ đụng vào Thư Niệm, Tạ Như Hạc theo bản năng kéo cổ tay của cô, đi sang bên kia gần một chút

Thư Niệm còn đang suy nghĩ lời anh vừa mới nói, ngoan ngoãn theo anh đi chuyển mấy bước. Cô suy nghĩ mấy giây, hoàn toàn không có đầu mối, chỉ có thể dè dặt hỏi "Làm sao an..."

Tạ Như Hạc không nói gì, vẫn cầm cổ tay của cô, giống như là một hành động rất tự nhiên. Anh không lại tiếp tục đứng lại chỗ này, nhắc chân đi về hướng trạm xe điện mà đi

Thư Niệm bị anh dắt đi về phía trước, quay đầu nhìn "Không phải Phương trợ lý đưa anh tới sao?"

Tạ Như Hạc nói "Ừ"

Thư Niệm hỏi "Vậy không quản anh ta sao??"

Tạ Như Hạc không trả lời, hỏi ngược lại "Hôm nay em không phải muốn đi thu âm sao?"

Thư Niệm gật đầu "Đúng á, ở cao ốc phía Nam bên kia"

"Ngồi xe điện một chút" Tạ Như Hạc quay đầu nhìn cô "Hay là em muốn quá giang xe?"

Nghe vậy, Thư Niệm rũ mắt xuống, nhìn tay anh nắm tay mình chăm chăm. Cô liếm liếm môi, lòng bàn tay không tự chủ co rút, không có phản nửa cân nhắc "Không cần"

Hai người trầm mặc tiếp tục đi về phía trước, đều không chủ động nói chuyện

Bầu không khí yên tĩnh, lại có chút lúng túng

Nếu như không phải là bởi vì một người trong đó đang dắt một người khác, nhìn giống như là người xa lạ vậy

Thư Niệm len lén quan sát anh, chỉ có thể nhìn được gò má của anh

Lập thể ngũ quan, lưu loát đường cong rõ ràng, một dáng vẻ lãnh đạm vô vị vẫn như cũ, không nhìn ra bây giờ cảm xúc rốt cục như thế nào. Cô lo lắng anh có thể còn đang tức giận, không biết nên làm cái gì mới đúng

An ủi... Cô không có kinh nghiệm làm cái này

Thư Niệm có chút buồn bực

Làm sao yêu đương mới ngày thứ nhất liền chọc giận đối phương không vui

Bởi vì trời lạnh, Thư Niệm ăn mặc không tính là ít. Trừ áo ngoài khoác ngoài, cô còn mặc hai áo lông dê, phía ngoài còn mặc một bộ áo nhung phần trắng, váy xếp lộ ra đôi chân gầy nhỏ

Vóc dáng bé gầy, nhìn qua cũng không lộ vẻ công kênh

Tạ Như Hạc không có trực tiếp chạm đến cổ tay của cô, mà là nắm cổ áo của cô. Tay của anh rất đẹp mắt, xương bàn tay nhô lên, bốn ngón tay kéo dài, thon dài sạch sẽ, móng tay chính chu từ tế, mang sáng bóng nhàn nhạt

Đại khái là bị gió lạnh thổi qua, nhìn hơi khô

Thư Niệm nhìn chăm chăm một hồi, đột nhiên nghĩ có ra một cách

Cô đem tay anh đang nắm cái kia bỏ ra, đồng thời đưa một bàn tay khác, dùng hai bàn tay bọc tay anh lại. Nhưng bộ xương cô nhỏ, tay chân đều nhỏ, hai cái tay cũng không cách nào đem nguyên bàn tay của anh hoàn toàn gói lại

Nhận ra hành động của cô, Tạ Như Hạc nhìn lại "Sao thế?"

Cô trừng mắt nhìn, nhỏ giọng nói "Em có mang bao tay"

Tạ Như Hạc nói "Ừ"

Giống như là lấy lòng vậy, Thư Niệm ôn hòa giải thích "Nắm như vậy, tay của anh cũng sẽ không cảm thấy lạnh"

Là hết sức uyển chuyển lấy lòng

"..." Tạ Như Hạc dừng lại, khóe mũi ở mí mắt tản đi một chút "Ừ"

Thấy vậy, Thư Niệm thở phào nhẹ nhõm

Mới vừa bởi vì Hạ Hữu làm cho anh không vui, thật giống như chỉ vì như vậy mà bị hành động của cô mà cảm xúc liền bay đi. Cô suy nghĩ một chút, vẫn không nhận được giải thích "Người kia là em đã cùng anh đã nói, là hàng xóm"

"..."

"Ồ trên lầu nhà em, tên là Hạ Hữu, là cảnh sát"

Tạ Như Hạc gật đầu "Anh biết"

"Ừ, chính là..." Thư Niệm nhấn mạnh "Bình thường quan hệ của em với cậu ta không được tính là rất tốt, cũng rất ít có tiếp xúc tay chân... không giống những gì anh thấy"

Nghe được khăn trương trong giọng nói của cô, Tạ Như Hạc nghiêng đầu "Anh hù em sao?"

"..." Thư Niệm suy nghĩ một chút, thành thực nói "Không có, chỉ là sợ anh sẽ hiểu lầm"

"Anh sẽ không hiểu lầm" Tạ Như Hạc trả lời rất nhanh "Chỉ là không vui"

Thư Niệm a một tiếng "Vây..."

"Nhưng anh cũng sẽ không một mực không vui" Tạ Như Hạc nhìn xuống, nhìn chăm chăm tay của hai người đang nắm nhau "Chỉ là muốn thẳng thừng nói suy nghĩ của anh cho em"

Thư Niệm mơ hồ gật đầu "Ồ"

Anh thu hồi tầm mắt, thấp giọng nói "Cho nên không cần khăn trương"

-

Hai người vào trạm xe lửa

Tạ Như Hạc đi ra ngoài cơ bản đều là ngồi xe riêng, cho nên ngay cả thẻ cũng không có làm. Thư Niệm kéo anh đi tới chỗ mua vé, đem mấy đồng xu trong tay anh nhét vào

"Ngồi đường số 3 là được, thẳng là tới luôn"

Kiểm phiếu xong, hai người cầm tay vịn đi cầu thang xuống

Thư Niệm đột nhiên nghĩ tới đến gì đó, hỏi "Anh là tới tìm em đấy em đi thu âm sao?"

"Ừ" Tạ Như Hạc nói "Lúc em xong rồi anh cũng tới đón em"

Thư Niệm hỏi "Vật lát anh về nhà sao?"

Tạ Như Hạc suy nghĩ chốc lát, nghĩ đến thời gian cô ở phòng thu âm không tính là ngắn, coi như cùng lắm là nửa ngày. Anh gật đầu "Về nhà, chừng nào em tan làm gọi cho anh"

Cô khó hiểu khóe miệng cong lên, có chút vui vẻ

Thư Niệm tự nhiên vui vẻ, lúc cúi đầu, đột nhiên chú ý tới, hai tay của hai người đã đan tay. Vốn là hai tay cô nắm lấy tay Tạ Như Hạc, nhưng đại khái là cô mới vừa mua vé và làm nhiều chuyện khác

Bất tri bất giác biến thành dắt tay nhau

Cô dừng lại, lại lặng lẽ vui vẻ

Vừa vặn một xe điện đi tới

Theo dòng người, Thư Niệm dắt Tạ Như Hạc đi vào. Người ở bên trong không ít, vị trí ngồi đã đầy, vị trí đứng cũng bởi vì vậy mà dày đặc người rất nhỏ hẹp

Thư Niệm không tìm được chỗ để cho cô đỡ, bởi vì ngoại hình, nắm phía trên lại tốn sức

Một khắc sau, đi theo sau lưng là Tạ Như Hạc đem tay cô kéo xuống, một tay cầm. Anh so với Thư Niệm cao hơn một nửa cái đầu, tựa hồ có thể đem thân thể cô bao trùm

Lo lắng Thư Niệm sẽ bị đè, Tạ Như Hạc buông tay cô ra, ở sau lưng cô che chở. Khoảng cách này, gần gũi giống như là ôm, thân thể hai người đều cứng ngắc trong chớp mắt

Hai tay Thư Niệm đều trống không, khăn trương không biết để chỗ nào

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, nhìn cô chăm chăm, yết hầu ở cổ họng bắt đầu hoạt động. Cặp mắt đào hoa đen bóng, trong suốt sạch sẽ, chứa thân thể của Thư Niệm. Anh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ung dung đề nghị "Em có thể ôm anh"

Giống như là bị anh mê hoặc, Thư Niệm hoàn toàn không suy nghĩ, khéo léo ồ một tiếng, sau đó đưa tay ôm lấy eo của anh

Tai của Tạ Như Hạc dần dần đỏ ửng, liếm môi, sợ bị lộ liền bổ sung

"Nếu không có thể sẽ không đứng vững"

-

Đến ở ngoài phòng thu âm, Thư Niệm sợ anh không biết đường trở về, còn nghiêm túc cùng anh nói mấy tuyến xe điện, đến cái nào thì chuyển tuyến nào, cuối cùng nhỏ tiếng nói "Em hẳn 12h khuya mới tan làm, anh không cần tới đâu, quá muộn"

Tạ Như Hạc bình tĩnh nói "Cũng chính vì lý do này, anh mới phải đi tới"

Thư Niệm có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói vâng

THời gian còn sớm, còn chưa tới mấy người, chỉ có hai phụ nữ đang ngồi bên trong phòng nghỉ ngơi, một bên đạo diễn cùng một vài tiền bối nói chuyện. Thư Niệm lên tiếng chào hỏi, cũng tìm một chỗ ngồi xuống

Cô lấy kịch bản ra, giống như làm bài tập mà ghi chép lại

Hai phụ nữ có chút lạ mặt, Thư Niệm không thể nào nhớ được, đoán có thể là người mới. Bọn họ còn đang nhỏ giọng nói chuyện, nghe được một ít đề tài Thư Niệm không hiểu

Rất nhanh, lại nghe được tên mà Thư Niệm biết, ví dụ như "Tư Trạch Nguyên", "Kha Dĩ Tinh" vân vân, nhưng tất cả đều không phải chủ đề mà cô hứng thú

Thư Niệm đi tới màn hình một bên, định trước khi thu âm thì tập khẩu hình

Sau lưng lại vang lên đối thoại của hai người kia

"Cậu hôm qua không xem cái hot search sao?"

"Cái nào?"

"Cái tin của A Hạc ấy, sự thật đều bị người ta đào ra. Thật giống như là nói một người tàn tật, nhà rất có bối cảnh, không dựa vào mình kiếm tiền. Hơn nữa tính khí rất kém cỏi, cuộc sống riêng hỗn loạn, hay chơi bời, mỗi lần phụ nữ bên người đều không giống nhau"

"Cái gì a, thật hay giả? Tớ làm sao không nhận ra"

Thư Niệm sửng sốt một chút, theo bản năng quay đầu

Đề tài của hai người họ còn kéo dài, tâm tình Thư Niệm có chút bức bối. Cô không có hứng thú đi xem hotsearch xem người khác nói anh thế nào, chỉ cảm thấy những người này rất nhàm chán, luôn là hoàn toàn bịa đặt

Còn chưa bắt đầu thu âm, Thư Niệm dứt khoát rời khỏi, tùy tiện tìm một chỗ mà ngáy ngô

Qua được mười mấy phút, lúc Thư Niệm chuẩn bị vào phòng, đột nhiên có ba người đi tới. Một người trong đó Thư Niệm biết, là đội chế đạo trước kia thử âm bài hát "Tình tình rất xuống"

Thư Niệm do dự lên tiếng chào hỏi

Nhưng người chế đạo hiển nhiên đã không nhớ cô, chẳng qua là lịch sự cười một tiếng

Ba người vào phòng thu âm, Thư Niệm cũng đi theo vào

Trải qua giới thiệu của đạo diễn âm thanh, biết là cái này nhà sản xuất cùng phim Phương đạo diễn. Sau liền bắt đầu thu âm. Hôm nay cảnh của Thư Niệm tương đối nhiều, định trực tiếp thu âm xong năm cảnh

Thư Niệm luyện tập rất nhiều, cộng thêm đạo diễn lại cho cô nói kịch, cho nên rất thuận lợi. Bởi vì là vai phụ, lời kịch không coi là nhiều, không mấy giờ liền thu âm xong

Lúc cô ra khỏi phòng thu âm, vào trong phòng nghỉ ngơi uống nước

Qua mấy giây, nhà sản xuất phim cũng đi theo đi vào, đi tới về hướng cô đi tới

Thư Niệm vội vàng đứng lên, lễ phép nói "Chào đạo diễn"

"Chào cô" Nhà sản xuất phim ước chừng bốn mươi tuổi, cười hòa ái, cho cô danh thiếp "Nãy tôi mới nhìn biểu hiện của còn rất tốt a, hơn nữa bề ngoài

cũng rất tốt, hứng thú chuyển sang diễn kịch không?"

"..." Thư Niệm sững sốt "Diễn kịch?"

"Tôi gần đây muốn đặt tiền cọc vào một vở kịch" Nhà sản xuất phim nói "Cô có muốn tới để thử không? Tôi cảm thấy có một nhân vật cô rất thích hợp"

Thư Niệm không biết làm sai, vội vàng nói "Tôi chỉ biết lồng tiếng, khác thì không được..."

Nhà sản xuất phim cũng không quá để ý "Không sao, cũng chính là thử một chút. Cô có thể suy nghĩ một chút"

Sau đó hân liên rời khỏi

Thư Niệm cầm danh thiếp kia, có chút ưu buồn. Cô không biết nói chuyện, suy tính nên làm sao để nói cự tuyệt mà không đắc tội người ta. Cô lặng lẽ đem danh thiếp vào trong túi xách, cầm lấy điện thoại nhìn một chút

Chú ý tới Tạ Như Hạc có gửi tin nhắn cho cô

Em bây giờ có thể đi ra không?

Nhưng đã là tin nhắn của hai giờ trước

Thư Niệm lập tức trả lời: Bây giờ có thể, sao thế?

Thư Niệm: Anh vẫn còn ở không?

Tạ Như Hạc: Ừ

Tạ Như Hạc: Ở bên ngoài

Thư Niệm đầu óc mơ hồ ra khỏi phòng thu âm

Tạ Như Hạc đứng bên ngoài vị trí không xa, may mắn là bên trong có lò sưởi, cũng sẽ không cảm thấy lạnh. Anh cúi đầu nhìn điện thoại di động, sắc mặt căng thẳng, tâm tình tựa hồ không tốt lắm

Cô đi tới "Anh tại sao lại quay lại?"

Tạ Như Hạc giương mắt hỏi "Em có xem tin tức không?"

Thư Niệm lắc đầu "Không có"

Sau đó Tạ Như Hạc đem điện thoại di động đưa cho cô

Thư Niệm nhận lấy, suy đoán đại khái là biết chính là đề tài của hai phụ nữ nói chuyện, nhỏ giọng an ủi "Không sao, anh không cần để ý những lời người khác nói"

Cô tùy tiện lướt qua xem

Trừ chữ viết to lớn, mặt trên còn có mấy tấm bản đồ, đều là hình. Bên trong nhân vật là một người phụ nữ cùng một người đàn ông đang ngồi trên xe lăn. Nhưng hoàn toàn không có hành động nào thân mật, càng giống như là người xa lạ

Tạ Như Hạc ngược lại giống như là cho cô xem một hình ảnh ý tứ. Anh mặt lạnh, chỉ vào một đoạn văn, nghiêm túc nói "Cái này là giả"

Thư Niệm rũ mắt xuống nhìn

Chỉ thấy bên trên hiện lên

- nghe nói, A Hạc nam nữ đều ăn sạch, cuộc sống riêng cực kỳ hỗn loạn. Vì làm việc thuận lợi, đem bạn tình là nam làm trợ lý, đã ở chung hai năm

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Túi chườm nóng

Edit by Nỳ - Beta: Vee

Thư Niệm nhìn chằm chằm hàng chữ kia vài giây, đôi mắt chớp chớp, sau đó giương mắt nhìn về phía Tạ Như Hạc. Chú ý tới vẻ mặt căng thẳng của anh, cô chẳng biết nói nên lời: "Em biết đây là giả."

Tạ Như Hạc tựa hồ có chút khó mở miệng: "Anh lo lắng em sẽ tin việc này."

"..." Mặc dù cảm thấy không nên, Thư Niệm vẫn không khỏi muốn cười.

Tạ Như Hạc không nói thêm nữa: "Anh không quấy rầy em, trở về đi."

Thư Niệm giữ chặt anh, hỏi: "Tại sao lại đột nhiên lên hot search?"

Cô không có chơi Weibo, không rõ ràng lắm trước kia anh có xảy ra những chuyện tương tự, lúc này lo lắng có phải là anh chọn phải người nào, có thể hay không đối với anh có ảnh hưởng.

Đối mặt với ánh mắt khẩn trương của cô, Tạ Như Hạc nhẹ giọng trấn an: "Chỉ là một số trò marketing, không cần lo lắng."

Ra khỏi tòa cao ốc, Tạ Như Hạc ngồi ở ghế phụ bên cạnh Phương Văn Thừa. Tâm tình của anh hiển nhiên đang rất kém, toàn thân mang theo uất khí, ngay cả âm thanh động cửa xe đều lớn thêm không ít.

Phịch một tiếng, dọa đến trái tim Phương Văn Thừa nhảy thẳng lên.

Phương Văn Thừa nuốt một ngụm nước bọt, kiên trì nói: "Thiếu gia, hot seach đã hạ xuống. Tôi tìm người điều tra, nghe nói người vạch trần bọn hấn chính là người đại diện của Lê Thịnh."

Mí mắt Tạ Như Hạc giật giật: "Ai?"

Phương Văn Thừa vội vàng giải thích: "Chính là việc trước kia khiến cho ngài sửa ca khúc..."

"A." Tạ Như Hạc kéo dài giọng nói, bình tĩnh nói, "Lý do."

"Gần đây Lê Thịnh bị vạch trần việc có con riêng, liên tục không thay đổi nằm ở vị trí thứ ba hot seach." Phương Văn Thừa đưa di động cho Tạ Như Hạc, cho anh nhìn nội dung phía trên, "Đoán chừng là muốn tìm người đến thay đổi vị trí."

Về phần tại sao lại lấy A Hạc ra làm vật cản, đại khái là bởi vì tính tình của anh chọn phải quá nhiều người.

Phương Văn Thừa không dám đem lời này nói ra.

Tạ Như Hạc quét mắt, chợt đem di động ném tới bên cạnh. Anh cười khề, cặp mắt đào hoa xinh đẹp mang theo một tia lạnh, gằn từng chữ một: "RẤT thú vị.""

"..." Phương Văn Thừa rất thức thời giữ yên lặng.

"Lấy ở đâu nhiều người không có đầu óc như vậy đến cản đường của tôi." Tạ Như Hạc lười biếng tựa trên ghế dựa, lạnh lạnh nói, "Vậy thì bồi hấn ta chơi."

Phương Văn Thừa không dám thờ ơ mạnh một cái, tự hỏi nên đáp lời như thế nào.

Không đợi hấn suy nghĩ, Tạ Như Hạc đã nhắm nghiền hai mắt.

"Lái xe."

Một đường lái về hoa viên bên bờ sông Rhine.

Bên trong xe dĩ thường yên tĩnh, giống như còn mang theo một tia cứng nhắc. Nghĩ đến việc xảy ra trên Weibo, sơ lược lại lời nói của chính mình, Phương Văn Thừa luôn có cảm giác bất cứ lúc nào mình cũng có thể bị nấu chín.

Vì muốn làm dịu bầu không khí, Phương văn Thừa ấn nút mở phát thanh.

Tạ Như Hạc nhíu mày, bệnh nghề nghiệp lại phát lên, cau kinh hỏi: "Đây là đang phát thứ rác rước gì."

"..." Phương Văn Thừa lập tức đóng phát thanh lại.

Đem chiếc xe đậu đến bãi đậu xe dưới đất, Phương Văn Thừa từ trên xe bước xuống cùng Tạ Như Hạc. Hấn chủ động nói: "Thiếu gia, cậu có xem bình

hận chưa? Đại đa số đều là người lý trí, ngoài trừ một số phần marketing..."

Tạ Như Hạc không nói chuyện.

Hai người cùng nhau vào thang máy.

Phương Văn Thừa tự mình nói một tràng lời, trong câu chữ ý tứ hàm xúc rõ ràng, ngoài mặt là an ủi, trên thực tế là hi vọng anh bỏ qua cho, cũng không cần đem hấn nấu chín.

Thang máy dừng lại ở tầng mười sáu.

Tạ Như Hạc nhắc chân đi ra ngoài, không có nửa điểm muốn đáp lại ý tứ của hắn. Anh dùng vân tay để mở cửa, thời điểm đang muốn đi vào, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Phương Văn Thừa đang đi phía sau anh.

Phương Văn Thừa vội vàng nói: ""Thiếu gia, có chuyện gì sao?""

Một lần nữa Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, chỉ chỉ khóa cửa: ""Đem vân tay cậu xoá bỏ.""

""...""

Tiến độ hoàn thành nhanh đến, đạo diễn dứt khoát để Thư Nệm thu ba phân đoạn cuối cho xong. Thời điểm cô bước ra khỏi lều, một ngày này đã gần trôi qua.

Bầu trời tối xuống, giống như chồng chất từng miếng vải đen, nhuộm dày đặc sương mù.

Thư Nệm lấy điện thoại từ trong túi ra, do dự có nên hay không liên lạc Tạ Như Hạc.

Không đợi cô suy nghĩ xong, ánh mắt Thư Nệm vừa nhấc, lập tức chú ý tới bóng dáng Tạ Như Hạc. Lúc này anh đang đứng bên cạnh thang máy, không có việc gì làm, liền yên lặng đứng ở đó.

Thư Nệm sững sốt một chút, vội vàng bước tới: ""Anh đến bao lâu rồi?""

Tạ Như Hạc vươn tay vuốt vuốt tóc cô: ""Không lâu lắm.""

Thư Nệm nhỏ giọng nói: ""Bình thường giờ nay em mới tan làm.""

Tạ Như Hạc ừ một tiếng, không quá để ý; ""Bên ngoài rất lạnh, mau đeo găng tay vào.""

""À...à, được.""

Thư Nệm lấy găng tay ra, thời điểm đang muốn đeo vào.

Đột nhiên Tạ Như Hạc cầm lấy túi của cô, khoác lên vị trí ở khuỷu tay. Anh nhận lấy găng tay, đem tay áo cô kéo lên một chút, đầu ngón tay lạnh lẽo lơ đãng tiếp xúc với làn da lộ ra của cô.

Thư Nệm mở đôi mắt to tròn, nhìn chăm chăm anh, không có hoạt động.

Dung mạo của anh tuần tú, hàng lông mi đều giống như thanh bàn chải nhỏ, vô cùng đẹp. Vành môi thẳng, bộ dáng chuyên chú mà nghiêm túc, chậm rãi đeo găng tay vào cho cô, sau đó đem ống tay áo của cô kéo xuống.

Giống như một đứa trẻ không biết làm gì, Thư Nệm ngoan ngoãn chờ anh đeo vào cho mình.

Sau đó, Tạ Như Hạc rất tự nhiên nắm tay của cô, bước vào thang máy.

Hai người đều không phải người nói nhiều.

Trước kia cùng một chỗ, bình thường đều là Thư Nệm chủ động tìm chủ đề, nói một chút chuyện xảy ra gần đây của chính mình, hoặc là hỏi một chút tình hình gần đây của anh. Giống như giao lưu giữa những người bạn bình thường.

Thời điểm quan hệ hai người tiến sang một bước mới, ngược lại cô không biết nên ở chung như thế nào.

Chính là mỗi ngày đều muốn gặp anh.

Thời điểm nhìn thấy anh sẽ cảm thấy rất vui vẻ, cũng sẽ cảm thấy khản trương.

Nghĩ muốn lại gần anh một chút, lại sợ việc ấy không có chừng mực.

Nhớ tới việc hôm nay nhà sản xuất nói cùng cô, Thư Nệm dứt khoát đem chuyện này thành một đề tài, hỏi: ""Anh còn nhớ rõ nhà sản xuất phim

không?"

Tạ Như Hạc có chút suy tư, gật đầu: "'Ừ'."

Tiếng nói của Thư Niệm tỉnh táo, nhỏ nhẹ, thuật lại lời nói của nhà sản xuất phim: "'Hôm nay anh ta cùng em thu kịch bản của nhà sản xuất phim. Sau đó anh ta hỏi em có muốn hay không quay trước sân khấu, gần đây anh ta có một kế hoạch quay một bộ phim trên mạng, muốn tìm một số thí sinh có khuôn mặt ưa nhìn.'"

Tạ Như Hạc không quá kinh ngạc, chỉ hỏi là: "'Em muốn đi sao?'"

"'Không có.'" Thư Niệm nghiêm túc nói, "'Em không thích hợp xuất hiện ở trước mặt ống kính, sẽ rất khảm trương. Với lại em chỉ thích việc lòng tiếng nha, hi vọng người khác thích em là bởi vì âm thanh của em, sẽ rất có cảm giác thành công.'"

Nhìn thấy hai mắt cô sáng rực, không biết vì điều gì, Tạ Như Hạc đột nhiên rất muốn sờ sờ đầu của cô.

"'Em muốn làm cái gì thì làm cái đó.'"

Một lát sau, Thư Niệm đột nhiên phát hiện.

Nói như vậy nhất định cho rằng chính là, nếu như cô đi làm diễn viên, giống như người khác thích cô là bởi vì khuôn mặt của cô. Thư Niệm sợ anh hiểu lầm mình, nhỏ giọng bổ sung: "'Còn có, đáng đáp em cũng không có đẹp như thế.'"

Trong giới giải trí thật sự nhiều người quá đẹp.

Thư Niệm cũng không muốn đi bêu xấu chính mình.

Nghe nói như thế, Tạ Như Hạc dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô. Đèn đường phát ra ánh sáng màu vàng ấm áp, rơi ở trên người anh, trong mắt anh biểu hiện ánh sáng nhỏ vun, chuyên chú mà dịu dàng.

Cặp mắt đào hoa trời sinh mang theo điểm mê hoặc lòng người, lúc này giống như là đang phóng điện, tỉnh táo nhìn cô chăm chú.

Thư Niệm bị anh nhìn chằm chằm đến nỗi không được tự nhiên: "'Sao thế?'"

Tạ Như Hạc thu hồi tầm mắt lại: "'Không cần khiêm tốn.'"

Thư Niệm sửng sốt.

Lại đi đến một đoạn đường lớn.

Thư Niệm bị anh dắt đi, trong đầu không ngừng lặp lại bốn chữ anh vừa mới nói kia, nhất thời có chút mơ hồ, không biết anh vì cái gì đột nhiên thốt ra như vậy.

Trì độn nửa ngày, Thư Niệm rốt cuộc hiểu rõ ý nghĩa lời anh nói.

Khuôn mặt chớp mắt một cái đỏ bừng lên, cơ hồ muốn bốc khói.

Tình trạng ngây ngô như thế này không sai biệt lắm kéo dài khoảng một tuần lễ, Thư Niệm mới hơi chút quen với việc thay đổi thân phận giữa hai người, thỉnh thoảng cũng sẽ có một vài cử chỉ thân mật.

Cô cảm thấy thời gian hiện tại đang trôi qua rất nhanh, đặc biệt rất vui vẻ.

Mỗi ngày sau khi thức dậy, Thư Niệm không cần điều chỉnh tình cảm của chính mình, không còn cần phải nghĩ thói giới bên ngoài có bao nhiêu đáng sợ, có bao nhiêu người xấu từ một nơi bí mật nào đó xuất hiện. Những điều nom nớp lo sợ kia, có lẽ đã giống như không còn sót lại chút gì.

Thư Niệm chỉ cần thoa lên màu son mình thích, thay đổi quần áo đẹp. Mang theo tâm trạng mong đợi, dùng sức đẩy cửa ra, đi ra ngoài gặp người mình muốn gặp.

Về sau khi tỉnh giấc nhìn thấy người đầu tiên chính là anh.

Trước khi ngủ nhìn thấy người cuối cùng cũng là anh.

Ngẫu nhiên sẽ cho Thư Niệm một loại cảm giác giống như thời điểm quay về thời cấp hai, khoảng thời gian không buồn không lo trước kia.

Mỗi ngày đứng giờ rồi giường đứng giờ đi ngủ. Sau khi rời giường, nhanh chóng uống xong ly sữa mẹ đưa cho cô, cấp sách trên lưng, nhanh chóng đi ra ngoài, cười hi hi cũng không biết Tạ Như Hạc đợi mình bao lâu, sau đó nghiêm túc hỏi anh đã làm bài tập xong hay chưa.

Đúng là một quãng thời gian tốt bao nhiêu.

Suốt một tuần đều làm việc trong studio, thỉnh thoảng còn phải tăng ca để đuổi kịp tiến độ. Sau khi thu đoạn kịch này xong, Thư Niệm cũng không còn công việc nào nữa.

Được nghỉ mấy ngày, Thư Niệm cùng Tạ Như Hạc bàn bạc có nên hay không ra ngoài chơi, nhưng bởi vì trời lạnh, mấy kế hoạch nghỉ tới đều phải bác bỏ.

Cuối cùng, Tạ Như Hạc chỉ đề nghị cho cô ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.

Thư Niệm có chút thất vọng, nhưng cũng không có nói cái gì thêm.

Cô chỉ đáp lại một tiếng, ở trên giường vô cùng buồn chán lẫn vài vòng, rất nhanh liền ôm chăn mềm đến phòng khách, tìm một vài bộ hài kịch để xem. Bởi vì tất cả tâm tư đều đặt ở trên điện thoại di động, nửa bộ phim đã trôi qua, Thư Niệm cũng không biết kể về nội dung gì.

Nhưng người bên đầu điện thoại kia lại không gọi cô.

Thư Niệm khó chịu mà thở hắt ra, nhin không được đập đập chân.

Vừa đúng vào lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Thư Niệm dừng lại, không khỏi có loại suy đoán, là một dự cảm vô cùng mãnh liệt. Cô cầm điện thoại di động lên đi đến trước cửa, theo hướng mắt mèo nhìn ra phía ngoài.

Có thể thấy rõ người đứng ở bên ngoài là Tạ Như Hạc.

Thư Niệm lập tức mở cửa.

Hôm nay Tạ Như Hạc ăn mặc rất đơn giản. Áo khác màu đen kéo cao đến cổ, quần thể thao rộng rãi, nhìn giống như sinh viên đại học. Anh tiến vào cửa, đem giày tháo ra, hỏi: ""Sao lại không bận áo khoác vào.""

Phòng khách nhà Thư Niệm không có máy điều hòa, mặc dù cửa sổ đóng chặt, nhiệt độ vẫn rất lạnh.

Hiển nhiên không nghĩ là anh sẽ tới, Thư Niệm chỉ ngậy ngốc chỉ vào ghế sofa; ""Em vừa mới ở trong chăn ra.""

Tạ Như Hạc gật đầu, đem áo khoác cởi ra bọc trên người cô: ""Mang bánh ngọt đến cho em.""

Anh bước đến hướng ghế sofa.

Thư Niệm đi theo phía sau anh, giống như một cái đuôi nhỏ.

Ngồi vào trên ghế sofa lon.

Tạ Như Hạc lấy bánh ngọt trong túi ra, tháo ra, để một cái ở trước mặt Thư Niệm

Thư Niệm vừa ăn cơm trưa xong không được bao lâu, giờ phút này còn ăn không vô, không có đụng vào. Cô hoàn toàn không có khắc chế được bộ dáng cao hứng của chính mình, cười híp mắt, muốn đi đến cầm tay của anh.

Tạ Như Hạc gần như là lập tức tránh đi.

Thư Niệm không kịp có phản ứng.

Tạ Như Hạc vừa mới ở bên ngoài hứng gió, tay lạnh đến cứng đờ, sợ cô không vui, anh thấp giọng giải thích rõ: ""Tay của anh đang rất lạnh.""

""...""

Anh nhìn về phía Thư Niệm, bên tai khá nóng, chậm rãi bổ sung thêm câu: ""Một lát sau lại cầm""

Thư Niệm không có nghe lời nói của anh, vẫn như cũ tiến tới nắm chặt tay của anh, hai cánh tay đều dùng tới, muốn sưởi ấm cho anh.

Nét mặt của Tạ Như Hạc ngưng lại, khóe miệng nhin không được cong lên.

Một lát sau, Tạ Như Hạc vẫn sợ cô sẽ bị cảm lạnh, đứng lúc nhìn thấy túi chườm nóng đang ở bên cạnh, anh do dự nói: ""Có túi chườm nóng.""

Thư Niệm nhìn sang, dừng lại hai giây, lại thu tầm mắt lại: ""Tay của em cũng rất ấm áp.""

Tạ Như Hạc nói: ""Ừ?""

Trong tiếng nói mơ hồ không rõ, nhỏ nhỏ nhưng nhấn mạnh: ""Hắn là so với túi chườm nóng ấm áp hơn.""

Như nói như thế, Tạ Như Hạc nhìn về phía cô, về mặt như có điều suy nghĩ.

Không biết đây là tật xấu gì của mình, cô chính là muốn cùng anh tiếp xúc thân mật, nhưng lại sợ anh không thích. Thư Niệm nước một ngụm nước bọt, tự cho là rất khéo léo: "Anh có thể xem em như túi chườm nóng."

"..."

Trong một cái chớp mắt phòng khách trở nên yên tĩnh.

"Là như vậy sao?" Giống như là nhìn không được, Tạ Như Hạc nở một nụ cười kéo dài, trong mắt lóe ánh sáng rực rỡ, tốc độ nói chậm chạp, tận lực kéo dài âm thanh, "Được."

Thư Niệm lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, Tạ Như Hạc nắm chặt cổ tay của cô, kéo vào hướng trong ngực.

Thư Niệm không có chút nào phòng bị, cả người bổ nhào vào trước ngực anh, cô nửa quỳ ở trên ghế sofa, hai tay chống vào bờ vai của anh, vội vàng hấp tấp hỏi: "Sao, làm sao vậy?"

Một tay Tạ Như Hạc hơi đỡ lấy lưng của cô, khẽ rũ đầu xuống, cùng đụng vào tầm mắt của cô. Âm thanh của anh khàn khàn, hừng hực, mơ hồ như mang theo ý cười.

"Anh thích ôm túi chườm nóng."

[21:48 18.2.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Hôn

Editor: Leo Leo

Bởi vì tư thế, Thư Niệm hiện tại đang ngồi cao hơn Tạ Như Hạc một chút, Trong nháy mắt khoảng cách giữa hai người kéo lại gần hơn. Hơi thở của anh bao bọc lấy cô, còn có thể rõ ràng cảm nhận được nhịp thở đều đều của anh.

Hơi thở ấm áp phun trên cổ cô, có chút ngứa.

Khuôn mặt anh tuấn tú, đôi mắt hẹp dài giương lên, lông mi dài cong. Da trắng mỏng manh, mơ hồ có thể thấy tia tơ máu màu tím, không giống như trạng thái bệnh tật trước kia, hiện tại có chút sức sống.

Thư Niệm nhìn anh vài giây.

Không khí như ngừng lại ở đó.

Trên người anh có mùi bạc hà thoang thoảng, xen lẫn với mùi thuốc Đông y, như mê hương, khiến cô như bị đầu độc. Thư Niệm dần dần nắm chặt bàn tay, khăn trang điểm ngốc tại chỗ không nhúc nhích.

Con người Tạ Như Hạc trầm xuống, hầu kết động đập.

Dường như có một năng lượng vô hình kéo gần khoảng cách giữa hai bọn họ, bàn tay đang nắm tay cô của Tạ Như Hạc dần dần nắm chặt, yên tĩnh nhìn cô, đột nhiên anh ngẩng đầu lên. Đồng thời, điện thoại Thư Niệm đổ chuông.

"..."

Thư Niệm lấy lại tinh thần, quay đầu, vội vã đứng dậy từ trên người anh. Cô cầm điện thoại lên, giọng nói có chút run rẩy, mạnh bạo áp chế mình nói: "Em đi nói chuyện điện thoại."

Cả người Tạ Như Hạc cứng đờ, trên tay vẫn còn lưu lại chút hơi ấm ôn hòa của cô. Anh giả vờ trấn định ừ một tiếng, sau đó lười biếng tựa vào ghế.

Liếc nhìn màn hình điện thoại, Thư Niệm nhận điện thoại: "Mẹ?"

Giọng nói của Đặng Thanh Ngọc đầu bên kia vang lên: "Ôi chào, Niệm Niệm, ngày hôm nay con phải đi làm à?"

Nghe vậy, Thư Niệm lặng lẽ liếc mắt Tạ Như Hạc: "Làm sao vậy?"

"Mẹ hôm nay không có việc gì làm, định qua phòng con dọn dẹp một chút." Đặng Thanh Ngọc cầu nài: "Bình thường đa phần thời gian con dành ra đều ở phòng thu âm rồi, chắc cũng không có thời gian để dọn dẹp. Nhưng mà cái chìa khóa phòng con đã bị Tiểu Tích cầm đi rồi, hôm nay thằng bé có việc gấp, cầm nhầm chùm chìa khóa của mẹ."

Thư Niệm nhỏ giọng nói: "Không sao đâu, mẹ không cần qua đâu."

Đặng Thanh Ngọc hỏi: "Con không ở nhà sao?"

Thư Niệm len lén nhìn về phương hướng Tạ Như Hạc.

Anh hơi cúi đầu, càng ngày càng thấp, môi mím chặt, nét mặt mệt mỏi không rõ. Tâm tình nhìn qua không được tốt lắm, hình như có điểm phiền não. Có lẽ không khí bên trong phòng không được thông thoáng, vành tai vẫn đỏ hồng.

Cô thu hồi ánh mắt, có chút chột dạ: "Vâng"

"Được được", Đặng Thanh Ngọc nói: "Vậy mai mẹ sẽ qua nhé. Con nên để ý chút, nhớ ăn uống đầy đủ. Gần đây thời tiết thay đổi liên tục, uống nhiều nước nóng chút, đừng để ngã bệnh, biết không?"

Thư Niệm gật đầu: "Vâng, mẹ cũng phải để ý mình nhiều hơn nhé."

Cúp điện thoại, Thư Niệm trầm mặc cầm điện thoại đặt trên bàn trà.

Chuyện mới vừa rồi bị cắt đứt, không khí hiện tại trở nên chút xấu hổ và cứng nhắc.

Thư Niệm không biết nên nói gì, cũng không biết nên làm gì, không thể làm gì khác ngoài việc cầm bánh lên ăn. Cô có chút thất thần, không hiểu sao lại nhớ đến chuyện vừa rồi.

Nếu như Đặng Thanh Ngọc không gọi cuộc điện thoại kia, thì giờ sẽ là cảnh tượng nào.

Cô không dám nghĩ đến.

Qua vài giây, Tạ Như Hạc đứng lên, rót cho cô một cốc nước ấm.

Như có cùng một suy nghĩ, hai người không nói chuyện vừa mới phát sinh, có chút ăn ý.

Tạ Như Hạc bật ti vi, phá vỡ trầm mặc: "Em có hay xem phim không?"

Thư Niệm không lạnh không nóng nói: "tiện tay thì mở, cũng không xem."

Tạ Như Hạc gật đầu không khí lại trầm xuống.

Thư Niệm nghĩ, dù sao cũng phải anh một câu tôi một câu, anh vừa mới chuyển đổi đề tài, hiện tại đến phiên cô đi. Vừa vặn, cô thấy quyển kịch bản bị đặt ở dưới bàn trà, cô đem ra đề nghị: "Nếu không, anh cùng với em luyện tập kịch bản nhé?"

Tạ Như Hạc liếc mắt nhìn bìa, trì hoãn nói: "Luyện lời kịch?"

"đúng vậy", Thư Niệm tùy tiện lật Kịch bản. "cũng giống như anh hát vậy, đều phải luyện tập mới nhớ. Thì đọc thoại cũng thế, cũng cần phải luyện tập, không phải một lần là xong đâu."

"Ừ."

"Trước đây, em đều phải luyện một mình." Thư Niệm nói: "Ngày hôm nay, anh luyện cùng em nhé"

Tạ Như Hạc trả lời: "được"

Nghe được lời đồng ý của anh, Thư Niệm có chút vui vẻ.

Cô xem qua nội dung, tự nhiên nói điểm chính: "Nam chính và nữ chính là thanh mai trúc mã. Nữ chính từ nhỏ đã thích nam chính, nhưng nam chính đối xử với cô ấy rất lạnh lùng. Đoạn này nói về nam phụ tỏ tình với nữ chính, nam chính nóng nảy, nói nặng lời với nữ chính rồi sau đó cường hôn nữ chính."

"..."

Thư Niệm lấy bút, đánh dấu một vài điểm cần chú ý: "Trước tiên để em lựa chọn lời kịch của hai chúng mình nhé."

Tạ Như Hạc trầm mặc vài giây, hỏi: "Em mua sách?"

"Quyển này?". Thư Niệm lật một cái, nhớ lại." Hình như trước em muốn tiếp cận kịch bản, đã mua nhưng chưa có xem qua"

Tạ Như Hạc nhớ kĩ từ trước tới giờ, anh đã lật qua vài trang kịch bản này.

Lời kịch có chút sến súa.

Nhưng thấy biểu cảm nghiêm túc của Thư Niệm, Tạ Như Hạc không muốn quấy rầy vẻ hăng hái của cô.

Mỗi ngày lúc làm chuyện có liên quan đến phối âm, Thư Niệm sẽ vô cùng chăm chú. Cô lấy bút kí hiệu vài chỗ, đặt mình vào nhân vật, tính toán tính cách của nhân vật.

Rất nhanh, Thư Niệm liền đưa quyển kịch bản cho Tạ Như Hạc, nói:" Lời kịch của anh, em đã đánh dấu rồi, là phần lời thoại tô màu vàng, anh có muốn thay đổi không?"

Tạ Như Hạc trừng mắt, thấy lời kịch kia, cả người cứng ngắc.

Không kịp đợi anh trả lời, Thư Niệm nghiêng đầu, nói:" Vậy bắt đầu luôn có được không?"

"Ừ"

Bắt đầu đoạn kịch là lời thoại của Tạ Như Hạc.

Tạ Như Hạc thờ hất ra, bàn tay cầm kịch bản kia có phần căng lên, khô khan nói:" Cô không phải là nói thích tôi sao? Thay lòng đổi dạ nhanh thật, Người đàn ông kia có gì tốt? Có điểm nào so bì được với tôi? Cô đúng là một kẻ lừa gạt, tên lừa gạt."

"..Thư Niệm nhú nhú mày, không nhận được nói." Anh nói như kiểu đang đọc sách ấy."

Tạ Như Hạc mím môi, không hé răng,Thư Niệm tiến tới, chỉ chỉ cho anh:" Hơn nữa người này còn nói một tiếng "A" nữa, anh không thấy sao? Phải là giọng nói đầy châm chọc ngả trớn, Giống như này này-----"A!"

(Leo Leo: đoạn này chị bảo vị cường thế này mà đọc lời thoại châm chọc ngả ngón với chị, làm sao lão này có thể đọc nổi. một phút mặc niệm cho anh Hạc:v)

"..."

Thư Niệm nhìn anh: "Anh thử xem sao"

Đa đầu Tạ Như Hạc có chút tê dại, miễn cưỡng nói:" A"

"Không phải như vậy". Thư Niệm gãi đầu một chút, rầu rĩ nói:" Giọng điệu của anh sao không có chút thay đổi nào vậy."

Tạ Như Hạc không nói gì.

Chú ý đến vẻ mặt anh, Thư Niệm bỗng nhiên phản ứng kịp, suy đoán nói:" Có phải anh thấy lời kịch này có chút xấu hổ, không nói nên lời."

Thực sự Tạ Như Hạc không muốn đọc tiếp, thấp giọng thừa nhận:" Ừ."

"Anh không nên nghĩ vậy."

Thư Niệm nói xong, hoàn toàn không có chút nào muốn dừng lại, chăm chú nói:" Anh nên đem cả mình hòa vào cùng với nhân vật, lời kịch này không phải là anh nói ở đây, mà là nhân vật nói."

"Thư Niệm" Tạ Như Hạc liếm liếm môi, uyển chuyển nói:" Anh không phải là nhân viên phối âm"

"A". Dừng lại, giọng của Thư Niệm trong nháy mắt trầm xuống: " Nhưng không phải là anh đang cùng em luyện sao? Anh như vậy cũng không thể nào nhập tâm.. Vậy coi như xong, chúng ta xem phim nhé."

Thư Niệm khép kịch bản lại, quay người đi tìm điều khiển tivi.

Nhận thấy tâm tình không vui vẻ của cô, hoàn toàn không cần suy nghĩ, Tạ Như Hạc lập tức bắt lấy tay cô.

Thư Niệm quay đầu lại:" Làm sao vậy?"

Anh thật sự không thể nói ra miệng, lại càng không muốn cô mất hứng.

Tạ Như Hạc rừ mắt, cầm quyển kịch bản lại, một lần nữa mở ra. Nhìn về phía lời thoại khó có thể nói kia, anh nhắm chặt mắt, thỏa hiệp:"...Em dạy anh nói"

-

Cả buổi chiều, hai người đều lẩn lộn như vậy.

Đến tối, Tạ Như Hạc rốt cuộc có thể bỏ gánh nặng, miễn cưỡng thể hiện ra một chút tình cảm, rồi cũng có thể lừa qua cửa của cô.

Thư Niệm vốn ôm tâm tư nghiêm túc làm việc, nhưng không hiểu sao, càng về sau, mục đích hoàn toàn không giống vậy. Giống như một đứa trẻ con phát hiện ra một món đồ chơi mới, Thấy anh khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng từ trước đến nay, hứng thú của cô trong nháy mắt rồi đi.

Cô biết vậy là rất xấu, nhưng lại kìm không được lòng mình nghĩ chơi như vậy thật vui. (Leo: Vâng, chị cảm thấy vui, còn vị nào đó thì đang âm ức đến mức xanh cả ruột kia.v) Sau thì chịu không được liền trêu chọc anh. Hai người cùng nhau đi ăn tối.

Nhớ đến cuộc điện thoại của Đặng Thanh Ngọc, Thư Niệm suy nghĩ một chút liền nói:" Ngày mai mẹ em đến tìm em, lâu rồi em chưa gặp mẹ, muốn ở cùng bà một chút."

Tạ Như Hạc trầm mặc, như nhớ ra chuyện gì đó, rất nhanh liền đồng ý.

Sau buổi trưa ngày hôm sau, Đặng Thanh Ngọc đến nhà của Thư Niệm.

Thư Niệm ngủ không sâu giấc, nghe được động tĩnh ngoài cửa liền lập tức tỉnh, mặc áo khoác rồi ra phòng khách.

Đặng Thanh Ngọc mang cho cô một đồng hồ ăn, lúc này liền đem đồng hồ ăn để vào trong tủ lạnh. Thấy vẻ mặt của cô, bà thuận miệng hỏi:" Đánh thức con?"

Thư Niệm lắc đầu, vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Chờ lúc cô đi ra, Đặng Thanh Ngọc cũng đã ra khỏi phòng, đang dọn dẹp phòng khách. Thư Niệm tới bên giúp bà, nói:" Mẹ hôm nay đến còn có việc gì không?"

"Không". Đặng Thanh Ngọc cười nói:" Cùng con ăn tối xong, thì mẹ về. Lúc mẹ vừa chuẩn bị đi, Tiểu Tích cũng quăn quýt lấy mẹ bảo muốn qua, nhưng bị mẹ bắt ở nhà làm bài tập."

Động tác Thư Niệm ngừng lại chút, sau đó nói:" em ấy lúc nào muốn đến đều được."

Nghe vậy, Đặng Thanh Ngọc nhìn về phía cô, có vẻ rất vui mừng:" Vậy được, lần sau mẹ sẽ mang theo thằng bé đến."

Thư Niệm cũng cong khóe môi:" Vâng"

"Trước đừng có làm." Đặng Thanh Ngọc chỉ chỉ bàn ăn:"Mẹ mang cho con nhiều cháo, để trong hộp giữ nhiệt. Trước con ăn đi, đừng để đói bụng."

Thư Niệm gật đầu, đi đến trước bàn ăn ăn.

Phòng ở của Thư Niệm không lớn, Một cô gái trẻ ở cũng không quá rộng, chỉ cần dọn dẹp qua một chút, rất nhanh là xong. Vừa lúc Thư Niệm cũng ăn xong cháo, hai người ngồi ghé sô pha trò chuyện.

Phần lớn là nói những chuyện đã xảy ra.

Thư Niệm đang muốn nói cho Đặng Thanh Ngọc biết chuyện mình cùng Tạ Như Hạc yêu nhau, nhưng nhớ tới thái độ trước đây của mẹ với anh, lại thấy hơi do dự, sau cùng vẫn đem chuyện đến bên miệng nuốt vào bụng.

Hai người vừa xem ti vi vừa nói chuyện.

Một buổi chiều cứ vậy trôi qua rất nhanh.

Điện thoại Đặng Thanh Ngọc đổ chuông, là tin nhắn đến. Bà cầm điện thoại lên xem, rồi sau đó để lại một bên.

Chú ý đến ánh mắt của bà, Thư Niệm thuận miệng nói:" Làm sao vậy mẹ?"

"Chuyện dưới quê." Đặng Thanh Ngọc nói: "Con nhớ rõ không? Người bạn tốt của con khi còn học sơ trung đó, Trước hình như mẹ cũng thấy con gặp qua thằng bé? Hình như là Tạ Như Hạc?" Lúc Đặng Thanh Ngọc nhắc đến tên Tạ Như Hạc, không hiểu sao Thư Niệm có chút chột dạ, chần chờ gật đầu.

"Mới vừa rồi anh Cả vừa mới nói, ba hẳn hôm nay vừa mới qua đời." Đặng Thanh Ngọc nói:" Nói là hai vị lão gia Tạ gia gọi điện kêu thằng bé về gặp mặt lần cuối, nhưng thằng bé vẫn chưa về."

"..."

"Hiện tại người ta đang nói muốn đến Như Xuyên mắng thẳng bé, nói nó là dạng ăn cháo đá bát, đồ vô lương tâm."

Thư Niệm trẻ môi một cái, không nói ra một lời.

"Đứa bé kia ghi hận lên người nhà như vậy, làm sao có thể đi?" Đặng Thanh Ngọc lắc đầu: "Nhà này cũng thật là. Thế nào là ăn cháo đá bát, điều kiện đầu tiên của ăn cháo đá bát là bọn họ phải có ân với đứa bé đó, nhưng ở đâu ra chứ? Toàn đều là thù hận."

Đặng Thanh Ngọc còn đang nói liên miên, Thư Niệm đã nghe không vào nữa.

Thư Niệm nhìn chăm chăm vào màn hình di động đang sáng lên, nhìn vào nhật kí ngày trong màn hình.

Từng chút từng chút kí ức về ngày này hiện lên trong đầu.

Ngày này tám năm trước đây.

Sau khi Quý Tương Ninh mất tích một tuần, Tạ Như Hạc tìm bà, một ngày một đêm, và Thư Niệm cùng nhau nhìn thấy thi thể của bà.

-

Nghĩ như vậy, Thư Niệm không biết nên nói với Đặng Thanh Ngọc thế nào. Mặc kệ thế nào, cô nghĩ một ngày một đêm như vậy, cô không nên để anh một mình trải qua.

Chờ lúc Đặng Thanh Ngọc nấu cơm, Cô cấp tốc gửi tin nhắn cho anh [Anh đang ở nhà sao?]

Qua một lúc lâu sau, anh mới trả lời [Ừ]

Thấy cái tin nhắn của anh, Thư Niệm không yên tâm, lập tức đi vào phòng bếp nói với Đặng Thanh Ngọc: "Mẹ, con muốn đi ra ngoài một chút, không thể ăn cơm được với mẹ được."

Đặng Thanh Ngọc kinh ngạc nói: "Con muốn đi đâu? Trước ăn cơm đi? mẹ sắp làm xong rồi."

"Con có việc gấp..." nét mặt Thư Niệm có chút bối rối: "lần sau con ăn cùng mẹ được không?"

"Không sao, con có việc bận mà" Đặng Thanh Ngọc cũng không chú ý. "Mẹ nấu xong để trên bàn, khi nào con xong việc thì về hâm nóng lại rồi ăn, thời tiết này không cần để tủ lạnh"

Thư Niệm đồng ý, vội vã vào phòng thay quần áo, sau đó liền ra ngoài.

Đến trước cửa nhà của Tạ Như Hạc. Thư Niệm lấy đúng khí nhấn chuông cửa.

Rất nhanh có người mở cửa, là Phương Văn Thừa. Nhìn thấy Thư Niệm, cậu ta có chút bất ngờ: "Thư Niệm? Sao cô lại đến đây?"

"Tôi đến tìm Tạ Như Hạc." Thư Niệm nhỏ giọng hỏi: "Anh ấy có ở đây không?"

"ở trong phòng". Phương Văn Thừa nói: "Hôm nay là ngày giỗ của lão phu nhân, Thiếu gia sáng sớm đi xem lão phu nhân, sau khi trở về liền ở trong phòng, chưa đi ra."

Thư Niệm mím môi, hỏi: "Tôi có thể vào gặp anh ấy không?"

Chuyện này Phương Văn Thừa không có quyền quyết định, vì dù sao cậu ta cũng chỉ là phụ tá. Nhưng cậu ta nghĩ tâm tình của Tạ Như Hạc lúc này không tốt lắm, xuất phát từ lòng tốt, cậu ta nhắc nhở: "có thể. Nhưng thiếu gia tâm tình không tốt lắm, lúc này cô đi vào dễ bị thiếu gia giận."

Thư Niệm nói: "Tôi biết rồi"

Phương Văn Thừa Nghiêng người, cho cô một khoảng không: "Cô đi vào đi, tôi chuẩn bị phải đi rồi. Là căn phòng thứ hai, cô cứ trực tiếp mở cửa, có gõ cửa Thiếu gia cũng không nghe thấy gì đâu, Thiếu gia mở nhạc có chút to."

Thư Niệm gật đầu: "Được"

Thư Niệm cởi giày, đi vào nhà.

Căn nhà này có bốn phòng, trong trí nhớ của cô, gian phòng ở trong cùng kia là phòng của Tạ Như Hạc. Nhưng lúc này Phương Văn Thừa nói là căn phòng thứ hai ngược lại, là căn phòng cô chưa từng vào, cũng không biết nó như thế nào.

Tuy Phương Văn Thừa nói không cần gõ cửa, nhưng Thư Niệm vẫn rụt rè gõ cửa một cái.

Không có tiếng trả lời, cô do dự nói: "Tạ Như Hạc, em có thể vào không?"

Vẫn không có tiếng trả lời.

Thư Niệm nắm chặt tay cầm cửa, đẩy cửa ra.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc chọt dọt vào tai cô.

Trong phòng vắng vẻ, không có thừa lấy đồ vật nào. Bên ngoài trời đã sẫm tối, rèm cửa mở rộng cũng không có chút ánh sáng nào chiếu đến, đèn chưa mở.

Thư Niệm liếc mắt cái là có thể thấy anh.

Anh ngồi giữa phòng, mặt mày trầm xuống, nhìn không rõ cảm xúc như quỷ hút máu ở chỗ tối.

Nương theo cánh cửa mở ra, ánh sáng chiếu sáng nửa căn phòng.

Anh ngậy ngốc giật giật, liếc qua nhìn cánh cửa phòng.

Thấy cô đến, lệ khí trong người Tạ Như Hạc thoáng tiêu tán, anh vẫn ngồi như cũ không nhúc nhích.

Rồi đưa tay hướng phía cô.

Thư Niệm đóng cửa phòng lại, trong phòng toả mùi thuốc lá nồng nặc, cô khê ho một tiếng. Cô đi tới, đưa tay nắm chặt tay anh, ngồi xuống bên cạnh anh.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng tâm tình anh hiện tại so với ngày thường không giống nhau, hiển nhiên là rất kém.

Tạ Như Hạc vươn tay đốt một điếu thuốc, phát ra ánh sáng đỏ rực. Nghe được tiếng ho khan của Thư Niệm, anh liền dập tắt. Sau đó vươn tay lấy điều khiển tắt nhạc.

Xung quanh là những quân bài bị vút lộn xộn.

Thư Niệm không biết nên an ủi anh như thế nào, chỉ có thể ngồi bên cạnh anh.

Giống như năm đó, anh vì chuyện mẹ anh mất tích tìm không thấy mà mờ mịt luống cuống, cô chỉ có thể cùng anh đi tìm khắp nơi.

Nhìn thấy xung quanh hơn chục điếu thuốc lá nằm trong gạt tàn, Thư Niệm nhỏ giọng hỏi: "Anh hút thuốc lá sao?"

Tạ Như Hạc gật đầu nhẹ.

Thư Niệm không biết biểu đạt thế nào, lúng túng nói: "Hút thuốc không tốt cho cơ thể."

Trán của anh liền giãn ra một chút, đuôi mắt nhếch lên, không hiểu sao sinh ra vài phần quyến rũ. Tâm tình khổ sở bị anh đè xuống, dứt khoát nở nụ cười, nhìn qua có vẻ cà lác phát phơ.

Một người ở cái nơi u ám này, xung quanh vang lên âm thanh mê hoặc người.

Tạ Như Hạc cảm thấy mình lúc này đúng là không được tỉnh táo cho lắm.

Thanh âm của anh có chút khàn khàn, có chút không nhuận, mang theo nụ cười thờ ơ.

"Em hôn anh một cái thì sẽ tốt thôi."

Bầu không khí trong nháy mắt cô đọng lại.

Thư Niệm xiết chặt tay, nhìn anh, tay chân có chút không tự nhiên.

Nhìn dáng vẻ khăn trương muốn khóc của cô, tâm tình không tốt của Tạ Như Hạc cũng vui đi hơn nửa. Bởi vì che giấu trong chỗ tối, anh tự nhiên thấy không có ý tứ gì, ngược lại tâm tình dục vọng sau khi nói ra lại thấy khá là vui vẻ.

Có lẽ anh cũng không muốn chứng kiến vẻ mặt không được tự nhiên của cô.

Tạ Như Hạc rũ mắt, câu "Đùa với em thôi." trong miệng chưa kịp nói ra.

Một giây kế tiếp, như đã hạ quyết tâm, đột nhiên Thư Niệm chống tay lên đất, ngẩng đầu lên. Bởi vì không có kinh nghiệm, cô tìm một vị trí cũng không tốt, đưa miệng đến môi dưới của anh. Hô hấp của hai người dừng lại rõ ràng. Tia sáng ảm đạm, xúc cảm mềm mại trên môi khá rõ ràng.

Như là đang đi qua một cảnh đẹp trong mơ vậy.

Tạ Như Hạc bắt ngờ không kịp đề phòng, mắt thoáng mở to ra. Tay cũng không tự chủ chống ra phía sau, đụng phải quần bài sau lưng. Quần bài trong chớp mắt rơi xuống, âm thanh loạt xoạt vang lên.

Cả người anh ngây người một lúc, nhìn chăm chăm cô, hầu kết trượt trong cổ. Chỉ một lát, Thư Niệm lui lại. Ánh mắt tròn của cô phát sáng, đuôi mắt trời sinh có phần rũ xuống, giống như nét mắt làm nũng của cún con, rõ ràng in trong mắt anh.

Bầu không khí kiểu diêm trong căn phòng tối đang lên men.

Đại não Tạ Như Hạc trống rỗng.

Thời gian yên tĩnh cũng không được bao lâu.

Một lúc sau, Thư Niệm nhẹ giọng: "Hôn."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cho anh chìa khóa

Editor: Mowx ~beta: Leo Leo

Ánh sáng mờ ảo che giấu đi cảm xúc chân thực lúc này, giống như rất dễ bị phá vỡ.

Lần đầu tiên Thư Niệm làm chuyện này, lúc này nhịp tim giống như đang đánh trống, vừa nhanh lại vừa vang. Cô tận lực nghiêm mặt, muốn để anh cảm thấy hành động này của mình hoàn toàn không có vấn đề.

một động tác rất bình thường.

Hoàn toàn không cần suy nghĩ nhiều.

Cô chỉ cần ở thời điểm này, kịp thời đánh lảng qua một chủ đề khác.

Liền có thể thành công di dời sự chú ý.

Thư Niệm liếm liếm môi, nói: "Em đi mở cái cửa sổ....thông..thông gió."

Cô vẫn chưa hoàn toàn đứng lên, trong nháy mắt bị Tạ Như Hạc bắt lấy tay, kéo trở về. Tiếng hít thở của anh có chút nặng nề, mặt Thư Niệm bắt gặp đỏ lên, sợ đụng đến chân của anh, cô vô thức dùng tay chống xuống đất.

Cô đang tự hỏi có nên hay không nói cái gì đó.

Tạ Như Hạc bỗng nhiên nâng cằm cô, ôm cổ, trực tiếp áp lên môi cô: "Mở miệng."

Hành động thường nhanh hơn suy nghĩ, còn chưa nghĩ vì sao anh lại nói vậy, Thư Niệm đã ngoan ngoãn làm theo. Cô khẽ hé mở miệng, giống như người say, vừa tỉnh lại vừa mê.

Cùng thời điểm đó, Tạ Như Hạc dùng sức chiếm lấy môi cô. Bờ môi anh ẩm ướt mềm mại, đầu lưỡi mang theo nhiệt độ, xen lẫn mùi khói thuốc, anh dùng lực rất mạnh, tựa hồ muốn đem cô nuốt vào bụng.

Cũng không phải là một quá trình thật sự hoàn hảo.

Hai người đều là lần đầu tiên làm loại chuyện này, căn bản là không có kinh nghiệm, răng sẽ có va chạm, sẽ cảm thấy đau, ngây ngốc liền quên cả hô hấp.

Cơ thể Thư Niệm không có kháng cự, Tạ Như Hạc cũng không có ý muốn dừng lại.

Môi lưỡi quấn quýt, khoảng cách rút lại bằng không.

Lực đạo của anh không có dấu hiệu giảm bớt, dục niệm không che dấu chút nào. Phảng phất lúc này hiện ra nguyên hình, mọc ra răng nhọn, muốn đem mạch máu của cô cắn nát, hút lấy dòng máu nóng hổi bên trong.

Thư Niệm nắm chặt góc áo, bị động tiếp nhận nụ hôn của anh.

Không biết qua bao lâu.

Tạ Như Hạc rốt cục tha cho cô, môi anh vẫn còn mơn trớn môi dưới của cô. Vì hôn lâu nên môi anh có chút sưng đỏ, đẹp khôn xiết.

Sau đó, anh dùng lòng bàn tay cọ cọ khóe mắt cô, thấp giọng nói: "Nghe lời em."

Thư Niệm phản ứng hơi có chút chậm chạp, gật đầu chậm mắt một nhịp.

"Em nghe lời như thế, anh cũng sẽ nghe lời." Thanh âm Tạ Như Hạc trầm thấp, hơi có vẻ mất tiếng: "Về sau sẽ không hút thuốc lá nữa."

Nghe vậy, Thư Niệm ngồi tại chỗ trầm mặc vài giây, đột nhiên đứng lên, chạy nhanh đến bên cửa bật đèn, sau đó lại mở cửa sổ ra, hít thở không khí.

Tạ Như Hạc yên lặng nhìn cô.

Thư Niệm có chút không dám trở lại chỗ ngồi, sợ mình trở nên quá mức khản trương.

Sau khoảng thời gian cùng Tạ Như Hạc yêu đương, Thư Niệm cũng dần phát hiện, sau mỗi lần anh làm ra những hành động treu đùa cô, anh kỳ thật so với cô càng mất tự nhiên hơn.

Liên là cố ý để sắc mặt tỏ ra nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, không lộ ra bất kì tâm tình gì, muốn bất động thanh sắc treu chọc cô. Nhưng tại thời điểm cô không chú ý, lại sẽ để lại một vài dấu vết.

Nghĩ tới đây, Thư Niệm cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Tạ Như Hạc.

Anh còn đang nhìn chăm chăm cô, chú ý tới ánh mắt của cô về sau, dừng lại vài giây, lại trấn định tự nhiên dời đi tầm mắt.

Thư Niệm không biết làm thế nào lập tức tán đi phân nửa.

Cảm xúc Tạ Như Hạc tựa hồ cũng không còn kiềm chế như lúc này. Anh cũng đứng lên, ho nhẹ: "Cũng không còn sớm, anh đi lấy áo khoác rồi đưa em về."

Thư Niệm gật đầu, đi qua thu dọn các quần bài trên đất, bỏ toàn bộ vào trong hộp.

Đợi cô thu dọn xong, đúng lúc Tạ Như Hạc trở lại.

Anh xoay người đem Thư Niệm kéo lên, nói: "Đi thôi."

Thư Niệm hỏi: "Anh dừng cái này để làm gì?"

Tạ Như Hạc nói: "Giết thời gian."

Thư Niệm a một tiếng, "Anh lần sau muốn giết thời gian thì có thể đến tìm em nha."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô.

Thư Niệm mấp máy môi, bổ sung nói: "Em có thể dừng cái này với anh."

Hai người đã đi ra ngoài cửa. Ra đến cửa, khóa vân tay phát ra tiếng kêu lanh lảnh. Nói xong lời này, Thư Niệm lập tức gục đầu xuống, dắt anh đi hướng về phía thang máy.

Tạ Như Hạc lại đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích.

Thư Niệm buồn bực nói: "Anh quên đồ gì sao?"

Anh lắc đầu, chỉ là đem cô kéo trở về. Đầu ngón tay ở chỗ khóa vân tay ấn ấn nút, mở phần cài đặt, lựa chọn thêm dấu vân tay mới. Sau đó, Tạ Như Hạc cầm lấy ngón tay cái của cô, chậm rãi đưa vân tay của cô ấn vào.

Thư Niệm nhìn chăm chăm theo cử động của anh.

Cho đến khi lưu thành công.

Tạ Như Hạc thì thào nói nhỏ: "Trước đây không có cơ hội làm."

Làm xong chuỗi thao tác này, Tạ Như Hạc một lần nữa nhấc chân, đi lên phía trước.

Nhưng lần này người dừng lại là Thư Niệm. Nhận ra được sự trầm mặc của cô, Tạ Như Hạc thoáng cúi đầu, hỏi: "Thế nào?"

"Nhà em không có khóa vân tay...."

Sắc mặt Thư Niệm xấu hổ, buông tay anh ra, mở túi của mình, rất nhanh liền từ trong ngăn túi nhỏ đưa ra một chiếc chìa khóa dự bị. Cô liếm liếm môi, đem chìa khóa nhét vào tay Tạ Như Hạc.

Nhìn anh trước sau vẫn không có phản ứng, Thư Niệm chỉ có thể cứng nhắc giải thích: "Nhưng em có thể cho anh chìa khóa."

Màn đêm hoàn toàn buông xuống, đèn đường dần dần bật lên. Đường phố xe cộ tấp nập, xe đi tới, ngẫu nhiên vang lên tiếng còi, đã quấy rầy người đi đường bên cạnh.

Ban đêm không khí vừa lạnh vừa ẩm, dưới ánh đèn đường chỉ cần mở miệng thở nhẹ ra, liền có thể thấy một màn sương trắng xuất hiện trước mắt.

Đi thêm một đoạn đường.

Thư Niệm đếm số bước chân, do dự muốn hay không hỏi anh, hôm nay là không phải một chút không tốt. Mà lại những cái kia còn đến từ những người có quan hệ máu mủ với anh.

Cô xoắn xuýt một hồi lâu.

Cuối cùng vẫn là bỏ đi.

Ngược lại Tạ Như Hạc chủ động mở miệng: "Hôm nay ông gọi cho anh."

"..." Thư Niệm nhỏ giọng hỏi: "Ông nói gì với anh sao?"

"Ừ, nói bố anh mất rồi." Tạ Như Hạc bỗng nhiên cười: "Còn nói cái gì, anh cũng không biết, cũng không có nghiêm túc nghe. Liền nhớ kĩ lời này."

Thư Niệm an ủi, xiết chặt tay anh thêm một chút.

Lúc trước, Quý Tương Ninh bị phát hiện dùng phương thức này để chết đi, Tạ Như Hạc nhất thời như biến thành người khác. Mặc kệ chuyện này cùng chuyện quá khứ có quan hệ hay không, đều khiến anh cảm hận đến cực điểm.

Kiểu chết của Quý Tương Ninh tương tự Trần Hương.

Đều là hai tay nắm chuôi dao, đem dao đâm vào tim. Nói là tự mình giết chết mình cũng không sai.

Thời điểm Trần Hương qua đời, cảnh sát phong tỏa tin tức. Trừ cảnh sát nội bộ, không ai biết được sự tình. Bộ dạng của Quý Tương Ninh lúc này, để cho bọn họ trong nháy mắt kết luận đây là một vụ giết người liên hoàn.

Tạ Như Hạc cũng vì vậy mà hồi tưởng lại lời nói của Trần Hàn Chính sau khi Trần Hương mất tích. Anh cho cảnh sát khẩu cung mang theo mười phần tình cảm riêng tư, mỗi chữ mỗi câu, trật tự rõ ràng, toàn bộ chỉ đều là cảm ơn.

Nhưng không phải liền là không phải. Bất luận anh mang cảm xúc âm u thế nào, hi vọng bố mình lập tức bị tổng vào ngục giam, hoặc là lập tức chết đi, cuối cùng cũng không có cách nào xuyên tạc được chân tướng.

Kết quả lần này giống y nguyên lần trước.

Cảnh sát điều tra một quãng thời gian, cũng không tra ra được dấu vết của hung thủ. Vẫn như cũ là bởi vì công trình của thị trấn nhỏ lạc hậu, hoàn toàn không phải vì bên phía điều tra. Mà hung thủ cũng cực kỳ giáo hoạt cẩn thận, một chút dấu vết cũng không có lưu lại.

Chuyện này bị một người dân trong thị trấn đưa lên mạng, dần dần làm lớn chuyện.

Đưa tới nhiều mặt bất mãn.

Cho rằng ở thời điểm phát sinh sự việc thứ nhất, cơ quan chức năng nên đưa ra ngay biện pháp ứng phó, hẳn là nên xin lắp camera an ninh, cũng hẳn là nên tiếp tục điều tra vụ án này, mà không phải để cho hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, tùy ý tiếp tục phạm tội.

Bởi vì Quý Tương Ninh chết đi, Tạ Ký trong nháy mắt tỉnh táo lại. Hắn hoàn toàn không để ý việc Tạ Như Hạc tận lực nhắm vào mình, chủ động gọi điện thoại cho Quý Hưng Hoài, nói thẳng thắn những chuyện này.

Hắn đề Quý Hưng Hoài đến đem Tạ Như Hạc đi.

Hi vọng Tạ Như Hạc không cần đi theo hắn nữa, vượt qua cuộc sống như thế.

Thẳng đến trước khi Tạ Như Hạc rời đi khỏi thị trấn nhỏ, Thư Niệm đều rất rõ ràng, anh đối với Tạ Ký hận ý sâu bao nhiêu.

Anh đại khái là cảm thấy, nếu như ngày ấy, Tạ Ký không uống đến say không còn biết gì, mà là đúng lúc đến cực dân chính đi cùng Quý Tương Ninh, có lẽ sẽ gặp phải bọn anh.

Tên tội phạm giết người liền không có cơ hội ra tay.

Lại hoặc là cảm thấy, nếu như không phải Tạ Ký cam chịu, bản thân ngày càng sa đoạ, đánh đập vợ con, Quý Tương Ninh cũng sẽ không lựa chọn đem anh rời đi.

Càng sâu, Tạ Như Hạc nhận ra tất cả ngọn nguồn sự việc, đều là bởi vì lúc đầu Tạ Ký chủ động trêu chọc Quý Tương Ninh.

Nếu như không phải hẳn, Quý Tương Ninh hiện tại nhất định sống một cuộc sống êm đềm hạnh phúc, sẽ theo quy trình cuộc sống, tìm một người môn đăng hộ đối làm bạn đời.

Coi như hẳn lại bởi vậy không tồn tại cũng không có quan hệ.

Chỉ cần mẹ của anh vẫn còn sống.

Lời nói Thư Niệm nghẹn lại trong cổ:" Bọn hẳn mắng anh sao?"

Tạ Như Hạc nhớ lại một chút:" Hẳn là có đi."

Anh không có nhiều lời.

Thư Niệm đại khái cũng có thể đoán được bọn hẳn nói là lời gì.

Đơn giản là nói, bố mẹ Tạ Như Hạc đều bệnh nặng, nhanh chóng qua đời, anh vẫn níu lấy cái kia lúc trước cũng không phải là Tạ Ký việc làm không tha, một chút lương tâm đều không có.

" Tạ Như Hạc." Thư Niệm nhẹ nói:" Đối với việc này, anh là người bị hại."

"...."

" Anh có quyền lựa chọn tha thứ, hoặc là không tha thứ. Bọn hẳn chỉ là người đứng xem, không ai có quyền thay anh lựa chọn, cũng không có lập trường để chỉ trích anh."

Tạ Như Hạc nghiêng đầu nhìn cô, nhìn không ra cảm xúc trong mắt:" Anh biết."

" Đợi một thời gian nữa." Một tay Thư Niệm nắm thành quyền, ra vẻ lơ đãng nói:" Lần sau, em đi thăm bà với anh."

Trầm mặc vài giây.

Đuôi mắt Tạ Như Hạc nâng lên, nói:" Được "

Giống như thường ngày, hai người đi tàu điện ngầm tới gần khu Thư Niệm ở.

Gió thổi rét lạnh, tay trong tay đi trên đường phố, nhìn hai cái bóng kéo dài trên mặt đất. Lại bởi vì lẫn nhau mọi câu nào đó không có ý tứ, sau đó lén lút cúi thấp đầu, giả bộ như không phát sinh chuyện gì.

Những chuyện không tốt trong quá khứ dường như bị gió thổi bay đi mất.

Tiến vào bên trong, Thư Niệm đậm chân, đèn cảm ứng bằng âm thanh sáng dần lên. Cô đến trước cửa nhà, nhìn Tạ Như Hạc, hết sức khoát tay áo, híp mắt nói:" Ngày mai gặp."

Anh cũng nói:" Được, ngày mai gặp."

Thư Niệm tiến vào nhà, theo thói quen khóa cửa lại, sau đó bật đèn. Cô tính toán trước tiên đem hâm lại com mà Đặng Thanh Ngọc nấu cho cô, ăn một chút, còn lại bỏ hết vào tủ lạnh.

Bởi vì sự xuất hiện của Tạ Như Hạc, Thư Niệm cũng không còn nhát gan như trước.

Cô đi vào trong phòng khách, qua mấy giây liền phát hiện có điểm không thích hợp.

Có gió lạnh từ cửa sổ sát đất đầu kia thổi vào, rèm cửa khe khẽ đung đưa nhẹ. Trong phòng cũng không giống như bình thường, chỉ có tiếng hít thở của cô, cùng bởi vì không khí không lưu thông hương vị.

Giống như một người xa lạ xông tới, cảm giác khó chịu.

Thư Niệm gãi đầu một cái, cưỡng ép gạt đi những suy nghĩ đáng sợ trong đầu, không nghĩ mình dọa chính mình. Nghĩ đến có thể Đặng Thanh Ngọc trước khi đi mở cửa sổ, muốn cho phòng ốc thông thoáng khí.

Cô đi tới, muốn đem cửa sổ sát đất khóa lại.

Phòng Thư Niệm ở là phòng kiểu cũ, trên lưới bảo vệ ở ban công có lối thoát hiểm, bên trên có thêm một ổ khóa. Cô đứng vững ở cửa sổ sát đất, ánh mắt lướt qua, hô hấp trong chớp mắt ngừng lại.

Lúc này, thanh khóa kia giống như là bị người cạy mở, rơi xuống đất.

Lối thoát hiểm mở toang.

Tiếng gió lúc này dường như không thấy nữa.

Chung quanh trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, không có bất kì âm thanh nào.

Yên tĩnh đến mức, Thư Niệm có thể nghe ra ở phía sau, vang lên tiếng bước chân rất nhẹ.

Mowx: Uhuhu gần 12h đêm edit đoạn cuối muốn tè ra quần các ông các bà ạ

:((((

Leo Leo: Cung vẫn tuyển tú nhé!!! mọi người có ai yêu thích thì nhớ báo danh nha nha // *-----*

chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ, ngủ ngon nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Anh đến cứu em...

Editor: Mowx~ Beta: Leo Leo

Dù cho cô không nhìn thấy phía sau, cũng có thể cảm nhận được rõ ràng có hai ánh mắt đang theo dõi cô.

Người kia ở vị trí khó mà phát hiện được, nhìn cô bước vào nhà, bật đèn, sau đó lặng yên, một bước hai bước tới gần cô.

Mang theo ác ý vô hình.

Tuy rằng cô thường xuyên cảm thấy sẽ có người muốn hại mình. Nhưng khi nguy hiểm thực sự ập đến, cái cảm giác này trở nên mãnh liệt không thể nào coi nhẹ, không còn là ảo giác như trước, cảm giác cực kì rõ ràng.

Đầu óc Thư Niệm trống rỗng, hô hấp khó khăn dồn dập, vô thức lục lọi điện thoại trong túi xách.

Cùng lúc đó, như dự đoán của cô.

Có vật lạnh buốt dán lên cổ của mình.

"Cô gái, đừng nhúc nhích nha." Sau lưng vang lên giọng nói lạ lẫm của đàn ông, thô ráp và khó nghe "Làm gì mà trở về sớm như vậy, chúng ta cùng đi mau. Cái chỗ chết tiệt này không có thứ gì đáng giá."

Trong khoảnh khắc đó, hốc mắt Thư Niệm đỏ lên, vô thức phát ra tiếng nức nở, giống một con thú nhỏ đáng thương. Thân thể run bần bật, lưỡi dao ở cổ cô rạch ra một vết máu.

Cô nghĩ kêu lên một tiếng cầu cứu, nhưng yết hầu dường như là bị tắc nghẽn ở cổ, một câu đều không nói nên lời.

"Nhưng cũng không lỗ." Nhìn xem mặt cô, người đàn ông phát ra tiếng cười thô lỗ, hạ lưu "Dung mạo cô cũng rất xinh đẹp."

Nói xong lời này, gã ta thu lại lưỡi dao trên cổ cô, không chút do dự kéo Thư Niệm hướng về phía phòng ngủ.

Đoán được kế tiếp chuyện gì sẽ xảy ra, Thư Niệm đem hết toàn lực thét lên giãy dụa, khóc lóc cầu xin tha thứ." Bỏ qua cho tôi...bỏ qua cho tôi.... Trong túi tôi có tiền.....tôi đưa cho ông..."

Có thể sức lực nam nữ chênh nhau quá lớn, cô giãy dụa không có nửa phần tác dụng.

Gã đàn ông lập tức đưa tay bịt miệng cô, độc ác nói" Cho tao yên tĩnh chút đi."

Là làm người cực kì khó mà chịu đựng một cái khoảng cách.

Người già bốc lên mùi hôi thối, trong mắt không có tí ánh sáng, nửa điểm nhân tính cũng đều không có. Ngón tay của hắn ở trên mặt Thư Niệm cọ xát, lại lộ ra một nụ cười không rõ ý vị." Tiền, lát nữa ta sẽ lấy."

Ý thức Thư Niệm có chút tán loạn, cảm thấy giống như là bị người bóp lấy cổ, cảm giác ngứa thở sắp chết ập tới.

Trong đầu hiện lên một cảnh tượng..

Cô vô lực nằm rạp trên mặt đất, toàn thân đau đớn, một chút khí lực cũng không có. Không khí bên trong toàn là mực nát, trước mắt là ánh sáng mờ hồ, bên tai chỉ nghe được tiếng nước chảy.

Lạch cạch ---Lạch cạch

Bước chân của nam nhân kia xuất hiện, trên mặt mang nét cười ôn hòa, sạch sẽ nhã nhặn. Người như vậy, nếu như Thư Niệm gặp được trên đường phố, nhất định sẽ không nghĩ tới hắn là một người đáng sợ như vậy.

Hắn đi tới, nhẹ nhàng huýt sáo, ngồi xổm ở bên cạnh cô, vui vẻ xé toang vết thương vừa kết vảy của cô. Nghe tiếng khóc thống khổ của cô, nam nhân phát ra tiếng cười tán thưởng, hỏi cô:" Cô gái nhỏ, cô có muốn chết đi hay không?"

.....

Vừa dứt lời, điện thoại di động của Thư Niệm vang lên.

Gã đàn ông lấy điện thoại từ trong túi cô ra, nhìn tên hiển thị trên màn hình " Tạ Như Hạc ", hắn không có cúp máy, ấn yên lặng.

Sau đó trực tiếp ném xuống đất.

Không biết là làm sao chạm tới nút trả lời, điện thoại kết nối thành công. Âm lượng trò chuyện Thư Niệm mở rất lớn, lúc này trong phòng quá mức an tĩnh, có thể nghe được rất rõ ràng thanh âm của Tạ Như Hạc.

" Thư Niệm" Anh dừng lại, lại nói " Em đánh rơi đồ ở chỗ của anh, để anh đưa đến cho em. Cũng sắp đến rồi."

Nghe nói như thế, gã đàn ông nhận ra cảm giác nguy cơ, một lần nữa đưa con dao kề sát vào cổ Thư Niệm, thấp giọng nói:" Biết nên nói cái gì chứ?"

Đầu kia Tạ Như Hạc còn đang nói chuyện." Thư Niệm?"

Nước mắt Thư Niệm rơi xuống, phía sau là gã lưu manh hung ác, trên cổ là lưỡi dao sắc bén, chỉ cần cô nói sai một câu, liền sẽ bị cắt đứt động mạch cổ.

Mà bên ngoài, là Tạ Như Hạc.

Đây chính là lật đổ lí trí của Thư Niệm.

Cô luôn cho là trên thế giới này, chỗ an toàn nhất chính là nhà của mình, chỉ cần cô không ra khỏi cửa, nhất định sẽ không bị tổn thương, nhất định có thể yên yên ổn ổn vượt qua những ngày tiếp theo.

Nhưng ngay lúc này, lại có người xông vào bên trong nhà của cô.

Bên ngoài từng là nơi bị cô cho rằng là đáng sợ nhất, lúc này lại biến thành nơi mà cô muốn đến.

Có lẽ Tạ Như Hạc đang đứng ngoài cửa, xuất phát từ sự tôn trọng, cho dù anh có chìa khóa, vẫn như cũ gọi điện trước cho cô, nhắc nhở cô một tiếng, sẽ không tùy tiện đến.

Sau lưng kẻ lưu manh đang khống chế cô, đưa di động nhấc lên. Hắn tựa hồ cũng có chút khẩn trương, uy hiếp:" Nói với hắn, cô rất mệt mỏi, đã chuẩn bị đi ngủ."

Tiếng hít thở của Thư Niệm ngày càng nặng, cứng nhắc dựa theo lời nói của hắn, cổ họng phát ra tiếng run rẩy." Em...em rất mệt mỏi, chuẩn bị đi ngủ."

Tạ Như Hạc liền chờ cô ở bên ngoài.

Cô vừa mới nói với anh, sau này sẽ cùng anh đi thăm bác gái.

Cả hai người bọn họ đều cùng nói.

Ngày mai gặp.

Tạ Như Hạc trầm mặc vài giây, giọng nói trở nên rất nhẹ:" Anh biết rồi."

Câu trả lời này, giống như chỉ một giây sau, anh sẽ cúp điện thoại.

Anh không biết mình đang ở trong nguy hiểm.

Mà cô xem như giờ phút này an toàn, nhưng về sau lại như cũ phải chịu sự tra tấn, có lẽ sẽ bởi vì vậy mà mất mạng.

Sau đó, cô lại không còn cách nào để nhìn thấy anh.

Nghĩ đến khả năng này, Thư Niệm triệt để mất đi lý trí, không còn bận tâm lưỡi dao trên cổ, không còn quan tâm sống chết, khóc như một đứa con nít, rối loạn nói: "Không phải... Tạ Như Hạc, em không an toàn, anh mau đến... anh đến cứu em..."

Cô chưa kịp nói xong, chỗ cửa trước đã bị mở ra.

Gã đàn ông hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ làm như thế, nhưng cũng không thực sự dám giết người, hung hăng cho cô một tát: "Con mẹ mày, kỹ nữ!"

Vừa đến nơi, Tạ Như Hạc liền thấy hình ảnh như vậy.

Người con gái của anh trên mặt đều là nước mắt, trên cổ còn dính máu. Được anh nâng niu bên người, giờ đây lại bị một gã đàn ông không hề cố kỵ ầu đã cùng tra tấn.

Mắt Tạ Như Hạc đỏ ngầu, nhanh chân tới đem Thư Niệm kéo tới phía sau mình.

Toàn thân của cô mềm nhũn, giống như là không có khí lực.

Tạ Như Hạc xoay người, biểu lộ căng thẳng, cúi đầu kiểm tra vết thương trên cổ cô. Bởi vì sự xuất hiện của anh, tinh thần Thư Niệm trong nháy mắt bình tĩnh lại, nắm lấy áo của anh khóc oa lên.

Gã đàn ông không dám ở lâu, sợ sẽ bị bắt. Hắn đánh định hướng về phía cửa chính chạy, trong nháy mắt bị Tạ Như Hạc bóp lấy cổ, dùng sức xách bổng lên trên. Hai chân của hắn dần lơ lửng trên không.

Mắt Tạ Như Hạc âm trầm, xuất hiện tia máu. Cơ mặt co quắp, gân xanh nổi lên, giống như là tức giận đến cực hạn, tất cả đều không khống chế được sát ý.

Anh hiện tại đã không còn chút lý trí.

Chỉ muốn đem người đàn ông này giết chết, dù cho phải ngồi tù cũng không sao.

Một khắc này, anh thật sự nghĩ như vậy.

Toàn thân Thư Niệm trong ngực anh run rẩy dữ dội, trong mắt thất thần, giống như không có ý thức. Trong miệng vẫn như cũ phát ra tiếng nấc nghẹn ngào tuyệt vọng, ngẫu nhiên còn phát ra vài câu nghe không rõ lắm.

Là đang gọi anh.

Gọi Tạ Như Hạc.

Gã đàn ông lúc này cũng thờ không nổi, Tạ Như Hạc thu hồi lý trí, cưỡng ép buông lỏng tay. Anh nhắm mắt lại, cúi đầu hôn trán cô, âm cuối run rẩy, gần từng chữ nói xin lỗi cô: "Thật xin lỗi."

Tạ Như Hạc báo cảnh sát, thuận tiện liên hệ với Phương Văn Thừa, ở trong hộp dụng cụ tìm được sợi dây thừng, đem gã kia trói lại. Anh lại tìm tới hộp y tế, xử lý đơn giản vết thương của Thư Niệm.

Trên cổ chỉ là vết thương ngoài da, may là không cắt đến động mạch chủ. Nhưng vết thương trên mặt lại nhìn nghiêm trọng hơn một chút, đã sưng phồng lên, nhìn thấy mà ghê mình.

Thư Niệm đã ngừng khóc, yên lặng ngồi, không nói lời nào cũng không náo loạn. Một mực nắm lấy góc áo anh không buông tay, nhìn vừa ngoan lại vừa sợ sệt.

Tạ Như Hạc hỏi: "Đau không?"

Tâm trạng của cô như chết lặng, dè dặt cẩn thận dán một miếng băng cá nhân.

Thư Niệm vẫn còn đang hô hoán, một lát sau thậm chí đã có hành động phản kháng. Dáng vẻ kinh khủng, ánh mắt tán loạn, không biết là nhìn thấy gì, toàn thân toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt đến cực hạn.

Tạ Như Hạc luống cuống, mờ mịt, cầm tay cô: "Thư Niệm, em sao vậy?"

Một lúc sau, thanh âm gào khóc của Thư Niệm vang lên, cổ sức vùng vẫy, thét chói tai như bị điên lên, trong miệng luôn phát ra thanh âm cầu xin tha thứ

và tiếng cầu cứu. Cô như gặp phải tên ác ma nào đó, muốn đứng lên, muốn chạy trốn khỏi nơi này

Tạ Như Hạc không biết cô muốn đi đâu.

Anh cầm lấy tay cô, sợ làm đau cô. Không dám nắm quá chặt, Bị cô đánh cũng không để ý. Anh khó khăn hỏi: "Em không muốn ở chỗ này phải không?"

Ngày đó, ở chung cùng anh, cô vẫn tự nói với anh rằng cô bị bệnh, nói anh suy nghĩ cho kỹ. Cô vẫn luôn bị vậy trong trạng thái nhát gan, không dám tiến lên, lại không muốn để cho anh đi.

Sau đó, cô lấy hết mọi dũng khí cầm lấy tay anh.

Bọn họ đều nghĩ, tương lai cả hai người sẽ mãi tốt như vậy.

Ít nhất một giờ trước, bọn họ vẫn nghĩ là như vậy.

Tạ Như Hạc chưa bao giờ thấy cô trong trạng thái này.

Mặc dù cô nhấn mạnh điều này như vậy, nhìn qua cô vẫn rất bình thường, như rất sợ hãi chuyện gì đó, Nhưng cô cũng đang cố gắng cải thiện nó. Gặp phải rất nhiều chuyện, cô còn có thể an ủi anh, dẫn dắt anh đi tìm cách khắc phục.

Cô đã từng yêu cái thế giới này như vậy đấy.

Nhưng bây giờ, cô lại đem mình giam trong địa ngục.

Muốn rời khỏi nơi đó, nhưng lại phát hiện ra, xung quanh mình đều là địa ngục.

Một lúc lâu sau, Thư Niệm như là đã hết sức lực, dần dần yên tĩnh lại. Ánh mắt cô trống rỗng, nhìn chăm chăm Tạ Như Hạc, như thanh tĩnh lại, khẽ khàn gọi: "Tạ Như Hạc?"

Tạ Như Hạc hạ giọng, mang theo tia trầm ấm: "Anh ở đây."

"Em bị Tăng Nguyên Học bắt cóc." Thư Niệm ngưng bắt chập nói. Trong hốc mắt khô khốc không thể rơi thêm giọt lệ nào nữa, thút thít lên tiếng: "Là ngay bên cạnh khu đất trống trước đây chúng ta hay đi."

Tạ Như Hạc trong nháy mắt cứng đờ, không thể tin được trong lỗ tai mình.

"Cái gì?"

"Em ở ngay căn phòng bên cạnh khu đất trống đó" Thư Niệm cầm lấy tay anh, đôi mắt tròn to nhìn anh, như bị cách trở hướng anh cầu cứu, bướng bỉnh cầu anh: "Anh cứu em, anh tới cứu em với...."

Cảnh sát ập đến.

Vang lên tiếng gõ cửa.

Tạ Như Hạc không đi mở cửa, chỉ nhìn chăm chăm cô, ánh mắt tối lại hỏi: "Em vừa mới nói gì?"

Cái tên Tăng Nguyên Học này, Tạ Như Hạc biết.

Hai năm trước, sau khi bị tai nạn tình lại, Quý Hưng Hoài có nói cho anh biết hung thủ sát hại Quý Trương Ninh đã bị bắt, là Tăng Nguyên Học, đã bị phán án tử hình.

Hắn mới có thêm một án tử nữa, bắt cóc một cô gái hai mươi tuổi.

Tạ Như Hạc biết hung thủ là Tăng Nguyên Học, biết hắn ta bắt cóc một cô gái hai mươi tuổi, biết cô gái bày bị hành hạ một tuần lễ sau mới được cứu, biết cô ấy là người duy nhất sống sót.

Nhưng anh lại không biết.

Quý Hưng Hoài giấu anh một tin tức xấu khác, chưa nói cho anh biết.

Cái cô gái chịu mọi sự dằn vặt hơn địa ngục ấy, từ trong địa ngục chạy trốn.

Là Thư Niệm...

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thiếu hụt

Editor: Mowx~ Beta: Leo Leo

Thư Niệm cúi đầu, không nói thêm gì, cả người co lại, nhìn cực kỳ không có cảm giác an toàn. Cô cũng không có tiếp tục khóc, nhưng trong cổ họng vẫn không kìm được vài tiếng nấc nghẹn ngào, thân thể không tự chủ vẫn đang run rẩy.

Tạ Như Hạc trầm mặc, trên mặt hiện lên một tầng tức giận, đỏ giống như là muốn rỉ ra máu. Anh cố kìm nén cảm giác xúc động muốn giết người, đem áo khoác trên người mình cởi ra, nhẹ nhàng khoác lên người cô.

Cô vô thức co rúm người, không có phản kháng lại, hạ lỗ mũi. Bỗng nhiên níu lấy áo khoác anh vừa phủ lên, quấn chặt bản thân lại hơn chút. Tạ Như Hạc sờ đầu cô, giọng khàn khàn: "Đừng sợ, anh đi mở cửa."

Ý thức được anh muốn rời đi, Thư Niệm lập tức kéo lấy góc áo của anh, vội vã cuống cuồng đứng lên. Nhưng khí lực toàn thân cô vừa mới tiêu tán đi hết, đứng cũng không vững. Thấy thế, Tạ Như Hạc hít một hơi thật sâu, không chút do dự đem cô bế lên, như đang bế một đứa trẻ. Bởi vì cử động đột ngột này của anh, thân thể Thư Niệm có chút cứng ngắc, nhưng rất nhanh liền trầm tĩnh lại, chần chờ ôm lấy cổ anh, đem khuôn mặt vùi sâu vào bên trong hõm vai anh.

Tạ Như Hạc đi đến trước cửa, đưa một tay ra mở cửa. Đứng ở bên ngoài là hai cảnh sát nhân dân, nhìn thấy tư thế này, khuôn mặt sững sờ, sau đó hỏi: "Tiền sinh, là anh báo án đúng không? Nói là trong nhà có trộm đột nhập?"

Tạ Như Hạc gật đầu, nghiêng người nói: "Ở bên trong."

Một vị cảnh sát nhân dân tốt bụng hỏi: "Đã xảy ra việc gì? Cô gái này không sao chứ?" Trạng thái Thư Niệm quả thật không tốt, cũng không có cách nào trả lời. Tạ Như Hạc chỉ có thể đại khái nói ra chuyện vừa phát sinh.

Bởi vì có người ngoài, Thư Niệm một lần nữa lại khàn trương, hô hấp có chút dồn dập. Một trong hai người cảnh sát áp giải tên tội phạm ra ngoài, người còn lại lưu lại hỏi tình huống cụ thể. Tạ Như Hạc không còn tí nhẫn nại, nhưng sợ sẽ dọa đến Thư Niệm, anh chỉ có thể tận lực không phát cáu. Tạ Như Hạc giúp Thư Niệm mang giày xong.

Phương Văn Thừa lúc này vừa vịn chạy tới, sừng sốt: "Thiếu gia, chuyện gì xảy ra?"

Tạ Như Hạc ôm lấy Thư Niệm, nói: "Đi bệnh viện."

- ----

Bốn người cùng nhau lên xe. Vị cảnh sát kia ngồi ở ghế phụ, Tạ Như Hạc cùng Thư Niệm ngồi ở ghế sau. Có lẽ biết tình trạng hiện giờ của Thư Niệm không tốt, cảnh sát cơ bản hỏi được rõ ràng sự việc, không có tiếp tục hỏi tiếp.

Trước tiên Phương Văn Thừa đưa Tạ Như Hạc cùng Thư Niệm đến cửa bệnh viện. Sau đó hẩn khởi động xe, đi theo cảnh sát về đồn giải quyết một vài thủ tục. Lúc này chỉ có thể cấp cứu khẩn cấp. Tạ Như Hạc đưa Thư Niệm đi tìm một mũi uốn ván, xử lý vết thương một lần, rất nhanh liền ra viện.

Tình trạng của cô dần bình phục, dựa vào lưng anh, như ngủ thiếp đi. Con đường nhỏ gần bệnh viện, mơ hồ không có nhiều ánh sáng. Người đi lại cũng rất ít, phần lớn đều là lẻ loi một mình. Tạ Như Hạc công Thư Niệm, trầm mặc đi về phía trước, dần dần thất thần.

Nhớ tới tám năm trước, vào cái ngày u ám đó, anh lại phá lệ thấy được nhan sắc tươi đẹp. Ngày ấy, anh thấy được Quý Tương Ninh người toàn vết thương chồng chất. Bà ngã vào trong vũng máu, bị một con dao sắc bén đâm xuyên qua trái tim, cướp đi sinh mệnh. Là khoảng hồi ức mà đời này anh không muốn nhớ lại. Bởi vì sự tình này, anh cùng ông ngoại rời khỏi thị trấn nhỏ. Nơi đó, cũng trở thành ác mộng duy nhất trong đời anh. Anh không muốn trở về, sợ sẽ lại nghĩ đến mẹ của mình.

Khi còn sống ở một góc nào đó ở đây, bị một con ác quỷ dẫn dắt đến chết. Tạ Như Hạc dừng bước, nhẹ giọng gọi: "Niệm Niệm?"

Thư Niệm không có đáp lại, phát ra tiếng hít thở rất nhẹ nhàng. Anh lẳng lặng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ có thể thấy đôi mắt nhắm nghiền của cô cùng chóp mũi nhỏ nhỏ, lông mi vẫn còn vương nước mắt chưa kịp khô. Khóe mắt Tạ Như Hạc phấp phồng, trái tim đau đớn đến cùng cực. Anh nắm tay của anh bình tĩnh, đột nhiên rơi nước mắt, giọng nói khàn khàn mà trầm thấp: "Anh hối hận rồi."

Hối hận khi năm đó rời khỏi thị trấn, bỏ em ở lại một mình...

Anh hối hận muốn chết rồi.....

Đối với thương tích sau khi gặp kích thích của Thư Niệm dần dần chuyển hướng tốt, bác sĩ tâm lý Vương Nguyệt của cô đưa ra một phương pháp trị liệu, gọi là "Bộc lộ liệu pháp". Đối với việc cải thiện bệnh tình rất có hiệu quả.

Phương pháp trị liệu là, ở một nơi an toàn không có uy hiếp gì đối với cô, bác sĩ sẽ yêu cầu cô kể lại hoàn toàn những sự tổn thương mà cô đã trải qua, cảnh tượng cùng quá trình, cho đến khi sợ hãi hoàn toàn biến mất.

Thư Niệm hoàn toàn không có một tia cân nhắc, trực tiếp cự tuyệt. Ngay từ đầu, cô không hoàn toàn tin tưởng Vương Nguyệt, đều mang theo phòng bị cứng nhắc nói: "Tôi không làm cái này, tôi không nhớ rõ."

Càng về sau, Vương Nguyệt lại kiên nhẫn đề cập lại vấn đề này với cô. Cô cũng chỉ lắc đầu, nghiêm túc nói: "Tôi không nhớ rõ hồi ức của mình."

Nhưng trên thực tế, đoạn hồi ức kia.

Đối với Thư Niệm mà nói, đây là chuyện mà cô nhớ rõ nhất.

Ngày ấy, cô ra ngoài lúc mấy giờ, lúc nào lên xe. Lúc cô đến trấn Thập Duyên gặp được ai, mỗi một chi tiết, mỗi một chuyện phát sinh, cô đều nhớ như in.

Đó là ngày nghỉ đầu tiên của dịp Quốc Khánh. Chỉ nghĩ về nhà một chút, Thư Niệm không mang hành lý nhiều.

Lúc đó là hơn mười giờ sáng, ba cô bạn cùng phòng cô đều là cú đêm, hiện tại đều đang ngủ trên giường. Chỉ có một người tỉnh, đang nằm nghịch đi động. Thư Niệm nhỏ giọng nói tạm biệt cô ấy, sau đó đeo túi xách ra cửa.

Từ Trạch Nguyên đã ở dưới tầng một kí túc xá chờ cô. Hắn cũng không định về nhà.

Lúc yêu nhau, hắn vô cùng dính người. Bởi vì không muốn xa Thư Niệm một thời gian dài như vậy, hắn một mực la cô không cần về nhà. Thư Niệm không có nghe hắn. Cô đặt vé xe buýt lúc hai giờ chiều.

Từ Trạch Nguyên lôi kéo cô đi xem phim, lúc xong thì đã mười hai giờ. Từ trường học đến chỗ trạm đón khách cũng gần một tiếng đồng hồ, Thư Niệm lo sẽ bị trễ chuyến xe, nói muốn đến trạm xe, nhưng Từ Trạch Nguyên không để ý. Hắn mang cô đi ăn. Bởi vì Từ Trạch Nguyên cố kéo dài thời gian, Thư Niệm cực kì phiền muộn, thiếu chút nữa phát giận. Từ Trạch Nguyên lúc ấy mới không tình nguyện đưa cô đến nhà ga.

Đến lúc đến trạm xe đón khách thì đã chậm rồi, Thư Niệm chỉ có thể bỏ tấm vé đó, sau đó mua một tấm phiếu mới. Phần lớn số lượng vé vào ngày nghỉ Quốc khánh đều bị cướp sạch, Thư Niệm mua được vé cũng chỉ có thể vào lúc năm giờ chiều.

Tuy rằng không ảnh hưởng gì, nhưng cô quả thật không vui. Cho đến lúc lên xe, cô không nói chuyện cùng Từ Trạch Nguyên. Từ thị trấn Như Xuyên của miền đông Tứ Xuyên về đến trấn Thập Duyên, nếu như không kẹt xe có lẽ phải trải qua mấy tiếng đồng hồ. Mỗi lần về nhà, Thư Niệm đều ngồi chuyến xe này.

Bởi vì khoảng cách từ trạm xe đến nhà cô không quá xa, cô đi thẳng một mạch về nhà.

Ba năm qua đi đều như vậy. Cô cho rằng lần này cũng như thế. Thư Niệm rời trạm xe khách.

Trời đã tối hẳn, thị trấn vào buổi tối không nhìn thấy rõ người, bày sạp cũng ít. Thi thoảng sẽ thấy một vài cô chú thân quen, Thư Niệm cười híp mắt chào hỏi bọn họ.

Khi đó, Đặng Thanh Ngọc vừa mới gả cho Vương Hạo. Thư Niệm không ngại bà tái hôn, nhưng không có muốn ở cùng với bọn họ, cô ở tại ngôi nhà hiện tại đang ở. Mà bởi vì cô về nhà vào dịp Quốc Khánh, cho nên Đặng Thanh Ngọc cũng về nhà vào ngày đó.

Đi được mười phút, Thư Niệm đi đến chỗ đất trống bên cạnh sông Kiều. Cô thấy một người đàn ông ngồi xổm ở ven đường, bên cạnh là chiếc xe đạp nằm nghiêng ngã trên mặt đất, và mấy quả cam lăn lung tung.

Cô yên lặng nhìn, đi tới hỏi: "Chú không sao chứ?"

Người đàn ông đó ngẩng đầu, nhìn cô hiền hòa cười: "Không sao. Ngã một cái thôi, chi là không thể đứng được."

Đặng Thanh Ngọc gọi điện cho cô, Thư Niệm nhìn hắn gật gật đầu, rồi đi ra một bên nghe điện thoại: "Mẹ... vâng... Mẹ không cần đến đón, con về gần đến nhà rồi... vâng, vâng, con biết rồi."

Cúp điện thoại xong, Thư Niệm giúp hắn nhặt những quả cam đó lên, vừa nói: "Chú đi xe đạp lần sau nhớ để ý kĩ một chút. Trên con đường này có rất nhiều hòn đá nhỏ, đi xe dễ bị ngã lắm. Tôi biết chú cũng hay đi giao bán ở đây."

Người đàn ông vẫn cười như cũ: "Được, cảm ơn."

Thư Niệm đứng lên, nở một nụ cười khách sáo: "Tôi về nhà trước đây, chú đi đường cẩn thận"

Cô nhắc chân dọc theo hướng sông Kiều đi. Không đợi cô đi được mấy bước, người đàn ông đột nhiên kéo cô: "Này cô gái"

Thư Niệm quay đầu lại: "Hả? chú đang gọi tôi ư?"

"Ừ" Người đàn ông vừa đứng vừa cầm túi cam đưa cho cô: "Cảm ơn cô đã giúp tôi, túi cam này coi như quà đáp lễ. Tôi vừa hái, rất ngọt."

Thư Niệm khoát tay áo:" Không cần đâu, cảm ơn chứ"

Tay của người đàn ông đó không buông, kiên trì nói:" Cầm đi"

Thư Niệm cũng rất kiên trì:" Thực sự không cần đâu."

Người đàn ông giải thích:" Chân của tôi bị thương, bước đi cũng tốn sức, cầm cam cũng tốn sức. Còn không bằng đưa cho cô cầm về."

Nghe vậy, nét mặt Thư Niệm buông lỏng, do dự mà đi tới.

Cùng lúc cô nhận cái túi cam kia, thì người đàn ông rút ra một vật cứng, dùng sức đập thẳng vào đầu cô.

Trên mặt vẫn mang một nụ cười thân thiện, như một cái mặt nạ.

Trong nháy mắt, Thư Niệm mất ý thức.

Thậm chí, lúc té xui, cô cũng không phản ứng kịp.

Lúc này người vừa mới thương tổn cô, lại là người mấy giây trước còn mỉm cười nói cảm ơn cô.....

- -----

Tạ Như Hạc tìm quần giả, nhờ thay quần áo khác cho Thư Niệm. Trong phòng thực sự không còn quần áo khác, cô chỉ có thể mặc áo của anh, rộng thùng thình như vậy.

Anh nhìn khuôn mặt đang ngủ của Thư Niệm, gò má hơi sưng, nhìn qua như muốn chọc người yêu thương. Tay Tạ Như Hạc mở đèn ngủ bên cạnh, tắt đèn sáng của gian phòng, rồi ra ngoài.

Ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách.

Tạ Như Hạc bật di động, gọi điện thoại cho Quý Hưng Hoài. Nghe giọng ông ngoại già nua, hiền từ vang lên ở đầu bên kia, ánh mắt anh yên tĩnh, nói thẳng:" Ông biết chuyện Thư Niệm bị Tăng Nguyên Học bắt cóc sao?"

Đầu kia trong nháy mắt trầm mặc. Tạ Như Hạc rũ mắt, cố sức mỉm môi, chờ đáp án.

Có lẽ trải qua mười phút, Quý Hưng Hoài thở dài, thừa nhận nói:" Biết, đoạn thời gian đó cháu mới vừa tỉnh lại sau tai nạn xe cộ, chân hoàn toàn xảy ra vấn đề, trạng thái rất kém."

"..."

" Sợ cháu lúc ấy chịu không nổi, nên ta không nói."

Tạ Như Hạc nhắm chặt mắt, không phát giận, tay liền cúp điện thoại.

Qua mấy phút, điện thoại lần thứ hai vang lên.

Là điện thoại của Phương Văn Thừa.

Tạ Như Hạc nhận điện thoại.

Phương Văn Thừa nói qua tình huống bên kia:" Tên trộm này hình như là một kẻ tái phạm, vừa mới khai trước đây cũng đã từng đi trộm được vài nhà rồi, chưa bị bắt lần nào, còn có một lần làm người ta bị thương..."

Nói xong chuyện này, Phương Văn Thừa lại nói:" Được rồi, Thiếu gia. Trước thiếu gia bảo tôi đi điều tra chuyện của Lê Thịnh kia, tôi tra được hắn còn đang hít thuốc phiện, đã tìm niềm vui bằng cách ghi lại quá trình. Hiện tại hắn đã gửi đi rồi triệt tiên hết chứng cứ."

Tạ Như Hạc không nghe hết câu:" đã biết".

Sau đó liền cúp điện thoại.

Anh ngây ngô ở phòng khách một lát rồi mới về phòng.

Thư Niệm lúc này vừa mới tỉnh lại, liền mở to mắt, nhìn trần nhà. Nghe được động tĩnh, cô lập tức bò dậy, lui vào góc giường, đến đâu không dám ngẩng, thở dồn dập, hỗn hển.

Tạ Như Hạc nhẹ giọng giữ cô:" Thư Niệm"

Phản ứng của cô rất chậm, qua vài phút mới ngẩng đầu lên, ngáy ngốc nhìn về phía anh.

Nhìn thấy là anh, tâm tình sợ hãi của cô trong nháy mắt tan biến hết đi.

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhìn qua có vẻ thanh tỉnh hơn chút, rất khẩn trương nói với anh: "Tạ Như Hạc, chúng ta đừng ở trong phòng tối om này được không?"

"Ừ" Tạ Như Hạc không hỏi vì sao, bật đèn.

"được"

"phòng ở tối như mực ý" Thư Niệm thì thầm nói nhỏ: "sẽ có người xấu đến"

Tạ Như Hạc qua ngồi bên cạnh cô, không dám ngồi quá gần cô, sợ làm cô sợ hãi. Anh thấp giọng dụ dỗ nói: "Hiện tại phòng sáng rồi, sẽ không có kẻ xấu vào."

Gian phòng bừng sáng ngời, trạng thái của cô rõ ràng đã tốt hơn nhiều, nhưng cô cũng không đáp lời.

Một lát sau, Tạ Như Hạc đưa tay xoa mặt cô, hỏi: "có muốn ngủ hay không?"

Thư Niệm không né tránh, nói: "sẽ nằm mơ"

Tạ Như Hạc thuận theo nói: "không muốn ngủ sẽ không ngủ"

Thư Niệm chui vào trong chăn, cực kì không có cảm giác an toàn hỏi: "có thể khóa cửa hay không?"

anh gạt đầu: "có thể"

Tạ Như Hạc khóa trái cửa, rồi quay trở lại. Anh nhìn Thư Niệm giấu cả người trong chăn, đột nhiên nói: "Niệm Niệm, em ở cùng một phòng với anh được không?"

Nghe nói như thế, Thư Niệm từ trong chăn lộ đầu ra, dè dặt nhìn anh.

"hiện tại do em đang ở một phòng này, anh sẽ tạm lánh sang phòng khác. Nếu em không thích, anh cũng sẽ đến tầng mười bảy."

Giọng nói ôn nhu của Tạ Như Hạc, trương cầu ý kiến cô: "Em nghĩ có thể không?"

Thư Niệm hít mũi, nói: "Anh đã thấy rồi"

Tạ Như Hạc yên lặng: "Cái gì?"

"Bộ dạng vừa rồi của em..." Thư Niệm lần nữa vùi đầu vào chăn, nghẹn ngào nói: "Em có bệnh tâm thần, em biết bệnh trạng của mình, em không nên nói yêu anh."

"..."

"Điều kiện của anh tốt như vậy" năng lượng cơ thể cô như đã đến cực hạn, cam chịu nói: "Không nên hoài phí vào em như vậy. Có rất nhiều người thích anh, anh không nên tìm em, anh nên yêu một người hoàn mỹ hơn em"

Cô đang nói chuyện tự nhiên.

đột nhiên, trên giường mềm mại, hai bên trái phải đột nhiên có chút cảm giác bị trùng xuống, như là đang nhích lại gần anh.

Thư Niệm nghĩ trong đầu định kéo chăn.

Chống lại tầm mắt anh.

Tạ Như Hạc chăm chú nhìn cô: "Thiếu hụt của em cái gì?"

Thư Niệm đỏ mặt, đúng lúc đang định nói chuyện, anh đột nhiên lại gần, hôn một cái lên má lúm đồng tiền của cô. Thư Niệm không hề phòng bị liền đơ người. Cô nhìn như người bị khinh bạc, trợn to mắt nhìn anh.

Yên tĩnh.

Nhìn nét mặt của cô, Tạ Như Hạc khước miệng câu lên, lại dùng ngón tay chọc chọc vào phần bụng của cô ở trong ổ, nghiêm túc hỏi: "Là cái này à?"

Leo Leo: Cung vẫn tuyển tú ghen các nàng, mời đăng kí, mời đăng kí *tung hoa tung hoa *

Vee: Đạo này có nhiều bộ hay ghê mà chẳng có nhân giiii. Lewewww

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cái này không phải lỗi của em

Editor: Mowx~~~Beta: Leo Leo.

Thư Niệm đưa tay che lấy một bên gương mặt bị anh hôn, hít hít mũi, lúng túng phản bác: "Không phải cái này..."

Đôi mắt và mũi của cô đều đỏ ửng lên, giống như một con thỏ nhỏ bị úy khuất. Bởi vì đột ngột bị hôn, tâm tình khổ sở của Thư Niệm trong nháy mắt bị thay đổi, nhần nhin nửa ngày cũng chỉ nói một câu: "Anh làm sao lại hôn em..."

Tạ Như Hạc nghiêng đầu một chút, hỏi: "Không thể hôn sao?"

"Không phải..." Thư Niệm mấp máy môi, có chút mơ màng, đột nhiên không thể nhớ rõ mình vừa mới nói với anh cái gì. Cô di chuyển ánh mắt sáng chỗ khác, nghiêm túc suy nghĩ, sau một lúc mới không lạnh không nóng nói: "Có thể."

Sau đó, cô buồn buồn bỏ sung: "Nhưng em hiện tại quá xấu, không muốn hôn."

Tình lại đã cảm thấy mặt cùng cổ đều đau, chính mình sờ sờ, có thể phát hiện rất rõ nửa gương mặt đều bị sưng. Coi như không có gương, cô cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng hiện tại của mình.

Nghe vậy, Tạ Như Hạc rũ mắt xuống nhìn chằm chằm cô, ngũ quan được ánh đèn phủ lên nhìn đến thật ôn nhu, nhìn chuyên chú mà dịu dàng.

Thư Niệm né tránh ánh mắt của anh.

Một giây sau, Tạ Như Hạc ghé sát tới, cúi đầu xuống, đối diện với ánh mắt nhút nhát xen lẫn chút tự ti của cô. Anh dừng lại, nhẹ nhàng hôn mắt cô, hỏi: "Vừa rồi không phải nói có thể sao? làm sao lại đổi ý nhanh như vậy?"

"...."

"Không cho phép đổi ý." Giọng nói của anh như đang dạy dỗ một đứa trẻ, nhưng không mang theo vẻ mặt nghiêm nghị, mà lại giống như đang dỗ dành. Cánh môi Tạ Như Hạc dờn xuống, dán lên môi của cô, nói hàm hồ không rõ: "Anh hiện tại lại muốn hôn."

Thư Niệm không nguyện ý đi ngủ, Tạ Như Hạc cũng không có dỗ dành cô đi ngủ.

Bởi vì hành động thân mật kia, cô đã không còn cảm giác tự ti kia nữa, cũng không có muốn như lúc này, không cùng Tạ Như Hạc làm chuyện yêu đương, chỉ là rất an tĩnh ngồi ở đầu giường, không lên tiếng.

Từ đầu đến cuối chỉ nghe thấy Tạ Như Hạc nói chuyện với cô.

Tạ Như Hạc không phải là người nói nhiều, anh không biết nên nói cái gì. Nội dung lúc này anh nói với cô cũng chỉ là thời điểm phát sinh sự việc lúc anh ở Pháp, phần lớn đều buồn tẻ vô vị, còn nữa chính là suy nghĩ cùng linh cảm để sáng tác bài hát.

Những nội dung này đối với cô, nói chung không thú vị.

Nhưng anh chỉ muốn nỗ lực di dời sự chú ý của cô, dừng lại suy nghĩ những việc kia.

Đột nhiên gặp phải, tinh thần và thể lực Thư Niệm bị hao tổn. Giờ phút này mi mắt cô sụp xuống, lắng nghe Tạ Như Hạc nói chuyện, nhưng lại giống như là khôn cùng đến cực hạn. Cô không muốn ngủ, chỉ có thể ngồi thẳng một chút.

Nghĩ nghĩ, Thư Niệm nhìn chằm chằm vào một khoảng không nào đó, ánh mắt có chút trống rỗng, đột nhiên ngắt lời Tạ Như Hạc, chủ động mở miệng: "Nếu như về sau anh cảm thấy không chịu nổi."

Tạ Như Hạc sững sốt, yết hầu khẽ chuyển động, không nói gì.

Thư Niệm nói hết lời: "Anh có thể trực tiếp nói với em."

"...."

"Mặc kệ quyết định của anh như thế nào." Thư Niệm không tiếp tục khóc, dùng sức dụi dụi mắt, cổ họng như nghẹn lại: "Em đều sẽ rất cảm ơn anh."

Tạ Như Hạc lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, chân thành nói: "Anh sẽ không."

Nghe được đáp án này, Thư Niệm trầm mặc một hồi, đột nhiên nhắc đến một chuyện: "Em có lẽ đã kể với anh, trước kia em đã yêu đương một lần, là cùng với Từ Trạch Nguyên."

Tạ Như Hạc nín thở, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng. Biết rằng đề cập với anh chuyện của Từ Trạch Nguyên là không tốt lắm, có thể bởi vì một mối, mạch suy nghĩ của Thư Niệm không rõ ràng lắm.

Ngay lúc này, cô chỉ muốn đem hết những suy nghĩ nói ra, những ý nghĩ nhẩn nhai thật lâu, muốn nói hết cho anh biết.

"Em lúc ấy, được cảnh sát cứu ra, có một khoảng thời gian dài không trở lại trường học."

"...."

"Là ở bệnh viện dưỡng thương." Thư Niệm nói rất chậm, nói mấy câu lại dừng lại vài giây, giống như là đang suy nghĩ, "Còn có, phải làm ghi chép. Bọn họ lần lượt tới hỏi em, em thế nào lại bị bắt, một tuần kia đã xảy ra những chuyện gì, Tăng Nguyên Học đã làm gì với em."

Tạ Như Hạc nắm chặt tay cô, an tĩnh nghe.

"Thật là nhiều người tới hỏi."

Nhớ tới sự việc khi ấy, Thư Niệm đột nhiên nóng nảy, buồn buồn nói: "Tại sao muốn em nói nhiều như vậy? Em đã nói hết cho bọn họ, có sao lại còn một mực muốn hỏi."

Tạ Như Hạc nói: "Là bọn họ không đứng."

"Sau đó." Thư Niệm tiếp tục suy nghĩ, "Từ Trạch Nguyên trong khoảng thời gian này có tới tìm em một lần."

Tạ Như Hạc hỏi: "Tới an ủi em sao?"

Thư Niệm hít mũi một cái: "Hắn ta thấy em bị thương, cảm thấy không vui. Có lẽ là tới an ủi đi, em cũng không thể nào nhớ rõ được. Chỉ nhớ hắn chỉ đến một lần duy nhất."

"..."

"Về sau, em dưỡng thương tốt, liền quay trở về trường học." Thư Niệm nói "Sau khi trở về em mới biết được, trong khoảng thời gian em mất tích kia, các học sinh trong trường đều lan truyền chuyện của em. Người xung quanh em về cơ bản đều biết chuyện, người không biết em cũng đều biết chuyện nữ sinh mất tích trong vòng một tuần lễ."

"Bọn họ đều cảm thấy em rất thảm, cảm thấy em rất đáng thương. Mất tích một tuần lễ, bị một gã đàn ông bắt, cảm thấy nhất định em đã bị hãm hiếp cưỡng gian."

Thư Niệm rất bình tĩnh bày tỏ: "Sau đó Từ Trạch Nguyên lại đến để chia tay với em."

"Hắn nói với em, hắn biết em rất dũng cảm, không thêm đề ý những chuyện này. Nói em có thể rất bình tĩnh đối diện với những vấn đề của cảnh sát, về sau có thể mặt không đổi sắc trước tòa án, nghe được những đồn đại vô căn cứ của người khác cũng không cảm thấy có quan hệ với mình."

Một lần nữa trong mắt Thư Niệm hiện lên một tầng nước mỏng, "Hắn nói hắn không làm được, hắn thừa nhận rằng mình nhu nhược, chịu không được những ánh mắt sấm soi của người khác."

"Nhưng em không dũng cảm." Thư Niệm cố gắng ngăn tiếng nức nở nơi cổ họng: "Em mỗi ngày đều rất sợ hãi."

Mỗi lần nhớ lại đoạn hồi ức này, cô đều cảm thấy rất sợ hãi.

Nghĩ đến còn có thể phải ra tòa, nghĩ đến còn có thể gặp lại Tăng Nguyên Học, Thư Niệm không có nổi một ngày ngủ yên ổn. Có thể cô cố nén sợ hãi, một lần lại một lần nữa phối hợp làm việc với cảnh sát cùng luật sư, đều chỉ là hi vọng Tăng Nguyên Học có thể bị phán án tử hình. Cái án tử hình hòa hoãn vô hạn là điều mà cô không thể nào chấp nhận được.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Thư Niệm hận một người đến như thế.

Chỉ cần hắn vẫn tồn tại trên đời này, cô mỗi ngày mỗi đêm đều không thể nào yên giấc, ngủ thiếp đi cũng sẽ bị bừng tỉnh. Chỉ sợ hắn sẽ trở về, lại một lần nữa kéo cô đến căn phòng u ám kia, với đủ kiểu tra tấn dã man.

Chỉ cần hắn chết.

Những sợ hãi kia hẳn là sẽ biến mất theo.

Thư Niệm là nghĩ như vậy.

Thế nhưng lại không có.

Thoát ra khỏi địa ngục, một thời gian dài sau đó, bởi vì vấn đề tinh thần, mỗi ngày cô cứ ngỡ như Tăng Nguyên Học vẫn đang ở bên mình, rồi chịu thương tích, cứ như thế một tuần lễ.

Những cái hồi ức kia cứ xuất hiện lặp đi lặp lại, giống như là gông xiềng giam cầm cô lại. "Bọn họ làm sao lại có thể nói em như vậy." Thư Niệm là thật sự không hiểu được, "Em không bị cưỡng gian, nghe như vậy thật sự rất khó chịu, nhưng tại sao họ lại làm vậy?"

"Bọn họ nghĩ em muốn cảm thấy xấu hổ như vậy sao? Nhưng em là người bị hại, tại sao em lại phải cảm thấy xấu hổ?" Cô đỏ mắt, gằn lên từng chữ nói, "Em bị tổn thương, cái này không phải lỗi của em."

Dựa vào cái gì chứ?

Nên cảm thấy xấu hổ, đúng là làm hại người, là đang xát muối lên vết sẹo trên người bị hại.

Không phải cô.

Nói một tràng dài như thế, triệt để sử dụng hết khí lực của Thư Niệm, giọng nói ngày càng trở nên nhẹ bẫng, "Thời điểm em phát bệnh rất đáng sợ, nếu như về sau anh muốn chia tay với em, có thể nói cho em biết."

Khóe mắt Tạ Như Hạc đỏ lên, miễn cưỡng nâng khóe miệng. "Thế này hả."

"Em trước kia một mình cũng tốt." Thư Niệm giống như đang tự thôi miên bản thân, "Cho nên anh không cần phải lo lắng, em không cảm thấy mình mất mặt, cũng không bởi vì chia tay với anh mà gặp rắc rối. Em sẽ ổn thôi."

Tạ Như Hạc hôn lên mu bàn tay cô. "Lần này, anh với em nhất định sẽ tốt."

Cô không có đáp lại.

Mí mắt đã đóng lại, cau mày ngủ thiếp đi. Tạ Như Hạc cũng không có lên tiếng nữa, vén vén tóc mái của cô lên.

Anh ngồi bên cạnh cô, cứ yên lặng mà ngắm nhìn cô như vậy.

Trong hồi ức kia của Thư Niệm, cô rất dũng cảm.

Cô không sợ người lớn giận dữ mắng mỏ, không sợ bạn học trêu đùa, không sợ những côn trùng có hình thù kì quái, không sợ đi đường một mình vào ban đêm. Trừ ma quỷ căn bản không có tồn tại, cô không có sợ bất kì thứ gì.

Trong phòng học, nghe thấy bạn nữ cùng lớp vì con ong mật bất ngờ bay vào mà hoảng sợ thét lên, cô cũng sẽ không vì mình không sợ mà cảm thấy hành động sợ hãi của bạn nữ sinh kia là khó hiểu.

Cô sẽ chủ động giúp các bạn đuổi nỗi sợ kia đi, sau đó lại nhỏ giọng trấn an các cô.

Để bọn họ không cần phải sợ.

Khi thấy anh bị Tạ Ký dùng cái chén ném bị thương, cô muốn đi nói với Tạ Ký rằng như vậy là không đúng, dù cho rõ ràng có khả năng mình sẽ bị tổn thương.

Cô vẫn như cũ làm việc nghĩa không chùn bước.

Cũng có thể là cô nhát gan.

Lại bởi vì một tên biến thái mà sợ hãi đến thút thít, đối với anh phát cáu, làm bộ dụ hoặc anh, để anh đưa cô đi học.

Cô sẽ biết sợ bị tổn thương, nên cẩn thận mà né tránh những chỗ tối tăm. Khoảng thời gian sợ hãi kia, chỉ chiếm cứ một đoạn rất nhỏ trong khoảng thời gian dài dằng dặc của cuộc đời cô. Nhưng hôm nay, cô lại thành cô của thường ngày.

Một Thư Niệm nhiệt tình yêu thương cả thế giới.

Từ một người không biết sợ hãi, lại biến thành một người cái gì cũng sợ hãi.

Sợ cô nửa đêm sẽ đột nhiên tỉnh dậy, Tạ Như Hạc không dám đi, ngồi ở ghế sofa bên cạnh cô một đêm. Ngày thứ hai trời vừa sáng, Thư Niệm liền tỉnh. Cô ngồi dậy, tinh thần vẫn kém như cũ, giống như là không kịp phản ứng, mờ mịt nhìn xung quanh.

Tạ Như Hạc bị động tĩnh của cô làm cho tỉnh lại, mở mắt ra. Tay chân anh dài, ngồi ở chiếc sofa nhỏ một đêm, cũng không quá dễ chịu. Lúc này vô thức duỗi lưng một cái.

Thư Niệm dừng một chút, hỏi: "Anh sao lại ngủ ở đây?"

Tạ Như Hạc không có trả lời cô, chuyển đề tài: "Buổi sáng em muốn ăn cái gì?"

Thư Niệm lắc đầu: "Em đi rửa mặt."

Cô bò dậy, đột nhiên chú ý tới quần áo mình đang mặc trên người, sững sốt một lúc, ngo ngác nhìn về phía Tạ Như Hạc. Trong nháy mắt mặt Thư Niệm đỏ lên, ngập ngừng nói: "Anh không thể thay quần áo cho em..."

Tạ Như Hạc cũng sững sốt một chút, vành tai nháy mắt ửng đỏ: "Không có, anh đi tìm vú giúp em thay."

Thư Niệm đem quần áo trên người giặt giặt, vệ mặt có chút xấu hổ. Nhưng cô lại sợ Tạ Như Hạc hiểu nhầm ý mình, quần bách giải thích: "Em không có ý kháng cự anh.... Chỉ là cảm thấy chúng ta chưa kết hôn, như thế này thì không tốt lắm..."

"..." Tạ Như Hạc quay qua nhìn cô, "Anh biết."

Hai người một người đứng trên mặt đất, người kia thì nửa quỳ trên giường.

Giăng co trong chốc lát.

Thư Niệm cảm thấy không đúng lắm, nhỏ giọng bổ sung: "Em cũng không có ám chỉ muốn kết hôn với anh..."

Vee: huhuuuu.. Sắp có pj mới.

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bị cắn

Edit: Leo Leo~~~ Beta: Vee

Tối hôm qua, Thư Niệm không tắm, chỉ thay quần áo.

Tuy hiện tại là mùa đông, không ra mồ hôi, trên người không có mùi gì, nhưng hôm qua cô bị một người xa lạ đụng vào. Thư Niệm thấy khó chịu khắp người, chần chừ nói với Tạ Như Hạc mình muốn đi tắm.

Tạ Như Hạc xoay người đưa cho cô bộ quần áo sạch sẽ, dặn cô đừng để vết thương chạm vào nước.

Thư Niệm đồng ý, ôm quần áo vào trong phòng tắm. Bên trong rất rộng rãi thoáng mát, nhìn qua khá là đầy đủ thiết bị.

Nhìn cách bài trí này, cô có chút sững sờ.

Cô lấy lại tinh thần rất nhanh, cúi đầu, chậm rãi cởi quần áo trên người.

Động tác của Thư Niệm cẩn thận, sợ chạm đến vết thương trên cổ. Không có đồ trong sạch sẽ, Thư Niệm chỉ có thể mặc tiếp bộ cũ, tối nay khi quay về nhà sẽ thay bộ khác sạch sẽ hơn.

Cô mở vòi hoa sen, dòng nước ấm áp rơi vào người cô.

Đèn phòng tắm rất sáng, ánh sáng màu trắng, khiến cho cô có cảm giác an toàn. Xung quanh tỏa ra mùi vị nhàn nhạt quen thuộc mà dễ ngủ, giống với mùi vị trên người của Tạ Như Hạc.

Cô nghĩ đến mấy câu vừa cùng anh nói, câu trả lời bình tĩnh của anh: "Không cần ám chỉ."

Thư Niệm có chút đỏ mặt.

Cô không phải là một người ngốc, tất nước đang xả lên người đi. Cô xoa tóc ra bôi dầu gội, gội đầu. Tiếp theo, đột nhiên Thư Niệm nghe tiếng nước mưa rơi vang lên nhẹ nhàng.

Lạch cạch lạch cạch.

Động tác Thư Niệm dừng lại, ngẩng đầu, thấy một giọt nước nhỏ từ vòi hoa sen ngưng tụ mà chảy xuống. Cô nhìn chăm chăm vào không trung, không

hiểu sao lại suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên có cảm giác sợ hãi nổi lên trong lòng.

Đại khái một lúc sau, cánh cửa bên cạnh bị người bên ngoài mở ra, sau đó một người tiến vào. Thư Niệm nín thở mở vò tắm hoa sen.

Tiếng mưa rơi chậm chạp mà trong suốt dần biến thành tiếng nước ào ào. Thư Niệm cấp tốc xả nước xả phòng trên đầu xuống, nhanh chóng tắm rửa rồi mặc quần áo. Tóc của cô ướt sũng, khiến quần áo trên người cô cũng bị ướt. Trên mặt đất cũng vậy.

Không thấy Tạ Như Hạc trong phòng.

Ra ngoài phòng khách, Thư Niệm không thấy bóng dáng anh.

Nhưng cô nghe thấy tiếng động nhỏ trong phòng bếp.

Thư Niệm để chân trần đi đến, yên tĩnh. Anh đang đứng trước lò vi sóng, buông xuống suy nghĩ, bộ dáng chăm chú, cầm trong tay một cái môi khuấy. Như là dùng dư quang chú ý đến cô, anh nhìn lại.

Thấy cả người cô ướt đầm, Tạ Như Hạc đi đến bên cô, hỏi: "Sao em không dùng khăn lau khô người đi rồi ra?"

Môi Thư Niệm mím lại căng lên, trầm mặc không trả lời.

"Em chờ chút". Tạ Như Hạc dẫn cô đến cạnh ghế sa lon. Sau đó, trở về phòng cầm cái khăn bông. Anh nhanh chóng trở lại, dùng khăn bông bao xung quanh Thư Niệm, giờ tay giúp cô lau khô tóc, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Cô bám chặt quần áo của mình.

Thấy cô không lên tiếng, Tạ Như Hạc không hỏi hại, kiên nhẫn lau khô tóc cô. Đúng lúc đó, điện thoại của Thư Niệm đổ chuông.

Điện thoại nằm trên bàn trà, Tạ Như Hạc lấy giúp rồi đưa cho cô.

Về mặt Thư Niệm chậm chạp chưa tiếp nhận điện thoại.

Cô rũ mắt, nhìn chằm chằm vào tên trên điện thoại, chậm chạp không bắt máy.

Tạ Như Hạc liếc nhìn: "sao lại không trả lời?"

"Là đạo diễn." Thư Niệm buông tay xuống, giọng nói nhỏ nhẹ: "chắc tìm em để thử âm."

Ngữ khí của anh ôn hòa: "vậy sao lại không vui?"

Thư Niệm cứng rắn nói: "Em không muốn đi."

Tạ Như Hạc xoa đầu cô nói: "Vậy không đi nữa."

Yên tĩnh một lúc lâu sau.

Bên tai chỉ nghe thấy âm thanh hít thở của hai người, cùng với âm thanh ma sát của tóc.

"Trước đây, em mắc chứng ảo giác, sẽ nghe được âm thanh nước mưa." Thư Niệm hít mũi, buồn buồn giải thích: "Sau đó thì đau đầu, uống thuốc mới có thể giảm đau. Vừa nãy tắm, em nghe được âm thanh nước mưa."

Tạ Như Hạc liền mang hòm thuốc đến: "Vậy bây giờ em còn nghe được không?"

Thư Niệm ngậm miệng, như đang cố nghiêm túc nghe thử âm thanh trong đầu, sau đó mới nói: "Không có."

Tạ Như Hạc lại nói: "Còn đau đầu không?"

"Không đau."

"Vậy là tốt rồi."

Giọng nói của Thư Niệm nhỏ, bổ sung: "Cái cổ đau."

"Dính nước rồi." Tạ Như Hạc cầm bông y tế, chấm nước sát trùng nói: "Anh thay thuốc cho em."

Nhớ đến lời dặn trước khi vào phòng tắm của anh, Thư Niệm rũ đầu, nhỏ giọng giải thích: "Em không cố ý đựng nước đầu, em nhớ rất lý lời nói của anh..."

Tạ Như Hạc nâng cằm cô, cúi đầu nhìn vết thương của cô trên cổ. Khoảng cách giữa hai người rất gần, Thư Niệm hoàn toàn có thể cảm nhận được hơi

thở của anh, động tác rất nhẹ bôi thuốc cho cô.

Anh nở nụ cười nhẹ, sau đó nói: "Anh biết"

"..."

Vết thương trên cổ cô được anh xử lý tốt, Tạ Như Hạc ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt mà mình yêu thương.

Bị anh nhìn chăm chăm như vậy, Thư Niệm có chút không tự nhiên, vô ý tức quay đầu, lại bị anh bắt quay trở lại.

Tạ Như Hạc thấp giọng nói: "Đừng nhúc nhích."

Thư Niệm trong nháy mắt ngồi thẳng lên, một cử động nhỏ cũng không dám.

Như một con hamster nhỏ bé đang kéo căng cảm xúc.

Đầu ngón tay anh có nhiệt độ khá thấp, chạm vào mặt cô, như đang dán lên khối băng. Ánh mắt Tạ Như Hạc rất sáng, không nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ cẩn thận quan sát vết thương bên má trái của cô.

Thư Niệm nuốt một ngụm nước bọt, có chút không chịu được khoảng cách này.

Qua một đêm, vết thương của Thư Niệm đã bớt sưng, nhìn qua chỉ có chút hồng.

Tạ Như Hạc dựa vào mặt của cô, nói: "Mặt sẽ không bôi thuốc."

Thư Niệm ngoan ngoãn ồ một tiếng.

"Quần áo này ướt". Tạ Như Hạc kéo cô đứng lên, vuốt vuốt tóc cô.

"Em vào trong phòng thay quần áo đi, quần áo treo trong tủ đều có thể mặc."

Thư Niệm gật đầu.

Tạ Như Hạc lại nói: "Thay xong rồi thì ra đây, anh làm bữa sáng cho em."

Thư Niệm gật gật đầu, đi trở về phòng.

Tùy tiện cầm bộ quần áo trong ngăn kéo thay, rất khoan khoái trở về phòng khách. Cô đi đến bên cạnh bàn ăn, liền ngồi xuống.

Tạ Như Hạc pha sữa tươi, mang ra đặt ở bên cạnh cô.

Trên bàn có mấy chiếc bánh sandwich Anh xé một chiếc bánh trong đó, đặt vào trong tay Thư Niệm.

Thư Niệm nhận lấy, nói câu cảm ơn, cúi đầu cắn một cái.

Hai người trầm mặc ăn xong bữa sáng.

Một lát sau, Thư Niệm đột nhiên hỏi: "Tên trộm ngày hôm kia, em không cần đi lấy lời khai sao?"

Tạ Như Hạc nói: "Không đi cũng không sao cả."

Thư Niệm suy nghĩ một chút, buồn buồn nói: "Hay là đi đi."

Tạ Như Hạc nhìn cô, liền thuận theo cô.

"Em phải về nhà một chuyến."

Thư Niệm dụi dụi mắt, "Lấy chút đồ"

"Lấy cái gì?"

"Lấy quần áo và vài đồ khác nữa"

"Ừ."

Cái miệng nhỏ của Thư Niệm cắn bánh sandwich, mớ hồ không rõ nói: "Tạ Như Hạc, em hơi sợ."

Động tác Tạ Như Hạc dừng lại, ngẩng đầu: "Làm sao vậy?"

"Em sợ chứng bệnh của em lại phát tác, em không muốn sinh bệnh."

Lông mi Thư Niệm run run, thấp giọng nói: "Lúc trước em đã rất tốt rồi, em không muốn chuyện này ảnh hưởng đến cuộc sống của em."

Bởi vì chỉ cần có bất cứ chuyện gì, đồ vật hoặc tình cảnh nào đó tương đương, đều sẽ khiến cô có thể tái hiện lại toàn bộ quá trình bị thương đau khổ đó, mang đến cho cô trải nghiệm vô cùng thống khổ và phản ứng sinh lý.

Thường xuyên gặp phải cảm giác sợ hãi mãnh liệt như vậy, sẽ kèm theo triệu chứng tim đập nhanh, tức giận, sẽ có cảm giác hít thở không thông, muốn kêu cứu, sẽ không ngừng la hét chói tai, như là phát điên.

Lúc ngủ cũng có thể mơ đến những điều sợ hãi nhất.

Không dám ra ngoài, không dám đi công tác, sợ ở trước mặt người khác sẽ phát bệnh. Sợ cái bệnh này hành hạ đến tê liệt, lại không thể chạy trốn, cuối cùng đi vào đường cùng.

Cô nói mình nhất định sẽ tốt.

Nhưng thật ra, cô cũng không có khả năng mình sẽ sống qua lần thứ hai.

Tạ Như Hạc vô thức nắm thành quyền, âm thanh mềm nhũn, nói giống như dỗ con nít: "Vậy đi gặp bác sĩ được không?"

Thư Niệm giương mắt nhìn anh, rất nhanh rũ xuống: "Được."

"... Cô cầm lấy cái cốc, thổi nguội rồi uống một hớp sữa tươi, như tùy ý nói: "Em đi một mình được không?"

Nghe vậy, Tạ Như Hạc liền hỏi: "Em có chắc là muốn đi một mình?"

Thư Niệm không nói chuyện, bàn tay nắm cái cốc có vẻ chặt.

Tạ Như Hạc nghiêng đầu, suy tư: "Ý em là muốn để anh ở nhà một mình?"

Thư Niệm có chút không vui, không biết anh muốn nói gì: "Ừ."

Anh nhìn chằm chằm Thư Niệm, nét mặt không một cảm xúc, nghiêm túc nói: "Anh ở nhà một mình cũng biết sợ."

"..."

-

Tạ Như Hạc hỏi đại khái tình huống từ chỗ Phương Văn Thừa, sau đó cùng Thư Niệm đến đồn công an lấy khẩu cung, không tốn quá nhiều thời gian.

Hai người ra khỏi đồn công an, rồi qua phòng Thư Niệm lấy đồ.

Có lẽ tên trộm vừa mới bắt đầu lục các học tủ trong căn phòng, còn chưa kịp tìm trong phòng khách thì Thư Niệm trở lại rồi.

Tính ra, phòng khách nhìn không đến nỗi là loạn lăm.

Xung quanh gian phòng của Thư Niệm đều bừa bộn.

Cô không quá để ý đến nó, lấy vali ra, nhanh chóng dọn dẹp lại. Chủ yếu là quần áo tắm rửa và đồ dùng hằng ngày, cùng với bộ đồ dưỡng da.

Phần lớn đều là đồ dùng cá nhân tư mật của con gái.

Sợ Thư Niệm sẽ cảm thấy không được tự nhiên, Tạ Như Hạc không ở trong phòng quá lâu, nhanh chóng ra ngoài phòng khách, kiểm tra của ban công có bị cạy khóa gì hay không.

Thư Niệm thu dọn phòng xong, đem tất cả đồ đạc xếp gọn vào vali, tốn không ít thời gian. Cô mở ngăn kéo đầu giường tầng thứ nhất, lấy chiếc máy nghe nhạc MP3 của Tạ Như Hạc tặng.

Tiếp tục xuống ngăn dưới.

Đến ngăn thứ hai, ngoài trừ một vài đồ linh tinh, còn lại đều là thuốc.

Ánh mắt Thư Niệm dừng lại, như nghĩ tới điều gì, trong nháy mắt đóng ngăn tủ lại. Cô ngây người một hồi, rồi cô quyết định, lần thứ hai mở ngăn kéo tủ, cầm bình thuốc.

-

Thư Niệm dọn xong hành lý, Tạ Như Hạc thu nhập xong phòng khách. Anh đến tiếp nhận hành lý trong tay cô, hỏi: "Xong chưa?"

Thư Niệm gật đầu: "Xong rồi."

"Chúng ta đi chứ?". Tạ Như Hạc nói: "Có quên đồ cũng không sao, sau lại về lấy."

"Được."

Hai người ra cửa. Thư Niệm đột nhiên mở miệng: "Hôm nào chúng ta đến bệnh viện đi."

Tạ Như Hạc sững sốt: "Làm sao vậy?"

Thư Niệm cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Em không muốn chạy trốn như ngày hôm nay nữa."

"..."

Tạ Như Hạc như có điều suy nghĩ nhìn cô, cố gắng nhìn xem cô có nói dối hay không, nhưng cũng không ép buộc cô: "Được, hôm nào chúng ta đi."

Đúng lúc này, trên lầu có động tĩnh.

Hạ Hữu mở cửa, từ trong phòng đi ra.

Thấy Thư Niệm, ánh mắt của hắn dừng lại, quan tâm hỏi: "Thư Niệm, tôi nghe đồng nghiệp nói cô bị trộm, không sao chứ?"

Thư Niệm ngẩng đầu, bình tĩnh nói: "Không có chuyện gì, cảm ơn anh quan tâm."

Tạ Như Hạc cũng theo đó nhìn sang.

Anh không quá rầy hai người nói chuyện, quay đầu, cầm chìa khóa khóa trái cửa lại.

Thấy hành lý bên cạnh cô, Hạ Hữu hỏi: "Cô muốn chuyển đi?"

Thư Niệm nhỏ giọng thừa nhận: "Ừ."

"Cũng tốt." Hạ hữu nói: "Với trị an ở đây, đúng là không thích hợp cho một cô gái như cô ở."

Chờ lúc Tạ Như Hạc giữ khóa cửa xong, quay đầu lại đã thấy Hạ Hữu đi xuống rồi, quang minh chính đại cùng Thư Niệm nói chuyện. Anh vô thức mím môi, nắm tay Thư Niệm.

Ba người cùng nhau đi xuống tầng cửa ra vào.

Đều phải đi ra từ cửa chính, cho nên đường đi cũng như nhau.

Hạ Hữu cảm thấy rất có lỗi, nghĩ rằng nếu không phải vì mình đã bắt tên trộm ngay trước mặt cô, để cho lòng phòng bị của cô không còn, thì đã không xảy ra chuyện hôm qua.

Hôm nay hắn nói chuyện nhiều hơn một chút.

Thư Niệm cũng không biết nói sao, chỉ có thể theo lời của hắn thuận miệng trả lời vài câu.

Rất nhanh liền đến chỗ cửa chính, dọc đường đi chỉ có thể nghe tiếng của Thư Niệm và Hạ Hữu nói chuyện.

Tạ Như Hạc không nói chuyện.

Ngược lại như một người ngoài.

Thư Niệm thấy có chút kì quái, đang muốn quay đầu lại nhìn.

Tạ Như Hạc đột nhiên nói một câu: "Thư Niệm, anh khó chịu."

Nghe vậy, Thư Niệm ngây người, lập tức nhìn anh: "Khó chịu ở đâu?"

Hạ Hữu cũng nhìn lại.

Như muốn hấp dẫn ánh mắt quan tâm của cô, mặt Tạ Như Hạc không đổi, giơ tay lên, đưa đến trước mắt cô.

"Bị cắn."

Thư Niệm kiểm tra tay anh, nửa ngày không tìm được vết cắn, lúng túng nói: "Bị cái gì cắn?"

Có lẽ thấy trong mắt Thư Niệm phát ra sự lo lắng, giọng của Tạ Như Hạc dừng lại. Một lát sau, anh chỉ lên vết chấm đỏ trên tay, vô tâm vô phé phun ra hai chữ: "Muỗi."

Vee: Huhuuu... Xin lỗi vì đến giờ mới đăng truyện π π

[19:36 2.3.2019]

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Anh mượn được không??

Editor: Na - Beta: Vee

"..."

Thư Niệm nhìn cái chăm chăm cái chấm đỏ trên tay anh, môi giật giật, muốn nói gì đó. Nhưng chú ý Hạ Hữu còn đứng ở bên cạnh, cô lập tức ngậm miệng, hàm hồ nói: "Vây lát nữa về bôi thuốc sau."

Tạ Như Hạc lãnh đạm quét mắt Hạ Hữu một cái, sau đó nói: "Ừ."

Hạ Hữu không chú ý tới ánh mắt của anh, nghe đối thoại của hai người bọn họ, thật sự không chịu được nổi sự dính nhau của hai con người này. Anh trầm mặc mấy giây, thấy một lời khó mà nói hết: "Cái đó, tôi hỏi một chút, rất nghiêm trọng sao?"

Thấy biểu hiện của Tạ Như Hạc quả thật khó coi, Thư Niệm do dự gật đầu một cái.

Nhưng cũng không biết nên nói cái gì.

Thấy vậy, Hạ Hữu nhìn về hướng Tạ Như Hạc. Hắn đột nhiên phản ứng kịp, khóe miệng giật giật, không rõ nói: "Vây, vậy thì đi bệnh viện đi."

"..." Thư Niệm miễn cưỡng nói ra "Được."

Tạ Như Hạc không lên tiếng.

Đúng lúc này, điện thoại Hạ Hữu reo lên. Hắn không quán rầy hai người nữa, nói: "Tôi còn có việc, đi trước.", sau đó liền nhấc chân đi về phía trước.

Hắn không nhìn cái tên trên màn hình, trực tiếp nhấn nghe, theo bản năng quay đầu nhìn một cái.

Chỉ thấy Thư Niệm cùng với chàng trai kia nói cái gì đấy, bởi vì giọng nói quá nhỏ, anh cũng nghe không rõ lắm.

Hai người, chênh lệch quá lớn.

Một người khí chất sạch sẽ mà ấm áp, một người thì âm trầm lại lạnh lùng.

Đứng chung một chỗ mà lại vô cùng hài hòa.

Biểu tình đàn ông rõ ràng ôn hòa chút, giống như là đang cùng cô giải thích chuyện gì đó, nhìn vẫn có chút cứng rắn. Sóng lưng anh hơi cong, nói xong, nhếch môi cười, cúi thấp đầu cùng cô nói chuyện.

Giống như là đem móng vuốt nhọn thu vào, lộ ra sự mềm mại.

Một lát sau, bên tai vang lên âm thanh của phụ nữ, mang theo ý cười mà đùa: "Chào đồng chí cảnh sát, nơi này em bị mất đồ, có thể lập án không?"

Nghe được giọng nói quen thuộc, Hạ Hữu thu hồi tầm mắt, khóe miệng co quắp, qua loa lấy lệ nói: "Đồ gì?"

"Trái, tim, em."

"..."

Giống như là vô cùng cạn lời, Hạ Hữu a một tiếng dài rồi nói: "Vây cô gọi cho 120* đi."

(120 = 113 ở VN)

Cô gái đó cười lên, tận lực kéo dài, giống như đang gãi gãi trong lòng người khác, "Em đây không phải là đang ôm tâm lý may mắn, thử xem xem có bắt được tên trộm đó về được hay không sao?"

"A, được. Tình huống của cô tôi hiểu rồi." Hạ Hữu không quan tâm nói "Xin lỗi, không lập được án. Vật bị mất báo sai, ngược lại thì tôi lại cảm thấy cô giống như bị người ta trộm mất đầu óc."

"..."

"Ngoài ra." Sắc mặt Hạ Hữu thờ ơ, "Kha tiểu thư, tôi nghiêm túc nói một câu với cô."

Kha Dĩ Tinh "?"

Hạ Hữu nói "Cô còn như vậy mỗi ngày gọi điện cho tôi, làm tôi cảm thấy rất khó chịu..."

Kha Dĩ Tinh mạnh dạn giả bộ trấn định "... Thì sao?"

"Tôi sẽ đi báo án, kiện cô đây đang quấy rối tình dục."

"..."

-

Sau khi Hạ Hữu đi.

Bên kia, Thư Niệm lần nữa nắm tay của anh, dùng ngón tay chà chỗ điểm đỏ kia, uyển chuyển nói: "Cái này thật ra giống như chỉ là một nốt ruồi son."

Trông mặt Tạ Như Hạc liếc nhìn, mặt không đổi sắc nói: "Hình như là thế."

"..." Thư Niệm không biết anh đang suy nghĩ gì, cảm thấy có chút kỳ lạ mà khó hiểu, "Hơn nữa, bây giờ khí trời lạnh như vậy, căn bản không có muỗi."

Tạ Như Hạc gật đầu: "Ừ."

Thư Niệm lại không nhìn được hỏi: "Sao anh cảm thấy bị muỗi cắn?"

Tạ Như Hạc nín thở, cảm xúc không tốt lắm, giọng cũng theo đó mà trầm xuống, lạnh lùng nói, "Bởi vì mới vừa nãy một mực nghe được âm thanh của muỗi."

Nghe nói như vậy, Thư Niệm sửng sốt một trận, nhón chân lên đụng vào tai của anh.

"Bây giờ còn có thể nghe được sao?"

Tay của cô rất nhỏ, trắng giống như khối ngọc, mang theo chút lạnh lẽo.

Tạ Như Hạc theo bản năng cúi đầu, cảm xúc không vui tan đi chút: "Không còn."

Thư Niệm suy nghĩ: "Có thể vừa mới bay qua?"

Tạ Như Hạc ừ một tiếng.

Thư Niệm có chút lo âu: "Còn cảm thấy không thoải mái sao?"

Tạ Như Hạc nói: "Không có."

Nghe vậy, Thư Niệm thoáng yên tâm, nhưng vẫn nhìn chằm chằm tai của anh, giống như đứa con nít vậy, thấp giọng lầm bầm: "Em không muốn anh bị bệnh."

Tạ Như Hạc nói "Ừ?"

Giọng nói của cô nhỏ cũng vừa đủ nghe: "Bị bệnh... không thoải mái."

Sau khi nghe, Tạ Như Hạc rõ ràng nhận ra được tâm tình cô thấp đi không ít. Anh có chút bận tâm, sợ là mình làm quá mức, để cho cô suy nghĩ tới chuyện gì không vui.

Anh đang muốn nói chút gì đó.

Cùng lúc đó, có người đàn ông xách một cái túi đi rời. Có lẽ túi nọ lỏng chất lượng không tốt, cùng với đồ vật trong tay cũng quá nặng, một lát sau, túi đột nhiên bị rách, chanh bên trong rơi ra.

Lăn xuống đầy đất.

Trong đó, một quả lăn tới chỗ Thư Niệm phía trước, đụng phải mũi giày, rồi sau đó văng ra.

Thư Niệm cúi đầu nhìn quả màu vàng, hô hấp đột nhiên dừng lại, giống như nhớ lại điều gì đó.

Đứng ở bên cạnh cô, Tạ Như Hạc theo bản năng cúi người xuống, muốn nhặt quả chanh kia lên. Thư Niệm lập tức nắm tay của anh lại, đi một hướng khác kéo đi, trong miệng lầm bầm: "Không được nhặt..."

Tạ Như Hạc sững sờ: "Tại sao?"

Nghe được âm thanh của anh, Thư Niệm lại đi thêm mấy bước mới dừng lại, thần thờ nhìn anh. Hốc mắt của cô đột nhiên đỏ lên, rồi sau đó rũ mắt xuống, hô hấp theo đó cũng dồn dập: "Em muốn về nhà."

Cô giống như là lại bắt đầu sợ hãi, cơ thể đều run rẩy.

Tạ Như Hạc sờ đầu cô một cái, động tác dè dặt không biết làm sao.

"Được."

Sau đó, anh dắt Thư Niệm rời khỏi tiểu khu.

Thư Niệm nhắm mắt, cúi đầu không thấy đường, không biết đang suy nghĩ gì.

Hồi lâu, cô đột nhiên hỏi: "Anh thích ăn chanh sao?"

Tạ Như Hạc dừng lại, nghĩ lại phản ứng vừa nãy của cô, thấp giọng nói: "Không thích."

Thư Niệm buồn buồn nói "Em cũng không thích."

Cô không nói là bởi vì cái gì.

Tạ Như Hạc cũng không hỏi.

"Niệm Niệm." Thấy cô một mực không lên tiếng, Tạ Như Hạc suy nghĩ, chủ động xé đề tài, "Qua mấy ngày nữa, phim "Thừa dịp anh vẫn còn ở đó" sẽ chiếu rạp, em có muốn đi xem không?"

Thư NIệm chậm rãi hỏi: "Cái gì?"

Tạ Như Hạc kiên nhẫn nhắc nhở cô "Trong phim này, ca khúc là do anh viết, em hát. Nữ chính số hai cũng là do em lồng tiếng, không muốn đi xem sao?"

"..." Thư Niệm cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Không đi."

Yết hầu Tạ Như Hạc bắt đầu hoạt động, luôn cảm thấy cô gần đây cảm xúc vô cùng không đúng.

Anh nhớ lại biểu hiện của những người mắc PTSD.

Người mắc bệnh sẽ có triệu chứng tình cảm tê liệt, lúc trước những vật nào đối với cô hứng thú, bây giờ cũng sẽ trở nên không hứng thú chút nào. Đối với cái gì cũng không tập trung, cố ý回避, bất luận đó là người hay vật.

Thư Niệm tự nhiên nói: "Em biết những gì em lồng tiếng là gì, cũng biết em hát như thế nào. Không cần phải đi xem lại, hơn nữa rạp chiếu phim nhất định sẽ có rất nhiều người đến xem."

Tạ Như Hạc trầm mặc xuống.

Thư Niệm nhìn về phía anh, khàn khàn nói: "Anh muốn đi sao?"

Tạ Như Hạc đối mắt với tầm mắt của cô, thấp giọng nói: "Muốn."

Tay Thư Niệm siết chặt thành quả đấm.

"Tất cả những điện ảnh và phim truyền hình mà em lồng tiếng anh đều xem qua." Giọng nói Tạ Như Hạc ôn hòa, muốn gọi ra sự hứng thú của cô: "Đây là lần đầu tiên em lồng tiếng cho nhân vật chính, em không muốn đi xem sao?"

Thư Niệm giống như là có chút dao động, nhưng vẫn cứng rắn nói: "Có thể xem ở nhà."

Nghe được câu trả lời này, mi mắt Tạ Như Hạc thoáng giãn ra, hôn lên mu bàn tay cô một cái.

"Ừ, vậy thì xem ở nhà."

-

Trở lại nhà Tạ Như Hạc.

Thư Niệm kéo vali đến phòng ngủ thu dọn đồ đạc.

Tạ Như Hạc đi tới phòng bếp, suy nghĩ cơm tối nên giải quyết thế nào. Anh ngược lại cũng không phải không biết làm, trước kia điều kiện trong nhà không tốt, anh thường thường sẽ giúp Quý Trung Ninh nấu cơm.

Nhưng đã qua khá nhiều năm, giờ phút này Tạ Như Hạc đụng vào dao đều cảm thấy không quen tay.

Anh mở tủ lạnh ra.

Bên trong còn nguyên liệu mà di giúp việc mua, còn có một chút trái cây. Chú ý tới ở giữa có để rổ cam, Tạ Như Hạc dừng lại, lấy một túi bỏ vào, giấu ở trên ngăn kéo trên cao.

Anh vẫn thấy không yên tâm, lại lấy thêm mấy cái hộp che lại.

Tạ Như Hạc nấu cơm, từ tủ lạnh trong cầm ra một đồng nguyên liệu nấu ăn, không biết nên làm từ đâu.

Rất nhanh, sau lưng liền vang lên bước chân của Thư Niệm.

Cô đang cầm điện thoại di động, trên người đã đổi quần áo, là một bộ váy dài tới bắp chân, lộ ra mắt cá chân gầy nhỏ. Chân mang đôi dép trong nhà của anh, đi có chút tốn sức.

Thư Niệm hỏi: "Muốn em giúp một tay không?"

Tạ Như Hạc suy nghĩ một chút, nói: "Lại đây."

Thư Niệm lết đôi dép qua, ngoan ngoãn đi tới.

Một lát sau, Tạ Như Hạc ôm cô, đặt ở trên bồn rửa sạch sẽ: "Ngồi ở đây."

Thư Niệm bối rối: "A?"

Tạ Như Hạc cầm lấy điện thoại của cô: "Anh có thể sử dụng không?"

Thư Niệm còn có chút không phản ứng kịp, theo bản năng cho anh biết mặt khẩu.

Anh rũ mắt xuống, lên mạng tìm hiểu mấy món ăn, tìm một món rất đơn giản, rồi sau đó trả điện thoại di động lại cho cô: "Giúp anh đọc công thức nấu ăn."

"..." Thư Niệm lại a một tiếng: "Hiện tại bắt đầu sao?"

"Ừ."

Thư Niệm nghiêm túc đọc: "Đem cá rửa sạch, cắt thành lát mỏng. Bỏ chút muối lên lát cá, thêm rượu và gia vị, bỏ bột với lòng trắng trứng, trộn lên, ướp nửa giờ."

Cô đọc cho tới khi nào xong thì thôi, Tạ Như Hạc vẫn còn ở phần rửa cá.

Thư Niệm nhàm chán ngồi tại chỗ nhìn anh rửa cá, vừa vặn điện thoại di động reo một tiếng, cô cúi đầu nhìn.

Là Kha Dĩ Tinh.

Thư Niệm mở ra xem tin nhắn.

Kha Dĩ Tinh: [Đúng rồi, tôi gần đây muốn chuyển nhà]

Kha Dĩ Tinh: [Kế nhà cô có nhà nào cho mượn không?]

Kha Dĩ Tinh: [Tốt nhất ở cùng lâu với cô]

Thư Niệm do dự một chút, trả lời: [Tôi cũng không biết]

Thư Niệm:[Thế nhưng cái tiểu khu đó trị an không tốt lắm, gần đây nhà tôi mới vừa có ăn trộm, cô cảm thấy cũng không cần dọn đến, tìm những nhà khác tương đối khá hơn đi]

Kha Dĩ Tinh: [A?? Cô có sao không??]

Kha Dĩ Tinh:[Vậy cô có dọn nhà hay không..]

Thư Niệm:[Không có sao, tôi đã chuyển rồi]

Bên tai vang lên giọng nói Tạ Như Hạc "Gia vị, nó nói cho thêm bao nhiêu?"

Thư Niệm vội vàng ngắt đầu lên, lần nữa mở trang web đó lên nhìn, "Muốn thêm một chút cũng được, cụ thể không nói bao nhiêu, rượu thì thêm một muỗng, lòng trắng thì một quả."

Tạ Như Hạc ừ một tiếng.

Thấy anh thu hồi tầm mắt, Thư Niệm lần nữa mở tin nhắn.

Kha Dĩ Tinh: [Có phải cô đến dọn ở với thầy A Hạc!!]

Kha Dĩ Tinh: [Khẳng định hai người là một đôi]

Không biết cô ấy làm sao đoán được, Thư Niệm có chút không biết làm sao, cũng không biết nên trả lời thế nào. Là thừa nhận hay phủ nhận, giống như cả hai đều không quá đúng. Cô phá lệ do dự, đầu ngón tay ở trước màn hình dừng lại.

Bởi vì đang suy nghĩ, Thư Niệm có chút thất thần.

Tạ Nh Hạc lại hỏi: "Thêm bao nhiêu bột?"

Thư Niệm còn đang nhìn màn hình chăm chăm, không có nghe rõ lời của anh, từ từ ngắt đầu: "Ừ?"

"Bột thêm bao nhiêu?" Tạ Như Hạc lặp lại một lần nữa, thấy cô đang ngây ngốc, anh nhướn mày: "Đang cùng ai nói chuyện phiếm sao?"

Anh vừa nói chuyện vừa đi tới bên cạnh Thư Niệm.

Vừa vặn thấy nội dung trên màn hình.

Tạ Như Hạc nhìn chăm chăm mấy giây, ngắt đầu: "Không trả lời sao?"

Thư Niệm liếm liếm môi, luôn cảm thấy anh coi như là một nhân vật công chúng, loại chuyện này không thể tùy tiện mà thừa nhận. Ở dưới ánh mắt của anh, cô do dự gõ hai chữ "Không phải".

Còn chưa kịp gửi đi, Tạ Như Hạc cầm lấy điện thoại di động của cô.

Hai người đối mặt với nhau.

Ánh mắt Tạ Như Hạc sạch sẽ đen nhánh, đuôi mắt hơi giương lên, hỏi nhỏ: "Anh mượn được không?"

Thư Niệm a một tiếng, khó khăn nói: "Có thể, có thể.."

Cô không biết anh muốn làm gì, ngây thơ nhìn anh cầm điện thoại của cô, sau đó lại gõ một câu khác.

Thấy vậy, ánh mắt Thư Niệm tròn to chút.

Không nhớ là phải ngăn cản anh.

Tạ Như Hạc cong môi lên, hướng về phía Thư Niệm cười, mi mắt thêm mấy phần lưu luyến. Anh đem giọng nói của mình đè thấp, tỏ ra lười biếng thờ ơ, lại khó hiểu mang theo chút nghiêm túc.

"Đúng là một đôi, cảm ơn cô đã quan tâm."

Na: Xin chào lâu rồi mới gặp mọi người:3 dạo này bận học quá nên giờ Na mới rảnh edit đây. Mong mọi người enjoy nhé và đương nhiên nhớ ủng hộ tụi mình nữa đấy

Vee: ai mà đang tán crush ấy, thì phải tán công mãnh liệt như chị Tình ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Lấy đồ

Editor: Na ~~~~beta: Leo Leo

Anh chỉ gõ một câu này, rồi sau đó lại để điện thoại lại trong tay cô. Xem biểu tình ngây ngốc của Thư Niệm, Tạ Như Hạc nhếch môi, bình tĩnh trở về vị trí làm gia vị.

Thư Niệm dần dần cúi xuống nhìn màn hình điện thoại chăm chăm.

Sau sự yên lặng rất dài.

Kha Dĩ Tinh gửi một lượt dấu chấm...

Vào giờ phút này, trong nháy mắt Thư Niệm mới ý thức được Tạ Như Hạc vừa gửi cái tin gì, gò má cô nóng lên, mồ hôi lưng cuống che điện thoại lại, không dám nhìn tin nhắn tiếp theo của Kha Dĩ Tinh.

Lúc này, Tạ Như Hạc đang mang bao tay, đem gia vị trộn đều với lát cá.

Thư Niệm cầm điện thoại di động, hai chân theo bản năng trên không trung lắc lư hai lần, hết sức khó khăn nói "Tại sao anh lại nói..."

Tạ Như Hạc cúi xuống, nhàn nhạt nói "Mượn điện thoại của em dùng"

"Ừ?"

Anh không đi tới chỗ cô, Thư Niệm chỉ có thể nhìn được gò má của anh, môi có chút giương lên. Bên cạnh cửa sổ có ánh sáng màu vàng chiếu vào, khiến hình dáng của Tạ Như Hạc có chút không chân thật, không nhìn ra cảm xúc của anh hiện tại như thế nào.

Một giây kế tiếp, động tác Tạ Như Hạc ngừng lại.

Thư Niệm lại nghe thấy anh nói "Thuận tiện trả lời một chút".

"..." Thư Niệm bị sự nghiêm túc của anh mà sợ hãi.

Nga...

Ý chính là, lúc muốn dùng điện thoại của cô, đột nhiên thấy tin nhắn Kha Dĩ Tinh gửi cho cô.

Liền thuận tiện giúp cô trả lời.

Thư Niệm tỉnh tỉnh mê mê gật đầu. Cô lần nữa lại mở màn hình của điện thoại lên, đột nhiên nghĩ tới sau khi anh gõ một câu đó xong, cũng không làm chuyện gì khác, liền trực tiếp trả điện thoại lại cho cô.

Nghĩ tới đây, Thư Niệm nhìn trộm Tạ Như Hạc một cái, rồi sau đó cúi đầu xuống, môi khẽ cong lên.

Tạ Như Hạc tháo bao tay xuống, đem những miếng lát cá đang ướp bỏ qua một bên, rửa rau.

Thư Niệm không có chuyện để làm, dứt khoát cùng anh nói chuyện phiếm "Em trước có nghe Kha Dĩ Tinh nói, cô ấy có tham gia một sự kiện, chỗ đó có mời anh, anh có đi không?"

Tạ Như Hạc nói "Không đi"

Thư Niệm tò mò "anh có thường xuyên được mời không?"

Tạ Như Hạc thành thật đáp "Trước kia thường xuyên có, nhưng toàn từ chối. Bây giờ thì ít"

"A..." Thư Niệm nhỏ giọng nói "Anh mà đi, khẳng định người thích anh rất nhiều"

Nghe vậy, Tạ Như Hạc nhìn về phía cô, biểu tình giống như đang suy nghĩ "Tại sao?"

Thư Niệm nhìn mặt của anh, nghiêm trang nói "Dáng dấp anh rất đẹp mắt"

Không nghĩ tới câu trả lời là như vậy, Tạ Như Hạc rõ ràng sững sốt một chút, đi tới trước mặt cô. Anh lấy tay còn dính nước lau vào tạp dề, hỏi "Em cũng cảm thấy vậy?"

Thư Niệm ngồi ở bồn rửa bên trên, so với anh lùn một đoạn lớn.

Cô còn chưa kịp nói chuyện, Tạ Như Hạc đột nhiên có động tĩnh khác, chống hai cánh tay để hai bên, nhốt cô lại. Hai người dựa vào khá gần, tựa như Thư Niệm chỉ cần ngẩng đầu một cái, có thể hôn cằm của anh.

Cô có chút khản trương, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Tạ Như Hạc cong lưng, cùng cô nhìn thẳng.

Đầu Thư Niệm theo bản năng lùi về sau một chút, lại bị anh để tay sau ót cổ định lại.

Trán của anh có chút lớn, lông mày rậm bao trùm ở trên. Đôi mắt có nếp nhăn sâu, lông mi nhỏ dài bao trùm trên đó, màu sắc của ánh mắt tỏa sáng.

Giống như đang ôn nhu xâm nhập vào.

Sau đó, Tạ Như Hạc khàn giọng "Nơi nào đẹp mắt?"

Thư Niệm liếm liếm môi, bị cặp mắt đào hoa của anh mê hoặc, giờ tay lên đụng khoe mắt của anh.

Tạ Như Hạc hỏi "Ánh mắt??"

Thư Niệm thấp giọng ừ một tiếng.

Khoe mắt anh cong lên, tựa hồ là cười một tiếng, trong mắt lóe lên một ánh sáng. Tạ Như Hạc bắt tay cô, giọng nói lại thấp chút, đầu độc hỏi "Vậy... có muốn hôn một cái không??"

-

Sau khi com nước xong, hai người cùng nhau dọn dẹp bàn ăn cùng phòng bếp.

Cô tựa hồ chiếm dùng Tạ Như Hạc một ngày, Thư Niệm không nghĩ sẽ quần rầy anh nữa, trở về phòng ngủ tiếp tục thu dọn đồ đạc. Cô đem quần áo từng món để ra sàn, nghiêm túc xếp lại.

Không bao lâu, Tạ Như Hạc cầm bộ quần áo. Anh không nói gì, chẳng qua là nhìn cô một cái, giống như là đang muốn nhìn cô đang làm những gì, rất nhanh liền đi ra ngoài.

Thư Niệm khó hiểu lại nghĩ tới chuyện ở phòng bếp, cô che kín khuôn mặt đang nóng lên, ôm lấy quần áo, mở tủ quần áo ra. Phát hiện ngày hôm qua với sáng nay còn là một chiếc tủ đầy quần áo, giờ phút này đã gần như trống không.

Giữ lại cho cô hơn phân nửa.

Cô dừng lại, chậm rãi đem quần áo nhét vào bên trong.

Vốn là tủ quần áo có màu ám trầm, trong nháy mắt liền có nhiều những màu tươi sáng. Là có một người bắt đầu bước vào cuộc sống của người khác, mang thứ khác tới, cho dù không ăn khớp, nhưng khi nhìn lại có cảm giác hài hòa khó tả.

Thư Niệm nhìn chằm chằm một hồi, tự nhiên vui vẻ lên.

Đóng cửa tủ quần áo lại, Thư Niệm trở lại bên cạnh chiếc vali, đem những thứ vật khác ra. Mấy chai viên thuốc ở trong phá lệ mà rõ ràng, cô quần quít mấy giấy, đem mấy chai thuốc giấu vào túi trang điểm của mình.

Sau khi dọn dẹp toàn bộ xong, cũng chỉ còn lại hình của Thư Cao Lận mà cô mang theo.

Thư Niệm lấy ra, dùng tay áo xoa xoa.

Nhìn mặt mũi nghiêm túc của cha trong hình, cô có chút chột dạ, ấp a ấp úng nói "Ba, con phải cùng ba nói chuyện này... là, chính là con đang ở, cùng với bạn trai, ở chung trước khi cưới"

Cô cúi đầu, buồn buồn tự kiểm điểm "Là con không nghe lời ba dặn, con biết con làm không đúng"

Một lát sau.

Thư Niệm gãi gãi mặt, liền giải thích "Nhưng là, bạn trai của con rất tốt, con cảm thấy không có sao cả. Chính con cũng đã suy nghĩ, con cùng anh ấy quen biết lâu rồi... Ba cũng biết người đó, con muốn ổn định một chút mới nói cho ba"

Giống như sợ bị người khác nghe được, thanh âm Thư Niệm thấp lại chút, cảm xúc nghe cũng rất tốt

"... Là Tạ Như Hạc"

-

Bên kia

Tạ Như Hạc tắm xong, từ trong phòng tắm lúc đi ra đã qua tám giờ. Anh cầm khăn lông lau tóc, đi nhìn phòng bên trong một cái, vẫn còn do dự rồi đi gõ cửa một cái.

Bên trong vang lên giọng nói của Thư Niệm "Anh đi vào đi"

Tạ Như Hạc chỉ mở một khe hở nhỏ.

Giờ phút này, Thư Niệm đang nằm sấp trên giường chơi điện thoại di động. Thấy anh mở cửa, tầm mắt hướng về phía anh, bộ dạng khôn khéo bình tĩnh, nhìn qua không có gì không ổn.

Trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng nói "Anh một hồi sẽ vào phòng ghi âm"

Nghe nói như vậy, Thư Niệm có chút lơ mơ.

Tạ Như Hạc bổ sung "Không đóng cửa, em có chuyện gì tìm anh có thể trực tiếp kêu anh. Anh có thể nghe được"

"..." Thư Niệm trừng mắt nhìn, gật đầu "Được"

Suy nghĩ một chút, Tạ Như Hạc lại nói "Em cũng có thể tới nếu muốn"

Thư Niệm chần chừ hỏi "Sẽ không ảnh hưởng tới anh chứ?"

Tạ Như Hạc rất thành thật "Có"

Thư Niệm a một tiếng "Vậy coi như..."

Lời còn chưa nói hết liền bị mặt không thay đổi của anh cắt đứt "Bất quá, anh thật sự muốn bị ảnh hưởng"

"..." Thư Niệm hiểu ý của anh, lập tức ngồi dậy. Giống như bị người khác câu dẫn hết sức rõ ràng, nhưng vẫn đi bộ tới. Tần số hô hấp của cô chậm chạp chút, làm bộ trấn định trả lời "Vậy em tắm xong sẽ đi qua"

Khỏe miệng Tạ Như Hạc tỉnh bơ mà cong lên, ừ một tiếng, rồi sau đó ra khỏi phòng.

Anh vào phòng thu âm, ngồi trên ghế.

Đang định bật các dụng cụ lên, điện thoại di động Tạ Như Hạc bỗng nhiên vang lên.

Là Phương Văn Thừa gọi điện tới.

"Thiếu gia" Phương Văn Thừa nói "Mới vừa có người gọi điện cho tôi, nói bên ngoài tiểu khu có một nhóm người nói là người thân của anh, muốn đi lên xem. Hình như là người thân của cha ngài"

Động tác Tạ Như Hạc không dừng lại, cũng không có trả lời lại.

Phương Văn Thừa lại tiếp tục nói "Nói là muốn đứng đó, một mực không muốn đi"

Tạ Như Hạc cầm đàn ghita lên, biểu tình không có gì là nhẫn nại, khẽ cười một tiếng, rồi sau đó lạnh lạnh nói "Bây giờ chuyện gì đều phải tôi dạy cậu sao?"

"..."

"Hay là nói, cậu cố ý gọi điện thoại đến đây, để cho chính tôi đi báo cảnh sát?"

Vừa nhắc tới cái này, toàn thân Tạ Như Hạc liền có gai.

Phương Văn Thừa cảm thấy đau đầu, uyển chuyển nói "Trong đó còn có người lớn tuổi, là ông nội và bà nội của ngài. Bảo vệ cũng cảm thấy khó khăn,

báo cảnh sát tựa hồ có chút..."

Tạ Như Hạc không nghe hết, trực tiếp cúp điện thoại.

Vốn là tâm tình đang tốt trong chớp mắt liền không còn. Anh luôn cảm thấy những người đó giống như vôi vậy, làm sao bỏ cũng không thể nào bỏ ra được. Trên người chảy dòng máu này cũng khiến anh cảm thấy chán ghét khó mà chịu đựng.

Anh chui vào ngõ cụt.

Người đối tốt với anh, anh có thể nhớ cả đời.

Còn đối với anh không có chút tình người, bắt luận qua bao nhiêu năm, bắt luận người kia làm bao nhiêu bồi thường...

Tạ Như Hạc lại nghe được cái tên đó, trong nháy mắt liền đầy sự tàn ác trong mắt, thù hận không giảm. Kể cả cùng anh có mối quan hệ, cũng sẽ làm anh chán ghét giống như đối xử với rác rưởi vậy.

Như vậy hận đến tuyệt vọng, thấm sâu vào xương tủy.

Để cho anh đời này cũng không cách nào quên được

-

Tạ Như hạc không biết sau đó Phương Văn Thừa có tiếp tục xử lý hay không.

Cậu ta không gọi điện tới nữa.

Thấy dễ chịu hơn, Tạ Như Hạc nhận được tin nhắn của Thư Niệm.

(Em có chút mệt mỏi, không muốn qua đâu.)

(Anh nhớ đi ngủ sớm một chút.)

Tạ Như Hạc dừng lại, nhìn thời gian đang hiện ở giữa màn hình điện thoại.

Vừa qua chín giờ.

Anh nhú mày, cảm thấy không đúng lắm, đứng dậy đi gõ cửa phòng ngủ Thư Niệm. Rất nhanh, bên trong vang lên giọng buồn buồn của Thư Niệm "Sao thế??"

Tạ Như hạc mím môi, tùy tiện xé lý do "Anh muốn tìm ít đồ"

Qua một lúc, bên trong truyền tới bước chân của Thư Niệm, cô không có chủ động lên tiếng, mở chốt cửa, tiếng mở khóa vang lên. Rồi sau đó kéo cửa ra.

Đại khái mới vừa tắm xong, cả người Thư Niệm ướt nhẹp

Vẫn là không có lau khô người liền đi ra, giống như đang vôi vàng chạy trốn vậy.

Tạ Như Hạc đi vào.

Thư Niệm đứng ở một bên không động đậy, giống như con nít đang làm sai chuyện.

Tạ Như Hạc từ trong tủ cầm khăn lông, lau đầu cho cô, hỏi "Tại sao không gọi anh?"

Thư Niệm không nói dối mà cúi thấp đầu "Em buồn ngủ"

Tạ Như Hạc nghiêm túc hỏi "Nghe được âm thanh giọt nước là sợ sao?"

Thư Niệm trầm mặc mấy giây, rồi sau đó gật đầu một cái.

Tạ Như hạc nói "Sợ tại sao không gọi anh?"

Cô chơi với ngón tay, ưu tư nhìn qua có chút vô cùng sốt ruột, không nói gì.

Trong phòng lập tức an tĩnh.

Thư Niệm chuyển động môi, nhưng cái gì cũng không nói ra. Hồi lâu, cô lắc đầu một cái, nói "Chỉ là một lát"

Tạ Như Hạc còn muốn nói, một khắc sau, Thư Niệm lần nữa bò lên giường, đem mình vùi vào trong chăn, buồn bực nói "Anh lấy đồ đi, em buồn ngủ"

Trạng thái cô giờ hết sức không đúng.

Tạ Như Hạc đứng tại chỗ một hồi, hoàn toàn không yên tâm cô ở lại. Anh nhìn chăm chăm trong chăn đang nhô lên, đột nhiên đi tới, trực tiếp bế cô đang ở trong chăn.

Cách một tầng vải thật dày, hai người không thấy được hình dáng cùng biểu tình của nhau.

Thư Niệm bị hành động bất ngờ hù dọa, giọng nói lên cao "Anh...anh muốn làm gì..."

Một khắc sau.

Tạ Như Hạc bình tĩnh phun ra ba chữ.

"Lấy đồ"*

*Trong tiếng trung nó sẽ thành 拿东西 nên mới là ba chữ nhưng dịch ra Tiếng Việt chỉ có hai chữ, nhưng Na vẫn không muốn sửa bản gốc của tác giả nên để y nguyên là ba chữ nhé:3

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Khách mời

Editor: Na ~ Beta: Na +Leo Leo

Cả người Thư Niệm đều ở trong chăn, trong nháy mắt không có động tĩnh. Bởi vì toàn thân bay lên không trung, cô có chút cảm giác không an toàn, theo bản năng đem hai tay đề lên trên ngực anh.

Chăn không hề dày, mơ hồ có thể nhìn thấy có chút ánh sáng.

Cô có chút phản ứng không kịp, cô muốn nhìn Tạ Như Hạc bị chăn che lại, dè dặt hỏi "Anh muốn lấy cái gì, em cản trở anh sao..."

Nghe vậy, động tác Tạ Như Hạc tựa hồ ngừng một chút, nhưng cũng không kéo dài bao lâu, giống như ảo giác của Thư Niệm. Anh không trả lời, ôm cô đi ra ngoài.

Thư Niệm còn muốn hỏi.

Rất nhanh, cô chú ý tới trạng thái bây giờ của mình.

Bị ôm trọn trong chăn, co lại thành một vật nhỏ bé, bị anh ôm như vật phẩm.

Thư Niệm trong nháy mắt ngậm miệng lại.

Tạ Như Hạc ôm cô đến giường của căn phòng khác.

Hai chân vừa đáp xuống đất, thân thể không còn trong trạng thái mất trọng lượng, thân thể cũng như vậy mà kéo căng ra. Cô nín thở, đem chăn kéo xuống, mờ mịt nhìn Tạ Như Hạc đứng bên cạnh.

Anh cầm chăn trên người cô cầm lên, để vào cái ghế một bên.

"Chăn ướt" Tạ Như Hạc đem khăn lông trên cổ anh để trên đầu cô "Đừng đắp, để đổi chăn mới."

Thư Niệm theo động tác của anh nhìn chăn bên kia, biểu tình ngờ ngác. Một giây kế tiếp, cô cúi đầu, thấy quần áo trên người mình cũng ướt, mới thoáng lấy lại tinh thần.

Cô vừa mới tắm xong, bởi vì hốt hoảng cùng sợ hãi, hoàn toàn không dùng khăn lông lau người liền nhảy lên giường, chui vào trong chăn. Tóc cùng trên người cũng còn đang nhỏ nước.

Có thể căn phòng bên kia, ga giường cũng bị cô làm ướt sũng.

Thư Niệm a một tiếng, khó khăn nói xin lỗi "Thật xin lỗi..."

Tạ Như Hạc lấy một chăn mới từ trong tủ quần áo ra, nghiêng đầu hỏi "Xin lỗi cái gì?"

Cô rũ đầu, thanh âm thấp giống như lọt vào bụi rậm.

"Em quá phiền toái"

Tạ Như Hạc đứng tại chỗ một hồi, sau đó ném chăn lên giường, ngồi xuống trước mặt cô. Hầu kết hoạt động, rũ mắt xuống, thương thức bàn tay nhỏ của cô.

Thư Niệm muốn rút tay về, anh lập tức tăng thêm lực, không cho cô rút.

Thư Niệm không lộn xộn nữa.

Gian phòng này đại khái chưa sử dụng qua, mặc dù sạch sẽ, nhưng nhìn rất trống rỗng, trừ có những đồ vật nên có trong phòng, không có thứ khác. Diện tích nhỏ hơn một nửa so với phòng của Tạ Như Hạc.

Hai người không chủ động nói, yên tĩnh đến mức có thể nghe âm thanh của không khí.

Nói câu kia xong, Tạ Như Hạc không lên tiếng nữa.

Thư Niệm có chút bất an.

Luôn cảm thấy anh đại khái đang muốn nói cái gì, có thể để anh cảm thấy khó mà mở lời, cho nên mới yên lặng lâu như vậy. Cũng để cho không khí này có chút ngột ngạt.

Mặt cô run rẩy nói "Anh muốn nói cái gì cứ nói đi, không sao cả"

Nghe nói như vậy, Tạ Như Hạc buông lỏng tay, lấy tay xoa mũi, bộ dạng tỏ ra rất không dễ chịu.

"Hôm nay em ngủ đây".

Thư Niệm dừng lại, không hiểu tại sao sau một lúc lâu anh chỉ có nói như vậy.

Cô thoáng thờ phào nhẹ nhõm, gật đầu "Được"

Sau đó, Tạ Như Hạc lại bổ sung "Anh cũng sẽ ngủ ở đây"

"..." Thư Niệm tròn mắt, không dám tin tưởng lại hỏi "Cái gì?"

Bên tai Tạ Như Hạc nóng lên, trấn định giải thích "Hai chỗ"

Vốn là trên giường thì chỉ có một chỗ, Tạ Như Hạc vừa mới cầm thêm một chiếc từ trong tủ quần áo ra. Thư Niệm không nghĩ ra lý do của việc này, nhưng lại bị vẻ mặt nghiêm túc của anh không biết trả lời sao.

Mặt cô đỏ ửng "Không thể... làm như vậy"

Tạ Như Hạc liếm môi, thành thật nói "Em không ở bên cạnh anh, anh không ngủ được"

Thư Niệm nhìn về phía anh, không chắc chắn nói "Là bởi vì em sao..."

"Không phải, là chân anh nửa đêm sẽ đau" Tạ Như Hạc biết cô rất dễ dàng tin tưởng những lời người khác, bình tĩnh nói dối "Có thể tỉnh giấc vì đau"

Thư Niệm lập tức tin "Vậy làm sao bây giờ..."

Khóe miệng Tạ Như Hạc tỉnh bơ cong lên, mặt không đổi sắc nói tiếp "Nếu như đau mà tỉnh giấc, em giúp anh xoa bóp liền tốt. Anh không đủ sức"

"Được" Thư Niệm vẫn lo lắng, ưu sầu nói "Sẽ đau lắm hả?"

Tạ Như Hạc suy nghĩ một chút, gật đầu "Ừ"

"..."

"Cho nên chúng ta đang hỗ trợ nhau". Tay Tạ Như Hạc đặt vào mặt cô, khăn giọng, giống như đang dụ dỗ "Anh cũng rất phiền phức, thật may có em ở đây"

Thư Niệm hít mũi một cái, lẩm bẩm "không quá phiền phức"

Tạ Như Hạc nhìn cô chăm chăm, đột nhiên cười khẽ một tiếng.

"Ừ, em cũng không phiền phức"

-

Thư Niệm thầm chấp nhận chuyện ngủ chung.

Cô ôm chầm, leo lên dựa vào tường bên kia, tay chân cũng không biết nên để chỗ nào. Thấy Tạ Như hạc còn chưa qua, cô do dự cầm gối lên, đặt thẳng vào ngay chính giữa giường.

Nghĩ mình không cần không gian lớn như vậy, Thư Niệm dời một thước về hướng của mình.

Tạ Như Hạc cầm cho cô một bộ quần áo mới.Sau đó quay lưng khóa cửa, trở lại chỉ thấy Thư Niệm đã chui vào trong chăn, bên cạnh còn để một cái gối.

Tầm ngăn hai người lại gần nhau hơn một cách cực kỳ khoa trương.

Anh khó hiểu buồn cười, đi tới cầm gối lên, lặng lẽ đặt ở trên đỉnh đầu cô.

Đại khái chú ý tới động tĩnh của anh, Thư Niệm từ từ ló đầu ra, vẻ mặt uất ức "Anh không cần gối sao??"

Tạ Như Hạc nói "Để anh lấy cái mới"

"A.." Thư Niệm ngồi dậy điều chỉnh vị trí gối, khăn trương giống như là ở đêm tân hôn "Không phải anh nói tối nay muốn ở phòng thu âm sao"

"Đột nhiên nghĩ nghỉ ngơi sớm một chút" Tạ Như Hạc cầm gối đi tới, quỳ cù nằm ở bên cạnh chỗ trống bên cạnh cô "Em chuẩn bị đi ngủ sao?"

Thư Niệm suy nghĩ một chút "Em muốn điều chỉnh cách làm việc và nghỉ ngơi"

"Ừ?"

"Đúng vậy, trạng thái của em ngủ rất kém." Nửa gương mặt Thư Niệm ẩn núp trong chăn, buồn rầu nói tới nói lui "Hơn nữa, bởi vì liên quan đến công việc, lịch làm việc và nghỉ ngơi của em cũng không quá ổn định, bình thường ngủ rất muộn, sau đó liền không ngủ được"

"..."

Mặc dù cô sợ sẽ nằm mơ, nhưng sợ sẽ mất ngủ.

Sợ đột nhiên tỉnh giấc mở mắt, một mình vượt qua đêm dài.

Tạ Như Hạc ừ một tiếng "Bây giờ ngủ đi"

Thư Niệm gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn mở, nhìn anh.

Qua mấy giây, Tạ Như Hạc hỏi "Làm sao không nhắm mắt?"

Thư Niệm siết chặt chăn, lấy dũng khí nói ra yêu cầu "Anh có hát cho em không?? Em thấy có chút yên tĩnh.. Ừ cảm thấy rất yên tĩnh"

Tạ Như Hạc sững sốt một chút, rất nhanh liền đồng ý "Muốn nghe cái gì?"

Thư Niệm suy nghĩ giai điệu nên chậm một chút, do dự nói "Nếu không thì... bài 'Đom Đóm'..."

"Được" Tạ Như Hạc đưa tay che ánh mắt cô "Nhắm hai mắt nghe".

Thư Niệm ngoan ngoãn nhắm mắt.

Sau đó, bên tai vang lên tiếng hát của Tạ Như Hạc.

Thanh âm của anh trầm thấp mà nhẹ nhàng, hát bài thiếu nhi, không thanh nhuận sáng ngời như thời niên thiếu, thêm mấy phần khàn giọng. Tình cảm lại ôn hòa, cung chiều theo tiếng hát bay bổng ở trong không khí.

...Bầu trời đêm dần dần buông

Dưới ánh sao tay trong tay

Đom đóm bay, đom đóm bay

Em đang nhớ nhưng ai

....

Thanh âm này mang cổ sức mạnh, làm cho cô cảm thấy thích mà có cảm giác an toàn. Thư Niệm yên lặng lại, lực siết chặt chần cũng dần dần buông lỏng, suy nghĩ từ sáng ngời biến thành một mảnh đen nhánh.

Hồ hấp Thư Niệm trở nên đều đều, từ từ rơi vào mộng đẹp.

Tiếng hát Tạ Như Hạc giống như trở nên xa xôi.

Theo bóng tối kéo đến, âm thanh của anh trở nên càng ngày càng nhẹ, nhẹ như không nghe được, hoặc như cùng một giọng hát khác chồng lên nhau.

Lời bài hát giống nhau, giai điệu lại khác nhau.

Khi đó, ở trên bục giảng, bọn họ hai người đứng chung một chỗ.

Dưới là bạn học đang ngồi chỉnh tề, những khuôn mặt kia bởi vì quá lâu không gặp, có vẻ xa lạ nhưng quen thuộc. Thiếu niên thiếu nữ trẻ tuổi, trên mặt không mang theo nụ cười ác ý, chụm lại với nhau kể tai nói chuyện.

Thư Niệm cảm thấy khó xử, theo bản năng nhìn bên cạnh.

Sau đó, cô nhìn thấy Tạ Như Hạc thời thiếu niên. Anh mặc đồng phục học sinh sạch sẽ, trên mặt không có biểu tình gì, tựa hồ hoàn toàn không nghe được tiếng cười nhạo của các bạn học.

Chú ý tầm mắt của cô, Tạ Như Hạc nhìn lại, trong ánh mắt tựa hồ mang theo sự trấn an, rất nhanh lại thu hồi tầm mắt, tiếp tục hát giai điệu của bài "Đom Đóm"

Thư Niệm không hiểu sao lại có dung khí.

Không để ý tiếng cười nhạo bên dưới, nghiêm túc hát ca khúc cho xong.

Hình ảnh chợt lóe, chung quanh bỗng nhiên tối lại.

Bên ngoài âm thanh mưa to vang lên, âm thanh quạt gió trên đỉnh đầu quay đột nhiên to hơn, trong phòng học quá oi bức. Tiết tự học buổi tối, hàng lang luôn có thầy giáo đang xuy mặt đi ngang qua, bên cạnh luôn có tiếng nữ sinh kiềm chế sợ hãi.

Bóng đèn sáng ngời, trời mưa một cái rất nhiều cơn trùng liền xuất hiện.

Có một con bọ bay đến bàn Thư Niệm, cô bình tĩnh cầm tờ giấy đuổi nó đi. Tạ Như Hạc ngồi ở phía trước chú ý động tĩnh của cô, xoay đầu lại.

Thư Niệm nhìn anh, trùng mắt nhìn "Cậu sợ sao?"

Anh không lên tiếng.

Khóe mắt Thư Niệm cong lên, trấn an nói "Đừng sợ, nếu như nó bay đậu lên người cậu, tớ liền yên lặng đuổi nó đi, sẽ không để cho cậu phát hiện đâu"

Tạ Như Hạc dừng một chút, chần chờ gạt đầu một cái, rồi sau đó sờ sờ chỗ cổ tay áo bị ướt của cô.

Thư Niệm sững sốt một chút, cảm thấy có chút ngượng ngùng khó hiểu, cô cúi đầu.

Lúc giương nửa con mắt lên, phát hiện Tạ Như Hạc vẫn nhìn cô, mi mắt giống như thêm mấy phần ý cười.

Hình ảnh dừng lại.

Trong nháy mắt, năm tháng thời thiếu niên của cô cùng Tạ Như Hạc đều biến mất không thấy.

Hình ảnh càng trở nên mờ tối.

Đột nhiên, bên cạnh Thư Niệm không còn người nào khác, tự nhiên ôm sách đi về phía trước. Chung quanh như có tiếng bàn luận thông cảm, không có ai đến gần cô. Như sợ tổn thương tới cô, hoặc là đang sợ cô.

Là loại cảm giác tuyệt vọng cùng với sự cô đơn.

Trước mắt là cửa ký túc xá bằng sắt.

Thư Niệm định đẩy cửa ra, nghĩ đi vào.

Cô chưa có kịp có động tác tiếp theo, nghe được tiếng của bạn cùng phòng Nguyễn Hi Đồng "Tối hôm qua tớ cùng Thư Niệm ở ký túc xá, cậu ấy quá thật có chút đáng sợ... đột nhiên lại khóc, hơn nữa còn nói mấy lời kỳ quái, tớ nghe mà cũng không hiểu"

"Đây quả là quá dọa người rồi" Một người bạn cùng phòng khác nói "Cậu ấy bị sợ hãi, dẫu sao cũng xảy ra loại chuyện đó"

"Vậy cậu ấy nên đi bác sĩ tâm lý a! Nếu không ở cùng chúng ta còn xảy ra chuyện gì nữa..."

"Này, đừng nói vậy! Đề cho cậu ấy nghe vậy không tốt đâu"

Thư Niệm lập tức buông tay ra, quay đầu rời khỏi.

Sau đó cô gặp được Từ Trạch Nguyên.

Cậu ta không có giống như trước đây chủ động nắm tay cô, trầm mặc dắt cô đến phòng cà phê trong trường học. Xung quanh không có người nào, bên tai là âm nhạc có nhịp điệu chậm chạp mà ưu buồn.

Một lát sau, Từ Trạch Nguyên nói với cô "Anh cảm thấy em gần đây quá kỳ lạ, em có phải... là bị thật hay không bị....??"

Thư Niệm không muốn ngồi nữa, đứng lên, muốn chạy trốn khỏi chỗ này.

Cô không muốn mình bị kiềm nén ở nơi này nữa. Cô muốn trở lại lúc nhỏ, trở lại đoạn thời gian kia bất luận đi chỗ nào, lúc nào bên người có một người chịu bầu bạn với cô.

Đó là đoạn thời gian tươi sáng nhất.

Cô rời khỏi phòng cà phê, liều mạng chạy tới phía trước, chạy tới cuối đường.

Sau đó, Thư Niệm thấy được một bóng người quen thuộc.

Anh đứng ở chỗ có ánh tối, bị ngược sáng, không thấy rõ mặt mũi. Nhưng vào thời khắc đấy tất cả sợ hãi cũng không còn tồn tại nữa, Thư Niệm khẩn trương nuốt nước bọt một cái, dè dặt đi tới.

Càng tới gần, hình dáng người kia càng rõ ràng.

Là Tạ Như Hạc.

Môi của anh đang động đậy, đang nói chuyện, nhưng Thư Niệm nghe không rõ được câu nào. Thư Niệm đưa tay về phía anh, thấp giọng nói "Anh đang nói gì"

Tạ Như Hạc lại nói một lần nữa.

Cô vẫn không nghe rõ.

Đứng ở đối diện cô, Tạ Như Hạc ngậm miệng lại. Anh làm như không thấy cánh tay đang hướng về phía anh của cô, trầm mặc một hồi lâu, anh lặp lại một lần nữa.

Lần này Thư Niệm nghe rõ.

Anh nói "Thật xin lỗi, Thư Niệm. Anh quả thật không chịu nổi"

Thư Niệm lặng lẽ nhìn anh, thu hồi lại cánh tay. Cô mím môi, dùng sức gật đầu, nói "Không sao".

Cô lùi về sau một bước, nước mắt đang kìm nén đột nhiên rơi xuống.

Quay đầu nhìn.

Là Tăng Nguyên Học đang cầm cây dao, ôn hòa nhìn cô cười.-

Lần trở về ngày Quốc Khánh đó,

Sau khi bị người đàn ông dùng vật cứng đập cho choáng váng, không biết qua bao lâu, Thư Niệm mới dần có ý thức.

Thư Niệm từ từ mở mắt ra, ánh mắt sợ hãi, tầm mắt chậm rãi chuyển động. Trước mắt là hoàn cảnh xa lạ, là cô chưa từng thấy qua chỗ này. Đầu và cơ thể chỗ nào cũng đau.

Cô mờ mịt muốn mở miệng, nhưng phát hiện mình bị bịt miệng.

Chỉ có thể phát ra tiếng kêu ô ô.

Tay bị người ta trôi lại phía sau, Thư Niệm vùng vẫy hồi lâu, không có chút tác dụng nào.

Thư Niệm dần dần tỉnh táo lại, trong đầu hiện lên cảnh người đàn ông xa lạ nói cảm ơn với cô, rồi sau đó cảm vật cứng đập lên đầu cô. Cùng lúc đó, cô nghe được bên ngoài có âm thanh của người đàn ông đó.

Hồ hấp của cô bắt đầu khó khăn.

Một hồi, cửa duy nhất trong phòng mở ra.

Ánh sáng chói mắt từ bên ngoài chiếu vào.

Thư Niệm có chút không thích ứng được ánh sáng mạnh, nhắm mắt theo bản năng, rất nhanh lại mở ra.

Cô ở ngay trước mắt của người đàn ông đó.

Trước ánh mắt của cô, đàn ông chậm rãi đi vào, đứng ở trước mặt cô, như đang chào hỏi người bạn cũ, mỉm cười nói "Tình rồi à?"

"..."

Thư Niệm không có cách nào để nói chuyện, hoảng sợ lùi lại.

"Tôi hôm nay đặc biệt vui về" Đàn ông giống như không phát hiện được sự sợ hãi của cô, bắp thịt trên mặt cứng ngắt, nụ cười phá lệ khiến người khác sợ hãi. Hắn lại nhích tới chỗ cô một tí, đột nhiên phá lên cười, giống như người điên.

Cảm xúc của cô khác hoàn toàn so với hắn.

Hốc mắt của cô đỏ lên, toàn thân run rẩy, không nhận được phát ra tiếng nức nở cầu xin tha thứ.

Hắn rất hưởng thụ loại âm thanh này, rất nhanh liền khôi phục bình thường, ôn hòa sờ đầu cô một cái. Một chút rồi lại hạ tay xuống. Hồi lâu, đàn ông vui thích huyết sáo một cái, động tác trên tay dừng lại chút, rồi dùng sức nắm tóc cô kéo ra sau.

Nghe tiếng đau đớn của Thư Niệm.

Người đàn ông cười nói "Rốt cục cũng có khách tới rồi."

Leo Leo: Cầu trời khấn phạt cho qua đoạn quá khứ ngược tâm này đi, tuổi đau lòng cho Niệm Niệm bé nhỏ quá T_T

Na: làm tới khúc này mà nổi hết da gà thay cho chị Niệm TT^TT. Thui mọi người đọc vv và nhớ thả sao nhé <3 love all

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Nhắm mắt là tiếng hoan hô, mở mắt là khuôn mặt tươi cười

editor: Nỳ ~~~~ beta:Leo Leo

Đầu Thư Niệm theo lực đạo của hắn ngã về phía sau, bởi vì đau đớn, trong mắt không tự giác ứa ra hai giọt nước.

Tăng Nguyên Học thấy thế nên buông tay ra, đứng lên: "Thật có lỗi, tôi quá kích động. Cô ngủ gần một ngày, xem ra rất thích nơi này."

"..."

Tăng Nguyên Học hỏi: "Có đói bụng không?"

Toàn thân Thư Niệm cứng ngắt, ngẩng đầu nhìn hắn, không có đáp lại bất kỳ cái gì.

Hắn dường như cũng không để ý, lại nói tiếp: "Muốn ăn chút gì không?"

Nhìn thấy miếng vải bỏ trong miệng cô, Tăng Nguyên Học búng tỉnh hiểu ra à lên một tiếng, sau đó đưa tay cầm miếng vải bỏ kéo ra: "là tôi không cẩn thận, đã quên lấy ra."

Phản đũa mắt của hắn khi cười lên xuất hiện nếp nhăn, kiên nhẫn hỏi một lần nữa: "Có muốn ăn cái gì không?"

Rất cục Thụ Niệm có thể nói chuyện, trong cổ họng khô khốc một mảnh, hình như còn có mùi máu tanh. Cô cố nén sợ hãi, khàn giọng mở miệng: "Ông làm như vậy là phạm pháp."

Tăng Nguyên Học giống như không nghe thấy, hỏi tiếp: "Cơm chiên có được không?"

Lời của cô tan ra trong không khí, không một chút tiếng động. Thụ Niệm đề cao âm lượng một chút, gằn từng chữ một: "Ông như này là bắt cóc."

"Cái khác tôi sẽ không làm." Tăng Nguyên Học vẫn như cũ tự nói chuyện với chính bản thân mình, cười rộ lên, ""Vậy quyết định là cơm chiên đi."

"Tôi không muốn ăn!" cuối cùng Thụ Niệm chịu không nổi, nước mắt liền rơi xuống. Cô không dám chọc giận người trước mặt, nên đề thấp âm thanh xuống một ít, lộ ra một chút run rẩy, ""Xin ông cho tôi về nhà... Mẹ tôi còn đang chờ tôi về..."

Nghe vậy, Tăng Nguyên Học gật đầu nghe theo, lại đem miếng vải nhét vào trong miệng cô một lần nữa. Hắn giống như là một người máy, chỉ làm theo những gì mình nghĩ, những cái khác đều coi như là rác rưởi mà vứt đi.

"Nếu không muốn ăn, vậy thì không ăn nhé. Nghĩ ngơi thật tốt đi."

Nói xong, hắn bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Một lần nữa tầm mắt lại quay về một mảnh tăm tối.

Thụ Niệm chỉ có thể thông qua rèm cửa sổ bên ngoài, nhìn thấy một vài ánh sáng yếu ớt. Cô nhìn không được phát ra tiếng khóc nghẹn ngào, không ngừng khiến cho bản thân mình tỉnh táo lại, lợi dụng ánh sáng bên ngoài quan sát cảnh vật chung quanh.

Có lẽ là một căn nhà bỏ hoang.

Không gian cũng không lớn, bên cạnh để vài vật dụng trong nhà đã bỏ đi, bên trên nhiễm không ít bụi. Các loại đồ vật linh tinh đều có, chúng đều đặt trong hộp giấy, trên mặt đất còn có bầy đồ vật, tùy ý là có thể thấy được.

Mùi vị rất khó ngửi, giống như mùi gỗ mục nát lên mốc.

Phòng ở dột nước, trên mặt đất đặt một cái chậu.

Bên trong nước đã đầy một nửa, nước rỉ xuống rơi vào bên trong chậu, âm thanh giọt nước mưa vang lên vô cùng rõ ràng, vọng lại ở trong căn phòng nhỏ hẹp.

Tỉ tách... tỉ tách...

Ánh mắt Thụ Niệm giật giật, không biết người này vì cái gì lại bắt mình tới đây. Cô có thể tưởng tượng đến kế tiếp sẽ phát sinh rất nhiều chuyện đáng sợ mà cô không cách nào chống lại được.

Về sau càng đáng sợ, từng việc ùn ùn kéo về phía cô, chỉ còn lại khổ sở cùng tuyệt vọng.

Sơ lược Thụ Niệm đã cảm thấy bản thân mình không sống nổi.

Nhưng cô không muốn chết.

Đây là ý nghĩ duy nhất của Thụ Niệm ngay lúc ấy.

Cô cảm thấy ít nhất mình phải cố gắng một chút, có lẽ hi vọng này là xa vời, nhưng cũng có thể sẽ rời xa được nơi này, tìm được một chút hi vọng sống.

Không biết Tăng Nguyên Học đang làm việc gì, thời gian làm việc mỗi ngày không lâu lắm, đa số đều cố định. Ngoại trừ ngày đầu tiên hắn tận lực giả vờ thân mật, sau đó hắn hoàn toàn hiện ra bộ mặt thật.

Mỗi ngày sau khi ra ngoài trở về, tâm tình của hắn dường như rất tệ, toàn thân mang theo sự tàn bạo.

Hắn đem tất cả việc không hài lòng phát tiết ở trên người của Thụ Niệm.

Hướng về phía cô chửi mắng, tay dẫm chân đá.

Không có cường gian như trong tưởng tượng của cô, chỉ có ngược đãi.

Dường như hắn cực kỳ chán ghét phụ nữ.

Sau khi gầy vò Thư Niệm xong, Tăng Nguyên Học trở về rửa tay nhiều lần, lại cầm lấy khăn mặt lau chùi, động tác này cứ lặp đi lặp lại, giống như là đụng phải thứ gì đó ghê tởm.

Dường như hắn không hi vọng Thư Niệm chết quá nhanh.

Tăng Nguyên Học chưa từng đánh đến chỗ trí mạng. Thành thạo khi tâm tình cực kém kéo đến, hắn sẽ cầm dao rạch ở trên người cô. Cũng sẽ thường xuyên nói chuyện với cô, xé toang những vết thương vừa đóng vảy trên người cô, nghe cô vì đau đớn mà kiềm chế tiếng khóc.

Hắn sẽ vui vẻ phát ra tiếng cười, mỗi ngày đều hỏi cô: "Cô bé, cô có nghĩ mình sẽ đi chết không?"

Có lúc Thư Niệm nghĩ.

Tại sao cô muốn chết.

Kẻ xấu trên thế giới này sẽ trốn ở góc tối, những người này sẽ chỉ ở chỗ bí mật gây chuyện, không dám phơi bày thế giới bên ngoài. Trong tương lai ngày nào đó sớm muộn cũng sẽ bị trời trừng phạt.

Thiện ác cuối cùng đều có báo ứng, luân hồi đều theo lẽ trời.

Thư Niệm luôn tin tưởng câu này.

Thư Niệm cũng tin, đại đa số người trên thế giới này, đều lương thiện. Cô không thể bị một số ít kẻ ác che mắt, vì vậy liền đối với nhiều người lương thiện làm như không thấy.

Thư Niệm yêu quý thế giới này.

Cô cũng không muốn bởi vì những người như vậy, mà buông tha sự sống của mình, từ bỏ người còn đang đợi cô.

Cho dù bị hắn hành hạ như thế này, cho tới bây giờ Thư Niệm cũng không nói lòng cảnh giác.

Tăng Nguyên Học tựa hồ cũng chỉ muốn nghe chính miệng cô nói một câu ""Tôi muốn chết"", chỉ cần câu trả lời của cô là phủ định, hắn cũng sẽ chỉ nhún vai, xác thực sẽ không làm ra việc gì tổn hại đến tính mạng của cô.

Ngắn ngủi ở nơi này đến ngày thứ ba.

Thư Niệm nghe được Tăng Nguyên Học nói đến một việc.

Ngày đó tâm tình của hắn tốt hơn so với thường ngày, theo đó hắn nói nhiều hơn không ít. Hắn hoàn toàn không cho rằng Thư Niệm sẽ sống ra ngoài, nói chuyện với cô một chút đều không giữ lại.

Ngày ấy, Tăng Nguyên Học nói cho cô.

Cô là vị khách thứ ba hắn mời đến.

Vị thứ nhất là một cô gái còn đang học cấp hai, kéo đàn violon rất tốt, đáng đáp cũng đẹp mắt. Hắn hỏi cô, có muốn hay không nghĩ tới việc đi tìm cái chết, cô chỉ khóc lắc đầu, quát to ""Tôi muốn về nhà.""

Sau khi nói câu ấy, máu huyết toàn thân Thư Niệm giống như là bị đóng băng.

Cô bé học cấp hai kéo đàn violon.

Cho dù qua nhiều năm như vậy, ấn tượng của Thư Niệm vẫn khắc sâu như cũ.

Trong đầu hiện lên một cái tên, chính là ""Trần Hương.""

Về mặt Tăng Nguyên Học có chút tiếc nuối: "Cô bé đó nói không muốn chết, chỉ một mực khóc. Tôi nghĩ không phải cô bé thích kéo đàn violon hay sao? Liền lấy dao, cắt đi một đầu ngón tay của cô ấy."

Nghe vậy, hốc mắt Thư Niệm lập tức đỏ lên, bờ môi run rẩy.

""Còn chưa cắt đến cái thứ hai đâu." Tăng Nguyên Học cười nói, ""Liền khóc van xin tôi đem cô ấy giết đi.""

Vài ngày trước đây, thời điểm bị hắn hành hạ, Thư Niệm cũng chưa từng tức giận giống như giờ phút này. Cô cắn răng, ánh mắt đỏ lên gần như nhỏ máu, hoàn toàn không thể hiểu được hành động thế này của hắn.

""Tại sao ông lại làm như thế, kia chẳng qua chỉ là một cô bé.""

Đứa bé rời xa cha mẹ cũng không thể sống tự lập

Vấn cần phải được xã hội bảo vệ,

"Tôi làm cái gì sao?" Tăng Nguyên Học nghiêng đầu, không hiểu sự phẫn nộ cùng oán hận của cô từ đâu mà đến, "Tôi không nói muốn giết cô ấy, chính cô ta kêu tôi giết."

Người này tràn đầy thù hận với thế giới này.

Thế giới của hắn bị bóp méo vô cùng.

Thư Niệm nhìn xuống phản ứng buồn nôn, quay đầu chỗ khác, không muốn cùng hắn trò chuyện.

"Thật sự không thú vị." Tăng Nguyên Học thở dài, nhìn qua thật khổ sở, "Thực ra tôi cũng không nghĩ nhanh như vậy liền giết cô ấy, chính cô ta không muốn sống, tôi cũng không còn cách nào."

Thư Niệm nhắm mắt lại, coi như là không nghe thấy.

Tăng Nguyên Học lại nói vài câu với chính bản thân mình, sau đó bỗng nhiên nắm lấy tóc của cô, cười lạnh nói: "Tôi đang cùng cô nói chuyện, cô có nghe thấy không?"

Thư Niệm vẫn như cũ nhắm hai mắt, một tiếng cũng không phát ra.

Tăng Nguyên Học đột nhiên đầy hào hứng: "Cô nên nghe qua tin tức đi."

"..."

Hắn nói, vị thứ hai là một người phụ nữ cùng một người đàn ông bỏ trốn đến nơi này, người chồng có khuynh hướng bạo lực gia đình, đang cùng chồng cãi nhau ly hôn. Có một người con trai đang học trung học.

Tăng Nguyên Học ngồi xổm một chỗ, đứng lên xoay chuyển cổ: "Người phụ nữ kia nhìn mềm mỏng, yếu đuối, âm thanh khóc cũng nhỏ, tôi cứ cho rằng sống không quá nửa ngày, nhưng bị tôi đánh như thế nào cũng không muốn chết đi."

Tay chân Thư Niệm lạnh buốt, rốt cục nhìn không được mở mắt ra nhìn hắn, trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười của Quý Tương Ninh cùng bộ dáng tuyệt vọng của Tạ Như Hạc. Cô lộ ra nóng nảy, cao giọng nói: "Ông đừng nói nữa."

"Cô ta nói cô ta còn có con trai, còn đang chờ cô ta về nhà." Tăng Nguyên Học lên tiếng, "Nói không có cô ta, sẽ không có ai chăm sóc con của cô ta cả."

Nước mắt Thư Niệm liền rơi xuống, sắc bén nhắc lại: "Ông không cần nói nữa."

Tăng Nguyên Học nhú mày: "Cô khóc cái gì? À... tôi nhớ lại, con trai của cô ta là bạn của cô đúng không?"

"..."

"Sau này tôi nói với cô ta, con trai của cô ta mỗi ngày đều ở bên ngoài tìm cô ta, sau đó xảy ra tai nạn đã chết rồi." Nói đến đây, Tăng Nguyên Học cười ra tiếng, "Cô ta liên tin tưởng, tiếp đó liền khóc lóc bảo tôi đem cô ta giết đi."

"..."

"Cho nên cô biết không, cô bé." Tăng Nguyên Học nói, "Đều là các cô ấy van xin tôi, muốn tôi đem họ giết chết. Các cô ấy đang cần sự giúp đỡ của tôi. Đa số người trên thế giới này, đều không muốn sống nữa, cảm thấy thế giới này vô cùng bẩn thỉu. Tôi làm cái gì à? Tôi chỉ là giúp họ một tay."

Lời nói của hắn chọc giận đến Thư Niệm.

"Vậy ông đi chết được không?" Lần đầu Thư Niệm căm hận một người như vậy, cô xiết chặt nắm đấm, chửi mắng, "Tại sao ông không chết đi."

Nghe vậy, Tăng Nguyên Học ôn nhu sờ đầu của cô, giống như đối xử với đứa bé không nghe lời.

"Bởi vì tôi còn muốn giúp người khác nha."

Về sau, bất kể Tăng Nguyên Học hành hạ cô như thế nào, Thư Niệm đều không rên một tiếng.

Chỉ có khi đau đớn khó mà chịu được, cô mới nhìn không được mà phát ra tiếng khóc. Ở nơi này gần một tuần, thần thái trong mắt cũng dần mất đi.

Không bàn về việc Tăng Nguyên Học lúc nào cũng hỏi cô, có muốn chết hay không.

Đáp án của cô vĩnh viễn là không.

Cô còn muốn sống, giữ lại sinh mạng này để nhìn thế giới bên ngoài,, muốn nhìn thấy người mình muốn gặp, còn muốn giữ lại sinh mạng này nhìn pháp luật trừng phạt những kẻ xấu.

Đề Trần Hương cùng Quý Tương Ninh trên trời có linh thiêng, có thể nhắm mắt an nghỉ.

Khiến người nhà của các cô ấy, đều có thể thoải mái.

Cô cần phải sống sót.

Nếu không thì nhất định sẽ có người kế tiếp bị hại.

Thư Niệm cho rằng, khoảnh khắc khi cô chết đi, cô đều sẽ nghĩ như vậy.

Cô nghĩ một ngày nào đó sẽ được cứu ra ngoài.

Ngày đó, Tăng Nguyên Học mang com đến cho Thư Niệm, tâm tình dường như vô cùng kém. Hấn lấy con dao nhỏ mang theo trong người ra, vẽ mặt thâm độc, lúc hấn muốn đem tất cả lửa giận trút hết trên người cô.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Động tác Tăng Nguyên Học dừng lại, đứng dậy đi ra ngoài, không quên khóa cửa lại.

Hấn đặt con dao kia trên chiếc ghế bên cạnh.

Ánh mắt của Thư Niệm ngưng đọng vài giây, dường như thấy được một tia hy vọng. Hai tay cùng hai chân của cô đều bị trói, chỉ có thể dịch chuyển qua, bằng không thì sẽ gây ra tiếng động lớn.

Sẽ dẫn tới sự chú ý của Tăng Nguyên Học.

Toàn thân cô vừa không có sức lại đau, cắn răng di chuyển cơ thể qua.

Thời điểm đến được cái ghế bên cạnh, Thư Niệm điều chỉnh tư thế, gắng gượng đứng lên, dùng hai tay cầm lấy con dao kia. Cô không có kinh nghiệm, lại không nhìn thấy phía sau.

Vừa sợ bất cứ lúc nào Tăng Nguyên Học cũng có thể sẽ trở về, dùng dao loạn xạ cắt lấy dây thừng.

Bởi vì lo lắng cùng không có sức lực, Thư Niệm nhịn không được phát ra tiếng khóc ô ô, bỏ qua sự đau đớn khi bị dao cắt, một nửa lực chú ý đều đặt ở trên tay, một nửa đặt ở ngoài cửa.

Không biết qua bao nhiêu phút đồng hồ, rốt cục cô đã dùng dao cắt được dây thừng.

Thư Niệm không dám chậm chạp, cắt dây thừng ở hai chân, có thể nhìn thấy hai tay của cô đã be bét máu thịt, hô hấp của cô trở nên dồn dập, đem miếng vải bố trong miệng kéo ra.

Ngoài cửa trở nên yên tĩnh.

Thư Niệm cầm dao, khẩn trương nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, chỉ sợ hi vọng lần này sẽ rơi vỡ vụn. Cô không biết Tăng Nguyên Học đi đâu, cũng không nghe thấy âm thanh bên ngoài. Cánh cửa đã bị khóa trái bên ngoài, cô mở không ra.

Thư Niệm đi đến trước cửa sổ, đem màn cửa kéo ra.

Cửa sổ cũng đã bị khóa.

Cô chậm chậm quay đầu, nhìn thấy cái ghế bên cạnh.

Thư Niệm dùng hết sức lực toàn thân, dòi nó, dùng sức kéo về phía cửa sổ.

Đây là cơ hội duy nhất.

Nếu như thất bại, nhất định sẽ không có lần tiếp theo.

Trong chớp mắt âm thanh vỡ vụn ở cửa sổ phát ra, thủy tinh bắn tung tóe, có mấy miếng xẹt qua gương mặt của cô. Thư Niệm nghe phía bên ngoài có tiếng động, cô không để ý trên bề mặt cửa sổ còn sót lại mảnh thủy tinh, giẫm chân lên bề mặt cửa sổ bỏ ra ngoài.

Cùng lúc đó, cô nghe được âm thanh cửa mở ra.

Tăng Nguyên Học mắng một câu thô tục.

Thư Niệm không quay đầu nhìn hấn, lao đảo từ cửa sổ nhảy xuống, chạy ra bên ngoài.

Ở phía xa có hai người đàn ông đang đi ngang qua chỗ này.

Thư Niệm chạy tới phía bọn họ, trong miệng phát ra tiếng khóc được sống sót sau tai nạn.

Cô nhìn thấy ánh nắng, từ trong bóng tối bò ra.

Cô gọi to cứu người.

Phía sau dường như là tiếng bước chân lấy mạng của Tăng Nguyên Học.

Toàn thân Thư Niệm chật vật, quần áo trên người tất cả đều là máu, trên thân thể không có một chỗ nào tốt, thậm chí không nhận ra đáng đáp ban đầu của cô.

Cô chỉ có thể dùng hết sức lực cầu cứu.

Hai người đàn ông nghe được động tĩnh bên này, do dự đi tới.

Lần nữa Thư Niệm lại bị Tăng Nguyên Học bắt lấy.

Cô nghe được hấn ở bên tai cô, cắn răng nghiêng lợi nói một câu: "Tôi cho cô đi ra ngoài à?"

Thư Niệm thét chói tai gãy dựa, hoàn toàn không nghe lời nói của hấn, giống như bị điên hướng về nơi hai người đàn ông la lên, trong lời nói tất cả ghen ngào: "Cứu tôi! Mau cứu tôi... Van xin các người... Hấn là tội phạm giết người..."

Tăng Nguyên Học cố định thân thể của cô, cười giải thích: "Thật xin lỗi, đây là con gái của tôi. Trước kia xảy ra tai nạn, tinh thần xảy ra vấn đề... Hù dọa các người rồi."

Về mặt hai người đàn ông mang theo sự do dự, muốn đi tới, lại lo lắng thực sự đây là chuyện nhà của người khác.

Cứ giằng co như vậy vài giây.

Hai người đàn ông vẫn như trước không có đi lên.

Nhìn thấy về mặt bọn họ bắt đầu chùn lại, Thư Niệm há miệng thở dốc. Ánh mắt của cô trợn lên, không thể tin được nói: "Hấn không phải cha tôi... Hấn là tội phạm giết người, hai người không được tin..."

Tăng Nguyên Học thở dài: "Cùng cha về nhà nào."

Hấn lôi Thư Niệm đi về hướng căn nhà, lôi về phía Địa Ngục ấy.

Thư Niệm cố sức phản kháng, sức lực giữa nam nữ quá mức chênh lệch, cô hoàn toàn không có cách nào thoát ra. Cô nhìn hai người đàn ông kia, giống như là thế giới đang sụp đổ, nước nờ nói: "Hai người tại sao không cứu tôi?"

"..."

"Hấn không phải cha tôi, cha tôi đã không còn." Tiếng khóc của cô tuyệt vọng, sắc bén mà khàn giọng, "Hai người có thể tìm, trên mạng có, cha tôi là nhân viên chữa cháy, tên là Thư Cao Lận... Ông là vì cứu người mà chết..."

Có một người đàn ông tiến lên một bước, lại bị người kia kéo lại.

Ngay giờ phút này, tất cả lập trường và kiên định của cô đều không còn sót lại chút gì, Thư Niệm lớn tiếng khóc: "Cha tôi đã chết... Hấn mới không phải là cha tôi..."

Thư Niệm nhìn hai người đàn ông kia đứng yên tại chỗ.

Giống như đang nói gì đó, sau đó quay đầu bỏ đi. Không để ý đến tất cả tiếng cầu cứu của cô, giả vờ cảm điếc rồi đi. Bọn họ ngầm cho phép tất cả hành động của Tăng Nguyên Học, lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Vì một hành động này của bọn họ, sẽ khiến tính mạng của một người mất đi.

Nhưng bọn họ cho rằng.

Việc này không có quan hệ gì với họ.

Thư Niệm bị mang về ngôi nhà, được đưa tới một căn phòng khác.

"Giết người, lần này hẳn là tôi chạy không thoát: " Nhưng có lẽ là sự việc bị Thư Niệm chứng kiến, tâm tình Tăng Nguyên Học dường như xem không tệ, "Cô gái, cô vẫn rất lợi hại, lại có thể chạy."

Thư Niệm không khóc, chết lặng mà ngồi tại chỗ.

Tăng Nguyên Học còn đang nói việc gì đó, Thư Niệm đã không còn tâm tư để nghe.

Cô đang suy nghĩ.

Cha của cô đã chết, mẹ của cô tái hôn, có gia đình mới.

Dường như không có ai cần cô.

Thư Niệm bắt đầu hoài nghi, Đặng Thanh Ngọc thật sự đang tìm cô sao?

Tại sao đã lâu như vậy, cô còn ở nơi này.

Cô còn đang bị người khác hành hạ, vẫn một mực muốn sống, chỉ vì muốn tranh giành một hơi thở.

Đã không có ai cần cô nữa.

Thậm chí Thư Niệm bắt đầu oán trách Thư Cao Lận, tại sao vì muốn cứu những người khác, mà vứt bỏ cô.

Nếu như Thư Cao Lận còn sống, ông nhất định sẽ tới cứu cô.

Nhất định sẽ tới.

Nhưng Thư Cao Lận đã chết rồi.

Cha của cô chết rồi.

Thư Niệm giương mắt, trống rỗng mà nhìn Tăng Nguyên Học, nhẹ giọng nói: "Ông còn muốn giết tôi không?"

Tăng Nguyên Học nói: "Cô muốn chết rồi sao?"

Ánh mắt Thư Niệm hạ xuống, gật đầu: "Ừ."

Cô nghe được tiếng Tăng Nguyên Học đang cười.

Tại khoảnh khắc này, Thư Niệm đột nhiên nhớ tới Tạ Như Hạc.

Nhớ tới ngày đó anh kéo dài ngày đi, chỉ đến tìm cô dặn dò.

Khuôn mặt anh vì bệnh mà tái nhợt, nắm lấy cánh tay cô, tâm tình vô cùng kích động, nhấn mạnh lặp đi lặp lại: "Sau này tan học không được phép về nhà một mình, buổi tối đi đường không được đi một mình, trước khi làm chuyện gì, đều phải bảo đảm an toàn chính mình."

Thư Niệm sững sốt, không nói gì.

"Nhìn thấy người lạ, không nên tùy tiện đến gần." Tạ Như Hạc khàn giọng nói, "Chuyện của người khác em không cần quan, phải bảo đảm an toàn của chính mình, quan trọng nhất chính là an toàn của em."

Tạ Như Hạc nhìn cô chăm chăm, trong lời nói giống như là mang theo nước mắt, âm thanh cao lên: "Em phải đồng ý với anh!"

Khi đó.

Thư Niệm nắm chặt tay anh, cẩn thận từng li từng tí mà trịnh trọng nói: "Em đồng ý với anh."

Đồng ý anh, em sẽ không xảy ra chuyện.

Thật xin lỗi, em đã không nghe lời của anh.

Bên tai vang lên âm thanh Tăng Nguyên Học.

Hắn hỏi cô: "Trước khi chết có việc gì muốn nói không?"

Mí mắt Thư Niệm giật giật, xem ra không còn sức sống nữa.

Một lúc sau, cô mới nghẹn ngào nói một câu: "Hy vọng thế giới bình an."

Nhắm mắt là tiếng hoan hô, mở mắt là khuôn mặt tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tiểu bạch kiểm

editor:Nỳ~~~Beta:Leo Leo

"Thì ra là việc này?" Tăng Nguyên Học sừng sốt một chút, cảm thấy buồn cười, "'Mới vừa rồi hai người kia không có cứu cô nhĩ, cô còn hi vọng thế giới này tốt?"

"..."

"Không còn những lời khác sao?"

Mí mắt Thư Niệm giật giật, đôi môi khô khốc khẽ mở: "Còn những lời khác, tôi tại sao phải nói cho ông?"

Tăng Nguyên Học nhú mày: "Biết đâu sau này tôi có thể giúp cô chuyển lời cho... Mẹ?"

Thư Niệm cuộn mình trên mặt đất, đem mặt chôn vào trong khuỷu tay, không để ý đến hấn nữa.

"Phải tranh thủ thời gian." Tăng Nguyên Học cũng không thèm để ý đến thái độ của cô, đứng dậy bước ra khỏi căn phòng, sau đó trở lại, trong tay có thêm con dao, "'Bằng không thì một hồi cảnh sát đến, tôi sẽ không giúp được cô."

Thư Niệm chậm rãi ngẩng đầu, bỗng nhiên liêu lĩnh hỏi một câu: "Ông không có người thân sao?"

"..."' Về mặt Tăng Nguyên Học thay đổi, nhưng vẫn là cong khóe miệng, nhét con dao vào trong tay của cô, "'Tự mình cầm lấy, sau đó tôi sẽ giúp cô thoát khỏi thế giới dơ bẩn này."

Thư Niệm mặc kệ hấn điều khiển, bình tĩnh nói: "Bọn họ không cảm thấy xấu hổ bởi vì ông sao?"

Bỗng nhiên Tăng Nguyên Học trừng to mắt, quát lớn: "Cô câm miệng!" Cơ thịt trên mặt hấn co quắp, bộ dáng vô cùng đáng sợ: "Tại sao xấu hổ? Tôi làm gì sai? Sai chính là bọn họ, ghê tởm vô cùng."

"..."

"Cô có biết tôi từng trải qua những gì không? Tôi đã từng đau khổ nhiều lắm cô biết không?" Âm thanh Tăng Nguyên Học càng lúc càng lớn, hô hấp cũng càng dồn dập, "'Ai tới giúp tôi?! Ai tới!"

"Ông có thể chết đi." Cái chết đang ở trước mắt, Thư niệm không còn sợ hấn, "'Ông đã từng đau khổ, ông có thể chết đi."

Tăng Nguyên Học cười lạnh: "Tôi dựa vào cái gì để chết."

"Vậy những người kia dựa vào cái gì. Cuộc đời của họ không được quyền lựa chọn nơi mình ở." Trong mắt Thư Niệm không tự chủ mà rơi lệ, nhuộm đầy mặt, một đường chảy xuống, "'Chỉ có ông, lựa chọn đi tổn thương những người khác, tôi cứu chính mình."

Hô hấp Tăng Nguyên Học dần bình phục, vẫn như cũ không để ý tới nói: "Là tôi đang cứu cô."

Hấn không kéo dài thời gian nữa, để Thư Niệm cầm con dao, mũi dao nhọn hướng vào trong. Tăng Nguyên Học nắm hai tay của cô, ánh mắt mang theo ý lạnh, mỉm cười nói: "Là chính cô muốn chết, tôi chỉ đang giúp cô."

Thư Niệm không phản kháng, cũng không trả lời câu hỏi của hấn.

Chỉ cảm thấy, một môi rã rời.

Mũi dao còn chưa đâm vào trái tim của cô, liền có cảm giác muốn chết đi.

Ý thức Thư Niệm dần trở nên mơ hồ.

Rất nhiều hình ảnh đã không còn rõ ràng lắm, chỉ nhớ rõ là hai người đàn ông kia báo cảnh sát. Sau khi tỉnh lại, nghe nói hai người đàn ông cảm thấy

Tăng Nguyên Học có vấn đề, nhưng không có can đảm đối đầu trực tiếp.

Cho nên lựa chọn rời đi, sau đó báo cảnh sát.

May mà cảnh sát chạy đến kịp thời.

Con dao Tăng Nguyên Học cầm vẫn chưa nhuộm đầy máu, không có làm cô bị thương, liền đã bị cảnh sát phá cửa xông vào đè trên mặt đất. Thư Niệm được một nữ cảnh sát đỡ dậy, dìu ra khỏi căn phòng.

Sau đó, Thư Niệm nghe được âm thanh Đặng Thanh Ngọc.

Ánh mắt Thư Niệm có chút mơ hồ, vào thời khắc ấy, thậm chí có loại cảm giác đi đến thiên đường. Cô chậm chạp nâng mắt, nhìn Đặng Thanh Ngọc, không thể tin được, âm thanh khàn khàn nghẹn ngào: "Mẹ..."

Ngay lập tức Đặng Thanh Ngọc bật khóc lên, ánh mắt sưng phù lại khô khốc, nước mắt đã chảy ra ngoài, liên tục hô "'Niệm Niệm của tôi'", lại hoàn toàn không dám đụng vào, sợ sẽ làm cô đau.

Trong thời gian ngắn như vậy, Đặng Thanh Ngọc như bị hành hạ một phen, trở nên tiêu tụy và gầy gò.

Thư Niệm nhìn bà, nước mắt không nhanh không chậm rơi xuống, một câu cũng nói không nên lời.

Ánh mắt của cô di chuyển, đúng lúc chống lại ánh mắt Tăng Nguyên Học.

Hắn bị hai cảnh sát dắt đi, hai tay bị còng ở sau lưng, không có bất kỳ phản kháng gì. Nhưng có vẻ vô cùng không cam lòng, ánh mắt Tăng Nguyên Học u ám, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm cô.

Lưng Thư Niệm phát lạnh, sau đó ánh mắt tối sầm lại, hoàn toàn không còn ý thức.

...

...

Tạ Như Hạc cũng không biết mình hát bao nhiêu lần bài "'còn trùng bay'". Mỗi lần kết thúc, anh theo bản năng gọi một câu "'Thư Niệm'", nhưng cô vẫn không đáp lại.

Anh nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện hô hấp của Thư Niệm trở nên ổn định, trong lúc vô tình ngủ thiếp đi.

Khóe miệng Tạ Như Hạc cong lên, tiến lên dịch chân cho cô.

Căn phòng sáng sủa và yên tĩnh.

Tạ Như Hạc suy nghĩ, chậm rãi nằm xuống, Anh nhìn chằm chằm Thư Niệm, nửa ngày, bên tai không khỏi nóng lên. Anh trở mình, nằm ngay ngắn.

Tạ Như Hạc không có thói quen khi ngủ có đèn sáng, lúc này nửa phần buồn ngủ đều không có.

Với lại còn nằm bên cạnh Thư Niệm.

Nhưng khi vươn tay, liền có thể ôm cô.

Tạ Như Hạc biết mình đưa ra yêu cầu như vậy là không tốt. Nếu cô nghe lý do anh đưa ra, có lẽ sẽ không cự tuyệt. Nhưng mà thật sự anh không yên lòng, sợ cô đang ở tình trạng này, sẽ làm ra chuyện thương tổn mình.

Nếu anh không nhìn thấy, không biết rõ tình hình.

Anh chắc chắn sẽ rất lo lắng, thậm chí muốn mang cô bên người.

Đi đến đâu cũng đều mang theo.

Nghĩ đến lời nói Thư Niệm, mí mắt Tạ Như Hạc giật giật, chột nhìn về phía cô. Quyết định vài giây, trong mắt của anh xẹt qua vài tia mắt tự nhiên, chần chờ hỏi: "Em có nghĩ đến việc kết hôn không?"

Đáp lại anh là một mảnh an tĩnh.

Tạ Như Hạc liếm liếm môi, biết cô đã ngủ thiếp đi không nghe được, nhưng vẫn cảm thấy gương mặt như cũ, giống như đang luyện tập, lại hỏi một lần nữa: "Thư Niệm, em có nghĩ đến chuyện kết hôn không?"

"" ... ""

Một lúc sau.

Trong căn phòng yên tĩnh vang lên âm thanh Tạ Như Hạc.

Anh giữ lấy cằm, chuyên chú nhìn chăm chăm Thư Niệm, đột nhiên chú ý tới khóe mắt của cô rơi xuống một giọt nước mắt. Về mặt Tạ Như Hạc dừng lại, dùng đầu ngón tay sờ lên khóe mắt của cô, thì thào nói nhỏ: "Tại sao lại khóc..."

Thư Niệm không có dấu hiệu tỉnh lại, giống như là bị ác mộng cuốn lấy, trong cổ họng phát ra giọng nghẹn ngào như mèo con.

Tạ Như Hạc nhíu mày: "Gặp ác mộng à."

Anh nghĩ nghĩ, đưa tay ra nắm chặt tay của cô, dùng lòng bàn tay cọ xát, giọng điệu giống như dỗ một đứa bé.

"Đừng sợ."

Như cảm nhận được sự tồn tại của anh, hô hấp Thư Niệm dần dần trở nên ổn định.

Tạ Như Hạc nhìn chăm chăm cô, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của cô, lại hỏi: "Em có nghĩ đến việc kết hôn không?"

Một lát sau.

Giống như là tự hỏi tự trả lời vậy, Tạ Như Hạc nói khẽ: "Anh muốn kết hôn."

"Cùng em."

Đại khái là bởi vì ngủ sớm, cũng có thể trạng thái khi ngủ không tốt. Hôm sau, trời vừa sáng Thư Niệm liền tỉnh lại. Cô ngồi dậy, mờ mịt ngồi tại chỗ phát ngốc.

Thư Niệm nghiêng đầu, chú ý tới Tạ Như Hạc còn đang ngủ ở bên cạnh. Cô hít mũi một cái, không định đánh thức anh.

Thư Niệm ngồi dựa vào tường, không có cách nào từ một bên giường xuống, chỉ có thể di chuyển xuống cuối giường hoặc lật qua từ trên mình Tạ Như Hạc. Suy nghĩ trong chốc lát, cô cẩn thận từng li từng tí di chuyển về phía cuối giường.

Cô vừa mới di chuyển xuống, bỗng nhiên Tạ Như Hạc có động tĩnh. Như là bị người khác làm phiền, liền trở thân mình.

Thư Niệm bị hù dọa, theo bản năng quay đầu nhìn.

Nhưng phát hiện Tạ Như Hạc vẫn đang nhắm hai mắt, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Thư Niệm lại suy nghĩ, cho rằng khoảng cách từ trên mình Tạ Như Hạc đi qua gần hơn một chút so với xuống từ cuối giường. Như vậy thì tốc độ xuống giường hẳn là sẽ nhanh hơn, cũng sẽ không đem anh đánh thức.

Sau khi quyết định, Thư Niệm đem chân mền trên người vén ra.

Thư Niệm di chuyển thân thể, quan sát tay chân giấu trong chăn của anh, sợ rằng sẽ đè đến anh. Cô do dự duỗi chân, dựa vào vị trí mép giường đứng lên, thời điểm vừa định di chuyển nắm tay.

Tay của cô bỗng nhiên bị người khác nắm chặt, kéo về hướng phía trước.

Hô hấp Thư Niệm ngừng lại, cả người đổ về phía trước, đè trên người Tạ Như Hạc. Cô còn không kịp phản ứng, nâng mắt lên, đúng lúc đụng phải con ngươi đen nhánh của Tạ Như Hạc.

Ánh mắt của anh sáng ngời, không giống bộ dáng vừa tỉnh ngủ.

Hai người nhìn nhau vài giây.

Tạ Như Hạc đưa tay sờ sờ mặt của cô, khàn giọng nói: "Tỉnh lại sao không gọi anh."

Thư Niệm vẫn còn vì khoảng cách cùng tư thế có chút không biết phải làm sao, sững sờ nhìn anh.

Một tay Tạ Như Hạc di chuyển, đỡ lưng của cô, ngồi dậy. Anh không lên tiếng nữa, hai chân chạm xuống đất, bế Thư Niệm lên, đi ra ngoài.

Thư Niệm theo bản năng nắm lấy quần áo của anh, cơ thể cứng đờ, lưng ta lúng túng nói: "Sao anh lại ôm em"

"..." Về mặt Tạ Như Hạc sững sờ, rất thành thật nói, "Muốn ôm."

Thư Niệm vừa tỉnh ngủ, tinh thần còn mơ mơ màng màng: "Tại sao?"

Còn có tại sao?

Cứ nghĩ.

Tạ Như Hạc nói lời thật lòng, có thể Thư Niệm sẽ hỏi lý do. Nhưng anh không ngờ là lý do này, chỉ có thể dùng sự trầm mặc đáp lại.

Ra khỏi căn phòng, Thư Niệm nghiêng đầu, chủ động trả lời thay anh: "Có phải hay không giống như là, ở bên ngoài nhìn thấy mèo hoặc là chó nhỏ, sẽ muốn ôm một cái."

Tạ Như Hạc ôm cô trở về phòng.

Nghe cô hình dung việc này, anh nghĩ ngợi, miễn cưỡng ừ một tiếng.

Thư Niệm nhíu mày, nhấn mạnh: "Nhưng em không có thấp như vậy."

"Anh biết." Tạ Như Hạc đem cô đặt trên giường, tìm đôi dép cho cô mang vào, rất thành thật nói: "Phải mang giày thật tốt, mang giày thì có một mét sáu."

Thư Niệm bị lời nói anh chặn lại một lúc, không có sức lực mà phản bác: "Không có mang cũng vậy."

Tạ Như Hạc ngồi xổm ở trước mặt cô, ngửa đầu nhìn cô. Thoáng cái khoảng cách thân thể hai người liền đảo ngược. Ánh mắt anh yên tĩnh dịu dàng.

Bởi vì ánh mắt của anh, Thư Niệm không khỏi chột dạ.

Qua một hồi lâu, cô mới cam chịu số phận mà chấp nhận: "Được rồi, không có mang thì không đủ."

Tạ Như Hạc cười khẽ một tiếng, sờ sờ đầu của cô.

"Đi rửa mặt."

Chờ lúc Thư Niệm từ phòng vệ sinh đi ra, Tạ Như Hạc cũng đã rửa mặt xong.

Lúc này đang ở trong phòng bếp nấu sữa bò.

Thư Niệm đi qua đứng ở gần anh. Lại nghĩ tới giấc mơ tối hôm qua, tâm tình của cô lại bắt đầu bức bối cùng lo lắng, lo lắng một ngày nào đó trong tương lai, hình ảnh như thế có lẽ sẽ trở thành sự thật.

Tạ Như Hạc hỏi cô: "'Uống khi còn nóng, được không?'"

Thư Niệm không yên lòng gật đầu.

Nhìn nồi sữa bò, Thư Niệm trừng mắt nhìn, đột nhiên nhớ lại một việc. Cô nhấp máy môi, giả vờ như tùy ý hỏi: "Anh còn nhớ hay không, trước kia em hay mang sữa bò cho anh uống."

Tạ Như Hạc lên tiếng đáp lại: "Còn nhớ."

Lúc ấy ở tiểu khu,

Lúc ấy, Tạ Như Hạc đã cao hơn một mét bảy.

Nam sinh ở tuổi ấy cũng không tính là đặc biệt cao, nhưng cũng phát triển.

Thư Niệm kiêu gì cũng lo lắng cho mình, một ngày nào đó trong tương lai, dáng dấp của cô còn có thể cao hơn Tạ Như Hạc. Sẽ làm cho Tạ Như Hạc cảm thấy tự ti, không còn dám làm bạn bè cùng với cô.

Sau khi lo lắng một thời gian, Thư Niệm bắt đầu mỗi ngày mang sữa bò cho Tạ Như Hạc.

Hi vọng Tạ Như Hạc cũng có thể cao lớn giống như cô.

Khi đó mỗi ngày Thư Niệm đều mang hai hộp sữa bò, nghĩ đến mình ở nhà đã uống một chén, liền mang hai hộp kia cho Tạ Như Hạc uống. Xem ra anh không thích uống, nhưng không thể từ chối thái độ cứng rắn của cô.

Sau này.

Thân thể của Thư Niệm cũng chưa hề đựng tới, thoáng cái Tạ Như Hạc liền cao đến một mét tám.

Thấy thế Thư Niệm cũng không mang sữa tươi cho anh nữa.

"Mẹ em khi đó luôn nói với em" Thư Niệm phối hợp nói, "mỗi ngày mang hai phần sữa bò cho hai người, giống như ở bên ngoài nuôi một tiểu bạch kiểm..."

"..."

Nói đến đây, đột nhiên Thư Niệm ngừng lại.

Hai người đều trầm mặc.

Ý thức được lời này không thích hợp, trong nháy mắt khuôn mặt Thư Niệm đỏ bừng lên, vội vàng đổi giọng: "Chính là, trước kia em đối với anh rất tốt đấy chứ... Ý em chính là cái này..."

"Ừ?" Tạ Như Hạc nghiêng đầu nhìn cô, không giấu được ý cười trong mắt, "Vì sao lại tốt với anh?"

Đôi môi Thư Niệm giật giật, không tìm được lý do giải thích.

Ngay sau đó, Tạ Như Hạc cúi môi lên, cặp mắt đào hoa hơi thu lại, tiến lên trước mặt cô. Chú ý tới đầu Thư Niệm co lại vô ý thức lùi về sau, anh đưa tay cố định ở tại chỗ, nghiêng ngả nói: "Bởi vì anh là tiểu bạch kiểm em nuôi bên ngoài?"

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chưa hề không vui

editor:Nỳ ~~~Beta: Leo Leo

"Cái gì." Hai tay Thư Niệm chống lên bồn rửa ở phía sau, đối diện với ánh mắt của Tạ Như Hạc, sau đó nhanh chóng chóng rũ mắt xuống, như ánh mắt cún con nhìn chủ nhân, "Không, không phải, "Cái đó là do mẹ em nói..."

Tạ Như Hạc yên lặng nhìn cô, không nói gì.

Hơi thở của anh gần trong gang tấc, ảm áp, có vị thuốc Đông y chất chất, càng nhiều hơn là mùi bạc hà mát lạnh. Thư Niệm nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: "Thật sự trước đây em không có nghĩ như vậy."

Tạ Như Hạc đứng thẳng lên, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Sương mù trong nỗi sữa bò bắt đầu bốc lên, Tạ Như hạc tắt bếp, thấy vẻ mặt Thư Niệm còn lo lắng thất thần, anh sừng sốt một chút, đưa tay sờ sờ đầu cô: "Anh biết."

Anh nhìn ra.

Thời điểm ấy tất cả ý nghĩ của cô đều rất đơn thuần, nói cái gì chính là cái đó, cảm thấy sự tình không đúng tuyệt đối sẽ không đi làm, thậm chí ngay cả một chút ý niệm trong đầu cũng sẽ không bắt chước làm.

Cũng không có khả năng ôm ý nghĩ gì khác đối với mình.

Tạ Như Hạc nhắc nôi, lách qua Thư Niệm, đi về phòng ăn.

Thư Niệm tự giác theo sát phía sau của anh, giống như một cái đuôi nhỏ. Cô đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, nhìn Tạ Như Hạc đem sữa bò rót vào trong ly, rầu rĩ nói: "Trước đây thật sự chỉ là muốn để cho anh cao lớn hơn một chút..."

"..."

So với các quan hệ bạn học bình thường khác, Thư Niệm thừa nhận đề ý Tạ Như Hạc hơn. Cô lo lắng thân thể của Tạ như Hạc sẽ bị thấp hơn so với các nam sinh khác, cũng bởi vì anh không đủ dinh dưỡng, thua ở điều kiện lớn lên sau này.

Thư Niệm sẽ cảm thấy không công bằng.

Lúc ấy cô không có quá đề ý Tạ Như Hạc sẽ nghĩ như thế nào.

Chính là không tự chủ được muốn đối tốt với anh, chưa từng nghĩ đến anh có thể hay không bởi vì đồ vật này mà cảm thấy không được tự nhiên, cho dù mình chỉ mang cho anh hai hộp sữa bò không đắt lắm.

Bây giờ nhớ tới, lại thêm chính mình vừa mới nói câu nói kia.

Thư Niệm bắt đầu đứng ngồi không yên.

Thư Niệm cảm thấy từ "'Tiểu bạch kiểm'" này nghe cũng không dễ lọt tai.

Trước kia lúc Đặng Thanh Ngọc nói như thế, Thư Niệm cảm thấy không vui, còn cãi nhau với bà mấy lần. Thư Niệm không dám nói Tạ Như Hạc nghe chuyện này, sợ anh nghe cũng sẽ không vui.

Dù sao lúc ấy, điều kiện gia đình Tạ Như Hạc quả thực không tốt lắm.

Ở tuổi ấy mọi người đều thích ganh đua so sánh khoe khoang với nhau, một năm bốn mùa, giày Tạ Như Hạc mang đều giống nhau, trừ đồng phục, dường như anh không có quần áo gì khác. Thức ăn cũng chỉ là mấy món chay cơm trắng.

Mặc mặc làm cho người khác đau lòng.

Vừa đúng lúc đem giọt sữa bò cuối cùng trong nôi đổ ra.

Tạ Như Hạc nhìn cô một cái, thuận miệng hỏi: "'Vậy em cảm thấy anh hiện tại đủ cao chưa?'"

Thư Niệm thành thật nói: "'Rất cao.'"

Lông mày Tạ Như Hạc hơi nâng, tâm tình tựa hồ không tệ. Sau đó, anh di chuyển hai ly sữa bò cách xa chỗ Thư Niệm ngồi một chút, dặn dò: "'Trước đừng uống, bụng rỗng không nên uống sữa tươi.'"

Nói xong, anh cầm nôi trở lại trong phòng bếp.

"Ồ." Lập tức Thư Niệm cũng từ trên ghế xuống, đi theo phía sau anh, "'Em thật sự không có cảm thấy như thế... Lúc ấy chính là, lão già Trần Hàn Chính nói với anh những lời nói không dễ nghe, em liền...'"

Từ trong ngăn tủ Tạ Như Hạc lấy ra một số bánh mì nướng, hỏi: "'Nói cái gì không dễ nghe?'"

Thư Niệm sững sờ: "'Anh không nhớ sao?'"

Tạ Như Hạc dùng nước rửa dao, dùng khăn giấy lau khô, không chút để ý nói: "'Không nhớ lắm.'"

Nghe vậy, Thư Niệm nghiêm túc suy nghĩ: "Nói thành tích anh kém, gầy giống như một cây trúc. Còn nói... Nói anh không chơi cùng nam sinh, cả ngày ở cùng một chỗ với anh."

Thư Niệm cũng không quá nhớ kỹ Trần Hàn Chính nói như thế nào, tóm lại nhất định không có nói dịu dàng như cô. Tuổi Trần Hàn Chính khi đó cũng không lớn, tính tình tuổi trẻ, nói chuyện sẽ mang theo một chút từ ngữ khó nghe, cô cũng không kể lại.

"'Thành tích anh đúng là kém.' Tạ Như Hạc không quá để ý, "'Lúc ấy một mét bảy mấy, cân nặng không tới trăm. Mà cũng đúng là anh cùng em gần gũi ở cùng nhau.'"

"'...'"

Tạ Như Hạc cắt bánh mì nướng, nghiêm trang nói: "'Đây là lời nói thật, không phải cái gì không dễ nghe.'"

Thư Niệm trừng mắt nhìn, nhận thấy được vẻ mặt của anh bình thường. Cô nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy tự mình suy nghĩ nhiều, không tiếp tục nói lại đề tài này.

Cô đứng bên cạnh Tạ Như Hạc, nhìn anh thoa mỡ bò bên trên bánh mì, sau đó bỏ vào trong mâm nướng. Một lát sau, Tạ Như Hạc đột nhiên hỏi: "'Em không thích dáng người cao?'"

Không biết anh tại sao nói việc này, Thư Niệm lắc đầu: "Không có."

"'Vậy sữa bò của em cũng không lãng phí.'"

"'Ừ, há?'"

"'Cho anh uống, anh cao lớn.'"

Thư Niệm chỉ ngây ngốc gật đầu: "Đúng vậy."

Màu sắc đồng tử Tạ Như Hạc nhuộm ánh sáng, lông mi tỉ mỉ như lông chim, cặp mắt thâm thúy càng nổi bật lên. Anh nghiêng đầu, thấp giọng hỏi: "Tiếp đó anh hiện tại là..."

Thư Niệm không kịp phản ứng: "Tạ Như Hạc?"

Tạ Như Hạc ôm lấy khoe môi: "Vẫn còn chứ."

Thư Niệm ngừng lại, đột nhiên hiểu rõ ý tứ của anh. Cô liếm liếm môi dưới, chậm chạp nói: "Bạn Trai em."

"Đúng vậy." Tạ Như Hạc thu tầm mắt lại, đưa tay chà xát cổ, "Cho nên không có lãng phí."

Ăn điểm tâm xong.

Thư Niệm rửa sạch bát đĩa, lau chùi phòng bếp. Ngay sau đó, Tạ Như Hạc rất tự nhiên cầm bát đĩa trong tay cô, nói: "Đi thay quần áo."

Thư Niệm há một tiếng: "Muốn ra ngoài sao?"

Tạ Như Hạc nhắc nhở cô: "Đi gặp bác sĩ tâm lý."

Nghe nói như thế, Thư Niệm trầm mặc đứng tại chỗ, vẻ mặt nhìn qua có chút cứng ngắc, không biết đang suy nghĩ gì.

Tạ Như Hạc cúi người nhìn cô: "Làm sao vậy?"

Thư Niệm nhỏ giọng nói: "Em không muốn đi."

"Vậy ngày mai đi?"

"Sáng mai cũng không muốn đi." Có lẽ là bởi vì lo lắng, Thư Niệm không có ngẩng đầu, rừ lấy mí mắt không dám nhìn anh, âm thanh cũng thấp không thể nghe thấy, "Chính là không muốn đi."

Tạ Như Hạc quyết định vài giây, rất nhanh liền thỏa hiệp: "Được, không muốn đi thì không đi."

Thư Niệm nhẹ nhàng thở ra, ngoan ngoãn dọn dẹp bát đĩa: "Vậy em đi rửa chén."

Tạ Như Hạc không ngăn cản cô, nhũn mỳ nhìn bóng lưng của cô. Qua thật lâu, anh mới nhắc chân đi đến bên cạnh Thư Niệm, giúp đỡ cô cất đồ đạc rửa xong trở về vị trí cũ.

Mấy ngày kế tiếp.

Phương thức ở chung của hai người mỗi ngày đều diễn ra như vậy. Một ngày cơ hồ hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều ở cùng nhau, Thư Niệm cũng trở nên cực kỳ dính anh, anh đi đến đâu, cô liền cùng đến đó. Lời nói không nhiều so với trước kia, tựa như không có cảm giác an toàn.

Thư Niệm chưa từng đề nghị muốn ra khỏi cửa.

Thỉnh thoảng Tạ Như Hạc có nhắc tới, mơ hồ cũng bị cô cho qua.

Ngoại trừ thời gian cố định mỗi ngày, Phương Văn Thừa sẽ dựa theo danh sách Tạ Như Hạc đưa cho, đem các đồ vật mua đem tới. Thời gian còn lại, chỉ còn lại thể giới của hai bọn họ, không có người nào khác.

Thư Niệm bị mất hứng thú đối với phần lớn sự việc.

Mỗi ngày cô không làm việc gì khác, trừ cùng anh nói chuyện, đa số thời gian đều chỉ ngồi ngẩn người ở bên cạnh anh, nhìn hiên lành lại nhu thuận, giống như một búp bê.

Vẫn cất giấu đầy bụng tâm sự, không nói một chút cho anh biết.

Tạ Như Hạc không biết cô đang suy nghĩ gì, chỉ có thể thường xuyên kể một ít lời nói đùa cho cô.

Hi vọng cô thể làm cho cô trở nên vui vẻ một chút.

Chỉ có lúc này, thần sắc trên mặt cô mới có biến hóa.

Kỳ thật Tạ Như Hạc rất thích cuộc sống như vậy.

Dù sao trước khi Thư Niệm đến ở, anh cũng trải qua cuộc sống như thế, mỗi ngày một mình ngồi ngầy ngốc ở trong phòng sáng tác bài hát, cứ lặp lại như vậy, trôi qua cô độc lại quanh quẩn. Mà Thư Niệm đến, khiến cho cuộc sống của anh trở nên tươi sáng không ít.

Nhưng cái này chỉ đối với anh mà thôi.

Thư Niệm không giống.

Cô có sở thích, muốn đi làm, không nên làm tổ từng ngày trong phòng, cẩn thận từng li từng tí mà ở cùng bên cạnh anh. Giống như là bị tước đoạt sự kiên cường trên người, chậm rãi cuộn mình tiến vào trong vỏ.

Sống không có chút vui vẻ.

Thư Niệm như vậy.

Giống như là một cây bị kéo căng, bất cứ lúc nào cũng sẽ gãy mất.

Tạ Như Hạc tra xét một ít tài liệu trên mạng, Chú ý tới thời gian, anh đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ chính ra. Không biết có phải hay không ngủ thiếp đi, giờ phút này Thư Niệm cuộn mình trong chăn, cũng chưa hề động tới.

Anh đi tới.

Đại khái là nghe được tiếng bước chân của anh, lập tức Thư Niệm lộ đầu từ trong chăn ra, ánh mắt lóe lên một tia phòng bị, khi nhìn đến anh đồng thời buông lỏng đi. Tựa hồ là mới vừa tỉnh, cô còn buồn ngủ mà nhìn anh.

Tạ Như Hạc hỏi: "Đánh thức em rồi?"

Tiếng nói mang theo giọng mũi: "Không có, em cũng không định ngủ lâu như vậy."

Tạ Như Hạc ngồi bên cạnh cô, thuận miệng hỏi: "'Có muốn hay không ra ngoài chơi?"

Thư Niệm do dự hỏi: "Đi đâu..."

Tạ Như Hạc đề nghị: "Đi xem phim?"

Trầm mặc vài giây.

"Em muốn ngủ một lát nữa." Một lần nữa Thư Niệm đem mặt vùi vào trong chăn, rầu rĩ nói, "'Đợi lát nữa ở nhà bởi anh thấy được hay không..."

Hầu kết Tạ Như Hạc lẩn lộn, nói giọng khàn khàn: "Được."

Nghe được câu trả lời này, đôi mắt to tròn của Thư Niệm từ trong chăn lộ ra, giống như là sợ anh tức giận, khẩn trương mà nhìn chăm chăm vào anh: "Anh tức giận à."

"Không có." Tạ Như Hạc đưa tay chạm vào đôi mắt của cô, "Niệm niệm, anh hi vọng em vui vẻ."

Ánh mắt Thư Niệm ngưng đọng vài giây, sau đó nói: "Em chưa hề không vui."

Chưa hề không vui, nhưng cũng không có nghĩa là cô vui vẻ.

"Vậy là tốt rồi." Tạ Như Hạc miễn cưỡng kéo khóe môi lên, trấn an nói, "'ngủ đi."

Ra khỏi phòng, Tạ Như Hạc đi trở về phòng khách, ngồi ở trên ghế sofa. Anh nhìn nội dung mình vừa mới tra ở trên máy vi tính, cào tóc, sau đó gọi điện cho Phương Văn Thừa: "Giúp tôi tìm một chuyên gia tâm lý."

Phương Văn Thừa lập tức đáp ứng: "Được rồi."

Câu từ giữa hai người từ trước đến nay đều rất đơn giản.

Lúc Tạ Như Hạc đang muốn cúp điện thoại, đột nhiên nhớ tới một việc: "Nếu như..."

Phương Văn Thừa nói: "Cậu chủ, ngài có việc gì cứ nói thẳng."

"Nếu như, tôi nói với Thư Niệm việc kết hôn..."

Tạ Như Hạc không biết khoảng thời gian này cảm xúc Thư Niệm vì cái gì lại như vậy, dù sao vẫn lo lắng vấn đề là do chính mình. Anh chậm rãi thở hắt ra, về mặt mặt mũi, không có đem lời kế tiếp nói hết.

Phương Văn Thừa trầm mặc vài giây, rất chân thành nói: "Tôi cảm thấy có chút nhanh."

"..."

"Tôi nhớ được thời gian ngài cùng Thư Niệm kết giao chưa được bao lâu." Phương Văn Thừa uyển chuyển nói, "'Còn chưa sâu sắc hiểu rõ đối phương hơn nữa cũng không có trải qua thời kỳ rèn luyện, cứ tùy tiện như vậy mà đưa ra chuyện kết hôn, có lẽ sẽ dọa đối phương sợ."

Mỉ mắt Tạ Như Hạc giật giật: "Sẽ dọa sợ sao?"

"Đúng thế: "Phuong Văn Thừa nghiêm túc suy nghĩ, thận trọng đưa ra một đề nghị, "Nếu như là tôi, ít nhất phải kết giao ba năm trở lên, mới bắt đầu suy xét đến chuyện kết hôn."

Nghe vậy, vành môi Tạ Như Hạc kéo thẳng, về mặt lười nhác nói: "Cậu cho tôi một cái ví dụ."

Phượng Văn Thừa nói: "hả?"

Tạ Như Hạc chậm rãi lặp lại lời hắn: "Nếu như là cậu, ít nhất phải kết giao ba năm trở lên...."

Phượng văn Thừa không biết mình nói sai cái nào, nhấm nháp nói: "Đúng thế."

Nói đến đây, âm thanh Tạ Như hạc ngừng lại, lại một lần nữa lười nhác. Tiếng cười khề của anh, giọng điệu lại không chứa mỉm cười, vẻ mặt như không hiểu rõ: "Chẳng lẽ cậu nghĩ người tôi muốn kết hôn là cậu?"

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Tung tin đồn nhảm

Edit: Vee +Mowx - Beta: Leo Leo

Nói xong, không đợi đầu kia trả lời, Tạ Như Hạc đã cúp máy. Anh bực bội thở hắt ra, lý trí cũng bắt đầu trở về một chút, miễn cưỡng cho rằng phần nửa lời Phượng Văn Thừa nói là chính xác.

Bất cứ chuyện gì cũng phải tiến hành theo chất lượng.

Mặc dù anh khát vọng chiếm hữu cô, khát vọng dùng cách này với cô, hoặc khiến anh cảm nhận được sự an toàn tuyệt đối, khát vọng để lại dấu ấn trên cơ thể cô, khát vọng từng chút từng chút hiểu rõ hơn, khát vọng một bước lên trời.

Nhưng, tất cả đều chỉ là ý nghĩ của anh.

Thậm chí Tạ Như Hạc đã nghĩ đến, nếu như Thư Niệm không đồng ý ra ngoài, chỉ muốn ngồi ngốc trong căn phòng này, kháng cự thế giới bên ngoài. Cô chỉ có thể nhìn thấy anh, trong mắt chỉ có mình anh, sẽ không nghĩ đến những người khác.

Coi anh như trụ cột, không có anh thì không thể sống tốt được.

Như vậy cũng rất tốt.

Hai người bọn họ sẽ cùng ngốc trong cái căn phòng này.

Chỉ có hai người.

Giống như trong đất bùn lạnh lẽo ẩm ướt, nơi không nhìn thấy ánh nắng mặt trời, có hai gốc cây leo quấn lấy nhau, nương tựa vào nhau, chặt chẽ không gì có thể tách chúng ra.

Có thể chỉ cần Tạ Như Hạc nhìn thấy Thư Niệm, nhìn thấy những thứ có liên quan đến cô, hoặc là, chỉ cần anh nghĩ đến cô.

Ý nghĩ như vậy sẽ biến mất trong nháy mắt.

Từ ngày đầu tiên gặp cô, cho tới giờ phút này ngày hôm nay. Trong những tháng năm dài đằng đẵng này, tất cả thời gian, mỗi giờ mỗi phút mỗi giây, trong mắt Tạ Như Hạc, Thư Niệm đều đang toả sáng.

Là người duy nhất trong cuộc đời của anh.

Nhìn thế giới của anh, cũng là ánh sáng của anh, những u ám đen tối đó anh sẽ khiến chúng cách xa cô.

Tạ Như Hạc ngồi trên ghế sa lon, suy nghĩ một hồi. Sau đó, anh ngồi thẳng người lên, mở máy tính. Anh liếm liếm môi, do dự gõ tám chữ trên bàn phím

- -- Án giết người liên hoàn trấn Thập Diên

Nhìn trên website, từng dòng từng dòng được liệt kê chi tiết, sắc mặt Tạ Như Hạc ngày càng tái nhợt. Anh cắn chặt răng, sắc mặt trầm xuống, cơ thể kéo căng ra, còn có thể nhìn thấy gân xanh hiện rõ ràng trên trán.

Thật lâu sau, anh gấp laptop lại, nặng nề nhắm chặt hai mắt.

Trước kia Tạ Như Hạc không chú ý đến vấn đề này.

Bởi vì nếu như chú ý, không thể tránh khỏi, anh sẽ nhìn thấy rất nhiều tư liệu của bị hại Quý Tương Ninh một lần nữa.

Thời điểm Tăng Nguyên Học bị bắt, anh cũng không về nước. Bên kia tòa án liên lạc với người nhà, các phương diện thủ tục và quá trình, đều là Quý Hưng Hoài xử lý.

Mãi cho đến nhất thẩm tuyên án(?) hai tháng trước, anh mới về nước.

Anh do dự rất lâu, cảm thấy mình về chăm sóc ông ngoại, cũng muốn tận mắt nhìn thấy tên này nhận sự trừng phạt của pháp luật. Nhưng trên đường về nhà lại gặp tai nạn, hôn mê hai tháng, tòa án đã tuyên án tử hình Tăng Nguyên Học.

(?)

Anh không chú ý đến chuyện này nữa, tiến vào những ngày tháng điều dưỡng và hồi phục cơ thể dài đằng đẳng.

Trong quãng thời gian đó, Tạ Như Hạc có nghĩ qua có nên đi tìm Thư Niệm hay không. Vừa hạ máy bay đến nơi này, nghĩ đến ở chung cùng một thành phố với cô, liền không khống chế nổi mà bốc lên suy nghĩ này.

Có thể cô đã có bạn trai, mà mình lại trong tình trạng nửa sống nửa chết như vậy.

Anh tự ti lại khó xử, không có chút dũng khí để gặp cô liền núp trong bóng tối.

Anh luôn cho là.

Không ở trong tầm mắt của mình, không ở bên cạnh mình, Thư Niệm nhất định sẽ sống tốt hơn, sẽ sống dưới ánh nắng mặt trời.

Trải qua một cuộc sống tươi vui tốt đẹp.

Xem hết những tài liệu kia, tâm tình Tạ Như Hạc kiềm chế, chợt đứng lên, đi về phía căn phòng kia. Anh đứng vững ở cửa ra vào, đôi mắt u ám, đưa tay gõ cửa một cái, "Niệm Niệm?"

Vừa dứt lời, bên trong đột nhiên có tiếng đồ vật rơi xuống đất vang lên.

Vang coong một tiếng, theo đó là rất nhiều tiếng đồ nhỏ bé xột xoạt rơi xuống.

Sau đó, tiếng Thư Niệm vang lên, mang theo sự sốt ruột và bất an: "Đợi một lát..."

Bởi vì động tĩnh như vậy của cô, hô hấp Tạ Như Hạc dừng lại, vô thức mở cửa ra.

Trên người Thư Niệm mặc đồ vải bông ngắn tay, khuôn mặt trắng bệch, quỳ chân ở bên cạnh giường. Trên mặt đất là mấy hộp thuốc, còn có một lọ thuốc nằm lăn trên mặt đất, mấy viên thuốc màu trắng rơi ra ngoài.

Lúc này, cô đang bối rối nhặt từng viên thuốc lên.

Chú ý tới động tĩnh ở cửa, Thư Niệm ngẩng đầu. Nhìn thấy mặt Tạ Như Hạc, cô giống như chợt dạ đến cực hạn, lại cúi mạnh đầu xuống, động tác nhặt thuốc ở tay cũng ngừng lại.

Yên lặng, giống như phải tiếp nhận lắng trị.

Tạ Như Hạc đứng nguyên ở đó vài giây, liền nhanh chóng đi qua, ôm Thư Niệm về giường. Cơ thể cô cứng ngắc, hình như còn toát mồ hôi lạnh, không nói một tiếng nào.

Anh nhìn xuống cô một cái, sau đó ngồi xổm người xuống, bình tĩnh nhặt đồ rơi trên đất.

"Đây là gì?"

Thư Niệm khăn trương túm chặt lấy quần áo: "Thuốc..."

Tạ Như Hạc ừ một tiếng, nhìn trên lọ thuốc, chậm rãi nhớ kỹ: "Thuốc Axit clohydric fluoxetine, thuốc chuẩn, bệnh trầm cảm, chứng ép buộc, chứng rối loạn ăn uống. Axit hydric (?), dùng để trị liệu bệnh trầm cảm..."

Anh không đọc tiếp, nhẹ giọng hỏi: "Thuốc này có tác dụng phụ không?"

Thư Niệm không lên tiếng, bờ môi nhấp nháy.

Tạ Như Hạc trầm mặc một hồi, giọng nói trở nên khàn khàn trầm thấp: "Nếu như em cảm thấy tình trạng hiện tại của mình cần phải uống thuốc, chúng ta hỏi bác sĩ một chút trước đã, nghe ý kiến rồi quyết định có được không em?"

"..." Thư Niệm lắc đầu, nghiêm túc nói: "Em không muốn đi, không có ích lợi gì."

Tạ Như Hạc kiên nhẫn nói đạo lý với cô: "Có bệnh thì phải đi gặp bác sĩ, như vậy mới có thể khỏi được."

"Sẽ không khỏi." Thư Niệm nhìn anh, có thể là cảm thấy ủy khuất, hốc mắt lập tức đỏ lên: "Em trước kia rất nghe lời, cố gắng đi khám bệnh, nhưng hơn một năm bệnh cũng không có tốt lên..."

"Không thể tốt lên nhanh như vậy được." Tạ Như Hạc thấp giọng nói: "Nhưng nếu em không đến khám bác sĩ, bệnh sẽ lại chuyển nặng."

"Chữa không hết, lại rất tốn tiền." Thư Niệm nghe không vào, nức nở nói: "Em bị bệnh đã hai năm, biết uống thuốc thế nào cho đúng, ăn thế nào cho tốt, cũng không ăn gì lung tung..."

Tạ Như Hạc lau nước mắt cho cô: "Sẽ tốt thôi."

Cô cố chấp lắc đầu.

"Anh trước kia cũng cảm thấy chân mình sẽ không khá lên được." Tạ Như Hạc nói: "Nhưng hiện tại đã tốt lên rồi."

Nghe vậy, Thư Niệm giương mắt, nước mắt lại rơi ra. Giọng của cô mang theo giọng mũi, yếu ớt nói: "Em không có lợi hại như anh."

Anh khàn giọng nói: "Em lợi hại hơn anh."

Thư Niệm vẫn lắc đầu: "Em không muốn đi."

Tạ Như Hạc liếm liếm môi: "Sao lại không muốn đi?"

"Gặp bác sĩ tâm lý..." Thư Niệm cúi thấp đầu, tựa hồ có chút khó xử "Phải tốn rất nhiều tiền. Em không có tiền, em cũng không muốn làm phiền mẹ, trước đó em đã nói với bà rằng em rất ổn."

Nghe cô nói như thế, Tạ Như Hạc lấy điện thoại từ trong túi ra, thả trước mặt cô

"Anh có tiền."

Thư Niệm đem điện thoại anh trả trở về, dùng sức xoa mắt: "Em không thể lấy tiền của anh."

Anh sững sờ, lại hỏi: "Vì sao?"

"Đây là tiền của anh." Thư Niệm giọng điệu cứng nhắc "Em không thể dùng."

Tạ Như Hạc đột nhiên nhớ tới sự tình, anh đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh cô. Anh nhủ mảy, giọng điệu theo đó cũng đề thấp xuống: "Em không muốn đi gặp bác sĩ, có thể nói với anh. Nhưng vì sao lại lén lút uống thuốc?"

Giọng điệu này nghe có chút hung dữ.

Thư Niệm vô thức nhìn anh một cái.

Trên mặt Tạ Như Hạc không có biểu cảm gì, đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn thẳng vào cô, mang theo vài điểm bức bách, cũng không nhìn ra được tâm trạng hiện giờ của anh như thế nào.

Thư Niệm chậm chạp "À" một tiếng, nước mắt cũng không rơi, ngơ ngác đối mặt với anh.

Nhìn cô như thế này, Tạ Như Hạc bỗng nhiên thở dài một tiếng: "Em có chuyện gì cứ nói với anh."

Thư Niệm cúi đầu nghịch ngón tay, rầu rĩ nói: "Em sợ anh biết thì sẽ không cho em ăn."

Tạ Như Hạc gạt đầu: "Còn gì nữa?"

"Sợ bệnh sẽ phát tác." Có thể làm cảm thấy khó mà mở miệng, tiếng cô ngày càng nhỏ, cơ hồ không nghe được "Sẽ rất khó chịu, nghĩ đến đây em lại lo lắng, muốn uống thuốc để kìm chế. Với lại, em không muốn để anh thấy em như thế."

Tạ Như Hạc kiên nhẫn nói: "Như thế nào?"

Nghe anh nói thế, Thư Niệm chớp chớp mắt, nước mắt lại tí tách rơi xuống, không có lên tiếng.

Nhớ tới trước đó cô cũng đã rất nhiều lần nói như vậy, Tạ Như Hạc đưa tay xoa xoa đầu cô, hỏi: "Vì sao lại sợ anh nhìn thấy?"

"Từ lúc em phát bệnh, có thời điểm rất nghiêm trọng." Thư Niệm đưa tay che mắt, giọng nghẹn ngào: "Là mẹ chăm sóc em...Không chỉ em rất thống khổ, bà cũng khổ sở không kém."

"..."

"Em có một lần muốn tự sát, bị mẹ phát hiện. Về sau, bà không dám để em ở một mình, trực tiếp xin nghỉ làm. Một khoảng thời gian sau đó, bà gầy đi trông thấy, không có ngày nào được yên giấc. Bởi vì sợ em sẽ làm chuyện gì dại dột,... sau này em mới nghe bố dượng kể, mẹ phải uống thuốc ngủ mới có thể ngủ được..."

Nghe được hai chữ "tự sát", ánh mắt ah ngưng trệ lại.

"Có thể do bà là mẹ em, nên mới không nỡ bỏ mặc con mình như vậy." Thư Niệm thút tha thút thít, "Em sợ em sẽ biến anh thành như vậy, sau đó anh sẽ chịu không nổi, sau đó..."

Yết hầu Tạ Như Hạc lên xuống: "Sau đó thế nào?"

Thư Niệm không nói được gì nữa, nước mắt phối hợp rơi xuống.

Tạ Như Hạc đã hiểu ý tứ của cô.

Đại khái là, không chịu được, sau đó liền chia tay.

Đại khái là như vậy đi.

Anh nhìn cô chằm chằm, sau đó tiến tới ôm lấy cô, trấn an vỗ nhẹ lưng, rất chân thành nói: "Anh sẽ không."

Cô âm trầm nói: "Anh sẽ."

"Anh sẽ không!"

"Anh sẽ!"

Tạ Như Hạc cảm thấy đoạn đối thoại của hai người giống như trẻ con, không có chút buồn cười. Anh nâng mặt cô lên, dùng tay lau nước mắt cô: "Anh vì sao lại sẽ như thế?"

Thư Niệm cũng không biết cố chấp của mình từ đâu mà đến, chẳng qua là cô cảm thấy, tình trạng của cô hiện giờ, ngoại trừ cha mẹ, thì không ai có thể chịu được.

Cô đỏ mắt suy nghĩ, miễn cưỡng đưa ra một lý do: "Em mơ thấy thế."

Anh ngược lại không nghĩ tới đáp án sẽ là như thế này, về mặt Tạ Như Hạc sững sờ, đột nhiên cười ra tiếng. Anh hôn lên khóe mắt cô, nghiêm túc nói: "Vậy anh thay người trong giấc mơ kia xin lỗi em."

"Cũng không phải là anh." Thư Niệm đưa tay sờ lên chỗ vừa bị anh hôn, tâm tình vẫn không khá hơn: "Anh không cần nói xin lỗi, câu nói kia cũng không có gì sai."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Vậy anh cùng em nói lời xin lỗi."

Mắt Thư Niệm trừng lớn, không kịp phản ứng: "Cái gì?"

"Người trong giấc mơ của em tung tin đồn nhảm."

"Hả?"

"Làm xấu hình tượng của anh" Tạ Như Hạc như sương mù, đôi mắt đảo hóa hơi lóe lên, tận lực kéo dài âm cuối: "Để bạn gái anh hiểu lầm anh."

Tác giả có lời muốn nói: chúng ta A Hạc hiện tại gan lớn Còn dám để cho ta thì thầm xin lỗi!!!!!! Béo Kinh ném đi 1 cái địa lôi

Kiều Nhất quân cả một đời ném đi 1 cái địa lôi...

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Sau này kết hôn, coi như dùng trước thời hạn

Editor: Na ~~~Beta: Leo Leo

"..." Thư Niệm ngây ngẩn nhìn anh, đầu óc còn có chút mờ mịt. Cô hít mũi một cái, giống như là đang suy nghĩ ý của anh trong lời nói, chần chừ hỏi "Bạn gái anh?"

Tạ Như Hạc vẫn nhìn chăm chăm cô, thấp giọng ừ một tiếng

Nước mắt Thư Niệm không rơi nữa, mơ mơ hồ hồ nói "Không phải là em sao?"

Môi Tạ Như Hạc cong lên "Là em"

"Nga" Thư Niệm thu hồi tầm mắt, lại suy nghĩ một chút. Cô gãi đầu, hình dáng có chút buồn rầu, rồi sau đó nhỏ giọng hỏi "Vậy em còn phải nói xin lỗi sao?"

"Em giúp anh giải thích một chút cũng được"

"Giải thích cái gì?"

"Giải thích—" Nói đến đây, giọng nói Tạ Như Hạc dừng mấy giây, bên tai cũng theo đó nóng lên. Anh liếm môi, hắng giọng một cái "Giải thích, anh rất thích Thư Niệm"

Nghe nói như vậy, Thư Niệm đột nhiên nhìn về phía anh, vốn biểu tình chậm lụt từ từ có biến hóa. Ánh mắt cô còn ướt nhẹp, suy nghĩ trong nháy mắt bị người khác chuyển đề tài, theo bản năng lặp lại lời của anh "Anh rất thích Thư Niệm"

Tạ Như Hạc chưa từng nghĩ Thư Niệm sẽ lặp lại.

Anh sững sốt một chút, rũ mắt, nhìn biểu hiện của ngốc nghếch của cô có chút khản trương.

Giống như là nghĩ tới điều gì, Tạ Như Hạc liếm môi, biểu tình trở nên không được tự nhiên. Qua mấy giây, anh hạ thấp giọng nói "Giải thích, em rất thích Tạ Như Hạc"

Thư Niệm nhìn chăm chăm anh, nói xong toàn não mới hoạt động, máy móc lặp lại "Em rất thích Tạ Như Hạc"

Trong phòng an tĩnh lại.

Tạ Như Hạc nghiêng đầu, lấy lòng bàn tay để trên môi, giấu khóe miệng đang cong lên.

Thư Niệm trừng mắt nhìn, trong nháy mắt mới ý thức được mình vừa nói gì. Miệng của cô mở ra, gương mặt trong nháy mắt đỏ bừng, không biết làm sao để đứng lên, động tác cứng nhắc giống như người máy.

Cô chưa kịp nhắc chân, Tạ Như Hạc liền kéo cô trở lại.

Thư Niệm hoàn toàn quên lúc trước anh nói câu nói kia, chỉ cảm thấy mình bị anh chọc, không biết nên nói cái gì, tâm tình khó chịu. Cô cúi đầu, vênh môi không lên tiếng.

"Anh nghe được" Tạ Như Hạc nâng cằm cô lên, thanh âm đi đôi với khí tức đã đè xuống, mang theo điểm ác ý "Cảm ơn, anh cũng rất thích em"

-

Thư Niệm vào trong vệ sinh rửa mặt, định để cho mặt hạ nhiệt một chút.

Nhìn mình qua gương, da trắng nõn, xung quanh mắt cùng với môi đều đỏ, giống như con thỏ vậy. Bờ môi cũng thay đổi màu, tựa như vừa mới bị người dùng cái gì để gây vò. So với bình thường thêm mấy phần điểm lệ.

Cô liếm liếm môi, không nhịn được lại cúi đầu rửa mặt.

Suy nghĩ câu nói Tạ Như Hạc vừa nói kia "Anh rất thích Thư Niệm", tim Thư Niệm trống rỗng, đầu óc hỗn loạn ra phòng vệ sinh.

Tạ Như Hạc vẫn ngồi ở vị trí cũ, nghe được động tĩnh liền ngược mắt nhìn cô. Chú ý tới môi của anh, Thư Niệm không được tự nhiên quay đầu sang chỗ khác, làm bộ bình tĩnh bò lên giường.

Tạ Như Hạc chủ động hỏi "Còn buồn ngủ sao?"

Thư Niệm hàm hồ nói "Không có"

"Lại đây ngồi"

Động tác Thư Niệm dừng lại, lẳng nhằng chạy tới chỗ trước mặt anh.

Hai người ngồi đối mặt nhau.

Trên mặt Thư Niệm còn dính mấy giọt nước, làn da óng ánh như trong suốt. Miệng của cô khẽ nhếch lên, cảm xúc nhìn không kém như vừa nãy nữa, không nói.

Cô không chủ động nói chuyện.

Qua hồi lâu.

"Niệm Niệm, em luôn có suy nghĩ của mình" Tạ Như Hạc đột nhiên mở miệng, giọng nói chậm rãi vững vàng "Bất kể nói lời đó có thể hoặc không chọc giận những người khác, hoặc là có người cùng em cãi lại, em đều cảm thấy đều đúng, em vĩnh viễn không thay đổi suy nghĩ"

Thư Niệm giương mắt "A?"

"Mà anh cảm thấy suy nghĩ của em là đúng. Cho nên tới bây giờ" Tạ Như Hạc đối mắt với cô "Em nói muốn làm cái gì, anh sẽ không cự tuyệt, cũng không muốn ép em làm gì. Bao gồm em nói em không muốn đi gặp bác sĩ tâm lý, anh sẽ cảm thấy, em có suy nghĩ của em, có lý do của em"

"..."

Tạ Như Hạc giờ tay gãi đầu một cái "anh không biết nên làm thế nào. Chỉ cảm thấy cứ làm theo những gì em nói, có lẽ em sẽ vui vẻ một chút, thời gian trôi qua cũng sẽ khá một chút"

Giọng anh như vậy, so với trực tiếp khiển trách cô, càng làm cho Thư Niệm cảm thấy luống cuống. Cô không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể cúi thấp đầu nghe Tạ Như Hạc nói hết.

Tạ Như Hạc chậm chước ngôn ngữ, lại nói "Lần này cũng giống như vậy"

Thư Niệm chơi ngón tay "Cái gì?"

"Anh hy vọng em có thể đi gặp bác sĩ tâm lý" Về mặt Tạ Như Hạc nghiêm túc "Nhưng nếu như em không muốn đi, anh sẽ không ép em đi. Hơn nữa, anh không thể rời khỏi em"

Thư Niệm ngẩng đầu, bộ dạng kinh ngạc.

Trước kia, cho tới bây giờ, Đặng Thanh Ngọc không biểu hiện bất kì một chút mệt mỏi hay chịu đựng không nổi nào trước mặt cô, có thể bởi vì có Vương Hạo, Thư Niệm cũng sẽ cảm thấy mình rất phiền phức

Ở thời điểm tuyệt vọng thống khổ, Thư Niệm thậm chí nghĩ. Nếu như ở trong tai nạn đó, vào ngày Tăng Nguyên Học bắt cóc cô, cô bởi vì chịu đựng không nổi nữa mà lựa chọn cái chết, có khi sẽ khá hơn một chút.

Vậy cô cũng không cần sống nữa, sẽ không liên lụy với mẹ cô nữa.

Sẽ không để gia đình mới của Đặng Thanh Ngọc, vì cô mà cả ngày lẫn đêm cùng chồng gây gổ, vì cô trắng đêm khó ngủ, thống khổ rơi lệ.

Khi đó,

Mỗi ngày, Thư Niệm tỉnh lại thấy rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng, đóng chặt cửa, bị cố định ba ổ khóa, vững chắc thêm sự nặng nề, giống như khối mù nồng đậm, làm sao không thể huy tán đi được.

Chưa bao giờ muốn sẽ đi kéo rèm cửa sổ kia lên, đi xem bên ngoài một chút là đêm tối, hay là có mặt trời trên trời. Quá ngây ngô dại dột, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, tinh thần lại u ám.

Cô chưa từng nghĩ mình có thể tốt hơn.

Chẳng qua là rất muốn sống, vẫn miễn cưỡng phải chịu đựng sống, cô cảm thấy cuộc sống này hẳn sẽ không kéo dài được bao lâu nữa. Có lẽ vào ngày nào đó, cô sẽ chọn ngày có ánh nắng thật đẹp, nói lời từ biệt với cái thế giới này.

Đại khái chính sẽ như vậy mà sống.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Có một ngày, cô sẽ gặp một người.

Ở thời điểm cô tối tăm nhất, đưa cô từ trong vực sâu lên, xoa nhẹ từng cái vết thương của cô. Thậm chí, còn đem gánh nặng của cô, coi như là trần bảo.

Thư Niệm chậm rãi hỏi "Anh có hy vọng em sẽ đi không?"

Tạ Như Hạc nói "Có"

"Được" Thư Niệm hít mũi, ngoan ngoãn nói "Vậy em sẽ đi ngay"

Tạ Như Hạc thờ phào nhẹ nhõm, lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này "Em không cần đi mượn tiền của dì"

Thư Niệm trầm mặc lấy điện thoại ra, mở ngân hàng xem số tiền lại, không chắc chắn chậm rãi ừ một tiếng.

Tạ Như Hạc nói "Em dùng của anh"

Nghe vậy, Thư Niệm lập tức lắc đầu "Không được"

Tạ Như Hạc cau mày "Vì cái gì không được"

"Không biết phải chờ bao lâu, hơn nữa chi phí không thấp" Khóe mắt Thư Niệm khẽ run, ngập ngừng nói "Em có thể đem nhà bán đi"

Tạ Như Hạc suy nghĩ, đại khái hiểu ý cô "Em là cảm thấy làm phiền anh không được sao??"

Thư Niệm bị lời này của anh sợ hết hồn, vội vàng khoát tay "Không, không phải"

Tựa như không nghe được sự chối của cô, Tạ Như Hạc nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô, cứ như vậy trong mấy chục giây, sau đó kết luận "Anh sẽ làm việc thật nghiêm túc"

"..." Thư Niệm bị hình dáng nghiêm chỉnh của anh hù dọa, chậm chạp nói "Được"

Tạ Như Hạc cong khóe môi, không nhìn được sờ đầu cô một cái.

Rất nhanh, Thư Niệm ý thức được không đúng. Cô cau mày, rất nghiêm túc giải thích, cứng nhắc giống như một cụ già non "Em cảm thấy cái này là rất nhiều tiền, em không thể để anh vì em mà bỏ ra nhiều tiền như vậy"

Tạ Như Hạc suy nghĩ một chút "Vậy em cứ coi là tiền của em"

Thư Niệm vẻ mặt cô chấp "Nhưng đây là tiền của anh"

"Sau này cũng sẽ là của em"

"A? Tại sao?"

"Bởi vì, sau này chúng ta sẽ kết hôn" Tròng mắt Tạ Như Hạc nhìn cô, yết hầu bắt đầu hoạt động lên xuống, sau đó nói "Cho nên em cứ coi như là, em dùng tiền này trước thời hạn"

"..."

Thư Niệm nhất thời không theo kịp suy nghĩ của anh.

Chú ý của cô thả hết vào câu nói của anh, thần sắc trống rỗng. Một hồi lâu sau, Thư Niệm nhỏ giọng a một cái, mặt mũi nhìn hết sức bình tĩnh "Được"

Yên lặng.

Không biết qua bao lâu, Thư Niệm đột nhiên chui vào chăn, đem cả người thu lại vào bên trong.

Lời nói của Tạ Như Hạc rất kích thích, cũng bởi vì tự nói câu này có chút không biết làm sao. Nhận ra cử động của cô, ánh mắt anh ngừng một lát, cứng đờ hỏi "Sao thế??"

Thư Niệm không lên tiếng.

Tạ Như Hạc nín thở, lại hỏi một lần nữa.

Anh di chuyển vị trí, đang muốn tiếp tục hỏi nữa.

Người trong chăn đột nhiên mở miệng, thanh âm nghe buồn rầu "Anh sau này nói những câu này, có thể trước khi nói báo động một chút được không..."

Tạ Như Hạc nói "Ừ?"

"Nếu không em sẽ, cái gì đó, chính là" Thư Niệm từ trong chăn lộ ra hai con mắt, ôn nhu nói "Có thể anh nhìn em chạy trốn đi, em sẽ có chút... có lỗi"

"..."

Tạ Như Hạc sững sốt một chút, tâm tình khản trương tẩn đi. Anh liếc mắt, đưa tay sờ ánh mắt của cô, cười nhẹ ra tiếng "Là nhìn em chạy trốn đi"

-

Tạ Như Hạc hỏi ý kiến Thư Niệm, cuối cùng không đổi bác sĩ tâm lý.

Mặc dù Thư Niệm nói như vậy, nhưng cô cũng biết khẳng định vấn đề không phải nằm ở chỗ bác sĩ, phần lớn chính cô không có cách nào đi từ trong bóng tối ra. Vương Nguyệt một mực làm rất khá, cũng rất hiểu tình huống của cô, hai người nói chuyện vẫn rất vui vẻ.

Hơn nữa đổi bác sĩ, cũng phải tìm hiểu nhau trước một chút.

Thư Niệm không có ý hướng đi đổi bác sĩ.

Sau khi nghĩ rõ ràng, Thư Niệm nhẹ nhàng gọi điện thoại hẹn trước.

Trời xế chiều, cô cùng Tạ Như Hạc cùng đi ra khỏi nhà. Đã mấy ngày không có bước ra bên ngoài, nhưng có thể là do Tạ Như Hạc bên cạnh, Thư Niệm cảm thấy thật không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Thư Niệm bị Tạ Như Hạc dắt đi, không có gì để nói "Trước ở bệnh viện thấy anh mấy lần, lúc đó em đều đi gặp bác sĩ tâm lý"

Tạ Như Hạc gật đầu nói "Gần đây có đi không??"

Thư Niệm nhớ lại, thành thực nói "Thật mấy tháng không đi, bởi vì không có thời gian, hơn nữa cũng không ảnh hưởng cuộc sống, em không nhớ nổi là phải đi"

Tạ Như Hạc biểu tình như có điều suy nghĩ "Có thời gian cố định sao?"

"Có a" Thư Niệm nói "mỗi tuần bốn buổi sáng, bởi vì buổi chiều cùng buổi tối đi thu âm, có thời gian có thể thì sẽ đổi sang chiều, bởi vì muốn ngủ nướng"

"..."

"Sau đó thì trở thành mỗi tháng 6 lần"

Tạ Như Hạc giống như đang làm gì chuyện gì rất quan trọng, nghiêm túc ghi "Sau này anh nhắc nhở em"

Thư Niệm ngửa nhìn anh, nhìn anh đang nghiêm túc lấy điện thoại ra ghi nhớ lại. Cô suy nghĩ một chút, khó hiểu chuyển đề tài "Anh trước kia chỉ thích mỗi mình em sao?"

Tạ Như Hạc nói "Ừ"

Thư Niệm có chút hiểu kỳ "Vậy anh làm sao không nói với em"

Nghe nói như vậy, động tác Tạ Như Hạc trên tay ngừng lại, nghiêng đầu nhìn cô. Suy nghĩ cảnh tượng nếu như nói như vậy với cô, cùng với kết quả cuối cùng

Môi của anh kéo lên, thành thật nói "Nói em sẽ mắng anh"

Na: Cuối cùng cũng xong, nói thật luôn là Na mới hoàn thành chương này lúc 8h sáng ấy.vv vội quá nên có thể sẽ có lỗi nhưng mng thông cảm nhé. 8/03 rồi, chúc các chị em đang đọc truyện đây mãi mãi mỉm cười, vui vẻ, hạnh phúc, nếu đã có nry rồi thì Na chúc hai người có nghi lễ thật ý nghĩa còn chưa thì chúc ai đó sẽ có cơ hội làm nữ chính của ai đó trong ngày này (giống Na vậy đó <3) thui thế thui:3

Khụ....Khụ... Thái hậu của team lên sân đây. chào cả nhà, Minh là người beta. Sau một hồi thống nhất, team đã quyết định sẽ tri ân cả nhà ngày mừng 8/3. Hay nói đúng hơn là dành tặng quà cho mọi người đây. đó là up liền một lúc 5 chương, đem đường phân phát cho cậu độc thân đang ngồi trước màn hình gặm trước. *khụ..khụ* Chúc cả nhà ngày mừng 8/3 vui vẻ. đây là món quà cuối ngày. chúc cả nhà ngủ ngon, mơ đẹp, và đọc truyện vui vẻ.

HAPPY WOMEN DAY :3

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Anh có thể hôn em không?

Chương 03. Anh có thể non em không.

Edit: Je~~~~Beta: Leo Leo

"..." Thư Niệm cảm thấy lời của anh nói rất quái lạ, mắt tròn thoảng trừng lớn một chút, vẻ mặt buồn bực lại cổ quái, "Em sẽ mắng anh."

Tạ Như Hạc mở cửa ra vào, không có lên tiếng.

Thư Niệm thu hồi ánh mắt, rũ đầu xuống, tự hỏi bản thân mình, nhìn qua giống như đang tỉnh lại.

Hai người trầm mặt đi một đoạn đường, đều không chủ động nói chuyện. Một lát sau, giống như không nghĩ ra, Thư Niệm không nhịn được hỏi: "Em mắng anh lúc nào."

Thấy cô tựa hồ rất đề ý, Tạ Như Hạc nghĩ nghĩ, thay đổi lời giải thích: "Không có, nhưng em sẽ giảng đạo lý với anh."

"Ồ." Thư Niệm nhớ lại phương thức trước kia mình ở cùng anh, cảm thấy lời giải thích này có thể chấp nhận. Cô rất chú ý hình tượng, gật đầu như gà mổ thóc, "Là giảng đạo lý, không phải mắng anh."

Nói xong, Thư Niệm còn hết sức cường điệu nói lại một lần: "Em chưa bao giờ mắng anh."

Tạ Như Hạc trầm mặt, nhưng khóe miệng lại cong lên.

Thư Niệm đợi thật lâu, không nghe thấy anh trả lời. Lúc này, anh trầm mặt như là đang im lặng phản bác cô. Cô mím mím môi, có chút không vui: "Sao anh lại không nói chuyện?"

Tạ Như Hạc còn kịp chưa trả lời.

Thư Niệm dứt khoát hỏi: "Có phải anh cảm thấy lời của em nói không đúng?"

Tạ Như Hạc lắc đầu: "Không có."

Thư Niệm cau mày, bắt đầu nghiêm túc giáo huấn anh: "Vậy anh phải trả lời em. Lời của em nói, anh cũng không phản ứng. Sau đó lại không nói lời nào, như vậy rất không tốt, rất không lễ phép."

Tạ Như Hạc sững sờ, thấy mặt cô căng thẳng, thậm chí có cảm giác trở lại quá khứ.

Anh lúng ta lúng túng nói: "Anh đang nghe em nói chuyện."

Thư Niệm không có tiếp nhận lời giải thích của anh: "Cũng không phải dùng lỗ tai, miệng của anh không thể nói chuyện."

Lời của cô làm Tạ Như Hạc cũng cảm thấy anh làm vậy không tốt lắm. Anh liếm môi, lúc anh đang muốn từ từ nhận sai, Thư Niệm đột nhiên lại nói một câu: "Nếu anh cảm thấy lời của em không đúng, anh có thể trực tiếp nói cho em biết."

"..."

Giọng điệu Thư Niệm rất chân thành: "Em sẽ không tức giận, tính tình em rất tốt."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc nhìn về phía cô một chút, luôn cảm thấy cô hiện tại đang giận rồi. Anh gờ tay sờ sờ sau gáy, chần chờ nói: "Không cảm thấy em nói không đúng."

Thư Niệm ồ một tiếng, nói thầm: "Anh có chuyện có thể nói thẳng, em rất hiểu lý lẽ."

Tạ Như Hạc nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt đắm chiêu.

Cô nói chuyện cùng bình thường có chút không giống nhau, nghe tới cũng cổ quái. Nói hai câu, cô liền bắt đầu khoe khoang, đồng thời không chút nào dè dặt. Đơn giản thô bạo, xem ra như là muốn tẩy não Tạ Như Hạc.

Qua một trận.

Tạ Như Hạc mặt mày chuyên chú: "Có chuyện có thể nói thẳng?"

Thư Niệm nghiêm mặt gật đầu.

Hắn nghiêng đầu, sống lưng tùy theo cong xuống, nhìn thẳng cô. Long mi dày dài nhỏ, hai bên giống nhau, quấn xoắn cong lên, hai con ngươi sáng rực đen nhánh.

Lúc này uất khí trong lòng Thư Niệm nháy mắt tan xa mười vạn tám ngàn dặm.

Cô cố nén khăn trương, đối mặt anh 3 giây, sau đó vẫn là kim lòng không được chuyển mắt đi chỗ khác.

Sau một khắc, Tạ Như Hạc khàn khàn giọng nói: "Ở bên ngoài có thể hôn em sao?"

-

Đến bệnh viện.

Thư Niệm buông tay Tạ Như Hạc, nhìn có chút bất an. Cô theo bản năng nhìn Tạ Như Hạc một chút, nhìn thấy ánh mắt trấn an của anh, mới lấy dũng khí tiến vào phòng khám khoa tâm lý.

Tạ Như Hạc chờ cô ở bên ngoài.

Một đoạn thời gian rất dài không gặp Vương Nguyệt rồi.

Thư Niệm ngồi ở trước mặt cô ấy, lên tiếng chào hỏi Vương Nguyệt.

Vương Nguyệt cười cười với cô, ôn hòa hỏi cô những chuyện xảy ra gần đây, tình huống của cô cùng với triệu chứng.

Thư Niệm tốc độ nói chậm chậm, chính xác nói cho cô ấy khái quát.

Không muốn ra ngoài, bị tiếng động rất nhỏ hù dọa.

Phần lớn thời gian tâm tình đều rất xấu, đột nhiên sẽ sinh ra cảm giác áy náy.

Trạng thái ngủ không tốt, thường ngủ mơ.

Tâm tình tiêu cực, lại bởi vì một chi tiết rất nhỏ mà lặp đi lặp lại hồi ức.

Kháng cự tiếp xúc với người có thể nhắc đến sự kiện bị tổn thương, chủ động tránh mọi kích thích.

Rất khó để tập trung sự chú ý.

Tim đập nhanh, hồi hộp, tim đập nhanh hơn, khó thở, có cảm giác ngạt thở sắp chết.

Vương Nguyệt yên lặng nghe xong, thỉnh thoảng dẫn dắt một ít cho cô. Sau đó làm đánh giá cùng chẩn đoán cho Thư Niệm một lần nữa, để cô thực hiện thang đo tự đánh giá triệu chứng và thang đo tác động sự kiện để đo mức độ chấn thương.

Kết quả là, sự thay đổi cơ thể ở tầm vừa phải, uất ức vừa phải, và lo lắng nghiêm trọng.

Hai tiếng sau, Thư Niệm ra phòng.

Tạ Như Hạc đang ngồi ở trên ghế phía ngoài, trên tay cầm điện thoại di động, nhưng sự chú ý phần lớn lại đặt trong phòng. Rất nhanh anh liền chú ý tới Thư Niệm đi ra, đứng lên đi tới trước mặt cô.

"Thế nào?"

Thư Niệm đem đồ trong tay đưa cho anh: "Phải đi kê đơn thuốc."

Tạ Như Hạc tiếp nhận: "Hả? Phải uống thuốc sao?"

Thư Niệm cảm xúc không tốt lắm, cúi đầu: "Ừ, uống thuốc. Sau đó mỗi tuần một lần đến trị liệu."

Tạ Như Hạc cầm tay cô: "Làm sao không vui."

"So với em tưởng tượng." Thư Niệm xoa mắt, "Còn nghiêm trọng hơn một chút."

Tạ Như Hạc ừm một tiếng: "Trị liệu tốt liền không sao."

Nghe anh nói, Thư Niệm vừa khăn trương lên, giọng điệu vừa cứng nhắc vừa không có sức, âm lượng cũng rất nhỏ: "Anh sẽ ở bên cạnh em?"

"Ừm." Tạ Như Hạc đưa tay xoa đầu cô, nhẹ giọng nói, "Đi thôi, đi lấy thuốc."

Thư Niệm giương mắt nhìn anh, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tạ Như Hạc nói: "Làm sao không đi."

Thư Niệm khịt khịt mũi, con mắt có chút đau xót.

Luôn cảm thấy anh thật sự quá tốt.

Bất luận cô là cái đáng gì, tình trạng là thế nào, anh dường như đều có thể chấp nhận.

Phản ứng của anh đều là không quá để ý.

Giống như tình trạng của cô biến xấu, sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của hai người bọn họ chút nào. Anh sẽ không ghét bỏ, chỉ coi đây là một chuyện rất bình thường, anh không cho rằng chuyện này ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ.

Không có cho rằng Thư Niệm mắc phải bệnh này, giữa quan hệ của hai người bọn họ, cô liền rơi vào địa vị thấp kém.

Mỗi lần cô vì bất an mà hỏi chuyện.

Anh chưa bao giờ sẽ mất kiên nhẫn, cũng sẽ không đối xử qua loa.

Luôn làm cô cảm thấy rất tốt.

Cảm thấy thế giới này vẫn rất tốt đẹp.

Nghĩ đến vừa rồi trực tiếp trầm mặc, không hề trả lời câu hỏi của anh, Thư Niệm hơi áy náy. Cô lẻ mà lẻ đi đến trước mặt anh, xoắn xuýt trong chốc lát, sau đó nhỏ giọng nói ba chữ: "Có thể."

Tạ Như Hạc không kịp phản ứng: "Hả?"

"Chỉ là..." vành tai Thư Niệm đỏ lên, ra vẻ trấn định, "Ở bên ngoài anh có thể hôn em."

"....."

Tạ Như Hạc ánh mắt dừng lại, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn về phía cô. Về mặt của anh sâu xa, có mấy phần kiêu diễm, giờ tay cô xát khoeo mắt của cô: "Nơi này quá nhiều người rồi."

Lời này cùng khéo léo từ chối không có khác biệt.

Trong nháy mắt về mặt trấn định tự nhiên của Thư Niệm tan rã, lập tức cúi đầu giả chết.

Tạ Như Hạc thu tầm mắt lại, kéo cô đi về phía trước.

Không bao lâu, Thư Niệm lại nghe được Tạ Như Hạc đã mở miệng, ngữ khí lười nhác mà hững hờ: "Bên kia ít người."

-

Hai người không ở bên ngoài lâu.

Tạ Như Hạc dẫn Thư Niệm tiến vào một cửa hàng đồ ngọt gần đó, cho cô chọn mấy cái bánh ga tô. Thấy mắt cô nhìn chằm chằm một tiệm trà sữa bên ngoài, anh lại dẫn cô đi mua một ly.

Sau đó liền trở về nhà.

Thư Niệm tiến vào phòng tắm rửa chân.

Lúc đi ra, liền nhìn thấy Tạ Như Hạc đã lấy đồ vật từ trong túi, đặt ở bàn trà. Giờ khắc này, anh đang ngồi ở trên ghế sa lon, xem bệnh án cùng các loại giấy tờ của Thư Niệm.

Thư Niệm đi chân trần qua ngồi bên cạnh anh.

Tạ Như Hạc ngẩng đầu nhìn cô một cái, bỗng cúi người xuống, nắm mắt cá chân nàng. Đột nhiên bị động tác của anh hù dọa, Cơ thể Thư Niệm cứng đờ nhìn anh: "Anh muốn làm gì."

Anh không nói, rút mấy tờ khăn giấy lau khô nước trên chân cô.

Thư Niệm hoàn toàn không dám động: "Để em tự lau đi....."

Tạ Như Hạc động tác rất nhanh, thấp giọng nói: "Lau sạch rồi."

Thư Niệm "À" lên một tiếng, chân không được tự nhiên cuộn lại. Cô ho nhẹ hai tiếng, làm bộ không thèm để ý, cầm lấy bánh ga tô trên mặt bàn, nhưng ánh mắt không nhịn được nhìn về Tạ Như Hạc.

Lúc này, Tạ Như Hạc nhìn chăm chăm mặt đất, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thư Niệm thu tầm mắt lại, trầm mặc cầm lấy bánh ga tô ăn.

Không bao lâu, Tạ Như Hạc đột nhiên lẩm bẩm: "Có muốn trái thơm hay không?"

Thư Niệm ngẩng đầu: "A?"

Chỉ thấy ánh mắt của anh đã dời đến chân trần của mình, lông mày hơi nhăn, như là đang suy tư một chuyện rất trọng đại, sau đó tự nhiên nói qua: "Trái cái thơm lông đi."

"....."

-

Thư Niệm rất lâu chưa có uống thuốc.

Mấy ngày trước gạt Tạ Như Hạc lên lút uống thuốc, cô cũng không dám uống bừa. Bình thường mỗi ngày uống một viên, hôm nay Thư Niệm chỉ uống nửa. Tác dụng phụ tùy theo từng người, cô là đau đầu buồn nôn, còn có thích ngủ.

Trước mặt Tạ Như Hạc cô không dám biểu hiện ra.

Lúc đầu vô cùng đau đớn, Thư Niệm cũng không dám nói cho anh biết. Chỉ làm bộ buồn ngủ, lén lút chạy về trong phòng ngủ. Lúc khó chịu cũng chỉ làm bộ tâm tình không tốt.

Nhưng bây giờ Thư Niệm lúc nào không thoải mái, sẽ trực tiếp nói với anh.

Giống như khi còn bé lén lút đi ra ngoài bên ngoài chơi, không cẩn thận ngã bị thương, sau khi về nhà bởi vì đuối lý nên không dám nói cho Đặng Thanh Ngọc. Nhưng khi bị bà phát hiện, mặc dù bị mắng, nhưng sau đó lúc đau cũng dám nói ra.

Phản ứng Thư Niệm uống thuốc rất lớn, bởi vì chưa thích ứng.

Ăn điểm tâm trực tiếp nôn ra, còn có chút đau bụng. Bữa trưa cũng ăn không trôi. Tạ Như Hạc dụ dỗ cô ăn nửa bát cháo, sau đó cô liền trở về phòng nằm, nhưng không ngủ.

Trong lòng buồn bực cùng cảm giác tim đập nhanh, còn thờ không nổi.

Thư Niệm lăn một vòng trên giường, khó chịu đến muốn nổi nóng.

Rất nhanh, Tạ Như Hạc tiến vào, trong tay cầm máy tính bảng. Đại khái là không biết Thư Niệm uống thuốc khó chịu như vậy, bộ dạng của anh có chút không biết phải làm sao, hỏi: "Ngủ không được, có muốn hay không chơi game một chút? Hoặc là xem chút đồ vật."

Thư Niệm ngoan ngoãn gật đầu, nhận máy tính bảng.

Cô không biết phải làm gì, tâm tình không khỏi buồn bực.

Thư Niệm mở phần mềm xem video, tiện tay nhấn vào một bộ phim trực tuyến gần đây rất nổi. Cô ngồi dậy, tựa ở đầu giường.

Tạ Như Hạc ngồi bên cạnh cô như cũ, sờ sờ trán cô: "Còn rất khó chịu?"

Thư Niệm lác đầu, thấp giọng nói: "Không có."

Ánh mắt Tạ Như Hạc mang theo lo lắng, nhưng không nhiều lời.

Thư Niệm điều chỉnh vị trí một chút, khoảng cách giữa hai người gần chút. Cô đưa một nửa màn hình cho Tạ Như Hạc, để anh cũng thấy rõ nội dung trên màn hình.

Trên màn hình bộ phim bắt đầu chiếu.

Thư Niệm yên tĩnh nhìn chăm chăm màn hình, nhìn cô gái xuất hiện nhiều nhất trên màn hình, luôn cảm thấy nhìn quen mắt. Cô do dự chỉ chỉ, hỏi: "Anh biết người này sao?"

Tạ Như Hạc tâm tư không đặt ở trên bộ phim. Nghe nói như thế, anh liếc mắt, thành thực nói: "Không quen biết."

Thư Niệm phản ứng trì trệ, chăm chú nhìn một lúc, nhìn tên diễn viên.

Tên nữ chính hiện lên ba chữ: Lâm Kỳ Kỳ.

Cô suy nghĩ hồi lâu, rốt cục nhớ tới cô có biết người này. Cô quen biết khi đi buổi thử giọng lần trước, sau đó tìm thấy cô trên Wechat, hỏi cô có muốn đi thử vai hay không.

Thư Niệm phản ứng lại, tự nhiên gật gù, lại nhập tâm xem video.

Đầu bộ phim đã chiếu xong, bắt đầu tập thứ nhất, nữ chính xuất hiện tại trong hình, khí chất trong sáng, rất thích cười, đặc biệt làm người khác chú ý. Về mặt Thư Niệm thất thần, lẩm bầm nói nhỏ: "Cô ấy sao lại xinh đẹp như vậy."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc nhìn sang.

Thư Niệm nhìn mắt anh, hỏi lại một lần: "Anh nhớ cô ấy sao?"

Tạ Như Hạc hoàn toàn không ấn tượng với khuôn mặt này: "Anh không quen biết."

"Chính là trước thử giọng thời điểm, anh mắng cô ấy." Thư Niệm tâm tình sa sút nói, "Sau đó cô ấy cho rằng anh thích cô ấy, có lẽ cô ta rất thích anh đi."

Tạ Như Hạc không quá lưu ý ừm một tiếng.

Thư Niệm mím môi, đột nhiên nổi nóng với anh: "Anh có phải cố ý hay không."

"....." Tạ Như Hạc quay đầu, không biết tại sao cô lại nổi giận, "Cái gì." Thư Niệm không trả lời, hơi di chuyển vị trí ôm máy tính bảng, thấy ánh mắt anh còn nhìn cô. Cô tắt video đi, nhét máy tính bảng vào trong chăn, rầu rĩ nói: "Em mới không cho anh xem."

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Anh trông mặt mà bắt hình dong để tìm bạn gái

Edit: Je ~~~~Beta: Leo Loe

"..."

Tạ Như Hạc hơi sững sờ, suy đoán hỏi: "Em tức giận?"

Nghe anh nói như thế, Thư Niệm nhin không được nhìn anh một cái, rất nhanh lại thu hồi ánh mắt. Cô thở hắt ra, miễn cưỡng lần nữa lấy máy tính bảng ra, thấp giọng nói: "Không có, em chưa bao giờ tức giận."

Lần này tựa hồ tự tẩy não mình, cô lại cường điệu: "Em tính tình rất tốt."

Nói xong, Thư Niệm ngồi trở lại bên cạnh Tạ Như Hạc, đưa tay mở máy tính bảng. Cô cúi đầu, đóng video vừa này, nói lẩm bầm: "Đổi cái khác xem đi..."

Tạ Như Hạc cũng vô thức nhìn xuống: "Hả? Sao không xem cái này rồi?"

"..." Thư Niệm động tác ngừng lại, ngẩng đầu lên, "Anh muốn xem?"

Tạ Như Hạc còn chưa kịp phủ nhận.

Một giây sau, Thư Niệm đóng nắp bảo vệ máy tính bảng lại, sau lại máy tính bảng nhét vào ngực anh. Về mặt cô căng thẳng, vành môi hạ rồi, cứng nhắc nói: "Vậy anh xem đi."

Nhìn chằm chằm mặt Thư Niệm, Tạ Như Hạc có chút mờ mịt, đưa tay tiếp nhận máy tính bảng.

Thư Niệm tâm tình càng buồn bực, thậm chí kích động muốn đập anh một cước. Cô không biết mình bị sao, trong lòng phiền muộn đến khó chịu, thân thể còn không thoải mái, sau đó liền muốn phát cáu.

Cô biết rõ rằng nổi cáu kiểu này là cố tình gây sự.

Cũng biết là không đúng.

Yên lặng vài giây.

Thư Niệm vẫn không nhin được mở miệng: "Đúng đây, anh không nên hiểu lầm."

Tạ Như Hạc đem máy tính bảng để bên anh: "Hà?"

Từ trước đến nay, Thư Niệm có lời gì muốn nói thì nói cái đó, muốn kìm nén, nếu như nhịn không nổi cũng sẽ không nhịn. Cô do dự, sau đó càng nói càng lộ: "Em không hề tức giận. Em chỉ muốn cùng anh giảng một chút đạo lý, không phải mắng người."

"..." Tạ Như Hạc trầm mặc vài giây, "Anh biết."

"Anh cảm thấy em nói không đúng, anh có thể phản bác lời em, em rất hiểu lý lẽ."

"Được."

Nghe thế, Thư Niệm nhẹ nhàng thở ra, cảm xúc cũng không dẫu, giọng điệu lập tức liền có lý chẳng sợ: "Em cảm thấy chuyện vừa rồi anh làm không đúng."

Tạ Như Hạc hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể chần chờ gật đầu.

Thư Niệm nghĩ nghĩ, giọng điệu lại yếu xuống: "Lâm Kỳ Kỳ trước đó có thể là đối với anh có ấn tượng tốt, nhưng đã lâu như vậy, cô ấy hiện tại chưa chắc đã có, lại có khả năng hoàn toàn quên anh."

"..."

"Anh vì cái gì muốn xem phim của cô ấy, anh như vậy rất kỳ quái." Thư Niệm cúi thấp đầu, rất không vui, "Nhan sắc của cô ấy xác thực thật đẹp. Nhưng em có biện pháp nào, em trước giờ đều là bộ dạng như vậy."

"..."

"Em lại không thể đột nhiên trở nên xinh đẹp."

"Anh không nói..."

"Nhưng mà em cũng không phải khó coi." Thư Niệm đánh gãy anh, chân thành nói với anh, "Có rất nhiều người nói em đáng đáp thật đẹp, chỉ là không có khả năng đẹp như cô ấy."

Nghe Thư Niệm nói, nhìn bộ dáng hiện tại của cô.

Ánh mắt Tạ Như Hạc lại sùng sốt một chút, đột nhiên hiểu được, khóe miệng cũng giương lên.

Anh đưa tay chống đỡ lấy môi, không có đem lời vừa rồi nói xong, sửa lời nói: "Cho nên em muốn cũng anh nói đạo lý gì."

Thư Niệm ngừng lại, kiều ngạo trong nháy mắt tiêu hơn phân nửa: "Em, em muốn với anh không thể trông mặt mà bắt hình dong"

"Vậy làm sao bây giờ." Tạ Như Hạc nghiêng đầu, khiêm tốn thỉnh giáo, "Anh đã trông mặt mà bắt hình dong"

Thư Niệm nhìn về phía anh, giọng điệu mang theo chỉ trích: "Anh như vậy chính là..."

Tạ Như Hạc nói: "Là cái gì."

Bộ dạng anh phi thường có lý. Thư Niệm có cảm giác đuối lý, lập tức ngậm miệng, xoắn xuyết vài giây mới quyết định nói hết lời: "Trông mặt mà bắt hình dong không tốt."

Tạ Như Hạc lại hỏi: "Vì cái gì không đúng?"

Thư Niệm cảm thấy mình nói không lại anh, chỉ có thể phát câu: "Chính là không đúng."

Tạ Như Hạc thuận thế xin lỗi: "Thật xin lỗi."

Thư Niệm há to miệng, lại bởi vì anh xin lỗi mà không biết làm sao.

Nhưng Tạ Như Hạc tâm tình nhìn rất tốt, giọng điệu cũng hững hờ, không có coi chuyện này là đại sự. Cô do dự, chỉ có thể kiên trì gật đầu, không có lên tiếng.

Rất nhanh, Tạ Như Hạc bổ sung câu: "Trông mặt mà bắt hình dong tìm bạn gái."

Thư Niệm ngây ngốc ngẩn đầu.

"Mặc dù anh sẽ không đổi, nhưng em cảm thấy anh làm sai." Mặt mày của anh hơi nâng, cười khể nói, "Vậy anh liền thừa nhận sai lầm."

- Thật sự rất là thần kỳ.

Lúc đầu cảm thấy tâm tình rất kém, mặc kệ ngồi đứng hay nằm đều cảm thấy không thoải mái.

Cái gì đều không muốn làm, không khỏi ủy khuất muốn rơi nước mắt. Thậm chí còn có cảm giác, nơi này không phải nhà cô, ở chỗ này, mặc kệ ở đâu đều sẽ không hợp nhau.

Rất nhiều chuyện cũng không dám làm, thận trọng, bi quan lại khó xử.

Cảm thấy mình tức giận cũng không tốt.

Vẫn không nhận được nỗi giận với anh, nói rất nhiều chính mình cũng cảm thấy lung tung, tưởng tượng kết quả nghiêm trọng nhất, cảm thấy một giây sau có thể sẽ bị anh đuổi ra ngoài. Có thể những cái kia đều không có xảy ra.

Anh kiên nhẫn mười phần, đem tức giận của cô hoàn toàn tiếp nhận. Để Thư Niệm cảm thấy mình cố tình gây sự, đều là chuyện đương nhiên. Bởi vì anh cũng cảm thấy đương nhiên.

Như là phép thuật.

Có cảm giác đau đầu lúc đầu hình như đã không sao rồi.

-

Lại mở máy tính bảng ra.

Thư Niệm không muốn xem cái gì, suy tư, sau đó download một trò chơi hai người đều có thể chơi. Cô đến ngồi quỳ trước mặt Tạ Như Hạc, cùng anh mặt đối mặt bắt đầu chơi trò chơi.

Đầu chơi một chút trò chơi đơn giản.

Thư Niệm tay vụng về, giờ phút này đầu óc cũng có chút quá tải, cơ hồ là chơi trò chơi ngay từ đầu liền bị Tạ Như Hạc đánh bại. Mấy ván sau đi qua, cô nhếch môi, ngẩng đầu nhìn anh một cái

Lúc này, Tạ Như Hạc nhìn xuống dưới, không có chú ý tới ánh mắt của cô.

Thư Niệm thu hồi ánh mắt.

Liên tiếp thua mười mấy ván.

Thư Niệm mặt nhăn thành một nắm, không cảm thấy mình sẽ một mực thua. Cô như là cố chấp cùng Tạ Như Hạc, nghĩ vẫn hỏi một chút mặt mũi của mình, tranh tài cùng anh không ngừng, một tiếng cũng không nói.

Sau đó liên tiếp thua mấy chục ván.

Thư Niệm không chơi nổi nữa, buồn bực nói: "Không chơi, em muốn đi ngủ."

Tạ Như Hạc nhíu mày: "Lại chơi một ván?"

Thư Niệm không quá tình nguyện, nhưng vẫn là tiếp tục, nói thảm láy: "Lại chơi một ván em cũng sẽ không thắng."

Giống như không nghe thấy lời này của cô, Tạ Như Hạc chỉ chỉ màn hình, hỏi: "Chơi cái nào?"

Thư Niệm con mắt quét qua, tùy tiện chọn một cái.

Là một cái ba trong vòng thêm phép trừ đề, dùng phương thức cướp lượt trả lời.

Người nào trả lời 3 lần trước tiên người đó thắng.

Cái này Thư Niệm vừa mới chơi qua, mặc dù rất đơn giản, nhưng luôn là mấy số vừa thêm vừa giảm, cô phản ứng quá chậm, cần nghĩ kĩ vài giây mới có thể tính ra đáp án. Cô cùng Tạ Như Hạc cơ bản đều là lấy số không so ba kết quả kết thúc trò chơi.

Thư Niệm gãi đầu một cái, phồng miệng lên.

Miễn cưỡng tập trung lực chú ý.

Trò chơi bắt đầu.

Đề mục: 1 2=?

Cái này hoàn toàn không cần suy nghĩ, Thư Niệm trực tiếp điểm cái "3".

Lần này là cô trước trả lời.

Thư Niệm hơi kinh ngạc, không tự chủ ngẩng đầu nhìn Tạ Như Hạc một chút.

Anh còn nhìn chăm chăm màn hình, không nhìn cô.

Thư Niệm trừng mắt nhìn, đáy lòng không khỏi bốc lên cảm giác thành tựu.

Tiếp theo đề: 2 3-2=?

Giành trước một câu, Thư Niệm không còn khẩn trương nữa, suy nghĩ kỹ vài giây, sau đó lại điểm "3".

Vẫn là cô trả lời.

Tiếp theo đề: 1 1-1-1 2-3 1 1 1=?

Thư Niệm: "..."

Vừa gặp phải đáng đáp Thư Niệm liền phản ứng không kịp, đầu óc giống như là bột nhào đồng dạng. Cô gãi đầu một cái, bẻ ngón tay tính, trong lòng mặc niệm lấy: "Một cộng một bằng hai, hai trừ đi một bằng một..."

Cô chưa kịp tính tới một nửa.

Tạ Như Hạc miễn cưỡng phun ra cái chữ: "Hai."

Thư Niệm tính nhầm bị đánh gãy, vô ý thức chọc lấy "2".

Sau đó thắng.

Thuận lợi thắng lợi như vậy làm Thư Niệm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Cô nhìn chăm chăm trên màn hình cái kia "win", định mấy giây, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tạ Như Hạc: "Em thắng?"

Tạ Như Hạc ân một tiếng: "Thắng."

Lần đầu tiên cô cảm nhận được sự vui sướng vì được thắng, con mắt lóe sáng như sao, lời nói cũng nhiều hơn, theo miệng hỏi: "Anh lần này tính thế nào chạm như vậy."

"Không có, em tính quá nhanh." Tạ Như Hạc nhìn cô, thấp giọng nói, "còn chơi sao?"

Thư Niệm tâm tình lập tức liền khá hơn, liền vội vàng gật đầu.

"Chơi."

-

Đại khái là bởi vì lúc trước liên tiếp thắng cô mấy chục ván, vận khí cùng đầu óc Tạ Như Hạc dùng hết. Về sau Thư Niệm lại thắng thêm mấy chục ván, làm cho cô phá lệ có cảm giác thành công.

Thư Niệm rất hào hứng, ngẫu nhiên cảm thấy Tạ Như Hạc thua quá đáng thương, muốn trộm để anh thắng một lần, anh đều không thắng được. Càng về sau, cô vất hết óc muốn để anh thắng, nhưng đều thắng lợi.

Cô nằm lỳ ở trên giường, lắc lư chân suy nghĩ đối sách, bất tri bất giác liền ngủ mất.

Đánh thức cô chính là một cuộc điện thoại.

Thư Niệm mơ mơ màng màng nhận: "Chào ngài."

Trong phòng có màn cửa rèm che, nhưng Tạ Như Hạc chỉ kéo lên không che cảnh sắc ngoài kia.

Giờ phút này theo cửa sổ, cô có thể nhìn đến bầu trời bên ngoài đã tối, trong phòng bởi vì mở ra đèn còn rất sáng.

Tạ Như Hạc không ở bên cạnh cô, không biết đi đâu.

Sau đó, bên tai vang lên Đặng Thanh Ngọc thanh âm: "Niệm Niệm, mẹ đến nhà con. Con ra ngoài nhà là như thế nào? Làm sao phòng ở như là không có người ở."

Nghe nói như thế, Thư Niệm lập tức ngồi đứng lên, đầu cũng thanh tỉnh.

"A, con..."

Thư Niệm sẽ không nói láo, lúc này vừa tỉnh ngủ, đột nhiên Đặng Thanh Ngọc gọi cuộc điện thoại này, nàng hoàn toàn không nghĩ tới lý do, thanh âm gấp ghe: "Con, con không ở nhà."

Đặng Thanh Ngọc nói: "Mẹ biết, con gần nhất đều không ở nhà sao?"

Thư Niệm an tĩnh vài giây, cam chịu cúi đầu, không tiếp tục giấu diếm bà.

"Con có bạn trai, hiện tại đang ở nhà anh ấy."

Đầu bên kia trầm mặc.

Thư Niệm giống đang chờ giáo huấn, khăn trương chơi lấy ngón tay.

Sau một lúc lâu, Đặng Thanh Ngọc hỏi: "Là Tạ Như Hạc?"

"..." Thư Niệm ngây người, "Làm sao mẹ biết."

"Trước khi đi đến chỗ con, nhìn thấy con cùng cậu ta ở cùng nhau mà." Đặng Thanh Ngọc thanh âm bình tĩnh, "Hơn nữa cũng không thấy gần đây con có quan hệ cùng ai."

Thư Niệm nga một tiếng.

Lại trầm mặc một hồi.

Thư Niệm nhin không được thay Tạ Như Hạc nói một câu: "Mẹ, người không thể không thích anh ấy, anh ấy rất tốt."

Đặng Thanh Ngọc bắt đầu dỗi: "Mẹ cũng chưa có nói cái gì."

Thư Niệm vò đầu, chột dạ nói: "Chính là trước kia mẹ không thích anh ấy, con liền giải thích cho anh ấy vài câu..."

"Niệm Niệm." Đặng Thanh Ngọc đánh gãy cô.

"A? Thế nào."

"Con cảm thấy tốt là tốt rồi, mẹ không phản đối."

"... Dạ?"

"Mẹ hỏi con một chuyện." Đặng Thanh Ngọc là biết chuyện Từ Trạch Nguyên, sợ cô sẽ lần nữa bị thương tổn. Mặc dù không muốn cùng cô nói chuyện này, vẫn là lo âu hỏi, "Con có nói với Tạ Như Hạc tình trạng của con sao?"

Thư Niệm liếm liếm môi: "Biết."

Đặng Thanh Ngọc hỏi: "Vậy nó tốt với con sao?"

"Tốt." Thư Niệm con mắt có chút đau xót, thanh âm mang theo điểm giọng mũi, "Biết rồi cũng đối với con rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Em cảm thấy cảm giác yêu sớm cũng tốt....

Edit: Je~~~beta: Leo Leo

Ngủ một giấc, Thư Niệm cảm thấy tác dụng phụ của thuốc giảm bớt không ít, cảm giác buồn bực trong lòng không còn nghiêm trọng như trước. Cô không có nói với Đặng Thanh Ngọc chuyện trong nhà bị trộm, sợ bây giờ bà lo lắng.

Thư Niệm lại cùng Đặng Thanh Ngọc hàn huyên vài câu, không bao lâu liền cúp điện thoại. Trong phòng yên tĩnh giống ngày thường.

Từ trước đến nay, Tạ Như Hạc không làm động tĩnh gì lớn, cơ bản sẽ không ồn ào đến cô.

Thư Niệm dụi dụi con mắt, tiến đến bên cửa sổ kéo tấm màn cửa ra. Nơi này là tòa nhà cao tầng, có thể nhìn thấy hơn nửa cảnh đêm thành thị, nhà nhà bật đèn lọt vào tầm mắt của cô. Cô nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy, đến phòng vệ sinh rửa mặt.

Giữa trưa đã ăn chén cháo, giờ này Thư Niệm cũng cảm thấy đói bụng. Cô đẩy cửa phòng ra, đang muốn đi đến phòng khách, đột nhiên chú ý tới trên cửa dán giấy ghi chú.

Thư Niệm dừng chân lại, gỡ tờ giấy xuống.

Bên trên là chữ viết quen thuộc của Tạ Như Hạc.

—— Anh đi mua một ít đồ, tỉnh dậy thì gọi điện thoại cho anh. Tạ Như Hạc.

Thư Niệm quay lại phòng lấy điện thoại di động.

Lúc này đã là 7 giờ. Cô nhớ hình như mình ngủ tầm ba bốn giờ chiều, hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh, cũng không biết Tạ Như Hạc ra ngoài bao lâu.

Thư Niệm đi đến phòng bếp, gọi điện thoại cho anh. Cô mở ra tủ lạnh ra.

Bên tai vang lên Đô Đô âm thanh. Thư Niệm cầm chén thạch hoa quả từ trong tủ lạnh, đi khắp khiêng tới lấy thìa.

Đợi cô làm xong một loạt động tác, Tạ Như Hạc còn không có nghe máy.

Thư Niệm đi đến trước sofa ngồi xuống, lại đợi một lúc.

Bởi vì điện thoại do thời gian dài không có ai nghe mà tự động cúp máy.

Thư Niệm do dự, nhìn chằm chằm vào màn hình, luôn cảm thấy không thích hợp. Từ lúc gấp lại đến giờ, cô căn bản không thấy Tạ Như Hạc không nghe điện thoại. Bất luận là gọi lúc nào.

Cô liếm liếm môi, gọi lại lần nữa.

Vẫn không nhận.

Thư Niệm nghĩ nghĩ, nhấn cho anh cái tin nhắn.

【 Anh hiện tại ở đâu? 】

Sau khi gửi thành công, Thư Niệm để điện thoại bên cạnh, cảm xúc trong nháy mắt lại kém đi. Cô mở bọc thạch hoa quả, cầm thìa, không yên lòng cắn một miếng.

Lúc Thư Niệm do dự có nên gọi cho Phương Văn Thừa hay không.

Cửa trước vừa lúc có động tĩnh.

Thư Niệm vội vàng chuyển đến ngoài rìa ghế sofa, đuổi cái đầu hướng cửa trước nhìn.

Tạ Như Hạc cầm theo cái túi đi vào, trên người thay bộ quần áo khác, tâm tình nhìn qua không tốt, mặt mày sắc bén mang theo lệ khí. Anh cúi đầu đổi lấy giày, vừa ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Thư Niệm, cảm xúc tan đi chút.

Anh đi tới: "Tỉnh?"

Thư Niệm gật gật đầu, hỏi: "Sao anh không nghe điện thoại."

"Vừa vừa ra cửa không cẩn thận ngủ." Tạ Như Hạc hững hờ lấy điện thoại di động từ trong túi ra, ấn xuống nút nguồn điện thoại, màn hình vẫn đen, "Hồng rồi."

Thư Niệm trầm mặc vài giây, cúi mặt, chú ý tới chỗ cánh tay anh cùng khuỷu tay có trầy da. Cô tự nhiên đi đến tủ bên cạnh TV, lấy hộp thuốc y tế.

Tạ Như Hạc còn đứng tại chỗ: "Đói bụng sao?"

"Có một chút." Thư Niệm thành thật nói, "Nhưng vừa mới ăn quả đông lạnh, vẫn còn tốt."

Tạ Như Hạc ừ một tiếng, bỏ đồ trong túi vào tủ lạnh.

Chờ anh đi đến phòng khách, liền thấy Thư Niệm đã ngồi ở trên ghế sa lon, không nóng không lạnh lấy bông cùng i-ốt. Cô hít mũi một cái, hỏi: "Anh ra ngoài mua cái gì?"

Tạ Như Hạc ngồi vào bên cạnh cô: "Kem, nhưng mà có lẽ đã tan." "Để ngăn đá lạnh một hồi là được." Thư Niệm bắt lấy cổ tay của anh, tiến tới, nghiêm túc xử lý vết thương cho anh, "Anh cũng ngã sao? Chỗ này đều trầy da."

Tạ Như Hạc không nói chuyện.

Thư Niệm cẩn thận từng li từng tí bôi thuốc cho anh, vụng trộm liếc anh một cái: "Anh làm sao không vui."

Tạ Như Hạc trên mặt không có tâm tình gì, nhạt tiếng nói: "Không có."

Thư Niệm không quá tin anh, chăm chap đề nghị: "Anh hiện tại liền muốn ăn kem sao? Không bằng chúng ta bây giờ ra ngoài mua, vừa vận ăn com tối bên ngoài."

"Hả?" Tạ Như Hạc ngẩng đầu, "Kem mua cho em."

"Sao lại mua kem cho em..."

"Buổi chiều nói muốn ăn."

"Em nói sao?" Thư Niệm biểu lộ có chút ngốc, nghiêng đầu nghĩ, qua một lúc lâu mới nhớ tới, "Há, đúng. Em nói... Ngủ một giấc đều quên hết."

Tạ Như Hạc cong cong môi, tâm tình xấu tan hơn phân nửa. Anh tiếp nhận bông trong tay cô nói: "Anh tự mình làm. Anh mở túi cho em rồi, ăn trước đi."

Thư Niệm lắc đầu: "Em thoa thuốc xong cho anh trước đã."

Tạ Như Hạc tạm ngừng, không nói gì nữa, thuận theo không hề nhúc nhích.

"Trước kia cha em luôn bị thương." Thư Niệm động tác rất nhẹ, nói chuyện cũng mềm mại, "Lúc ông ở nhà, là em giúp ông ấy xử lý vết thương."

Con người Tạ Như Hạc rũ xuống nhìn cô.

Thư Niệm cười híp mắt: "Em cảm thấy em làm còn tốt."

Xử lý xong vết thương, cô vứt bông vào thùng rác, đứng dậy đến phòng bếp rửa tay. Tạ Như Hạc theo sau, im lặng không lên tiếng đứng bên cạnh cô.

Thư Niệm vẩy khô nước trên tay, nói: "Anh cũng rửa tay đi."

Tạ Như Hạc gạt đầu, tiến lên mở nước rửa tay.

Thư Niệm đi ra phòng bếp: "Vậy tối nay ăn mì?"

Tạ Như Hạc nói: "Ừm."

Thư Niệm nhắc cái túi lên, đi đến bên cạnh bàn ăn.

Tạ Như Hạc qua đến giúp đỡ, thấp giọng hỏi: "Còn cảm thấy không thoải mái sao?"

Thư Niệm rất thành thật: "Không có."

"Không thoải mái phải nói với anh."

"Được."

Tạ Như Hạc mua ở tiệm mì thịt bò gần nhà. Sợ mì sẽ chín quá, mì cùng canh bỏ tách biệt, tổng cộng bốn hộp.

Canh còn rất nóng, Tạ Như Hạc lo lắng Thư Niệm sẽ bị bỏng, không cho cô đựng, đứng dậy đem canh đổ vào mì trong chén.

Thư Niệm nâng quai hàm, nhìn vết thương trên tay anh, muốn nói lại thôi.

Tạ Như Hạc đổ canh rồi, dùng chiếc đũa quấy xuống, sau đó để trước mặt Thư Niệm. Lại bắt gặp tầm mắt của cô, ánh mắt của hắn dừng lại, bờ môi nhấp nháy, sợ cô suy nghĩ lung tung, cũng không có lựa gạt nữa.

"Ông bà của anh, còn có mấy chú đều tới chỗ này."

Thư Niệm đột nhiên nhớ tới Đặng Thanh Ngọc, a âm thanh.

"Lúc trở về trùng hợp gặp được." Tạ Như Hạc bình tĩnh nói, "Bị chú anh đẩy một cái, không có chú ý nên đụng đến tường, không có chuyện gì."

Thư Niệm không nghĩ tới là như thế này, nhin không được nói: "Bọn họ làm sao lại như vậy."

"Hắn là muốn để anh trở về gặp cha." Tạ Như Hạc không quá để ý, "Còn có, để anh đưa bọn họ tiền. Nói cha anh hạ táng phải bỏ tiền, còn muốn giúp đỡ phụng dưỡng ông bà của anh."

"..." Thư Niệm suy đoán nói, "Có phải bọn họ mắng anh."

Tạ Như Hạc ân một tiếng, lại không có nói tiếp, cúi đầu ăn mì.

Thư Niệm cầm chiếc đũa, yên tĩnh ngồi tại chỗ nhìn anh.

Nhớ tới lúc ở trấn Thập Diên, bởi vì Quý Tương Ninh là người bên ngoài đến, ở cái địa phương này, ngoại trừ Tạ Ký, bà không chỗ nương tựa. Mà chồng cũng không đáng tin cậy, ngày ngày say rượu, xong thì vừa đánh vừa mắng.

Nơi dựa vào duy nhất này, trở thành nguồn thống khổ sinh hoạt của bà.

Lúc ấy, chỉ có Quý Tương Ninh che chở Tạ Như Hạc.

Ngoài ra thân thích của anh, đối với tình trạng của nhà anh cũng thờ ơ lạnh nhạt. Lúc ấy không có bất kỳ hành động gì, lúc này lần nữa tự cho mình là trưởng bối của Tạ Như Hạc, đến dạy anh, đòi tiền anh.

Thư Niệm liền nghĩ tới lời Tăng Nguyên Học nói.

Cô thở hắt ra, đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Những lời kia, Thư Niệm đời này sẽ không nói cho Tạ Như Hạc, không muốn cho anh biết chân chính nguyên nhân mà Quý Tương Ninh chết tâm.

Thư Niệm cúi đầu xuống, hỏi: "Em đã quên, chúng ta vì sao mất liên lạc."

Động tác Tạ Như Hạc dừng lại, yết hầu hoạt động xuống.

Thật ra không phải nguyên nhân lớn gì.

Là bởi vì khoảng cách, cũng là bởi vì thời gian. Hai người cách xa nhau như vậy, mỗi người có sinh hoạt riêng, mỗi người bận rộn chuyện của mình. Tuy là coi trọng nhau, nhưng vẫn cảm thấy xa lạ.

Gặp chuyện, không còn là người thứ nhất nói cho đối phương biết.

Dần dần biến thành thật lâu trò chuyện một lần, nói cũng chỉ nói chuyện vui, cũng không nói bất cứ chuyện không vui nào của mình cho đối phương biết. Dần dần biến thành người bạn thân thiết nhưng lại xa lạ.

Thư Niệm đột nhiên nhớ tới, chần chờ nói: "Em nhớ ra rồi, thật giống như em tìm anh nhiều lần, anh cũng không để ý tới em, gọi điện thoại cho anh cũng không nhận. Sau đó liền cắt đứt liên lạc."

Tạ Như Hạc liếm láp môi: "Phải."

"..." Thư Niệm không dám tin tưởng hỏi, "Anh có ý không để ý tới em?"

"Lúc em sinh nhật 20 tuổi, anh có gọi điện thoại cho em." Tạ Như Hạc ngừng đũa, lẩm bẩm nói, "Lúc ấy đã dùng tên A Hạc này hai năm."

Thư Niệm sững sờ: "Anh gọi điện thoại cho em? Em không có biết nha."

Trong tiềm thức của Thư Niệm, từ sau khi Tạ Như Hạc đi nước Pháp, bình thường bọn họ chỉ liên lạc trên QQ, căn bản sẽ không gọi điện thoại. Có khi quan hệ kém, cũng bởi vì hai người đều không phải người nói nhiều.

"Là Từ Trạch Nguyên nghe điện thoại." Tạ Như Hạc rử mắt xuống một lần nữa, "Nói anh ta là bạn trai em."

Vốn định nói với cô, anh chuẩn bị trở về nước, muốn gặp cô. Lúc ấy, bút danh A Hạc trong giới nhạc dần dần có chút danh tiếng, anh cũng có nguồn kinh tế.

Cảm thấy khoảng cách giữa mình và cô dần dần rút ngắn.

Anh dựa vào năng lực của mình, từng chút từng chút rút ngắn khoảng cách giữa hai người bọn họ.

Sẽ không giống lúc ở trấn Thập Diên, tất cả mọi người đều vì nhà anh có một người cha hung tàn, từ đó chuyện anh nắm tay cô nói khó nghe như vậy.

Đại khái ở chỗ đó, mọi người đều cảm thấy bọn họ ở cùng một chỗ là không đúng.

Một cái là cả ngày âm trầm mang theo lệ khí, lên lớp không nghe giảng, thường xuyên trốn học; một cái là trong sáng lương thiện, sẽ nghiêm túc nghe thầy giáo gia trưởng nói, tâm hồn sạch sẽ lại trong suốt. Ngay cả lúc trời đang đổ mưa, giấy trắng không dính một hạt bụi, là một cô gái ngoan ngoãn.

Rất rõ ràng, bọn họ không phải là người cùng thế giới.

Ngay cả mẹ của Thư Niệm cũng cho là như vậy.

Thậm chí Tạ Như Hạc mình cũng cho là như vậy.

Cho nên anh muốn mình trở nên càng tốt hơn một chút, khiến người khác có thể quên đi anh có một người cha như vậy, chuyện đó khiến anh cảm thấy khó lòng xóa đi được.

Tạ Như Hạc rất muốn ở bên Thư Niệm, nhưng không phải là hai chữ bạn bè.

Anh có khát vọng hơn nữa.

Nhưng khi Tạ Như Hạc cảm thấy mình làm được bước đầu tiên, muốn đi tới gần cô, lúc trở lại bên cô.

Bên cạnh cô đã có người khác.

Lúc này anh cảm thấy, mình giống như không có lý do tiếp tục ở bên cạnh cô.

Tạ Như Hạc nói: "Về sau anh liền không có dùng qua acc QQ kia."

Thư Niệm lúng ta lúng túng nói: "Em không biết..."

Tạ Như Hạc vuốt vuốt đầu của cô: "Là vấn đề của anh."

Anh biết chuyện mình không nói tiếng nào đã tự động cắt liên lạc, là hành động không tốt. Nghĩ đến cảnh cô tâm sự với anh về Từ Trạch Nguyên, tâm sự với anh chuyện yêu đương của họ, nói về cái nắm tay đầu tiên, cái ôm đầu tiên hay nụ hôn đầu.

Nghĩ đến cảnh tượng như vậy, anh cảm thấy mình không thờ nổi.

Rất khó để chịu đựng.

Thư Niệm trầm mặc một hồi, nói xin lỗi anh: "Thật xin lỗi."

Tạ Như Hạc mắt vừa nhắm: "hà? Xin lỗi cái gì?"

"Trước đó là em lừa anh, nếu anh nói thích em lúc học cấp 3, em hẳn là sẽ mắng anh." Thư Niệm buồn buồn nói, "Cha em lúc ấy chính là dạy em như này, tuổi còn nhỏ không thể nói chuyện yêu đương, học sinh thì phải học tập."

Tạ Như Hạc không biết cô muốn nói cái gì, thần sắc mang theo mờ mịt.

"Em đã tự cho mình là đúng, xin lỗi."

"..."

Đại khái là cảm thấy không đúng lắm, Thư Niệm không thể nói tiếp, nhẩn nhẩn nửa ngày mới mang lời kìm nén nói.

"Em cảm thấy cảm giác yêu sớm cũng vô cùng tốt...."

- - - - -

Leo Leo: " em cảm thấy cảm giác yêu sớm cũng tốt" rồi. Bà tác giả được đó. - _- . sau một hồi vật vã với tâm trạng bút rứt, quần quai, đau đớn của anh nhà thì bà cho một cục đường luôn, để chị nhà bộc lộ tình cảm... Hiazz, bà là gì, là ng cảm tình con chó sao, sao hay phát câu lương thế????????????

rồi, chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Em che chở cho anh. Mắt mù

Edit: Mowx~~~Beta: Leo Leo

Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, nhìn chăm chăm về mặt mắt tự nhiên của cô, nét mặt hơi sững sờ. Cơ mặt co rút, ngón tay không tự chủ giật giật, thấp giọng hỏi : " Yêu sớm?"

Đây là lần đầu tiên Thư Niệm nói những lời như vậy.

Ngoại trừ kịch bản lồng tiếng, trong trí nhớ của anh, cô chưa làm qua chuyện gì trái với lương tâm, nói với cô chuyện không đúng thành đúng, thậm chí cô còn vì thế mà xin lỗi.

Đây là chuyện có một không hai.

Thư Niệm vốn là ngượng ngùng, lúc này lại nghe được anh hỏi lại, liền nhìn cũng không dám nhìn. Cô lập tức cúi đầu thấp xuống, ảo não nhưng không muốn rút lại lời nói vừa rồi, không có lên tiếng, tự kiểm điểm lại mình.

Tạ Như Hạc cong khóe môi, biết mà vẫn còn hỏi:" Em muốn yêu sớm với ai?"

Thư Niệm không ngẩng đầu, không thấy được vẻ mặt lúc này của Tạ Như Hạc, không biết anh có phải là thật sự không biết đáp án. Cô không mở miệng, chỉ có thể cúi đầu ăn mì, giả bộ như không nghe thấy gì.

Giọng của anh mang theo ý cười, tiếp tục hỏi:" Không thể nói?"

Trầm mặc hai giây.

Thư Niệm gấp miếng thịt bò vào trong bát của anh, cứng nhắc đòi đề tài, mơ hồ không nói rõ:" Mau ăn đi, nếu không thì một lúc sau mì nguội, ăn không ngon nữa."

Tạ Như Hạc rõ ràng, có thể nói ra như vậy, đối với cô mà nói, việc này phải đấu tranh nội tâm rất nhiều. Anh không tiếp tục đùa cô nữa, ý xấu quét sạch.

Anh nhìn miếng thịt bò đặt trên bát mình, bình tĩnh hai giây:" Anh biết rồi."

Thư Niệm cho là đề tài đã được thay đổi, vô thức thở nhẹ ra.

Tạ Như Hạc lại nói: " Anh cũng cảm thấy.."

Hả?

Cũng cái gì.

Cũng cảm thấy mì nguội rồi liền ăn không ngon hả?

Thư Niệm không có hiểu anh đang nói cái gì, buồn bực ngẩng đầu, lập tức đối diện với đôi mắt đen láy của anh.

Im lặng đối mặt.

Đuôi mắt Tạ Như Hạc khẽ nhếch, lông mi tinh mịn in dưới mắt bóng mờ mờ, ánh mắt chuyên chú mà lại đa tình. Sau đó, anh khẽ cười một tiếng:" Cùng em yêu sớm, rất tốt."

_____ Anh cũng hiểu được, chuyện yêu sớm với em là tốt vô cùng

Tim Thư Niệm trật một nhịp, vốn là lúng túng xấu hổ cũng không biết tiêu tán đi từ lúc nào. Vành tai cô đỏ lên, miệng khẽ mở, " À " một tiếng.

Nói xong lời này, Tạ Như Hạc cũng không có lên tiếng nữa.

Thư Niệm ăn cái gì cũng rất chậm, cắn một miếng mà nhai hết nửa ngày rồi mới nuốt vào. Cô cắn cắn môi, len lén nhìn về hướng Tạ Như Hạc. Nhớ tới lời anh nói vừa rồi, cô do dự nói:" Anh đừng vì những lời của ông bà mà không vui."

Mặt Tạ Như Hạc không thay đổi gập đầu.

" Bọn họ nói sai, anh đừng nghe."

" Ừ."

Thư Niệm không nghĩ ở sau lưng nói xấu người khác, chỉ là nhỏ giọng thì thầm lấy:" Hón nữa còn đây anh."

Trong giọng nói của cô đều là sự oán hận. Đại khái bởi vì đó đều là những người thân thích của anh, cũng có thể là do cô không biết mắng chửi người khác như thế nào, những lời nói ra cũng không tính là quá phận.

Nhưng cảm xúc không vui đều là vì anh.

Giống như là đang thay anh phát tiết cảm xúc, nói ra hết những bất mãn.

Tạ Như Hạc nhàn nhạt đáp lời cô, khóe miệng hơi nâng lên.

Tay Thư Niệm nắm chặt đôi đũa, cảm thấy mình nói những lời này nghe rất buồn cười, còn có chút không biết lượng sức. Thanh âm của cô thấp xuống, không có lực lực nói: "Về sau nếu còn gặp chuyện như thế này, em sẽ che chở cho anh."

"..."

"Chúng ta cùng ra ngoài." Thư Niệm thật sự nói: "Nếu như còn gặp nữa, em sẽ tận lực không sợ." Kia là người nhà Tạ Như Hạc.

Cùng anh có quan hệ máu mủ thân thiết, cho dù không muốn tận trách nhiệm với "người nhà", nhưng người ngoài nhìn vào mà nói, bọn họ vẫn là ông bà của Tạ Như Hạc, là chú của anh, là trưởng bối của anh.

Đối với các hành động vô lễ, có lẽ Tạ Như Hạc không có cách nào làm được.

Vậy thì để cô làm giúp anh.

Tạ Như Hạc đã ăn hết mì, nghe cô nói như thế, cảm khẩn tay lên lau sạch sẽ. Anh nhìn về phía cô, đột nhiên nhớ tới phản ứng của cô lúc nhìn thấy anh bị Tạ Ký đánh bị thương.

Giống như hiện tại.

Đều là biết rõ có thể bản thân sẽ bị thương, lại vẫn như cũ nguyện ý đứng trước mặt, che chở cho anh.

Là có thể để cho trái tim của anh mềm nhũn đến rồi tỉnh rồi mù.

Những năm gần đây, anh kì thật trải qua không vui vẻ cho lắm. Mặc dù được làm những việc mình thích, vừa vận bên cạnh không có những người khác, trôi qua trống trải mà buồn tẻ. Cảm thấy thế giới đều thật tối tăm, không có ánh sáng mặt trời.

Những cái kia đều không có cảm giác rõ rệt, nhưng lại bị cô lúc lơ đãng bỏ sung vào.

Trong đầu hiện lên cảnh lúc anh gặp lại cô.

Hiện tại nhớ lại, anh vẫn như cũ cảm thấy mình thật may mắn.

Ngày đó, bởi vì bác sĩ của anh có việc, anh bị Phương Văn Thừa đưa đến bệnh viện làm trị liệu. Lại vì bên ngoài mưa rất to, Phương Văn Thừa động tác quá chậm, anh ở công bệnh viện đợi một lúc lâu.

Cho đến lúc, nghe thấy tiếng của Thư Niệm.

Vừa nhấc mắt, liền nhìn thấy cô đứng ngược chiều sáng, nhìn qua có vẻ hơi mờ mịt.

Quá khứ đã qua dường như là một giấc mơ.

Lo lắng là mơ.

Như cho dù đây là một giấc mơ, thì giấc mơ ấy cũng kéo dài đến tận hôm nay.

Làm cho cô giờ phút này thật sự rõ ràng ở trước mặt anh.

Yết hầu Tạ Như Hạc khô khốc, xoa xoa đầu cô, nét mặt ôn hòa: "Ừ, em che chở cho anh."

- - -

Trừ lúc vừa uống thuốc xong sẽ có cảm giác khó chịu, về sau cũng không còn có cảm giác gì. Ngẫu nhiên Thư Niệm sẽ quên uống thuốc, đều là Tạ Như Hạc đứng giờ nhắc nhở cô. Nhưng tác dụng của thuốc, cũng chỉ là làm dịu đi một vài triệu chứng, giảm bớt đi cảm giác thống khổ.

Nhiều khi, Thư Niệm không khống chế được cảm xúc của mình, sẽ đột nhiên phát cáu, gào khóc, cảm xúc tương phản rất lớn. Cũng đôi khi cảm xúc sa sút, không buồn ăn.

Thời điểm phát tác hoảng sợ, đều là Tạ Như Hạc ở bên chăm sóc cô. Nghe tiếng cô thất kinh hoảng loạn cầu cứu cùng tiếng khóc, dẫn đến phản ứng

biến hóa của cơ thể, việc anh có thể làm chỉ là không ngừng trấn an.

Mà phần lớn thời gian, Thư Niệm đều là rất bình thường.

Mặc dù lo lắng lần tiếp theo sẽ phát tác, lại bởi vậy mà lo nghĩ. Có thể nghĩ đã có người chăm sóc, có người cùng với cô vượt qua quãng thời gian đen tối này, kỳ thật cũng cảm thấy không có khó khăn như vậy.

Trừ những lúc cần thiết phải đi ra ngoài, còn lại hai người đều ngây ngốc ở trong nhà.

Chỉ có tuần đầu tiên, bởi vì lo lắng cho tình huống của Thư Niệm, Tạ Như Hạc nói dối, để Thư Niệm ngủ chung phòng với anh.

Về sau, Thư Niệm phát hiện đi đứng của Tạ Như Hạc không có vấn đề, rõ ràng anh là bởi vì lo lắng cho cô nên mới nói ra những lời này, liền uyển chuyển nói với anh cho mình ra ngủ ở phòng khác. Hai người vô cùng tôn trọng nhau, chung sống vui vẻ.

Cứ như vậy qua vài tuần.

"Nhân lúc anh đang ở đây " được công chiếu tại tuần đầu tiên của tháng sáu.

Tạ Như Hạc sợ Thư Niệm thay đổi chủ ý, trước khi mua vé tầm một tuần, lại hỏi cô một lần. Thư Niệm đều đã nhanh quên chuyện này, nghiêm túc suy nghĩ thật lâu, xoắn xuýt lại nhất gan. Nghĩ đến hình tượng kia vừa bức bối mà tìm lại đập nhanh, suy nghĩ đầu tiên là không muốn.

Trong rạp chiếu phim nhiều người lộn xộn, ánh sáng lại mờ mờ. Hơn nữa phim chiếu rạp truyền tải hình ảnh gì, cô cũng không rõ. Lại sẽ không xuất hiện một vài hình ảnh không tốt, làm cho cô liên tưởng đến sự việc trước đây, từ đó có cảm giác khó chịu.

Tổng kết lại sẽ phải cân nhắc rất nhiều.

Cũng bởi vì những lo nghĩ này mà mệt mỏi, không muốn suy nghĩ tiếp.

Lần này sau khi Thư Niệm cự tuyệt, Tạ Như Hạc cũng không nhắc lại chuyện này.

Lúc sắp kết thúc tháng năm, Thư Niệm nhận được một cú điện thoại. Là thời gian trước đạo diễn phối âm của cô nói có chút lời kịch cần xét duyệt nhưng mà muốn đổi, để Thư Niệm đi bổ sung lời thoại.

Nhận được cú điện thoại này, Thư Niệm mới ý thức được mình đã có một khoảng thời gian dài không đi phòng thu âm.

Đây là không có cách nào cự tuyệt làm việc, Thư Niệm lập tức đáp ứng.

Sau đó nói với Tạ Như Hạc chuyện này.

Nghe nói như thế, Tạ Như Hạc mặt mày không đổi quan sát Thư Niệm, cảm giác phản ứng của cô đối với lần này cũng không có gì kháng cự, anh mới thờ phào nhẹ nhõm:" Được, sáng mai anh đưa em đi."

Ngày thứ hai, hai người đứng giờ ra cửa.

Từ nhà Tạ Như Hạc ra phòng thu âm không quá xa, chỉ mất hơn 20 phút đi xe.

Mặt trời đã lên cao, nhiệt độ ngoài trời cũng vì vậy mà tăng lên. Đất xi măng như cái lồng hấp, bốc hơi nóng, không khí cũng bị nhiệt độ đốt thay đổi hình. Bên trong hơi thở còn nghe được cả mùi của cỏ xanh cùng bùn đất.

Lúc đầu nghĩ cứ trực tiếp đi qua, nhưng bởi vì thời tiết, Tạ Như Hạc gọi cho Phương Văn Thừa tới. Kỳ thật tình trạng hiện tại của anh đã có thể lái xe được bình thường. Nhưng bởi vì đã một thời gian dài không chạm vào xe, đạo này cũng không rành rồi để luyện tập, cho nên gọi Phương Văn Thừa đến đón.

Xe chạy một đường tới dưới tầng phòng thu âm.

Thư Niệm xuống xe.

Mấy tuần này, trừ lúc ngủ, thời gian còn lại cơ bản cô với Tạ Như Hạc không có tách ra. Thư Niệm khẩn trương quay đầu, nhìn về phía Tạ Như Hạc bên trong xe, nhin không được nói:" Em sẽ xong nhanh thôi."

Tạ Như Hạc đang cùng Phương Văn Thừa giao phó chuyện công việc. Nghe nói như thế, anh nghiêng đầu, thấp giọng nói:" Em đợi anh một chút." Sau đó anh lại nói với Phương Văn Thừa vài câu, rất nhanh liền xuống xe.

Thư Niệm ngẩng đầu nhìn anh, chần chờ nói:" Anh xuống đây làm gì?"

Tạ Như Hạc cầm một cái mũ từ trên xe xuống, giơ tay đội lên cho cô:" Anh lên đó cùng em."

Tâm tình Thư Niệm trầm tĩnh lại, nháy mắt mấy cái:" Sao lại mang mũ chứ.."

"Rất nắng." Tạ Như Hạc lẩm bẩm." Đừng để bị cảm nắng."

"Vậy chúng ta hẳn là phải mang dù mới đúng."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc liếc mắt nhìn cô một cái, giống như là đang suy nghĩ, rất nhanh liền gật đầu:" Lần sau anh sẽ mang."

Thư Niệm chỉ chỉ tòa nhà cao ốc, "Đi qua đây rất nhanh nha"

"Em đi vào thấy nóng có thể cởi, lúc đi ra thì đội lên." Tạ Như Hạc chỉnh mũ cho cô, nhìn vài giây." Hình như vẫn hơi rộng."

"Không rộng." Đột nhiên tâm tình Thư Niệm rất tốt, ngẩng đầu. Sợ mũ sẽ rơi, cô vô thức đưa tay giữ đầu, khóe mắt cong cong." Rất vừa."

Sửa lại lời thoại kì thực cũng chỉ là ghi lại những lời thoại quan trọng, không mất nhiều thời gian là bao.

Tạ Như Hạc không thể vào trong, Thư Niệm đi dạo một vòng, tìm cho anh một chỗ để ngồi, dặn anh ngồi ở đây chờ cô giống như dặn một đứa trẻ, sau đó liền tiến vào phòng thu âm.

Thư Niệm có một khoảng thời gian dài không lòng tiếng, mà cô lại có chút khó tập trung, tốn thời gian hơn so với tưởng tượng một chút. Sợ Tạ Như Hạc chờ lâu, xong xuôi cô liền nói lời tạm biệt với đạo diễn.

Vì dù đội sao thì mũ cũng rơi, Thư Niệm ở trong rạp liền tháo mũ xuống. Trước khi ra ngoài, cô nghĩ nghĩ rồi lại đem mũ đội lên.

Ra khỏi tòa nhà, Thư Niệm nhìn về hướng của Tạ Như Hạc.

Anh vẫn ngồi ở vị trí cũ, bên cạnh xuất hiện một cô gái.

Bước chân Thư Niệm dừng lại, đứng tại chỗ xem hai người bọn họ.

Người con gái mặc một chiếc váy có đai ở thắt lưng, để lộ ra chiếc cổ trắng nõn cùng xương quai xanh tinh xảo, thiết kế ôm eo, phác họa ra một dáng người mỹ lệ. Cô ta lấy tóc búi toàn bộ lên cao thành một búi nhỏ, cái trán trơn bóng, dưới đáy mắt cười cong cong.

Là Lâm Kỳ Kỳ.

Tạ Như Hạc ngồi nguyên tại chỗ, cup mắt nhìn vào điện thoại.

Lâm Kỳ Kỳ đứng cách anh tầm một mét, đang cùng anh nói gì đó.

Hình ảnh rất hài hòa.

Thư Niệm liếm liếm môi, chậm rãi đi tới. Trong đầu của cô hiện lên rất nhiều hình ảnh, có chút thất thần. Không biết vì cái gì, thậm chí không có dũng khí để đi qua.

Không hiểu sao cảm thấy không vui cùng chút ỳ khướt.

Cô cúi đầu, đứng tại chỗ một giây, mới một lần nữa nhấc chân đi về phía trước.

Đi đến lúc cách hai người họ năm mét.

Đại khái là dùng ánh mắt còn lại chú ý tới sự tồn tại của cô, Tạ Như Hạc giương mắt, nhìn lại, lạnh nhạt trong chớp mắt tan rã. Một giây sau, anh đứng dậy, thấp giọng hỏi:" Thu xong rồi?" Nghe anh nói, nhìn theo ánh mắt anh.

Lâm Kỳ Kỳ thu hồi lại lời nói còn chưa nói xong, cũng nhìn về phía Thư Niệm. Cô ta tựa hồ không nhớ quá rõ Thư Niệm, nhưng lại cảm thấy quen mắt, dùng ánh mắt xoi mói nhìn kĩ cô.

Thư Niệm gật gật đầu.

Không đợi được Tạ Như Hạc tiếp tục nói chuyện, Thư Niệm giương mắt, vừa vặn bắt gặp anh lướt qua bờ vai của cô, đi về phía sau cô. Sau đó đối mặt với ánh mắt của Lâm Kỳ Kỳ. Không biết là bởi vì nguyên nhân gì, lại mang theo vài phần không thiện ý.

Thư Niệm nhếch môi, thu hồi ánh mắt.

Không biết anh vì cái gì cứ thế mà đi.

Tâm tình Thư Niệm không tốt lắm, muốn quay đầu nhìn lại. Cùng lúc đó, tầm mắt cô bị vành mũ che lại, đầu lại được đội mũ.

Tạ Như Hạc đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm bộ dáng ngây ngô của cô.

"Mũ roi mà cũng không biết."

Thư Niệm vô thức sờ sờ lên mũ, rầu rĩ nói: "Nó lớn quá."

Tạ Như Hạc sững sốt một chút: "Không vui?"

Thư Niệm cúi đầu, không muốn thừa nhận "Không có..."

Nhìn ra cô đang nói dối, Tạ Như Hạc nghĩ nghĩ: "Kia đi thôi."

Thư Niệm hỏi: "Về nhà sao?"

"Không phải." Tạ Như Hạc nghiêm túc nói: "Mua mũ cho em."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Em nói không thể

Editor: Vee ~ Beta: Na

Tạ Như Hạc nắm chặt tay cô kéo về phía thang máy.

Mặt Thư Niệm ngơ ngác, đi theo anh trong vô thức. Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, cô quay đầu, nhin không được lại nhìn thoáng qua về phía Lâm Kỳ Kỳ.

Lâm Kỳ Kỳ vẫn đứng ở chỗ cũ, sắc mặt dường như vẫn còn đang suy nghĩ. Chú ý tới ánh mắt Thư Niệm, đột nhiên cô ta cong cong khoé mắt, còn thân thiết khoát tay một cái với Thư Niệm.

Tựa như cảm giác bất thiện vừa rồi mà Thư Niệm cảm nhận được chỉ là ảo giác.

Phản ứng của Lâm Kỳ Kỳ như vậy, khiến Thư Niệm cảm thấy mình quá mức cẩn thận, cô miễn cưỡng cong khoé môi.

Bởi vì động tác quay đầu, mũ trên đầu Thư Niệm rơi xuống. Cô thu tầm mắt lại, cúi người xuống nhặt mũ. Tạ Như Hạc cũng đứng lại đợi cô.

Thư Niệm lấy tay phui bụi bẩn bám trên mũ.

Tạ Như Hạc nhìn lại: "Bắn rồi thì đừng đội nữa."

Đầu Thư Niệm rũ xuống không nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Phui qua một chút là được rồi."

Không biết vì sao cô lại không vui, cảm giác cũng không phải là vì mũ bị bẩn. Như là cảm xúc đột nhiên sa sút xuống, Tạ Như Hạc cũng không hỏi nhiều. Anh nghĩ nghĩ, thử thăm dò: "Có muốn đi ăn pudding không?"

Nghe vậy, Thư Niệm ngẩng đầu, đôi mắt tròn mở to nhìn anh.

Tạ Như Hạc lại hỏi: "Hay ăn kem ly?"

"..."

"Gạo nếp từ?" (?)

Không thấy tiếng Thư Niệm đáp lại.

Đúng lúc thang máy đến.

Tạ Như Hạc nắm tay cô cùng bước vào: "Đều không muốn ăn sao?"

Trong thang máy trừ hai người bọn họ ra, thì không còn ai khác. Bên trong không gian nhỏ hẹp, nói một câu thôi cũng nghe thấy tiếng vang lại.

Thư Niệm hít mũi một cái, không trả lời anh, tâm tình rầu rĩ. Cô xoắn xuýt mấy giây, giả bộ như không thèm để ý tới: "Vừa nãy, Lâm Kỳ Kỳ và anh đã nói những gì vậy..."

Lúc này, Tạ Như Hạc đang cầm điện thoại tìm những nhà hàng ngon quanh đó, bộ dáng chuyên chú nghiêm túc. Nghe nói như thế, anh hơi đứng người lại, giống như không nghe rõ, nghiêng đầu hỏi: "À?"

Thư Niệm cũng sững sốt: "Người vừa mới nói chuyện với anh."

Tạ Như Hạc kịp phản ứng: "Bạn em à?"

"Không phải bạn bè." Thư Niệm hơi suy tư, thành thật nói: "Gặp qua mấy lần ở phòng thu âm, sau đó có thêm bạn bè trên Wechat, bình thường cũng không nói chuyện phiếm nhiều lắm. Hình như cô ấy còn không nhớ em."

Cũng bình thường.

Cô gái như thế, tính tình hướng ngoại sáng sủa, sẽ có rất nhiều người thích, khẳng định cũng quen biết rất nhiều người. Cũng không để một Thư Niệm trầm mặc chất phác, chỉ nói chuyện dăm ba câu ở trong lòng.

Đến lâu một, hai người bước ra khỏi thang máy.

Tạ Như Hạc suy đoán: "Bởi vì cô ấy không nhớ rõ em cho nên em không vui sao?"

"Không phải." Thư Niệm lấy dũng khí hỏi anh một vấn đề, nhưng anh không trả lời, lại còn hỏi lại cô nhiều câu như vậy. Cô hơi tức giận, nhỏ giọng thăm thài: "Em hỏi anh đã nói những gì với cô ấy, anh cũng không trả lời em."

"..."

"Còn hỏi em nhiều chuyện như vậy." Thư Niệm nhú mày lại, càng nói càng tức giận, lời nói cũng mang theo ý chỉ trích: "Em cái gì cũng đều nói cho anh biết, anh thì lại không nói cho em."

Tạ Như Hạc bị bất thành lĩnh làm cho sững sờ. Anh nhớ lại mất nửa ngày, chần chờ nói: "Trước kia anh cũng từng tới phòng thu âm này. Người vừa mới gọi anh là thầy A Hạc kia, anh cứ tưởng là nhân viên công tác ở đây."

Không nghĩ tới đáp án lại là như vậy, Thư Niệm trầm mặc trong nháy mắt.

Tạ Như Hạc cũng không nghiêm túc nghe cô ta nói, lúc này cũng không nhớ rõ, tốc độ nói chậm chạp không xác định: "Cô ấy nói điện thoại hết pin, hỏi anh có thể cho cô ấy mượn điện thoại để gọi điện hay không."

Thư Niệm trầm thấp à một tiếng: "Vậy anh nói sao."

Tạ Như Hạc ngay thẳng nói: "Anh nói không thể."

"..."

Tạ Như Hạc thực sự không nhớ nổi, nhưng lại sợ Thư Niệm không vui, chỉ có thể thấp giọng thẳng thắn: "Sau đó thì anh cũng không nhớ nữa, anh không để ý lắm."

Thư Niệm liếm liếm môi, sắc mặt do dự: "Anh không biết cô ấy sao?"

Tạ Như Hạc nói: "Không biết."

"Cô ấy chính là nhân vật nữ chính của phim gì gì đó, người mà lúc đầu em với anh muốn cùng gặp qua đó." Thư Niệm khoa khoa tay, không thể nhớ nổi bộ phim kia, "Anh không nhớ sao?"

Tạ Như Hạc nghĩ tới, cũng lập tức hiểu tại sao vừa rồi cô lại không vui. Anh cong khoé môi, chậm rãi nói: "À, bộ phim mà em nhìn đã thấy ghen đó à?"

"..." Thư Niệm cứng ngắc phản bác, "Em không ghen."

Tạ Như Hạc nhú mày: "Phải vậy không?"

Thư Niệm không có sức lực gạt đầu.

Tạ Như Hạc cũng không so đo cái này với cô, giải thích: "Không phải không nhớ rõ, thời gian đó em không thoải mái, cho nên cũng không có tâm trạng xem phim em lòng tiếng."

Nghe nói như thế, Thư Niệm lúng ta lúng túng ngẩng đầu lên, "Anh không xem sao?"

"Ừ."

Mặt Thư Niệm nóng lên, trong nháy mắt cảm thấy mình vừa cổ tình gây sự khốc lóc om sòm, lúng ta lúng túng muốn tìm chỗ chui xuống: "Em, em còn tưởng anh nhận ra cô ấy..."

"Ừm? Không muốn anh nói chuyện với cô ấy sao?" Tạ Như Hạc cười khẽ nói: "Lần này anh nhận ra nhé."

"Cũng không phải." Thư Niệm mấp máy môi, nói lung tung, "Ý em không phải như thế. Em chỉ hỏi một chút thôi, hai người cũng không nói gì... Dù sao thì, anh cứ coi như em chưa từng hỏi đi..."

Tạ Như Hạc nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, sắc mặt giống như đang suy tư.

Thư Niệm bị anh nhìn chăm chăm hơi mất tự nhiên, nhin không nổi đành chuyển tầm mắt đến nơi khác.

Qua mấy giây, Tạ Như Hạc nói: "Được."

Thư Niệm buồn buồn ừ một tiếng.

Lại nghe thấy anh nói: "Anh sẽ không nói chuyện với cô ấy."

"..."

Hai người ra khỏi toà nhà.

Nơi này vừa lúc là con phố thương nghiệp.

Tạ Như Hạc gọi điện kêu Phương Văn Thừa về, định đến gần đó mua đồ ăn rồi về thẳng nhà với Thư Niệm. Hai người đi đến một cửa hàng gần đó, dựa vào sở thích của Thư Niệm, chọn một đôi mũ tình nhân.

Thư Niệm đội mũ cho anh, bởi vì chênh lệch chiều cao giữa hai người rất lớn, cô còn phải nhón chân lên.

Tạ Như Hạc vô thức hơi cúi đầu xuống.

Thư Niệm sửa sang lại tóc cho anh, không biết đang suy nghĩ gì, biểu cảm muốn nói lại thôi. Thật lâu sau, cô cũng không nhận được nói: "Vừa rồi tâm trạng của em không tốt lắm, nên không trả lời anh."

Tạ Như Hạc vuốt vuốt tóc mái cho cô: "Ừm?"

Thư Niệm thận trọng nói: "Em muốn ăn pudding."

"..."

-

Trên đường đi, Thư Niệm không nhìn đến điện thoại. Sau khi về đến nhà, cô mở điện thoại, tùy ý nhìn thoáng qua, mới phát hiện Lâm Kỳ Kỳ nhắn tin Wechat cho cô.

[Có phải hôm nay cô đứng trước cửa phòng thu âm ở quảng trường không?]

[Hình như tôi đã nhìn thấy cô.]

Thư Niệm chăm chú nhìn vài giây, sau đó trả lời một chữ ừ.

Lâm Kỳ Kỳ nhanh chóng trả lời [À, cô và thấy A Hạc....?]

Lâm Kỳ Kỳ: [Trước đó tôi có nghe người ta nói, cô thử âm thành công. Chúc mừng cô nhé.]

Lâm Kỳ Kỳ: [Vận khí của cô rất tốt.]

Thư Niệm không biết đáp lại thế nào, suy nghĩ thật lâu cuối cùng chỉ nhắn lại hai chữ: [Cảm ơn.]

Lâm Kỳ Kỳ: [Sau lần này, hai người đều ở cùng nhau sao?]

Thư Niệm không muốn nói chuyện riêng tư của mình với người lạ, đành phải gửi một icon.

Lâm Kỳ Kỳ: [ha ha ha, tôi lại bát quái rồi.]

Lâm Kỳ Kỳ: [Tôi hỏi một chút, cô có thể cho tôi phương thức liên lạc với thầy A Hạc không? Nhân vật trong phần kịch bản của tôi đa số là ca hát, cho nên muốn học hỏi anh ấy một chút.]

Lâm Kỳ Kỳ: [Vừa rồi tôi quên không hỏi anh ấy.]

Thư Niệm thấp mắt, uyển chuyển nhấn lại: [Cái đó thì bên đoàn làm phim sẽ mời cố vấn.]

Lâm Kỳ Kỳ: [Hà?]

Lâm Kỳ Kỳ: [Bên đoàn làm phim của tôi hơi nghèo TvT.]

Thư Niệm không nhấn lại.

Qua một lúc lâu.

Lâm Kỳ Kỳ: [Cô không đồng ý sao?]

Lâm Kỳ Kỳ: [vậy quên đi. Tôi chỉ hỏi một chút nếu như cô không muốn thì không cần miễn cưỡng. Là tôi yêu cầu vô lý, sau này tôi gặp thầy A Hạc thì tôi sẽ tự hỏi vậy.]

Nhìn thấy lời này, Thư Niệm nhẹ nhàng thở ra: [Ừ.]

Giống như không thể lường trước được là sẽ có đáp án như vậy, thật lâu sau, Lâm Kỳ Kỳ mới nhấn lại [.....]

Thư Niệm cũng không biết cô ta có ý gì, nên cũng không nhấn lại.

Sau đó hai người cũng không nói tiếp nữa.

Thư Niệm cũng không nhắc đến chuyện này với Tạ Như Hạc.

-

Đại khái bởi vì điều hoà trong phòng để nhiệt độ thấp, ban đêm Thư Niệm lại đá chăn. Trong cái thời tiết mùa hè như này, cô lại bị cảm, cuồng họng ngứa, còn liên tục ho khan.

Bởi vì chuyện này, lần đầu Thư Niệm chạy xuống phòng bếp, Tạ Như Hạc nhắc nhở cô một câu: "Trước khi hết cảm thì không được ăn kem."

Khiến Thư Niệm vốn muốn đi lấy kem phải dừng chân, buồn bực quay về phòng. Qua nửa tiếng, cô lại muốn chạy xuống bếp, muốn thừa dịp Tạ Như Hạc không chú ý để lấy kem.

Lại phát hiện lúc này Tạ Như Hạc đang ngồi trên salon, trong tay cầm hộp kem cuối cùng.

Thư Niệm sừng sốt một chút, đôi mắt cũng theo đó mở to hơn: "Sao anh lại ăn kem của em?"

Lần đầu tiên làm chuyện này, Tạ Như Hạc hơi hơi chột dạ, liếm liếm môi.

"Sợ em ăn vụng."

"Vậy anh, anh..." Đúng thật là Thư Niệm có ý nghĩ đó, nên cũng không có cách nào cứng rắn phản bác, "Anh sao có thể ăn hết... Đó là hộp cuối cùng.."

Tạ Như Hạc không dám ăn tiếp, thả thìa trong tay xuống, thấp giọng nói: "Đợi em hết cảm thì anh mua cho em."

Thư Niệm vẫn không vui, lập tức quay đầu về phòng. Cô nghiêm mặt, suy tư, tức giận đóng cửa.

Không nghe thấy tiếng bước chân của Tạ Như Hạc.

Tâm trạng Thư Niệm càng không vui hơn, một lần nữa mở cửa, cô nhìn xung quanh. Cô đoán việc tiếp theo mà Tạ Như Hạc sẽ làm, rón rén đi vào phòng tắm, lấy bàn chải đánh răng chạy bằng điện của anh đi.

Sau đó, Thư Niệm về phòng, do dự tìm chỗ nào giấu mới tốt.

Cô quét mắt một vòng quanh căn phòng, nhìn tủ quần áo cao hơn hai mét cách đó không xa.

Thư Niệm cẩn thận từng li từng tí đem ghế đến trước tủ quần áo, đặt bàn chải đánh răng nằm ngang, giấu đến chỗ cao nhất trong tủ quần áo. Sau khi giấu kỹ, cô xuống ghế, đổi góc độ khác để quan sát.

Đều không nhìn thấy.

Đột nhiên Thư Niệm nghĩ đến chênh lệch chiều cao giữa hai người.

Đang muốn leo lên giường nhìn một chút.

Đúng vào thời khắc này, điện thoại Thư Niệm đặt trên tủ đầu giường vang lên.

Cô thu lại tâm tư, qua đó nhìn.

Là Hoàng Lệ Chi gọi đến.

Lâu rồi Thư Niệm không nhận được cuộc điện thoại nào của bà ấy, cảm xúc trong mắt tán đi. Cô trừng mắt nhìn, lập tức tiến đến nhận điện thoại, lên tiếng chào hỏi: "Em chào cô ạ."

Hoàng Lệ Chi cười nói: "Ừ, Thư Niệm, hai ngày này cô về Như Xuyên."

Thư Niệm gật đầu: "Cô không ở lại đó tiếp tục dịch và chế tác cho đoàn làm phim bên đó nữa sao?"

"Không được." Hoàng Lệ Chi nói: "Cô và bạn bè cùng mở một phòng thu âm, muốn hỏi em xem có muốn đến đoàn của cô không, làm thành viên ở đó."

Thư Niệm thụ sủng nhược kinh nói: "Em sao?"

Hoàng Lệ Chi nói: "Đúng vậy. Công tác mới, kỳ thật muốn phát triển cũng không dễ dàng, em có thể suy nghĩ thêm một chút, không đồng ý cũng không sao cả."

"Không phải, em muốn đi." Thư Niệm không thêm cân nhắc, trực tiếp đồng ý. Nói xong lời này, còn bổ sung thêm: "Nhưng gần đây cơ thể em hơi khó chịu."

Hoàng Lệ Chi a một tiếng: "Sao vậy?"

Thư Niệm mơ hồ nói: "Đúng là, chứng lo lắng có chút tăng thêm."

"..." Nghe vậy, Hoàng Lệ Chi giống như đang nghĩ đến gì đó, nhẹ nhàng thờ dài, "Cũng không sao. Khi nào muốn thì gọi cho cô, sau đó chúng ta liền ký hợp đồng."

Thư Niệm ngoan ngoãn nói: "Vâng, cảm ơn cô ạ."

"Niệm Niệm." Hoàng Lệ Chi đột nhiên nói, "Chuyện không tốt đã qua, em phải tự mình bước đi. Đừng vì những chuyện không đáng giá, mà để chính bản thân mình không vui vẻ hạnh phúc."

Hồ hập Thư Niệm hơi ngưng lại, nhỏ giọng nói: "Em biết rồi ạ."

Sau mấy giây, Tạ Như Hạc ở ngoài gõ cửa một cái.

Thư Niệm nhìn về phía cửa một chút, không lên tiếng.

Cách nửa phút, Tạ Như Hạc mở cửa ra. Hình như anh vừa mới tắm rửa xong, tóc vẫn ướt sũng, trên mặt vẫn còn mấy giọt nước. Ánh mắt anh quét một vòng, dừng lại nhìn tủ quần áo hai giây, sau đó nhìn về phía Thư Niệm.

Thư Niệm che ống nghe điện thoại, nhỏ giọng nói: "Sao vậy?"

Tạ Như Hạc trầm mặc vài giây, "Anh không tìm thấy bàn chải đánh răng, muốn hỏi em xem có nhìn thấy không."

Thư Niệm lập tức cúi đầu, chột dạ nhìn tủ quần áo một chút: "Không thấy."

Lại trầm mặc thêm vài giây.

Đang lúc Thư Niệm tưởng là mình bị phát hiện, thời điểm đang do dự có nên thẳng thắn hay không.

Tạ Như Hạc mở miệng.

"... Vậy để anh tìm tiếp."

Na: Sorry cả nhà nhé <3, giờ này mới đăng. Vì cả team đi học hết rồi, mỗi mình Na ở nhà nên thay cả team mà đăng lên coi như quà chào buổi sáng <3, tặng mọi người hai chương nhé. Mọi người đọc vui về

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Không sai

Editor: Na ~~~~~Beta: Leo Leo

Nói xong, Tạ Như Hạc ra khỏi phòng, khép cửa lại.

Thư Niệm thu hồi lại tâm tư, chào tạm biệt Hoàng Lệ Chi bên kia điện thoại, sau đó cúp điện thoại. Cô bò xuống giường, đi tới cửa nghe động tĩnh của Tạ Như Hạc.

Không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

Nhận được cú điện thoại trong tình huống đó, nóng nảy của Thư Niệm cũng đã biến mất bất vô âm tính. Cô liếm môi một cái, lần nữa đứng trên ghế, lục lại trên tủ quần áo tìm bàn chải đánh răng của Tạ Như Hạc.

Nhưng mới vừa nảy Thư Niệm nỗ lực tiến vào, bây giờ sờ nửa ngày không thấy.

Thư Niệm nhón chân lên, tốn sức mò vào sâu dò. Vùng vẫy mấy phút sau, cô nhụt chí đứng ngay ngắn, nhìn chăm chăm nóc tủ quần áo, không biết làm sao lại phun ra hai chữ.

"Chết rồi..."

Giăng co mấy giây.

Thư Niệm nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại cuốn sách ở trên tủ đầu giường. Cô cầm lên, cuộn thành một cây gậy, giống như một người mù đang tùy tiện tìm trên nóc tủ quần áo vậy.

Trong lúc cô rút cuộc cũng đụng phải bàn chải đánh răng, sau lưng lại có âm thanh cửa bị mở ra.

Đi đôi với giọng nói của Tạ Như Hạc "Niệm Niệm, nên uống thuốc..."

Có lẽ thấy hình dáng lúc này của cô, lời của anh hơi ngừng lại.

Động tác Thư Niệm ngừng lại, từ từ quay đầu lại.

Vừa vặn lại đụng trúng với ánh mắt Tạ Như Hạc.

Bị người khác bắt quả tang, cô nuốt nước miếng một cái, một lúc không biết nên phản ứng thế nào, động tác cứng đờ cứ duy trì như thế, ngập ngừng nói "Biết rồi"

Tạ Như Hạc như có suy nghĩ gì đó, nhìn cô chằm chằm, đứng tại chỗ không động.

Thư Niệm chậm rãi thu tay, tự hỏi nếu xem như không có chuyện gì xảy ra thì có nên lộ vẻ cứng nhắc xấu hổ hay không. Cô chưa kịp nghĩ kỹ, Tạ Như Hạc đã đi tới, bế cô từ trên ghế xuống.

"Vội không tới à?"

"..." Thư Niệm yên lặng vài giây, nhận mệnh mà gật đầu "Ừ:"

Tạ Như Hạc nhìn bộ dạng của cô chằm chằm, khóe miệng cong lên, nhìn không được cười ra tiếng. Anh đứng lên chiếc ghế, dễ dàng cầm bàn chải đánh răng bị lẫn vào sâu kia "Đừng đứng cao như vậy, lần sau giấu ở chỗ nào thấp xúi"

Thư Niệm liếc anh một cái, cứng đầu nói "Thấp một chút, anh chẳng phải một chút liền thấy sao?"

Tạ Như Hạc ừ một tiếng, thờ ơ nói "Vậy anh sẽ làm bộ như không thấy"

"..."

-

Lúc dời đến nhà Tạ Như Hạc, nhiệt độ không khí vẫn duy trì ở nhiệt độ thấp, cho nên Thư Niệm mang quần áo tới phần lớn là trang phục mùa đông. Xung quanh đã đổi trang phục theo mùa, nhưng bởi vì cũng không cần ra ngoài, cô cảm thấy quần áo đủ mặc.

Hôm sau, hai người trở lại nhà của Thư Niệm.

Mặc dù căn này không có người ở hơn một tháng, nhưng bởi vì Đặng Thanh Ngọc thỉnh thoảng sẽ tới dọn dẹp giúp Thư Niệm, giờ phút này nhìn ngược lại cũng sạch sẽ, không khí cũng không khó ngửi.

Lần trước về, Thư Niệm chỉ mang theo một số đồ cần thiết, rất nhiều thứ cô không mang tới nhà Tạ Như Hạc.

Lúc đó là cảm thấy chắc sẽ không ở nhà anh quá lâu.

Chỉ là mấy ngày, không cần mang quá nhiều đồ.

Kết quả chớp mắt một cái đã hơn một tháng.

Thư Niệm còn cảm giác phải ở lại trong một đoạn thời dài.

Cô suy nghĩ một chút, mang toàn bộ quần áo ra, lộn xộn nhét vào hành lý. Rồi sau đó nhìn quanh phòng một vòng, thấy cái gì muốn cầm liền ném vào trong vali, giống như là muốn chuyển đi hết.

Cuối cùng, Thư Niệm tốn sức khóa kéo lại, ra phòng.

Nghe được động tĩnh, Tạ Như Hạc đi tới, cầm vali giúp cô.

Thư Niệm lại nhìn phòng khách một vòng, nhỏ giọng nói "Hắn là không cần gì nữa đâu"

Tạ Như Hạc gật đầu "Vây đi thôi"

Thư Niệm đi trước mở cửa, tự nhiên nói "Bằng không cái nhà này em cho thuê đi, cảm giác để như vậy cũng uống... nhưng em lại cảm thấy..."

Lời còn chưa nói hết, trên lầu vang lên tiếng bước chân, đi đôi với tiếng hát của phụ nữ "Cho là tình tình bị mưa nện xuống... ngẩng đầu nhìn lên... nhưng là anh xuất hiện..."

Thư Niệm đã thuộc lòng trôi chảy bài hát này, lập tức nhìn theo hướng âm thanh.

Đúng lúc phụ nữ đang đứng ở cầu thang tầng ba.

Chú ý tới có người, phụ nữ theo bản năng ngậm miệng. Cô ta mặc đơn giản, áo ngắn quần đùi, lộ ra vòng eo nhỏ gầy trắng, cùng với đôi chân trắng nõn thon dài. Tóc xoắn được thả sau lưng.

Mặt không trang điểm, nhưng nhìn vẫn y nguyên so với bộ mặt xuất hiện trước công chúng.

Thật là đã lâu không gặp, Kha Dĩ Tinh.

Kha Dĩ Tinh trên tay đôi chìa khóa, nhìn cả lơ phát phơ "Thư Niệm?"

Thư Niệm trừng mắt nhìn "Cô làm sao lại ở chỗ này?"

"Tôi dời đến lầu tầng bốn" Kha Dĩ Tinh cười híp mắt nói "Gần đây mới vừa hoàn thành một bộ phim, nghỉ ngơi một trận. Còn cô? Không phải cùng..."

Lời còn chưa nói hết, cô ấy liền chú ý tới Tạ Như Hạc đang đứng sau lưng Thư Niệm.

"À, trở về lấy đồ sao?"

Thư Niệm gật đầu một cái "Ừ"

"Ài, đúng rồi. Tôi có chuyện hỏi cô chút" Nói xong, Kha Dĩ Tinh liếc Tạ Như Hạc, để ý tới hành lý trong tay anh, bổ sung "Hai người đang gấp sao??"

Bởi vì trước đây hai người tán gẫu bên Wechat, Thư Niệm có ấn tượng tốt với Kha Dĩ Tinh: "Không gấp"

Kha Dĩ Tinh hỏi "Vây hai người muốn đi đâu vậy?"

Nghe vậy, Thư Niệm nhìn về phía Tạ Như Hạc, dường như muốn hỏi ý kiến.

Tạ Như Hạc thay cô trả lời "Đi mua một chút thức ăn, sau đó trở về nhà"

Thư Niệm giải thích "Đi bằng tàu điện ngầm"

"Vây chúng ta tiện đường rồi" Kha Dĩ Tinh lấy kính râm treo ở cổ áo đeo lên, lại lấy điện thoại di động từ trong túi ra "Vừa đi vừa nói đi, sẽ không chậm trễ thời gian của cô"

Thư Niệm đi đến bên cạnh cô ấy "Cô muốn hỏi gì thế??"

Tạ Như Hạc kéo hành lý, trầm mặc đi sau lưng Thư Niệm.

"Có đoạn thời gian, tại thành phố khác quay phim" Kha Dĩ Tinh sâu sắc nói "Phòng này là tôi kêu bạn của tôi cho tôi thuê, cô cũng nên biết tôi vì cái gì đến đây đi..."

Thư Niệm suy nghĩ, lắc đầu "Không biết"

Trong nháy mắt Kha Dĩ Tinh an tĩnh lại. Chú ý Tạ Như Hạc đứng ở phía sau, cô ấy dè dặt xát lại gần Thư Niệm, dùng hơi thở nói hai chữ "Hạ-----
Hữu-----"

Thấy vậy, Thư Niệm cũng thấp giọng "Cảnh sát Hạ?? Anh ta thì sao??"

Kha Dĩ Tinh ho nhẹ một tiếng "Tôi muốn theo đuổi anh ấy"

Thư Niệm cho là mình nghe nhầm "Nhưng trước kia cô không phải đã nói..."

"Tôi đây không phải là...: Kha Dĩ Tinh không biết nên nói thế nào, xé đề tài "Hạ Hữu có phải cũng chuyển nhà rồi không?? Tôi đến một tuần rồi, chưa từng thấy anh ấy, gõ cửa nhà anh ấy cũng không có ai"

Thư Niệm cũng không rõ lắm "Tôi cũng không biết, nhưng cảnh sát Hạ có thời gian làm việc không cố định"

"Vậy cô biết anh ấy bình thường tan làm lúc mấy giờ không??"

"Không biết" Thư Niệm thành thật nói "Bởi vì thời gian làm việc của tôi tương đối dài, so với anh ta thì không trùng nhau. Hơn nữa tôi về nhà cơ bản là tắm xong liền ngủ, cũng không quá chú ý"

Kha Dĩ Tinh gãi đầu một cái "Tôi làm sao có cảm giác anh ta cố ý không để ý đến tôi?"

Thư Niệm do dự nói "Anh ta sẽ không"

Nghe nói như vậy, mắt Kha Dĩ Tinh sáng rực lên chút "Tại sao??"

Thư Niệm nhìn cô ấy "Ngoại hình của cô đẹp mắt"

"Đúng nha" Kha Dĩ Tinh nhú mày, không nhịn được liền nắc "Tôi thật sự phục rồi, hình dáng của tôi thế này rồi anh ấy còn phải chọn ba lấy bốn, tránh tôi như tránh tà, anh ấy có phải mất tâm thần có vấn đề không??"

Thư Niệm cảm thấy cô nói chuyện thú vị, khóe miệng cong lên.

Nói xong, Kha Dĩ Tinh liền nghĩ tới một chuyện "Đúng rồi, gần đây phim điện ảnh "Thừa dịp anh vẫn còn ở đó", ca khúc là chính cô hát?"

Thư Niệm sửng sốt một chút, mới nhớ tới là đã chiếu "Ừ"

Kha Dĩ Tinh lại hỏi "Vai Miêu Mạn là cô lồng tiếng??"

Miêu Mạn là nữ chính thứ hai trong phim.

Thư Niệm nói "Đúng thế"

"Ài, phối hợp rất tốt đấy" Kha Dĩ Tinh bất quá nói "Cái phim này gần đây bị thế thảm rồi, nói là cổ truyện cầu huyết, tam quan bất chính, cho nên điểm đáng giá với phòng bán vé đều thảm"

Thư Niệm không chú ý cái này, a một tiếng "Hử?"

"Đúng a" Kha Dĩ Tinh nói "Nói là bỏ ra đồng tiền để mua vé xem phim, chỉ có bài hát là có thể nghe. Tôi còn nghe nói, nói nhân vật màn ảnh lớn Miêu Mạn còn dùng lồng tiếng"

"..."

"Ồi! cô đứng đề ý" Kha Dĩ Tinh nói chuyện thẳng tới thẳng lui "Tôi đi xem phim, diễn xuất của Miêu Mạn kia còn có thể phối hợp với cô quả thật trâu bò"

Thư Niệm quy củ nói "Bởi vì giọng nói không thích hợp với nhân vật, tìm diễn viên lồng tiếng là bình thường"

"Chủ yếu là nhìn cô ấy bị bôi đen như vậy có ý tứ" Kha Dĩ Tinh nói rất nhiều, nói đến liền không thể dừng được "Trước đây tôi có tham gia một sự kiện, cái lần trước cũng cùng cô nói cái đó"

"Ừ"

Kha Dĩ Tình quay đầu nhìn Tạ Như Hạc một cái, thấy anh tựa hồ cũng không có nghe các cô đang nói chuyện, cũng không quá để ý "Vốn là mời thầy A Hạc, nhưng anh ta không tới. Người ta liền mời Từ Trạch Nguyên, Miêu Mạn cũng ở đây"

Thư Niệm đối với loại chuyện này không quá hiểu, chỉ có thể gật đầu đáp lại.

Kha Dĩ Tình "Hai người bọn họ giống như vừa nhìn liền yêu"

Thư Niệm lại gật đầu.

"Bất quá tôi lại có cảm giác Miêu Mạn đơn phương, cũng là người đáng thương" Kha Dĩ Tình thở dài "Không nói nữa, để cho tôi nghĩ đến bản thân mình đã"

Thư Niệm há miệng một cái, suy nghĩ phải an ủi cô ấy thế nào.

"A, không quần rầy cô nữa" Kha Dĩ Tình hướng về phía cô vẫy tay, lập tức nhiệt tình liền dâng cao "Tôi đi đây, nhìn xem có thể bị trật khớp gì không. Ngày khác lại nói chuyện"

Thấy cô ấy tựa hồ như bình thường, Thư Niệm cũng không nói nhiều, liền đồng ý.

Thư Niệm quay đầu, nhìn Tạ Như Hạc một đường đều trầm mặc "Chúng ta phải đi mua cái gì a??"

"Mua chút bánh mì nướng" Không biết suy nghĩ gì, giọng Tạ Như Hạc có chút không yên lòng "Em muốn ăn cái gì không??"

Thư Niệm còn cảm mạo chưa khỏe, tại trời nóng bức này, cô chỉ muốn ăn đồ lạnh. Nhưng cảm thấy Tạ Như Hạc anh sẽ không cho cô ăn, không thể làm gì khác đành lắc đầu một cái "Không có"

Trầm mặc đi một hồi.

Tạ Như Hạc đột nhiên nói "Mới vừa nãy, người bạn kia của em có nhắc sự kiện gần đây"

Không biết tại sao lại đột nhiên nói cái này, Thư Niệm cảm thấy không quá hứng thú, chẳng qua ồ một tiếng.

"Ngày hôm qua Từ Trạch Nguyên cùng Miêu Mạn lên hot search" Tạ Như Hạc liếm liếm môi, giống như là đang làm nèn "Nói là có người chụp lén hai người đi ăn cơm"

Thư Niệm nhìn anh, rất nghiêm túc nói "Em không thêm đề ý cái này"

Tạ Như Hạc dừng lại, lại nói "Ngày hôm qua Từ Trạch Nguyên gọi điện cho anh"

Nghe nói như vậy, biểu tình Thư Niệm mới có chút thay đổi "Tìm anh làm gì??"

Tạ Như Hạc "Xin lỗi vì lúc trước xúc phạm tới anh"

Thư Niệm suy nghĩ một lúc lâu "Đó không phải là đã qua lâu rồi sao??"

Giọng nói Tạ Như Hạc không có một gợn sóng "Cậu ta bảo lịch trình quá nhiều, bận nên không có thời gian"

Về mặt Thư Niệm cổ quái "Anh không cần để ý đến anh ta"

"Ừ"

Qua hồi lâu.

Tạ Như Hạc lại nói một câu "Sau đó cậu ta lại gọi điện cho em"

Thư Niệm không phản ứng kịp "A?"

"Lúc ấy em đang ngủ" Giọng nói Tạ Như Hạc rất thấp "Anh liền nhận."

"Ngà..." Thư Niệm suy nghĩ một chút, giải thích "Lúc trước anh ta không gọi điện cho em" Tạ Như Hạc mím môi, mặt không đổi sắc mà nói dối.

"Anh quên nói cho em."

Nghĩ đến tối hôm qua, sau khi anh nhận điện thoại.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói Từ Trạch Nguyên có chút khản trương "Là Thư Niệm sao?? Anh là Từ Trạch Nguyên"

Thư Niệm chuyển tới chỗ này được một thời gian, anh chưa thấy qua cô cùng Từ Trạch Nguyên gọi điện thoại. Nghĩ tới chuyện scandal gần đây, Tạ

Như Hạc đại khái có thể đoán được Từ Trạch Nguyên sẽ giải thích cái này.

Muốn giải thích với bạn gái anh.

Nghĩ tới đây, mi mắt Tạ Như Hạc mang theo mấy phần tà ác, sợ đánh thức Thư Niệm, liền đi ra khỏi phòng. Anh im lặng mấy giây, mặt không thay đổi đáp một câu "Không phải"

Hai người trước đây không lâu mới gọi điện cho nhau, Từ Trạch Nguyên lập tức nhận ra âm thanh của anh, cho là gọi nhầm số "Thầy A Hạc?? Xin lỗi, là tôi gọi nhầm số..."

"Không sai" Tạ Như Hạc nói "Cậu rốt cục có chuyện gì?? Tôi sẽ thay cậu chuyển lời"

Từ Trạch Nguyên bên kia chớp mắt liền an tĩnh lại

"A, đúng rồi" Giọng nói Tạ Như Hạc ngừng một chút, rồi sau đó bình tĩnh giải thích "Thư Niệm mà cậu vừa mới nói, là bạn gái của tôi"

Na: Yêu mọi người nè, hai chương như đã hứa. Chúc mọi người đi học vui vẻ (cho những ai ở nhà chuẩn bị đi học giống Na.vv) và một ngày tốt lành nhé <3. Yêu

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Vậy em ăn hết. Dễ nghe

Editor: Na ~~~~beta: Leo Leo

Suy nghĩ của Tạ Như Hạc bị âm thanh của Thư Niệm cắt đứt.

Cô không để ý, không hỏi Từ Trạch Nguyên nói cái gì, chỉ nghiêm túc giải thích "Em không biết tại sao cậu ấy lại gọi điện cho em, em và cậu ta chưa bao giờ âm thầm liên lạc với nhau"

Suy nghĩ một chút, Thư Niệm bổ sung "Cậu ấy giống như đã từng gửi lời mời kết bạn Wechat cho em, mà em không đồng ý"

Tạ Như Hạc im lặng mấy giây, thấp giọng nhắc nhở "Thư Niệm, là anh nhận điện thoại của em"

Hai người tựa như giống như không cùng một chủ đề, lời nói không trùng nhau.

Mỗi người nhấn mạnh những điều mình muốn nói cho đối phương.

"A?" Thư Niệm sững sốt một chút, còn đang cho là anh không phải bởi vì điện thoại của Từ Trạch Nguyên mà không vui, phản ứng có chút chậm lại "Không có chuyện gì, anh có thể nghe nha"

Mi mắt Tạ Như Hạc vẫn rừ "Em không tức giận sao?"

"Không tức giận" Thư Niệm nhìn về phía anh, gãi đầu một cái "Em không phải đang ngủ sao? Anh giúp em tiếp hay không không quan trọng. Lỡ như đối phương có chuyện gì gấp, anh có thể nói với em lại"

Môi Tạ Như Hạc cong lên, lại nói "Có thể anh sẽ không nói với em"

"Anh bây giờ không phải đã nói rồi sao?" Thư Niệm mới phát hiện thái độ này của anh hình như là áy náy, hoặc như là đang tỉnh lại "Hơn nữa quên cũng không sao, cũng là không phải chuyện trọng yếu gì"

Tạ Như Hạc ừ một tiếng "Sau này anh sẽ nhớ"

"Điện thoại của em anh có thể nhận" Thư Niệm nhìn một cách chân thành, thanh âm nhỏ mềm mại "Bình thường chỉ có đạo diễn, thầy và mẹ em gọi điện cho thôi"

Mi mắt Tạ Như Hạc giãn ra, gật đầu một cái.

Đi thêm vài bước.

Thư Niệm nhớ ra chuyện gì đó, nói "Em đã nói với mẹ em là chúng ta đang yêu nhau, sau đó em chuyển tới chỗ anh ở"

Mới biết được chuyện này, biểu tình Tạ Như Hạc sững sốt, không có lên tiếng.

"Cho nên mẹ em gọi điện tới, anh cũng có thể nhận"

"Ừ"

Nói xong những điều này, Thư Niệm không còn mở miệng nữa. Cô cúi đầu đá sỏi đá trên đất, suy nghĩ những điều Kha Dĩ Tình mới vừa nói. Rất nhanh, cô lấy điện thoại từ trong túi ra, mở trang mạng lên.

Bấm bốn chữ "Thừa dịp anh vẫn còn ở đó".

Mới vừa bấm tìm kiếm, còn chưa kịp nhìn, Tạ Như Hạc đột nhiên kêu cô "Niệm Niệm"

Thư Niệm lập tức ngẩng đầu "Vâng?"

Biểu tình Tạ Như Hạc có chút cứng ngắc, giống như là đang kiểm chế điều gì đó, dè dặt hỏi cô "Anh có nên đi thăm dì một chút không?"

"..."

Cô chưa từng nghĩ đến anh sẽ nói cái này.

Thư Niệm đem điện thoại di động thả lại trong túi, buồn bực nói "Tại sao đột nhiên nói cái này?"

"Dẫu sao giờ em đang sống chung với anh, sợ dì sẽ không yên tâm" Tạ Như Hạc nghiêm túc suy nghĩ, do dự nói "Nếu như em cảm thấy quá sớm, cũng có thể đưa cho anh cách liên lạc với dì"..."

"Lúc đi không tìm được em, có thể gọi điện cho anh"

Thư Niệm hoàn toàn không suy nghĩ đến những thứ này, vẻ mặt không nhanh nhẹn trả lời "Em không phải có ý này..."

Tạ Như Hạc sờ gáy một cái "Anh cảm thấy phải cân nhắc những thứ này"

Nghe vậy, Thư Niệm tự nhiên suy nghĩ một chút, cảm thấy anh nói những lời này đúng là có đạo lý. Sau đó, cô đề nghị "Hay là buổi trưa đi thăm??"

Tạ Như Hạc nhìn qua có chút buông lỏng chút, ứng tiếng được.

Thư Niệm nhỏ giọng nói "Chính là đi đến nhà cha dượng của em, mẹ em tái hôn."

"Anh biết"

Một lát sau.

Thư Niệm kêu "Tạ Như Hạc"

Tạ Như Hạc giương mắt "Sao thế?"

Mặt cô đỏ ửng, không hiểu cách làm như thế nào trong phương diện này, trả lễ lại hỏi "Vậy em có nên đi thăm ông ngoại anh một chút không?"

- Sau khi về đến nhà

Tạ Như Hạc giúp Thư Niệm kéo hành lý vào trong phòng, sau đó đem những thứ mới mua về để trong bếp, không có đi ra, cũng không biết đang làm gì.

Thư Niệm mở máy điều hòa ở trong phòng khách, rồi sau đó trở về phòng thay đồ.

Nhìn hành lý đầy trên đất, Thư Niệm ngồi xổm xuống kéo dây kéo ra. Cô đem quần áo từ trong hành lý, chạy đến sân thượng, nhét toàn bộ vào máy giặt.

Rồi sau đó, cô lại trở về phòng khách.

Lúc đi ngang qua phòng bếp, Thư Niệm đi đến nhìn Tạ Như Hạc một cái.

Đang cắt dưa hấu.

Thư Niệm muốn đi giúp đỡ, nhưng lại không muốn cử động nữa. Cô thu hồi tầm mắt, nhảy lên trên ghế sa lon nằm, cầm điện thoại lên chơi. Màn hình điện thoại sáng lên, hình ảnh dừng lại trang mạng cô đang tìm kiếm.

Phía trên là một trang mạng dùng để nhận xét bộ phim.

- Miêu Mạn có phải không quá chuyên nghiệp không? Kịch ti vi cũng được đi, cái này là phim điện ảnh "Thừa dịp anh vẫn còn ở đó", đại màn ảnh còn đi tìm diễn viên lồng tiếng.

Kha Dĩ Tình nói đại khái chính là cái này.

Thư Niệm trừng mắt nhìn, mở ra xem.

Dưới là những bình luận đa dạng.

(Tôi cười chết mất, bản lĩnh của Miêu Mạn)

(Phục rồi, trước dùng chính âm thanh của mình cũng bị chê, bây giờ tìm lồng tiếng cũng bị chê. Hơn nữa, mong đợi bị tan vỡ đúng không? Cũng không phải là Miêu Mạn không muốn dùng lồng âm, làm sao lại bị chỉ trích, nếu không mấy người là hoàng đế chắc?)

(Miêu Mạn là ai?)

(A? Tôi còn tưởng giọng của cô ấy, giọng rất thật mà)

(Không liên quan, ca khúc cùng với bài hát tuyên truyền đều là bảo bối A Hạc viết nha, nghe rất êm tai, mọi người có thể đến rạp chiếu phim nghe một chút ấy)

(Bạn gái Từ Trạch Nguyên??)

(Nói về cái này, bài hát A Hạc viết lần này tại sao chưa từng nghe qua tên ca sĩ, Thư Niệm sao?)

(Đừng nhắc tới Từ Trạch Nguyên, không phải chuyện quan trọng gì đừng lôi vào)

(Khẳng định là không chuyên nghiệp a. Trước đó không phải đã vạch trần, Miêu Mạn đều không đọc kịch bản, liền một hai ba bốn một hai ba bốn mà nói. Nhìn cô ta khóc, cả quá trình tôi đều chỉ muốn cười, ngược lại lồng tiếng lại có thể giúp cô ấy một chút ấy)

(Khô cực cho diễn viên lồng tiếng rồi)

Lần đầu tiên thấy người khác thảo luận về mình.

Thư Niệm đọc mà sợ hết hồn.

Đúng vào thời khắc này, Tạ Như Hạc cầm đĩa trái cây từ trong bếp ra. Anh ngồi bên cạnh Thư Niệm, cầm một miếng dưa hấu thả vào môi của cô "Há miệng"

Thư Niệm ngoan ngoãn cắn một cái, hàm hồ không rõ nói "Em đang nhìn cái này"

Một giây kế tiếp, Thư Niệm giơ lên cho anh nhìn.

Tạ Như Hạc quét mắt, thờ ơ ừ một tiếng.

"Em trước kia cũng không xem cái này. Mới vừa nghe Kha Dĩ Tình nói, liền tìm kiếm xem một chút" Thư Niệm nói "Còn thấy được tên em, cảm thấy có chút thần kỳ"

Nghe vậy, Tạ Như Hạc hỏi "Nói em cái gì?"

Thư Niệm nói "Nói là bài hát "Sao rơi" là em hát"

Tạ Như Hạc lại nhét miếng dưa hấu vào trong miệng cô "Nói em hát để nghe sao?"

Thư Niệm lắc đầu "Không ai nói cả"

Tạ Như Hạc như có điều suy nghĩ nhìn cô, thấp giọng nói "Không vui sao?"

"Không có" Thư Niệm lắc đầu một cái, cắn dưa hấu, ôn hòa nói "Nhưng mà em thấy có người nói giọng gốc, bởi vì thanh âm nghe rất giống. Em liền thấy rất vui về"

"Sao?"

"Em lúc ấy có cố ý nghe âm thanh của Miêu Mạn rồi" Thư Niệm nhớ lại "Giọng nói của cô ấy là tương đối ôn ỉn, có chút yếu ớt, cùng với nhân vật quá thật không quá phù hợp. Em liền học cách phát âm thanh của cô ấy, sau đó sửa lại"

Tạ Như Hạc yên tĩnh nghe.

Nhắc tới cái đề tài này, Thư Niệm nói nhiều hơn chút "Vốn là lòng tiếng không phải là muốn cướp đi ngọn gió của diễn viên chính, em không muốn kéo chân, chỉ muốn giúp nhân vật này hoàn thành tốt hơn là được"

Tạ Như Hạc sờ đầu cô một cái "Em làm rất tốt"

Thư Niệm liếm môi, nói "Đúng rồi, em định ngày mai đi tìm thầy của em"

"Ngày mai?"

"Ừ, em không phải đã cùng anh nói sao, cô ấy gọi điện cho em" Giọng nói Thư Niệm nhỏ nhỏ "Em cũng đã lâu không thăm cô ấy, nghĩ không thể tiếp tục như vậy được"

Tạ Như Hạc nhìn cô chăm chăm mấy giây "Được"

Thư Niệm gật đầu một cái, ngồi thẳng lên, với tay đến chỗ đĩa trái cây ăn dưa hấu.

Hai người không trò chuyện nữa.

Miệng Thư Niệm từ từ ăn dưa hấu, len lén nhìn về phía Tạ Như Hạc. Lúc này, anh đang nhìn điện thoại di động, ngón tay gõ vào màn hình, không biết đang làm gì.

Thư Niệm thu hồi tầm mắt.

Lại nghĩ tới mới vừa cùng anh nói có nên đi thăm ông ngoại không, nhưng câu trả lời của anh chỉ là "Chờ sau này hãy nói đi". Tâm tình khó hiểu liền xuất hiện trong người Thư Niệm, buồn buồn thở ra một hơi.

Sau mấy giây, Thư Niệm không nhận được hỏi "Anh ăn dưa hấu không?"

Tạ Như Hạc miễn cưỡng nói "Không ăn hết, một hồi để anh ăn"

Thư Niệm yên lặng mấy giây, lại hỏi "Anh muốn ăn sao?"

Tạ Như Hạc ngẩng đầu, liếc nhìn một mâm lớn còn thừa lại dưa hấu, chần chừ nói "Muốn""A" Thư Niệm cúi đầu "Vậy em ăn hết vậy"

"..."

- Thư Niệm hẹn Hoàng Lệ Chi xong.

Vốn là Thư Niệm định từ mình đến chỗ hẹn, suy nghĩ Tạ Như Hạc hình như cũng có chuyện phải làm, không thể nào cả ngày lẫn đêm đem thời gian tốn ở trên người cô. Nhưng thái độ của anh đặc biệt cương quyết.

Nói thế nào cũng phải cùng cô đến chỗ hẹn.

Tựa như lần ngoài ý muốn đó, sợ mang bóng ma đến cho Thư Niệm.

Thư Niệm không cự tuyệt nữa.

Phương Văn Thừa đã đến ở dưới lầu.

Hai người lên xe, Thư Niệm đọc địa chỉ của Hoàng Lệ Chi. Sau đó, cô tựa lưng vào ghế ngồi, vụng về chơi trò chơi nhỏ vừa mới tải về.

Tạ Như Hạc đột nhiên hỏi "Lát anh lên với em?"

Thư Niệm sợ đề anh chờ, nhỏ giọng nói "Lần này có thể không nhanh như vậy đâu"

Tạ Như Hạc không quá để ý "Không sao đâu"

Thư Niệm thật sự muốn ở cùng anh, chẳng qua là cảm thấy không thể luôn là như vậy. Cô mở tròn mắt, im lặng nhìn chăm chăm anh, tìm khó hiểu mềm nhũn ra, rồi sau đó gật đầu một cái. Nhận ra ánh mắt của cô, Tạ Như Hạc hỏi "Sao thế?"

Thư Niệm dừng lại, im lặng nói nhỏ một câu.

Tạ Như Hạc không nghe rõ, xít tới "Cái gì cơ"

Xung quanh ừ ừ kéo tới đều là mùi hương của anh.

Thư Niệm siết chặt tay, khần trương đi nhìn kính chiếu hậu nhìn một cái, giống như là đang làm kẻ gian vậy. Sau đó ngẩng đầu lên hôn lên gò má của anh,

chẳng qua là nhẹ nhàng đụng chạm một cái liền rút đầu về, giả chết nhìn điện thoại di động

Chưa từng nghĩ tới cô sẽ làm như vậy, thân thể Tạ Như Hạc cứng đờ, rất nhanh cũng ngồi xuống lại. Anh nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, có ánh nắng mặt trời đi vào, lỗ tai của anh đang đỏ ửng lên.

Ở trước mặt làm tài xế, Phuong Văn Thừa hoàn toàn không nhận ra cử động của hai người. Hai người ăn ý duy trì yên lặng.

Chỉ là bởi vì thấy đáng vẻ của anh, Thư Niệm đột nhiên cũng rất muốn hôn anh.

Là trong nhất thời xúc động.

Lúc này Thư Niệm cũng rất xin lỗi, không biết nên phản ứng sao, mờ mịt nhìn màn ảnh.

Một khắc sau, điện thoại di động rung một cái.

Có tin nhắn gửi đến.

Thư Niệm theo bản năng mở ra xem, là Kha Dĩ Tình gửi tới.

Một hình ảnh chữ, còn có một tin nhắn kèm theo: Quá ân ái rồi.

Thư Niệm không hiểu ý của cô, mở ra xem hình ảnh một chút.

Là Tạ Như Hạc mới chia sẻ một tin tức.

Chiều hôm qua hơn ba giờ. Thời gian này, Thư Niệm suy nghĩ một chút, đại khái chính là bọn họ mới từ bên ngoài trở về, lúc ở trên ghế sa lon nói chuyện phiếm.

Status rất đơn giản, một câu hai chữ đi kèm với một tấm hình.

Là ảnh trang bìa của ca khúc.

Ca khúc: "Sao rơi"

Người hát: Thư Niệm

Tác giả: A Hạc

Hồ hập Thư Niệm chậm lại, giương mắt lên nhìn, toàn thể nhìn status của anh

@A Hạc: Dễ nghe (Hình ảnh)

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Theo dõi

Editor: Na ~ Beta: Leo Leo.

Thư Niệm cũng không phải không biết Tạ Như Hạc có Weibo, nhưng cô chỉ lướt qua một lần. Tạ Như Hạc là một người không thường xem Weibo, bình thường cũng không thường đăng status, số lần dùng Weibo là đếm trên đầu ngón tay. Status cuối cùng mà anh đăng cách đây là hai năm trước, sống giống như một người rất nghiêm túc.

Lúc ấy cô gặp lại Tạ Như Hạc chưa được bao lâu.

Vừa vặn lại nhìn trang đầu Weibo của anh, là tin tức của anh. Thư Niệm theo bản năng vào xem một chút, cũng không có chú ý gì, rất nhanh liền ra ngoài.

Weibo của Thư Niệm cũng không quá nổi tiếng, chỉ theo dõi những tiền bối mình yêu thích, còn có tiện tay chú ý chủ blog một chút. Xem điện thoại giống như là một vật trang trí trưng bày vậy, thỉnh thoảng lại nổi hứng lên mới đi lên xem một chút.

Cô nhìn chằm chằm đầu tin tức Weibo một lúc lâu, tốc độ nhấp nháy nhanh lên chút.

Sau một lúc lâu, Thư Niệm trả lời Kha Dĩ Tình bằng hình dán ngây người. Sau đó trộm nhìn lên Tạ Như Hạc một chút, thấy anh không có nhìn về phía này, mới một lần nữa gục đầu xuống.

Như là đang làm lén lút làm chuyện gì xấu vậy, bấm tên Weibo của Tạ Như Hạc

Tạ Như Hạc không có lực lượng fan như mình tưởng như thế. Fan hâm mộ theo dõi không coi là nhiều, đăng tin tức lên số người bình luận cũng không nhiều. Đại khái là bởi vì rất lâu rồi mới đăng tin, chỉ sau một ngày số lượt bình luận đã vượt mười ngàn.

Thư Niệm mở bình luận ra nhìn một cái.

(Khóc mất, em còn tưởng anh quên mất mật khẩu của Weibo rồi)

(Biết biết!! Em biết bài này là anh biết!! Rất dễ nghe!! Được chưa!!)

(Kính hãi!! Người mất tích đã xuất hiện)

(??? Chồng, Thư Niệm kia là ai?? *nổi giận*)

(Hạc Hạc anh lúc nào mới làm album thế?? Em muốn nghe anh hát)

(A Hạc, cái này là anh sao? *hình ảnh*)

Cuối cùng cũng load xong hình ảnh, đây là hình trước kia bị tung ra. Độ phân giải không rõ nét, chỉ có thể ảm ảm nhìn thấy ngũ quan hình dáng của Tạ Như Hạc, có thể nhìn ra bộ dáng yên tĩnh, khí chất xuất chúng.

Tuy anh ngồi trên xe lăn, trên người đặc biệt phát ra ánh sáng có chút chói.

Dưới đó có số lượng trả lời không ít.

Thư Niệm theo bản năng ấn vào xem.

(Báo cáo! Nói đây là tung đồn nhảm)

(Có bệnh, có thể chữa khỏi không??)

(Lỡ là người khác thì sao)

"..."

Thấy một đội hình liên tiếp như vậy, ánh mắt Thư Niệm mờ mịt, cảm thấy không rõ lắm, những người này là fan hâm mộ hay anti-fan thế. Cô thoát ra, biểu lộ có chút chán chừ, rất nhanh liền chú ý Tạ Như Hạc.

Thư Niệm trở lại trang chủ, đột nhiên chú ý tới cô đã có hơn ngàn lượt người hâm mộ.

Tin tức kia biểu hiện con số màu đỏ cũng là mấy ngàn.

Thư Niệm sửng sốt một chút, không biết tình huống gì, nghi ngờ mở ra xem.

Số lượng cho điểm cao và lời khen tương đối nhiều, bình luận ước chừng có mấy trăm cái, tất cả đang nói bài hát <>. Đại đa số tương đối hài hòa, còn có mấy nhận xét mang ý từ chán ghét, cũng đều bị người khác chửi lại.

Lúc tuyên bố bài hát này trước đó, fan hâm mộ Thư Niệm vẫn chưa tới một ngàn, lúc này đã nhanh phá được số vạn. Cô nhìn mình được giới thiệu là "Diễn viên lồng tiếng", tâm tình có chút phức tạp.

Thư Niệm chọn những bình luận đứng đầu, nghiêm túc trả lời.

Sau đó thoát ra khỏi Weibo.

Thư Niệm bỏ điện thoại di động lại trong túi xách, do dự có nên hỏi Tạ Như Hạc về chuyện này không, lực chú ý đều thả lên trên người anh. Không bao lâu sau, cô đột nhiên chú ý tới, lúc đội đèn xanh đèn đỏ, Phương Văn Thừa sẽ chủ động nói chuyện với Tạ Như Hạc.

Đa số là báo cáo chuyện xảy ra gần đây.

Có thể Tạ Như Hạc hoàn toàn không có trả lời, về mặt cũng lười biếng mà lạnh nhạt.

Loại trạng thái này rất giống như là lúc trước Thư Niệm nê tình ghi âm tại nhà Tạ Như Hạc, thái độ rất giống đối với Phương Văn Thừa lúc đó. Nhưng cũng là có khả năng vẫn luôn là dạng này, chỉ là khoảng thời gian này, Thư Niệm rất ít gặp Phương Văn Thừa.

Cũng không quá chú ý hai người làm sao có thể làm việc chung.

Vừa vặn, xe cũng đã đến dưới lầu công ty của Hoàng Lệ Chi.

Thư Niệm cầm đồ lên, cùng Phương Văn Thừa nói gấp lại, rồi sau đó cùng Tạ Như Hạc xuống xe. Cô đội chiếc mũ yêu thích của mình lên, không nhận được hỏi "Anh làm sao không để ý tới trợ lý Phương??"

Tạ Như Hạc giương mắt lên "Hả?"

"Em cảm thấy cậu ta đối với anh tốt vô cùng" Thư Niệm nhỏ giọng nói "Thái độ của anh đối với cậu ta không nên lúc nào cũng kém như vậy, lỡ như cậu ta không chịu được sẽ từ chức, anh lại đi tìm một trợ lý tốt hơn cũng rất khó"

"..." Tạ Như Hạc sờ mi tâm một cái "Cậu ta đã nói gì với em??"

"Không có gì a" Thư Niệm thành thật nói "Em thì nhìn anh mới vừa một mực không thêm để ý tới cậu ta"

Tạ Như Hạc giải thích "Tại cậu ta đang nói chuyện với anh"

Thư Niệm suy nghĩ một chút, do dự nói "Có thể trước đây anh vẫn luôn như vậy..."

"..."

"Em chỉ nhắc nhở anh một chút" Thư Niệm lẩm bẩm "Cảm giác làm như vậy không tốt lắm. Chính là sau này có người tới đào trợ lý Phương, cậu ta sẽ cảm thấy anh đối với cậu ta không tốt lắm, lập tức đồng ý"

Tạ Như Hạc "..."

Cái này qua rồi thì đi qua đi

Thư Niệm nghiêm túc nói "Sau đó đem bí mật của anh nói cho đối phương biết hết, đến lúc đó phải làm sao??"

Tạ Như Hạc nghiêng đầu nhìn cô, có chút nhớ lại lời phân bác của cô, lại cảm thấy cô có thể sẽ nói càng nhiều lời để cãi lại anh. Anh mím môi, chắc chắn thật lâu "...Anh biết"

-

Thư Niệm lên lầu cùng Tạ Như Hạc.

Nhận được tin nhắn của Thư Niệm, Hoàng Lệ Chi liền đi ra cửa công ty. Bà hướng thang máy nhìn một chút, thấy Thư Niệm tới, bà khoát tay một cái, rất nhanh liền thấy Tạ Như Hạc.

"Vị này là...?"

Thư Niệm sờ đầu một cái, thanh âm nhỏ thật nhỏ "Sur phụ, đây là bạn trai của em, muốn cùng em tới đây. Anh ấy liền đi ngay, sẽ không quấy rầy..."

Hoàng Lệ Chi biểu hiện hiểu được "Không sao đâu, đi vào ngồi đi"

Nghe vậy, Thư Niệm liếc nhìn Tạ Như Hạc, giống như đang hỏi thăm ý kiến của anh. Tạ Như Hạc không cự tuyệt, gật đầu một cái "Được"

Hoàng Lệ Chi biết Thư Niệm mấy năm, một mực không quá chú ý tình cảm đời sống của cô, nhưng cũng không bao giờ gặp bạn bè khác phái nào bên cạnh Thư Niệm. Khó lắm cô mới gặp một người, Hoàng Lệ Chi cũng vui vẻ thay cho Thư Niệm, cười nói "Yêu đương cũng tốt, em rất đẹp ấy"

Hoàng Lệ Chi dẫn hai người bọn họ đi vào.

Không gian không tính là lớn, chỉ có hai gian phòng làm việc độc lập. Bên trong có mấy người, đều là tiền bối mà Thư Niệm biết, còn có mấy người giống như Thư Niệm, mới vừa làm diễn viên lồng tiếng.

Hoàng Lệ Chi gọi một người trong số đó, để cho cậu ta và Tạ Như Hạc uống trà với nhau. Rồi sau đó liền để Thư Niệm cùng bà vào phòng làm việc.

Sau khi đóng cửa lại, Hoàng Lệ Chi cũng không nóng nảy cùng cô nói hợp đồng, đầu tiên hỏi "Cô có cảm giác mấy ngày nay không gặp em, hóa ra là đang yêu đương. Bạn trai em đang làm nghề gì??"

Thư Niệm thành thật nói "Là nhạc sĩ a"

"Là sáng tác bài hát sao?? Đối với em tốt chứ??"

Thư Niệm gật đầu một cái, nghiêm túc nói "Đối với em rất tốt"

"Vậy thì tốt" Hoàng Lệ Chi yên tâm "Gần đây thân thể thế nào??"

"Tốt hơn rất nhiều rồi ạ"

Hoàng Lệ Chi một bên lấy hộp đồng ra, vừa nói "Phải tự chăm sóc mình thật tốt"

Thư Niệm ngoan ngoãn nói "Em biết ạ"

"Em xem hộp đồng một chút" Hoàng Lệ Chi đưa hộp đồng trước mặt cô, biểu tình cũng theo đó mà nghiêm túc "Nhìn nghiêm túc một chút, có muốn đổi điều gì nói với cô"

Thư Niệm biết Hoàng Lệ Chi rất chiều cô, cũng biết cô giờ cũng có danh tiếng và kinh nghiệm, là không có tư cách gì nói về điều kiện. Cô vâng một tiếng, nhìn lướt qua mấy tờ.

"Sau này cơ bản đều sẽ là phòng làm việc đến phân công việc cho em hoặc sẽ cho người đến tìm em..." Nói đến vậy, Hoàng Lệ Chi đột nhiên nghĩ tới chuyện này "Đúng rồi, gần đây có nhận một bộ phim, cô là đạo diễn lồng tiếng. Bên trong có một nhân vật cô muốn em phối hợp cùng"

Nghĩ đến trước đây Thư Niệm có nói trạng thái tinh thần, Hoàng Lệ Chi dừng lại, bổ sung thêm "Qua hai ngày em có thể đến thử không??"

Thư Niệm không nghĩ ở bên ngoài kia cũng có người chiều cô mình "Có thể"

"Vậy được" Hoàng Lệ Chi nói "Một lát nữa cô gửi thời gian và địa điểm cho em"

Thư Niệm nói được, tiếp tục xem hộp đồng.

"Em làm sao dạo này lại hát ca nhạc nha" Hoàng Lệ Chi cùng cô rảnh rỗi hàn huyên, nói đùa "Cô nhớ trước đây ca hát của em có chút tệ hại, giờ lần này hát bài này rất hay, cô còn tưởng rằng em chuẩn bị đổi nghề"

Thư Niệm nói không quá nhiều lời "Trước kia lúc lồng tiếng đạo diễn có yêu cầu"

Hai người trò chuyện một ngày.

Hồi lâu, Thư Niệm lật bản hợp đồng sang trang ký tên, nói "Em đã xem rồi. cảm thấy không có vấn đề gì"

Hoàng Lệ Chi nói "Được, vậy em ký tên đi"

Thư Niệm cầm bút lên, nhanh chóng ký tên.

"Niệm Niệm" Hoàng Lệ Chi nhìn điện thoại di động, hỏi cô "Cô đột nhiên nghĩ tới, lúc em học đại học có phải đã yêu đương với Từ Trạch NGuyên đúng không??"

Động tác Thư Niệm dừng một lát "Đúng ạ, sao thế??"

"Lúc em đi lồng tiếng, Miêu Mạn chắc cũng ở đó. Dù gì cũng là nhân vật nữ số hai, tới lồng tiếng" Hoàng Lệ Chi chú ý cảm xúc của cô, từ trước đến giờ luôn thẳng thắn "Có làm gì ảnh hưởng tới em không?"

Thư Niệm trừng mắt nhìn, không quá để ở trong lòng.

"Sẽ không"

-

Sau đó Hoàng Lệ Chi còn có chuyện, Thư Niệm không làm phiền nữa.

Ra khỏi phòng làm việc, người bên ngoài đã ít hơn phân nửa, đại khái đều đã đi thu âm. Chỉ còn lại Tạ Như Hạc ngồi một mình chỗ cũ. Thư Niệm đi tới, đưa tay hướng về phía anh "Chúng ta về thôi"

Tạ Như Hạc nắm tay cô "Thế nào?? Được chứ??"

"Vâng" Thư Niệm cùng những người khác nói lời tạm biệt "Em ký rồi"

"Còn có chuyện gì khác không??"

"Không có, bắt quá là một phải đi thử âm"

Thư Niệm không nhìn đường, bị Tạ Như Hạc dắt đi về phía trước, cũng không lo lắng sẽ đụng vào thứ gì. Cô câu được câu không nói với anh, phân tâm cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Không hiểu được, thấy trên màn hình có thông báo từ Weibo, không biết cái gì khiến thu hút được cô.

Thư Niệm lại ấn mở ra.

Nhìn một chút, tin tức này giống như đang nổ tung.

Fan hâm mộ Weibo của cô không ngừng tăng lên, giống như là đang muốn hồng mắt.

Thư Niệm buồn bực mở bình luận nhìn một cái, phần lớn bình luận đều là hỏi cô cùng A Hạc là quan hệ như thế nào, tất cả đều là thiện ý, mang theo lời chúc mừng.

Thư Niệm gõ đầu một cái, không hiểu sao mở Weibo của Tạ Như Hạc lên.

Liên phát hiện lâu nay số người anh theo dõi luôn là 0, giờ nay đã biến thành 1

Thư Niệm đột nhiên hiểu được.

Đưa tay ấn danh sách người anh theo dõi.

Thư Niệm nhìn chằm chằm một hồi, nhỏ giọng hỏi "Anh làm sao lại theo dõi em thế?"

Tạ Như Hạc giọng thờ ơ "Em cũng theo dõi anh"

Không biết anh là làm sao có thể tìm được cô trong hàng ngàn số người theo dõi này, Thư Niệm cảm thấy có chút thần kỳ cũng không biết nên làm sao. Cô liếm liếm môi, ồ một tiếng.

Tạ Như Hạc thấp giọng nói "Không thể theo dõi sao?"

"Không phải" Thư Niệm cúi thấp đầu, đầu óc có chút loạn "Không phải nói công khai sẽ bị ảnh hưởng cái gì sao, anh không sợ bọn họ sẽ biết anh có bạn gái sao?"

"Ừ?" Tạ Như Hạc cắt đứt lời cô "Không sợ"

"..."

"Anh chính là muốn công khai"

Na:Ồi ời sắp hoàn rồi~~ sắp tới Na edit theo lịch mới nữa thôi là truyện hoàn rồi * tung hoa*. Sắp hoàn nên giờ team cũng đang khó khăn trong việc nên chọn truyện để edit đây * cười*. Sắp tới sẽ là lần gặp chị em cuối cùng trong truyện này và đừng quên nhớ thả tым nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Em khẩn trương sao

Edit: Mẫn - Beta: Vee

Thư Niệm kinh ngạc nhìn anh.

Điện thoại cầm ở trong tay, như là đang nóng lên. Lòng bàn tay cũng dần dần bốc lên mồ hôi.

Kỳ thật cái này cũng không tính là công khai, Tạ Như Hạc không có phát biểu bất luận cái gì dẫn đạo tính ngôn luận, chỉ nói là anh viết một ca khúc rất êm tai, vừa vặn là Thư Niệm hát.

Còn có, chú ý sự việc chi tiết bên trong chỉ có một mình cô.

Rất nhiều người chú ý tới hai chuyện này có lẽ sẽ suy đoán, cũng có thể bởi vậy mà cảm thấy đây chính là sự thật. Mặc dù còn không có chứng thực, những cái kia suy đoán cũng vền vẹn chỉ là suy đoán.

Có thể về sau nhắc đến Thư Niệm, đại khái sẽ có rất nhiều người đều sẽ liên tưởng đến A Hạc.

Hai người giống như là buộc chặt lại với nhau.

Trước đó cô hỏi có muốn hay không đi thăm ông của Tạ Như Hạc, nhưng Tạ Như Hạc lại trả lời không.

Lúc ấy, mặc dù không có rất tức giận, nhưng Thư Niệm cũng sẽ nghĩ là Tạ Như Hạc không muốn để cho người nhà biết. Hiện tại xem ra, anh tựa như là hoàn toàn không ngại để người khác biết.

Thư Niệm liếm liếm khóe môi, thu tầm mắt lại, trong lòng giống như là bị thứ gì lấp đầy, một chút xíu bành trướng, cơ hồ muốn tràn ra ngoài. Cái mũi của cô chua xót, vuốt mắt, trầm thấp ừ một tiếng.

Nghe được ngữ khí của cô, Tạ Như Hạc nghiêng đầu, nói khẽ: "Làm sao vậy?"

Thư Niệm không có giấu diếm, ngoan ngoãn mà nói: "Cảm thấy anh quá tốt."

Cảm thấy mình sẽ không thể nào gặp được một người tốt như anh.

Cho nên sẽ lo nghĩ, lo lắng tương lai có lẽ sẽ có ngày xa nhau. Cho đến lúc đó, cô hẳn là rất khó thích ứng, rất khó tiếp nhận, rất khó một lần nữa qua về cuộc sống một người.

Nghe vậy, Tạ Như Hạc lông mi giật giật, rõ ràng ý nghĩ của nàng. Hắn suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: "Thư Niệm, anh cùng em yêu đương, không có đối với người ngoài giấu diếm mối quan hệ này, cái này là sự tôn trọng đối với em. Cũng không thể đại biểu anh rất tốt."

Thư Niệm ngẩng đầu: "A, a?"

"Đây là chuyện anh nên làm."

Thư Niệm bị hắn nói có chút mơ màng, cảm xúc trong nháy mắt tan đi, lúng ta lúng túng gật đầu: "Ồ."

Tạ Như Hạc đưa tay sờ lên đầu của nàng, biểu lộ không có thay đổi gì, giống như là khuyên nhủ cô: "Em chỉ cần coi như chuyện đương nhiên mà tiếp nhận."

Hai người đi ra cao ốc, một lần nữa trở lại trên xe.

Tạ Như Hạc mở cửa xe, để Thư Niệm đi lên trước, sau đó tiến tới thắt dây an toàn cho cô. Sau khi xe chuyển động, anh đột nhiên nhớ tới lúc trước lời Thư Niệm cùng anh nói.

Một giây sau, Tạ Như Hạc ý vị thâm trường nâng mắt lên: "Trợ lý Phương."

Phương Văn Thừa rất ít nghe Tạ Như Hạc gọi hắn như thế này, bình thường đều là gọi tên đầy đủ, lúc nghe được còn tưởng rằng là mình nghe nhầm rồi. Anh ta không khỏi ở trong lòng lau vệt mồ hôi, hồi tưởng đến mình lại đã làm sai điều gì, qua mấy giây mới cẩn thận từng li từng tí quay lại: "Thiếu gia, có chuyện gì không?"

Tạ Như Hạc giật giật khóe miệng, không chút để ý nói: "Buổi chiều tốt."

"..."

Phương Văn Thừa:???

-

Hai ngày sau, Thư Niệm đúng giờ đến phòng thu âm đi thử âm. Tạ Như Hạc vẫn là giống thường ngày như thế, ở bên ngoài đợi cô. Sau khi thử âm thông qua, cô cũng không tính ở lâu, dự định về trước đi suy nghĩ một chút kịch bản.

Đang định cùng Hoàng Lệ Chi tạm biệt, sau đó cùng lúc liền rời đi.

Có một cô gái đi vào.

Cô gái mặc một bộ váy dài màu trắng thuần, trên mặt trang điểm nhạt động lòng người, lúc cười lên, sẽ lộ ra một cái răng khểnh. Cô hữu hảo hướng nhân viên công tác chào hỏi, nhìn rất dễ thân cận.

Thư Niệm chỉ ở màn ảnh bên trong hoặc là các kiểu báo đài gặp qua cô ấy.

Là Miêu Man.

Chú ý tới Thư Niệm, nụ cười trên mặt của Miêu Man không có nửa phần biến hóa: "Xin chào, tôi là Miêu Man."

Thư Niệm nhẹ gật đầu: "Xin chào, tôi là Thư Niệm."

"Thư Niệm..." Miêu Man a một tiếng, kịp phản ứng, "Cô là người đã phối âm cho tôi phải không?"

Thư Niệm nói: "Đúng thế."

"« Nhân lúc anh vẫn còn» kia sao?" Miêu Man cười tủm tỉm nói, "Phối thật tốt."

Thư Niệm mấp máy môi, nhỏ giọng nói: "Miêu tiểu thư diễn cũng rất tốt."

Miêu Man cười ra tiếng, khoát tay áo với cô: "Chính tôi có bao nhiêu phân lượng tôi vẫn là rõ ràng, bắt quá tôi sẽ cố gắng, cảm ơn cô cố vũ nha."

Đúng vào lúc này, chuông điện thoại di động của Miêu Man vang lên. Miêu Man ra hiệu với Thư Niệm, sau đó liền đi tới nơi hẻo lánh để nghe. Đại khái là thích người gọi điện thoại, trên mặt của Miêu Man lộ ra ngượng ngùng ý cười, ần ần có thể nghe được hai chữ "Trạch Nguyên".

Thư Niệm không có lại đem lực chú ý đặt ở trên người Miêu Man, đi ra phòng thu âm.

Tạ Như Hạc ngồi ở trên ghế cách đó không xa.

Thư Niệm đi đến trước mặt Tạ Như Hạc, đưa tay vỗ vỗ nhẹ đầu Tạ Như Hạc.

Hai người tại lúc đó cảm thấy có chút rối rắm. Tạ Như Hạc ngẩng đầu, cũng không có lập tức đứng lên, mặc cho cô sờ lấy đầu của mình, tiếp nhận đồ vật trong tay cô: "Có thể đi rồi sao?"

"Có thể nha, ngày sau em mới bắt đầu thu." Thư Niệm nói, "Lấy trước kịch bản trở về xem."

Tạ Như Hạc ừ một tiếng.

Thư Niệm đợi trong chốc lát, buồn bực nói: "Sao anh không đứng dậy?"

Tạ Như Hạc mi mắt nâng lên, chỉ chỉ đầu của mình, nhìn rất nghe lời.

"Chờ em sờ xong."

Thư Niệm nháy mắt mấy cái, nắm tay thu hồi: "Em chỉ sờ một lúc."

Tạ Như Hạc đứng lên.

Hai người đi về phía thang máy, Thư Niệm nhẹ nhàng hừ phát không thành điệu ca, cũng không để ý để Tạ Như Hạc nghe được. Rất nhanh, cô buồn bực ngắn ngủn nói với anh chuyện mới vừa rồi: "Em vừa mới nhìn thấy Miêu Man."

"Ừ?"

"Cô ấy nói cảm thấy em phối âm cho cô ấy rất tốt."

"Còn gì nữa?"

"Không có." Thư Niệm thành thật nói, "em cảm thấy người còn rất tốt."

Tạ Như Hạc không khỏi cảm thấy buồn cười: "Bởi vì khen em sao?"

Thư Niệm trầm mặc xuống, do dự gật đầu: "Nhưng cũng không hoàn toàn là vậy, cảm giác cô ấy là người ở chung rất tốt, cũng không có kiêu ngạo, sẽ còn cùng nhân viên công tác chào hỏi."

Yên tĩnh lại.

Tạ Như Hạc chăm chú nhìn nàng vài giây: "Anh đã biết."

Thư Niệm sờ sờ: "Biết cái gì?"

Tạ Như Hạc cho là cô là ám chỉ mình cái gì, kết hợp cô trước đó giáo huấn qua mình, Tạ Như Hạc thấp giọng hứa hẹn: "Anh về sau cũng sẽ cùng người khác chào hỏi."

"..."

-

Thời điểm Thư Niệm đi thu cũng không phải thường gặp được Miêu Man.

Đại khái là bởi vì lịch trình quá nhiều, cô đến thời gian không quá cố định, cũng sẽ không rảnh thời gian quá dài. Vì để không chậm trễ tiến độ, đều là tách ra thu âm.

Thư Niệm phối âm nhân vật phần diễn không hề ít, hơn nữa còn là bốn mươi tập phim truyền hình, ghi chép lên âm đến vậy muốn một đoạn thời gian. Nếu như thuận lợi, một ngày đại khái có thể ghi chép năm tập.

Nhưng phải phối hợp thời gian của những người khác, cho nên cô cũng không cách nào một lần duy nhất là ghi xong.

Cho nên tốn thời gian không ngắn.

Chạng vạng ngày Đoan Ngọ.

Thư Niệm nói với Đặng Thanh Ngọc muốn về nhà. Cô từ phòng thu âm ra, cùng Tạ Như Hạc ngồi cùng một xe trở về.

Khoảng thời gian này, Tạ Như Hạc vẫn luôn tập lái xe. Lần này là Tạ Như Hạc tự mình lái xe tới. Mặc dù phải tìm lại cảm giác lái xe, nhưng bởi vì trên xe có Thư Niệm, anh cũng không dám đi nhanh, tốc độ chậm rãi từ từ.

Thư Niệm ngồi ở chỗ phó lái, đột nhiên hỏi: "Chúng ta mua quà ướp lạnh nhé?"

Tạ Như Hạc nói: "Mua."

"A?" Thư Niệm lại nghĩ đến nghĩ, "Vậy nếu không mua chút quà?."

"Mua."

Thư Niệm quay đầu, hiếu kỳ nói: "Anh chừng nào thì mua?"

"Trước đó liền chuẩn bị xong." Tạ Như Hạc nói, "Hoa quả vừa mới mua ở gần đây."

"Ồ." Thư Niệm nhỏ giọng nhắc nhở, "Anh không cần mua quá nhiều."

Lần này gặp chính là người lớn trong nhà của Thư Niệm, lúc đầu khăn trương hẳn là Tạ Như Hạc mới đúng, nhưng Thư Niệm so với anh còn khăn trương hơn, cũng không biết là nguyên nhân gì.

Có thể là thái độ trước kia của Đặng Thanh Ngọc đối với Tạ Như Hạc, thái độ trước kia không tốt, Thư Niệm lo lắng thái độ của Đặng Thanh Ngọc đối với Tạ Như Hạc sẽ không tốt.

Tạ Như Hạc liền có thể lại bởi vậy không vui.

Sau đó anh khả năng liền sẽ cùng với cô cãi nhau, hai người bởi vì cái này mà chia xa.

Kết cục rất đáng sợ.

Thư Niệm rất ưu sầu.

Trên đường, Thư Niệm phản phản phục phục, uyển chuyển nói với Tạ Như Hạc.

"Một lát đến gặp mẹ em, em sẽ giúp anh nói chuyện."

"Đúng đấy, nếu như anh cảm thấy không vui... Anh có thể nói cho em, em sẽ giúp anh."

"Mẹ em nếu có chút lại nói lời quá đáng anh có thể trực tiếp nói với mẹ em, mẹ em còn rất biết đạo lý, sẽ nghe lời anh..."

Tạ Như Hạc yên lặng nghe, thỉnh thoảng đáp ứng vài tiếng.

Cứ như vậy một đường đi đến Đặng Thanh Ngọc nhà dưới lầu.

Màn đêm dần dần buông xuống, mặt trăng treo ở giữa không trung, bị tầng mây dày đặc che kín. Trong không khí nhiệt độ cũng tan đi chút, có thể ả ả thổi tới lành lạnh gió.

Hai người xuống xe.

Tạ Như Hạc đi đến buồng sau xe, đem rổ hoa quả mua được cùng thực phẩm bảo vệ sức khỏe lấy ra.

Thư Niệm giống cái đuôi nhỏ đi theo bên cạnh anh, nhìn anh không chút biểu tình mặt. Tâm lý của cô có chút không cân bằng, nhện không được hỏi: "Anh khăn trương sao?"

Nghe nói như thế, Tạ Như Hạc nhìn về phía cô, hai người yên lặng nhìn nhau vài giây. Rất nhanh, anh khẽ liếm lấy môi, chìa tay nắm chặt cổ tay của cô. Thư Niệm có thể cảm giác lòng bàn tay của anh bốc lên mồ hôi nóng, ẩm ướt.

Sau đó, Tạ Như Hạc thấp giọng thừa nhận.

"Khẩn trương."

-

Đi thang máy lên lầu.

Không chờ bọn họ đi qua gỗ cửa, ở bên trong nghe được động tĩnh Đặng Thanh Ngọc trực tiếp tới mở cửa.

Tạ Như Hạc kêu lên: "Cháu chào dì."

Đặng Thanh Ngọc lộ ra nụ cười, cúi đầu chú ý tới Tạ Như Hạc tay cầm đầy đồ nhện không được nói: "Làm sao tới một chuyến còn mang nhiều đồ như vậy."

Tạ Như Hạc nói: "Một chút tấm lòng."

Đúng vào lúc này, Vương Hạo từ trong phòng bếp đi ra, kêu gọi: "Mau vào." Sau đó quay đầu hô, "Tiểu tích! Con đang làm gì! Chị con về đến rồi! Ra đây!"

Đặng Thanh Ngọc nhìn về phía Thư Niệm, chăm chú nhìn trong chốc lát: "Mập lên 2 cân?"

Thư Niệm sờ sờ mặt, thanh âm nho nhỏ: "Vâng, mập hai cân."

"Trước kia nuôi như thế nào đều không mập..." Đặng Thanh Ngọc nói liên miên lái nhái, ánh mắt nhìn Tạ Như Hạc cũng nhu hòa không ít, "Lần này ngược lại là mập."

Vương Hạo cười đến hòa ái: "Mọi người trước ngồi một lát, cơm tối lập tức xong."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc chủ động nói: "Cháu đến giúp chú."

Còn chưa kịp đi qua, sau một khắc liền bị Đặng Thanh Ngọc kéo lại, ấn đến trên ghế sa lon: "Không có chuyện gì, con ngồi đi, còn lại một món ăn, không cần giúp đỡ."

Thư Niệm rất ít tới, lúc này cũng có chút mất tự nhiên, do dự ngồi xuống bên cạnh Tạ Như Hạc.

Đặng Thanh Ngọc ngồi ở ghế sa lon bên cạnh hai người, bất động thanh sắc đánh giá Tạ Như Hạc, cười nói: "Như Hạc, còn nhớ rõ dì không? Rất nhiều năm không gặp cháu."

Tạ Như Hạc gật đầu: "Nhớ kỹ, dì không có thay đổi gì."

Đặng Thanh Ngọc thở dài âm thanh: "Làm sao không có gì thay đổi, già hơn rất nhiều."

Kết quả Thư Niệm trên đường đi cường điệu sự tình với Tạ Như Hạc, dẫn đến anh lúc đầu chỉ có một chút khẩn trương, những lời kia trở nên rất khẩn trương, một chút tác dụng cũng không có.

(cường điệu sự tình là nhấn mạnh sự việc)

Đặng Thanh Ngọc thái độ đối với Tạ Như Hạc rất tốt.

Tựa như là gặp con trai của bạn cũ.

Ngược lại là Vương Lâm Tích không thoải mái.

Làm sao gọi cũng đều không đi ra, thẳng đến lúc ăn cơm mới không cam tâm tình nguyện từ trong phòng bếp đi ra, đối với Tạ Như Hạc có địch ý rất mạnh, đối mặt anh chủ động lấy lòng cũng không chút nào phản ứng.

Bị Vương Hạo giáo huấn một trận, Vương Lâm Tích cũng chỉ là hé ra khuôn mặt cứng nhắc ngồi ở trên bàn ăn.

Tựa như là trước kia cũng đối với Thư Niệm loại thái độ đó.

Thư Niệm cũng không biết cậu ta đối với Tạ Như Hạc địch ý từ đâu mà đến, cảm thấy có chút buồn bực.

Đặng Thanh Ngọc còn cùng Tạ Như Hạc nói chuyện: "Hai con vẫn luôn liên lạc với nhau sao?"

Tạ Như Hạc nhìn Thư Niệm một chút, sau đó nói: "Có mấy năm không có liên lạc. Trước đó chân của cháu xảy ra chút vấn đề, lúc ở bệnh viện vừa vặn gặp được Niệm Niệm."

"Chân có sao không?" Đặng Thanh Ngọc lo lắng nói, "hiện tại thế nào?"

"Tốt hơn rất nhiều."

"Đúng rồi, cháu bây giờ đang làm việc gì?"

"Làm âm nhạc, cháu là người soạn nhạc, chính là sáng tác bài hát cho người khác. Trước đó còn có ca hát." Tạ Như Hạc không giữ lại chút nào nói, "Hai năm này không có ca hát, đều là sáng tác bài hát cho người khác."

Thư Niệm ở một bên yên lặng ăn cơm, cảm thấy mình một chút tác dụng đều không có.

Nghe được lời này của Tạ Như Hạc, cô đột nhiên nhớ tới Vương Lâm tích tựa hồ là rất thích A Hạc, đang tự hỏi có hay không đem cái này cũng nói ra, cho cậu ta thêm thời gian.

Vương Lâm tích đột nhiên lớn tiếng nói: "Chị! Bạn trai chị nói vậy!"

"..."

Trên bàn ăn trầm mặc một hồi lâu.

Kịp phản ứng về sau, Vương Hạo nổi giận mà rống lên: "Nói vậy bậy gì đó! Ranh con cầm miệng cho ta!"

Đặng Thanh Ngọc cũng rất xấu hổ, nhìn xem Tạ Như Hạc: "Như Hạc, cháu đừng để ý tới tiểu tử thói này..."

Vương Lâm tích chính là muốn cho Tạ Như Hạc ngọt ngào, không chút nào sợ hai vị trưởng bối đồng thời giáo huấn, la hét: "Con cũng không có nói vậy! Chị! Chị có thể đừng bao giờ ở cùng người như này ——"

Vương Hạo đứng lên che miệng của cậu ta.

Tạ Như Hạc nhìn Vương Lâm Tích một chút, biểu lộ không nhiều lắm biến hóa: "Không sao, tiếp tục ăn đi."

Đặng Thanh Ngọc miễn cưỡng đem thoại đề kéo trở về: "Nghề nghiệp là sáng tác bài hát cho người ta? Cháu viết qua bài gì, đi hôm nào cũng đi nghe một chút, cổ động cho cháu một chút."

Tạ Như Hạc suy tư dưới, cảm thấy Đặng Thanh Ngọc hẳn là chưa từng nghe qua hắn hát, nhưng nhất định sẽ đi nghe Thư Niệm hát: "Gần đây Niệm Niệm hát bài « ngôi sao đang rơi xuống » chính là cháu viết."

"A?" Đặng Thanh Ngọc kinh hỉ nói, "kia là cháu viết? Di liền nghĩ con bé Niệm Niệm này ngũ âm không đầy đủ làm sao hát chứ, thật là dễ nghe."

Vương Lâm Tích lúc này ngừng giãy dụa, Vương Hạo cũng theo đó buông cậu ta ra.

Rất nhanh, Vương Lâm Tích trừng to mắt nhìn chăm chăm anh, không thể tin nói: "Làm sao có thể là anh viết? Kia là A Hạc viết! A Hạc còn phát Weibo."

Tạ Như Hạc gật đầu: "Bút danh của anh gọi A Hạc."

"..."

Vương Lâm tích quay đầu nhìn về phía Thư Niệm, giống như là muốn chứng thực.

Thư Niệm hướng cậu ta gật đầu.

Vương Lâm tích trong nháy mắt yên tĩnh xuống.

Đặng Thanh Ngọc cùng Vương Hạo tuổi đã lớn, sự tình của phương diện này không quá chú ý đến. Nhưng cũng biết Vương Lâm tích thật thích ca sĩ A Hạc, trong nhà còn chất đầy Album của anh.

Đặng Thanh Ngọc cười hoà giải: "Tiểu tích còn rất thích nghe nhạc cháu hát."

"vâng?" Tạ Như Hạc quay đầu nhìn về phía Vương Lâm Tích, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Sự việc nhỏ vừa xen giữa kia liền như chuyện quá khứ.

Đặng Thanh Ngọc vẻ mặt tươi cười, lại cùng Tạ Như Hạc trò chuyện những chủ đề khác.

Qua thêm vài phút đồng hồ.

Vương Lâm Tích quyết định ngắt đầu. Cậu ta ngắt lời cuộc nói chuyện phiếm của bọn họ, tình cảm dạt dào mà trịnh trọng hô: "Cha, mẹ, chị, anh rề."

"..."

"Vừa mới cái kia cái rằm, nhưng thật ra là con thả."

"..."

Hóng drama tại page Phụng Hoàng Cung nhé các bảo bối ~~~

(www.facebook.com/phcteam1611)

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Anh hùng nhất gan

EDIT:Mẫn - Beta: Vee

Vương Lâm Tích vừa nói ra những lời này, Vương Hạo thực sự không nhịn nổi nữa, lập tức đứng lên, kéo cổ áo của hắn đi về phía gian phòng, trong miệng hùng hùng hổ hổ: "Tiểu tử thú, những lời này học từ ai vậy? Không thấy người ta đang ăn cơm à! Trong miệng nói nhảm cái gì!"

"..." Vương Lâm Tích giả vờ nói, "Con đây là muốn giúp anh rở vẩn hời chút mặt mũi!"

"Con nói ít lời là được rồi!"

"Lời con nói có vấn đề gì, dù sao thật là con nói! Bố đừng trách oan anh rở của con!"

"Con câm miệng cho bố!!!"

Sau một trận tiếng đóng cửa, tiếng động mới dần dần yên tĩnh.

Ý cười của Đặng Thanh Ngọc lộ vẻ miễn cưỡng, gấp cho Tạ Như Hạc miếng xương sườn: "Cái đứa nhỏ này thật là... Như Hạc, con đừng quá để ý. Tiểu Tích đứa nhỏ này chính là như vậy..."

"Không có việc gì." Tạ Như Hạc không quá để ý, "Để chú cùng Tiểu tích ra đi, cơm còn chưa ăn xong."

"Đứa bé kia phải được dạy dỗ lại." Đặng Thanh Ngọc khoát tay áo, cười nói, "chúng ta tiếp tục ăn đi, bọn họ cũng ăn được không sai biệt lắm, không cần phải để ý đến bọn họ."

Không biết Tạ Như Hạc có cảm thấy không vui hay không, Thư Niệm nhếch môi, đưa tay đụng đụng tay trái của anh đặt ở trên đùi, mang theo ý vị trấn an.

Chú ý tới động tĩnh, Tạ Như Hạc nghiêng đầu nhìn nàng, biểu lộ mang theo ý tứ hỏi thăm. Rất nhanh, trên khóe môi của anh khẽ giương lên, nhéo nhéo đầu ngón tay của cô, thấp giọng nói: "Ăn đi."

Cũng không lâu lắm.

Vương Hạo cùng Vương Lâm Tích lại lần nữa từ trong phòng đi ra.

Đại khái là bị giáo huấn một trận, Vương Lâm Tích đầu rũ xuống, cả người nhìn ỉu xiu. Hắn trở lại trước bàn cơm, nghiêm túc cùng Tạ Như Hạc nói lời xin lỗi, sau đó ngồi trở lại vị trí của mình, an tĩnh ăn cơm xong.

Về sau lại không có chủ động nói một câu.

Sau khi ăn xong cơm tối, Thư Niệm đứng dậy, định đem bát đĩa thu dọn xong.

Tạ Như Hạc ở bên cạnh giúp cô.

Đặng Thanh Ngọc nhàn không xuống, vội vàng nói: "Hai con không cần làm, mẹ tới thu dọn là được. Đi ghế sofa kia ngồi một lát đi, mẹ để các con cắt hoa quả ướp lạnh."

Thư Niệm lắc đầu: "Mẹ ngồi đi, con đi thu dọn."

"Thu dọn cái gì, con mang Như Hạc đi ngồi một lát..."

Thư Niệm là con gái một, từ nhỏ đến lớn, Đặng Thanh Ngọc mặc dù một mực quan tâm cô quản tương đối nghiêm, nhưng đối với cô cũng phá lệ cưng chiều, cơ bản sẽ không để cho cô phải làm việc nhà.

Liền ngay cả Thư Niệm chuyển ra bên ngoài ở, Đặng Thanh Ngọc cũng sẽ thỉnh thoảng mang đồ ăn cho cô, giúp cô thu dọn phòng ở.

Thư Niệm khó có được đến một chuyến, Đặng Thanh Ngọc căn bản không muốn cho cô phải làm việc nhà. Thêm nữa Tạ Như Hạc là lần đầu tiên tới làm khách.

Vương Hạo cũng ở một bên nói: "Đừng vậy đừng vậy, các cháu ngồi đi. Để chú rửa."

Vương Lâm Tích vẫn ngồi ở trên bàn com uống canh, nghe thấy đối thoại của bọn họ, nhin không được nói: "Đừng, để cho bố em rửa, bình thường đều là bố em rửa, mọi người không cần tranh giành."

"..."

Giảng co nửa ngày, cuối cùng Vương Hạo cùng Đặng Thanh Ngọc một mực quyết định.

Quyết định để Vương Lâm Tích tới thu dọn.

-

Không gian phòng khách tương đối rộng rãi, cửa sổ sát đất mở rộng, có gió nhẹ nhàng khoan khoái từ bên ngoài thổi vào.

Đặng Thanh Ngọc đến phòng bếp cắt hoa quả ướp lạnh, đặt trên bàn trà. Vương Hạo mở TV, tùy tiện ấn một kênh, thỉnh thoảng sẽ lên tiếng nói chuyện với bọn họ, bộ dáng chất phác thành thật.

Phần lớn đều là Đặng Thanh Ngọc nói chuyện.

Phòng bếp truyền đến tiếng nước, cùng tiếng đồ sứ va chạm phát ra thanh thúy.

Rất nhanh, Vương Lâm Tích rửa xong bát đĩa, từ trong phòng bếp đi ra. Hắn đi tới, giữ chặt cổ tay của Thư Niệm, rất nhiệt tình nói: "Chị, chị đến, em nói với chị chuyện này."

Thư Niệm theo lực đạo của Vương Lâm Tích đứng lên, nhưng lại lo lắng Tạ Như Hạc một mình sẽ không được tự nhiên. Cô nghiêng đầu, nhìn anh, biểu lộ mười phần do dự.

Tạ Như Hạc lại nhéo nhéo thịt trong lòng bàn tay cô.

"Đi đi."

Bất thành linh ngắt lời, khiến cho phòng khách yên tĩnh mấy phút, chỉ quanh quẩn thanh âm của ti vi. Bên trong nhân vật cười đùa, cũng không lộ vẻ quanh quẽ.

Thiếu mất một người, Đặng Thanh Ngọc không có lại tiếp tục đề tài vừa rồi, thăm dò tính hỏi: "Nghe Niệm Niệm nói, cháu biết nó bị bệnh phải không?"

Nghe vậy, Tạ Như Hạc quay đầu lại, nhẹ giọng nói: "đúng vậy."

"Nguyên nhân cháu cũng biết sao?"

"vâng, biết."

"Chuyện này kỳ thật di cũng không nghĩ sẽ nói ra." Đặng Thanh Ngọc biết sự tình của Quý Tương Ninh, giọng điệu chậm mà gian nan, "Nhưng bạn trai cũ của Niệm Niệm, cũng là bởi vì nguyên nhân này mà chia tay với nó. Di không muốn để cho nó chịu hai lần tổn thương."

Tạ Như Hạc vâng một tiếng: "Cháu hiểu."

"Trước kia thái độ của di đối với cháu không tốt, cháu lúc đó tuổi cũng không tính là nhỏ, khẳng định cũng nhớ kỹ." Đặng Thanh Ngọc hồ thẹn nói, "lúc ấy là di mất ngủ, di ở đây cùng cháu nói tiếng xin lỗi."

"Không có, di không cần quá chú ý." Tạ Như Hạc rũ mắt xuống, "Lúc ấy mẹ của cháu mất tích, vẫn là di giúp đỡ cháu tìm cảnh sát, chuyện này cháu cũng chưa cùng di nói lời cảm ơn."

"Đây chỉ là việc nhỏ, cháu lúc đó mới bao nhiêu lớn, khẳng định đến giúp." Đặng Thanh Ngọc thở dài âm thanh, "Di trước kia tính tình rất nóng nảy, cháu lúc đó cùng Niệm Niệm quan hệ tốt, hẳn là cũng biết, sid quan tâm nó quản cũng rất nghiêm, rất nhiều chuyện đều không cho nó làm. Sid cùng ba của Niệm Niệm ly hôn, nó vốn là muốn cùng ba nó, nhưng di nói với nó, hi vọng nó đi theo di, nó cũng sẽ đồng ý."

"..."

"Niệm Niệm tính cách giống ba nó, rất hiền lành, từ nhỏ chính là như vậy. Đi cùng ba nó đều có nói qua với nó, ở bên ngoài phải đề phòng người xa lạ. Nó hẳn là cũng có nghe vào, nhưng nhiều lần đều đem những này lời nói quên mất. Mỗi lần đi đều sẽ tức giận với nó là thật sự lo lắng ngày nào đó nó sẽ gặp phải người xấu..."

Tạ Như Hạc tay đặt ở trên đùi dần dần nắm chặt, khó khăn nói: "Cháu cũng sẽ nói với cô ấy chuyện này."

Bên cạnh Vương Hạo an tĩnh nghe.

Đặng Thanh Ngọc hốc mắt phỉếm hồng thanh âm cũng chậm chậm trở nên nghẹn ngào: "Nó cảm thấy đi nói rất đúng, liền sẽ nghe. Nhưng mỗi lần đi đề cập với nó cái này, nó đều là sẽ phản bác đi... Có thể lần kia nó không có..."

"..."

Một lần kia, từ toà án trở về.

Tăng Nguyên Học bị phán quyết tử hình.

Thư Niệm vào lúc đó đã trở nên thật im lặng, thường xuyên ngồi tại một chỗ ngăn người, cái gì cũng không nói lời nào. Giống như là mất cảm giác với cái thế giới này, không có một chút sức sống nào.

Đặng Thanh Ngọc thật sự là quá đau lòng, nhìn không được lại đối Thư Niệm nổi giận, thanh âm phát ra đều run rẩy: "Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần! Con tự suy nghĩ một chút! Từ nhỏ đến lớn con nói mẹ đã nói với con bao nhiêu lần! Trên thế giới này không phải chỉ có người tốt, con phải có tâm phòng bị... Con vì cái gì từ trước đến nay đều không nghe lời của mẹ..."

Trong phòng yên tĩnh dị thường.

Thư Niệm giống như là hòa nhập không khí bên trong, không làm nổi lên được một tia xúc động nào.

Một lúc lâu sau, Thư Niệm lên tiếng.

Đó là lần đầu tiên Thư Niệm không có phản bác lại Đặng Thanh Ngọc. Chỉ là cúi đầu, trầm mặc thật lâu, sau đó đột nhiên rơi lệ, nước nờ nói: "Thật xin lỗi... Là con làm sai..."

Sau đó Thư Niệm trở về trường học.

Lại lần nữa nhận được điện thoại của Thư Niệm thì Đặng Thanh Ngọc mới biết được Thư Niệm bị bệnh rất nghiêm trọng. Thư Niệm tại đầu kia điện thoại, chịu đựng khóc nghẹn ngào, giọng điệu gần như tuyệt vọng: "Mẹ, con thật đau khổ. Mẹ có thể tới đón con về nhà không..."

...

...

Đặng Thanh Ngọc lấy lại tinh thần, nói tiếp: "lúc nó được tìm thấy, toàn thân đều là vết thương bị tra tấn, để đã lâu... Cả người gầy như da bọc xương. Đi không biết vấn đề này Niệm Niệm đã nói với cháu chưa. Lúc ấy nó đã bỏ trốn một lần, cầu cứu người đi ngang qua, nhưng hai người kia không dám lên trước... Sau đó nó lại bị bắt trở về."

Tạ Như Hạc hầu kết lần lần: "Cô ấy không có nói với cháu."

Nhưng anh đã thấy được trên mạng.

"Hai người kia sau đó báo cảnh sát." Đặng Thanh Ngọc lấy khăn tay lau nước mắt, "Niệm Niệm bởi vì chuyện này, cũng để lại bóng ma rất lớn, dù rằng nó biết bọn họ cũng không phải là không có giúp nó."

"..."

"Những chuyện này mỗi lần đi nhớ tới, đều cảm giác không thờ nổi." Đặng Thanh Ngọc nói, "Có thể đây là việc chính nó đã trải qua... Sinh bệnh cũng không phải chính nó có thể không chê."

Tạ Như Hạc thở hắt ra: "Cháu biết."

Đặng Thanh Ngọc nói khẽ: "Nó một mực bởi vì mình bị bệnh này cảm thấy rất tự ti, không đi kết giao bạn bè, cũng không yêu đương. Nó có thể đem cháu về gặp đi, nhất định là rất thích cháu."

"vâng." Tạ Như Hạc cong môi, "Cháu cũng rất thích cô ấy."

"Đi đã nói với cháu những lời này, có lẽ không quá phù hợp." Đặng Thanh Ngọc nói, "Nếu có một ngày, cháu cảm thấy không thể chịu được nữa, muốn chia tay Niệm Niệm... Đi hi vọng cháu có thể sớm nói với đi một tiếng."

Phòng khách an tĩnh vài giây.

"Dì, ngài yên tâm." Tạ Như Hạc thấp giọng hứa hẹn, "Không có ngày đó."

-

Một bên khác.

Vương Lâm Tích đem Thư Niệm kéo tiến gian phòng bên trong, gào to nói: "Chị! Chị thế nào quen A Hạc..."

Thư Niệm nháy mắt mấy cái, hàm hồ nói: "Liên hát bài hát kia."

"Ồ." Vương Lâm Tích gãi gãi đầu, "Em vài ngày trước nhìn thấy Weibo của A Hạc chú ý chị, liên chú ý một mình chị, em liên cho rằng anh ấy coi trọng chị."

Thư Niệm mờ mịt: "Ừ?"

"Sau đó chị hôm nay liền nói muốn dẫn bạn trai trở về." Vương Lâm Tích nhỏ giọng lầm bầm, "Em cảm thấy khẳng định không phải thần tượng của mình, muốn dọa anh ấy, vừa mới liên... Liên như thế..."

Thư Niệm cảm thấy buồn cười: "Về sau đừng làm loại chuyện này."

Vương Lâm Tích khéo léo gạt đầu: "Sẽ không!"

Vương Lâm Tích trước đem cái ghế ở bàn sách tới đây cho Thư Niệm ngồi, vừa nói: "Chị, mặc dù em rất thần tượng, nhưng chị ở trước mặt anh ấy cũng không cần ăn nói khép nép. Chị tốt hơn anh ấy nhiều."

Thư Niệm nghiêng đầu một chút, cảm thấy kỳ quái: "Em trước kia không phải không thích chị sao?"

"Em lúc nào..." Nói đến đây, Vương Lâm Tích đột nhiên nhớ tới, "Đây không phải là... Điều nói cái gì mẹ kế đều rất ác độc sao? Em chỉ lo lắng các người đối với em không tốt, vậy em nhất định tiên hạ thủ vi cường."

(tiên hạ thủ vi cường)ra tay trước thì chiếm được lợi thế)

"Cho nên em bây giờ là cảm thấy chị tốt với em sao?"

"Chị đối với em là rất tốt." Vương Lâm Tích ngồi xổm ở bên cạnh nàng, giống Tiểu Kim mao, "Trước khi chị từ trường học trở về, đều mang đồ chơi về cho em, ở Thập Diên cũng mua không được."

"..."

"Mà lại, em cảm thấy chị rất lợi hại."

Nghe nói như thế, Thư Niệm cúi đầu xuống, hỏi: "Chị lợi hại?"

"Vâng." Vương Lâm Tích trọng trọng gật đầu, "Chị rất lợi hại, đem người xấu ra trước công lý, như một nữ anh hùng."

Thư Niệm há to miệng, thanh âm thấp xuống: "Chị không phải anh hùng, lá gan của chị rất nhỏ."

"Vậy chị chính là anh hùng nhất gan, bất quá em cảm thấy chị lá gan cũng không nhỏ." Vương Lâm Tích cười hi hi, chuyển đến trước bàn sách kéo ra ngăn tủ, "Chị, em về sau muốn làm cảnh sát."

Thư Niệm tâm tư còn đặt ở lời nói vừa rồi của hắn, không yên lòng nói: "Ừ, vậy em phải học tập cho giỏi."

"Em đã biết, em nhất định sẽ học tập cho giỏi, chờ em lại chơi mấy ngày. Chơi hết mấy ngày em liền học tập cho giỏi." Vương Lâm Tích nói, "Sau đó em về sau bảo vệ chị, chị liền không cần phải sợ."

Thư Niệm nhìn về phía hắn.

Tiểu hài tử nội tâm tinh khiết, sạch sẽ giống như là giấy trắng, an ủi lấy tâm hồn của cô: "Chị làm một chuyện cực kỳ tốt như vậy, dùng hết dũng khí của mình, vậy em sẽ dũng cảm thay chị là được."

Thư Niệm mũi cay cay, thanh âm cũng theo đó mang theo giọng mũi: "Ừ..."

Vương Lâm Tích tính tình tùy tiện, tựa hồ cũng không cảm thấy mình vừa mới nói nhiều chuyện gây xúc động, rất nhanh liền từ trong ngăn tủ móc ra một

chồng lớn Album: "Chị, chị có thể để cho anh rê ký tên cho em không?"

Thư Niệm dụi dụi con mắt: "Chị lát nữa hỏi một chút."

Nói đến đây, Vương Lâm Tích xấu hổ nói: "Liệu anh có mang thù không?"

"Sẽ không."

Vương Lâm Tích lập tức tinh thần: "Vậy có thể bảo anh ấy ký tên trên bụng của em không?"

"..."

"Há, là cơ bụng."

"... Vì sao?"

"Em sáng mai về trường học, lớp chúng em thật là nhiều người đều thích A Hạc." Vương Lâm Tích nói, "Album em mang đi nhất định sẽ bị cướp, ký trên mặt lại quá rõ ràng, em liền có thể ký bên trên cơ bụng."

"A?"

"Vừa vặn lúc học môn thể dục, em sẽ giả bộ em rất nóng, đem quần áo vén lên." Vương Lâm Tích đương nhiên nói, "bọn họ liền có thể nhìn thấy A Hạc ký tên cho em."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Ta Niệm

EDIT:Mẫn - BETA: Vee

Thư Niệm trầm mặc, nhìn chằm chằm Vương Lâm Tích. Trông bộ dáng nghiêm túc của hắn, ánh mắt lấp lánh như sao, dường như không có ý đùa giỡn. Cô nhất thời cũng không biết đáp lại hắn như thế nào.

Vương Lâm Tích truy vấn: "Thành công sao?"

Thư Niệm thấy đưa ra yêu cầu này với Tạ Như Hạc không được tốt lắm, lại không muốn để cho Vương Lâm Tích thất vọng, chỉ có thể uyển chuyển nhắc nhở: "Viết cũng vô dụng, em tắm rửa liền mất."

"Em có bút đánh dấu." Vương Lâm Tích đứng lên, rút một chiếc bút đánh dấu ở bên trong hộp đựng bút ra, "Hơn nữa lúc em tắm rửa không cạo là được rồi, sẽ không mất."

"..."

Nói xong, Vương Lâm Tích ngồi trở lại trên mặt đất, hưng phấn đếm số tám Album, chẳng biết xấu hổ nói: "Chị, chỗ này em có mười hai tám Album, có thể để cho anh rê mỗi tám đều ký cho em không?"

Thư Niệm mấp máy môi, khó nhọc nói: "Chờ một lúc rồi chị hỏi."

"Chị." Vương Lâm Tích nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ tới vấn đề, "Chị đưa anh rê về đây, có phải là hai người chuẩn bị kết hôn rồi không?"

Nghe nói như thế, mặt Thư Niệm có chút nóng: "Còn không có."

Vương Lâm Tích ngoẹo đầu hỏi: "Vậy hai người sẽ kết hôn sao?"

Thư Niệm sùng sốt một chút, miệng ngập ngừng, cũng không nói ra được một đáp án rõ ràng. Còn chưa nói ra lời, cô đột nhiên chú ý tới tám Album bị Vương Lâm Tích ôm trong ngực. Lúc này đang đặt ở vị trí cao kia.

Là tám Album đầu tiên của Tạ Như Hạc « Ta Niệm ».

Phong cách chủ yếu là âm u, vương vấn, toàn bộ màu sắc trang bìa thiên về màu tối. Thiếu nữ đứng ở chính giữa, váy trắng giày trắng, trong tay ôm lấy

bó hoa, dung mạo bị thay đổi. Chung quanh mấy chục con hạc màu trắng màu đen bay lên, quần quanh cô gái, giống như dây leo.

Giống như là tội ác sinh sôi từ một nơi bí mật gần đó.

Ánh mắt Thư Niệm dừng lại, vô thức cảm lên nhìn.

Vương Lâm Tích theo tầm mắt cùng động tác của cô nhìn lại, cười hi hi giải thích cho cô: "Đây là tấm Album thứ nhất của A Hạc, là bạn em tặng em! Quà sinh nhật! Hiện tại muốn mua cũng không được."

Thư Niệm dùng lòng bàn tay vuốt trang bìa của bảy hạc lần bấm nói: "Ta Niệm..."

Ta Niệm

Trước kia khi nhìn thấy cái tên này, cô nghĩ tới ý nghĩa của cái này hẳn là "Tôi nhớ người đó"*. Nhưng bây giờ nhìn lại, tâm tình sẽ không giống nhau.

*Giải thích một chút: Vì trong tên bài hát của A Hạc 吾念 (Ta Niệm) mà chữ 吾: tôi, của tôi; 念: nhớ nhưng, nhớ mong cũng đồng thời là tên của chị nhà. Nên chị hiểu lầm là đúng rồi.

Cảm thấy đại khái chính là ý trên mặt chữ, ý tứ rất thẳng thắn.

Vương Lâm Tích hiểu kỳ nói: "Thế nào?"

Thư Niệm đem tấm Album trong tay trả lại hẳn, thất thần nói: "Không có gì ngoài ý muốn, nên chắc là sẽ."

"A? Cái gì."

Thư Niệm lấy lại tinh thần, đưa tay sờ đầu Vương Lâm Tích, không nói gì. Sau đó, cô rũ mắt xuống nhìn điện thoại, cảm giác thời gian nán lại trong phòng tựa hồ quá dài.

Cũng đột nhiên, có chút muốn gặp Tạ Như Hạc.

Thư Niệm đứng lên, khi chuẩn bị ra ngoài.

Đúng vào lúc này, cửa phòng bị người ta gõ ba cái. Ngay sau đó, cánh cửa bị đẩy ra, người Vương Hạo lộ ra, hòa ái hỏi: "Hai chị em đang nói chuyện gì vậy?"

Vương Lâm Tích nghe tiếng nhìn lại, buồn bực nói: "Tiểu hài tử nói chuyện cha cũng phải biết."

Vương Hạo đi tới, sai Vương Lâm Tích: "Con đi mua cho cha bao thuốc."

"A! Tại sao lại hút thuốc!" Vương Lâm Tích kêu thảm, "Con không muốn đi..."

Vương Hạo nói bổ sung: "Cho con năm mươi đồng."

Vương Lâm Tích lập tức bò dậy: "Được rồi!"

"Chị." Vương Lâm Tích quay đầu nói, "Chị có cái gì muốn ăn không? Em mua cho chị."

Thư Niệm cũng đứng lên: "Chị cùng đi với em."

Vương Hạo sờ lên cái mũi, tướng mạo trung hậu dễ ở chung, nhìn qua có chút hồ thẹn bất an: "Niệm Niệm, cháu liền để thằng bé đi thôi, chú có mấy câu muốn nói với cháu."

Động tác Thư Niệm dừng lại, ngoan ngoãn ngồi trở lại, thần thái co quắp: "Được rồi."

Vương Hạo ngồi vào trên giường Vương Lâm Tích, sau đó từ trong túi lấy một cái hồng bao: "Trước đó chú nghe mẹ cháu nói, cháu nghe được chú cùng mẹ cháu cãi nhau."

"..."

"Con người của chú chính là, nói chuyện không thông qua não." Vương Hạo nói, "Cũng không phải cố ý. Lúc ấy trong nhà điều kiện không tốt lắm, áp lực của chú có chút lớn, luôn cùng mẹ cháu cãi nhau. Lúc này để cho chú nghĩ, chú cũng nhớ không nổi khi đó nói cái gì, cũng không có ý muốn tổn thương cháu. Đây là chú không đúng, chú xin lỗi cháu, thật xin lỗi."

Thư Niệm không biết nên phản ứng như thế nào, thấp giọng nói: "Không có việc gì..."

Vương Hạo đem hồng bao nhét vào trong tay của nàng: "Để cháu chịu ủy khuất rồi."

Thư Niệm nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được: "Cháu hiểu, chú không cần cho cháu cái này..."

"Cháu liền cầm lấy đi." Vương Hạo chưa làm qua loại chuyện này, quần bách đứng lên, "Coi như là chú cho cháu tiền tiêu vặt, cầm đi, cũng không có nhiều."

Giằng co mấy giây.

Thư Niệm vẫn là nhận lấy: "Cảm ơn chú."

Vương Hạo nhẹ nhàng thở ra: "Vậy ra ngoài đi, trong phòng nán lại quá lâu. Mẹ cháu vừa mới còn nói rất lâu không gặp cháu, cũng muốn nói với cháu một ít lời."

Thư Niệm nắm vuốt cái hồng bao kia, cúi đầu bỏ vào trong túi: "Được."

-

Trở lại phòng khách, Thư Niệm ngồi trở lại bên cạnh Tạ Như Hạc. Cô giương mắt, chú ý tới xung quanh mắt Đặng Thanh Ngọc có một tầng nhàn nhạt màu đỏ, nhưng tâm tình nhìn qua lại rất tốt, giống như là viên đá trong lòng cuối cùng cũng có thể hạ xuống.

Không biết bọn họ vừa mới hàn huyên chuyện gì.

Thư Niệm có chút khát nước, cầm lấy cái ly trước mặt uống một hớp.

Đặng Thanh Ngọc cười nói: "Tiểu Tích cùng con nói cái gì? Hàn huyên hết nửa ngày."

Nghe nói như thế, Thư Niệm đột nhiên nhớ tới yêu cầu kỳ quái kia của Vương Lâm Tích, sau đó hướng Tạ Như Hạc nhìn thoáng qua, biểu lộ có chút do dự.

Tạ Như Hạc đựng đựng chén nước của cô, thêm một ít nước nóng vào: "Thế nào?"

Thư Niệm đem nước trong miệng nuốt xuống, nhỏ giọng nói: "Tiểu Tích muốn anh kí tên cho nó."

Tạ Như Hạc ừ một tiếng: "Một lát nữa anh ký."

Thư Niệm gãi gãi đầu: "Nó có mười hai tám Album, đều muốn để anh ký."

Tạ Như Hạc nói: "Được."

"Còn có... Còn có..."

"Ừ?"

Dùng ánh mắt còn lại chú ý tới Đặng Thanh Ngọc cùng Vương Hạo đều đang nghe, Thư Niệm vốn đã cảm thấy khó mà mở miệng, cũng lo lắng bọn họ nghe được về sau sẽ đem Vương Lâm Tích nắn một trận, đành phải ngẩng đầu lên, tiến đến bên tai Tạ Như Hạc.

Tạ Như Hạc thoáng cúi đầu xuống.

Hai người cách rất gần.

Thư Niệm thấp giọng, lúc nói chuyện có hơi thở nhàn nhạt thổi ra, nhuộm đỏ bên tai Tạ Như Hạc: "Nó còn muốn anh ký ở trên bụng..."

Sau một khắc, Tạ Như Hạc ngẩng đầu, đưa tay vuốt vuốt lỗ tai: "Vì sao?"

Thư Niệm có chút xấu hổ: "Muốn cho bạn học nhìn thấy."

Tạ Như Hạc ngồi thẳng lên, bình tĩnh nói: "Anh biết rồi."

Dáng vẻ của Thư Niệm cẩn thận từng li từng tí: "Anh không muốn cũng có thể cự tuyệt."

Vương Lâm Tích vừa vặn lúc này mua thuốc lá cho Vương Hạo trở về. Hắn đem đồ vật để tới trước mặt Vương Hạo, sau đó ra ám hiệu với Thư Niệm như muốn nói với Thư Niệm: "Chị, cơ bụng! Cơ bụng!"

"..." Giọng điệu Thư Niệm mềm mại, "Em lấy Album ra đây."

Vương Lâm Tích reo hò một tiếng, nhảy nhót trở về phòng lấy. Không bao lâu, hắn ôm một chồng lớn Album ra, để tới Tạ Như Hạc trước mặt, chân chó hô hào: "Anh rề."

Tạ Như Hạc đáp lại một tiếng, sau đó nhanh chóng ký tên trên mười mấy tám Album kia.

Vương Lâm Tích còn ở bên cạnh được một tắc lại muốn tiến một thước nói lời.

(được một tắc lại muốn tiến một thước như là được voi đòi tiên)

"Ở chỗ này có thể hay không thêm một câu, TO: Lâm Tích thân ái."

"Cái này cái này! Liền viết chúc Vương Lâm Tích 13 tuổi sinh nhật vui vẻ!"

Tạ Như Hạc cũng không có cự tuyệt, nhìn vô cùng có kiên nhẫn. Vương Lâm Tích nói lời, hấn cũng ôn hòa đáp lại một tiếng được, sau đó một câu lại một câu viết về phía trên, không có có một tia không kiên nhẫn.

Thư Niệm ở một bên nhìn xem.

Thật lâu, sau khi Tạ Như Hạc ký xong chữ, động tác Vương Lâm Tích không trôi chảy nhấc vạt áo lên. Có lẽ là bởi vì ở trước mặt thần tượng, bộ dạng của hấn rất cục có một chút ngượng ngùng: "Còn có cái này..."

Tạ Như Hạc đem y phục của hấn kéo trở về: "Ký trên tay đi."

Vương Lâm Tích suy tư một lát: "Nhưng viết lên tay rất dễ dàng bị mất."

Tạ Như Hạc nói: "Mất anh lại viết thêm cho em."

Khỏe miệng Vương Lâm Tích điên cuồng giương lên, cảm giác như cướp được vé vào cửa buổi của buổi hòa nhạc VIP.

"Về sau rảnh thì có thể tới chơi." Tạ Như Hạc ký tên ở lòng bàn tay của hấn, đóng nắp bút lại, uốn môi lên nói, "Đến chơi nhiều với chị em."

-

Lại ngây người một đoạn thời gian.

Tới gần lúc chín giờ, Thư Niệm cảm thấy thời gian quá muộn, chủ động nói muốn rời khỏi.

Hai người nói tạm biệt với Vương Hạo cùng Đặng Thanh Ngọc, sau đó vào thang máy đi xuống lầu. Vừa mới ở trên bàn cơm, Thư Niệm cùng Tạ Như Hạc đều uống một chút rượu. Lúc này hai người cũng không thể lái xe, dứt khoát trước tiên để xe ở lại đây, đi tàu điện ngầm.

Buổi chiều không khí tươi mát, mang theo ít khí lạnh.

Thư Niệm đưa tay sờ lên gương mặt hơi nóng, lúc này mới phát giác được vừa uống rượu này tựa hồ lên đầu. Tâm tình của cô rất tốt, toàn thân giống là dùng tinh lực không hết.

Một lát sau.

Thư Niệm đem hồng bao trong túi lấy ra: "Vừa nãy chú Vương cho em cái này."

Tạ Như Hạc nhìn thoáng qua: "Hồng bao?"

"Ừ." Thư Niệm hít lấy cái mũi nói, "Chú cùng em nói xin lỗi. Bởi vì chú nói qua trước kia, cảm thấy tiêu tiền chữa bệnh cho em, cùng đốt tiền không có khác nhau."

"..."

"Em lúc ấy vô cùng không vui, cảm thấy mình tựa như là sự phiền toái." Thư Niệm cúi thấp đầu, "Cũng không có nói cho mẹ em biết em nghe được những lời này, liền tự mình vụng trộm khóc mấy lần."

Tạ Như Hạc vô ý thức nắm cầm của cô, nâng đầu của cô lên.

Đôi mắt của cô sạch sẽ trong suốt, không có một chút dấu hiệu ướt át.

Thư Niệm mở to tròn mắt, bị hành động này của anh làm cho sững sờ. Một giây sau, đôi mắt của cô cong thành hình bán nguyệt, vụng về nói: "Em cảm thấy, cuộc sống giống như càng ngày càng tốt."

Tạ Như Hạc nhẹ nhàng thở ra: "Ừ."

Những sự khó khăn kia, không muốn hồi tưởng lại.

Giống như liền thật sự đã triệt để cách biệt cùng với cô.

Thư Niệm đột nhiên thốt ra câu: "Thầy A Hạc, em có chút muốn hát."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc rũ mắt xuống nhìn cô: "Muốn hát cái gì?"

Thư Niệm nghĩ nghĩ, cười híp mắt hát một bài rất hot gần đây, sau đó hỏi: "Em hát có sao không?"

Tạ Như Hạc trầm mặc vài giây, gật đầu: "Hát đi."

Thư Niệm vội vàng đem thanh âm đề thấp: "Vậy không thể để cho người khác nghe thấy."

"Không sao, hát đi."

"Người khác sẽ cười em."

"Không có người khác."

"Nói không chừng hiện tại liền có người khác ở đây, nhưng chúng ta không có chú ý tới."

Tạ Như Hạc vuốt vuốt đầu của cô, mặt không đổi sắc nói: "Vậy anh liền nói là anh hát."

"..."

Anh đều đã nói như vậy, Thư Niệm do dự một chút, lại tiếp tục hát khẽ bài hát. Rất nhanh, cô nhớ tới Album vừa mới nhìn thấy kia, ngừng tiếng hát, hỏi: "Album đầu tiên của anh là « ta niệm » sao?"

Tạ Như Hạc bước chân dừng lại: "Album đầu tiên?"

"Ừ." Thư Niệm đánh cái buồn bực nắc, "Album đầu tiên."

"Không phải."

Thư Niệm nhú mày lại: "Nhưng tên nó là như vậy mà."

Tạ Như Hạc nói: "Không phải cái này."

"Em trước đó đều đã tra, album tên là « ta niệm »."

"Em tra không đúng."

Thư Niệm khoe miệng tiu nghỉu xuống, buồn bực nói: "VẬt tên là gì?"

"Tên là." Tạ Như Hạc cười khẽ, "Niệm Niệm của anh."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Edit: Je

Beta: Mowx

Nghe vậy, Thư Niệm ngẩng đầu lên, cảm xúc sa sút nháy mắt tản đi. Cô liếm liếm môi, gia tăng lực đạo nắm tay anh, biết mà còn hỏi: "Niệm? Là "Niệm" trong chữ nào?."

Tạ Như Hạc nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô. Mặt mày của anh tuấn tú, thành thật đáp: "Niệm trong Thư Niệm."

"À, hóa ra là "Niệm" này."

Bởi vì uống rượu, mặt Thư Niệm đỏ bừng, gương mặt bị ánh đèn mờ nhạt choáng nhiễm. Cô đột nhiên đi đến trước mặt anh, cả người nhảy vào trong ngực anh.

Tạ Như Hạc theo bản năng ôm lấy người cô.

Thư Niệm cười híp mắt ngẩng đầu: "Thật sự là của anh."

Nghe cô nói thế, Tạ Như Hạc cúi đầu nhìn cô chăm chăm, đột nhiên cười ra tiếng, sau đó dùng lòng bàn tay vuốt vuốt đuôi mắt cô: "Ừm, anh biết là của anh."

Thư Niệm suy tư, ngần ngừ đem hai tay đều nhét vào trong lòng bàn tay của anh: "Của."

Tạ Như Hạc thuận theo phối hợp: "Anh."

Thư Niệm giống như trẻ con, nói tiếp: "Của anh."

Tạ Như Hạc vuốt tóc mái trên trán cô, ngữ khí dịu dàng mà dung túng: "Ừm, của anh."

Thư Niệm nghiêng đầu một chút, cảm thấy có cái gì không đúng, nghiêm túc nhắc nhở anh: "En nói hai cái."

Tạ Như Hạc trầm mặc hai giây: "Của anh, của anh."

Rất nhanh, Thư Niệm từ trong ngực anh lui ra, dắt anh đi lên phía trước: "Mấy giờ rồi?"

Tạ Như Hạc cúi liếc mắt nhìn thời gian: "Chín giờ."

Thư Niệm gật đầu: "Cảm ơn."

"Về nhà thôi."

"Sao anh không hỏi em?" Thư Niệm rất nghiêm túc nhìn anh, "Vì sao lại nói cảm ơn với anh?"

Tạ Như Hạc sững sốt một chút, còn tưởng rằng vì anh nói giờ nên cô mới nói cảm ơn. Anh suy tư, ngoan ngoãn hỏi: "Vì sao em lại cảm ơn?"

Thư Niệm mấp máy môi, như bà cụ non, rất nghiêm túc nói: "Cảm ơn anh vì đã thích em."

"Hả?"

Nhìn xem nét mặt của cô, khóe miệng Tạ Như Hạc giương lên, "Tại sao lại vì thế mà nói cảm ơn?"

"Chính là cảm thấy, đây là chuyện đáng giá để cảm ơn."

Cảm ơn vì anh đã kiên trì thích cô nhiều năm như vậy.

Đây có lẽ là món quà lớn nhất trong đời mà ông trời ban tặng cho cô.

- Bởi vì Thư Niệm ngây ngốc trong phòng thu một thời gian rất dài, ngần ngừ gần nửa ngày. Cô không muốn để cho Tạ Như Hạc dùng toàn bộ thời gian để chờ cô, cho nên trong ngày hôm đó, cô chủ động nói lời với anh, đến giờ tan làm cô sẽ gọi điện thoại cho anh.

Sau đó anh đến đón cô.

Tạ Như Hạc ngay từ đầu còn không quá đồng ý, coi như Thư Niệm nói như vậy về anh vẫn giống thường ngày chờ ở bên ngoài. Nhưng nhiều lần, anh sợ Thư Niệm tức giận, nên chỉ có thể đồng ý.

Cầm máy tính, đến quán cà phê gần đó, ngồi đấy nửa ngày.

Liên tiếp một tháng, Thư Niệm tiến độ dần dần hoàn thành đến không sai biệt lắm.

Hôm nay, Thư Niệm giống như mọi ngày đi tới phòng thu âm. Buổi biểu diễn của cô không còn nhiều thời gian, ý của Hoàng Lệ Chi là cho cô hôm nay ghi âm xong hết toàn bộ.

Thư Niệm ghi âm được một nửa.

Mấy ngày sau đó, Miêu Mạn đại khái là thời gian rảnh, xuất hiện ở phòng thu, đem còn lại tiến độ hoàn thành. Cô vốn ít xuất hiện trong phòng thu, Thư Niệm nghe Hoàng Lệ Chi, chiều theo lộ trình của Miêu Mạn, đem bài hát ghi xong liền nhường lại phòng thu âm.

Thư Niệm đi đến trong phòng nghỉ, cầm chai nước uống một ngụm, nhắn Wechat cho Tạ Như Hạc. Không bao lâu, cô đứng dậy, dùng một bên thiết bị đối khẩu hình.

Không biết qua thời gian bao lâu, Thư Niệm ra khỏi phòng.

Trong phòng không có nhà vệ sinh, nhưng tòa nhà này mỗi tầng đều có nhà vệ sinh công cộng. Trước đó, thừa dịp thời gian này, Thư Niệm còn chạy

đến nói với Tạ Như Hạc mấy câu.

Nghĩ tới đây, Thư Niệm lại lấy điện thoại di động ra, buồn bực ngán ngẩm nhìn cho Tạ Như Hạc một cái vè mặt (*icon trên wechat). Lực chú ý của cô đều ở trên điện thoại di động, dùng ánh mắt còn lại nhìn đường.

Tạ Như Hạc trả lời rất nhanh: "Làm sao vậy?"

Không đợi Thư Niệm trả lời, cô đột nhiên chú ý tới cuối hành lang, cũng chính là bên cạnh phòng vệ sinh, một người đàn ông đứng đấy. Vào ngày nắng nóng như vậy, anh ta mang mũ cùng khẩu trang, nhìn qua đặc biệt quái dị.

Thư Niệm chỉ nhìn thoáng qua, rất nhanh lại lần nữa cúi mắt xuống.

Nhưng lại cảm thấy người kia khá quen, không có vài giây lại giương mắt nhìn sang.

Vừa lúc cùng người kia đối mắt.

Trong nháy mắt, Thư Niệm cũng nhận ra anh ta là ai.

Là Từ Trạch Nguyên.

Từ Trạch Nguyên đại khái là gọi điện thoại cho người khác, nhưng đầu dây kia chậm chạp không có nhận. Cách khẩu trang đều có thể nhìn ra giờ phút này anh ta mười phần không kiên nhẫn, tâm tình rất kém cỏi, lông mày vo thành một nắm.

Lúc nhìn thấy Thư Niệm, ánh mắt của anh ta dừng lại, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Giống như là không nhận ra cô, Từ Trạch Nguyên trực tiếp dời ánh mắt đi chỗ khác.

Thư Niệm không có chú ý tới anh ta không thích hợp, trả lời tin nhắn của Tạ Như Hạc: "Em xem thử anh đang làm gì"

Nửa phút đồng hồ sau, Tạ Như Hạc gửi tới một video, quay chính là quang cảnh xung quanh chỗ anh, cuối cùng chính là mặt anh. Đại khái là do ánh sáng, trên mặt của anh không mang biểu tình gì, lại không lộ vẻ lạnh lùng. Sau đó, Tạ Như Hạc gửi một câu: "Xem video."

Thư Niệm: "Xem video gì?"

Tạ Như Hạc: "Video em phối âm"

Nhìn thấy lời này, Thư Niệm tâm tình đột nhiên trở nên rất tốt. Miệng của cô vênh lên, cao hứng hỏi: "Nhìn cái nào nha? Làm sao anh biết em phối âm?"

Vừa lúc đi đến cửa phòng vệ sinh.

Thư Niệm đem di động bỏ vào trong túi, đi vào.

Đội nàng lúc đi ra, phát hiện Từ Trạch nguyên vẫn còn đang đứng ở chỗ cũ, nhưng đã không có tiếp tục gọi điện thoại. Anh ta cúi thấp đầu, vành nón che đi biểu lộ trên mặt, lướt lướt điện thoại.

Thư Niệm suy đoán anh ta hẳn là đến tìm Miêu Mạn, không có quá để ý. Cô xoay người, dùng khăn giấy cầm trên tay lau khô nước, hướng phòng thu âm đi, sau đó lấy điện thoại di động ra.

Cô muốn đến gặp Tạ Như Hạc.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, theo đó có một lực đạo rất mạnh, bắt lấy tay Thư Niệm. Cô không có phòng bị, cũng không kịp phản ứng, điện thoại trực tiếp rơi trên mặt đất.

Bởi vì hành động bất thành linh này, hô hấp Thư Niệm như ngừng lại, trong cổ họng giống như là có vật gì ngăn chặn, không phát ra được âm thanh.

Nàng ngẩng đầu, trong mắt còn mang theo mờ mịt, cùng dần dần xông tới sợ hãi.

Một giây sau, nàng nhìn thấy Từ Trạch Nguyên sắc mặt căng thẳng, giống như giận đến cực hạn.

Từ Trạch Nguyên sắc mặt rất khó nhìn, gần từng chữ một: "Em không thấy anh?"

Thư Niệm thân thể trong nháy mắt cứng lại đến, dùng sức tránh thoát, không có hất được tay của anh ta ra. Trong lòng của cô dâng lên nỗi bất an cùng buồn bực, nói chuyện cũng lộ ra cứng nhắc, âm cuối có chút phát run.

"Anh muốn làm gì? "

"Anh chỉ muốn hỏi em vài vấn đề."

Từ Trạch Nguyên giọng điệu lạnh lạnh, "Em cùng Tạ Như Hạc ở cùng một chỗ?"

Thư Niệm dùng sức nhếch môi: "Có quan hệ gì tới anh."

"Anh nói anh có cảm thấy buồn nôn hay không? " Lời này của cô không khác gì là đang thừa nhận.

Từ Trạch Nguyên cười lạnh, sức lực nắm tay cô tăng thêm, trong miệng ác độc mà khó nghe, "Lúc ở bên tôi tay cũng không cho tôi nắm, tôi còn tưởng cô là tiểu bạch thỏ ngây thơ. Thế nào? Bây giờ ngược lại lại chủ động leo đến trên giường của người khác rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Bạn trai đến (Tiểu Tu)

Edit: Je - Beta: Vee

Mất Từ Trạch Nguyên trọn lên rất lớn, anh ta lấy khẩu trang xuống, không che giấu chút nào lộ ra mặt mình. Bộ dáng mang theo chút dữ tợn, mặt cũng phát đỏ, gân xanh trên trán nhô lên. Giống như cực kì hận Thư Niệm.

Lấy ngôn ngữ là lưỡi dao, dùng cái này tạo thành tổn thương cho cô. Phun ra chữ, nói ra được mỗi một cái từ, đều là cực đoan. Giống như là không có biện pháp, đi tới đường cùng, muốn để Thư Niệm cũng cảm thấy khó xử, muốn đem toàn bộ tâm tình của mình đem lên người cô.

Hi vọng trên khuôn mặt bình tĩnh của cô, cũng có thể xuất hiện một chút khác thường.

Lấy việc này để tìm đến thoải mái.

Người trước kia tạo nên hình tượng ôn hòa như ánh mặt trời giờ phút này hoàn toàn sụp đổ.

Có thể Thư Niệm không hiểu loại tâm tình này của hắn từ đâu mà tới. Từ đầu đến giờ, Thư Niệm cảm thấy mình chưa hề đối với Từ Trạch Nguyên làm cái gì tội ác tày trời. Chỉ ít giờ này khắc này, cô đứng trước mặt anh ta, nghe anh ta đồ xuống chỉ trích, cũng không có cảm thấy khó xử.

Chỉ bởi vì anh ta có thể nói ra như vậy, khó có thể tin đến nói không ra lời.

Ở bên nhau là anh ta đề nghị. Chia tay cũng là anh ta đề nghị.

Về sau gặp lại, anh ta lại yêu cầu quay lại.

Thư Niệm cũng không có cho ra lập lờ nước đôi đáp án, là nghiêm túc cự tuyệt. Sau đó cô trải qua cuộc sống của mình, không có chủ động đi trêu chọc Từ Trạch Nguyên, chỉ là cùng người mình thích ở chung một chỗ. Lại thành lý do để anh ta công kích cô.

Thư Niệm bao giờ bị người khác ở trước mặt nói lời khó nghe như vậy. Cô cúi đầu, mím chặt môi, dùng một cái tay khác vạch ngón tay của anh ta, cố sức muốn tránh khỏi.

Lực đạo của anh ta không có chút nào giảm bớt, bóp làm Thư Niệm cảm thấy xương cốt đều giống như muốn gãy. Mà cô một tiếng cũng không kêu lên.

Bộ dáng Thư Niệm càng bình tĩnh, Từ Trạch Nguyên càng cảm thấy tức giận. Hắn nhìn chăm chăm mặt cô, lời nói ra không biết có hay không suy nghĩ qua, không có chút tốt để nói: "Sớm biết cô là người như vậy, tôi còn phí cái gì sức lực? Sớm chia tay cô, con mẹ nó quá tiện cho tên phạm nhân giết người kia."

Nghe nói như thế, Thư Niệm động tác dừng lại. Gặp nét mặt của cô rốt cục có biến hóa, Từ Trạch Nguyên trong lòng hiện lên một trận khoái ý, tâm tình lại không khỏi hơi buồn phiền: "Tại sao không nói chuyện?"

"Từ Trạch Nguyên." Thư Niệm ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi, "Anh biết anh đang nói gì sao."

"Tôi biết tôi mới nói." Từ Trạch Nguyên gần từng chữ một, "Làm lão tử như một thằng ngốc, ở bên ngoài ghi chương trình còn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến cô, mẹ."

Vừa dứt lời.

Thư Niệm chợt nâng lên một cái tay khác, dùng hết toàn lực tát anh ta một bạt tai. Khóe mắt của cô đỏ lên, ngũ quan căng thẳng, bộ dáng nhìn vẫn như cũ không có chút hung dữ nào, toàn thân lại đầy gai. Sợ hãi của cô vào giờ phút này tan đi, giọng điệu lạnh đến run lên. "Anh mạo phạm tôi."

Bởi vì cô không có báo trước hành động, Từ Trạch Nguyên đầu lệch ra, lực đạo trên tay không tự chủ được buông lỏng. Hắn sững sờ mấy giây, sau đó

dùng đầu lưỡi liếm quai hàm, tức giận đến cười ra tiếng: "Tôi quá nể mặt cô rồi?"

Thư Niệm thuận thế tránh đi anh ta, giống như là không nghe thấy, đi đến bên cạnh nhặt lên điện thoại di động của mình.

Một cái tát này khiến lý trí của Từ Nguyên Trạch có chút trở về. Giống như ủy khuất đến cực hạn, Từ Trạch Nguyên âm lượng đề cao: "Thư Niệm, anh rốt cuộc làm gì sai? Cũng bởi vì khi đó anh chia tay em?"

Thư Niệm kiểm tra điện thoại, màn hình một góc đã vỡ, còn xuất hiện vài vết nứt. Cô hít mũi một cái, vừa mở điện thoại vừa hướng đến phòng thu âm bên cạnh đi.

Từ Trạch Nguyên nâng chân theo sau, giọng điệu mười phần táo bạo: "Em cho rằng khi đó chỉ có em đau lòng? Anh cũng rất đau lòng được không?"

"..."

"Em không cùng anh liên lạc, chuyện gì xảy ra cũng không nói cho anh biết, tin tức của em đều là anh từ trong miệng người khác biết được." Từ Trạch Nguyên nói, "Hơn nữa loại chuyện này không dễ nghe. Anh nghe được những lời kia, anh cũng cảm thấy rất khó chịu."

Thư Niệm nắm chặt điện thoại di động, phản bác anh: "Tôi không có cảm thấy khó xử."

"Em không cảm thấy khó xử, vậy sao em lại không đến trường?"

"..."

"Anh cho rằng em nói chia tay là tạm thời kích động, anh sau đó vẫn gọi điện thoại cho em, em cũng không có nghe. Em như vậy có phải hay không đối với anh không công bằng?"

Thư Niệm không nghĩ nói nhiều với anh, gia tăng bước chân. Từ Trạch Nguyên không có lại đi theo cô, dừng bước, đứng tại chỗ. Anh nhìn chăm chăm bóng lưng của cô, đột nhiên toát ra câu: "Bạn trai bây giờ của em, A Hạc, có biết em đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe nói như thế, Thư Niệm quay đầu bình tĩnh nói: "Anh ấy cùng anh không giống."

"Cùng anh không giống?" Từ Trạch Nguyên cười, "Đó chính là biết rồi?"

"..."

"Không giống, là bởi vì tình huống hiện tại cùng trước đó cũng không giống nhau." Từ Trạch Nguyên con mắt đen nhánh âm u, vò đã mẹ không sợ vỡ nói, "Nếu như tình huống giống nhau đâu."

Thư Niệm thu tầm mắt lại, lặp lại một lần: "Anh ấy cùng anh không giống."

"Anh nghe Nguyễn Hi Đồng nói rồi." Từ Trạch Nguyên giọng điệu nhẹ nhàng, "Tinh thần của em có chút vấn đề?"

"..."

"Hiện tại bạn trai em có thể tiếp nhận, nhưng anh ta có thể tiếp nhận cả đời?"

Thư Niệm mặt không thay đổi nhìn anh: "Anh muốn nói cái gì."

Từ Trạch Nguyên chân thành nói: "Chia tay anh ta. Trở về bên cạnh anh."

Nửa bên mặt của anh ta bởi vì vừa bị cô tát một cái, đã đỏ lên, bộ dáng có chút chật vật. Có lẽ là bởi vì trong khoảng thời gian ngắn tức giận lên, giọng điệu của Từ Nguyên Trạch nói chuyện có chút hơn người khác một bậc.

Thư Niệm không khỏi có cảm giác buồn nôn, chính muốn bước nhanh đi trở về phòng thu âm thời điểm.

Ánh mắt liếc qua đột nhiên chú ý tới cách đó không xa đứng một người. Thư Niệm vô ý thức quay đầu.

Là Miêu Mạn.

Không biết đứng ở đó bao lâu, lúc này trên mặt của cô không có bất kỳ cái gì biểu lộ, chỉ là yên lặng nhìn lấy hai người bọn họ, bộ dáng giống như là mưa gió sắp đến.

Theo ánh mắt Thư Niệm, Từ Trạch Nguyên cũng chú ý tới Miêu Mạn. Ánh mắt anh ta dừng lại, giống không có phát sinh bất cứ chuyện gì đồng dạng, vân đạm phong khinh nói: "Mạn Mạn, một mực điện thoại cho em đâu, làm sao không có nhận?"

Không khí dừng lại vài giây.

"Ồ phòng thu âm, không phải đã nói cho anh sao? Làm sao còn gọi?"

Miêu Mạn trong nháy mắt nở nụ cười ngọt ngào, đi đến Từ Trạch Nguyên trước mặt, "Cứ như vậy nhớ em sao"

Từ Trạch Nguyên giờ tay lên, giống như là muốn sờ sờ đầu của cô: "Ừ, nhớ em"

Không đợi anh ta đụng đến Miêu Mạn, Miêu Mạn đột nhiên bắt tay anh ta, một cái tay khác đồng thời giờ lên, hung hăng tát anh ta một bạt tai: "Tôi nhớ mẹ anh ấy!"

"..."

Từ Trạch Nguyên kinh ngạc nhìn cô ấy.

"Lão tử già ngon ngọt anh liền coi lão tử là con cóc rồi?"

Giống như là không đủ dũng cảm, Miêu Mạn lại hướng một bên mặt khác của hắn tát một bạt tai, "Tôi thật sự là mất mù, cho rằng anh vẫn là người thẳng thắn, tôi phục rồi. Bắt nạt con gái người ta mẹ nó anh còn có mặt sao?"

Từ Trạch Nguyên rõ ràng lời của cô, biểu lộ trở nên rất khó coi.

"Em có nói đủ chưa."

"Nói đủ rồi." Miêu Mạn cười lạnh, lần nữa giờ tay lên, "Chưa đánh đủ."

Từ Trạch Nguyên tay mất lạnh lẽo bắt lấy tay của cô: "Con mẹ nó cô có bệnh?" Miêu Mạn tay trượt đi, bắt lấy cánh tay của hắn, mà phía sau lưng qua thân cho hắn một cái ném qua vai.

Bành một tiếng.

Từ Trạch Nguyên ném tới trên mặt đất. Thư Niệm mờ mịt nhìn một cảnh trước mắt, nhất thời không biết nên phản ứng sao.

Miêu Mạn mở mày mở mặt đập anh ta một cước, sau đó thở hắt ra, cười hi hi nói: "Ngu xuẩn, không biết tôi là vận động viên chuyển diển viên sao?"

"..."

Nói xong, Miêu Mạn giữ chặt tay Thư Niệm: "Đi, Hoàng lão sư tìm cô đây."

Thư Niệm đi theo cô, đối với chuyện phát triển đến nông nổi này cảm thấy không biết làm sao, thận trọng nói: "Cảm ơn cô."

Miêu Mạn nói: "Không cần."

Thư Niệm vốn cho là Miêu Mạn sẽ hiểu lầm, sau đó có thể sẽ ngay tiếp theo đối cô cũng gây khó khăn.

Cô do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Cô không khó chịu sao?"

"Khó sở?" Miêu Mạn nghĩ nghĩ, "Giống như có một chút."

"Cô không nên quá..."

"Thật vất vả đến một người theo đuổi tôi, kết quả lại là tra." Miêu Mạn thở dài, "Tôi đây là cái gì thể chất. Tôi còn khổ tâm xếp vào cái Thịnh Thế bạch liên, lãng phí tinh lực của tôi."

"..." Thư Niệm đột nhiên nhớ tới Kha Dĩ Tinh.—— "Hai người bọn họ giống như vừa nhìn liền vừa ý. Bất quá tôi cảm giác là Miêu Mạn đơn phương, ai, cũng là người đáng thương."

Miêu Mạn buông tay Thư Niệm ra, cúi đầu lấy điện thoại di động ra, không biết đang làm cái gì: "Cô đừng để ý đến tên cận bã kia nói, ung thư giai đoạn cuối. Tôi ghét nhất loại đàn ông này, nghĩ lại đã muốn nôn."

Nghĩ đến Từ Trạch Nguyên lời vừa rồi, Thư Niệm tâm tình y nguyên rất tội tệ: "Ừm, cảm ơn."

Miêu Mạn ngón tay ở trên màn hình gõ lấy: "Kỳ thật tôi biết cô."

Thư Niệm giương mắt: "A?"

Miêu Mạn nói: "Con gái tôi đề cập cô với tôi."

"..." Thư Niệm nuốt một ngụm nước bọt, nhìn xem Miêu Mạn tuổi trẻ mặt, trước đó cũng mất giải qua tin tức của cô, chậm lụt nói, "Cô có con gái?"

"Hả? Nó không nói với cô về tôi sao?"

"Là..."

"Kha Dĩ Tình."

Thư Niệm thần sắc sững sờ: "Tuổi của hai người hình như không chênh lệch nhiều."

Miêu Mạn nói: "Hả? Đúng a. Con bé nhất định phải gọi tôi là ba ba mà, tôi cũng không có cách nào."

"..."

Miêu Mạn nhìn chăm chăm mặt của cô, cười nói: "Nghe con bé nói, bạn trai của cô là A Hạc?"

Thư Niệm biên độ nhỏ gật đầu.

Cô ấy ngoẹo đầu, hướng Thư Niệm nháy mắt mấy cái: "Có thể kí tên cho tôi không?"

"... Có thể."

Đi đến cửa phòng thu âm.

Bởi vì Miêu Mạn cùng Kha Dĩ Tình quan hệ nghe vào tựa hồ không sai, Thư Niệm suy tư, nhin không được hỏi: "Tôi trước đó nghe Kha Dĩ Tình nói, các cô cùng nhau lên tổng nghệ, cô là đơn phương thích Từ Trạch Nguyên..."

"Con bé khoác lác như vậy?" Miêu Mạn đánh gãy cô, ngay thẳng nói, "Thật là cái gì cũng có thể nói. Nó chính là không theo đuổi được anh cảnh sát kia, muốn kéo theo tôi mất mặt."

"..."

"Ai, con gái ngốc." Miêu Mạn ngạo mạn thổi thổi móng tay, "Bộ dạng như thế xấu còn dám đuổi theo người ta, đây không phải tự tìm tai vạ sao?"

"..."

-

Miêu Mạn tiến độ còn chưa hoàn thành. Nhưng tựa hồ cô cũng không gấp, cảm thấy mình phát huy quá kém, sẽ chiếm dùng rất nhiều thời gian, chủ động nói ra nhượng lại Thư Niệm phòng ghi âm để cô ghi.

Điện thoại của Thư Niệm vừa bị ném như vậy, màn hình có chút không nhạy rồi. Cô miễn cưỡng trả lời Wechat cho Tạ Như Hạc, sau đó liền tiến vào trong phòng, đem còn lại buổi ghi âm hoàn thành.

Bởi vì phần còn lại cũng không nhiều, rất nhanh Thư Niệm liền hoàn thành tất cả tiến độ.

Cô ra phòng thu âm, uống một hộp nước, lại cầm điện thoại di động lên nhìn. Sau đó đem đồ vật thu thập xong, chuẩn bị rời đi.

Thư Niệm nói với Tạ Như Hạc một tiếng: "Em hiện tại có thể đi rồi, em xuống dưới tìm anh."

Tạ Như Hạc lập tức trả lời: "Anh đi lên."

Thư Niệm trả lời: "Vậy em ở thang máy đợi anh."

Thư Niệm đeo túi lên, cùng những người khác nói tạm biệt, ra phòng thu âm. Bởi vì vì lúc trước chuyện phát sinh, lồng ngực của cô giống như là có đồ vật gì chặn lấy, luôn cảm thấy sẽ có chuyện không tốt phát sinh.

Cô vô ý hướng bốn phía nhìn, không có lại nhìn thấy Từ Trạch Nguyên bóng người, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Thư Niệm đi đến thang máy trước.

Chú ý tới trong đó một bộ thang máy đã từ lâu một đi lên trên.

Thư Niệm nhìn chăm chăm mấy cái chữ kia, đi theo nó tần suất đếm lấy: "Bốn, năm, sáu..."

"Đỉnh" một tiếng.

Cô thấp giọng nói: "Bạn trai đến."

Cửa thang máy hướng hai bên kéo ra. Như cô dự liệu, Tạ Như Hạc từ giữa đầu đi tới.

Nhìn thấy Thư Niệm, anh giương mắt, đang muốn nắm tay của cô. Một giây sau, ánh mắt của anh dừng lại, chú ý tới cô tay phải một vòng đều tím xanh.

Tạ Như Hạc mắt sắc tối xuống: "Chuyện gì xảy ra."

Thư Niệm liếm liếm môi, trầm trầm nói: "Vừa mới gặp được Từ Trạch Nguyên."

Tạ Như Hạc nắm chặt cổ tay của cô, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, không có lên tiếng, nhưng khí tức rõ ràng lạnh xuống. Sau một lúc lâu, anh nhìn về phía Thư Niệm, giống như đứa bé nhà mình bị người ta khi dễ, thấp giọng hỏi: "Anh ta làm?"

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: À Vậy chẳng phải lãng phí

Edit: Je - Beta: Vee

Chẳng biết tại sao.

Vào lúc nhìn thấy anh, lúc anh chủ động dò hỏi chính mình, Thư Niệm nguyên bản một mực kèm chế úy khuất không khỏi lại xuất hiện, vành mắt cũng dần dần phát đỏ.

"Ừ, anh ta không hiểu sao liền mắng em." Thư Niệm rũ đầu xuống, thanh âm mang theo giọng mũi, đưa đi động cho đưa cho anh nhìn, giống như là cáo trạng, "Điện thoại cũng ném."

Tạ Như Hạc tiếp nhận điện thoại di động của cô, lật nhìn mấy lần. Phát giác được màn hình có chút đơ đơ, anh đem điện thoại của mình nhét vào tay Thư Niệm, thấp giọng nói: "Trước dùng cái này."

Thư Niệm nhẹ gạt đầu.

Bởi vì hai người dừng lại, cửa thang máy tự động khép lại, sau đó lục đục đi lên trên. Bên cạnh ngẫu nhiên có người đi vào, ánh mắt không tự giác bị bọn họ hấp dẫn, rất nhanh lại vội vàng rời đi. Tạ Như Hạc kiểm tra một cái tay khác của cô, hỏi: "Trừ nơi này, còn có chỗ nào bị thương sao?"

Thư Niệm lắc đầu: "Không có."

Tạ Như Hạc nghiêng người sang đi ấn thang máy chuyển về khóa, chậm rãi thở hắt ra: "Anh ta mắng em cái gì rồi?"

Thư Niệm nói không nên lời, y nguyên cúi đầu, không có lên tiếng. Thấy thế, Tạ Như Hạc có chút cúi người, cúi đầu nhìn cô. Anh nghiêng đầu, đối đầu tầm mắt của cô, giữa lòng mây lệ khí dần dần tán đi, thấp giọng nói: "Không nên không vui."

Thư Niệm hít mũi một cái, đem nước mắt ghen trở về.

Tạ Như Hạc dùng đầu ngón tay xoa xoa khóe mắt của cô, khóe môi cong lên, thanh âm nhẹ nhàng, lại lặp lại một lần: "Niệm Niệm không nên không vui."

Thư Niệm nhìn chăm chăm anh, mắt hình tròn mà lớn, khóe mắt hơi hơi rũ xuống, giống như con chó nhỏ. Cô gương mặt nhìn anh, trong mắt còn nổi hơi nước, nhìn vô cùng đáng thương.

Tạ Như Hạc thanh tuyến hơi cam, giọng điệu thân mật mà mỏng lạnh. "Anh đều xử lý xong rác giúp em."

-

Hai người ra tòa cao ốc.

Thư Niệm cảm xúc thoáng bình phục chút. Trừ Từ Trạch Nguyên nói những cái kia lời khó nghe, Thư Niệm nói không nên lời, cái khác cô đều nói sơ lược lại cho Tạ Như Hạc nghe: "Em mới vừa từ trong nhà vệ sinh ra, hần lại đột nhiên tới nắm tay của em, sau đó..."

"Ừm."

"Về sau, Miêu Mạn thấy được." Thư Niệm dùng sức xoa mắt, "Bọn họ còn giống như không phải tình nhân, hẳn là Từ Trạch Nguyên còn đang theo đuổi Miêu Mạn. Cô ấy tới đánh Từ Trạch Nguyên, còn mắng anh ta."

"Mắng em sao?"

"Không có." Thư Niệm thành thật nói, "Cô ấy còn che chở em, là người tốt."

Tạ Như Hạc lại từ một tiếng: "Vậy là tốt rồi."

"Dù sao đều đi qua, em cũng không bị đến tổn thương gì." Thư Niệm trầm mặc một hồi lâu, nhớ tới Tạ Như Hạc lời vừa rồi, "Anh đừng đi tìm anh ta."

Tạ Như Hạc ngừng tạm, không có trả lời.

Thư Niệm hít mũi một cái: "Chúng ta tự lo cuộc đời của mình là được rồi."

Anh rũ mắt, hững hờ đáp một tiếng. Thư Niệm bị Tạ Như Hạc nắm, hướng bãi đỗ xe đi. Cô cưỡng ép đem sự tình trước đó xóa đi, dời đi chủ đề: "Lúc em ở trong phòng thu, anh về nhà sao?"

"Không phải." Tạ Như Hạc chỉ cái phương hướng, "Anh ở trong quán cà phê bên kia."

"Anh không có trở về sao?"

"Không có."

"..." Thư Niệm cảm xúc lại xuống dốc, "Em cảm thấy em chiếm dụng rất nhiều thời gian của anh."

"Hả?" Tạ Như Hạc không có cảm thấy cái này có vấn đề gì, giọng điệu thân nhiên, "Em không cần, thì lúc này mới lãng phí."

Thư Niệm hỏi: "Nhưng không phải anh phải viết lời sao?"

"Ở đâu cũng có thể viết."

Đi đến xe bên cạnh, Tạ Như Hạc thay Thư Niệm mở cửa ghế phụ. Đợi sau khi cô lên xe, anh mới đóng cửa lại, đi bên kia.

Ngồi ở trong xe Thư Niệm chú ý đến động tĩnh của anh.

Tạ Như Hạc bước chân ngừng lại, giống như là nhìn thấy người nào, ánh mắt định tại nơi nào đó. Cũng không lâu lắm, anh mở cửa xe ra, nói với Thư Niệm: "Anh đi mua cho em cốc trà sữa."

Thư Niệm sững sốt, nhỏ giọng nói: "Hiện tại em không muốn uống."

Tạ Như Hạc hỏi: "Vậy muốn ăn cái gì không?" "Muốn uống một hộp sữa đậu nành." Thư Niệm đã buộc lại dây an toàn, nói đến đây lại cúi đầu muốn mở ra, "Em đi cùng với anh, thuận tiện ——"

"Không cần." Tạ Như Hạc đánh gãy cô, mặt không đổi sắc nói, "Bên ngoài quá nắng, em ở đây chờ anh. Anh rất mau trở lại."

Thư Niệm chân chờ thu tay lại, nhìn một chút bên ngoài ánh mặt trời chói mắt.

Sau đó, bên tai truyền đến Tạ Như Hạc đóng cửa xe thanh âm.

Thư Niệm theo cửa sổ nhìn về phía bóng lưng anh, tự hỏi kẻ bên này có cái gì của hàng đồ ngọt. Cô cúi đầu, mở ra túi, đem bên trong điện thoại lấy ra. Nhìn thấy cái này, Thư Niệm mới nhớ lại, Cô cùng Tạ Như Hạc đổi điện thoại đi động với nhau.

Thư Niệm chưa từng dùng điện thoại của Tạ Như Hạc, cũng rất ít đụng. Đầu óc của cô bỗng nhiên chấp mạch, thói quen dùng vân tay giải khóa. Nằm ngoài dự liệu của cô, thế mà mở khóa. Trên màn hình là giao diện trò chuyện cùng cô trên Wechat.

Sắc mặt Thư Niệm ngưng lại, tưởng rằng Tạ Như Hạc không có thiết trí khóa màn hình.

Cô dẫn động mà lại tắt màn hình, nghĩ thử một lần nữa.

Trực tiếp theo nguồn điện khóa thấp sáng màn hình, lại phát hiện là phải điền mật mã vào.

Thư Niệm chân chờ dùng vân tay mở khóa. Trong nháy mắt mở khóa. Thư Niệm trừng mắt nhìn, có chút mờ mịt, không biết Tạ Như Hạc lúc nào ghi vào vân tay cô. Cô không có lại nghĩ chuyện này, cho mình phát đầu Wechat: "Anh muốn đi đâu mua?"

Đợi vài giây, không thấy anh trả lời. Thư Niệm buồn bực ngán ngấm rời khỏi Wechat, ở màn hình chính quét một vòng.

Tạ Như Hạc trong điện thoại đi động không có cài phần mềm, phần lớn đều là tự cài, liền một cái trò chơi đều không có. Cô gãi gãi gương mặt, đột nhiên chú ý tới ở giữa Weibo. Cô do dự một chút, vẫn là ấn mở. Thư Niệm không có đi xem tin nhắn của Tạ Như Hạc. Cô mở ra Weibo topsearch nhìn thoáng qua, chú ý tới trước mười đầu, có bốn năm đầu đều là người quen biết tên —— 【 Miêu Mạn làm sáng tỏ 】 【 Miêu Mạn Từ Trạch Nguyên 】 【 Từ Trạch Nguyên phát mạt mạt Weibo 】 【 Kha Dĩ Tình phát giây xóa 】 【 Từ Trạch Nguyên bị đánh mặt 】

Cái này đứng đầu lại để cho Thư Niệm nhớ tới chuyện mới vừa rồi. Cô nhấp máy môi, vô ý thức ấn mở dòng tin hot nhất, ra ngày đầu tiên Weibo chính là Miêu Mạn phát. Hơn hai giờ trước đó Weibo. Đại khái chính là Miêu Mạn đánh Từ Trạch Nguyên hai bàn tay về sau đoạn thời gian kia.

@ Miêu Mạn: Không có đối tượng mập mờ, không có người thích, không có yêu đương. Gần đây bề bộn nhiều việc, không có thời gian sống ở ngoài trong ảo tung. [/ hình ảnh]

Bổ sung hình ảnh là Miêu Mạn tại phòng thu âm bên trong phối âm ảnh chụp.

Có đại V Kha Di Tình Screenshot bị giầy xóa Weibo. Kha Di Tình phát Miêu Mạn Weibo, bổ sung mấy chữ: Ô ô Mạn Mạn cả chúng ta thật đáng thương a cho tới bây giờ không có nói qua yêu đương ô ô ô ô ô.

Có lẽ là bị người đại diện phát hiện, lại có lẽ là đã quên cắt. Đầu này Weibo rất nhanh liền xóa bỏ.

Mà hôm qua, Từ Trạch Nguyên cũng phát Weibo, là Miêu Mạn gần nhất diễn viên chính một bộ phim truyền hình Screenshots, văn tự nội dung chỉ có hai chữ: Thật đẹp. Dưới đây bình luận lưỡng cực hóa. Một bên là Miêu Mạn fan hâm mộ, một bên khác là Từ Trạch Nguyên fan hâm mộ.

Miêu Mạn thuộc về đối tượng bị bôi đen cô vô cùng, tùy tiện nói một câu nói đều có thể bị người xuyên tạc thành ý tứ gì khác, bị người đen đến rồi tỉnh rồi mù. Nhưng trên thực tế, trừ diễn kỹ kém, cô ấy cũng không làm gì to tát cả. Fan hâm mộ tương ứng rất nhiều, sức chiến đấu cũng mạnh.

Mà Từ Trạch Nguyên từ khi hạ kia đương ca hát tiết mục, về sau lục tục ngo ngoe lên mấy cái tổng nghệ, nhiệt độ dù không cao như trước đó, nhưng lưu lượng y nguyên không thấp.

Hai người fan hâm mộ sức chiến đấu tương xứng, điên cuồng lẫn nhau xé. Nội dung khó coi.

Thư Niệm không có lại nhìn tiếp, thoát ra. Ngón tay của cô trong lúc lơ đãng điểm tới tin tức kia một cột, ánh mắt tùy ý quét qua, chợt thấy chưa chú ý người trong tin nhắn, chính có người gửi tới một tin nhắn: "A Hạc, Thư Niệm mà anh đề ý đến kia.... "

Nhìn chằm chằm câu nói kia, Thư Niệm ánh mắt ngưng hơn mấy chục giây. Đợi cô kịp phản ứng thời điểm, cô đã ấn mở kia cái tin. Người kia liên tiếp gửi mấy cái tin.

【 là bạn gái của anh?? 】

【 a a a a a anh thật sự yêu đương sao? Dự định công khai? 】

【 muốn khóc. 】

【 đúng, Thư Niệm này có phải là sinh viên của đại học Như Xuyên không? 】

【 hình như em biết cô ấy. 】

Xem đến phần sau hai câu nói, Thư Niệm hô hấp trì trệ, bóp điện thoại di động lực đạo tăng thêm, đại não trống không tắt đi Weibo giao diện. Cô phát ngốc một lát, sau đó mất nhìn thời gian. Đã qua nửa giờ, Tạ Như Hạc vẫn chưa về. Cũng không có trả lời cô.

Thư Niệm mở danh bạ, gọi điện thoại cho Tạ Như Hạc.

Vang lên ba tiếng. Đầu kia nhận. "Tạ Như Hạc."

Thư Niệm nhú mày, "Anh sao còn chưa có trở lại."

Tạ Như Hạc trầm mặc vài giây, nói chuyện hơi thờ hờn hờn: "Bây giờ trở về."

Thư Niệm nghĩ nghĩ, hỏi nói: "Là gần đây không có bán sữa đậu nành sao? Vậy không cần mua. Anh ở đâu? Em có thể trực tiếp lái xe đi tìm anh."

Tạ Như Hạc thanh âm thấp chút: "Anh không mua."

Thư Niệm không quá để ý: "Vậy không mua."

"Anh bây giờ đi về."

"Được."

"Thư Niệm" Tạ Như Hạc đột nhiên gọi cô.

"A?"

"... Em đừng nóng giận."

Thư Niệm không hiểu ra sao, cho là anh nói chính là việc sữa đậu nành: "Không có việc gì, em cũng không có rất muốn uống. Mà lại một hồi về nhà, về gần nhà mua là được."

Cô còn nghĩ nói mấy câu, ghé lái bên kia cửa có động tĩnh. Thư Niệm thuận thể nhìn lại.

Tạ Như Hạc mở cửa xe đi vào ngôi. Anh cúi đầu, không có nhìn Thư Niệm, trong đó một cái tay đặt ở trên tay lái, nhẹ giọng hỏi: "Bây giờ trở về nhà?"

Thư Niệm đang muốn nhìn anh, ánh mắt liếc qua nhìn thấy tay của anh, ánh mắt dừng lại.

Tạ Như Hạc tay thon dài thật đẹp, khớp xương rõ ràng, da trắng nõn. Giờ phút này đốt ngón tay chỗ đỏ lên, có vài chỗ còn rách da, toát ra tơ máu. Thư Niệm lúng ta lúng túng nói: "Tay của anh sao vậy?"

Nghe nói như thế, Tạ Như Hạc mới chú ý bên trên tay của mình, bàn tay không tự giác nắm lại, rất nhanh lại buông ra. Phát giác được mình không gạt được, anh nhận mệnh ngẩng đầu, nhìn về phía Thư Niệm.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Thư Niệm lúc này mới phát hiện khóe miệng của anh cũng đã nứt ra.

Hầu kết Tạ Như Hạc lên xuống, nói mà không có biểu cảm gì: "Ngã."

Thư Niệm chăm chú nhìn, do dự vạch trần anh: "Không giống ngã."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc bổ sung câu: "Sau đó đụng vào người ta."

"A, đụng vào người nào?"

"Từ Trạch Nguyên."

"..."

Vee: Các bạn dạo này bận lắm sao ? Chán luôn..

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Mau đi chết

editor: Je ~~~Beta: Leo Leo

Thư Niệm nhìn chăm chăm khóe miệng bị rách của anh, lần này không còn bị sự trấn định, thông dong của anh lừa gạt. Cô không lên tiếng, lấy khăn giấy trước mặt, mở dây an toàn, lại gần lau vết máu ở khóe miệng cho anh.

Trầm mặc như vậy làm Tạ Như Hạc có chút không biết làm thế nào.

Như đã làm sai chuyện gì, anh không dám động, toàn thân cứng đờ ngồi yên tại chỗ.

Trong xe nhỏ hẹp, ngăn cách với bên ngoài, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng không khí lưu động.

Trên xe không có nước sát trùng, chỉ có thể xử lý vết thương đơn giản một chút. Thư Niệm suy nghĩ một chút, thấm ít nước, rửa sạch sẽ miệng vết thương cho anh. Sau đó cầm tay của anh, nhìn chăm chăm vết rách da trên các đốt ngón tay.

Thư Niệm có chút thất thần.

Cô đột nhiên nhớ tới lúc trước.

Lúc trái tim chưa đủ chín chắn, ở độ tuổi cảm thấy thế giới xung quanh vô cùng hoàn mỹ, cô tin rằng trong lòng một người sẽ có một mặt u tối, sẽ chỉ sợ hãi những cái kia hư vô mờ mịt.

Thư Niệm nhớ rõ, sau khi cô liên tiếp nhận được đồ từ tay Trần Hàn Chính, cô sợ hãi một đoạn thời gian thật dài. Luôn cảm thấy từ một nơi bí mật gần đó, tại nơi cô không nhìn thấy, thì có một người toàn thân là máu, hung thần ác sát đang dòm ngó lấy cô.

Cô còn nhớ rõ, lúc nhìn thấy Trần Hàn Chính ở trường học, bộ dáng hẩn hủn húp mặt mũi, miệng vết thương hở ra: "Ngã một cái".

Cũng giống như vết thương trên tay và trên mặt của Tạ Như Hạc.

Sau khi cô lau sạch vết thương bầm cho anh xong, ánh mắt Thư Niệm quét trên gương anh một vòng." Anh còn chỗ nào bị thương không?"

Tạ Như Hạc trầm mặc vài giây, lắc đầu.

Thư Niệm đổi tờ khăn giấy, nhẹ giọng hỏi: "Anh đánh nhau cùng Từ Trạch Nguyên sao?"

Tạ Như Hạc liếm liếm khóe môi, lại quên mình vẫn còn vết thương, lông mày trong nháy mắt nhíu lại. Anh sờ cổ, không biết thái độ của cô là như thế nào, do dự ừ một tiếng.

So sánh với lúc trước, dường như anh không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Chỉ ít ở trước mặt cô vẫn là như vậy.

Không thêm để ý bất luận kẻ nào gây khó dễ, nói ác ý với anh, gần như thờ ơ. Nhưng nếu như đối tượng đổi thành cô, tất cả lại trở nên hoàn toàn khác biệt. Anh vĩnh viễn sẽ đứng trước mặt cô che chở cô, bảo vệ cô. Lúc cô bị bắt nạt, luôn giúp cô xả giận.

Anh vĩnh viễn che chở cô.

Thư Niệm vành môi kéo thẳng: "Hắn còn đánh anh sao?"

"Không có chú ý." Tạ Như Hạc nói, "Liên bị hắn đánh một cái."

Nghe vậy, thái độ không vui của Thư Niệm, biểu hiện được càng thêm rõ ràng: "Vậy hắn đâu?"

"Đã quên."

"Đã quên cái gì."

Tạ Như Hạc trên mặt không mang cảm xúc: "không cần nhắc, đã không biết đánh hắn bao nhiêu lần."

"..."

-

Lúc đầu chuyện này, Tạ Như Hạc muốn gạt Thư Niệm tự mình đi làm.

Dù sao trước mặt cô mới đáp ứng cô sẽ không đi tìm Từ Trạch Nguyên.

Nhưng đúng lúc phát hiện Từ Trạch Nguyên vẫn ở gần đây, phát hiện anh ta còn không có rời đi. Lý do không cần nghĩ cũng có thể đoán được là vì Thư Niệm.

Tạ Như Hạc chẳng muốn hao tâm tổn trí nghĩ đi tìm bóng hình anh ta ở đâu, dứt khoát trực tiếp giải quyết trước mặt nửa công việc trước.

Ngay từ đầu nhìn thấy Tạ Như Hạc, Từ Trạch Nguyên còn vờ vịt chào hỏi anh ân cần. Nhưng lúc Tạ Như Hạc đâm thẳng vào mặt hắn một quyền, hắn liền tháo luôn mặt nạ xuống.

Bởi vì liên quan đến chân, cho tới bây giờ, Tạ Như Hạc chủ yếu kiên trì huấn luyện mỗi ngày, trạng thái thân thể khá ổn. Nhưng do thời gian dài chưa từng đánh nhau, động tác cũng không quen tay.

Hoàn toàn trút lửa giận lên người Từ Trạch Nguyên

Cho nên, ngoài trừ vết thương trên miệng thì chân cũng bị thương.

Có lẽ biết chân Tạ Như Hạc trước đây đã bị thương. Càng về sau, mỗi quyền của Từ Trạch Nguyên đều đánh thẳng vào đùi anh.

Cuối cùng, Từ Trạch Nguyên bị Tạ Như Hạc kéo lấy cổ áo, không phản kháng nữa. Hắn nằm trên mặt đất, toàn thân đều đau, bỗng nhiên cười lên tiếng. Răng đập đến trong miệng da thịt, đầy miệng đều là máu.

Chặt vật lại xấu xí.

Rõ ràng là đã thua, nhưng lại cố ra vẻ mình là người thắng cuộc

Nhìn càng thêm thất bại.

"Cho anh." Từ Trạch Nguyên nôn một ngụm máu, nói, "Dù sao tôi cũng ngại bẩn."

Nghe vậy, giống là nghĩ đến cái gì, Tạ Như Hạc trong nháy mắt buông lỏng tay, cũng cười. "Ai bẩn?"

-

Chạy xe một đường về nhà.

Đi ngang qua cửa tiểu khu, Tạ Như Hạc đột nhiên dừng xe lại.

Thư Niệm giương mắt: "Thế nào?"

Tạ Như Hạc ngừng lại, thanh âm rất thấp, giống là có chút chột dạ: "Không phải muốn ăn sữa đậu nành hộp sao?"

"Ồ." Thư Niệm lắc đầu, "Không ăn."

Tạ Như Hạc tìm cái chỗ trống dừng xe, tháo dây an toàn. Chú ý tới ánh mắt Thư Niệm, anh nghiêng đầu, cảm ví: "Mua trước, em không ăn thì anh ăn."

Thư Niệm lập tức bắt lấy góc áo của anh, cũng cởi dây an toàn của mình.

"Em đi mua." Tạ Như Hạc nghĩ nghĩ, đang muốn nói "Vậy chúng ta cùng đi". Sau một lúc, Thư Niệm cứng nhắc, lại nói: "Bằng không em lại sợ anh cùng người khác đánh nhau."

"..."

Nói xong, Thư Niệm bước xuống xe trước.

Tạ Như Hạc nhếch môi, cũng cấp tốc xuống xe, đuổi theo bước chân Thư Niệm.

Cô không vui, hay mọi cảm xúc của cô từ trước đến nay đều hiện rõ lên mặt.

Từ trước đến nay, cảm thấy khó chịu với anh, cô liền biểu hiện trực tiếp ra.

Thư Niệm đi ở phía trước, đi được hai bước liền ngoái đầu lại, gặp anh theo sau mới cứng rắn thu tầm mắt lại, tiếp tục đi lên phía trước. Cô lấy điện thoại đi động trong túi ra, Nhét vào tay anh: "Trả lại cho anh."

Tạ Như Hạc ngu ngơ tiếp nhận. Anh không hề vọng Thư Niệm không vui, dừng mấy giây, đột nhiên nói: "Anh biết sai rồi."

Nghe nói như thế, Thư Niệm rầu rĩ nói: "Anh phải biết là anh đã làm sai rồi"

"..."

Nói xong, Thư Niệm nghiêng đầu nhìn anh: "Sao anh không nói chuyện."

Tâm trạng của Tạ Như Hạc không tốt lắm, sửa lại miệng: "Anh sai rồi."

"Hành vi của anh như thế là không tốt." Thư Niệm lại lần nữa nhìn về phía vết thương trên mặt anh, thật sự nói, "Thật sự không làm lớn chuyện."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc rù mắt, ừ một tiếng: "Anh biết."

"Anh lại không biết hấn ta bên kia còn có hay không những người khác." Thư Niệm không mềm lòng chút nào, tiếp tục dạy dỗ anh, "Anh có thể đánh được một mình hấn ta, nhưng nếu anh ta còn có người khác, phải làm sao?"

Tạ Như Hạc chột ngắc đầu, lúng ta lúng túng nói: "Em không phải giận anh bởi vì anh đánh Từ Trạch Nguyên sao?"

"..." Thư Niệm dừng lại, không bao lâu liền buồn bực nói, "Tại sao em lại giận vì cái này chứ." Tạ Như Hạc không nói chuyện.

"Em cũng đánh hấn ta." Thư Niệm nghĩ nghĩ, biểu lộ nghiêm túc lên, "Mặc dù đánh người là sai, nhưng đôi khi không nhịn được."

"..."

"Anh không cần để ý cái này."

"..."

-

Con giận Thư Niệm tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

Chỉ là nhấn mạnh với anh, về sau nếu như còn gặp được loại chuyện này, không có thể tự mình đi, nhất định phải nói cho cô. Lúc anh hứa xong, sắc mặt cô mới hòa hoãn một chút.

Sau đó, Tạ Như Hạc một lần nữa đưa di động đưa cho cô.

Thư Niệm mất nhìn, nhận lấy.

Tạ Như Hạc ôn hòa nói: "Anh vừa mới thử một chút, cái kia của em không dùng tốt lắm. Trước dùng đến cái này, sáng mai mua cái mới cho em."

Thư Niệm nói: "Sửa một chút là được, em cũng không có nhu cầu dùng nhiều lắm."

"Sáng mai đi sửa." Tạ Như Hạc nói, "Em dùng cái này, để anh liên hệ em."

Nghe nói như thế, Thư Niệm trừng mắt nhìn: "Điện thoại di động của anh ở đây, làm sao gọi em?"

Tạ Như Hạc lấy điện thoại di động của cô từ trong túi ra: "Anh dùng cái này."

Thư Niệm bối rối: "anh vừa nói là phải đi sửa à?"

Tạ Như Hạc nói mà không có biểu cảm gì: "Nhưng anh phải liên lạc với em."

"..." Thư Niệm chần chờ nói, "Không phải là nó dùng không được tốt sao?"

Tạ Như Hạc gật đầu: "Bằng không thì mua cái mới?"

Nếu như mua điện thoại cho Tạ Như Hạc, Thư Niệm suy nghĩ một chút rồi đồng ý: "Vậy thì mua."

- Hai người đến cửa hàng đồ ngọt mua đồ xong, sau đó liền trở về nhà.

Vừa đúng lúc ăn cơm tối. Tạ Như Hạc giúp Thư Niệm mở hộp sữa đậu nành, rót cho cô chén nước ấm, sau đó liền đứng dậy tiến vào phòng bếp.

Thư Niệm tải mấy trò chơi trên điện thoại di động của Tạ Như Hạc, vụng về chơi, uống sữa đậu nành xong. Cô không có chuyện gì làm, dứt khoát vào trong phòng bếp cùng chuẩn bị cơm tối với anh.

Đứng bên cạnh, Thư Niệm nhìn động tác thái thịt thuần thục của anh, mắt phải đột nhiên nháy cái, rồi dừng lại. Cô luôn cảm thấy kì lạ, nhìn không được nói: "Anh cẩn thận chút, không là cắt vào tay"

Dáng vẻ Tạ Như Hạc chuyên chú: "Được."

Thư Niệm lại nhìn một lúc, tự giác ôm chỗ cây rau bắp cải đi rửa, có chút không yên lòng

Tình trạng này kéo dài cho đến khi ăn tối xong

Nghĩ rằng hôm nay gặp phải người không muốn gặp, ảnh hưởng đến tâm tình. Sau bữa ăn, Thư Niệm quần lấy Tạ Như Hạc chơi một lúc lâu, cho đến khi mệt mỏi, mới về phòng.

Thư Niệm tắm rửa, Tạ Như Hạc dặn dò uống thuốc, sau đó nằm lý ở trên giường chơi lấy trò chơi. Cô vốn định chơi một hồi liền đi ngủ.

Nhưng loại trò chơi di chuyển này, Thư Niệm không rõ lắm, càng chơi càng tỉnh táo.

Đột nhiên màn hình điện thoại sáng lên cuộc gọi đến.

Là Phương Văn Thừa gọi tới.

Thư Niệm trừng lớn mắt, không biết là cuộc điện thoại này sẽ ảnh hưởng đến tiến độ trò chơi của cô sao. Cô nhị không được kêu lên một tiếng. Xong liền bò dậy, mang điện thoại cho Tạ Như Hạc. Lại phát hiện anh đang tắm trong nhà tắm.

Thư Niệm không nghĩ nhiều, nhận điện thoại.

Cô chưa kịp nói chuyện, Phương Văn Thừa đầu bên kia đã sốt ruột nói: "Thiếu gia, Thư Niệm đã lên hot search. Tôi bên này đang tìm cách xử lý, sẽ khiến cho chuyện này ép xuống. Thiếu gia và cô ấy tận lực không nên gặp..."

"Phương trợ lý." Thư Niệm cắt đứt lời hắn, "Tôi là Thư Niệm."

"..."

Luôn cảm thấy lời hắn không bằng lòng lắm, mà nghe có vẻ là chuyện không tốt. Thư Niệm coi như không nghe thấy, nhẹ nói: "Tạ Như Hạc đang tắm, lát nữa tôi sẽ nói anh ấy gọi lại cho anh." "... Được."

Thư Niệm cúp điện thoại. Cô rũ mắt, đứng cửa phòng tắm, bình tĩnh ấn mở Weibo nhìn thoáng qua.

Buổi chiều nhìn thấy mấy tên hot search trước biển mắt ở hàng phía trước.

Thay vào đó là đều là cô.

【 Thư Niệm 】

【 Người sống sót trong vụ án giết người hàng loạt ở trấn Thập Duyên: Thư Niệm 】

【 Bạn gái A Hạc 】

【 người sống sót 】

Trong lúc đó, một vài người yêu sách ẩn thân ở đâu đó xuất hiện

Thêm mắm thêm muối, cố gắng đào bới, phân tích từng quá khứ của cô

【 ... Trờ ạ. 】

【 cùng là một người???? 】

【 Tôi nhận ra vị tiểu thư này này... việc lúc đó thật oanh động, nhưng để bảo mật thông tin người bị hại mọi thông tin đã mã hóa hết rồi mà, sao giờ lại có thể lòi ra】

【 A Hạc không nói cùng một chỗ? 】

【 Chứng tỏ cũng giống với Thư Niệm trước đây nha, thật thâm. Mất tích một tuần lễ, chuyện gì phát sinh cũng không biết. Lúc ấy cứ tưởng trường học sẽ ngăn chặn vụ này, nhưng không. Hơn nữa, sau khi chuyện này phát sinh, cô ấy đã nghỉ học, loại chuyện này đối với nữ sinh thật là một chuyện đã kích nặng nề 】

【 tiểu tỷ tỷ thật đáng thương QAQ 】

【 nếu như A Hạc thật đi cùng với cô ấy... Vậy tôi thật sự thật không có thể hiểu được. 】

【 e nmm mmm ăn mặc hở hang như vậy, ban đêm không nên về nhà muộn như vậy, như vậy còn không bị bắt cóc? Chỉ có thể nói xứng đáng. 】

【 Lầu trên có bệnh? Người bị hại có thể nói sao? Hơn nữa mặc có cái quần đùi lại nói ăn mặc hở hang? 】

Đột nhiên Thư Niệm nhớ tới lời nói của Từ Trạch Nguyên.

- - "Không giống, là bởi vì tình huống bây giờ và tình huống trước đây là hoàn toàn khác nhau. Nếu là tình huống như vậy thì".

Cô không nhìn nữa.

Đề nút nguồn, tắt màn hình

Đứng vào lúc này, Tạ Như Hạc từ trong phòng tắm ra, hơi nóng thuận thế từ giữa bên cạnh bay ra. Trên cổ của anh đắp một đầu khăn lông trắng, nước theo gương mặt hướng phía dưới rơi, khuôn mặt lãnh đạm.

Chú ý tới Thư Niệm, anh nhìn lại, trong nháy mắt sững sờ: "Tại sao khóc."

Thư Niệm nắm chặt điện thoại di động, mờ mịt sờ sờ mặt, mới thấy mình không biết đã rơi nước mắt từ khi nào. Cô dùng mu bàn tay lau sạch nước mắt, đưa di động đưa cho anh, nói giọng khàn khàn: "Phương trợ lý tìm anh."

Tạ Như Hạc tiếp nhận, không biết làm sao hỏi: "Thế nào?"

Thư Niệm nhin khóc nức nở, có chút nói không ra lời: "Không có gì..."

Là thật sự cảm thấy không có gì sao?

Chính là luôn có như vậy bất đắc dĩ mà lúc tuyệt vọng.

Cô cẩn thận, cố gắng, khó khăn trải qua cuộc sống của mình, từ yêu quý thế giới diễn biến thành một lòng hướng chết, đến lúc ấy rồi, vẫn muốn cố gắng hết sức duy trì sự sống.

Lại luôn có người như vậy xuất hiện, muốn phá hủy hoàn toàn cuộc sống tươi đẹp này của cô, đập nát mọi chờ mong của cô, nghiền thành tro bụi thổi tan trong không khí.

Như là chỗ nào cũng có.

Dùng loại phương thức này, liên tục không ngừng ám chỉ cô.

Mau đi chết.

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Editor: Na

Beta: Mowx

Chuyện như vậy, lúc trước cũng đã phát sinh qua.

Trần Mươi Duyên có sự kiện giết người liên hoàn hung tàn mà trở nên tồi tệ, cũng bởi vì vẫn chưa bắt được tội phạm, làm mọi người trong xã hội trở nên cảnh giác cao độ.

Chuyện cũng đã xảy ra rất lâu, sẽ có một ít người sẽ không nhớ tới đoạn thời gian đó, nhưng lại lần nữa nhắc tới chuyện này, cũng sẽ bởi vì năm tháng thời gian, mà cảm thấy càng thêm sợ hãi.

Thư Niệm kia ngoài ý muốn lại có phát sinh ý như vậy.

Bởi vì tội phạm một mực không bắt được rốt cục cũng rơi xuống lưới, tại Weibo cũng từng lên hotsearch. Tin tức về người bị hại được phong tỏa, không một ai nói ra, nhưng vẫn có người biết từ từ nói ra, cung cấp tư liệu của Thư Niệm.

Tin tức này liên nhanh chóng trở nên nóng hổi.

Sau đó ở dưới sự khống chế của các phe, theo thời gian mà yên tĩnh lại, cũng dần dần ngừng lại.

Khi đó, Thư Niệm có lên Weibo, nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng. Cô từng lên một lần, mặc dù đa số bình luận đều mang theo là thiện ý, nhưng vẫn có thể thấy có vài người nói những lời xấu khó nghe.

Lời nói là lưỡi dao, đem tất cả những tội lỗi đẩy lên người bị hại, tất cả đều nói chính tại những người bị hại làm ảnh hưởng xấu, làm xã hội trở nên tồi tệ hơn.

Cô thật sự không hiểu.

Thư Niệm vẫn cho rằng, cô bị tổn thương, cái tổn thương này đối với cô tạo thành sự ảnh hưởng, sự ảnh hưởng này cho cô mang tới những mặt cảm xúc tiêu cực, cái này toàn bộ đều sai lầm, cũng là cùng cô không có liên quan.

Cô không cần thiết bởi vì những người khác mà cảm thấy xấu hổ, cảm thấy tức giận hay không vui.

Bởi vì những lời đó cũng là không đúng.

Cô chỉ cần vượt qua bản thân là ổn.

Có thể cứ việc Thư Niệm cho là như vậy, cũng là như thế mà không ngừng cảnh cáo mình, nhưng sau một đoạn thời gian dài, Thư Niệm không có chạm qua Weibo, tin tức trên ti vi.

Thỉnh thoảng nghe được bạn học trong lúc lơ đãng nói ra, đề lộ ra đến nào giống như là quyết liệt đồng tình.

Thư Niệm cũng chỉ là bày ra một bộ dạng không thèm để ý, làm bộ không có nghe mà rời đi. Nhưng ở nơi không người, cô vẫn sẽ không nhịn được mà rơi lệ, khó chịu đến ngay cả hít thở cũng không thông.

Là thật sự không cảm thấy chỗ nào mình không làm đúng.

Nhưng vẫn sợ ánh mắt của những người khác, hèn nhát chỉ muốn trốn tránh.

Lúc được giải cứu, Thư Niệm cho là mình từ trong địa ngục trốn ra được. Nhưng chưa từng nghĩ tới, lời đồn đại vô căn cứ có thể mang cho cô sự tổn thương lần hai, cũng càng khó chịu mà chịu đựng.

Cô không có làm sai bất kỳ chuyện gì, từ trong tuyệt vọng mà sống lại, còn vì vậy mà bắt được tên luôn lẩn trốn trong bóng tối, không có bị bắt giữ cùng với sự hung ác của tội phạm giết người.

Là hẳn là muốn dần dần từ trận này từ trong bóng tối đi ra, là hẳn muốn sống ở dưới ánh sáng, sống vui vẻ tự tại, đi cảm thụ gió ấm áp, tản ra mùi hương của đóa hoa, cùng với ánh mặt trời rực rỡ.

Vì cái gì vẫn là con người nhưng lại giống như là trở thành tội phạm đang chạy trốn.

Một khi bại lộ dưới con mắt của dân chúng

Liền sẽ bị bắt giữ, sau đó bị giam vào lồng giam âm u.

Là để chính cô nghĩ không thông được chuyện này.

Trước mắt Tạ Như Hạc còn nhìn cô, cặp mắt trong veo sạch sẽ, nhìn có chút bó tay luống cuống.

Anh hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, cho là cô lại xảy ra chuyện gì bất ngờ, không cách nào khống chế được tâm tình của mình. Tạ Như Hạc liếc liếc khỏe môi, gãi tay lên, giúp cô lau nước mắt: "Không vui sao??"

Thư Niệm kinh ngạc nhìn chằm chằm anh.

Khó hiểu liền nghĩ tới giấc mộng của mấy tháng trước.

Bởi vì cảm thấy thống khổ đáng sợ, thẳng đến bây giờ vẫn còn khắc sâu trong tưởng tượng, nhưng ngay cả hồi tưởng lại dừng khi cũng không có

Anh nói câu nói kia

- "Thật xin lỗi, Thư Niệm. Anh quả thật không chịu nổi..."

Nước mắt Thư Niệm lần nữa rớt xuống, thanh âm có chút run rẩy, kêu anh "Tạ Như Hạc..."

Tạ Như Hạc nói "Anh đây..."

Cô một tay che mắt, nghẹn ngào lên tiếng, giọng gần giống như cầu xin "Anh không cần phải xin lỗi em"

"..."

"Anh không cần phải xin lỗi em" Thư Niệm lặp lại, khóc đến giống như là đứa trẻ "Đừng xin lỗi em... em không muốn nghe lời này"

Tạ Như Hạc không hiểu được tại sao cô lại nói những lời này, cục xương ở cổ họng hoạt động trên dưới "Được."

"Anh sẽ không xin lỗi em"

-

Chờ Thư Niệm khóc xong, Tạ Như Hạc mang cô vào phòng tắm rửa mặt. Vì để cho cô vui vẻ, anh phá lệ cho cô ăn hai chiếc bánh ngọt, nhân tiện rót giúp ly sữa bò nóng.

Có thể Thư Niệm không có khẩu vị gì, chỉ đem sữa bò uống xong.

Sau đó liền trở về phòng.

Tạ Như Hạc đem bánh ngọt bỏ lại trong tủ lạnh, đem ly vừa Thư Niệm uống sữa bò rửa sạch sẽ. Anh cúi đầu xuống, đột nhiên nhớ lại Thư Niệm lúc nãy, cảm điện thoại di động lên liếc nhìn.

Vừa mở khóa là có thể thấy nội dung của hot search.

Nói cho anh biết, vừa mới nãy vừa lên nhìn thì thấy nội dung này.

Giống như là không nghĩ tới sẽ có thấy dạng nội dung như vậy, ánh mắt Tạ Như Hạc bình tĩnh, mi mắt thâm thúy âm trầm, cảm xúc buồn bực liền dần dần tới. Anh đưa tay đóng Weibo, gọi điện cho Phương Văn Thừa.

Phương Văn Thừa tiếp điện thoại rất nhanh "Thiếu gia?"

Tạ Như Hạc thấp mắt, đem cái ly trong tay bỏ lại chỗ cũ, lòng không bình tĩnh vậy mà ừ một tiếng.

"Ngài đã xem trên Weibo rồi sao? Thư Niệm bị vạch trần là người sống sót cuối cùng trong vụ án giết người liên hoàn ở trấn Mùoi Duyên" Phương Văn

Thừa nói "Nhưng cái hot search này có chút kỳ quái. Trước đó, nếu phát ra thì lúc đó mới là cơ hội. Hiện tại đã tản đi, ngược lại mới..."

Tạ Như Hạc chen ngang hẳn, thờ ơ nói "Cho nên cậu còn không có tra ra được?"

"Đúng vậy... Thật xin lỗi!" Phương Văn Thừa nhắm mắt nói "Còn chưa kịp đi điều tra, đang tìm mối quan hệ, còn phải giảm nhiệt độ của tin tức xuống..."

Giọng điệu Tạ Như Hạc vẫn như cũ nhàn nhạt "Hot search kia sẽ được phong tỏa?"

"Không còn à, sẽ mau chóng..."

Còn không chờ hẳn nói xong, Tạ Như Hạc liền mặt lạnh, trực tiếp cúp điện thoại. Anh đem điện thoại di động bỏ qua một bên, nặng nề thở ra một hơi, lần nữa đi về phía phòng ngủ chính, mở cửa.

Lúc này Thư Niệm đang ôm ipad, vùi ở đầu giường hẻo lánh

Chú ý tới động tĩnh, cô nhìn lại, vẻ mặt có chút ngơ ngác.

Tạ Như Hạc hỏi "Không ngủ sao?"

Thanh âm Thư Niệm còn mang theo giọng mũi, nhuyễn nhuyễn nhu nhu "Vẫn còn sớm mà."

Tạ Như Hạc ừ một tiếng, đi tới "Đang nhìn cái gì?"

Thư Niệm đem ipad cho anh nhìn "Chơi game"

Tạ Như Hạc ngồi xuống bên cạnh cô "Em cứ tiếp tục chơi đi"

Thư Niệm lại cúi xuống, thu hồi tầm mắt, ngón tay tiếp tục di chuyển trên màn hình.

Hai người ai cũng không có chủ động lên tiếng.

Bên trong phòng an tĩnh, sắc ánh đèn mờ nhạt, một người nhìn người khác chơi game.

Ngược lại cũng tỏ ra vẻ âm áp.

Thư Niệm chơi ở cửa ải này quá lâu, chơi nhiều lần cũng không qua được. Mới vừa ở trên điện thoại di động của Tạ Như Hạc đã thông qua, nhưng lại bị điện thoại của Phương Văn Thừa gọi tới cắt đứt, sau đó ở bên này bất kể chơi mấy lần đều không qua được.

Cô nhẹ giọng nói "Không chơi nữa, em không qua được."

Nghe vậy, Tạ Như Hạc lấy ipad từ trong tay cô ra, bình tĩnh nói "Anh chơi giúp em."

Thư Niệm giương mắt, đối mắt với hai con mắt đen nhánh sáng lên của anh.

Tạ Như Hạc đưa tay nhéo nhéo gương mặt của cô, khóe môi cong lên.

"Nếu em không vượt qua được chuyện gì, anh đều sẽ giúp em đi qua."

-

Miền cường dõ Thư Niệm đi ngủ, Tạ Như Hạc lần nữa ra khỏi phòng. Ánh mắt ôn hòa trước mặt Thư Niệm liền tản đi, trở nên âm trầm xuống, anh trở lại trong phòng bếp, cầm điện thoại lên.

Thấy Phương Văn Thừa có gọi cho anh một cuộc.

Tạ Như Hạc không có gọi lại, nhìn Wechat một lát.

Phương Văn Thừa gửi cho anh một tin nhắn.

"Tin tức hot search đã được phong tỏa, bên mối quan hệ xã hội và cũng đã liên hệ với người ta đã xóa tin tức, sẽ tận lực phòng ngừa nếu tiếp tục lan truyền. Trước khi hoàn toàn hạ được nhiệt độ, ngại và Thư Niệm tận lực cũng không được lên mạng, tránh ảnh hưởng tâm tình."

"Bởi vì còn có người muốn truyền bá ảnh của Thư Niệm, ra ngoài có lẽ sẽ bị ảnh hưởng, nhưng người trên mạng đều hay quên, không nhất định sẽ nhận ra được, qua một thời gian ngắn liền sẽ không sao"

"Đúng rồi, thiếu gia. Bây giờ đại V đã vạch trần, có kể chuyện giống như cổ tích là lúc học đại học có cùng yêu đương với Từ Trạch Nguyên, sau đó bởi vì cảm thấy mình xảy ra loại chuyện này, cảm thấy không xứng với Từ Trạch Nguyên, liền dứt khoát nói lời chia tay"

"Tin tức này cũng đã được xóa bỏ"

"Thiếu gia, đã tra được. Tin tức này chính do bên Từ Trạch Nguyên truyền ra ngoài. Có thể là muốn thay đổi chủ đề hot search cho lên mới đem tin này truyền ra để đề xuống"

"Bây giờ phải làm sao?"

Tạ Như Hạc suy nghĩ một lúc, trực tiếp gọi điện cho Phương Văn Thừa "Trước đó không phải tra được sự tình bên Từ Trạch Nguyên sao?? Cậu cũng lan truyền ra ngoài đi"

Phương Văn Thừa nói "Vâng ạ"

Tạ Như Hạc không có nói nữa, cúp điện thoại. Đầu ngón tay của anh bóng loáng gỗ trên mặt đá cẩm thạch, ở tại phòng bếp yên tĩnh, bộ dáng ẩn hiện mà không rõ, không có động tĩnh gì.

Sau một lúc lâu, anh thấp giọng nói một câu "Muốn Niệm Niệm phải vui vẻ"

-

Trong vòng 1 ngày

Bảng danh sách hot search của Weibo liên tiếp đổi mấy người, đều cùng là những diễn viên ca sĩ nổi tiếng. Tận tối đêm khuya, cả triệu fan hâm mộ Weibo giải trí lại xôn xao lẫn nữa vì cái tin tức độc nhất vô nhị kia

"Từ Trạch Nguyên sử dụng quy tắc ngầm"

Từ chuyện Từ Trạch Nguyên có tiết mục ca hát, là hẳn cùng tổ phía đầu tư lên giường, sau đó mới đưa lên biên tập, hát với nhiều thể loại khác nhau, so với những tuyển thủ khác thì có lợi thế hơn hẳn.

Đại đa số người đều coi là đây là không có lựa làm sao có khối, ác ý lẫn lộn.

Nhưng số giải trí cho ra đòn quá nặng, trừ chỉnh sửa lại các tài liệu, còn kèm theo số hình ảnh rất lớn. Đầu là của Từ Trạch Nguyên cùng nhà đầu tư Phương có cử chỉ thân mật. Bao gồm hôn, ôm, cùng với nhiều hơn.

Đàn ông trẻ tuổi mà anh tuấn, cùng cô gái trung niên béo mập.

Khi đó Từ Trạch Nguyên còn chưa nhuộm tóc, đại khái là ở trước khi nổi tiếng. Cho nên mới không có cổ kỳ nhiều như vậy, cũng sẽ không cảm thấy sẽ có người chú ý hẳn.

Điều này đã khiến dân cư mạng bùng nổ.

Thời gian kế tiếp, có càng nhiều người biết tin này hơn, vừa nói một ít nội tình trong vòng giải trí. Còn có người lẫn nữa nhắc tới chuyện kia của Thư Niệm, nói là lúc học đại học, Từ Trạch Nguyên theo đuổi Thư Niệm rất lâu, nhưng sau khi Thư Niệm xảy ra sự việc bất ngờ, liền chủ động nói lời chia tay.

Trong lúc nhất thời

Tất cả đều thất bại. Mọi mặt tin tức đều hướng về Từ Trạch Nguyên.

Bên Từ Trạch Nguyên kịp thời đăng lên Weibo, nội dung đại khái là những tin tức này đều là tin đồn nhảm, nói fan hâm mộ và người qua đường không nên tin, về sau hẳn sẽ mở cuộc họp báo giải thích.

Số ít fan cuồng cùng thủy quân vẫn tiếp tục đăng tin, nói chút kích động, cũng bày tỏ sẽ vĩnh viễn ủng hộ hẳn, bất kể người khác có nói gì đều sẽ không tin tưởng.

Nhưng đại đa số đều là những bình luận ác ý, hoặc là những người qua đường cũng sẽ chê trách.

Không bao lâu sau, Từ Trạch Nguyên liền tắt đi phần bình luận.

Điều này khiến trở thành hot search trên Weibo một ngày một đêm.

Về sau Từ Trạch Nguyên cũng không nói gì nữa trên Weibo, hoàn toàn mất hết tin tức.

Qua hai ba ngày, lúc nhiệt độ từ từ tàn đi.

Từ Trạch Nguyên mới rốt cục đi ra xin lỗi, cũng thừa nhận những chuyện trước kia, trong câu chữ có ý từ mình bị ép buộc, hoàn toàn không phải nguyện ý, hi vọng fan hâm mộ có thể tha thứ cho hẳn

Na: Xin lỗi mọi người vì đã thất hẹn ~- vốn dĩ lần này Na sẽ edit ba chương nhưng vì có số việc bận nên Na chỉ có thể edit chương này, cũng là chương cuối Na và mọi người gặp nhau trong truyện "Thua vì yêu em". Chưa gì đã sắp hoàn, cảm ơn mọi người vì thời gian qua <3 và hy vọng mọi người có thể tiếp tục ủng hộ tiếp nhé. Yêu <3

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Trước kia không phải cũng như thế này sao?

Edit: Mowx - Beta: Vee

Bài Weibo này của Từ Trạch Nguyên thật là dài, nói một chút, có lẽ ngay cả bản thân mình cũng không tin được lí do này. Bình luận được mở ra một lần nữa, lại bị khổng chế, liên tiếp tất cả đều là thủy quân, toàn bộ đều ủng hộ hần, nói rằng "Biết sai mà sửa" là được rồi.

Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy mấy bình luận đầu của người đi đường bị bỏ qua.

Các diễn đàn cùng với các đài bình luận có chuyên môn đều đang đàm luận về chuyện này, số bình luận vẫn ngày càng tăng lên, trong nháy mắt đã hơn một vạn.

[Aizzzz... Tôi còn không quá tin tưởng, nhưng lời giải thích này.... Tôi rất thích anh ấy a a a ~]

[Tại khi còn ít tuổi như vậy, so với Từ Trạch Nguyên học sau một lớp, cùng chuyên ngành, đã từng nói vài câu. Là một học trường rất cao ngạo....Không biết vì sao lại theo con đường này. Năm nay tôi cũng tốt nghiệp, nhất định sẽ không giống như hần.]

[Đang nói cái gì vậy?? Cũng chỉ có đám fan nào tàn của hần mới tin. Bị ép buộc?? Tôi bị dọa sợ rồi này.]

[Kỳ thật cũng có thể nhìn ra?? Nhiệt độ vừa hạ một cái liền bắt đầu cọ Miêu Mạn nhiệt độ.... Muốn điên hay gì?]

[Nhịn không được so sánh vài câu, Thư Niệm lên hot search trước kia, tôi cùng cô ấy có học cùng nhau ở khóa môn học tự chọn, cùng một tổ. Cô ấy rất tốt, lại đặc biệt xinh đẹp, hoàn toàn không giống với những bình luận ác ý kia nói...Lúc đó cô ấy đang hẹn hò với Từ Trạch Nguyên, sau sự việc kia, mọi chuyện hoàn toàn thay đổi, mà lại có không ít người bàn tán chuyện này, lại thêm Từ Trạch Nguyên muốn chia tay, khả năng là bị kích thích rồi? Không bao lâu cô ấy cũng xin nghỉ học dài hạn.]

[Tôi cảm thấy hần vừa cặn bã vừa đê tiện.]

[Không có hảo cảm, dù sao đã lạnh lạnh.]

Đây có lẽ là lần hot nhất của Từ Trạch Nguyên kể từ khi debut.

Trước đó đã đoàn phim quyết định Từ Trạch Nguyên là nam phụ của một bộ phim truyền hình, lại vì Scandal lần này của hần, bọn họ liền tỏ thái độ không có cách nào hợp tác cùng, biểu lộ mười phần tức giận.

Tóm lại, ý chính là muốn đổi diễn viên.

Đó đại khái cũng chỉ là một phần nhỏ, có lẽ đã có ý muốn hợp tác, nhưng lại không công khai thân phận đối phương, cũng lựa chọn hủy hợp đồng với Từ Trạch Nguyên.

Sau Weibo này, Từ Trạch Nguyên bị công ti đóng băng, lập tức biến mất khỏi tầm mắt của công chúng.

--

Mấy ngày sau đó, Tạ Như Hạc cùng Thư Niệm đều không có ra ngoài.

Ngày ấy gặp phải Từ Trạch Nguyên, Thư Niệm nhanh chóng hoàn thành tiến độ của đoàn phim, mấy ngày nay vốn định nghỉ ngơi, cũng quên mất những chuyện khác.

Vốn cho rằng việc này cứ thế mà trôi vào quên lãng, nhưng nó lại ảnh hưởng rất lớn tới Thư Niệm.

Tinh thần cô trở nên sa sút, ngày càng kiệt lực, luôn luôn ngồi co mình trong góc, chỉ có những lúc Tạ Như Hạc hỏi, cô mới qua loa đáp lại vài câu lầy lẹ.

Cũng không ý lại vào anh như trước.

Không cần anh nhắc cô uống thuốc, Thư Niệm liền tự giác uống. Có đôi khi anh mang hoa quả, rót cho cô cốc nước, cô lập tức cự tuyệt, sau đó tự

mình đứng dậy đổ cốc nước kia đi.

Giống như là cô ý muốn giữ khoảng cách với anh.

Lại giống như là lo lắng, sợ hãi cùng lo âu những chuyện sẽ đến.

Có lẽ là đọc được những tin tức trên mạng, Đặng Thanh Ngọc cùng Vương Lâm Tích đều gọi điện thoại, trấn an tâm tình cô. Cũng có những bạn bè rất lâu rồi không liên lạc gửi tin nhắn an ủi cô.

Lần trước xảy ra tình trạng như thế này, cũng là sau khi phát sinh tại nạn hai năm trước.

Bây giờ lại lặp lại một lần nữa.

Thư Niệm không dùng điện thoại của Tạ Như Hạc, dùng điện thoại trước kia của mình. Có một lần, cô không nhìn được vào Weibo, lướt xem phản bình luận dưới tin tức của mình.

Phần lớn đều là an ủi cô.

Nhưng cũng có không ít người muốn tìm cảm giác tồn tại, đưa ra những lời ác ý.

[Con mẹ nó. Đều tại cô mà Nguyên Nguyên nhà tôi bị mắng thảm trên mạng]

[Tại sao không đi chết đi chứ?]

[Cô ta có chết cũng không đau thai được, yên tâm đi.]

[A, hiện tại là ở cùng một chỗ với Tạ Như Hạc rồi? Giúp tôi nói với hắn một tiếng, uống công trước đây tôi thích hắn như vậy, mất đúng là bị mù mà.]

Tại thời điểm Thư Niệm nhìn thấy những lời này, Tạ Như Hạc vừa vặn ở bên cạnh cô.

Đại khái chú ý tới nội dung cô đang xem, Tạ Như Hạc lập tức lấy điện thoại của cô, giấu sau lưng." Đừng xem những thứ này, anh chơi với em, thế nào?"

Nét mặt cô không mấy biến hóa, giống như một chút cũng không để ý, lắc đầu.

" Em đi ngủ."

Thời gian rất nhanh liền đến thứ năm, là ngày trị liệu định kì mỗi tuần của Thư Niệm.

Bởi vì lúc chiều tối trong khoảng thời gian này, Thư Niệm đều sẽ ở trong phòng thu âm, cho nên cô sẽ đi đến bệnh viện vào buổi sáng.

Mà buổi tối cô thường ngủ muộn, bản thân cũng không nhớ nổi thời gian trị liệu, cơ bản không rời được khỏi giường.

Đều là Tạ Như Hạc nhắc nhở đánh thức cô dậy.

Nhưng hôm nay,

Thư Niệm dậy rất sớm, nằm trên giường một hồi, nhìn chằm chằm trần nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì. Không lâu sau đó, cô bình tĩnh ngồi dậy, bò đi rửa mặt.

Sau đó máy móc đi đến trước tủ quần áo, tiện tay chọn lấy một bộ đồ để thay.

Ánh mắt Thư Niệm quét qua, chú ý tới tập giấy nhớ trên bàn. Cô suy nghĩ vài giây, đi qua viết lên một mẫu giấy nhớ

[Em đi bệnh viện, giữa trưa sẽ về. Thư Niệm.]

Viết xong chữ cuối cùng, Thư Niệm cầm đồ của mình lên, đi ra khỏi phòng. Cô dừng ở phòng Tạ Như Hạc, rón rén nhanh chóng đem mẫu giấy kia dán lên cửa phòng anh.

Còn chưa kịp dán, cửa đã mở ra.

Mẫu giấy kia tự nhiên rơi xuống mặt đất.

Bóng dáng Tạ Như Hạc xuất hiện trong tầm mắt của cô. Anh mặc một áo phông cùng quần đùi, tóc xõa ra, sắc mặt tươi tỉnh, hoàn toàn không có dáng vẻ vừa ngủ dậy.

Yên lặng vài giây.

Tạ Như Hạc nhìn chằm chằm mặt Thư Niệm trong chốc lát. Mắt anh khẽ động, ánh mắt quét xuống dưới, chú ý tới mẩu giấy ghi chú trên mặt đất, liền xoay người nhấc lên, nhanh chóng đọc nội dung trên giấy.

Anh đem giấy bỏ vào túi, đưa tay sửa lại cổ áo cho cô, hỏi: "Sao hôm nay lại đi bệnh viện sớm vậy."

Thư Niệm tránh đi ánh mắt của anh: "Dậy được sớm thì đi sớm một chút đi."

Tạ Như Hạc nói: "Vậy sao dậy không gọi anh?"

"Tự em đi cũng được." Thần sắc Thư Niệm bình thản, thanh âm cũng nhẹ nhàng: "Em trước kia cũng đi một mình, cũng không sao."

Tạ Như Hạc trầm mặc nửa ngày, không có vì thái độ này của cô mà tức giận, chỉ nói: "Em chờ anh một chút, ăn sáng trước rồi hãy đi."

Thư Niệm mấp máy môi, cứng nhắc cự tuyệt như cũ: "Em mua đồ ăn bên ngoài cũng được."

"Vậy đợi anh một lát." Tạ Như Hạc nói: "Anh đi rửa mặt rồi đưa em đi."

"Em nói không cần." Bởi vì anh cứ cố kiên trì, Thư Niệm đột nhiên phát cáu: "Anh không có khả năng cả đời đều như vậy, em làm gì anh cũng giúp đỡ, đây là việc không thể nào."

Đôi mắt Tạ Như Hạc đen nhánh, hầu kết hoạt động lên xuống, không lưu loát nói: "Vì cái gì mà không có khả năng?"

"Anh không nên phí thời gian với người như em." Biết mình phát cáu với anh là không tốt, Thư Niệm vẫn là không nhìn được, âm thanh phát ra run rẩy: "Thời gian em ở bên ngoài bao nhiêu, anh cũng liên ngày người ở ngoài bấy nhiêu. Anh cũng có công việc của mình, không nên giống như là, vì em mà sống."

"..."

"Không một ai sống vì người khác. Anh như vậy, sẽ làm em cảm thấy..." Thư Niệm đỏ mặt "Cuối cùng sẽ nghĩ... em có phải hay không làm cho anh thêm vướng víu."

Có lẽ lúc mới bắt đầu sẽ không cảm thấy như vậy.

Nhưng một thời gian dài về sau, liền sẽ dần dần cảm thấy bị ép tới mức không thở nổi.

Cuối cùng lựa chọn vứt bỏ.

"Mấy ngày nay em đều có một suy nghĩ..." Thư Niệm nhìn không được ghen ngào, nước mắt thuận thế rơi xuống: "Em có phải lúc đó sẽ không sống nổi không.."

Nghe vậy, hô hấp Tạ Như Hạc như ngừng lại, không thể tin nổi vào những gì mình vừa nghe thấy.

"Nếu là như vậy, em cũng không cần phải chịu đựng một tuần tra tấn kia, em cũng có thể đi gặp cha, mẹ cũng không cần phải vì em mà mỗi ngày cãi nhau với chú Vương, anh cũng không bị người khác nói... tìm một người bạn gái như thế." Thư Niệm dùng mu bàn tay lau nước mắt, thút tha thút thít: "Em, em cũng không phải trải qua những chuyện khổ sở như vậy..."

Trong phòng an tĩnh lại.

Chỉ có tiếng nén khóc của Thư Niệm.

Một lúc lâu sau.

"Thư Niệm." Tạ Như Hạc kéo bàn tay cô, để lộ ra đôi mắt đen láy ngập nước. Thanh quản anh căng lên, giống như một giây sau liền đứt ra, "Về sau những lời như thế này, đừng nói nữa."

"..."

"Không được nói như thế nữa, anh không thích nghe." Tạ Như Hạc lau nước mắt cho cô, thanh âm khàn khàn trầm thấp: "Vì sao em lại cảm thấy, anh không thể tốn thời gian trên người em?"

"Đó là điều không thể..."

"Thế nhưng..." Tạ Như Hạc nhẹ nói: "--- Trước kia không phải cũng như thế này sao?"

Nước mắt Thư Niệm vẫn đang rơi, kinh ngạc nhìn anh.

Trước mắt anh, trong nháy mắt như quay về lúc còn nhỏ, trên người phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nhìn anh đang ngồi thụp cúi gằm mặt xuống đất, nói: "Tớ đưa cậu về nhà."

Bởi vì một cây dù mà gặp được nhau.

Cô đứng ngoài ánh sáng, ngày thường như búp bê sứ, yếu ớt mà xinh đẹp, nhưng tính cách bên trong lại không đồng nhất với vẻ bề ngoài. Trong đêm tối, cô cầm một chiếc dù xanh nhạt, chậm rãi đi tới, thay anh chống lại cơn mưa lạnh buốt kia, cùng những lời nhục mạ khó nghe.

Đều làm cho người ta khó mà lí giải được, lại mãi mãi cũng đều thiện lương.

Mang đến cho người khác sự ấm áp.

Cũng làm cho anh sinh ra một loại khát khao khó mà diễn tả được bằng lời.

Luôn luôn đứng sau lưng cô, tận lực che giấu đi ý đồ của mình, cách cô không gần không xa, ba mét. Dõi theo cô, vì những hành động của cô mà vui vẻ theo, hay là câu bản những lúc cô không để ý tới mình.

Lại vì một sự cố ngoài ý muốn sau này, chính thức kéo gần khoảng cách ba mét kia lại.

Lúc Thư Niệm còn nhỏ, nước mắt rơi to như hạt đậu, đáng thương hỏi anh: "Anh muốn bảo vệ em thật sao?"

Anh thuận miệng đáp ứng cô.

Một câu kia giống như là đáp qua loa lấy lệ, nay lại trở thành lời hứa hẹn cả đời của anh.

Bởi vì thời niên thiếu gặp được cô, trong cuộc sống vốn âm u của anh, nay lại xa xỉ có thêm sự ấm áp mà cô mang đến. Cho nên bất kể là bao nhiêu năm trôi qua, anh đều không thể nào quên được.

Coi như đời này của anh, là vì cô mà sống.

Anh cũng không chút nào oán hận, nuối tiếc.

Nguyện ý trở thành một cái bóng trong thói quen sinh hoạt của cô, khẳng khít như bóng với hình.

--

Thư Niệm đã ngừng khóc, yên tĩnh trở lại. Cô ngoan ngoãn ăn xong bữa sáng Tạ Như Hạc làm, sau đó cùng anh đi tới bệnh viện.

Hai người ăn ý không nhắc lại chuyện vừa rồi.

Thư Niệm bất thành linh nổi câu, tựa hồ chưa từng xảy ra.

Bình thường giống như mấy ngày trước đó.

Thư Niệm vẫn trầm mặc như cũ, nhưng không còn kháng cự với những việc Tạ Như Hạc làm cho cô. Khoảng cách của hai người tựa hồ kéo gần lại hơn một chút.

Ngày hôm sau.

Tạ Như Hạc lo lắng cho thể trạng của Thư Niệm, đợi cô ngủ thiếp đi rồi mới ra khỏi phòng.

Đêm hôm đó.

Trong giấc mơ của Thư Niệm.

Một giấc mơ vô cùng u ám.

Thư Niệm mơ mình quay trở lại lúc bị Tăng Nguyên Học bắt cóc, trong nháy mắt tỉnh lại sau cơn hôn mê dài. Có thể lựa chọn lúc này của cô không giống trước đó.

Từ hôm đầu tiên, cô đã chọn muốn chết quách đi cho rồi.

Vee: Truyện mới đã lên sàn. Nam chính nữ chính bao đáng yêu. Hihi

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Tắt đèn

Editor: Na~~~~beta: leo leo

Lần này Tạ Như Hạc nghe rõ Thư Niệm nói gì, vốn còn đang buồn ngủ nhưng vào giờ khắc này thì tan thành mây khói. Anh trề môi một cái, rồi lại ngẩng đầu với mái tóc xù lên, không khác gì một tên ngốc.

Không đợi anh có phản ứng, Thư Niệm tựa như khó thích ứng, Thư Niệm có hơi không biết làm sao. Hiển nhiên chỉ có thể lách qua khe cửa nơi Tạ Như Hạc đang đứng.

Máy điều hòa ở phòng này được chỉnh nhiệt độ rất thấp, so sánh với bên ngoài giống như hai thế giới. Tạ Như Hạc ngủ có thói quen sẽ không mở đèn, lúc này bên trong vừa lạnh vừa tối.

Thư Niệm dựa ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào đi tới mép giường của Tạ Như Hạc, yên lặng tự giác bò lên.

Tạ Như Hạc vẫn còn đứng bên cạnh cửa.

Đêm khuya, cô đột nhiên lại đến.

Tạ Như Hạc hoàn toàn không nghĩ ra mình nên phản ứng như thế nào, còn có cảm giác mình đang nằm mơ, đầu óc trống rỗng. Trong đầu liền nảy ra loại suy nghĩ – Thư Niệm sợ tối.

Một lát sau, Tạ Như Hạc đưa tay ấn công tắc bật đèn.

Ánh đèn màu trắng kết hợp màu vàng nhạt, sáng rực như ánh mặt trời.

Thư Niệm đang mặc váy ngủ sợi bông màu vàng nhạt, chiều dài qua đầu gối, cô sợ bị lộ, còn tận lực giật giật váy. Cô leo lên nằm ở vị trí gần tường, ngoan ngoãn kéo chăn che kín mình. Tạ Như Hạc yên tĩnh đóng cửa lại, khóa trái cửa.

Phòng cũng không tính là lớn, không gian thu hẹp giống như giờ phút này bầu không khí trở nên ngột ngạt. Nghe kĩ một chút sẽ không dễ dàng phát hiện ra tiếng động nào.

Tiếng khóa cửa "Tạch" vang lên, gió bên ngoài nhẹ nhàng đập vào cửa sổ tạo âm thanh, hai người từ từ hít thở

Sau đó, Tạ Như Hạc đi đến tủ đầu giường bên cạnh, cầm lấy điều khiển, điều chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao một chút. Anh thấp giọng hỏi "Có phải cảm thấy lạnh không??"

Thư Niệm hàm hồ ừ một tiếng

Trong phòng lại lần nữa lâm vào sự trầm mặc không đáy

Sau khi điều chỉnh nhiệt độ, Tạ Như Hạc đứng y nguyên tại chỗ, không đi đến nằm dài trên giường. Anh rũ mắt xuống lấy tay vuốt vuốt điều khiển từ xa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nửa gương mặt Thư Niệm chôn dưới chăn, len lén nhìn về hướng của anh

Chỉ có thể nhìn thấy được gò má của anh, bị ánh đèn chiếu vào trở nên nhu hòa, quần áo trên người sạch sẽ. Cùng với hình dáng của anh trong giấc mơ đó, hoàn toàn khác biệt.

Nếu như có thể giới song song

Nếu như bên trong thế giới song song, Thư Niệm có lựa chọn như trong giấc mộng không.

Như vậy, thế giới song song đó, không có Tạ Như Hạc

Có phải là anh còn đang không từng tìm kiếm tung tích của Tăng Nguyên Học, hoặc là đã ở trong căn phòng đó, mang sự tuyệt vọng cùng sự phá hoại, im lặng rời khỏi thế giới này.

Sẽ cảm thấy, chết là đối với mình, bao gồm cả người khác, giải thoát là tốt nhất.

Cảm thấy tiếp tục không nổi, cho nên lựa chọn chết đi, từ đây không có nhận thức. Bất kể cô có vui vẻ hay không, hoặc là anh có khổ sở hay không, cũng sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với cô. Không biết sau đó sẽ phát sinh ra chuyện gì.

Cũng sẽ không biết, thật ra thì đối với người còn sống, thống khổ không hề ít hơn so với người bị sát hại.

Mũi của Thư Niệm ê ẩm, kéo chần xuống, nhỏ giọng hỏi "Sao anh không ngủ đi?"

Tạ Như Hạc liếm môi, giờ tay gãi đầu một cái, giọng nói cực thấp "Ngủ"

Qua mấy giây, Tạ Như Hạc ung dung nằm lên giường

Anh nhìn chần mà Thư Niệm đang gối, nhớ lại trước đây cũng có tình trạng như này, do dự một chút rồi lại tự giác đem gối của mình bỏ vào giữa hai người

"Tạ Như Hạc" Thư Niệm không quá để ý đến cử động của anh, bỗng nhiên nói "Em mới vừa nằm mơ"

Nhận ra cảm xúc của cô, Tạ Như Hạc không hỏi cô nằm mơ thấy cái gì, chẳng qua là trấn an nói "Giấc mơ đều là giả"

"Lúc tỉnh lại, em cũng biết là giả" Thư Niệm nhìn chằm chằm trần nhà "Trước kia số lần gặp ác mộng cũng không ít, lúc tỉnh lại biết sẽ là giả, nhưng không tránh được bắt đầu lo sợ, sợ một ngày nào đó trong tương lai có thể những chuyện này, biến thành sự thật"

Tạ Như Hạc nghiêm túc nói "Sẽ không"

"Nhưng là lần này sau khi tỉnh lại, lại cho em cảm giác rằng, may mắn chỉ là giấc mơ, may mắn chỉ là giả, thật may... Em có thể ngăn cản chuyện này phát sinh" Thư Niệm hít mũi một cái "Là lần đầu tiên em có loại cảm giác này"

Nghe vậy, Tạ Như Hạc nhìn về phía cô

"Thật xin lỗi" Thư Niệm ngước mắt lên, đột nhiên ngồi dậy "Hôm nay lại cùng anh nói những lời như vậy"

Cô chỉ là không vui

Bởi vì những lời nói của người khác mang sự xấu hổ cùng với cảm giác tự ti, giống như có cây mây và dây leo quấn cô, ăn mòn lý trí của cô. Khó sở phải nghĩ đem cái mạng này dùng để trả nợ cái điều căn bản không tồn tại này.

Cảm thấy lần này là rất tốt.

Nhưng cũng quên rằng, mẹ Tạ Như Hạc, đã gặp qua chuyện giống như cô vậy.

Bởi vì Tăng Nguyên Học anh đã mất đi mẹ mình

Nếu như chuyện giống như vậy phát sinh thêm lần nữa, anh chắc chắn không thể chịu đựng nổi.

Tạ Như Hạc đưa tay sờ đầu cô một cái, không nói gì

"Sau này em, sẽ cố gắng chữa bệnh" Thư Niệm mím môi, nghiêm túc nói "Bác sĩ đã đề cho em làm việc, làm phương án trị liệu, em cũng sẽ không bởi vì sợ mà cự tuyệt"

"..."

"Lời nói của người khác, em sẽ tận lực không quá để ý, cũng sẽ không trốn tránh anh giống như trước đây" Thư Niệm ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt của Tạ Như Hạc. Cô xiết chặt quả đấm, muốn nói hết những điều đã giấu kín trong lòng.

"Em muốn cùng anh, sống như những người bình thường khác."

Muốn cùng anh

Sống như những người bình thường khác

Sống ở thế giới này, không tính là tốt đẹp, nhưng vẫn là thế giới tốt đẹp nhất

Trông nết Tạ Như Hạc nhìn chằm chằm mặt cô, rồi sau đó nắm tay của cô, chậm rãi, từ từ gỡ từng ngón tay đang nắm chặt của cô. Khóe miệng anh cong lên, thanh âm thấp mà nghe thuận tai

"Được"

- Đêm nay

Thư Niệm cùng Tạ Như Hạc nói rất nhiều chuyện trước kia

Nói cho anh nghe, lúc nhìn thấy Tăng Nguyên Học, hẳn cũng không hề xám hối với những hành vi của mình. Đối mặt với luật sư cùng quan tòa, hẳn vẫn nói thẳng ra không một chút kiêng kỵ

Cảm thấy rất tiếc nuối, tiếc nuối vẫn không thể để Thư Niệm tự sát.

Bởi vì Tăng Nguyên nói câu này

Sau khi hấn chết, hồi tưởng lại cảm xúc của hấn khi nói những câu đó, Thư Niệm vẫn luôn có cảm giác bất cứ lúc nào hấn sẽ quay trở lại, bất chợt nhảy ra từ một góc nào đó, hoàn thành nốt nuối tiếc khi ấy của hấn.

Nói cho anh biết, có thể hiểu được ban đầu chuyện Từ Trạch Nguyên nói chia tay, cô không thể tha thứ được. Bởi vì trước đây hấn chọn hành vi chỉ lo cho mình, để cho cô có bóng ma. Cũng bởi vậy, cô lo lắng có lẽ vào một ngày nào đó Tạ Như Hạc sẽ chọn vứt bỏ cô.

Mà hành động lần này của hấn, chỉ làm cô không thể hiểu được, cũng không cách nào tha thứ được.

Người đó sinh ra ở gia đình bậc trung, bởi vì là con trai một được cha mẹ nuôi chiều, từ nhỏ đến lớn, cũng bởi vì thành tích cùng với ngoại hình, thường được những người lớn khen ngợi.

Phải là một người phải kiêu ngạo tự đại, nhưng là một đứa bé hiền lành

Bây giờ lại trở thành bộ dạng thế này

Thư Niệm không biết tại sao Từ Trạch Nguyên lại trở thành như vậy

Hình như gặp lại lần này, hấn có vẻ như thay đổi lớn.

Sẽ tức giận không nhận được nắm cổ tay của cô, quát mắng cô, để cho cô phải nghe mình nói, hấn cho là cô cùng Tạ Như Hạc ở cùng nhau là vì tiền, mắng Tạ Như Hạc là người què. Thậm chí còn vứt bỏ tất cả sự giáo dục, nói những lời khó lọt tai và khó nghe với cô.

Có lẽ bởi vì hấn lựa chọn sai đường

TRên người vốn đã không thể gột rửa sạch vết bẩn, gặp Thư Niệm lại lần nữa.

Hấn cho rằng ban đầu xảy ra chuyện như vậy, hấn lựa chọn không sống vai cùng Thư Niệm, cảm thấy cuộc sống của cô bây giờ đại khái là rất kém. Nhưng lại bất ngờ phát hiện cô sống rất tốt, bên cạnh còn có người tốt hơn hấn rất nhiều

Sẽ cảm thấy khổ sở, tự ti cùng tự mình chán ghét mà vứt bỏ đi

Sẽ cảm thấy ban đầu mình lựa chọn như vậy là sai hay đúng

Cho nên muốn lần nữa tìm về sự lựa chọn ban đầu, muốn đem cô kéo vào trong đó

Coi như là không chứa thủ đoạn nào, cũng muốn làm như vậy

Cuối cùng, Thư Niệm còn nói cho Tạ Như Hạc, mình nhưng thật ra là có chút chuyện không vui. Bởi vì lần trước anh cự tuyệt lời nói kia của cô, đề nghị đi gặp ông ngoại

Sẽ cảm thấy anh có phải còn chưa có xác định được quan hệ của hai người

Lại cũng không dám chủ động đề cập với anh chuyện này

Nghe nói như vậy, Tạ Như Hạc có chút sững sờ cùng mờ mịt, đại khái là hoàn toàn không chú ý tới điểm này. Nhắc tới cái này, giọng của anh có chút cứng nhắc "Không phải là không nguyện ý, là tại anh còn giận ông ngoại anh"

"..."

"Cho nên không nghĩ tới chuyện mà dẫn em trở về"

Thư Niệm lúng ta lúng túng nói "Tại sao anh lại tức giận?"

"Ban đầu chuyện của em" Tạ Như Hạc dừng lại, mặt không thay đổi nói "Ông ấy không nói cho anh biết"

Nghe nói như vậy, Thư Niệm a một tiếng, nhỏ giọng nói "Là không phải là bởi vì anh khi đó bị tai nạn xe cộ sao? Nhưng đoạn thời gian đó, ông Quý có gọi điện cho em"

Tạ Như Hạc ngước mắt lên

"Ông ấy nói với em, sẽ giúp em xử lý những tin tức bị tiết lộ ra ngoài trên mạng kia" Thư Niệm nhớ lại cho nên khi đó, "không giống như bây giờ, bị đồn ra rộng như vậy"

"..."

"Ông ấy còn đưa cho em tiền để xoay sở" Thư Niệm dụi mắt một cái "Nhưng em không thể cầm tiền của ông ấy, em liền đi trả lại"

Tạ Như Hạc đột nhiên không nói ra lời

Thư Niệm nghiêm túc nói "Ông Quý rất tốt, anh không nên giận ông"

Tạ Như Hạc yên lặng mấy giây, thờ dài một cái "Qua một thời gian ngắn, anh sẽ dẫn em trở về"

Lời của anh vừa dứt, lông mi của Thư Niệm nhấc lên, tròng mắt nhìn, đột nhiên ngẩng đầu lên, cao hứng hôn lên môi anh một cái. Cũng không phải lần thứ nhất làm loại chuyện như vậy, lần này cô thuần thục không ít, lực đạo cũng không tính là lớn

Sẽ không lần nữa là đập vào răng của anh

Đánh lên thành công, Thư Niệm chậm rãi mà buông ra

Cô lui về sau mấy tấc, chui vào chăn lần nữa, thanh âm từ bên trong phát ra, nghe buồn rầu "Em muốn đi ngủ"

Tạ Như Hạc còn đơ tại chỗ, không có nhúc nhích

Một hồi sau, anh liếm môi, cặp mắt đào hoa trầm xuống mấy phần, khóe mắt nhuộm một chút đỏ. Anh đưa tay ra, cách màn chắn, giống như thợ săn đã mai phục ở chỗ tối, chậm rãi kéo Thư Niệm qua

Đầu Thư Niệm còn tròn ở trong chăn "Anh kéo em làm gì..."

Tạ Như Hạc không lên tiếng, kéo cả người cô đem vào trong ngực, rồi sau đó kéo chăn từ đầu cô xuống. Không để chỗ trống nào, không có cho cô một chút thời gian phản ứng, trực tiếp hôn lên. Anh buông mắt cả chân của cô ra, một tay để sau ót cô, khẽ cắn vào môi cô

Sau đó, Tạ Như Hạc lui ra chút, giọng nói có chút khan, giọng giống như là đang ra lệnh, hoặc là đang hướng dẫn

"Há miệng"

Tay Thư Niệm còn đang nắm chặt, lực từ từ nắm chặt lại, mờ mịt mà luống cuống

Một khắc sau, Tạ Như Hạc nâng cằm của cô, hướng xuống một cái, hôn môi của cô lần nữa. Hơi thở của hai người hòa vào nhau, ánh đèn vàng dán lên trên người bọn họ, bóng dáng quấn quít hòa thành một.

Khoảng cách quá gần, cảm giác thật chân thật

Thư Niệm có chút không thờ nổi, trong cổ họng không tự chủ kêu ra âm thanh ô ô

Tay cũng dần dần nâng lên, để trên ngực của anh

Thư Niệm quên nhắm mắt, con ngươi màu nâu chiếu ngược lại hình dáng của Tạ Như Hạc. TRán của anh sáng bóng đầy đặn, mi mắt rũ xuống, không cùng cô giao ánh mắt

Là khoảng cách rất gần không cách nào gần hơn nữa

Sau đó, mắt Tạ Như Hạc vừa nhấc, vừa hay chạm vào tầm mắt của cô.

Tay nâng lên, một tay bịt kín ánh mắt của cô

Thư Niệm lập tức nhắm mắt

Không khí kiêu diễm mà mập mờ trong phòng

Tất cả mọi thứ đều giống như có sự dẫn dắt. Lửa. Cô đơn, đêm nay, đèn này, không khí này, cô bất thành linh hồn

Bờ môi Tạ Như Hạc hướng xuống phía dưới, tai của cô liền có cảm xúc ấm áp, ngừng ở nơi cổ, lưu lại dấu vết mờ mờ

Thở ra đến không khí giống như là có hình, đụng vào mỗi thân thể của cô

Ôn nhu, ý loạn tình mê, lại giống như mang theo trần an

Tay của anh đụng chạm vào cô, đầu ngón tay lạnh buốt, làm cho cô nhin không được phải rụt lại.

Thư Niệm chưa bao giờ trải qua chuyện thân mật như vậy, ánh mắt hiện lên một tầng nước mông lung

Bởi vì cảm xúc lạ lẫm này, ý thức Thư Niệm đột nhiên thanh tỉnh một chút, đỏ mặt bắt lấy tay anh, nói ra cũng không phải là cự tuyệt, thanh âm mềm nhũn, mang theo quyết tâm "Tắt, tắt đèn"

Yết hầu chuyển động, trong mắt dính màu đỏ thắm, cảm xúc giống như song biển cuốn tới "Niệm Niệm sợ tối" Anh khàn giọng nói "Không thể tắt đèn"

Na: Ahihihi:)) hết rồi không có tiếp theo đâu nhé. Chúc các chị em có thể chịu đựng chờ đợi tiếp phần sau (mình chưa 18 mà edit cái này tội lỗi quá TT-TT)

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Anh liền đụng em một chút

Editor:Mẫn ~~~Beta:Leo Leo

Trong phòng sáng rõ.

Lúc này, tư thế hai người, đã dần dần diễn biến thành, Thư Niệm cùng chấn trên người bị anh ôm vào trong ngực. Cô cuộn mình thành viên tròn, chấn trên người vô tình trượt xuống.

Chiếc váy màu vàng nhạt nhấn nhúm, làn váy đan chéo nhau, cùng làn da trắng trong suốt tạo thành một thể.

Tóc của cô xõa xuống, có vài sợi rớt xuống đường cong đẹp đẽ trên xương quai xanh, đen cùng trắng va chạm tạo ra sắc thái rõ ràng.

Âm thanh của Tạ Như Hạc trầm thấp tròn bóng mà ôn nhu, giống như là dùng khí âm, kè sát lỗ tai của cô mang đến cảm giác ngửa ngửa, xấp xỉ mê hoặc tình triêu. Sau đó, bất động thanh sắc đưa cô kéo vào âm ướt mà vực sâu âm u.

Một tác một tác, vào lúc vô tình dẫn dắt cô.

Nghe lời của anh, Thư Niệm nuốt một ngụm nước bọt, một tay ôm lấy cổ của anh, kim lòng không đậu ngẩng đầu lên. Mỗi chỗ bị anh hôn qua giống như là mang theo dòng điện, nóng bỏng mà tê dại.

(kim lòng không đậu là không nén nổi tình cảm. Mình thấy đề từ này nó hay hơn nên mình vẫn giữ nguyên)

Bóng đèn trên trần phát ra chói mắt, làm cho thần trí của Thư Niệm lại lần nữa rơi vào khoảng không.

Dạng mê hoặc này tiếp tục không đến ba giây.

Thư Niệm không nghe lời anh, giọng điệu phát ra như là khóc lên, lại lần nữa lặp lại một lần: "Không được! Tắt đèn!"

Nhưng anh coi như là không nghe thấy, nụ hôn vẫn còn đang tiếp tục tiến xuống dưới.

Đầu ngón tay theo động tác chậm rãi tăng lên độ ẩm, mang theo dục vọng. Dục vọng khó mà có thể tự mình kiềm chế dừng lại ở vị trí mẫn cảm nhất của cô. Đôi mắt đen giống như là nhiễm mực, thâm trầm, mang theo ý vị hủy diệt.

Sau đó, trùng điệp đè ép.

Thân thể Thư Niệm theo bản năng lùi lại phía sau, lại bị anh giữ chặt, không cách nào động đậy. Tạ Như Hạc giống như biến thành một người khác.

Không chút nào che dấu sự âm u trong lòng, từng chút một, theo cử động của anh lộ ra. Cũng không chút nào để ý giọng nghẹn ngào mang theo tia thẹn thùng, tàn bạo, muốn đem cả người cô nuốt vào trong bụng.

Giống như là bị dục vọng chiếm cứ lý trí.

Thư Niệm cũng dần dần quên việc kiên trì cố chấp của bản thân, giác quan hoàn toàn bị anh chiếm cứ.

Giống như là trôi lơ lửng ở trên biển, tìm không thấy một nơi chống đỡ, cô chỉ có thể ở gần hơn, gần bên anh để dựa vào, hoàn toàn phụ thuộc vào anh, cảm nhận cảm xúc mà anh mang đến lên lên xuống xuống.

Không biết qua bao lâu, biển dâng đến chỗ cao trào nhất.

Đại não Thư Niệm như là đứt đoạn, cảm thụ ùn ùn kéo đến chiếm cứ hết suy nghĩ của cô, môi cô hơi hé ra, trong cổ họng phát ra âm thanh tình tế.

đầu ngón tay Tạ Như Hạc dính chất lỏng ướt sũng, rút ra.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người.

Sau một lúc, Tạ Như Hạc dùng sức kéo chần, đem người cô một lần nữa bọc bên trong. Hơi thở của anh ồ ồ, từ từ nhắm hai mắt hôn lên trán cô. Cách chần, Thư Niệm đều có thể cảm nhận được sự nóng hổi trên người anh.

Ánh mắt của cô mờ mịt, khóe mắt phấp phồng.

Trong mắt còn hàm chứa hơi nước, sợi tóc hỗn độn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hiện lên hai tầng đỏ ửng, trên người rịn ra mồ hôi tinh tế, hiển nhiên đáng về vừa bị người chà đạp qua.

Nhìn chằm chằm đáng về của cô, Tạ Như Hạc yết hầu phát khô.

Nghĩ đến cô từ nhỏ đã bị bố mẹ dặn dò cùng dậy dỗ, đối với lời nói của hắn lần đầu tiên ngủ chung cùng một phòng, nghĩ tới cô vừa mới nghĩa vô phần cô, đối với anh có rất nhiều sự tín nhiệm

(nghĩa vô phần cô: làm việc nghĩa không được chùn bước)

Anh cố nén sự xúc động làm bước tiếp theo.

Tạ Như Hạc thấp giọng gọi nàng: "Niệm Niệm."

Thư Niệm hít lấy cái mũi, theo bản năng ngẩng đầu.

"Anh sẽ không làm gì em." Miễn cưỡng bắt lấy tia lý trí còn sót lại, Tạ Như Hạc cúi đầu xuống, lại lần nữa hôn lên môi của cô, mơ hồ không rõ nói, "... Anh liền đừng em một chút."

-

Bệnh tâm lý không giống những bệnh đau nhức nhẹ, chỉ cần toàn bộ phụ thuộc vào bác sĩ, nghe theo lời dặn của bác sĩ liền có thể chữa khỏi hoàn toàn. Việc quan trọng nhất là tự bản thân người bệnh, có nghĩ đến chữa khỏi, hay có nghĩ thông suốt.

Nếu như vĩnh viễn ở trong ngõ cụt, đại khái sẽ mãi mãi cũng không qua được con đường này. Nhưng nếu nghĩ thông suốt, tìm được đường chính xác.

Liền nhất định có thể chậm rãi từ trong đó đi tới, vấn đề sớm muộn chỉ còn là thời gian.&n>>>

bởi vì giấc mộng kia, bởi vì quá khứ vẫn luôn không dám cùng Tạ Như Hạc thổ lộ hết những lời kia, Thư Niệm cảm thấy như một vật nặng kiên cố đè ép bộ ngực mình, giống như rút cục có vết rách, còn rút xuống một khối nhỏ.

Giảm bớt sự thống khổ mang đến cho cô.

Đây là lần đầu tiên Thư Niệm cảm nhận được.

Thời điểm khó khăn nhất của cuộc đời cô, đại khái đã vượt qua được.

Vì muốn chữa khỏi hoàn toàn bệnh này, Thư Niệm bắt đầu nghiêm túc phối hợp chữa bệnh, đọc những quyển sách có liên quan đến bệnh này, chủ động cùng bác sĩ đưa ra phương án vẫn luôn cự tuyệt lúc trước "Liệu pháp đề lộ".

Nghe được âm thanh không tốt, nhìn thấy những sự việc không tốt.

Thư Niệm không còn đem những chuyện này xem như điểm tự ti của mình, không còn giống như trước kia yên lặng thừa nhận, cô sẽ chủ động nói cho Tạ Như Hạc, nghe anh nhẫn nại giảng giải cho cô, nói những lời khác bên trong, hoặc là những chỗ hành vi không đúng.

Lịch sử giống như là cái vòng tuần hoàn.

trước đây Tạ Như Hạc trôi qua không được tốt, bất luận Thư Niệm tự mình trôi qua tốt hay xấu, cô vẫn không chút nào keo kiệt đem ánh sáng rực rỡ đến cho anh, kiên nhẫn đem những điều tốt đẹp trên thế giới này đều hiện ra cho anh xem.

Mà bây giờ, tình cảnh hiện tại của Thư Niệm đồng dạng với anh trước kia, anh cũng lấy phương thức giống nhau, đem sự dơ bẩn của thế giới này che giấu lại.

Chỉ lưu lại cho cô, để cô hướng đến thế giới kia

Thời gian thoáng một cái, đã gần đến cuối tháng tám.

Lại lần nữa đi bệnh viện tái khám, Thư Niệm nghe theo lời bác sĩ, giảm bớt lượng thuốc. Ra bệnh viện, cô đang chuẩn bị về nhà cùng Tạ Như Hạc, Hoàng Lệ Chi gọi điện thoại cho cô, mời cô đến thử âm

Phòng làm việc nhận một bộ kịch mạng.

Để Thư Niệm đi thử âm là một nhân vật nữ chính của bộ kịch.

Thư Niệm lần đầu được cơ hội thu âm nhân vật chính, hưng phấn ôm Tạ Như Hạc cười ngây ngô trong chốc lát, sau đó dắt anh đến phòng thu âm, một đường nhảy nhót, như đứa trẻ con.

Cô háng giọng một cái, ở trước mặt anh tùy ý luyện lời kịch.

Miệng há ra đóng lại, như là đang làm bầm lều bầu.

"Tôi muốn một phần mì thịt bò, không hành không rau thơm, cho thêm ớt bột, không thịt bò."

Âm thanh của Thư Niệm giòn tan, có chút vui sướng, "Há, cho tôi thêm thịt lợn."

Tạ Như Hạc nghe cô nói, nghiêm túc hỏi: "Đó không phải là mì thịt lợn sao?"

Thư Niệm lắc đầu: "Là không thêm thịt bò chỉ thêm thịt lợn vào mì thịt bò."

"..."

Sau khi nói xong, Thư Niệm nhìn về phía anh: "Làm sao anh biết lời kịch tiếp theo là câu kia? Đây là lời kịch trước đó em phối cho một bộ kịch, em liền tùy tiện đọc một chút."

Tạ Như Hạc nói: "Bình thường hẳn là tiếp theo đều sẽ nói câu kia."

Nghe vậy, Thư Niệm nghĩ nghĩ: "Em nghĩ câu tiếp theo là, "Tôi không thêm cay"."

"..."

"Em cho anh nghe biến âm" Thư Niệm tâm tình rất tốt, đem giọng cao kéo dài, tận lực tăng thêm giọng mũi, thanh tuyến lập tức trở nên non nớt hồn nhiên, "Em rất thích anh nha."

Tạ Như Hạc mi mắt khẽ động, nhìn về phía cô.

"Đây là la ly âm." Thư Niệm ổn định khí tức, cười híp mắt nói, "Em cho anh thêm một biến âm, em thích anh. —— đây là ngự tỷ âm"

"..."

"Còn có, em thích anh. Đây là..." Thư Niệm trì độn tự hỏi tính từ, "Chính là âm cao."

Tạ Như Hạc sờ lên đầu của cô: "Sẽ biến nhiều âm như vậy?"

Thư Niệm gật đầu: "Anh có thanh âm gì muốn nghe hoặc là câu?"

"Muốn nghe ——" Tạ Như Hạc giọng điệu ngân dài, thấp giọng, chậm rãi nói, "Em nói thích anh."

Thư Niệm không có quá nghe rõ: "A?"

Sau một khắc, Tạ Như Hạc rũ xuống mắt hướng cô, bình tĩnh nói: "Vậy nói đến cổng phòng thu âm"

Lần này Thư Niệm nghe rõ, nắm vuốt cuống họng ngoan ngoãn nói: "Đến cổng phòng thu âm.""..."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Anh cũng thích em

Tạ Như Hạc an tĩnh lại, xem bộ dáng Thư Niệm vẫn hào hứng bưng bưng như cũ, cũng không có nhắc nhở cô đã hiểu sai ý. Anh nhấp môi dưới, sau đó thu hồi ánh mắt.

Thấy thế, Thư Niệm trừng mắt nhìn, hỏi: "Anh sao lại bảo em nói cái này?"

Tạ Như Hạc dừng lại, không biết nên giải thích thế nào, cũng lại nói không ra những lời như vậy.

"... Tùy tiện nói."

"Ồ." Thư Niệm giống như là không có quá đề ý, đột nhiên gọi tên anh, "Tạ Như Hạc."

"Làm sao vậy."

"Sau khi thử âm xong, em liền không có việc gì."

"Ừ?"

"Chúng ta đi xem phim đi."

Lần đầu nghe được cô đưa ra yêu cầu như vậy, Tạ Như Hạc có chút phản ứng không kịp, sững sờ tại chỗ trong chốc lát, rất nhanh liền gật đầu, đáp: "Được."

Thư Niệm cúi đầu xuống, từ trong túi lấy điện thoại di động ra: "Vậy chúng ta đặt vé trước."

Tạ Như Hạc hỏi: "Em muốn xem phim gì?"

"Chính là cái kia... Em trước đó đến thành phố G lồng tiếng và chế tác cho phim anime dài tập, gần đây mới chiếu." Thư Niệm nhìn điện thoại di động, nhỏ giọng nói, "Chúng ta đặt trước mấy giờ thì được? Em không biết một hồi thử âm sẽ phải mất bao lâu."

"Có mấy giờ?"

"ba giờ bốn mươi, sáu giờ rưỡi, còn có tám giờ hai mươi."

Tạ Như Hạc suy tư: "Tám giờ hai mươi đi, ăn cơm tối xong thì đi xem."

Thư Niệm đáp lại tiếng tốt: "Vậy em đặt trước."

"Ừ." Tạ Như Hạc lại hỏi một lần, "Tên gọi là gì."

Thư Niệm một tay bị anh nắm, không có nhìn đường. Ánh mắt của cô còn thả trên điện thoại di động, nhìn rất chuyên chú, không yên lòng đáp trả hắt: "Em thích anh."

Tạ Như Hạc đột nhiên quay đầu: "Cái gì."

Chú ý tới phản ứng của anh, Thư Niệm cũng ngẩng đầu lên.

sau khi Hai người nhìn nhau mất mấy giây, giống như là cảm thấy ngượng ngùng, Thư Niệm chuyển tầm mắt, cứng nhắc sửa lại miệng: "Gọi « BỐ MIÊU »."

"..." Tạ Như Hạc nói, "Câu trước em nói cái gì?"

Thư Niệm gục đầu xuống, tay cầm di động gia tăng lực đạo, nói hàm hồ không rõ: "Em vừa mới nói sai tên."

"A." Nhìn thấy bộ dáng này của cô, Tạ Như Hạc trong nháy mắt phản ứng lại, lông mi dài rủ xuống, khóe miệng cong lên, "Gọi « BỐ MIÊU » thật sao?"

Anh trả lời câu này giống như là không có nghe thấy lời vừa rồi.

Thư Niệm nhẹ nhàng thở ra, gật đầu: "Đúng."

"Được, anh đã biết." Nói xong câu này, thanh âm Tạ Như Hạc dừng lại vài giây, sau đó đột nhiên cúi người, bờ môi gần sát tai của cô, thấp giọng nói, "Cảm ơn, anh cũng thích em."

-

Phòng làm việc của Hoàng Lệ Chi vừa thành lập không lâu, cho nên thành viên trong công ty còn không có nhiều. Hoàng Lệ Chi cùng tiền bối lồng tiếng cùng nhau thành lập lên, mời được thành viên phần lớn là học sinh của bọn họ lúc trước.

Hoặc là trước kia trong lúc làm việc quen biết một chút diễn viên lồng tiếng mới.

Đại khái là cần một chút âm thanh mới lại có chút bản lĩnh, lần này tới thử âm cơ bản đều là giống Thư Niệm là diễn viên lồng tiếng mới một chút, toàn bộ đều là người cô quen biết.

Bởi vì không biết phải mất bao lâu, đầu tiên Thư Niệm tìm cửa hàng đồ ngọt gần đây để đưa Tạ Như Hạc đến.

Để anh ngồi đây chờ.

Bởi vì liên quan đến việc bị bệnh, khả năng xã giao của Thư Niệm trở nên rất kém, bây giờ đối với người nhát gan cùng không dám đến gần vẫn là không có giảm bớt nhiều, hơn nữa trước kia Weibo cơ hồ đem cả cuộc sống của cô đều bại lộ đến triệt để.

Cho nên, ở nơi nhiều người, Thư Niệm sẽ chỉ yên lặng đứng ở một bên nhìn điện thoại.

Một đoàn người cơ hồ là biết nhau.

Cũng đều đại khái hiểu rõ tính cách của đối phương, quen thuộc nên như thế nào cùng người này ở chung.

Trừ Thư Niệm, những nữ sinh khác cơ bản đều rất âm ỉ, nói cũng không ít. Hoàng Lệ Chi còn chưa tới, một đoàn người liền ở phòng nghỉ bên trong trò chuyện, mười phần náo nhiệt.

Thư Niệm yên lặng nghe các cô nói chuyện.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên có một nữ sinh chú ý tới Thư Niệm ngồi ở nơi hẻo lánh. Cô ta vẫy vẫy tay, gọi: "Thư Niệm, tới nói chuyện phiếm nha!"

Đột nhiên nghe được tên của mình, Thư Niệm mờ mịt ngẩng đầu: "A?"

Một nữ sinh khác giữ chặt cô gái kia, nhỏ giọng nói: "Thư Niệm khá là thích yên tĩnh, cô đừng quấy rầy đến cô ấy."

"Vây cũng không thể..." Nữ sinh gãi gãi đầu, dằn dặt mà nói, "Luôn để cô ấy ngồi một mình bên kia. Tôi chính là cảm thấy cái phòng nghỉ này cũng không lớn, chúng ta khá âm ỉ, cô ấy coi như ngồi xa cũng có thể nghe được."

Lời này vừa nói xong, có một cô gái tóc ngắn hỏi thẳng: "Niệm Niệm, cô có muốn lại đây ngồi không?"

Thư Niệm vô ý thức nhéo nhéo tay, không tiện cự tuyệt, chỉ có thể do dự đứng lên.

"... Được."

Sau đó, Thư Niệm đi qua, ngồi xuống vị trí gần nhất, có chút lo lắng bất an. Lo lắng các cô ấy có thể nhắc đến truyện trước kia, cũng có thể sẽ tò mò hỏi cô một chút nghi vấn trong đó.

Những cái kia làm cô cảm thấy vừa khó xử vừa bất đắc dĩ.

Thế nhưng đều không có gì xảy ra.

Các cô ấy còn đang trò chuyện về bộ phim truyền hình trước đó, bất quá về những điều nhìn thấy gần đây của giới giải trí, thỉnh thoảng sẽ hỏi Thư Niệm đã từng xem qua chưa, nghe nói qua chưa, lại không nói tới một chữ về những việc trước kia cô từng trải qua.

Giống như không thèm để ý.

Thư Niệm dần dần thả lỏng ra, cũng sẽ nhỏ giọng tham gia vào đề tài mà họ nói.

Tại thời khắc này.

Thư Niệm thậm chí còn có gan, về sau sẽ không có phát sinh điều gì ngoài ý muốn như trước kia.

Ở bên trong sân trường, tham gia câu lạc bộ mình cảm thấy hứng thú, buổi chiều cùng bạn bè cùng nhau đến thao trường chơi, nghe bọn họ nói về chuyện vui lạ gần đây gặp phải.

Không có có ánh mắt khác thường, bí mật yên lặng trò chuyện với nhau.

Chỉ có gió thanh thản dễ chịu, không biết từ trước đến giờ lại bay tới mùi hương thơm ngát, còn có một đêm ngủ ngon.

Hóa ra trên thế giới này không phải tất cả mọi người đều là như thế.

Sẽ không chút nào che dấu cảm xúc của mình, hỏi dò vết sẹo của một người, không hề nghĩ đến cảm nhận của họ.

Trừ lần đó ra, còn lại phần lớn đều là người.

Thư Niệm nếu không dám đi tới gần, đi tìm hiểu những người kia.

Bọn họ sẽ hiểu nỗi khổ của bạn, nghe đến những chuyện này sẽ cảm thấy khổ sở, lại sẽ không đem chuyện này xem như một đề tài. Bọn họ sẽ nhân nhượng bạn, có lẽ là có cảm xúc đồng tình, nhưng tóm lại là bởi vì bản tính lương thiện bên trong.

Bọn họ sẽ dùng hành động, im lặng để nói cho bạn.

Phong bế bản thân, không phải phương pháp cứu mình tốt nhất.

Đem gỗ xiềng mở ra, đẩy cánh cửa cổng kênh kiên cố ra, rồi khỏi căn phòng nhỏ không chút ánh sáng, đi bên ngoài nhìn xem cái thế giới bị bạn cự tuyệt từ lâu, đi chạm vào những tia ánh nắng từ lâu không thấy.

Bạn sẽ phát hiện.

Nếu bạn lấy ôn nhu đối đãi với thế giới này, cũng sẽ không giống như trong tưởng tượng sẽ không chịu nổi. Ở những nơi bạn chưa từng tới hoặc bỏ qua nó, nó sẽ cũng lấy phương thức như vậy đối đãi với bạn.

Bất kể khi nào.

Nhưng cuối cùng có một ngày sẽ tới.

-

Sau khi kết thúc, Thư Niệm cùng đồng nghiệp nói tạm biệt, ra khỏi tòa cao ốc thu âm, đi đến cửa hàng đồ ngọt. Cô cúi đầu nhìn điện thoại di động, đem mấy người vừa mới thêm bạn bè ghi chú từng cái từng cái sửa lại cho tốt.

Thư Niệm không có nói với Tạ Như Hạc mình ra đây, dự định đi thẳng đến cửa hàng đồ ngọt tìm anh.

Vừa mới Thư Niệm cố ý chọn cho Tạ Như Hạc chỗ dựa vào kính thủy tinh, giờ phút này sau khi qua đường cái, xuyên thấu qua kính thủy tinh, cô tầm mắt thấp nhất liền có thể nhìn thấy máy tính Tạ Như Hạc.

Còn có thể nhìn thấy một cái, vào lúc này có người đi tới ngồi đối diện anh.

Là một cô gái.

Thư Niệm bước chân dừng lại, nhìn chăm chăm mặt cô gái kia cảm thấy có chút quen mắt, lại nhất thời không nhớ nổi là ai.

Cô gái dường như đến để mua đồ ngọt, trong tay còn cầm gói tiệm này đóng. Cô gái đeo kính đen, lộ ra cái mũi xinh xắn cùng đôi môi đầy đặn. Lúc này miệng của cô gái khẽ mở khẽ đóng, không biết đang nói gì đó.

Tạ Như Hạc chỉ khi cô gái đi đến mới vô ý thức nâng mắt, về sau liền không có lại nhìn cô ấy.

Qua nửa phút đồng hồ.

Tạ Như Hạc rốt cục có động tĩnh, chỉ là im lặng lắc đầu, tựa hồ vẫn không có xu thế muốn nói chuyện.

Nụ cười của cô gái trở nên xấu hổ, lại nói vài câu, không bao lâu liền đứng dậy rời đi.

Thấy thế, Thư Niệm gục đầu xuống, đá lấy hòn đá nhỏ trên mặt đường, không lạnh không nóng tiếp tục đi tới. Lại không đi tới cửa của cửa hàng đồ ngọt, mà đi đến chỗ Tạ Như Hạc cạnh kính thủy tinh.

Cô ngồi xổm xuống, như một tiểu động vật, nghiêm túc gõ ba cái thủy tinh.

Lúc Thư Niệm tới, Tạ Như Hạc liền đã chú ý tới, vốn định trực tiếp tìm cô, nhưng hành động này của cô làm cho anh dừng động tác lại, hỏi: "Sao thế em?"

Cách thủy tinh, Thư Niệm không nghe được thanh âm, chỉ có thể nhìn khẩu hình của anh đoán.

Lập tức liền đoán được lời anh nói.

Sợ Tạ Như Hạc xem không hiểu mình đang nói cái gì, Thư Niệm nghĩ nghĩ, tận lực giảm bớt tốc độ nói, gần từng chữ nói: "Mới vừa rồi, mới vừa rồi, người, kia, là, ài?"

Tạ Như Hạc nhớ một chút, đột nhiên cầm lấy vở cùng bút để ở một bên viết ba chữ.

—— Lâm Kỳ Kỳ.

Nhìn thấy ba chữ này, trong nháy mắt Thư Niệm cũng đem mặt cô gái kia cùng người trong trí nhớ chồng lại với nhau.

Lâm Kỳ Kỳ.

Thư Niệm lại chậm rãi hỏi: "Cô ấy, cùng, anh, nói, gì?"

Tạ Như Hạc hướng trên vở viết.

—— tự giới thiệu, muốn Wechat.

"Anh, cho, sao?"

—— không có, cũng không có nói chuyện với cô ấy.

Nhớ tới trước đó anh nói "Sẽ không nói chuyện với Lâm Kỳ Kỳ", Thư Niệm sững sờ, nhin không được cong mắt, cũng không có lại tiếp tục hỏi, cười híp mắt nhìn xem anh.

Tạ Như Hạc đem trang tiếp theo lật ra, lại viết câu.

—— muốn đi vào sao? Hay là anh ra ngoài?

Thư Niệm hiện tại có chút thích phương thức trao đổi này, nói: "Chờ, một, lát."

Tạ Như Hạc hướng cô trừng mắt lên, mang theo ý vị nghi vấn.

Thư Niệm đối đầu mắt của anh: "Anh, vừa mới, vừa mới, làm, gì?"

Tạ Như Hạc kiên nhẫn suy đoán ra lời cô nói, sau đó đem câu trả lời viết lên trên giấy.

—— viết lời bài hát.

"Ồ, viết, xong, chưa?"

—— không có.

"Vậy, hiện, tại, có thể, đi, không?"

—— có thể.

Thư Niệm cũng không có bởi vì lời này của anh mà đứng lên, còn ngồi xỏm trên mặt đất, ngây thơ cùng anh cách thủy tinh nói chuyện: "Hiện, tại, còn, sớm, có, thể, chờ, anh, viết, xong."

Tạ Như Hạc nghĩ nghĩ, gật đầu.

Nghĩ đến Thư Niệm chơi chán liền sẽ tự mình tiến vào, cũng không có thúc giục cô.

Hai người cứ như vậy.

Một người lúc nói chuyện kéo dài từng chữ âm, một người cầm giấy bút đáp lại cô.

Giống như hai bạn nhỏ còn chưa lớn lên.

Sau một lúc lâu.

Thư Niệm đột nhiên ngậm miệng lại, rủ xuống đầu, không có lại giống vừa mới nói như vậy. Sau đó, cô im lặng không lên tiếng từ trong túi lấy điện thoại di động ra, mở ra lời ghi chép gõ một hàng chữ.

—— A Hạc lão sư, anh có thể đi ra đỡ em không?

Tạ Như Hạc nhìn chằm chằm câu nói kia, im ắng hỏi: "Sao vậy?"

Thư Niệm ngồi xỏm giống khóa tiểu ma cô, quần bách chỉ chi chân.

"Chân, tê."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Tu veux m#x27;épouser (*)

Editor: Na

(* Đến cuối chương Na sẽ tiết lộ nhé:3. Hint:Không phải anh yêu em đâu:)))

- -----

Nghe vậy, Tạ Như Hạc biểu lộ sững sốt một chút, sau đó cố gắng không cười ra tiếng. Anh lập tức đứng dậy, bước tới tiệm bánh ngọt, đứng bên cạnh Thư Niệm, khom người bế cô lên.

Chân của Thư Niệm còn đang tê, phản ứng chậm một chút, sau đó mới bị Tạ Như Hạc bế vào bên trong cửa hàng đồ ngọt.

Lúc đi ngang qua quầy tiếp khách, Tạ Như Hạc thuận tay cầm thực đơn.

Rốt cục Thư Niệm mới ý thức được hành động vừa nãy của mình có chút ngốc nghếch, lúc này cúi đầu, cảm thấy có chút quẫn bách. Cô buông tay Tạ Như Hạc ra, chạy về phía trước trước, ngồi vào vị trí ngồi đối diện anh.

Trên mặt bàn chỉ có laptop của Tạ Như Hạc, giấy và bút, còn có một ly cà phê.

Còn lại không có gì cả.

Tạ Như Hạc nhìn cô một cái, cầm thực đơn trên tay thả trước mặt cô, rồi cũng ngồi xuống.

Thực đơn này vốn vừa dày lại lớn, giống như một cuốn từ điển hơi mỏng. Thư Niệm tốn sức mở ra, lăm băm nói "Em quên ngồi xôm lâu sẽ đi tê chân..."

Tạ Như Hạc ừ một tiếng, thờ ơ nói "Vậy lần sau đứng..."

Thư Niệm gật đầu

Một lúc cũng không nhớ nổi tại sao lại phải ngồi xôm

"Anh có muốn ăn gì không?" Thư Niệm mở thực đơn, nhìn hình ảnh in trong đó, biểu tình rất do dự "Cảm giác món nào cũng ngon"

Ánh mắt Tạ Như Hạc đưa lên một chút, nhẹ giọng nói "Em giúp anh gọi một món đi"

"A..." Thư Niệm giương mắt nhìn anh "Cái nào cũng được sao?"

"Chỉ có thể được hai món" Tạ Như Hạc thu hồi tầm mắt, bổ sung nói "Lát nữa đi ăn tối"

Lời nói này phá nát tâm tư của Thư Niệm, về mặt cô ấp úng, nhắm mắt giải thích "Em chỉ giúp anh gọi món, hỏi anh có ăn hay không, không có ý định cho anh ăn"

"Vậy sao?" Giống như là đang suy nghĩ, Tạ Như Hạc rất nhanh lại nói "Vậy không cần gọi món cho anh"

"..."

-

Không biết nơi này bánh ngọt sẽ như thế nào, sợ lãng phí, cuối cùng Thư Niệm không có gọi nhiều, chỉ gọi một phần tư bánh ngọt cùng một ly trà sữa. Cô không có chuyện gì để làm, đưa người sang nhìn Tạ Như Hạc đang làm gì.

Không bao lâu, lại ngồi về chỗ cũ, ôm điện thoại di động chơi trò chơi.

Đại khái là viết xong, Tạ Như Hạc gấp laptop lại.

Mới vừa đúng lúc này, bánh ngọt cùng thức uống được đem lên, Thư Niệm lập tức để điện thoại di động xuống, hỏi Tạ Như Hạc trước một câu, chắc chắn anh không ăn, sau đó mới tự nhiên mà ăn.

Tạ Như Hạc suy nghĩ một chút, hỏi cô "Thư âm thế nào?"

Cái miệng nhỏ của Thư Niệm cắn bánh ngọt một cái, ôn hòa nói "Em cảm thấy có khả năng, chắc hết tuần này mới có kết quả"

Tạ Như Hạc nghiêng đầu, lại hỏi "Rất nhiều người đến thử âm sao?"

"Vâng, tầm mười mấy người đến. Đúng rồi, em hôm nay..." Thư Niệm dừng lại một chút, đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống, nhỏ giọng "Đúng vậy, thật giống như đi giao lưu bạn bè"

Tạ Như Hạc giương mắt "Vậy sao?"

Vừa nói, Thư Niệm đem Wechat mở ra, đưa cho anh nhìn "Còn có kết bạn Wechat"

Giống như là đang dâng vật hiếm, cô nhìn chăm chăm anh, gò má đỏ bừng, ánh mắt giống như là hai vì sao, phá lệ mà tỏa sáng, mang theo điểm thụ sủng nhược kinh, cảm xúc phá lệ tốt.

Người khác thấy, đây chỉ là một chuyện rất chi là bình thường.

Đối với cô mà nói là lâu lắm rồi mới có cảm giác thế này.

Tạ Như Hạc đối mắt với cô, yểu hần chuyển động.

Sau đó, anh đưa tay sờ đầu của cô một cái, thấp giọng "Vậy là tốt rồi"

-

Thư Niệm chọn rạp chiếu phim ngay bên cạnh nhà Tạ Như Hạc

Sau khi ăn cơm tối xong, Tạ Như Hạc dứt khoát lái xe về tiểu khu, bỏ đồ vật đều đặt ở bên trong xe, rồi sau đó dắt cô đi về hướng rạp chiếu phim.

Nhiệt độ buổi tối lạnh hơn một chút, không giống như nóng bức lúc ban ngày, thêm mấy phần dễ chịu. Bầu trời không có một đám mây, có thể thấy ngôi sao rõ ràng đang lấp lánh, thỉnh thoảng còn có máy bay đi ngang qua.

Thư Niệm nhàm chán đếm bước chân. Cũng không lâu lắm, cô thuận miệng hỏi "Anh thích xem phim hoạt hình sao?"

Tạ Như Hạc thành thật nói "Chưa từng xem qua"

"Họa tiết đẹp mắt lắm ấy" Ánh mắt Thư Niệm cong cong "Nhân vật chính là mèo, rất đáng yêu"

"Tất cả đều là mèo sao?"

"Không phải" Thư Niệm nói "Trừ bé mèo còn có bốn nhân vật chính khác nữa, đều là động vật khác nhau"

Tạ Như Hạc hỏi "Vậy em là con vật gì?"

Thư Niệm không suy nghĩ nhiều, nói thẳng ra "Em là cún"

Tạ Như Hạc nghiêng đầu, thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô có chút cứng ngắc, dừng lại, rồi sau đó khước miệng cong lên. Một lát sau, anh đưa tay xoa xoa đỉnh đầu cô "Ừ, là anh nuôi"

"..."

Đến rạp chiếu phim

Phim này cùng lắm chỉ có 2 tiếng, sợ Thư Niệm nửa phim sẽ khát và đói, Tạ Như Hạc nói với Thư Niệm một tiếng, đến quầy bên kia đi mua bỏng ngô cùng nước chanh.

Thư Niệm đi tới lấy vé xem phim trước.

Đã rất lâu cô chưa tới rạp chiếu phim, lúc này đang đặt vé xem phim có chút cau mày đứng nửa phút, mới nhớ được là phải quét mã mới lấy được vé.

Trong rạp chiếu phim cũng không có nhiều người.

Bên cạnh Thư Niệm là một cặp đôi đang trả tiền mua vé. Bọn họ ước chừng đang quyết định mấy giờ xem phim, giờ phút này cũng chưa nghĩ ra được gì. Cô gái đề nghị "Nếu không thì nhìn cái này đi, phim "Mèo Bơ"? Nhìn áp phích đáng yêu đấy"

Chàng trai nói "Được ấy, vậy anh mua vé nhé"

"A, đợi đã" Cô gái nói "Là lồng tiếng Trung Quốc sao...thôi"

Động tác chàng trai dừng lại "Không xem sao?"

Cô gái gật đầu "Em tương đối muốn nghe tiếng gốc cơ, cảm giác lồng tiếng có chút không hợp lắm. Nhìn cái này xem, gần đây có phim hài kịch, lượng bán vé cũng cao"

Chàng trai gật đầu "Được"

Thư Niệm mím môi, thu hồi tầm mắt, từ trong miệng máy lấy hai vé xem phim ra.

Cùng lúc đó, Tạ Như Hạc ôm một gói bỏng ngô cùng một ly nước ngọt trở lại. Anh cầm vé xem phim từ trên tay Thư Niệm, nhét bỏng ngô vào trong ngực cô.

Hai người đến có chút sớm.

Phim còn hai mươi phút nữa mới mở, lúc này còn chưa bắt đầu xét vé. Tạ Như Hạc đi bốn phía nhìn một vòng, dứt khoát dắt Thư Niệm, ngồi trên ghế gần đó.

Tâm tình Thư Niệm có chút thấp, cúi đầu buồn buồn ăn bỏng ngô.

Trước lúc đặt vé xem phim, thật ra Thư Niệm đã nhìn thấy, "Mèo Bo" lượng bán vé rất thấp, chiếu một tuần lượng bán vé còn bù không lại những phim khác đã chiếu được một ngày.

Mặc dù đây không phải chuyện cô nên để ý, nhưng nghe được lời nói của cô gái kia, vẫn sẽ cảm thấy có chút thất vọng.

Đoạn thời gian đi đến thành phố G dịch và chế tác phim đó.

Thư Niệm trôi qua rất phong phú lại vui sướng, bởi vì học được rất nhiều kiến thức, mà người ở đó, cũng rất yêu thích những diễn viên lồng tiếng, đưa nghề này xem như là một môn nghệ thuật, cũng rất tôn trọng nghề này.

Nhưng bây giờ nhà chế tác phim quả thật không còn thịnh hành giống như trước đây.

Sẽ cảm thấy nhất định không tốt so với âm thanh gốc, toàn bộ phim tràn ngập không khí hài hòa, thời gian tìm kiếm phim, cố ý tránh những bộ phim có lồng tiếng, tìm mà thấy đó không phải bản gốc liền dứt khoát không xem nữa.

Những cố gắng trước kia, cảm giác liền bị trực tiếp uổng phí đi.

Không có một ai thích hay để ý.

Phát giác được cảm xúc của Thư Niệm, Tạ Như Hạc cúi đầu xuống nhìn cô, nói khẽ "Sao thế?" Thư Niệm trong miệng cắn bỏng ngô, âm thanh có chút hầm hờ không rõ "Anh có muốn xem phim này không?"

Tạ Như Hạc nói "Không biết, tại sao lại hỏi cái này?"

"Người dịch và nhà chế tác tự dịch ra đó rồi lồng tiếng" Thư Niệm nói "Anh có thể xem sẽ cảm thấy có chút kỳ quái"

Nghe vậy, Tạ Như Hạc hồi tưởng "Không biết. Anh trước kia xem video em lồng tiếng, cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ"

"..."

"Thấy rất hay"

"Đúng ấy" Tâm tình Thư Niệm tốt một chút, không nhận được nói "Nếu như lồng tiếng tốt, là sẽ cảm thấy không quá kỳ lạ. Có mấy tiền bối rất lợi hại ấy"

"Anh biết" Tạ Như Hạc dừng lại một chút, lại nói "Em cũng rất lợi hại"

"Mới vừa nghe có người nói, là lồng tiếng Trung Quốc, liền không muốn xem nữa" Thư Niệm gãi đầu một cái, tâm tình xấu theo lời nói của Tạ Như Hạc tàn đi hơn nữa "Nghe được liền cảm thấy, có phải tất cả mọi người đều nghĩ như vậy không. Nhưng em thật ra cũng có thể hiểu được suy nghĩ của bọn họ, chỉ là thấy không vui"

"..."

"Dù sao cũng không có gì"

Cảm thấy tác phẩm của mình không được người thích, sẽ cảm thấy không vui. Nhưng có chế tác dịch viên tồn tại, cho thấy có nhu cầu được tiêu thụ. Ở nơi cô không thấy được, nhất định sẽ có người thích phiên bản thuyết minh.

Tạ Như Hạc đột nhiên hỏi cô "Thư Niệm, em muốn cả đời làm diễn viên lồng tiếng sao?"

Không biết tại sao anh đột nhiên hỏi cái này, Thư Niệm cũng sốt một chút, theo bản năng nói "Đúng vậy"

"Vậy là được"

"A?"

Trông mắt Tạ Như Hạc hơi giương, lông mi bao trùm ở trên, cặp mắt càng tỏ vẻ thâm thú. Về mặt anh trịnh trọng, nghiêm túc nói "Anh cũng sẽ thích em làm lòng tiếng cả đời"

Sẽ thích tất cả tác phẩm của em, cho nên sẽ không cần người khác đáng giá

Cũng sẽ không cần có người thích

Thư Niệm trẻ môi một cái, lẩm bẩm nói "Anh có thật sự nghe qua hết tác phẩm của em không đấy?"

Dẫu sao cô đã lòng tiếng rất nhiều, trong lúc nhất thời cô có hứng là sẽ đi, cũng không nghĩ tới mình sẽ lòng tiếng tác phẩm nào

"Nếu tính đến bây giờ" Tạ Như Hạc khẽ cười một tiếng "Vậy thì chỉ còn lại cái này, 'Mèo Bơ'" - Sau khi kết thúc, bóng ngô của Thư Niệm còn chưa ăn xong. Cô còn ôm tiếp tục ăn, cùng anh vừa nói một chút tình tiết trong phim, vừa nói rồi lại bật cười.

Tạ Như Hạc cũng không nhịn được nói mấy câu

"Em mới chú ý một chút" Thư Niệm nói "Trừ chúng ta ra, có lẽ chỉ có người lớn đem con nít đến xem"

Tạ Như Hạc trầm mặc mấy giây, nói "Chúng ta sau này cũng mang trẻ con tới xem"

"..." Thư Niệm vốn là còn muốn nói gì đó, nghe được lời này của anh, đại não trong nháy mắt không hoạt động được, miệng cũng đó theo đó ngậm lại, mơ mơ hồ hồ bị anh dắt đi về phía trước "Trẻ con gì cơ?"

Hai người ra quảng trường.

Tạ Như Hạc nghiêng đầu nhìn về phía Thư Niệm, im lặng mấy giây, đột nhiên lấy tay đặt dưới đáy gói bóng ngô, nghiêng người hôn lên môi của cô, đầu lưỡi dò vào, nếm được vị ngọt của bóng ngô còn trong miệng cô.

Chung quanh còn có lục tục người ra vào.

Chỉ mấy giây, Tạ Như Hạc liền lùi lại, khàn giọng nói "Em thử đoán xem"

-

Kết quả thử âm của Thư Niệm có vào ba ngày sau đó. Đưa âm thanh cho hãng phim kia nghe qua thử, bọn họ thương lượng một phen, ở trong đó có hai người quyết định chọn Thư Niệm. Cô rất thuận lợi thông qua

Hoàng Lệ Chi thông báo cho cô, cách vài ngày nữa để cho cô đi tới lấy kịch bản

Lúc biết được tin này, Thư Niệm đang ở một mình trong phòng chơi game. Hoàng Lệ Chi nói xong, kiềm nén sự kích động, sau khi cúp điện thoại, cô lập tức nhảy lên, ở trong phòng tìm Tạ Như Hạc

Muốn cùng anh chia sẻ tin tức này

Thư Niệm ở trong phòng khách vòng vo một hồi, liếc nhìn nhà bếp, sau đó lại đi tìm Tạ Như Hạc một hồi, cũng không tìm được anh, suy nghĩ hẳn anh là đang ở phòng ghi âm

Cũng không đi vào làm phiền anh

Gần đây, lượng công việc của Tạ Như Hạc nhiều hơn

Trừ ăn cơm, đi vệ sinh và cùng Thư Niệm chơi một lúc, phần lớn thời gian anh đều ngây ngô ở phòng ghi âm. Bất quá anh cũng không ngại gì nếu Thư Niệm đi vào, cửa không khóa, nhưng sẽ đóng lại

Sợ âm nhạc của mình có chút lớn, sẽ ồn ào làm phiền cô

Thư Niệm suy nghĩ một chút, không có đi vào, dựa vào cánh cửa kia ngồi xuống. Cô cầm điện thoại di động, do dự có nên gửi tin nhắn cho Tạ Như Hạc không. Qua một lúc, cô thay đổi chủ ý, gửi tới nhóm bạn bè

Để Tạ Như Hạc có thể nhìn thấy

- ---- Mở cửa, là bạn có thể thấy mình rồi _____

Gửi tin nhắn xong, Thư Niệm còn có chút ngượng ngùng, rồi lại đổi mới tin nhắn

Vừa vặn thấy năm phút trước, Kha Dĩ Tinh cũng gửi vào nhóm bạn bè: A a, có một loại đàn ông, tự cho là điều kiện của mình rất cao, nào ngờ chị đây chẳng qua là! Đem hấn ta làm trò đùa giết thời gian thui

Thư Niệm sững sốt một chút, không quá để ý

Qua hơn mười phút, cô lại mở vòng bạn bè ra, phát hiện phía dưới tin nhắn Kha Dĩ Tinh, Hạ Hữu có khen một câu

Lại qua mấy phút

Thư Niệm lại đi nhìn vòng bạn bè, cũng không thấy Kha Dĩ Tinh nói thêm gì nữa

Mà cô gửi tin nhắn như vậy, vẫn không có một chút phản ứng

Thư Niệm nhìn thời gian trên điện thoại di động, suy nghĩ qua chưa được mười phút, nếu như Tạ Như Hạc còn không mở cửa, cô liền trực tiếp đi vào tìm anh

Cô lại mở game chơi trò chơi

Chơi giết thời gian, bất tri bất giác liền quên thời gian

Không biết qua bao lâu, cửa phía sau đột nhiên bị mở ra. Sự chú ý Thư Niệm bị dời đi, ngẩng đầu lên. Một lát sau, cả người cô trong nháy mắt bay lên không trung, cảm giác mất trọng lực từ từ tấn công tới

Thư Niệm theo bản năng ôm cổ anh, điện thoại di động thiếu chút nữa rơi xuống

Tạ Như Hạc không lên tiếng, nhìn qua có chút mệt mỏi, trên sống mũi còn có kính không gọng.

Thư Niệm rất ít thấy anh đeo kính mắt, chỉ có thỉnh thoảng lúc làm việc, anh mới đeo lên

Màu da trắng bệch giống như quý hút máu, có chút bệnh hoạn, nhưng lại phá lệ đẹp mắt

Tạ Như Hạc ôm cô vào phòng thu âm, thả cô xuống chiếc ghế cô thường xuyên ngồi

Cho là chẳng qua là lúc đi ra, vừa vặn thấy cô ngồi ở cửa. Thư Niệm cũng không hỏi nhiều, điều chỉnh lại tư thế, nhỏ giọng hỏi "Anh còn đang làm việc sao?"

"Ừ" Tạ Như Hạc nói "Nghỉ ngơi một chút"

Thư Niệm nói "Em cảm thấy anh gần đây giống như phải sáng tác rất nhiều ca khúc"

Tạ Như Hạc cầm ly lên uống một hớp "Đang làm một album mới"

"Album sao?" Thư Niệm trừng mắt nhìn "Anh có phải lâu lắm rồi mới làm album không?"

Tạ Như Hạc thấp giọng nói ừ một tiếng

"Một mình anh làm sao?"

"Ừ"

Thư Niệm mặc dù không hiểu cái này, nhưng cũng biết được một mình làm nhất định sẽ rất mệt mỏi. Cô cũng không biết nên nói cái gì, đột nhiên nhớ tới anh trước kia từng đưa quà sinh nhật "Trước kia, không phải anh đã đưa cho em một bài hát sao?" Thư Niệm nói "Em lên mạng, trên mạng không có"

Nghe nói như vậy, Tạ Như Hạc nâng mí mắt lên "Ừ?"

Thư Niệm đang hoang mang nói "Anh cũng có thể thêm vào"

Chân Tạ Như Hạc chống lên đất, xoay ghế về phía sau, vị trí trở thành cùng đối mặt Thư Niệm. Anh nghiêng đầu, trên trán vẫn còn đọng mồ hôi, trong mắt hiện lên vẻ ôn hòa "Em đã nghe qua?"

Thư Niệm nhớ lại cái câu nói ở cuối ca khúc

- - - "Bài hát này tặng cho em, bao gồm cả tên bài hát"

Cô liếm liếm môi, gật đầu "Vâng"

"Nghe được đến cuối bài sao?"

"...Vâng"

Tạ Như Hạc nhẹ giọng nói "Không ngại đề cho người khác nghe chứ?"

Nghe như vậy, Thư Niệm sợ hết hồn, liền vội vàng lắc đầu "Không phải, có thể loại bỏ câu cuối, sau đó sẽ thêm lời ca"

"Không bỏ được" Tạ Như Hạc ngừng một lát, kéo dài âm cuối nói "Cái đó chính là lời bài hát"

"..."

Thư Niệm yên lặng thu hồi đề nghị vừa nảy của mình "Vậy em sẽ không cho anh"

"Ừ" Cặp mắt Tạ Như Hạc đảo hoa hẹp dài, có chút kiều diễm, anh cười một tiếng, tiến tới hôn nhẹ lên môi của cô cái "Không cần trả lại cho anh đâu"

Một lát sau

Thư Niệm đột nhiên nghĩ tới mục đích mình tìm anh "Đúng rồi, mới vừa nảy cô gọi điện thoại cho em, nói em qua rồi"

Cô nhìn Tạ Như Hạc, mắt mở to hơn chút, hình dáng giống như là đang đợi khen ngợi

Vốn là Tạ Như Hạc đã bắt đầu mở laptop lên thêm một lần nữa

Nghe được Thư Niệm nói, anh lại quay đầu, như không nghe được rõ hỏi một lần "Thư âm qua??"

Thư Niệm như gà con mổ thóc gật đầu

"Có thể đoán được em sẽ thông qua" Tạ Như Hạc kéo cô ngồi lên tay vịn ghế, cả người cô cùng chiếc ghế đều gật qua, cúi người lần nữa hôn lên môi cô "Nhưng vẫn thưởng cho em"

Thư Niệm không kịp phản ứng, muốn nói chút gì

Tạ Như Hạc hôn càng ngày càng thêm lực, đưa tất cả cô đều nuốt vào trong bụng

Một lúc lâu sau

Thư Niệm đem chân để trên đùi của anh, mượn thân thể của anh mà dời đi một chút, bờ môi đỏ giống như đã xưng máu lên. Cô nhìn không được đáp anh một cái, buồn bực nói "Cái này không phải phần thưởng"

Có lẽ trong phòng quá nóng, bên tai Tạ Như Hạc cũng ửng đỏ

Anh không nói gì

Thư Niệm nghiêm trang nói "Mỗi ngày đều có đồ vật mới, mấy cái đó không phải phần thưởng"..." Tạ Như Hạc liếm liếm môi "Lát dẫn em đi mua đồ ăn"

Nghe anh nói vậy, sự khó chịu của Thư Niệm mới tan đi chút, cũng sẽ không làm phiền anh, tự nhiên ở một bên chơi điện thoại di động. Chơi xong một trận, cô lặng lẽ nhìn về hướng Tạ Như Hạc

Anh còn đang làm việc

Thư Niệm cảm thấy có chút nhàm chán, thoát khỏi game, mở ra nhìn Wechat một cái

Thông báo tin nhắn hiện lên màu đỏ kia

Chỉ có thể bây giờ tại Tạ Như Hạc mới đi làm việc hoặc đi nghỉ ngơi, tại trước đó cô có tiến đến phòng thu âm. Và sau đó, Thư Niệm không thấy anh cầm lấy điện thoại di động

Thư Niệm tò mò ấn mở nhìn

Là tin nhắn của anh

Đã thế còn là tin nhắn từ rất lâu rồi

Chỉ có một chữ

- --- Tốt-Hôm sau, Thư Niệm đến phòng thu âm lấy kịch bản

Lần này là nhân vật đi du học từ Pháp về, về sau về nước làm nhà thiết kế, cho nên trong kịch bản chắc chắn sẽ có lời thoại tiếng Pháp

Hoàng Lệ Chi cung cấp cho cô một chút kỹ năng phát âm, cũng cho cô đầy đủ thời gian, để cho cô có thể luyện tập thật tốt, cuối cùng thu âm một đoạn trước. Nhưng Thư Niệm luôn cảm giác phát âm của mình chưa đúng lắm

Cô cảm thấy rất khó khăn, tự nhiên khổ não một trận

Một ngày nào đó trong lúc luyện đọc tiếng Pháp, Tạ Như Hạc vừa vận cất quả táo, mang vào bên trong đưa cho cô, vừa lúc nghe được cô phát âm, sau đó bình tĩnh chỉnh lại cho cô

Lúc đó, Thư Niệm mới chợt nhớ tới, Tạ Như Hạc đã sống ở Pháp nhiều năm

Thời gian kế tiếp, Thư Niệm mỗi ngày đều quán lấy Tạ Như Hạc dạy cô nói những lời thoại tiếng Pháp trong kịch bản. Vì để nhớ kỹ hơn, cô còn đàn độn lấy bút ghi lại cách phát âm bằng tiếng trung lại

Mỗi ngày trôi qua như thế, nhưng lại rất phong phú và vui sướng

Sau khi tỉnh dậy, đến bên trong phòng thu âm, nghiêm túc ghi chép từng câu lời thoại, từ từ sửa lại phát âm. Sau khi tan việc, đứng lúc ở ngoài cửa thấy Tạ Như Hạc, cùng anh chen lấn đường cái, câu được câu không nói chuyện

Về nhà tắm xong, dưới ánh mắt Tạ Như Hạc uống thuốc vào, sau đó cầm kịch bản đi theo anh vào phòng thu âm

Anh ngồi trước máy vi tính làm việc, cô ngồi ở bên cạnh anh luyện tiếng Pháp, lúc phát âm sai lập tức anh liền chỉnh lại, tiếp theo sau đó lại luyện tập, bất tri bất giác liền nằm ở bên cạnh ngủ

Lúc tỉnh lại, ý thức được mình được anh ôm về phòng trong tình trạng ngủ say, bên cạnh anh

vẫn đang nhắm mắt, giữa chân mày mang theo sự mệt mỏi, anh còn đang ngủ

Sau đó lại là một ngày mới

Là so với giấc mơ cuộc sống tốt đẹp hơn

Cái này là phim có 30 tập, Thư Niệm bỏ ra gần hai tuần, cô mới hoàn thành tất cả tiến độ. Cô muốn để cổ họng nghỉ ngơi một trận, làm ổ trong nhà vài ngày

Tạ Như Hạc vẫn chưa nghỉ ngơi

Giống như bình thường vậy, thấy Thư Niệm có chuyện để làm, anh liền đi vào phòng thu âm Đem phòng thu âm giống như nhà

Thư Niệm ở trong phòng khách xem TV chốc lát, lo lắng Tạ Như Hạc sẽ làm việc đến sinh bệnh, muốn để cho anh nghỉ ngơi một chút. Cô nghĩ, xuống ghé sô pha, rón rén tiến vào phòng thu âm

Nhưng anh giờ phút này tựa hồ không có nhìn ở máy tính, cúi đầu không biết đang làm gì

Giống như có cảm ứng vậy

Một giây kế tiếp, Tạ Như Hạc liền xoay đầu lại, nhìn Thư Niệm, rồi sau đó tỉnh bơ đem đồ trên tay để vào trong túi

Thư Niệm không chú ý tới, ngồi bên cạnh anh

Tạ Như Hạc hỏi "Sao thế?"

Thư Niệm thuận miệng hỏi "Trước anh giúp em học tiếng Pháp, em cảm thấy rất thú vị"

"Ừ?"

"Anh dạy em mấy câu nha"

Tạ Như Hạc gật đầu "Em muốn học câu nào?"

"Xin chào" Thư Niệm suy nghĩ một chút "Giống như mấy câu thường ngày ấy, ví dụ như "Chào buổi sáng", "Cám ơn",... ví dụ vậy ấy"

Anh suy nghĩ một chút, sau đó lười biếng nói "Cám ơn" bằng tiếng Pháp, giọng nói trầm thấp, phát âm tiêu chuẩn rõ ràng, nói mà giống như đang hát vậy, cao quý mà lại ưu nhã

Thư Niệm khó khăn học

Tạ Như Hạc kiên nhẫn dạy một lần nữa, thỉnh thoảng sẽ nói cho cô làm sao để phát âm chính xác Xài nhiều giờ học được mấy câu thường ngày ở tiếng Pháp

Thư Niệm tưởng anh chắc nghỉ ngơi xong hết rồi, đang chuẩn bị nói một tiếng rồi liền đi ra ngoài phòng thu âm

Tầm mắt Tạ Như Hạc ngừng một lát, giống như là nghĩ tới điều gì. Yết hầu anh chuyển động, đột nhiên lại gằn, bắt được cổ tay của cô, đem tay cô bỏ vào trong túi quần của mình

Thư Niệm sửng sốt, có thể cảm giác được bên trong có một cái hộp cứng rắn, nhưng không biết là cái gì. Cô mờ mịt nhìn anh, hỏi "Cái gì thế?"

Tạ Như Hạc nghiêm túc nói "Anh dạy em một câu"

Thư Niệm lần nữa ngồi yên, ngoan ngoãn ứng tiếng "Được"

Tạ Như Hạc nhìn chăm chăm cô, chậm rãi toát ra một câu "Tu veux m'épouser?"

Câu này so với mấy câu trước kia dài hơn

Sau khi nghe xong, đầu Thư Niệm trống rỗng, hoàn toàn không biết nên nói thế nào, lơ mờ hỏi "Câu này, là ý gì vậy?"

Trong nháy mắt, phòng thu âm liền yên tĩnh lại

Tạ Như Hạc thấp mắt, đem trong túi đồ lấy ra, rồi sau đó hình thẳng vào mắt cô

Ánh mắt Thư Niệm từ tay anh, dời đến lòng bàn tay đang cầm hộp nhưng màu đỏ. Ánh mắt cô xác định, trề môi một cái, đại khái có thể đoán được bên trong là thứ gì

Tạ Như Hạc còn đang nhìn chăm chăm cô, liếm môi, trịnh trọng nói "Em nguyện ý gả cho anh không?"

- -----(* Đọc đến đây chắc hiểu rồi đúng không?? Này Na có đi hỏi em trai Na thì nguyên câu là "Do you want to marry me??" nhưng tác giả dịch thành nguyện ý nên Na vẫn giữ bản gốc vậy:3. Đáng cười là này đi nói câu này cho em trai nó kiểu sốc rồi nhìn mình bằng ánh mắt quái vật vậy(((O)Na: Sooooooooo đã gần hoàn thành rồi ~~ tym cái nè. Chương này dài kinh TT-TT, hai tiếng lặn đó

Bạn đang đọc truyện *Thưa Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thưa vì tình yêu, thưa bởi em

Editor: Na

Đèn trong phòng thu âm không được tính là đặc biệt sáng, có vài chỗ không được chiếu tới, hình dáng của anh mờ mờ ảo ảo, nhìn không rõ lắm, con mắt sáng ngời. Màu vàng của ánh đèn tạo thành một tầng mỏng lưới, nhẹ nhàng bao quanh phủ xuống

Tạ Như Hạc mở chiếc hộp đựng nhẫn ra, hai chân bắt đầu di chuyển. Sau đó chậm rãi, ở trước mặt cô một đầu gối quỳ xuống. Anh đối mắt với Thư Niệm, lại nói thêm một lần nữa

"Em nguyện ý gả cho anh chứ?"

Ánh mắt Thư Niệm di chuyển theo động tác của anh. Cổ họng cô đột nhiên khô, có chút không nói ra lời. Dường như có tác dụng phụ, đến cả mắt và mũi cũng có chút chua xót.

Có lẽ nhất thời xuất hiện suy nghĩ này, lời cầu hôn này vừa đơn sơ có chút vội vàngTrừ một chiếc nhẫn, còn có hai người

Không có những thứ khác

Tạ Như Hạc ngẩng mặt nhìn cô, cổ trở nên thẳng tắp, yết hầu chuyển động. Anh từ trước đến giờ luôn là trấn định ung dung mà lãnh đạm, giờ phút này cảm xúc không kiềm nén được mà lộ ra ngoài, khóe môi căng lên, hàm dưới trở nên cứng ngắt

Đại não của Thư Niệm giờ giống như mất tuyến, cô ngồi trên ghế, mũi chân nhẹ nhàng điểm lên sàn, khăn trang muốn tìm một chỗ để chống đỡ lại, muốn tỉnh táo lại để cho anh một câu trả lời

Không biết tình huống tại sao lại biến thành như vậy

Cô chỉ muốn đi vào tìm lý do để cho anh nghỉ ngơi một chút, nhưng lại không biểu hiện cho anh biết, chỉ nguyện ý cho anh hiểu, giống như cam kết sẽ vĩnh viễn ở chung với nhau

Còn không biết tương lai sẽ như thế nào

Còn không biết đoạn đường tiếp theo có khó đi hay không

Anh cũng đã mang cô đặt cả vào tìm, coi như cuộc sống của anh không thể thiếu cô. Không có bất kỳ lo ngại gì, không một chút phân do dự

Chỉ cần là cô

Thư Niệm dùng sức mím môi, đưa tay ra, muốn làm hành động bình thường để trả lời. Môi của cô giật giật, quyết tâm nhưng hoàn toàn không khống chế được, mang theo giọng mũi "Được, em đồng ý"

Nghe được câu trả lời này, Tạ Như Hạc giống như là thở phào nhẹ nhõm, mi mắt rũ xuống. Anh đem chiếc nhẫn từ trong hộp xuống, dịu dàng cầm ngón áp út của cô, từ từ đeo vào

Bây giờ thời gian giống như là đang chậm lại

Thình thoảng cảm thấy rất bất chấp, thật giống như là cũng theo động tác này của anh mà yên ổn xuống

Hốc mắt Thư Niệm đỏ lên, suy nghĩ câu mà anh vừa mới dạy mình, nhỏ giọng mà cứng rắn nói từ "Được": "oui"

Tạ Như Hạc sững sốt một chút, vẫn quý một chân trên đất, khẽ nở nụ cười. Sau đó, anh cúi đầu xuống, ở ngón tay lúc này mà hôn xuống, nhẹ giọng nói "Đóng dấu"

Một giây kế tiếp, Thư Niệm kêu anh "Tạ Như Hạc"

Tạ Như Hạc nghe tiếng ngẩng đầu "Ừ?"

"Em trước kia, lúc mới quen anh. Chính là, lúc anh với em nói chuyện, anh đều không để ý em, khi đó..." Thư Niệm hít mũi một cái "Em lúc ấy thì, còn thật là không thích anh"

Nghe lời này của cô, mí mắt Tạ Như Hạc liền nhấc lên, cũng nhớ tới thái độ của mình lúc đó. Anh há miệng một cái, có thể là anh thật sự đã làm như vậy, anh cũng không biết nên giải thích thế nào

"Cảm thấy..." Thư Niệm nhỏ giọng nói "Chỉ cần nói với anh lời xin lỗi, sau này cũng sẽ không xuất hiện nữa. Cảm giác đó nhất định sẽ rất tốt, em sẽ không phải luôn đi tìm anh, sau đó lại phải nhìn sắc mặt của anh lúc đó"

Tạ Như Hạc dùng ngón tay chà lên tay của cô "Anh sau này sẽ không như vậy"

"Em chỉ nói vậy, mới vừa đột nhiên nhớ lại lúc đó" Thư Niệm cũng đứng dậy hướng tới, giống như con mèo cọ vào trong ngực của anh "Cảm giác rất thần kỳ"

Khi đó Thư Niệm, đại khái sẽ không nghĩ tới

Mười năm sau cô, sẽ cùng người mà cô mãi mãi không nghĩ tới sẽ xuất hiện, vĩnh viễn ở chung một chỗ

Người đó là thiếu niên âm trầm trầm mặc

Cũng rất ảm đạm không có ánh sáng, biến thành mặt trời trong cuộc sống của cô

-

Trước khi kỳ nghỉ kết thúc, Tạ Như Hạc dẫn Thư Niệm đi gặp Quý Hưng Hoài

Khi gặp trưởng bối bàn về chuyện này, Thư Niệm không có cách nào làm được giống như Tạ Như Hạc mà vững chắc chững chạc. Mặc dù ở mấy năm trước, cô cũng cùng Quý Hưng Hoài nói chuyện qua điện thoại, nhưng thân phận bây giờ không giống nhau

Tâm tình cũng có chút bất đồng

Tạ Như Hạc giúp Thư Niệm chuẩn bị xong quà

Nhưng Thư Niệm luôn cảm thấy không được, trước ngày hẹn một ngày đã dắt cô đến trung tâm thương mại đi một vòng, cuối cùng cũng chỉ là mua một lá trà tốt cho sức khỏe cùng với một số bổ dưỡng

Cô còn lên mạng tìm kiếm những hạnh phúc nên hành xử thế nào khi gặp trường bối

Cảm thấy mình đã chuẩn bị thỏa đáng, buổi tối nằm ở trên giường cũng không ngủ được

Thư Niệm lần qua lần lại một lúc lâu, cuối cùng vẫn là không nhin được chạy tới phòng Tạ Như Hạc, cũng không đánh thức anh dậy, chẳng qua khó khăn nằm bên cạnh đếm đếm

"Một con trâu, hai con trâu, ba con trâu..."

Còn chưa đếm tới con thứ mười, Tạ Như Hạc liền mở mắt ra, nói giọng khàn khàn "Không ngủ được sao?"

Thư Niệm gật đầu một cái "Em đang đếm cừ"

Tạ Như Hạc cho là mình vừa mới tỉnh, thần trí còn không tỉnh táo lắm, chần chờ hỏi "Em không phải nói trâu sao?"

"Đúng vậy" Thư Niệm nghiêm trang nói "Em trước kia cũng hay mất ngủ cho nên thường xuyên đếm con cừ, nhưng cũng không tác dụng gì. Sau đó em liền đổi thành con trâu, không ngờ đếm con trâu lại dễ ngủ hơn nhiều"

Tạ Như Hạc "..."

Thấy anh không còn muốn mở miệng nữa, Thư Niệm thu hồi tâm tư, lại nhớ lúc này mình đã đếm đến đâu rồi, sau đó đầu trống rỗng nằm đếm tiếp "Tám con trâu, chín con trâu, mười..."

Một giây kế tiếp, Tạ Như Hạc đưa tay nắm eo cô, kéo cô vào trong ngực mình

Thư Niệm vốn là đang nằm. Bởi vì hành động này của anh, tư thế của cô có chút thay đổi, đưa tay dựa vào ngực anh. Cảm anh để trên đỉnh đầu cô, trong giọng nói còn mang theo nhàn nhạt buồn ngủ "Em cứ đếm đi"

Nghe vậy, Thư Niệm lui về phía sau nhìn

Tạ Như Hạc đã nhắm hai mắt, lại nói "Cứ bình thường cho đến khi buồn ngủ"

"..." "Mà em đã tới đây rồi, thì anh phải ôm em"

- Không biết có phải là do được Tạ Như Hạc ôm vào ngực, Thư Niệm vẫn đếm "Trâu" rồi bắt đầu có tác dụng. Không bao lâu, tinh thần của cô bắt đầu sụp đổ, đột nhiên cảm thấy buồn ngủ

Vừa nhắm mắt, Thư Niệm liền ngủ

Tỉnh lại thì trời đã sáng

Thư Niệm cũng không nằm dài trên giường nữa, lập tức bò dậy đi rửa mặt

Sau khi được ăn bữa sáng do Tạ Như Hạc chuẩn bị, cô liền trở về phòng, dựa vào ý kiến trên mạng, đổi một bộ váy màu trắng mộc mạc và ảm áp, vừa qua khỏi đầu gối. Rồi sau đó ở trước bàn trang điểm kỳ kèo nửa ngày, miễn cưỡng trang điểm

Tạ Như Hạc cũng không hỏi cô, ở phòng khách chờ

Một hồi sau, Thư Niệm từ trong phòng đi ra

Tạ Như Hạc ngồi ở trên ghế sa lon, trước mặt là laptop, còn đang làm việc

Thư Niệm đi tới, nói "Đi được chưa?"

Nghe được âm thanh của cô, Tạ Như Hạc lập tức khép laptop lại, thật thấp đáp một tiếng, sau đó ngược mắt lên. Anh bỗng nhiên chú ý tới hình dáng lần này của Thư Niệm, tầm mắt chuyên chú Thư Niệm bị anh nhìn đến khó hiểu, hỏi "Thế nào??"

Tạ Như Hạc thấp giọng nói "Tới đây"

Cô do dự một chút, rồi sau đó mới ngoan ngoãn đi tới

Mới vừa cách anh nửa thước, Tạ Như Hạc liền kéo cổ tay của cô, ôm cô vào trong ngực. Máu mắt của anh đen nhánh, không biết có cảm xúc gì "Rất đẹp"

Thư Niệm còn chưa kịp phản ứng

Nụ hôn của anh cũng rơi xuống, đi theo một câu nói vẫn chưa rõ lời

"Để cho anh hôn một cái"

-

Chỗ ở Quý Hưng Hoài cách nhà Tạ Như Hạc không xa, lái xe đại khái mất nửa phút

Đọc theo đường đi, Tạ Như Hạc lái xe, Thư Niệm ngồi ghế phụ lái, giống như là học sinh đang chuẩn bị đi thi, tiếp tục nhìn điện thoại di động, xem những ý kiến gặp trường bồi

Tạ Như Hạc thỉnh thoảng nhìn về phía cô, không nhận được liềm cong lên khóe môi

Sau một lúc

Thư Niệm ngước mắt lên, nhìn ra ngoài cửa xe

Bên ngoài cảnh sắc nhanh chóng bị lùi về phía sau, tầm mắt trở thành một đường thẳng. Bầu trời trong suốt, không thấy được một đám mây, ánh mặt trời chiếu xuống, nước biển liền tạo vệt sáng, lâu lâu lại có bầy chim bay qua

Bên trong xe có bật nhạc, là bài hát của Tạ Như Hạc

Tâm tình Thư Niệm bỗng nhiên liền ổn định hơn không ít, thả di động vào trong túi

Chú ý tới động tĩnh của cô, Tạ Như Hạc hỏi "Không xem nữa sao?"

"Xem xong rồi" Thư Niệm giống như đang tự thôi miên mình, giọng nói rất nhẹ, nói cũng rất chậm, từng chữ từng chữ nói ra "Em sẽ biểu hiện tốt, anh không cần lo lắng"

Tạ Như Hạc không nhận được liềm cười "Tại sao lại khẩn trương như vậy?"

Thư Niệm đành hoảng nói "Sợ ông ngoại của anh không thích em"

Tạ Như Hạc nói "Không đâu"

Thư Niệm lăm lăm "Anh làm sao biết?"

"Trước kia lúc em tới nhà thu âm" Tạ Như Hạc nói "Vốn là anh nói với Phương Văn Thừa, là tìm nhà sản xuất âm nhạc khác. Nhưng cậu ta lại nghe lời ông ngoại, dẫn em đến đây"

Thư Niệm mờ mịt "Tại sao?"

"Ông hy vọng" Tạ Như Hạc bình tĩnh nói "Em với anh có thể gặp mặt nhiều hơn"

"A?"

"Cho nên ông sẽ thích em"

Thư Niệm lúng ta lúng túng nhìn anh

Không bao lâu, xe cũng lái đến chỗ ở của Quý Hưng Hoài

Là đi xuyên qua thành phố, đi tới khu nhà người giàu sang

Giống như những cảnh trong phim điện ảnh, lúc Thư Niệm xuống xe, còn có chút không biết làm sao, lập tức tiếp tới nắm tay Tạ Như Hạc, hết sức lệ thuộc vào

Tạ Như Hạc từ sau xe đem túi quà xuống, nhẹ giọng nói "Không cần khẩn trương"

Thư Niệm vẫn là không nhận được hỏi "Nếu như biểu hiện của em không được tốt thì..."

Lời của cô còn chưa dứt, biệt thự trước mặt đột nhiên mở cửa, đàn ông trung niên liền đi ra. Thấy hai người bọn họ, người đó liền vẫy vẫy tay, cười nói "Tới rồi sao?"

Tạ Như Hạc hướng người đó gật đầu, gọi một tiếng "Cậu hai"

Thư Niệm khẩn trương đến lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi, cũng theo bản năng mà kêu theo "Cậu hai"

Đàn ông nhìn về phía Thư Niệm, cũng cười "Là Niệm Niệm sao?"

Thư Niệm liền vội vàng gạt đầu "Dạ đúng ạ"

"Vào đi"

Biệt thự được xây kiểu Trung hoa, không gian rất lớn, nhưng không hề coi là sang trọng, nhìn rất khí chất, mang theo mùi sách. Lúc này phòng khách không có người nào, trừ một người di, còn lại là Quý Hưng Hoài đang ngồi trên ghế sa lon

Cậu hai Tạ Như Hạc hướng về phía Quý Hưng Hoài kêu "Ba, tụi nhỏ đã tới"

Ông lão tuổi gần bảy mươi, tóc đã hóa bạc, ánh mắt lại có thần, nhìn còn rất khỏe mạnh. Ông nhìn lại, hình dáng hòa ái, hiền hòa hướng về hướng Thư Niệm vẫy vẫy tay "Cháu gái"

Thư Niệm liếm môi, buông tay của Tạ Như Hạc, đi tới

"Chào ông Quý"

"Trước kia chúng ta đã gặp nhau, còn nhớ không?" Trên mặt Quý Hưng Hoài còn hiện dấu vết của đầy năm tháng, giọng nói cũng là do đó mà trở nên chững chạc thực tế "Ồ trần Thập Duyên"

"Dạ nhớ" Thư Niệm lập tức gạt đầu "Sau đó ông còn giúp cháu rất nhiều, cũng một mực không thể đứng ngay trước mặt ông nói cảm ơn"

Tạ Như Hạc đứng ở một bên, không lên tiếng, cũng không chủ động mở miệng

Quý Hưng Hoài cũng xem anh không tồn tại vậy

"Kia không cần phải vậy, ngồi đi" Chú ý tới túi quà trong tay Tạ Như Hạc, Quý Hưng Hoài lại nói "Lần sau tới, trực tiếp tới, không cần mang theo quà đâu"

Thư Niệm ngoan ngoãn nói "Dạ vâng"

Phòng khách rộng rãi, bốn người ngồi lên ghế bằng gỗ lim

Quý Hưng Hoài ngồi ở chủ vị, cậu hai Tạ Như Hạc ngồi một bên. Thư Niệm cùng Tạ Như Hạc cũng ngồi bên khác

Phần nhiều là Quý Hưng Hoài trò chuyện, hỏi một ít tình hình đạo này của Thư Niệm, nhưng cũng không xáo quyết, chẳng qua là những câu hỏi đời sống bình thường. Hỏi công việc của cô, cha mẹ như thế nào, gần đây có chuyện gì không

Thỉnh thoảng cậu hai Tạ Như Hạc cũng sẽ nói thêm mấy câu

Toàn bộ quá trình Tạ Như Hạc giữ yên lặng

Không biết qua bao lâu, đề tài đột nhiên lại kéo đến mẹ của Tạ Như Hạc, Quý Tương Ninh "Lúc cháu ở trần Mười Duyên, đã từng gặp mẹ của A Hạc chưa?" Quý Hưng Hoài nhấp một hớp trà, nói tới cái này, cả người bỗng chốc già đi không ít "Ông còn nhớ cháu cùng A Hạc trước kia rất thân"

Thư Niệm dạ một tiếng "Đã gặp rồi ạ, di là một người rất tốt"

"Gần đây cũng nghe tin tức, tên Tạ Ký kia cũng đã qua đời" Giữa chân mày Quý Hưng Hoài có mang theo sự tức giận "Nếu không phải tại hấn, con gái của ông làm sao có thể..."

Cậu hai cầm bình trà lên, rót thêm trà cho Quý Hưng Hoài, nhắc nhở "Ba, đừng nói cái này" Thư Niệm không biết nên nói cái gì, nhìn về hướng Tạ Như Hạc

Anh thấp mắt, không biết đang suy nghĩ gì

Cũng ý thức được ở trước mặt Thư Niệm nói những thứ này không tốt, Quý Hưng Hoài cũng khôi phục tâm tình, thở dài một tiếng "Cháu gái, may là có cháu, mới thể bắt được tên súc sinh kia"

Tạ Như Hạc rốt cục cũng mở miệng, cau mày nói "Ông ngoại"

"Đề ông nói hết" Quý Hưng Hoài nói "Cháu gái, trước đó cháu ngoại này một mực giận ông, bởi vì ông đây không đem chuyện của cháu cho nó biết. Lúc đó là sợ kích thích đến nó, sau đó thời gian trôi qua, ông đây cũng không nói đến"

Thư Niệm sớm biết chuyện này, lắc đầu một cái "Không sao ạ"

"Chuyện này, đúng là ông làm không đúng" Thư Niệm nắm tay Thư Niệm, nhẹ vỗ tay lên mu bàn tay cô một cái "Là ông đã già, suy tính quá nhiều chuyện"

"..."

"Là ông quản nhiều" Mắt già nua của Quý Hưng Hoài đỏ lên "Luôn làm một ít chuyện không đúng. Lúc ấy nếu không phải ông dùng mọi cách ngăn A Ninh, dẫn tới việc con bé chạy đến chỗ đó"

Nghe nói như vậy, cậu hai liền thông suốt, tâm tình trở nên kém đi

"Con bé ở trước mặt ông, ông có thể nhìn một chút, rồi lại khuyên một chút, cũng sẽ không khiến đề con bé trở thành như vậy" Quý Hưng Hoài nói "Vậy chắc chắn sẽ không phát sinh chuyện như vậy"

"Ông ngoại" Tạ Như Hạc đột nhiên nói "Không phải do ông sai"

"..."

"Nếu như nghĩ tới chuyện này, tất cả mọi người đều có lỗi sai. Mẹ cháu tôi bây giờ vẫn không bao giờ trách ông, chỉ cảm thấy tự trách bản thân mình, nhiều năm như vậy mà một mực không trở về đi thăm ông. Cũng chỉ là hối hận, ban đầu không có nghe những gì ông nói"

"..."

"Thời điểm đó mẹ quá khó chịu, có suy nghĩ muốn trở về tìm ông. Cũng thường xuyên nói với cháu, có muốn để ông tới đón cháu hay không, giúp cháu có cuộc sống tốt hơn"

"Ông là người mà mẹ cháu có thể dựa vào. Mẹ sẽ vĩnh viễn cảm kích ông, tôn trọng ông và yêu ông"

"Đây là những lời mẹ cháu đã nói với cháu"

-

Ở Quý gia ăn cơm tối xong

Sau đó, hai người lại cùng Quý Hưng Hoài hàn huyên một hồi. Tạ Như Hạc không tức giận Quý Hưng Hoài nữa, thái độ đối với ông cũng thay đổi thành về trước. Lúc gần tám giờ, hai người liền rời Quý gia

Bụng Thư Niệm có chút căng

Tạ Như Hạc sợ cô sẽ say xe, dứt khoát đậu xe chỗ này, sau đó lại đi một đoạn đường, lát nữa đón xe về nhà. Tâm tình của anh không tính là kém, tựa hồ cũng không bị những lời của Quý Hưng Hoài làm ảnh hưởng

Thư Niệm trộm nhìn lên anh một cái, dè dặt hỏi "Anh bây giờ vẫn nhớ tới ba anh sao?"

"Rất ít" Tạ Như Hạc thờ ơ nói "Ông nội bên kia cũng không tới nữa"

"Oh"

"Ba anh thật ra thì trước kia không phải như vậy" Tạ Như Hạc nhớ một chút "Nhưng anh cũng không nhớ nổi trước kia ông ta có đáng về gì, chỉ có thể nhớ tới đáng về say như chết của ông ta" Cuộc đời của một người, có mấy người mà họ không thể nào tha thứ được

Muốn lúc thức dậy, hận ý vẫn ở đó, nhưng cũng không muốn tinh thần của mình lãng phí trên người của ông ta

Thư Niệm nhỏ giọng nói Tạ Như Hạc "Dù sao cũng không tốt"

Tạ Như Hạc cười một tiếng, lại nói "Nhưng bây giờ, anh sẽ thường xuyên nhớ tới mẹ anh"

"Vậy sao?" Thư Niệm trừng mắt nhìn, đột nhiên nói "Chúng ta ngày mai đi thăm mẹ anh đi"

"Được"

"..."

"Vậy ngày kia đi, được không?"

"Ngày kia..." Thư Niệm nói "Đi thăm ba em luôn nhé?"

"Được"

Tạ Như Hạc lại hỏi "Còn ba ngày sau thì sao?"

Thư Niệm nghi ngờ hỏi "Ba ngày sau? Anh còn muốn đi đâu nữa sao?"

"Ừ" Tạ Như Hạc gắn từng chữ một "Cục dân chính"

"..."

"..."

Bọn họ đi ở dưới ánh sáng đèn đường, hình bóng bị kéo rất dài. Giao điểm một chỗ, hai người một cao một thấp, lòng bàn tay nắm lại, khoảng cách gần gũi khiến người khác không thể nào xen vào

Sau một lúc, Thư Niệm mở miệng

"Được"-

Đầu xuân năm mới

Từ tin tức ở Weibo mùa hè năm ngoái, lại lần nữa lại biến thành một cuồng bão ở Weibo A Hạc, lúc Album mới phát hành, rốt cục cũng đăng lên một tin nữa

A Hạc: Thua với em @Thư Niệm

Album này là một mực A Hạc giấu mọi người sáng tác trong ba năm, lại một nửa lần này Album lại hoàn toàn trở thành Album của chính anh

Từ việc sáng tác nhạc, biên khúc, viết chữ, diễn bài hát rồi đến thu âm, lẫn lộn cùng hậu kỳ chế tác, toàn bộ đều mình anh xử lý. Là thứ mà fan hâm mộ đã chờ từ lâu, một Album riêng của A Hạc Giọng hát của anh cùng với mấy năm trước không có bao nhiêu biến hóa

Nhưng lại khiến fan hâm mộ có cảm giác, anh đã trở nên dịu dàng cùng sáng ngời hơn không ít Album có tên "Thua vì yêu em"

Là tên của Album rồi, đến tên của bài hát, rồi đến mỗi lời của ca khúc, mỗi một điệu khúc của bài hát, đều chỉ muốn bày tỏ hết tình yêu. Đem hết suy nghĩ của mình, đều nói cho cô nghe

Ban đầu từ thích, đến yêu vĩnh viễn

Toàn bộ, cũng không giữ lại chút nào nói hết cho cô nghe

Thời anh còn thiếu niên, từng thích một cô gái

Cô gái kia, tính tình ngay thẳng, không hiểu cái gì đối nhân xử thế, chỉ vì nói một câu mà đắc tội với người khác. Lương thiện, không nhìn ra nổi người khác đang làm chuyện xấu gì. Là đoạn thời gian u ám tối tăm nhất trong cuộc sống, người duy nhất đã xuất hiện và tiến vào trong cuộc sống của anh

Anh cứ như vậy mà thích cô

Càng về sau, bọn họ tách ra

Tạ Như Hạc nghĩ mình cứ thích như vậy, chỉ có thể chôn giấu ở trong lòng cả đời. Anh từng nghĩ qua, cuộc sống về sau, anh mặc dù sẽ không thích người nào nữa, nhưng nói không chừng có thể để cho thời gian giúp mình hòa tan cái cảm tình này

Nhưng lại không dự liệu rằng sẽ có ngày gặp lại

Là một ngày nhiều năm về sau

Cho đến lần nữa thấy cô, Tạ Như Hạc mới bừng tỉnh

Qua nhiều năm như vậy, anh gặp nhiều rất người, có muôn vàn dáng vẻ cho chẳng nữa cũng không thể nào gặp được người tốt đẹp hơn cô

Thích ở thời thiếu niên, nóng bỏng mà đậm đà, một khi đã bốc cháy, liền vĩnh viễn không có cách nào dập tắt

Vốn tưởng rằng đời này sẽ một thân một mình, cô độc vượt qua cuộc đời còn lại, không bước vào cuộc sống người khác, cũng sẽ không để cho bất kỳ người nào bước vào thế giới của anh nữa bước

Nhưng cuối cùng

Lại là thua vì tình yêu

Thua vì em

-

Cuối năm năm ngoái, Thư Niệm có tham gia lồng tiếng cho một nhân vật trong game, cũng dần dần có chút danh tiếng

Sau khi Tạ Như Hạc đăng Weibo kia sau hai ngày, vì để tuyên truyền cho trò chơi, Thư Niệm phải đến sân vận động sát vách thành phố, tham gia một sự kiện để xem diễn viên lồng tiếng trực tiếp thu âm

Tất cả những người tham dự đều là những diễn viên lồng tiếng cho game

Tạ Như Hạc phụng bồi cô đi cùng, ngồi ở chỗ ngồi VIP hàng trước

Thư Niệm chưa từng thử qua sẽ đứng ở dưới nhiều ánh mắt như vậy, khẩn trương đến lòng bàn tay đổ mồ hôi, sau đó dần dần bình tĩnh lại, cũng chỉ thuận lợi hoàn thành thu âm

Sau khi xuống sân khấu, có fan hâm mộ cầm giấy bút chạy đến trước mặt cô Là hai cô bé

Một người trong đó có cặp mắt sáng ngời tỏa ra hào quang, hưng phấn nói "Nữ thần nữ thần! Ký tên cho em với được không? Em siêu cấp thích chị ấy"

Thư Niệm vênh môi cười "Được"

Ký tên xong, đem quyển sổ trả lại cho hai cô bé. Một nữ sinh khác đang cùng cô tạm biệt, đột nhiên nói "Chị thật lợi hại nha, em sau này cũng phải trở thành người giống như chị mới được"

Nghe nói như vậy, biểu tình Thư Niệm sùng sốt

Trong lòng có một cảm xúc không tên xuất hiện, sau đó càng nhiều, cơ hồ muốn tràn ra ngoài Quá khứ của cô, tự ti nhay cảm đến nỗi tự chán ghét bản thân mình, ngay cả dũng khí ra cửa đối mặt với ánh mắt của những người khác cũng không có, cảm thấy "Chết" chính là giải thoát, là lựa chọn duy nhất để bắt đầu sống lại lần nữa

Nhưng hôm nay, cũng có người nói

- - - Muốn trở thành một người như cô

Thư Niệm đột nhiên nâng mắt lên, hướng về phía Tạ Như Hạc nhìn

Anh còn đứng ở chỗ cũ, cũng đã đứng lên, ánh mắt đặt lên trên người cô, khí chất nhu hòa. Trong mắt của cô, nhưng lại có một ánh sáng nhẹ lướt qua

Một giây kế tiếp

Thư Niệm đột nhiên hướng về anh mà chạy nhanh, dùng sức nhào vào ngực của anh

Bởi vì cái này, Tạ Như Hạc theo bản năng lùi về sau hai bước, rồi sau đó mới ôm cô

Bọn họ đều đang ôm mặt trời trong cuộc sống của mình

"Khi bạn đã xuống đáy vực, bị cây nhọn đâm vào và dây leo dây dưa, dùng hết sức toàn lực kêu gào cũng không có người kêu cứu. Chung quanh có cây có gai mọc um tùm, bạn không thể tránh thoát, thoát không nổi, ở trong tuyệt vọng vượt qua năm tháng"

"Thình thoảng lại ngừng đầu tới, lúc thấy thế giới đều là bóng tối, bạn có từng nghĩ qua rằng..."

"Có một ngày, bạn cũng có thể thấy mặt trời một lần nữa"

Hoàn Chính Văn

Na: Okayyyy hoàn rồi!!! Finally, cũng có thể thấy được cái kết HE của đôi này, mình đã edit rất nhiều chương chỉ thấy chương này rất ý nghĩa, nhất là câu cuối của truyện, rất hay khiến mình phải đọc đi đọc lại mấy lần:3. Đôi khi chúng ta cảm thấy mình rất vô dụng nhưng cũng không ngờ rằng mình lại có cơ hội trở thành mặt trời của người khác, và đương nhiên cũng có cơ hội được yêu và yêu người khác như Tạ Như Hạc và Thư Niệm vậy. Na: Truyện cũng đã hoàn, thay mặt cho team cảm ơn các chị em bạn bè đã ủng hộ hết mình, trong suốt 6 tháng qua (từ tháng 11 đến giờ:3) và đương nhiên sắp tới team cũng sẽ ra một bộ truyện mới khác. Mong mọi người vẫn tiếp tục ủng hộ nhé Hint cho PJ mới: Tiết lộ xui nè, hai truyện, trong đó có cuốn thanh xuân nhé:3 dành cho những ai thích thanh xuân vườn trường nè . Còn cuốn còn lại có khả năng là showbiz hoặc là quân nhân tùy theo sở thích và cảm hứng của team nhé Lần nữa cảm ơn rất nhiều và đừng quên nhớ thả sao nhé (thả đi mà thương Na vì đã làm chương 83 với 84 dài 4k5 chữ ấy một chết đi được TT-TT)

Bạn đang đọc truyện *Thua Vì Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

